

Giới thiệu Lãnh Nữ Thập Nhị Phu

Truyện Lãnh Nữ Thập Nhị Phu của tác giả Lạc Tuyết là thể loại xuyên không từ thời hiện đại về thời cổ đại của nữ nhân vật chính rất mạnh mẽ.

Nam Cung Tư Nguyệt là con gái nuôi của tập đoàn Nam Cung. Cha nuôi lợi dụng nàng làm cho tập đoàn Nam Cung trở thành tài phiệt để lót đường cho con trai của hắn. Nhưng ông trời lại trêu đùa nàng một lần nữa khi cho nàng xuyên không qua thời cổ đại làm con gái của một vị tướng quân.

Khi ở thời cổ đại một lần nữa nàng chứng minh nữ nhi không thua gì nam nhi với bản lĩnh mạnh mẽ cùng thông minh nàng đã làm cho nam nhân phải khâm phục, mời các bạn theo dõi tiếp theo câu chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nam Cung Tư Nguyệt

Vu Sơn Lĩnh trắng xóa, khô cằn ẩn sau lớp băng tuyết dày đặc. Màn tuyết nhàn nhạt che phủ mọi thứ. Tương truyền năm trăm năm trước Thanh Long cùng Bạch Long giao đấu nơi đây, sau hai trăm hiệp Bạch Long bại trận ngã ra một viên Hồn Băng Châu. Châu long hàn khí ngút trời khiến một vùng thảo nguyên xanh mát trở nên lạnh lẽo cùng cực. Còn nói, nếu ai dùng Hồn Băng Châu tu luyện sẽ có mấy trăm năm công lực cùng danh hiệu thiên hạ vô song. Thế nên bao nhiêu năm qua không ngày nào giang hồ không náo loạn truy lùng tung tích.

Từ trong màn tuyết dày đặc xuất hiện hai bóng dáng hót hải chạy. Nữ nhân vận lam y, trên tay còn bồng một tiểu oa nhi, mái tóc xõa nhẹ vương theo từng bông tuyết lạnh giá.

“Tur Mộ Phàm!!! Ngươi nếu để Hồn Băng Châu lại ta sẽ tha cho ngươi cùng thê nhi.”

Giọng nói khàn khàn vang lên kèm theo tiếng cười băng lãnh khiến ai nghe thấy phải rùng mình. Hai bóng dáng vẫn nương theo màn tuyết mà chạy. Thanh âm ấy tiếp tục: “Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt?”.

Xuyên qua những bông tuyết nặng nề, một mũi kim châm lao đến xé toạt màn tuyết ẩm đậm.

“Phập!”

Mũi kim châm trong suốt, lạnh lẽo cắm vào chân trái Tur Mộ Phàm. Y rên lên đau đớn rồi ngã xuống tuyết.

“Mộ Phàm!!!”

Nữ nhân vận lam y thảng thốt gọi, bàn tay mảnh mai chạm vào mũi châm: “Băng phách thần châm?!”

Tur Mộ Phàm nghiêng răng nhìn phía sau, cười khinh miệt: “Hay cho cái gọi là võ lâm chính nghĩa.” Y nói rồi hướng về lam y nữ nhân: “Vân Nhi! Bọn chúng là những kẻ giả nhân giả nghĩa. Hồn Băng Châu không thể rơi vào tay chúng. Nàng hãy mang Hồn Băng Châu cùng nữ nhi chạy đi. Ta sẽ ở lại ngăn cản.”

Tiêu Họa Vân nắm chặt lấy tay Tur Mộ Phàm, khóe mi rung rung: “Không! Mọii sẽ ở lại với huynh.”

Tur Mộ Phàm khẽ cười, bàn tay to lớn xoa xoa đầu nàng: “Vân Nhi ngoan, nghe lời ta. Nàng mau chạy đi, nếu không sẽ không kịp.” Y vừa nói vừa gắng gượng đứng dậy.

Tiêu Họa Vân mím môi ôm chặt lấy tiểu oa nhi chạy đi, chốc chốc lại ngoảnh đầu nhìn Tur Mộ Phàm đang giao đấu cùng hắc y nhân. Được một quãng, Tiêu Họa Vân dừng lại cười cay đắng: “Tuyệt Nhi! Kiếp này phụ mẫu nọ con thật nhiều.” Nàng khẽ nói song đặt tiểu oa nhi xuống nền tuyết trắng. Tiêu Họa Vân thờ dãi lấy trong tay áo ra một viên châu ngọc màu thanh thủy, châu ngọc tỏa ra từng đợt băng khí lạnh lẽo.

“Hồn Băng Châu! Ngươi hãy giúp ta bảo vệ nữ nhi.” Tiêu Họa Vân nhắm mắt từ từ đưa viên ngọc vào bờ môi chum chim của tiểu oa nhi.

Từng bông tuyết vẫn thể rơi đều đều, từng lớp một chồng chất lên nhau đến khi bóng lam y khuất dần để lại ánh quang chói lòa phát ra từ người tiểu oa nhi như một vì sao sáng soi. Hải nhi lim dim cũng vì thế mà mờ mắt, thanh âm oa oa vang lên trong chốc lát rồi mọi thứ bỗng dưng biến mất.

0o0

Đèn đường vàng vọt hạ từng tia chói mắt khiến tiểu oa nhi khóc to. Một lúc sau, chiếc xe BOW đen bóng của đến, từ trong cánh cửa bước ra một người đàn ông tầm tứ tuần, đôi mắt cương nghị, sâu thẳm cùng bờ môi bạc mỏng. Thụ kí của ông ta bước đến, thanh âm đầy kinh ngạc: “Chủ tịch! Là một cái hải nhi.”

Nam Cung Viễn nhưn mây , đưa mắt nhìn tiểu oa nhi được Dương Mộc Kỳ bế trên tay. Mặc dù chỉ là một nữ hài tử nhưng đôi mắt trong veo màu tro vô cùng trầm tĩnh cùng thanh mây buông thông khiến Nam Cung Viễn thích thú. Y đưa tay nựng má oa nhi rồi ngẩng mặt lên trời.

Nam Cung Viễn mỉm cười : “ Trắng hôm nay rất đẹp. Gọi là Nam Cung Tư Nguyệt đi.”

0o0

“ Ngươi có nói hay không ?!!!”

Thanh âm đầy nguyền khê vang tiếp sau đó là tiếng hét la đau đớn , kinh hoàng , vang vọng cả tầng hầm u tối đầy mùi ẩm mốc. Chút đèn nhấp nháy , vầng vọt hắt trên bức tường hình ảnh một kẻ lơ lửng bị treo ngược , thân thể mặt mày đều bầm tím , biến dạng cùng những dòng máu đỏ thẫm lan dài bị thấm.

Bên ghế một cô gái tầm mười sáu vận bộ kimono màu trắng , hoa thêu anh đào hồng nhạt nhịp nhàn nhẹ. Mái tóc nàng đen huyền , bó cao cổ định bằng vài cây trâm gỗ nâu đen để lộ chiếc cổ trắng nõn. Ánh đèn nhấp nháy phảng phất đôi mắt màu tro trầm tĩnh , lạnh lẽo như giếng cổ nghìn năm , hàn khí bức người. Đôi môi hồng nhạt nhếch lên : “ Rất có chí khí a.”

Nàng vừa nói vừa gõ “ lóc cóc” vài cái lên chiếc bàn trước mặt

Đứng cạnh nàng là chàng trai vận áo thun trắng co giãn , quần trắng thanh lịch, mái tóc dài tùy ý buông thông. Hắn có đôi mắt nhu hòa nhưng đáy mắt dậy sóng , môi bạc mỏng lúc nào cũng nở nụ cười lạnh lẽo.

“ Chủ tịch muốn xử trí thế nào ?” Thanh âm trầm nhẹ hướng nữ nhân đương ngồi.

Nàng chậm rãi đứng dậy , thu liễm ống tay áo trượt trên thành ghế bước đến gần kẻ bị treo ngược.

“ Ngươi đừng nghĩ ta không biết ai phải ngươi đến. Bất quá muốn cho ngươi lập công , khôn hồn nói ra ngươi cùng gia đình có thể bảo toàn mạng sống.”

Vì bị đánh quá tàn bạo , đôi mắt hắn sưng vù che khuất một bên khiến hắn chỉ thấy nhập nhòa nụ cười của nàng , bàn tay vô lực chốc chốc run lên. Hắn mím môi : “ Không.” Hàm răng gãy quá nửa vừa mới nhếch lên máu đã theo đó chảy ra.

Đôi môi anh đào cong lên. Bàn tay thon nhỏ , trắng nõn khẽ chạm vào gò má sưng cao của hắn rồi từ từ đưa lên đến lồng ngực.

“ Ác !!!”

Hắn muốn kêu lên nhưng ngẹn ở cổ , máu tứa như suối, đôi mắt đầy oán hận nhìn nữ nhân trước mặt vẫn nở nụ cười kia.

Nàng vẫn tựa tiểu phi tiểu , bàn tay đầy máu , trên tay xuất hiện vật gì đó tròn tròn , mềm oặt, màu tươi bắn ra , từng giọt một nhiều xuống mặt đất đen đúa. Giọng nói của nàng vô cùng mềm mại : “ Chỉ là một quả thận thôi , đừng đau đớn như thế.”

Sáu tên sát thủ vừa tra tấn hắn trong mắt thoáng vẻ kinh hãi rồi cố bình tĩnh nhưng bàn tay đã run lên bần bật.

Chàng trai vận áo thun trắng cười nhạt : “ Phải , như thế này còn rất nhẹ.”

Từng giọt máu một chậm rãi rơi xuống , nói chậm rãi nhưng luân phiên nhau giống như một trận mưa máu , tanh nồng , ẩm đậm.

Không gian im lặng vang lên thanh âm thì thảo : “ Chung gia”

“ Tốt.”

Tà kimono trắng chậm rãi khuất sau cửa tầng hầm ẩm mốc.

0o0

Đường quốc lộ dài đằng đẵng xuất hiện bốn chiếc xe BOW đen bóng , hãng xe chỉ có người của tập đoàn Nam Cung thị mới được sử dụng gây nên sự chú ý , mỗi khi đi qua đều mang theo hàng loạt tiếng xầm xì to nhỏ.

“ Chủ tịch , cô định xử trí thế nào ?” Chàng trai vận chiếc áo thun trắng , một góc áo còn vương giọt máu đỏ lan ra như đóa hoa mẫu đơn. Hắn chính là Hạ Trác , trợ lý đắc lực của chủ tịch tập đoàn tài phiệt Nam Cung thị , Nam Cung Tư Nguyệt.

“ Trong vòng hai giờ , tuyệt đối Chung gia không còn tồn tại.” Nữ nhân vận kimono màu trắng thêu hoa anh đào hồng nhạt ngồi chính giữa , bờ môi cong lên nụ cười kinh diêm.

Tám tuổi trợ lực Nam Cung Viễn vực dậy Nam Cung thị , mười hai tuổi tiếp quản vị trí chủ tịch tập đoàn và đến hôm nay , đã đưa nó trở thành tập đoàn hùng mạnh nhất thế giới , trở thành nữ nhân quyền lực nhất thế giới. Đó chính là Nam Cung Tư Nguyệt.

Hạ Trác xoa xoa chiếc cằm trắng nhẵn : “ Chủ tịch rất tàn nhẫn.”

Tư Nguyệt cười nhạt : “ Kẻ đáng chết tất nhiên phải chết.” Song nàng hướng chàng trai đương lái xe , khẽ nói : “ Mạc Thương , điều tra thế nào rồi ?”

Chàng trai tên Mạc Thương quay đầu lại , chậm rãi : “Đã tìm ra người lái xe năm đó. Cô có muốn đi luôn không ?” Hắn vận bộ vét đen , mày kiếm , mặt lạnh , kiên nghị. Khuôn mặt như được cắt gọt không chút tỳ vết , quả thực rất hoàn hảo.

Nàng gật đầu.

Cách đây ba tháng nàng đã phát hiện nàng vốn dĩ không phải con ruột của Nam Cung Viễn, không phải tiểu thư của Nam Cung gia. Mặc dù trước nay Nam Cung Viễn luôn đối với nàng rất tốt , Nam Cung thị cũng giao nàng cai quản nhưng bấy giờ nàng mới hiểu , ông ta chỉ xem nàng như một quân cờ để lợi dụng , dọn sẵn đường cho con trai ông là Nam Cung Ngạo Tề mà thôi.

“ Có mai phục.” Giọng nói lạnh lẽo vang lên mang nàng về hiện tại.

Tư Nguyệt ngẩn mặt lên hướng Mạc Thương : “ Đến đâu rồi ?”

Hắn nhíu mày nhìn vào bản đồ : “ Vách núi.” Vừa nói hắn vừa bật bộ đàm liên lạc với ba chiếc xe kia , dặn họ chuẩn bị chiến đấu. Song hắn lạnh giọng : “ Hạ Trác , tiếp lái !”

Hạ Trác chưa kịp đưa người tới thì Mạc Thương đã rút lấy khẩu đại liên , bật mui xe đứng dậy rồi nhắm vào những kẻ mai phục nã đạn.

Tư Nguyệt quay đầu nhìn thấy tầm sáu chiếc ô tô màu trắng cùng hơn hai mươi mô tô đương bao vây lấy bốn xe BOW. Thóang chầu mày , nàng cố nhìn kỹ một chiếc mô tô bám sát lấy xe nàng.

“ Hạ Trác !!! Có bom”

Thanh âm lạnh lạnh vang lên nhưng đã không kịp. Tiếng nổ vang lên rung dậy cả một khoảng đất trời.

Một chiếc BOW đen tuyền rơi xuống vực lại lóe sáng phăng phát như mười sáu năm trước.

Trước đó , nàng đã thấy đầu xe màu trắng kia có 3 chữ : BOW.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Xuyên qua

Khi nàng tỉnh dậy , thứ đầu tiên nhìn thấy chính là khuôn mặt tròn , trắng nõn như bánh bao của một nô tỳ tên Thái Chân. Thái Chân đó , nàng tuyệt nhiên không quen biết nhưng nàng ta luôn miệng gọi nàng là “ tiểu thư”.

Sau một hồi kẻ hỏi người đáp , Thái Chân sừng sốt thốt lên : " Tiểu thư số khổ !"

Còn Tư Nguyệt đưa tay xoa xoa trán. Nàng thật sự đã xuyên qua , mà lại xuyên qua một nơi không có trong lịch sử...

Tư Nguyệt thờ dài , tia mắt trầm lướt qua từng góc một trong căn lều đương ở. Theo như Thái Chân nói , nàng là tam tiểu thư của Nam Cung đại tướng quân tên gọi Nam Cung Tư Nguyệt , đại ca là Nam Cung Hạo Kỳ đứng đầu Binh bộ , nhị ca Nam Cung Lưu Tự nhị phẩm Thượng Thư. Cách đây nửa năm , khi Thổ Phồn phát động chiến tranh , thái tử Vệ Từ Minh nhận lệnh ra trận. Nam Cung tiểu thư một mực si ngốc hắn nghe thấy liền cầu xin hoàng đế cho theo. Hoàng đế không chút do dự phong nàng một chức tướng quân. Đáng tiếc , Vệ Từ Minh kia không hề có ý gì với nàng ta , nửa tháng trước cự tuyệt. Trong lúc quần bách nàng ta đã nhảy vực tự sát.

Nguyên nhân xuyên qua có lẽ khi cả hai rơi xuống vực gây nên hiện tượng gì đó liền bị hoán đổi thời không. Ngoài ra , trước đó Thái Chân có nhắc đến hai nam nhân cứu nàng nhưng một mực khẳng định nàng không phải Nam Cung tiểu thư. Nếu đoán không nhầm chính là Hạ Trác và Mạc Thương. Xem ra khả năng cả hai bị đảo lộn vị trí rất lớn , giả như nàng tiếp nhận vị trí hiện tại của nàng ta cũng sẽ không có người đứng ra giành lại ?

Nghĩ đến đây , Tư Nguyệt tặc lưỡi một cái.

Suốt mấy ngày liền nàng chỉ nằm trong lều trại dưỡng bệnh và nghỉ ngơi. Thi thoảng có hỏi Thái Chân vài vấn đề về tình trạng chiến tranh lúc này. Thái Chân kể rõ , chiến tranh đã đến hồi kết. Vệ Quốc thắng thế đánh đến cửa kinh thành Thổ Phồn nhưng Thổ Phồn vương cố chấp không chịu đầu hàng. Thái tử công thành hai lần đều thất bại nên có thể nói cả hai đang hòa hoãn nghĩ binh kế.

Đến ngày thứ bảy , nàng bảo Thái Chân đưa Hạ Trác và Mạc Thương đến gặp nàng.

Đúng một khắc sau (15 phút) Thái Chân cùng Hạ Trác , Mạc Thương trở lại. Tư Nguyệt viện cớ cho nàng ta lui ra. Khi tà áo khuất sau mảnh vải thô , Tư Nguyệt mới lên tiếng. Thanh âm nhẹ nhàng : “ Thế nào ?”

Hạ Trác vận lam y , mái tóc dài hơn được buộc lại sau gáy , đôi mắt ánh cười : “ Cổ đại cũng không quá nhàm chán.”

“ Còn Mạc Thương ?” Nàng mỉm cười.

Mạc Thương vận trường bào màu đen , nhếch môi nói : “ Tạm được”

Tư Nguyệt gật nhẹ rồi lên tiếng : “ Bây giờ nên làm thế nào ?”

Hạ Trác nhíu mày , xoa xoa cằm : “ Nếu muốn tìm đường trở về ngay lập tức là không thể. Chỉ đành yên ổn ở nơi này trước, sau đó sẽ nghiên cứu lại.”

Yên ổn ? Đây mới chính là vấn đề. Hiện nay chiến tranh giữa Vệ Quốc và Thổ Phồn đang giai đoạn cuối. Một khi kết thúc nàng phải trở về sống với thân phận của Nam Cung tiểu thư. Điều đó không tránh khỏi một ngày bị lợi dụng và gả đi. Còn nếu bỏ trốn , thứ nhất không có tiền tài , mà cho dù có đi nữa thì thể lực lại là con số không tròn trĩnh. Như thế chẳng khác nào mồi vàng cho bọn tham quan đục khoét , cho các giai cấp có thể lực chen ép. Đoạn nghĩ , nàng lên tiếng : “ Trước hết chúng ta phải tìm cách kết thúc chiến tranh để trở về kinh thành. Như vậy “ yên ổn” mới có thể thực hiện.” Nói ra nghe dễ nhưng chiến tranh , đầu phải muốn là kết thúc được. Đầu tiên phải có một thành một bại. Bên bại tuyệt nhiên không thể là quân của nàng.

Không gian bỗng chốc im lặng , cả ba nhìn nhau.

Mạc Thương nhàn nhạt nói : “ Có trở về hay không đã không còn quan trọng.”

Tư Nguyệt thoáng hướng Mạc Thương , gật nhẹ. Chiếc xe của Nam Cung thị , sát thủ của Nam Cung thị nên chủ mưu chắc chắn sẽ không thể là ai khác. Nam Cung Viễn , thật sự rất được ! Nếu nàng trở về không tránh khỏi bị truy đuổi. Kết cục chỉ có chết mà thôi. Bất giác , nàng ngẩng lên đối Hạ Trác và Mạc Thương.

Hạ Trác cười : “ Trên đời này kẻ ta kính phục nhất chính là cô, người ta nguyện chết cũng chỉ có cô. Cô đi đâu , ta theo đó.”

Mạc Thương không nói gì chỉ gật đầu.

“ Tướng quân ! thuộc hạ xin cầu kiến.”

Từ bên ngoài truyền đến thanh âm lạnh nhạt.

Tư Nguyệt nhíu mày : “ Vào đi.”

Nam nhân vận y phục xám bạc bước vào. Hấn cúi đầu : “ Tham kiến tướng quân.”

Tư Nguyệt nhìn hấn một lượt , môi mọng nhếch lên : “ Miễn lễ. Có chuyện gì ?” Hai hôm trước nàng có gặp qua hấn. Thái Chân nói hấn là người của thái tử , tên Ân Tích.

Ân Tích ngẩng lên đối nàng , đôi mắt đầy kinh ngạc. Hấn dĩ nhiên đã gặp qua nàng , thậm chí là rất nhiều lần nhưng cảm giác hoàn toàn khác nhau. Nữ nhân ngồi trước mặt hấn lúc này , đôi mắt màu tro lạnh lẽo như hồ thu , trầm tĩnh đến kinh người khiến hấn thấy ngọt ngào. Bất giác bàn chân lùi lại một bước.

Tư Nguyệt nhận thấy hành động kỳ lạ của hấn thoáng nở nụ cười.

Ân Tích giọng gao, cúi đầu nói : “ Thái tử cho triệu tướng quân.”

Thái tử ? Chính là ý trung nhân của Nam Cung tiểu thư kia ? Tư Nguyệt gật đầu : “ Được.” Song nàng đứng dậy đi theo Ân Tích. Cả Hạ Trác và Mạc Thương cũng bước theo.

Lều của nàng cách chỗ thái tử không xa , đi tầm nửa khắc liền đến. Hai bên vệ binh nhìn thấy nàng đáy mắt sùng sốt song cúi đầu thi lễ. Tư Nguyệt không để ý chỉ phát tay rồi đi vào lều trại.

“ Bái kiến Thái tử !” Ân Tích chấp tay thành quyền , cúi đầu thi lễ.

Tư Nguyệt nhíu mày hướng nam nhân trước mặt , chỉ thấy dáng dấp cao lớn cùng bóng lưng vững chãi. Đôi mày màu khói lại nhíu sâu hơn.

Nhận thấy Tư Nguyệt thất lễ , Ân Tích liếc mắt vốn định lên tiếng thì giọng nói nhàn nhạt đã vang lên : “ Được rồi.”

Vị thái tử ấy chậm rãi xoay lưng lại.

Nam Cung Tư Nguyệt nàng dĩ nhiên mỹ nam đều gặp không ít. Nhưng nam nhân trước mặt lại là một tư vị hoàn toàn khác. Hấn có đôi mắt phượng hút hồn , đáy mắt nâu trầm , băng giá. Sống mũi cao như tạc , khuôn mặt góc cạnh cương nghị , bạc môi nhàn nhạt hòa cùng làn da trắng sáng , vừa như thanh sáng lại như lạnh lùng. Bất giác khóe môi Tư Nguyệt cong lên. Nam Cung tiểu thư rất biết nhìn người đấy chứ.

Bên kia Vệ Tử Minh nhìn thấy nàng liền sững người. Đôi mắt màu tro điềm tĩnh như hồ thu , nụ cười êm dịu mà tịch mịch , làn da trắng nõn như sứ Liên Thành...Hấn nhếch môi : “ Người là ai ?”

Tư Nguyệt khẽ cười : “ Mặt tướng là Nam Cung Tư Nguyệt.” Khi nàng dùng chiêu mắt trí nhớ chưa bao giờ tin sẽ che dấu được bởi trí nhớ không trọn vẹn nhưng tính cách nào nói dối liên đới ? Nàng biết trước kia Nam Cung tiểu thư tính cách lỗ mãng , vô lý. Nếu bảo nàng cố gắng tuyệt không thể được.

Vệ Tử Minh nghi hoặc nhìn nàng. Hắn tuy đối nàng không có hảo cảm nhưng con người nàng hẳn tất nhiên biết rõ. Bây giờ trước mắt hắn , nữ nhân này khí thế bức người , nụ cười kinh điển , thật sự...không giống. Vệ Tử Minh nhanh như chớp lao đến trước mặt nàng dùng trảo công hai ngón hướng cổ Tư Nguyệt tấn công.

Tư Nguyệt nhếch môi , xoay người né tránh rồi lùi đi ba bước : “ Thái tử , ý ngài là gì ?”

Vệ Tử Minh thu tay không lại sau đó rút kiếm chìa vào yết hầu của nàng : “ Nói ! Người là ai ?”

Con người màu tro của nàng trầm lại , cười nhạt : “ Thái tử , không lẽ ngài muốn ta trở về đối ngài thăm thiết , bám theo như sâu bọ ngài mới vừa lòng sao ?”

Bàn tay cầm kiếm một thoáng run lên.

“ Ngài hỏi ta là ai ư ? Ta là người đã từng yêu ngài say đắm , là kẻ nguyện vì ngài bất chấp mọi thứ mà lao ra chiến trường , là nữ nhân ngu dốt vì ngài mà tự tử. Ngài nhớ không ?” Tư Nguyệt nói rồi tiến lên kề sát cổ vào mũi kiếm bóng loáng kia.

Mũi kiếm sắc bén lóe lên song chậm rãi rơi xuống đất phát lên thanh âm “ keng”, nhẹ nhàng.

Vệ Tử Minh vẫn duy trì khuôn mặt lạnh lùng, bạc môi mím lại.

“ Ta biết cả đời ta cũng không thể nào có ngài , cả đời ta cũng không thể nào được ngài cho một góc trong trái tim.” Thanh âm trong trẻo dần nhẹ bằng.

“ Hôm nay ta trở lại , tình ý đối với ngài đã không còn , chỉ còn nghĩa quân thần. Ta thực đã thấu suốt.”

Mắt phượng từ từ khép lại. Tà áo màu vàng sáng phát phơ giữa khoảng không.

“ Tốt.”

Hắn thu liềm tay áo bước đến chiếc bàn gỗ trên bậc cao, lạnh nhạt nói : “ Người trở về tịnh dưỡng đi.”

Tư Nguyệt quay lưng , bước nhẹ. Nàng không phải muốn nói dối nhưng đó là cách duy nhất để được thừa nhận , nữ nhân thất tình nhảy vực sau khi thông suốt tính cách liên biến đổi. Rất hợp logic.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thao trường luyện binh

Nhận được lệnh tịnh dưỡng của Vệ Tử Minh , Tư Nguyệt cứ thế tiếp tục lười biếng. Hạ Trác và Mạc Thương được nàng phân phó thành hộ vệ bên cạnh , hằng ngày đều sang lều của nàng bàn kế công thành.

Đến ngày thứ chín , trời vừa mờ sáng thì hai vị Phó tướng dưới trướng nàng là Chu Mặc Kiên và Tống Định đã đến thỉnh nàng ra thao trường huấn luyện binh sĩ. Dù trong lòng có chút chán nản nhưng hưởng lương , hưởng vị đến cùng cũng không thể lười nhát nên đành miễn cưỡng theo ý hai vị đấy.

Chu Mặc Kiên tầm tứ tuần , mắt sáng như lửa đúng chất võ phu. Còn Tống Định không đến hai lăm , là trưởng tử của Tống Thái phó , rất được coi trọng. Mà Tư Nguyệt đối với kẻ có tài luôn trọng dụng nên trong quân doanh từ đó thường xuyên phát sinh lời đồn về câu chuyện giữa nàng và hắn , bất quá đó là khởi nguồn của một trò trêu chọc rất tàn nhẫn.

Chu Mặc Kiên một mực khuyên nàng vận áo giáp , đội mũ sắt như thế mới oai phong , kẻ dưới thấy thế mới kính phục nhưng Tư Nguyệt tuyệt nhiên không đồng ý. Sau nửa canh giờ tranh cãi , Tư Nguyệt vận nam y màu trắng ung dung bước đi. Phía sau là Hạ Trác , Mạc Thương , Tống Định và khuôn mặt đen sì của Chu Mặc Kiên.

“ Nguyệt Nhi !”

Nghe tiếng gọi Tư Nguyệt quay người liền nhìn thấy một nam nhân bước đến. Hắn vận trường bào xanh thẫm , mái tóc ngắn xõa phiêu hòa cùng khuôn mặt tuấn mỹ tạo nên vẻ lãng tử. Môi mỏng cong nhẹ : “ Nguyệt Nhi muội , đã lâu không gặp.”

Tư Nguyệt nhún mày , cũng mỉm cười : “Xin hỏi huynh là...”

“ Muội không còn nhớ ta sao ? Ta là Tư Đồ Mạn , muội vẫn thường gọi là Mạn ca ca đây mà.” Hắn thờ dãi nhìn nàng.

Thuộc hạ hắt Đào Phi khoe môi giât giât. Hắt không biết từ khi nào Nam Cung tiểu thư gọi chủ nhân là Mạn ca ca , bắt quá vài lần mắng “ mản thầu biến thái” mà thôi.

Tư Nguyệt nào phải kẻ mù , lướt qua nụ cười của hắt , khuôn mặt khó hiểu của Đào Phi , cười khê: “ Tư Đồ tướng quân thật chê cười. Mặc dù mắt trí ta cũng có chút ấn tượng , từ Mạn ca ca đó... quá mức không bình thường.”

Tư Đồ Mạn mí mắt giât nhẹ. Hắt nghe nàng mắt trí vốn tìm đến chọc ghẹo nhưng xem ra đã thay đổi rồi. Nói năng khách trí , biết phân nặng nhẹ , đôi mắt ánh cười giảo hoạt , rất thú vị. Hắt cười híp mắt định lên tiếng thì Tư Nguyệt đã nhẹ nhàng nói.

“ Nhưng bắt quá bây giờ , muội xin gọi một tiếng Mạn ca ca vậy.”

Tư Đồ Mạn , trưởng tử của Tư Đồ tướng quốc – Tư Đồ Dật. Mười hai tuổi xuất binh ra trận , thống lĩnh đánh bại Hồ Tộc phía Tây. Mười bốn tuổi sắc phong Uy Vũ tướng quân cấp bậc tam phẩm. Đến năm mười tám suốt hai năm đánh đông dẹp bắc thăng lên nhị phẩm Tướng quân với danh hiệu Uy Vũ đại Nguyên soái.Đúng chất kẻ tài dầu thấp đèn cũng khó tìm được.

Câu nói của Tư Nguyệt khiến Tư Đồ Mạn rất bất ngờ. Hắt càng thêm cảm thấy nữ nhân trước mặt thật sự đã thay đổi , mà còn thay đổi rất đáng sợ. Nhưng hiếm khi có cơ hội được ngang hàng với Nam Cung Hạo Kỳ , hắt làm sao có thể bỏ qua ?

“ Muội muội thật ngoan.” Hắt vừa nói vừa đưa tay đặt lên vai nàng : “ Từ bây giờ ta là ca ca của muội. Có chuyện gì cứ nói với ta , ta tuyệt không để ai bắt nạt muội.”

Tư Nguyệt nở nụ cười như hoa đào mùa xuân , đáp lời : “ Đa tạ ca ca.”

Nụ cười nở ra ai nấy đều lòng đầy ý vui duy Hạ Trác và Mạc Thương như hớp được một ngụm khí lạnh. Nụ cười này chính là gian tà đến cùng cực , đạt được ý nguyện , hồ ly biến mình a.

“ Tướng quân ! Chúng ta còn phải ra thao trường.” Chu Mặc Kiên sau khi trấn tĩnh nghĩ nghĩ lại lên tiếng.

Tư Nguyệt nhú mày song cúi chào Tư Đồ Mạn : “ Muội phải đi đây.”

Tư Đồ Mạn cười sáng khoái gật đầu.

Tư Nguyệt tựa tiểu phi tiểu hướng đến thao trường.

Hiện nay doanh trại chia làm ba phân khu. Tây Bắc khu đứng đầu là La tướng quân – La Ý Diễm với hơn chín nghìn binh sĩ thiên về kỵ binh. Nam khu chủ soái Tư Đồ Mạn – Uy Vũ đại nguyên soái thống lĩnh một vạn hai nghìn quân gồm bộ và thủy , thêm một ít xạ thủ được huấn luyện rất tốt. Còn nàng – Nam Cung Tư Nguyệt , Nam Cung tướng quân cai quản Đông khu chỉ với sáu nghìn quân , nhìn vào đã thấy thực lực chênh lệch rất lớn.

Đã vậy từ trước đến nay Nam Cung tiểu thư chưa bao giờ động đến việc chỉ dẫn binh sĩ nên tình hình Đông khu chỉ có thể hình dung bằng một từ : loạn.

Vô cùng loạn.

Một số binh lính ngồi nói chuyện phiếm , số kia đánh bạc , cá cược hò hét. Vị giáo đầu họ Lương không quản nổi chỉ thể ngồi một bên thờ dài.

“ Tất cả đứng dậy tập luyện !” Chu Mặc Kiên khuôn mặt nửa trắng nửa đỏ hùng hổ hét lên.

Lương giáo đầu là người có phản ứng đầu tiên giât mình đứng dậy chạy đến cạnh Chu Phó tướng nhưng vẫn cúi gầm mặt , vành tai đỏ gât. Đám binh sĩ lác đác hướng đến công thao trường , một số kẻ bật dậy chỉnh tề , một số chỉ nhú mày song bắt mắt đứng dậy.

Tư Nguyệt mỉm cười phất tay áo chậm rãi bước lên bậc đài cao tầm ba trượng. Nàng ngồi tựa vào ghế , thân ngã phía sau , một tay chống lên thành tạo vẻ lười biếng nhưng đôi mắt màu tro khe khẽ lướt qua từng khuôn mặt , lâu lâu híp lên cười khiến người khác phải sồn da gà.

Rốt cuộc vị Nam Cung tướng quân đã ăn nhằm cái gì mà trở nên quái gở như thế?

Ba nghìn binh lính bên dưới xưa nay vô cùng lười biếng nhưng nhận thấy sự kì lạ của nàng cũng kinh hãi mà đứng dậy khoa chân múa tay. .

Hạ Trác nhận thấy nụ cười không bình thường của nàng chỉ thờ dài hướng lên bầu trời cao vợi vợi.

Được một lúc , Tư Nguyệt nhếch môi song ho lên “ khụ khụ” mấy tiếng.

Tiếng ho đánh động không gian làm vài kẻ giât mình. Hai vị phó tướng vốn hài lòng với buổi luyện tập hôm nay nên tâm tình tốt hơn , lo lắng hỏi : “ Tướng quân ! ngài không sao chứ ?”

Tư Nguyệt vờ che miệng , một môi nói : “ Ai ! Có lẽ vì bệnh vẫn còn nên không khỏe trong người.”

Tổng Định thờ dài : “ Thuộc hạ đúng là ngu muội. Nếu tướng quân không khỏe mời tướng quân về nghỉ ngơi.” Nàng có thể không ra thao trường tập luyện nhưng bản thân có vấn đề gì Nam Cung đại tướng liền ngũ mã phanh thây hắt.

Đạt được mục đích Tư Nguyệt vờ ho thêm vài cái rồi nhẹ nhàng : “ Bỏ tướng đúng là hổ thẹn. Thôi thì lần sau ta sẽ cố gắng.” Nói xong nàng phát tay đứng dậy rời khỏi thao trường.

“ Tiểu thư , sao người không dạy dỗ bọn chúng ?” Hạ Trác thắc mắc. Nếu hắn đoán không nhầm thì nụ cười của nàng tỏ phi thường hứng thú với việc này.

Tư Nguyệt tiêu sái bước đi , khẽ cười : “ Các ngươi nhận xét xem Tư Đồ Mạn là người thế nào ?”

Nhắc đến Tư Đồ Mạn , Hạ Trác cười thoải mái : “ Hắn tuy không trổ tài nhưng tướng mạo đến khí độ đều trác tuyệt , chắc hẳn rất hữu ích.” Và lại , nam nhân đó phong thái giống hắn vài phần dĩ nhiên cùng một loại người. Chính là mèo khen mèo dài đuôi a.

Mạc Thương gật đầu , lên tiếng : “ Bề ngoài hắn phong lưu , nho nhã nhưng ánh mắt lại vô cùng âm hiểm, giao hoạt tựa hồ ly.”

Nhìn hắn không đến hai mươi hai lại vang danh nam chinh bắc chiến như vậy thực không đơn giản. Bất quá thu phục được sẽ trở thành con cò hào có lợi. Đoạn nghĩ đến , Tư Nguyệt cười tà mị.

“ Hắn xác thực là nhân tài.”

Hạ Trác nghe nàng nói liền rung mình. Phàm là nhân tài nàng tuyệt nhiên đối tốt nhưng Tư Đồ Mạn đó không dễ thu phục. Trước kia Tào Tháo đối Quan Vũ xem trọng có tài, thu phục không được cũng thả đi. Còn vị Nam Cung Tư Nguyệt đây , người không phục , ta liền giết người để người khỏi phò tá ai cản đường ta. Lý luận rất đơn giản.

“ Người thật sự muốn thu lấy hắn ?” Hạ Trác nói.

Tư Nguyệt mỉm cười : “ Người không nên hỏi nhiều.”

Hạ Trác bữu môi song môi quay lại vấn đề chính : “ Mà tại sao người bỏ qua cho lũ lính kia ?”

Tư Nguyệt nhìn Hạ Trác. Nàng dĩ nhiên đã có tính toán. Mục tiêu trước mắt là kết thúc chiến tranh. Lúc này Vệ Quốc đã đánh đến kinh thành Thổ Phồn. Nhưng Mã Nhĩ Thái Lý Mạt vua Thổ Phồn chưa chịu thua vẫn khăng khăng cố thủ. Vệ Từ Minh hai lần tấn công đều thất bại nên hiện tại cần nhất chính là binh kế công thành. Muốn công thành chưa nói đến kế sách riêng binh lực phải mạnh. Vì thế “ dạy dỗ” Đông khu tất nhiên tiến hành. Không những thế , nàng nhắm trúng Tư Đồ Mạn tuyệt không để hắn thoát khỏi. Lúc này nàng giả vờ về chẳng qua thấy bọn chúng như kẻ què thực chướng mắt.

“ Mạc Thương , người hãy gom hết lũ buông lời nhạo báng Nam Cung Tư Nguyệt cho ta.”

Mạc Thương nghe lệnh gật đầu.

Hạ Trác chau mày : “ Người muốn làm gì ?”

Tư Nguyệt vuốt vuốt sợi tóc xoắn xuống vai , cười nhẹ : “ Người còn nhớ trong Thiên Long Bát Bộ A Tử đã có một trò chơi rất thú vị không ?”

Thú vị ? A Tử đó là ác nữ đáng ghét nhất Thiên Long Bát Bộ. Trò của nàng ta không giết người cũng hại người thì làm gì có thú vị ? Hạ Trác nhăn nhó : “ Ta không biết.”

“ Chính là thả người và sư tử vào cùng một lồng. Kẻ nào chiến thắng sẽ được phóng thích.” Nàng vừa nói vừa cười rất nhẹ nhàng.

Hạ Trác vốn hiểu tâm tính của nàng nhưng đến mức này...

“ Không lẽ... người muốn làm vậy ?”

Tư Nguyệt quay lại , hiền hòa nói : “ Ta không đến mức tàn bạo như vậy. Người với người cắn nhau sẽ thú vị hơn.” Nàng nói rồi bước vào lều trại. Bờ môi anh đào vẫn cong lên diễm lệ.

Không đến mức tàn bạo ? Khóe môi Hạ Trác giật giật. Phải... không đến mức. Hắn nhớ nàng dùng thế lực khiến không biết bao doanh nhân tự sát , dùng bàn tay mềm mại xuyên thủng bao nhiêu người. Dùng mảnh lá khô ven đường giết chết bao nhiêu mạng. Hắn tuyệt nhiên nhớ. Gọi là không tàn bạo ? Quá mức đi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Thao trường luyện binh 2

Liên tiếp mấy ngày sau đó Tư Nguyệt rất ít khi đến thao trường, mà có đến cũng chỉ ngáp lên ngáp xuống hoặc tựa vào ghế ngủ, dường như không hề để ý chuyện gì. Thỉnh thoảng ngồi trong lều trại, nàng mãi mãi mê chiếc nhẫn bạch ngọc tùy thân mang theo từ hiện đại. Hành động đó rơi vào mắt Hạ Trác trở nên vô cùng đáng ngờ, giống như trước con báo, trời lạnh bất thường.

Trời tối, dùng cơm xong nàng vốn định đi ngủ thì thái tử triệu gọi, trước khi đi Tư Nguyệt mỉm cười đầy thâm ý khiến Hạ Trác và Mạc Thương không khỏi rung mình.

“Tham kiến thái tử!”

Vệ Tử Minh ngồi sau chiếc bàn bày đầy binh thư, chiến lược. Hắn vận trường bào tím sẫm, đầy mắt phấn nộ, long lên sắc bén, hướng Tư Nguyệt: “Đậy đi.”

Tư Nguyệt chậm rãi phát tay đứng dậy, mỉm cười nhìn hắn.

“Nam Cung Tư Nguyệt! Ngươi có biết đã phạm lỗi gì không?” Vệ Tử Minh gần từng tiếng một.

Nàng mỉm môi, ủy khuất nói: “Không biết thái tử muốn nhắc đến điều gì?”

Hắn nhú mày: “Ngươi rời khỏi quân doanh...ta không trách phạt. Nhưng trở về còn dung túng thuộc hạ, bỏ bê quân binh, ngươi có xứng là một tướng quân hay không?”

Đầy mắt Tư Nguyệt ánh lên nụ cười nhưng ngoài mặt vẫn thờ dãi: “Thuộc hạ thực sự thất trách. Mong thái tử thứ tội.”

“Ta không có ý xử phạt. Chỉ cần ngươi chấn chỉnh quân uy thật tốt.” Vệ Tử Minh xoa xoa trán. Hắn ngày đêm suy nghĩ kế công thành đã rất mệt, nữ nhân này còn gây chuyện như vậy. Trước kia xem như hắn có phần dung túng, nhưng bây giờ binh lực bức thiết không thể nào để chúng tự tung tự tác nữa.

“Mặt tướng đã hiểu.” Tư Nguyệt nhẹ nhàng nói song quay lưng rồi khỏi. Trên khuôn mặt kiều diễm nở nụ cười như anh đào mùa xuân.

Vệ Tử Minh nhú mày nhìn theo bóng lưng của nàng, phải hay không phải Nam Cung Tư Nguyệt?

Nàng bước đi, Hạ Trác theo sau, khó hiểu: “Tại sao bị hắn trách cứ mà người vẫn cười tươi như thế?”

Thấy Hạ Trác thắc mắc, Tư Nguyệt khẽ nói: “Ta vốn dĩ định chấn chỉnh từ lâu nhưng kế hoạch có thể làm chết người nên đành đợi Vệ Tử Minh ra lệnh. Có chuyện gì liền đưa lên đầu hắn.” Vừa nói nàng vừa phát tay hướng về lều trại.

Hạ Trác đứng đó, cơn gió lạnh lùa qua. Hắn thực sự không chọn nhầm chủ nhân.

Hôm sau, Tư Nguyệt dậy từ rất sớm. Nàng vận nam y màu thanh thiên nhạt, tay áo thêu chỉ trắng, vô cùng thanh nhã. Mái tóc búi cao, cổ định bằng cây trâm bạch ngọc để lộ khuôn mặt sáng sủa, kiều diễm.

Vẫn thế, nàng ngự trên đài cao. Một tay chống vào thành ghế, lưng tựa phía sau, đôi mắt màu tro cười đầy ý vị.

Mấy ngày qua, nàng không quản giáo gì nên đám binh lính cũng buông lỏng, tiếp tục lười biếng.

Đến giờ giải lao, nàng bảo giáo đầu tập trung binh lính lại thành từng hàng thẳng tắp, hai vị phó tướng một tả một hữu cực kì nghiêm trang. Sau đó, Tư Nguyệt vỗ tay hai cái, bên kia Mạc Thương cùng hai người khác áp giải hơn ba mươi tên vận quân phục rách nát, khuôn mặt tiều tụy.

Bờ môi đỏ mọng lười biếng nhếch lên: “Đạo này quân khu chúng ta rất nhàn chán nên bản tướng muốn tổ chức chút trò vui. Không biết mọi người có đồng ý hay không?”

Bên dưới đồng loạt nhìn nhau, hô to: “Có ạ.”

Nàng khẽ cười: “Tốt.” Đoạn lướt qua một lượt ba mươi tên đương đứng đó rồi tiếp: “Các ngươi có từng nghe qua câu “nhị nữ chi vị thị” không?”

“Có ạ.”

“Câu đó nghĩa là hai người phụ nữ cùng một con vịt sẽ thành cái chợ. Nhưng ở đây chúng ta có ba mươi nam nhân cao to, khỏe mạnh. Đáng tiếc đều quen thói hàng rong, buông lơi thả thỉ. Các ngươi nghĩ có xứng là nam nhân, là quân binh rùn cột hay không?” Tư Nguyệt nhẹ nhàng nói.

Bên dưới ba mươi tên bị bắt chày dài giọt mồ hôi lớn. Đám binh sĩ cũng im như thóc không hề phản ứng.

Trên đài cao thanh âm trong trẻo tiếp tục vang: “Chỉ là nghĩ đi nghĩ lại, xử phạt hết cũng oan ức đi nên ta có một trò vui.” Nàng chần chừ, cười nhẹ.

Một mảng yên lặng, hồi hộp.

“Ta sẽ vẽ một vòng tròn. Mỗi lần cho hai người vào đó thi đấu. Trước khi đấu, ta đốt nửa nén nhang. Đợi đến lúc nén nhang tàn, trong vòng chỉ được còn một kẻ sống sót. Nếu quá một thì...” Nàng tựa tiểu phi tiểu hướng đến Mạc Thương: “Cái vị hắc y nhân đó sẽ dùng mũi tên kết liễu cả hai.”

Ý của nàng rất rõ, cả hai bước vào vòng hoặc là tàn sát lẫn nhau hoặc là cả hai cùng chết.

Đám binh sĩ như hóp được một ngụm khí lạnh, kinh hãi nhìn nữ nhân ngồi trên đài cao, đôi mắt màu tro điểm tĩnh như hồ thu. Mối anh đào cười rực rỡ nhưng... thực đáng sợ. Ba mươi tên kia cũng sờ nhìn nhau, không thốt nên lời.

Định thần, Chu Mặc Kiên vội lên tiếng: “Tướng quân không nên...”

Thanh âm chưa dứt đã chạm phải nụ cười của nàng, nụ cười kinh diễm, cười mà như không cười. Chu Mặc Kiên mím môi, cúi gằm mặt xuống.

“Bắt đầu !!!” Hạ Trác hô lên.

Bước vào vòng tròn là hai nam nhân cao to, một kẻ cầm thương, kẻ kia cầm đao. Khuôn mặt tỏ bất đắc dĩ cùng khổ sở. Lương giáo đầu đi đến thấp lên nửa nén hương, thờ dài.

Hai kẻ trong vòng chần chừ nhìn nhau, dường như không muốn động thủ. Sau đó, tên cầm đao đẩy mắt hùng hục lao vào, khuôn mặt bùng bùng sát khí. Tên còn lại theo đó tiến đến nhưng “tiên hạ thủ vi cường” bị tên kia chiếm mất thế thượng phong. Cả hai giao đấu đến khi nén nhang sắp tàn vẫn bất phân thắng bại, thao trường im như tờ, nín thở theo dõi.

Tư Nguyệt thuận thế ngồi, lười biếng tựa vào sập hơn. Bờ môi đỏ hồng cong lên nhẹ nhàng.

Mảnh tro cuối cùng cũng rơi xuống. Trong vòng hai tên đó đứng lặng nhìn nhau sợ hãi rồi luồn cuộn chạy đi.

Mạc Thương điểm tĩnh giương cung chưa đến một giây thì hai thân thể đầy thương tích ngã xuống. Mũi tên ác ý xông thẳng vào tim, cùng cực tàn nhẫn.

“Tiếp” Thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

Binh lính đồng loạt hướng nàng. Nàng rất xinh đẹp, rất kiều diễm nhưng nay lộ hiện thân của Tu La vương, nụ cười thâm tà, đáng sợ. Như có cơn gió lạnh lùa qua khiến ai nấy run rẩy.

Hai kẻ tiếp theo tiến vào. Nguyên cả hai một tên Lâm Doãn, một Lâm Phong là thân huynh đệ (huynh đệ ruột). Lương giáo đầu vốn định xin nàng thay đổi đối tượng nhưng Tư Nguyệt chỉ mỉm cười, nhàn nhạt bảo tiếp tục. Nén nhang thứ hai từ từ đốt.

Lâm Doãn cầm đại đao lớn, đôi mắt đỏ ngầu như sắp khóc. Lâm Phong nhỏ hơn Lâm Doãn hai tuổi, từ nhỏ đến lớn luôn kính nể ca ca cũng sợ hãi, không ngờ có ngày chém giết lẫn nhau. Lâm Doãn mím môi, hét lên: “Phong Nhi! Ta xin lỗi đệ.”

Dứt lời, hấn lao đến, đại đao to lớn sắc bén hướng vào Lâm Phong. Lâm Phong bất ngờ lùi lại nhưng không kịp bị chém một nhát vào lưng.

“Đại ca! Huynh sao thế?” Lâm Phong kinh sợ hét...

Lâm Doãn vô cùng xấu hổ tiếp tục lao lên chém loạn xạ. Lâm Phong không nhịn nổi, tay cầm hai thiết chùy lao thẳng đến Lâm Doãn. Thiết chùy to lớn lao vào đầu làm hấn lão đảo rồi ngã xuống. Đôi mắt trùng trùng, dòng lệ tuôn trào.

Cứ thế, kẻ đánh người bị thương. Kẻ từ vong người chiến thắng. Mười mấy trận rồi cũng trôi qua, hàng người dưới đài từ ba mươi chỉ còn lại 8, 9. Khóc, cười, đau lòng và thông hận.

“Đánh hay lắm” Tư Nguyệt nhàn nhạt nói.

Bên dưới binh lính đỏ ngầu mắt, không biết nên oán hay là muốn giết chết nữ tướng quân ngồi trên kia. Bỗng, từ cuối hàng vang lên giọng nói hùng hồn.

“Ta không phục!”

Một nam nhân tiến lên, cách đài cao tầm năm thước. Vóc dáng to lớn, đầu trọc. Tay cầm trường thương, đôi mắt chứa đầy tia phẫn nộ.

Tư Nguyệt cười lạnh: “Ngươi không phục gì?”

Hắn nói: “Mặc dù bọn họ có lỗi nhưng xử phạt như thế thì quá tàn nhẫn. Đây là trong quân doanh vậy mà hành động chẳng khác nào lũ man di mọi rợ.”

Đôi mắt màu tro càng lúc ý cười càng sâu, trầm tĩnh nhìn hắn. Nàng nhẹ nhàng: “Nói rất hay. Nhưng ngươi nói đây là quân doanh, quân doanh sẽ có quân kỉ. Bọn chúng tự ý làm loạn, lười biếng nhếch nhác không lẽ không nên trừng phạt?”

Một nam nhân cúi đầu, thanh âm hạ xuống: “Nhưng như vậy là quá tàn nhẫn.”

Tư Nguyệt cười nhạt: “Đây là đâu?”

“ Là chiến trường ”

“ Vậy người đến đây làm gì ? ”

Chân chửi : “ Giết giặc . ”

Tư Nguyệt gõ gõ ngón tay vào thành ghế : “ Kê tối ngày xầm xì to nhỏ , lười biếng thì ra chiến trường chỉ có thể tiên phong chết trước mà thôi. Chiến trường ? Các người hẳn không biết sự tàn nhẫn của nó sao ? Đông khu ta vốn hơn bảy nghìn quân bây giờ chỉ còn chưa đến sáu nghìn. Tây Bắc khu hay Nam khu có hao hụt đến vậy không ? Các người bao giờ tự nghĩ vì sao chúng ta chết nhiều như thế không ? ” Giọng nói của nàng ôn nhu , dịu dàng nhưng từng câu từng chữ đều rành rọt , lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bắt gian tế

Mồ nam nhân bên dưới im bất , cúi gằm xuống đất.

Tư Nguyệt ngồi thẳng dậy , ánh mắt nhàn nhạt quét qua từng khuôn mặt bên dưới.

“ Các người nói xem , hôm nay các người nhút nhát , lười biếng thì một khi ra sa trường có thể nghĩ sẽ sống sót sao ? ” Vừa nói nàng đoạn chỉ tay về tám , chín tên lính còn sống sót : “ Còn các người , lúc này hùng hổ chém giết là vì ai. Người ! giết chết thân huynh của mình là vì cái gì ? Người ! Giết chết thân giao tri kỉ vì sao ? ” Nàng nói , ngón tay hướng về từng kẻ bên dưới.

“ Chính là vì bản thân các người . ” Nàng cười lạnh. Tiếp : “ Toàn bộ binh lính ở đây có ai muốn chiến đấu không ? ”

Một mảng yên lặng.

“ Các người có muốn giết người hay không ? ”

Vài binh lính lắc đầu còn lại yên lặng.

Tư Nguyệt chậm rãi đứng dậy , tà áo nương theo chiều gió tung bay nhẹ nhẹ : “ Chiến trường không phải kẻ thù thì lợi dụng lẫn nhau. Trên chiến trường , người không đổ máu thì ta đổ máu. Cái gì gọi là tri kỉ ? là huynh đệ ? Chúng ta giết nước giặc để bảo vệ nước nhà , dùng chiến tranh chặn chiến tranh , dùng máu thịt người khác để bảo vệ máu thịt chính mình . ”

Từng người bên dưới im như thóc , chốc chốc nhìn nhau. Bọn họ xung quân hầu hết do bắt buộc , họ nhút nhát , khao khát muốn sống đều vì gia đình , vì thế nhi.

Tư Nguyệt tiếp : “ Ta hỏi các người , ở đây kẻ nào đến từ Loạn Thành (thành ngay biên giới Thổ Phồn và Vệ Quốc) liền đưa tay lên ! ”

Binh lính nhìn nhau , lắc đầu đưa tay.

Khóe môi nàng cong lên : “ Nếu như trên chiến trường , trước mắt là kẻ thù đừng cách các người một đường thương. Sau lưng là thế nhi phụ mẫu thì các người có giết hấn hay không ? ”

Bên dưới truyền đến vài tiếng “ có ” khá nhỏ. Còn lại mím chặt môi , ánh mắt đầy do dự.

“ Ta đã nói là kẻ thù , cách một đường thương nếu người không vùng thương giết hấn. Kẻ chết chính là các người , không chỉ thế thế nhi , phụ mẫu các người cũng bị hấn giết chết. Mặc dù chúng ta đang chiến thắng nhưng chiến tranh chưa kết thúc , ai thành ai bại chưa biết. Các người lùi một bước trong vô tình sẽ khiến bọn chúng thừa cơ tiến mười bước. Nếu chúng tiến đến Loạn Thành , người , thế nhi , phụ mẫu không phải chỉ chết trong tưởng tượng đâu. Là thực tế , là máu đổ . ” Tư Nguyệt đứng trên đài , nói từng chữ một vô cùng chậm rãi , ngừng nghỉ đúng chỗ.

Bên dưới dường như ngộ ra gì đó , ánh mắt không còn nhút nhát , hướng nàng kháng khái.

Nàng bất giác hô lên : “ Có chiến đấu hay không ? ”

Một vài thanh âm "có" vọng lại.

Tư Nguyệt nhíu mày : “ Có hay không ? ”

“ Có ạ !!! ” Đồng loạt hét lên.

Tư Nguyệt mỉm cười song lấy trong tay áo ra tờ giấy đưa cho Tống Định : “ Dùng cái này để huấn luyện binh lính. Làm như trong đây ghi.”

Tống Định gật đầu : “ Mặt tướng tuân lệnh.” Hắn nhìn tờ giấy rồi do dự hướng Tư Nguyệt một hồi lâu.

Xong việc , Tư Nguyệt phát tay bước xuống đài trở về doanh trại.

Thao trường vẫn một mảng im lặng nhưng đôi mắt ai nấy đều sáng rực như sao.

Bên kia góc đài , một thân trường bào hoàng y lạnh lẽo đứng nơi đầu gió. Đôi mắt phượng khép chặt , bạc môi mím nhẹ. Nàng lẽ nào thật sự là Nam Cung Tư Nguyệt ?

Sau khi dùng bữa tối , Hạ Trác và Mạc Thương đến lều trại của Tư Nguyệt tiếp tục bàn kế.

Tư Nguyệt vận bộ trung y nữ màu trắng , ống tay áo dài lướt trên ghế. Lâu lâu lại xoay xoay chiếc nhẫn bạch ngọc ở ngón tay cái , khóe môi cong lên nhẹ nhàng.

Hạ Trác phe phẩy chiếc quạt nan bạch ngọc. Thi thoảng lại gõ “ cách cách” vài cái vào mu bàn tay. Đôi mắt chăm chú hướng tầm mắt bản đồ trên bàn.

Mạc Thương khoanh tay đứng yên một góc, trường bào hắc y phát nhẹ.

“ Vệ Quốc đánh đến kinh thành Thổ Phồn tin chắc tù binh rất nhiều. Nếu chúng ta lấy họ làm bia đỡ tiễn lên sẽ không phải thiệt hại , cũng khiến Thổ Phồn không dám mạnh tay.” Mạc Thương chậm chậm nói , từng chữ một lạnh toát không chút cảm xúc.

Hạ Trác nhíu mày song gõ “ cách” vào chiếc bàn : “ Được đấy. Dùng Thổ Phồn dân diệt Thổ Phồn vương.”

Tư Nguyệt khẽ nhìn Mạc Thương , lắc đầu : “ Vua Thổ Phồn khư khư ôm lấy kinh thành không chịu đầu hàng chắc hẳn đã không còn quan tâm đến dân chúng rồi. Dùng cách này chỉ làm dân binh thêm phần nộ mà thôi.”

“ Cách này không được , cách kia không được. Đến bao giờ mới đánh xong đây.” Hạ Trác thở dài nãy nê rồi tiếp : “ Phải chi ở hiện đại , chỉ cần dùng vài quả bom là xong rồi.”

Tư Nguyệt chau mày : “ Người nói gì ?”

Hạ Trác tắc lưỡi : “ Bao giờ mới đánh xong đây.”

“ Không phải , câu sau kia.”

Hạ Trác nhướn mày : “ Dùng vài quả bom là xong...”

Tư Nguyệt cười tươi : “ Phải. Thời đại này chưa phát minh ra thuốc nổ. Nếu chúng ta tạo ra nó thì việc công thành sẽ trở nên rất dễ dàng.”

Hạ Trác nghĩ nghĩ rồi gật đầu cười : “ Cách này dùng được.”

“ Có người.” Mạc Thương cảnh giác lên tiếng song nhanh chóng rút thanh trường kiếm bên hông ra.

Tư Nguyệt nhíu mày nhẹ nhàng xé một góc giấy trên bàn nhanh như chớp phóng đi. Mảnh giấy nhỏ chốc chốc trở nên sắc bén xé toát không khí , xuyên qua vài bộ lễu chính xác xé nát con người của hắc y nhân ở bên ngoài.

Hắc y nhân đau đớn hét lên : “ Aaaaaa”

Nghe tiếng động lạ các binh lính lần lượt kéo đến. Hắc y nhân trở thành kẻ mù nên không thể chống cự , nhanh chóng bị binh lính trói lại , áp giải vào lều của Tư Nguyệt.

“ Quý xuông !” Một binh lính hét lên sau đó đá mạnh vào chân của hắc y nhân khiến hắn khụy gối phải quỵ.

Tư Nguyệt mỉm cười phát tay bảo tất cả binh lính lui ra.

Hạ Trác tiến đến gần hắc y nhân , tắc lưỡi đầy nuối tiếc : “ Tiêu thư , thủ pháp cũng quá tàn độc rồi.”

Tư Nguyệt bĩu môi : “ Đã rất nương tay a.” Nàng khẽ nói rồi hướng hắc y nhân vuốt nhẹ gò má của hắn , dòng máu nóng từ mắt tứa ra chạm phải ngón tay trắng nõn , thon nhỏ của nàng tạo nên bức tranh vô cùng diễm lệ. Nàng nói : “ Là ai phái người đến ?”

Hắc y nhân mím môi : “ Đừng hòng ta nói. Có giỏi thì giết ta đi.”

Tư Nguyệt nhướn mày rồi từ từ đưa ngón tay dính máu lên bờ môi anh đào, chiếc lưỡi nhỏ xinh liếm nhẹ , giọng nói mơ hồ khàn đi : “ Máu rất ngon.”

Hắc y nhân bàn tay run lên bần bật , môi vẫn mím chặt.

Hạ Trác thở dài song lắc đầu.

Nàng tiếp tục xoa xoa gò má rướm máu : “ Người có thể không nói. Nhưng ta thực muốn biết cảm giác bị chặt một cánh tay và phải uống máu từ nó rơi ra sẽ có tư vị gì.”

Khuôn mặt hắc y nhân vốn trắng bệch bây giờ càng thêm kinh hãi, không còn chút thanh sắc. Khóe môi mấp máy muốn nói nhưng dường như vô dụng.

Lúc này Tư Nguyệt mới đứng dậy cười khanh khách : “ Ha ha !!! Ta chỉ đùa thôi. Người đâu ! Áp giải hắn đến cho thái tử thẩm vấn.”

Nghe lệnh , hai binh lính từ bên ngoài vào đưa hắn đi.

Hạ Trác thắc mắc nhìn nàng : “ Tại sao người không thẩm vấn ?”

Tư Nguyệt liếc nhìn Hạ Trác rồi nâng tay áo vừa viết vừa nói : “ Cái đó cứ để Vệ Tử Minh làm. Chúng ta còn có việc quan trọng hơn.” Dứt lời nàng cầm mảnh giấy đưa cho Hạ Trác : “ Chuẩn bị mọi thứ trong này.”

“ Đây là...” Hạ Trác chau mày hỏi.

Tư Nguyệt nhàn nhạt cười : “ Nguyên liệu chế thuốc nổ. Nội trong đêm nay phải hoàn thành.”

Tối hôm đấy , lều trại Nam Cung tướng quân sáng rực , thỉnh thoảng còn phát lên mấy tiếng nổ nhỏ. Bên ngoài hướng doanh trại thái tử vang vọng thanh âm thét la đau đớn ,bi thảm.

Đêm đen tối mịt mào hết đều mất ngủ.

Trời vừa mờ sáng , Ân Tích đã đến truyền lệnh triệu tập của Vệ Tử Minh. Tư Nguyệt nghe xong liền thay một kiện xiêm y màu thanh thiên hào sảng cùng Hạ Trác và Mạc Thương đến đó.

Trong lều , Vệ Tử Minh thân vận trường bào hắc tử (tím đen) ngồi bên án binh thư , đôi mắt phượng chăm chú đọc sách. Tay áo nâng cao , lâu lâu lại xoa xoa trán trông rất mệt mỏi.

Tư Nguyệt bước vào , khóe môi cong lên hướng Vệ Tử Minh cúi đầu : “ Tham kiến thái tử !”

Vệ Tử Minh nhàn nhạt : “ Đứng dậy đi.”

Tư Nguyệt vén tà áo đi đến bên ghế , cánh tay gầy trắng nõn nâng cốc trà đầy hương thơm : “ Trà mới này rất thơm a.”

Vệ Tử Minh lúc này mới ngẩng đầu , nhú mày nhìn nàng : “ Người tự bao giờ biết thưởng trà vậy ?”

Tư Nguyệt khẽ cười rồi nhấp một ngụm. Hương trái cây lan tỏa cùng vị dịu ngọt , đầu lưỡi còn lưu hương đáng chết. Nàng nói : “ Vị trà này dường như không hợp với Thái tử cho lắm.”

Vệ Tử Minh đặt quyền sách xuống , thanh âm có chút hòa hoãn : “ Trà không kén người. Chỉ có người kén trà mà thôi.” Hắn vừa nói vừa nâng cốc trà trên bàn , từng làn khói một tỏa ra âm đạm.

Tư Nguyệt cười như không cười tiếp tục thưởng trà.

Được một lúc , Vệ Tử Minh nói : “ Hôm qua người bắt được gian tế. Công rất lớn.” Mắt phượng thâm trầm nhìn nàng như thăm dò.

Nàng khẽ nói : “ Công này là hướng Mạc Thương rồi. Mặt tướng nào có gì.” Nếu bảo nàng làm vừa kheiesn hắn không tin vừa khiến nghi ngờ. Thôi thì một mực đẩy đi a.

Vệ Tử Minh trầm ngâm hướng nàng sau đó liếc Mạc Thương. Kẻ này hắn đã gặp mấy lần , trên người toát ra khí thế kinh thiên , lãnh ngạo như băng thực sự ba phần giống hắn. Nhưng thủ pháp kia...Con người của tên gian tế chính xác bị phân làm hai mảnh vô cùng tàn độc. Cho dù là hắn chưa chắc đã làm được như vậy. Nghĩ đến đây , mắt phượng âm đạm dường như lóe sáng. Trong triều , ngoại trừ Nam Cung gia và Tư Đồ gia thì tất cả đều bị Vệ Tử Lăng kia mua chuộc nên hắn chỉ có thể tự mình bồi dưỡng nhân tài , nhưng nói ra thì dễ làm mới khó. Kẻ ngu dốt vô số , kẻ tài giỏi khó tìm. Bạc môi cong lên : “ Khi trở về sẽ luận công ban thưởng.”

Mạc Thương như không chú ý chỉ gật nhẹ đáp lại lời Vệ Tử Minh.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Binh kế

Dùng người thì không nghi người, nghi người thì không dùng người. Mạc Thương kia mặc dù là kẻ tài hiểm có nhưng thân thể không minh bạch. Hiện nay đang thời điểm nguy cấp càng không thể phạm sai lầm. Vệ Tử Minh thoáng nghĩ lại nói : “ Thủ pháp rất tốt.”

“ Rất tàn độc.” Tur Đồ Mạn mỉm cười, vén mảnh vải bỏ lên ung dung bước vào. Hắn vận y phục xanh nhạt, viền tay màu trắng ngà bày phần tiêu sái. Mái tóc xõa nhẹ nương theo gió gọi cảm giác phóng khoáng cùng cực.

“ Tham kiến thái tử !”

“ Miễn lễ.” Vệ Tử Minh phát tay.

Tur Đồ Mạn hướng Tur Nguyệt song dồn ánh mắt lên người Mạc Thương. Thanh âm kính phục : “ Mạc hộ vệ quả thực kiệt xuất.”

Mạc Thương nhú mày không nói gì.

“ Hắn rất hay xấu hổ a.” Tur Nguyệt híp mắt cười.

Tur Đồ Mạn cười to rồi cung kính đối Vệ Tử Minh : “ Thái tử, không biết tên gian tể hôm qua có nói ra manh mối gì không ?”

Vệ Tử Minh lắc đầu : “ Hắn nhất quyết không khai. Nhưng xác thực hắn không phải người Thổ Phồn.”

Tur Đồ Mạn gật nhẹ, chống cằm suy nghĩ.

Một lúc sau La tướng quân đến. La Ý Diễm trên dưới ba mươi. Mày kiếm mắt sáng, làn da rám nắng thô ráp. Vừa nhìn đã khiến người khác có cảm giác thuần phát, an toàn.

“ Mạt tướng tham kiến Thái tử !”

“ Miễn lễ.” Vệ Tử Minh nhàn nhạt nói song đứng dậy đi đến chiếc bàn bên phải lều trại. Trên bàn một tấm bản đồ da dê đã được căng sẵn.

La Ý Diễm theo sau tiếp đó là Tur Đồ Mạn, Tur Nguyệt cùng các thuộc hạ.

Tur Đồ Mạn chăm chú hướng bản đồ : “ Quân ta án binh đã hơn nửa tháng. Công thành hai lần đều thất bại. Theo mạt tướng nghĩ chúng ta nên dụng kế dụ chúng xuất binh trước.”

“ Nói tiếp” Vệ Tử Minh khép hờ mắt phượng.

“ Mạt tướng đã tra ra mạch nước ngầm thông với kinh thành Thổ Phồn. Nếu chúng ta hạ độc vào nó sẽ khiến dân binh Thổ Phồn mất sức chiến đấu đồng thời ép chúng phải xuất binh.”

“ Không được !!!” Chen ngang lời Tur Đồ Mạn là thanh âm như hùm của La Ý Diễm. Hắn chau mày : “ Làm vậy không khác gì lũ tiểu nhân mạn di.”

Tur Đồ Mạn cười âm hiểm : “ La tướng quân, có câu “ vô độc bất trượng phu”, ngại cứ mềm yếu như thế trận này đánh đến bao giờ ?”

“ Ngươi...” La Ý Diễm trợn to mắt, gầm lên.

“ Im hết đi.” Vệ Tử Minh xoa xoa trán. Sau đó, hắn chỉ tay vào tấm bản đồ : “ Mấy ngày qua ta đã nghĩ rồi. Với tình hình hiện tại thích hợp nhất chính là dùng hòa công.”

“ Hòa công ?” La Ý Diễm kinh ngạc.

Tur Đồ Mạn trầm ngâm : “ Ý của thái tử là...?”

“ Thời điểm bây giờ là lúc gió chướng nghịch mùa hoạt động, thổi từ Đông Nam sang hướng Bắc. Nếu ta dùng hòa tiễn thì chuẩn xác sẽ nhắm đến kinh thành Thổ Phồn. Đồng thời phải đào tạo một đội quân dùng móc câu sắt nung đỏ leo thành công địch. Ta đã liên lạc với tộc Du Nhiễm để họ trợ lực dây thừng da. Ngoài ra, công thành Thổ Phồn tuy làm bằng loại gỗ quý hiếm vô cùng chắc chắn nhưng trong gỗ đó có dầu. Ta làm dùi sắt nung nóng thêm vào các xe rom cháy chắc chắn thành công.” Vệ Tử Minh nói một hơi, không nhanh không chậm mỗi từ cân đều đưa vào đúng trọng điểm. Tia mắt trầm chốc chốc lóe sáng.

La Ý Diễm đập mạnh xuống bàn : “ Vẫn là thái tử có diệu kế.” Nói xong hắn liếc Tur Đồ Mạn.

Tur Đồ Mạn im lặng hồi, lên tiếng : “ Thái tử bảo dùng dùi sắt lớn nung nóng. Thế nhưng làm sao di chuyển nó ?”

“ Chúng ta có thể ghép các xe gỗ lại thành một cỗ dài. Đồng thời khi đưa thanh trụ sắt vào sẽ đóng thêm vài thanh nẹp sắt, như thế để di chuyển cũng không cần nâng lên khi công thành.” Tur Nguyệt thoáng cười nhìn Vệ Tử Minh.

Vệ Từ Minh khẽ gật đầu : “ Ý hay.”

Tur Nguyệt tiếp : “ Ngoài ra mặt tướng còn có một vũ khí so với hòa tiễn tốt hơn bội phần.” Nàng nói rồi lấy trong ống tay áo ra một túi gấm nhỏ đặt xuống bàn.

Tur Đồ Mạn thắc mắc : “ Đây là...”

Nàng mở túi gấm bóc một nắm bột màu đen , mịn nhỏ, khẽ nói : “ Đây là thuốc nổ.”

Vệ Từ Minh nhướn mày : “ Thuốc nổ ?”

Tur Nguyệt mỉm cười : “ Chúng ta ra ngoài thử nhé.”

Đến khu đất trống gần doanh trại, Tur Nguyệt chậm rãi bước ra xa rồi rắc một ít bột thuốc nổ xuống. Sau đó lấy sợi dây nhỏ thấm dầu dẫn từ chỗ thuốc nổ đến nơi đám người Vệ Từ Minh đang đứng. Xong việc Tur Nguyệt cười nhẹ bảo Hạ Trác châm lửa. Trước đó nàng còn dặn tất cả nên khom người để tránh bị chấn động mạnh.

Mồi lửa cháy bùng hực đốt sợi dây thấm dầu , chốc chốc đã hướng đến nơi có thuốc nổ.

“ Âm !!! Âm !!!!”

Tiếng nổ vang vọng khiến cả mặt đất như rung lên , khói bay mịt mù.

Tầm nửa khắc sau , làn khói bụi mới vơi bớt để lại trên mặt đất chiếc hố khá sâu. Không những vậy các ngọn cỏ trong phạm vi năm mét đều bị thiêu trụi . Hỏa lực đúng thực kinh người.

La Ý Diễm và Tur Đồ Mạn vẫn chưa hoàn hồn , ngẩn ngơ nhìn hố sâu kia.

Vệ Từ Minh mỉm môi cổ trần tình song nhìn Tur Nguyệt bằng ánh mắt khó tin : “ Cái đó là do người tạo ra ?”

Tur Nguyệt phui phui bàn tay vẫn còn bám một ít bột , nhẹ nhàng nói : “ Là lúc rảnh rỗi cùng Hạ Trác , Mạc Thương nghiên cứu.” Nàng cười , tiếp : “ Chúng ta có thể làm thêm một lớp vỏ bên ngoài để dễ dàng đánh phá. Giống như ném một viên đá vậy.”

Vệ Từ Minh không biết suy nghĩ gì chỉ lướt qua khuôn mặt nàng rồi ngẩn lên trời , mắt phượng trầm như nước.

“ Nam Cung Tur Nguyệt nghe lệnh !”

Bờ môi anh đào cong lên : “ Có mặt tướng !”

“ Sắc phong Nam Cung Tur Nguyệt trở thành Tiên phong đại thống lĩnh. Nhận lệnh chỉ huy trận này.”

“ Mặt tướng rõ !”

Nói xong Vệ Từ Minh xoay người bước đi. Vóc dáng vững chãi như thái sơn dần dần khuất sau dương quang (ánh nắng mặt trời) rực rỡ.

Vệ Từ Minh nói dừng có dừng , nói mưu có mưu. Bảy phần tuấn mỹ , ba phần băng giá. Nhưng sự băng giá của hắn không giống với Mạc Thương. Mạc Thương lạnh từ trong tâm , đối với Mạc Thương mọi thứ đều không tồn tại. Còn Vệ Từ Minh , lạnh lùng là vỏ bọc bề ngoài của hắn , hắn cố thu gọn mình và giương ra bộ mặt cực hàn để chống chọi. Đến cùng hắn chỉ là một con người tịch mịch đáng thương mà thôi. Tur Nguyệt thoáng nghĩ , cười khổ. Nam Cung Tur Nguyệt à , chính người cũng tịch mịch thì lấy gì nhận xét người khác chứ.

Tur Nguyệt quay lưng bước đi. Mạc Thương chậm chậm tiếp bước phía sau. Đã mười năm , mười năm qua dù nàng đến bất kỳ đâu , dù nàng đi nhanh hay chậm thì Mạc Thương vẫn đứng cách nàng một bước chân. Một bước lẽ nào là khoảng cách vĩnh cửu , cả đời không thể với tới ?

Tur Nguyệt trở về doanh trại đánh một giấc thật dài. Khi nàng tỉnh dậy trời đã tối , Tur Nguyệt quyết định đến gặp tên gian tế hôm qua bắt được.

Tên gian tế bị treo trên giá sắt , khuôn mặt bầm tím đầy những vết roi ăn sâu vào da thịt. Cả thân người dường như không còn chỗ nào nguyên vẹn. Tur Nguyệt nhướn mày nhìn một lúc , cười nhạt : “ Vệ Từ tra tấn thật tàn nhẫn a.”

Hạ Trác phe phẩy chiếc quạt , tặc lưỡi : “ Cho dù không chết cũng tàn phế suốt đời.”

Gian tế nghe thấy khóc môi đầy máu liền mỉm lại tiếp đó phun mạnh ra : “ Giết ta đi !”

Tur Nguyệt nhẹ nhàng bước đến giá sắt , ác ý ẩn mạnh vào miệng vết thương của hắn , ý cười dào dạt : “ Ngươi đau không ?”

Sắc mặt hắn trắng bệch.

“ Nếu bây giờ chủ nhân ngươi thấy thì sẽ trách ngươi vô dụng và thẳng tay giết hết ngươi đây.” Nàng chậm rãi nói.

Hắn ngẩn lên nhìn nàng : “ Các ngươi giỏi thì giết ta đi , đừng hòng dùng kế ly gián.”

Tư Nguyệt cười to : “ Kế ly gián ? Một thuộc hạ không làm tròn nhiệm vụ còn đáng được sống sao ?”

“ Ta nói ngươi biết , nếu khai ra thì ta sẽ nhất định trả lại tự do cho ngươi. Đưa ngươi đến một nơi an toàn , cho ngươi cuộc sống an nhàn. Còn không. . . ta không giết ngươi thì cũng sẽ có kẻ khác đến lấy mạng ngươi thôi.”

Hắn gầm lên : “ Ngươi nói vậy.”

Tư Nguyệt xoay xoay chiếc nhẫn bạch ngọc , mỉm cười rực rỡ : “ Chủ nhân của ngươi hẳn sợ ngươi không chịu nổi tra tấn mà khai ra nên không lâu nữa sẽ sai thuộc hạ đến thủ tiêu ngươi. Lúc đó ngươi trung thành , tin tưởng nhất là kẻ muốn mạng ngươi nhất.”

Nàng tiếp : “ Trên đời không có cái gì gọi là trung thành tuyệt đối. Cũng không có cái tin nhiệm nào là vô điều kiện cả. Ngươi tận trung như vậy có bao giờ tự hỏi , liệu chủ nhân có đưa ngươi đến cứu ngươi không ?”

Tên gian tế cúi đầu xuống vừa như suy nghĩ , vừa như nghi hoặc.

“ Phàm là con ngươi ai cũng lo lắng cho an nguy bản thân đầu tiên , ai cũng đối tốt với bản thân trước nhất. Ngươi hi sinh như thế này đáng hay không ?”

Hắn mỉm môi nhìn nàng. Ánh mắt nghi ngờ lại có chút hi vọng. Hắn chớp mắt môi : “ Ta...”

Tư Nguyệt xoa gò má của hắn , bàn tay mềm mịn của nàng làm dòng máu đỏ thắm như ngưng đọng trên tuyết : “ Người không vì mình , trời tru đất diệt. Hôm nay ngươi nói , ta tất cho ngươi an hưởng cuộc sống tốt đẹp. Còn không , ngươi hãy chờ chủ nhân ngươi tận tụy đưa ngươi đến diện kiến Diêm Vương đi.”

Hắn vẫn chần chờ một hồi nhìn nàng rồi cúi đầu nghĩ gì đó.

Tư Nguyệt mỉm cười : “ Tốt xấu đều do ngươi chọn.”

Hắn cắn mạnh môi dưới , mắt nhắm chặt , thanh âm rất nhỏ : “ Lục...”

“ Phập !!!”

Câu chưa nói hết đã bị thanh âm xuyên thủng cắt ngang. Một mũi phi tiêu lao đến đâm vào giữa trán hắn. Nhanh như chớp , hơi thở cuối cùng đã trút ra.

Mạc Thương lao ra khỏi doanh trại , kiếm Nhật sắc bén rút ra khỏi vỏ lóe sáng âm ỉm. Một lúc sau Mạc Thương trở vào : “ Không tìm thấy kẻ khả nghi.”

Tư Nguyệt khép hờ mắt , nhàn nhạt : “ An tang hắn tử tế.” Lục...?.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chiến trường Như Tu La

Hai mươi ngày tiếp theo , Tư Nguyệt sáng ra thao trường luyện binh , tối đến sang lều của Vệ Tử Minh nghị sự. Thi thoảng nàng đến nơi rèn vũ khí để kiểm tra tiến độ chế tạo móc câu sắt cùng vỏ thuốc nổ. Tam quân thấy thế cũng dần trở nên kính phục nàng , đối nàng rất tận tụy không dám khinh thường.

Như mọi ngày , khi tam quân tắt đèn đi ngủ , Tư Nguyệt mới châm ngọn nến nhỏ tiếp tục luyện công. Việc này nói ra thật lạ , từ năm nàng ba tuổi đã cảm thấy trong người luôn có một dòng khí lạnh lẽo xuyên suốt. Đến tám tuổi nàng bắt đầu tìm hiểu về nó và biết được , đó chính là nội lực. Nội lực này vô cùng mạnh mẽ , khí lực ngưng tụ có thể phá hủy được mấy ngọn núi lớn khiến nàng lần đầu dùng còn cảm thấy kinh hãi. Sau đó , nàng đã truyền cho cả Hạ Trắc và Mạc Thương nhưng khí tức thực không bằng nàng. Chỉ là không hiểu sao ở thời không này , nội lực càng thêm bành trướng , cảm giác như phẩy tẩy mọi thứ đều hóa tro bụi.

Thời gian luyện công trung bình cần hai canh giờ. Tư Nguyệt dồn khí , vận công và thu liễm. Từng động tác một đều chậm rãi và nhẹ nhàng , tĩnh như nước không chút lay động.

Đúng lúc Tư Nguyệt hạ khí thì nghe bên ngoài có tiếng động. Nàng nhú mào vốn định bước ra thì mảnh vải bố đã được vén lên.

“ Nàng chưa ngủ ?”

Vệ Tử Minh sừng sững đứng đó , đôi mắt phượng câu hồn đoạt phách. Bạc môi mỏng nhẹ , mềm mại khôn cùng. Hắn vận trung y màu bạc , từng ngón

gió đêm nhàn nhạt mơn mề làn tóc đen nhánh phiêu bồng.

Tư Nguyệt nhướn mày nhìn hấn , khẽ cười : “ Thái tử , ngài vào đi. Bên ngoài rất lạnh.”

Vệ Từ Minh do dự một lúc cũng bước vào.

Tư Nguyệt mời hấn ngồi song lên tiếng : “ Thái tử có gì muốn nói với mặt tướng sao ?”

“ Ta...Ta đang đi dạo thì thấy lều nàng còn sáng nên tiện thể ghé qua xem thử.” Hấn lúng túng nói , thanh âm rất gượng gạo. Hấn đúng thực là đi dạo nhưng bất quá không phải ngẫu nhiên , chân hấn tự động kéo đến đây.

Đôi mắt xám tro của nàng động lại , ý cười trong suốt : “ Mặt tướng có chút việc nên khó ngủ sớm. Thử lỗi làm thái tử lo lắng.”

Vệ Từ Minh không nhìn nàng , chỉ lơ đãng chăm chăm ngọn nến đối diện.

Tư Nguyệt nhếch môi cười nhẹ , mông lung hỏi : “ Thái tử nghĩ trước kia mặt tướng tốt hơn hay bây giờ tốt hơn ?”

Vệ Từ Minh không nghĩ nàng sẽ hỏi vậy liền hướng nàng , đôi mắt phượng lướt qua rồi không nỡ mà dừng lại : “ Có lẽ bây giờ.” Bao nhiêu ngày qua cùng nàng nghị sự hấn biết nàng đã thay đổi , thay đổi không thể cứu vãn. Hấn cũng biết mình thay đổi , chỉ là hấn không chấp nhận sự thật. Nếu bảo hấn chọn , hấn mong nàng đừng xuất hiện trong cuộc đời của hấn.

Tư Nguyệt cười nhạt không nói gì.

Không gian trở nên yên lặng.

Trên đời này không có ai sinh ra đã lạnh ngạo , không có ai sinh ra đã ác độc. Bắt qua do cuộc đời dưỡng nuôi , dưỡng nên tà tâm , dưỡng thành tính cách. Nam Cung Tư Nguyệt nàng tám tuổi đã phải đối mặt với sóng gió thương trường , với hắc đạo đen tối thì tính cách làm sao so được Nam Cung tiểu thư. Cái Vệ Từ Minh chọn bắt qua là vì nàng hữu dụng hơn mà thôi.

Đêm đó là một đêm đầy gió , cuồng phong nổi dậy phá hoại hư không.

Thời gian thấm thoát trôi qua , nửa tháng chuẩn bị cuối cùng cũng kết thúc. Đoàn quân Vệ Quốc nhỏ trại xuyên qua bình nguyên rộng lớn tiến thẳng đến kinh thành Thổ Phồn sừng sững mà cô độc.

Tư Nguyệt cười bạch mã đứng trước tam quân , nhàn nhạt nói : “ Trận chiến này , giết người hoặc người giết là lựa chọn của các ngươi. Nhưng phải nhớ rõ , chiến đấu vì bản thân còn tổ quốc gì đó vứt hết đi !!! Quan trọng là phải sống , có hiệu hay không ?!!!”

Tam quân đồng loạt hô lên : “ Rõ !!!”

Tư Nguyệt vận giáp sắt , bên trong y phục màu đỏ hừng hực như lửa. Tóc nàng búi cao đội mũ tướng quân vô cùng uy vũ. Một tay nắm yên ngựa , một tay nâng trường đao dũng mãnh.

“ Tiến !!!”

Vệ Từ Minh cười hắc mã đứng bên Tư Nguyệt. Hấn vận trường bào hắc tử khí thế bất phàm. Đôi mắt phượng nổi bật , trầm tĩnh đến mê người. Bên tay mang trường thương , lưỡi thương đỏ thẫm được làm từ hổ phách lưu ly hiếm có.

Tư Đồ Mạn cùng La Ý Diễm một tả một hữu , một bạch giáp như chiến thần , một huyết y như la sát. Tư Đồ Mạn dùng thương , La Ý Diễm dùng đại đao. Cả hai khí thế ngang bằng , địch ý dường như cũng không kém.

Phía sau Tư Nguyệt là Hạ Trác và Mạc Thương. Hạ Trác bên trong thanh y , giáp sắt bên ngoài được hấn tự tay điều chế vô cùng rắn chắc. Thất lưng mang bạch ngọc phiến cùng một thanh súng lục. Trên tay cầm kiếm thần thái ung dung như tản bộ.

Mạc Thương một cổ hắc y oai hùng , mày kiếm hỏa diện khí thế át người. Trường đao to lớn như lóe sáng giữa đất trời. Hai bên mang súng , sau lưng còn thanh kiếm Nhật sắc bén. Hấn chậm rãi cười ngựa đi tới cũng đủ khiến người khác khiếp sợ.

Tư Nguyệt hô to : “ Tư Đồ tướng quân trấn cửa Tây , La tướng quân trấn cửa Đông. Tây Bắc khu đại quân theo hỗ trợ. Trung quân Nam khu leo thành công địch. Đông khu đại quân vây phá chính môn. Tiểu quân Tây Bắc khu tiến ném hỏa đạn !!! Hành lệnh !!!”

Nghe nàng an bày , mỗi người một việc bắt đầu tiến lên. Đội quân còn lại chưa có hiệu lệnh vẫn đứng yên tại chỗ. Khói bay mịt mù.

Tư Đồ Mạn đưa quân đến Tây môn , một tiểu binh nhỏ bắt đầu đẩy xe rơm và ném hỏa pháo. Đội phía sau hỗ trợ dùng dùi sắt phá cửa.

La Ý Diễm hùng hổ như trâu điên đưa quân lao lên , kỵ mã giương hỏa tiễn nhắm thẳng kinh thành Thổ Phồn.

“ Phá !!!”

Trung quân Nam khu leo thành dùng móc câu sắt nung đỏ tiến lên khiến binh sĩ Thổ Phồn không cách nào gỡ ra cùng cắt đứt. Những kẻ leo được lên

thành liền châm ngòi hỏa pháo ném vào quân Thổ Phồn.

Chiến trường được khai đạn rền vang cả đất trời. Từng đội quân một thi hành mệnh lệnh tấn công dũng mãnh.

“Tiểu quân Tây Bắc khu lùi , trung quân Đông khu tiến tiếp tục hỏa đạn. Công thành Đông khu đại quân hợp trung quân Tây Bắc khu phá !!!”

Tur Nguyệt đứng xa chỉ huy. Thanh âm vô cùng rõ ràng , dứt khoát.

Hai quân khu hợp lại cùng công phá cửa thành Thổ Phồn khiến chính môn lay động , gãy nát và vỡ tan. Đại môn to lớn ầm ầm đạn nổ , trụ sắt phá thiên từ từ ngã xuống để lộ bên trong thành Thổ Phồn hoang mang cùng cực.

“Công thành quân , lùi !!! Tam quân nghe lệnh , giết !!!” Tur Nguyệt tia mắt lóe sáng , hét lên mạnh mẽ rền vang tầng tầng lớp lớp.

Quân sĩ Thổ Phồn từ trong thành tràn ra như nước lũ. Khi công thành quân lùi Tur Nguyệt liền ra hiệu đốt đạn pháo khiến quân Thổ Phồn vừa tiến ra đã bị càn quét ba phần. Tiếp đó một đội quân Vệ Quốc tiến lên bắn hỏa tiễn. Tướng quân Thổ Phồn là A Cát Phi Nhĩ Trường Cát không chút phòng vệ liền lăn từ trên ngựa xuống.

“Diệt sạch Vệ quân !!!” A Cát Phi Nhĩ Trường Cát hùng hổ hét.

Hai đội quân khí thế bốc cháy lao vào trận chiến. Tur Nguyệt cười ngửa xông lên dẫn đầu tam quân , trường đao càn quét khiến một mảng binh lực Thổ Phồn chỉ còn vũng máu. Một thân huyết y như Tu la thị huyết , ánh tro nhàn nhạt giết người không chớp mắt khiến quân Thổ Phồn thấy nằng đã tránh xa.

Nếu Tur Nguyệt là Tu la vương tái thế thì Mạc Thương chính thân từ thân bước lên mặt đất. Giết ! giết và giết. Khuôn mặt lạnh tựa hàn băng nghìn năm không chút cảm xúc , giết người không cần sát ý , không cần suy nghĩ. Hồn vùng đao như bản năng , giết người như tự nhiên rằng dạy.

Hạ Trác bờ môi luôn nhếch lên , ý cười điên dại. Thanh kiếm trên tay không vấy một giọt máu , giết đến vô thanh vô sắc. Từng mũi kiếm một , từng nhát một đều xuyên tim , xuyên thủng thái dương man dại cực độ.

Tur Đồ Mạn cùng La Ý Diễm thấy họ như vậy , không rét mà run. Cảm thấy giết người chính là niềm vui vô tận. . .

A Cát Phi Nhĩ Trường Cát lúc này tâm can nổi lửa , vừa sợ vừa nghiêng rằng lao đến Vệ Từ Minh. Vệ Từ Minh giao đầu cùng hắn , kẻ ngựa người bộ , dùng một thương đâm thẳng yết hầu của hắn. Máu tươi tứa ra , đôi mắt trừng to “hự” một cái ngã xuống.

Đúng lúc đó Vệ Từ Minh quay ngựa lại , từ trong sườn núi phía xa ba mũi tên xé rách âm thanh , xé toạt cả không khí lao đến. Ba mũi tên bạc tựa vũ bão lóe quang sáng rực đâm thẳng Vệ Từ Minh.

Tur Nguyệt hô to : “Thái tử ! cẩn thận có tên !!!”

Nàng vừa hô vừa phi ngựa đến , một tay túm lấy dây cương vớt đao , tay kia cướp cung tiễn từ một binh sĩ. Nàng bật dậy , chân tựa đầu ngựa sau đó nghiêng người nhìn lúc ba mũi tên ngang hàng liền giương cung. Một tiễn mạnh mẽ tạo nên cuồng phong phút chốc bẻ gãy ba mũi tên bạc kia. Phút chốc khiến bãi chiến trường trở nên yên lặng đến đáng sợ.

Vệ Từ Minh sững người một hồi lâu. Cả đời này. .hắn cũng không quên tư thế giương cung của nàng , oai vệ và dũng mãnh như nữ thần.

Không đến mấy giây sau mọi thứ trở lại như cũ. Tiếp tục đánh đánh giết giết.

Tur Nguyệt nhướn mày nhìn phía xa sâu bên sườn núi. Một đạo màu lục sáng truyền đến khiến khóe môi nàng nhếch lên. Tà áo ấy phát phơ giữa khoảng không , phát phơ giữa thảm cảnh máu đổ đầu rơi.

Tur Nguyệt phi nước đại ba bước , giương cung oai dũng. Bàn tay trắng nõn vận công dùng ba phần nội lực đẩy tên. Một tiễn hùng hực lửa , hùng hực khí xé rách mọi thứ , đường tên phát ra thanh âm cuộn cuộn lao về hướng lục y đầy , nhanh chóng đâm thẳng , hạo hức xuyên thủng.

“Lục gia ! cẩn thận.”

Một nam tử trông khoảng mười sáu , mười bảy , tóc tết con sam đưa tay chặn mũi tên. Lục y nam nhân đứng phía sau hắn lùi lại một bước , nghiêng người né qua. Đáng tiếc , họ đã quá xem thường Tur Nguyệt.

Mũi tên không chút lưu tình xuyên qua cánh tay gầy gò của nam tử kia tạo thành một lỗ thủng rướm máu. Chưa thỏa mãn , nó tiếp tục đâm vào thái dương của nam hắc y nhân chưa kịp phòng bị đứng tiếp đó. Tầng tầng lớp lớp dòng máu cứ thế chạm vào nó đến cùng mũi tên ghim mạnh thân cổ thụ trong bia rừng. Mạnh mẽ và tàn nhẫn.

Vị lục gia sau khi trấn tĩnh nhàn nhạt cười : “Nam Cung Tur Nguyệt , rất thú vị.” Tinh phượng thích thú khôn cùng hướng đến thân huyết y điểm lệ kia.

Khi tà lục y khuất sau cánh rừng bạt ngàn nơi sườn núi Tur Nguyệt mới trở lại trận chiến.

Đến chính Ngọ, Vệ Quân hoàn toàn áp đảo. Tur Nguyệt cùng Vệ Từ Minh dẫn bước đưa quân vào thành.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Nghị hòa

Trước đó Vệ Tử Minh còn nói với tam quân rằng : “ Vào thành kẻ nào giết người cướp của , bắt bớ dân nữ thì trăm !!!”

Tất cả binh sĩ đồng loạt nhìn nhau song cúi đầu lặng lẽ tiếp bước vào thành. Vệ Tử Minh dẫn đầu tiến đến hoàng cung Thổ Phồn. Cứ ngỡ chúng đã buông bỏ binh khí chấp nhận đầu hàng không ngờ lại cố chấp giương cung , bắn trận.

Vệ Tử Minh vốn định đưa tay hô “ tiến” thì từ xa truyền đến thanh âm khẩn cấp.

“ Thánh chỉ đến !!!”

Mọi người nhất tề im lặng. Thánh chỉ đến vào giờ phút là ý gì ?

Một kẻ vận uy giáp cưỡi ngựa xông đến trước mặt Vệ Tử Minh , trên tay còn cầm chỉ lệnh màu vàng sáng chói. Hắn nhảy xuống ngựa trình trọng tuyên lại : “ Thánh chỉ đến ! Thái tử tiếp chỉ.”

Vệ Tử Minh cùng tam quân quỳ xuống.

“ Phụng thiên thừa vận , hoàng đế chiếu viết. Minh Châu công chúa của Vệ Quốc năm nay vừa tròn mười sáu , hiền hậu , đoan trang luôn mong muốn kết giao cùng hoàng tử Thổ Phồn. Thái tử nghe chỉ trì hoãn binh chiến tiến hành nghị hòa để sớm mang lại an bình cho đất nước. Khâm thủ !!!”

Vệ Tử Minh mím môi , mặt lạnh tiếp nhận thánh chỉ. Mắt phượng tối sầm , trên trán ba vạch hắc tuyến giãn man. Bàn tay như muốn bóp nát thánh chỉ.

“ Lùi ba dặm !!!”

Không khí càng lúc càng chill xuống đến cực âm. Binh sĩ nghe lệnh chần chừ , phần nộ mà lui quân.

Tư Nguyệt chậm rãi thúc ngựa. Giờ phút này với đạo thánh chỉ như vậy há chẳng phải phủ nhận công lao của tam quân , phủ nhận công lao hơn nửa năm của Vệ Tử Minh ư ? Xem ra lão hoàng đế Vệ Quốc đang có trò hay a.

Toàn quân lùi ra thành ba dặm lục đục đóng trại. Vệ Tử Minh vẫn không nói lời nào phát tay trở về lều trại. Tư Đồ Mạn cùng La Ý Diễm mỗi người một sắc thái không hiểu đang nghĩ gì.

Đến tối Tư Nguyệt được Vệ Tử Minh triệu đến.

Vệ Tử Minh thần sắc cực kì không tốt , lạnh lẽo ngồi trên ghế. Nhận thấy Tư Nguyệt bước vào hắn bảo nàng ngồi xuống. Mắt phượng không chút lay động.

Một lúc sau , bạc môi nhếch lên : “ Cảm ơn nàng đã cứu ta.” Vệ Tử Minh nói thanh âm có chút gượng gạo.

Tư Nguyệt mỉm cười : " Không có gì đâu Thái tử."

Vệ Tử Minh hướng nàng , tiếp : " Chuyển đi sứ lần này...trông cậy vào nàng."

Tư Nguyệt thoáng ngạc nhiên rồi gật đầu : “ Mặt tướng tuân lệnh.” Nàng nhìn hắn hồi lâu , đôi mắt màu tro lướt qua , thanh âm nhàn nhạt : “ Thái tử , ngài có thất vọng không ?”

Vệ Tử Minh chậm chậm mở mắt , cười lạnh : “ Thất vọng điều gì ?”

Tư Nguyệt đưa tay nâng lấy ly trà nóng , nhẹ nhẹ thổi , nói : “ Đạo thánh chỉ đó không phải là phủ nhận hết mọi công lao của thái tử sao ? Và lại nó còn đến rất đúng lúc.”

Hắn nhướn mày nhìn nàng , con ngươi nâu trầm sóng sánh : “ Ngay từ đầu ta đã biết có kết cục này.”

Phải , ngay từ đầu. Bởi khi phát động chiến tranh là phụ hoàng hắn ra lệnh cho hắn đi.

Tư Nguyệt nhấp một ngụm trà , hương trà vào đầu lưỡi đắng chát rồi từ từ trôi xuống cổ họng mới lan tỏa vị ngọt dễ mê. Nàng cong môi : “ Lão bắt tử.”

Vệ Tử Minh nghe thấy nàng nói sau gáy phần nộ dần vui bớt , hắn nở nụ cười. Nụ cười không được tự nhiên nhưng vô cùng rực rỡ. Đơn giản vì hắn không biết cười , lần đầu tiên cười thực sự khó khăn.

Nụ cười ấy như vàng đương tươi tắn phía sau màn đêm tịch mịch.

Tư Nguyệt nhìn hần song cúi đầu lặng lẽ uống trà. Tư Nguyệt, người nhìn đi. Cả một khối băng lạnh lẽo còn biết cười thế nhưng người... đã quá thất bại khi làm người rồi. Nàng ngẩng lên cười khổ.

Sáng hôm sau Tư Nguyệt vận bộ nam y màu trà rất thanh nhã cười ngửa tiến vào hoàng cung Thổ Phồn. Mặc dù La Ý Diễm cùng mấy vị phó tướng khuyên nàng nên mang theo trong người ám khí để phòng bị nhưng Tư Nguyệt đều từ chối. Nàng chậm chậm thúc ngựa, từng chút một ý cười trong suốt.

Trước cổng hoàng cung đoàn người Thổ Phồn đương đứng đợi nàng, Tư Nguyệt gật đầu chào họ rồi tiếp bước theo sau.

Chính điện Thổ Phồn là Kim Long điện, mái ngói lưu ly, trụ vàng uy chấn vô cùng xa hoa, lộng lẫy. Bá quan văn võ xếp thành hai hàng, tất cả đều chăm chú nhìn nàng. Ngồi trên long ý là Mã Nhĩ Thái Lý Mạt Thổ Phồn vương trên năm mươi râu hùm hàm én, đôi mắt như hổ đêm vô mồi. Hần mặc hoàng y, bên ngoài khoác bộ lông chồn màu trắng ý vị thâm trường hướng Tư Nguyệt.

“Bái phỏng Thổ Phồn vương!” Tư Nguyệt nhẹ nhàng cúi chào, bờ môi anh đào cong lên nhàn nhạt.

Lý Mạt phẩy tay: “Nam Cung tướng quân đa lễ rồi.”

Tư Nguyệt mỉm cười ngẩng đầu lên nhìn thẳng Lý Mạt. Đôi mắt xám tro tựa hồ thu không một gợn sóng.

Lý Mạt vuốt vuốt bộ râu, cười khanh khách: “Bồn vương có nghe qua trận công thành hôm qua do Nam Cung tướng quân chỉ huy. Nay gặp mặt đúng là tài không đợi tuổi, tuổi không phân nam hay nữ.”

Câu nói này thốt ra hai bên văn võ đều tủm tỉm cười.

Ý của câu này chính là: tướng ai hóa ra chỉ là một tiểu cô nương, hi mũi chưa sạch.

Tư Nguyệt cười kinh diễm, đáp lại: “Thổ Phồn vương đã quá lời rồi. Nhưng tài không đợi tuổi đích thực chính xác, Thổ Phồn vương nuôi dưỡng bao lão thần đến cùng ra trận... Có lẽ tuổi già sức yếu.”

Câu nói vừa dứt Kim Long điện chìm trong im lặng, khóe môi ai đó giật giật.

Lý Mạt sờ sờ ria mép nhìn Tư Nguyệt sau đó thẳng lưng ngồi chỉnh tề, nói: “Thổ Phồn ta hiển nhiên không có nhân tài như Nam Cung tướng quân. Chỉ là không biết hôm nay tướng quân đến đây có gì chỉ giáo?”

Tư Nguyệt cũng không vòng vo, cười nhẹ: “Thổ Phồn vương khi phát động chiến tranh lần nay bất quá là muốn đòi lại quyền lợi cho đất nước thôi phải không?”

“Phải.”

Nàng tiếp: “Vậy hôm nay thua trận bị đánh đến kinh thành, xem chút san phẳng cả hoàng cung có gọi là quyền lợi được đòi về không?”

Lý Mạt chau mày. Hần chần chừ rồi lên tiếng: “Bồn vương lúc đó phần nộ vì phản công lễ hàng năm bị Vệ Quốc đòi thêm rất nhiều.”

“Phản công lễ tăng thêm hai rương châu ngọc, ba phần phần kẻ ốc, sáu viên lưu ly thạch cùng một vạn tơ lụa Thổ Phồn đúng là quá đáng. Nhưng Thổ Phồn vương có nghĩ, tổn thất binh sĩ, tổn thất tiền tài, đánh thành cướp phá hao tổn gấp bao nhiêu lần con số cống phẩm không?”

Lý Mạt do dự: “Bồn vương suy nghĩ không thấu đáo.”

Tư Nguyệt cười mỉm chỉ: “Hoặc là Thổ Phồn vương phát động cuộc chiến này vì mục đích khác. Không vì đất nước, không vì nhân dân...” Nàng cố ý không nói về tiếp theo.

Bá quan văn võ Thổ Phồn nghe xong liền nhất tề hướng đến Lý Mạt. Trong lòng ai nấy dấy lên nghi ngờ.

Tia mắt Lý Mạt lóe lên kim quang song cắn răng nói: “Tướng quân nghĩ nhiều rồi. Bồn vương đương nhiên vì lợi ích bá tánh mà lên tiếng.”

“Vậy hôm nay ta mang đến cho Thổ Phồn một lợi ích rất lớn, Thổ Phồn vương nhất định phải đồng ý rồi.” Nàng là đang gài bẫy a.

Lý Mạt nhận ra đã sập bẫy, khuôn mặt có chút phần nộ. Hần gượng cười: “Vậy thì phải chờ tướng quân nói đó là gì.”

“Nghe nói tam hoàng tử Thổ Phồn Mã Nhĩ Thái Lý Nguyên văn thao võ lược, anh tuấn phi phạm. Hôm nay ta đến phụng lệnh Vệ Quốc hoàng đế muốn kết giao y cùng Minh Châu công chúa của chúng ta. Như thế hai bên trở thành thông gia, cống phẩm gì đó liền bỏ qua, chi phí tu thành Vệ Quốc chi trả.”

Lời nàng vừa dứt mỗi một vị quan đều vô cùng mừng rỡ.

Lý Mạt cười nhạt nhưng bề mặt lại tỏ vẻ chần chừ. Hần liếc nhìn Tư Nguyệt thấy nàng vẫn cười như không cười dường như tin chắc hẳn sẽ đồng ý. Lý

Mặt đôi phần không phục nhưng đành gật đầu : “Được. Bỏn vương đồng ý.”

Tư Nguyệt nhếch môi : “Vậy ta về bẩm báo , đợi ngày lành tháng tốt cả hai nước sẽ kết thông giao.”

“Cáo từ.”

Nàng cười : “Không cần đưa tiễn.” Dứt lời nàng xoay người bước đi.

Lý Mặt ngồi trên long ý , bàn tay nhọt nhọt mồ hôi lạnh. Hắn cảm thấy nữ nhân này luôn tỏ ra một luồng hàn khí bức người , mặc dù không chút sát ý cũng khiến hắn kính nể.

Bãi triều ,Lý Mặt đi đến ngự hoa viên. Sau gốc đào thụ xuất hiện một hắc y nhân lạnh lẽo. Lý Mặt lên tiếng : “Vật đó đâu ?”

Hắc y nhân chau mày rồi lấy từ trong người ra một hộp gấm nhỏ , nói : “Đây. Chủ nhân ta chuyển lời cảm ơn ngài.”

Lý Mặt tiếp lấy hộp gấm , mỉm cười : “Tranh đấu hoàng tộc Vệ Quốc thật sự khó hiểu.”

Bên kia Tư Nguyệt phi bạch mã trở về doanh trại cách đó ba dặm. Trước cửa trại Vệ Từ Minh một cỗ hoàng y phấp phới trước gió. Vừa thấy Tư Nguyệt từ xa hắn nheo mắt mỉm cười rồi quay lưng bước đi.

Trận chiến kéo dài bảy tháng mười ngày cuối cùng cũng kết thúc. Đoàn quân bắt đầu lên đường tiến về Trung Chân kinh thành Vệ Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Đánh bạc

Đi suốt ba ngày ba đêm Vệ quân cuối cùng cũng rời khỏi đất Thổ Phồn. Tiếp đó phân ra binh lực trấn giữ Loan Thành , Tây Cung thành và Hạ Chương ngay biên giới Thổ Phồn. Đồng thời giải ngũ cho một số binh sĩ. Còn lại theo Vệ Từ Minh trở về Trung Chân chờ được phân phó.

Vì đường xa muôn dặm , lương thực không đủ nên khi đến U Châu cách Loan Thành ba trăm dặm Vệ Từ Minh liền cho dừng lại nghỉ ngơi mấy ngày. Binh sĩ phần lớn đều đóng quân ngoài thành , các tướng lĩnh thì theo Vệ Từ Minh đến dịch quán.

Sau khi sắp xếp đồ đạc , Tư Nguyệt cùng Hạ Trác và Mạc Thương hướng đại sảnh bước đi.

Tư Nguyệt vận nam y màu bạc thêu mấy nhánh trúc xanh biếc , tóc búi cao thanh tú. Dáng dấp như liễu rủ , dáng đi ung dung , tao nhã. Hạ Trác một cỗ bạch y , tóc mai vấn cao cổ định bằng ngọc trầm. Mạc Thương đậm tử (tím nhạt) , tóc buộc bằng sợi lụa màu đen. Cả ba đều tỏa ra khí thế bức người.

Trong đại sảnh , Vệ Từ Minh mang kiện xiêm y vàng sáng , óng tay những đám tường vân bạch ngân êm đềm trôi , tóc mai xõa dài hai bên , phía sau búi lại bằng trâm ngọc phi thủy ngồi trên ghế quốc sư. Mất phượng trầm như nước , bạc môi nhàn nhạt thổi làn khói trắng bốc lên từ chung trà.

Tư Đồ Mạn vận lục y , ý cười thu thủy. La Ý Diễm trường bào màu đen , mây rậm mắt sáng ngời vô cùng nghiêm trang.

Bên dưới một trung niên nam nhân mang quan phục màu nâu sẫm đang khom người đối Vệ Từ Minh.

Tư Nguyệt bước vào , chấp tay : “Bái kiến thái tử.”

Vệ Từ Minh gật đầu : “Ban ngồi.”

Tư Nguyệt chậm rãi bước đến bên ghế. Đôi mắt lướt qua quan nhân trung niên đương đứng.

“Đây hẳn là Nam Cung tướng quân tiếng tăm lừng lẫy. Hạ quan là Đường Sinh tri phủ U Châu , bái kiến tướng quân.” Không hề nâng lên tiếng Đường Sinh cười nịnh nọt.

“Xin chào Đường tri phủ.” Tư Nguyệt đáp. Bàn tay khê nâng cốc trà vừa được đưa lên , hương hoa lài nhẹ dịu lan tỏa khiến khóe môi nàng cong lên. Rất thơm a !

Vệ Từ Minh thấy nụ cười của nàng , trong lòng dâng trào một cổ kỳ lạ. Mất phượng sóng sánh lay động nhất tâm hướng Tư Nguyệt. Bạc môi còn ửng ửng nụ cười ấm áp.

“Khụ khụ...” Nhìn hai người liếc mắt đưa tình Tư Đồ Mạn ho khan hai tiếng.

Vệ Từ Minh bắt gặp vành tai ửng đỏ song thu liễm nụ cười , giương ra bộ mặt tựa hàn băng , nói : “Được rồi. Đường Sinh , người nói đi.”

Đường Sinh khom người 45 độ , chậm chạp : “ Bẩm thái tử và các vị tướng quân , cách đây mấy tháng trong Kim Tầm sơn xuất hiện lũ thổ phi chuyên bắt cóc dân nữ , cướp người đi đường đồng thời còn hô ra khẩu hiệu “ cướp của nhà giàu chia cho người nghèo ” khiến hầu hết các thương nhân đến U Châu đều một mực lo sợ. Ty chức mấy lần sai quân đi tiêu diệt đều thất bại trở về. Nay may mắn gặp được thái tử cùng ba vị tướng quân , rất hi vọng sẽ được viện quân hỗ trợ.”

“ Đúng là không coi vương pháp ra gì mà ! ” Dứt lời Đường Sinh , La Ý Diễm phần nộ hết.

Vệ Từ Minh nhủ mảy , nhàn nhạt nói : “ U Châu là một trong những trọng điểm giao thương dĩ nhiên không để lũ thổ phi đó hoành hành. Ba vị tướng quân có ý gì không ? ” Hần nói , mắt phượng trầm mặc quét qua từng người bên dưới.

Bên phải Tư Đồ Mạn bữu môi song lười biếng ngáp một cái thật dài , chiếc quạt phe phẩy nhẹ nhàng.

Bên trái Tư Nguyệt uống trà chăm chú vô cùng , mâu quang xám tro phi thường không hứng thú.

Duy La Ý Diễm mắt sáng như sao , hỏa khí nồng đậm.

Vệ Từ Minh khẽ lắc đầu , lên tiếng : “ Vậy La tướng quân phối hợp với Đường tri phủ giải quyết thổ phi đi .” Xem ra hai vị tướng tài dưới trướng hẳn cùng cực lười biếng.

“ Hạ quan tuân lệnh .”

“ Mạt tướng tuân lệnh .”

Trước khi rời đi Đường Sinh còn cười nhạo : “ Bẩm thái tử , tối nay hạ quan có đặt một bàn tiệc tại Xuân Yên Lâu kính mời thái tử cùng các vị tướng quân đến tham dự .”

“ Được rồi .” Vệ Từ Minh mắt kiên nhẫn phát tay bảo hần lui đi.

Đội La Ý Diễm với Đường Sinh đi khuất Tư Nguyệt mới đứng dậy , chấp tay nói : “ Thái tử , mạt tướng muốn ra ngoài đi dạo. Không biết có được hay không ? ”

“ Nguyệt Nhi ! ra ngoài đi dạo vẫn nên có ta đi cùng để bảo vệ muội a .” Tư Đồ Mạn xếp quạt xông đến bên Tư Nguyệt , bờ môi còn nở nụ cười tươi như hoa.

Nguyệt Nhi ? Vệ Từ Minh nghe Tư Đồ Mạn gọi Tư Nguyệt như vậy thanh mảy mảy , bất mãn đặt chung trà “ cạch ” một cái , nói : “ Tư Nguyệt , nằng đi đi. Tư Đồ Mạn ở lại cùng ta thương thảo vài chuyện .”

Tư Nguyệt mỉm cười liếc nhìn Tư Đồ Mạn song thì lễ lui xuống.

Tư Đồ Mạn bất mãn “ phi phi ” hai tiếng rồi cúi đầu buồn bã.

“ Ai mua hồ lô không ! ”

“ Bánh bao nóng hôi mới ra lò đề !!! mua đi !! mua đi !!! ”

“ Cô nương ơi , phần nhập từ Lâu Lan vô cùng mềm mịn , cô nương xem a ~ ”

U Châu quả thực vô cùng náo nhiệt. Là một trong những trọng điểm giao thương nên những vật phẩm từ các nước khác đưa đến rất phong phú. Lâu lâu còn thấy vài vị thương gia ngoại quốc trao đổi , buôn bán tạo nên không khí sầm uất , đông đúc.

Trên đường lớn , Tư Nguyệt ung dung bước đi , cốt khí như ngọc. Hạ Trắc phe phẩy chiếc quạt , đôi môi nét cười phong tình vạn chủng. Mạc Thương lãnh khí tựa hàn băng , khuôn mặt đẹp như tạc. Cả ba đi trên đường tạo nên sự náo động không hề nhỏ. Nam nhân đẹp đã hiếm cái này còn là ba người , trái tim nữ nhi mới lớn dường như muốn đảo điên.

Lướt qua thấy họ , kẻ thì liếc mắt đưa tình , người e thẹn xấu hổ. Vài cô nương còn giả vờ đánh rơi khăn tay hòng trao cho quân tử. Đáng tiếc “ hoa rơi hữu ý , nước chảy vô tình ” , Tư Nguyệt cùng Hạ Trắc , Mạc Thương tiêu sái bước đi không chút nao núng , không chút để ý khiến bao nhiêu khăn tay vờ bấy nhiêu mộng đẹp. Haizzz...

Một lúc sau , Tư Nguyệt dừng trước sông bạc khá lớn , bảng đề hai chữ “ Từ Giai ” to tướng. Hai bên cửa bốn vị đại hán tướng cao mảy rậm đứng canh giữ. Vài tiểu nhị đứng bên ngoài mời khách.

“ Ba vị công tử , có muốn phát tài giải trí một chút hay không ? ! ” Một tiểu nhị nhỏ tuổi , khuôn mặt sáng sủa khom người , mỉm cười nhìn Tư Nguyệt.

Tư Nguyệt cong môi : “ Đúng lúc ta đang chán .”

Tiểu nhị gọi là A Đậu , hần dẫn cả ba người vào bên trong. Từ Giai sông bạc có ba tầng lầu , trang trí không chút phàm , tục , không giống sông bạc bình thường. Tầng thứ nhất gồm các hàng cược bạc như : tài xỉu , bầu cua , chẵn lẻ... Tầng thứ hai chia ra thành các nhà gian phược vụ tâm bốn đến năm người

chơi. Tầng thứ ba chỉ thấy hai nam nhân một thanh y , một hồng y ngồi uống trà.

Tư Nguyệt chậm rãi bước đến hàng tài xiu. Nàng híp mắt cười lấy trong tay áo ra thỏi bạc nhỏ : “ Hôm nay nhờ vào người đi , Mạc Thương.”

Mạc Thương trông bộ dạng của nàng , khước môi giương lên ầm áp.

Hạ Trác phì cười “ cớ” vào trán Tư Nguyệt , khẽ nói : “ Tiểu yêu hám tiền.”

Tư Nguyệt lườm hần : “ Người dám đánh bọn. . công tử à ?”

“ Bắt đầu rồi kìa.” Hạ Trác bữu môi chỉ về tiểu nhị đang lắc ống gổ đưng xúc xắc.

Ống gổ không đầy , tiếng “ lách cách” xúc xắc va chạm vào thành gỗ nhanh dần. Sau đó , tiểu nhị “ cạch” một cái đặt ống gổ xuống bàn. Hần cười : “ Đặt đi ! Đặt đi !!!”

“ Thập tứ.” Mạc Thương nhàn nhạt nói.

Tư Nguyệt gạt đầu song thấy thỏi bạc đúng vào ô mười bốn.

Đúng lúc đầy mâu quang tiểu nhị lắc xúc xắc lóe lên kỳ dị. Hần mím môi mở ống gổ ra.

“ Nhị lục , nhất nhị , thập tứ !”

Luật nơi này nếu ăn tài hoặc xiu thì 1 trả 2. Còn đặt số thì 1 trả 10. Cấp số nhân vô cùng lớn a~.

Ống gổ tiếp tục “ lách cách”, thanh âm vang vọng.

Mạc Thương nhếch môi : “Lục.”

Tiểu nhị lật ống.

“ Nhất tứ , nhị nhất , Lục ! Xiu.”

Cứ thế hết lần này đến lần khác , một ăn mười , mười ăn một trăm. Bấy giờ ngân phiếu trong tay Tư Nguyệt đã lên đến mười vạn lượng bạc. Một số kẻ thấy nàng thắng thế , nằng đặt đầu liền theo đó cũng ăn lên vô số. Tiểu nhị lắc xúc xắc trán lăn dài giọt mồ hôi lạnh. Không khí tong sông bạc đẳng đẳng sát khí.

“ Lách cách , lách cách !” Ống gổ tiếp tục lắc mạnh.

Mạc Thương nói : “ Thập thất.”

Tư Nguyệt phe phẩy xấp ngân phiếu trong tay rồi đẩy tất cả đến số mười bảy. Những khách nhân khác đều dồn lên theo nàng. Ô mười bảy ngân phiếu chất chồng.

Tiểu nhị tay run bần bật vừa định nhắc lên thì một đạo âm thanh cản lại : “ Dừng tay !” Sáu nam nhân cao to , tay cầm đại đao hùng hổ xông đến chỗ Tư Nguyệt. Tên cầm đầu , nói : “ Công tử , nhiều đó đã đủ cho người ăn chơi thỏa sức rồi. Vẫn nên để cho tiểu đệ kiểm chút bạc chứ.”

Tư Nguyệt mỉm cười : “ Như thế làm sao đã đủ ? Vẫn nên để tiểu nhị lật ống gổ lên.”

“Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt ? Rồi đi đi.” Hần không kiên nhẫn , nghiêng răng nói.

Tư Nguyệt cười đáp : “ Ấy, rượu phạt hay rượu mời ta đều không uống. Có bạc thì ta đi.”

“ Người. .” Hần phẫn nộ gầm lên.

“ Vậy thì đừng trách , lên !!!” Hần hét to. Đại đao vung mạnh hướng Tư Nguyệt.

Mạc Thương cau mày bước đến. Dùng lực đá mạnh vào cổ tay tên cuồng đồ song vươn tay trái bóp cổ hần , chậm rãi nâng lên.

Kẻ cầm đầu bị bắt , nắm tên còn lại mặt không còn giọt máu , đứng như trời trồng. Các khách nhân đứng bên ngoài thấy cảnh hỗn loạn liền cất bạc vào người , nom nớp nép mình xem tình hình.

“ Âu Thần ! Có kẻ gây sự kìa.” Hồng y nam nhân đương ngồi lâu ba thường trà nhưu mảy nhìn xuống dưới. Bàn tay đã nắm chặt thanh kiếm bên hông.

Từ Giai Âu Thần phát tay đứng dậy quét qua một lượt. Ánh mắt dừng trên người Tư Nguyệt đầy kinh ngạc. Mây ngải nhạt màu khói , tinh phượng bay cao , đồng tử xám tro tựa thu ba ảm đạm. Sống mũi cao , thon nhỏ xinh xắn. Bờ môi đỏ au như anh đào vươn vị uơn ướt. Làn da trắng nõn , êm mịn tựa nhung gấm. Lầy ngọc vì cốt , lầy tuyết vì dung , lãnh khí buốt giá tựa hàn mai. . Thanh y nam nhân chăm chú nhìn nàng , lại cảm thấy có gì đó kỳ quặc. Nhích xuống một chút , cổ cao trắng sứ , ần ần mấy sợi gân xanh hiện lên nền tuyết. Nhích xuống chút nữa. . .Bạc môi hồng hồng của hần kéo lên nụ cười

bí hiểm Có ngực a~ (T/g : Rồi ..một đại biến thái ra đời.)

“ Âu Thần !!” Hồng y nam nhân nhú mày càng sau , lên tiếng gọi.

Lúc này tâm hồn treo ngược cành cây ngấm mỷ nhân kia mới trở lại thân xác. Hắn mỉm cười đầy hứng thú : “ Không cần.”

Bên dưới Mạc Thuong bóp chặt lấy cổ nam nhân to lớn kia , lực tay nếu mạnh hơn nửa phần sẽ khiến cổ hắn đứt lìa.

“ Dừng lại !!!”

Nhanh như chớp một thân hồng y phi từ tầng ba xuống , mũi kiếm thanh mảnh chìa thẳng vào Mạc Thuong. Mạc Thuong nhận nhát vận công , đưa tay ra đỡ mũi kiếm. Mũi kiếm cuồng nộ xoáy sâu cứ ngỡ sẽ xuyên thủng bàn tay kia không ngờ vừa chạm đến , kinh lực quá mạnh khiến thanh kiếm gãy ra từng đoạn.

Hồng y nam nhân kinh ngạc , lui lại mấy bước.

Mạc Thuong cười lạnh , ba phần công lực dồn lên tay phải chưởng mạnh hướng hồng y nam nhân.

Trên đầu ba , bóng đánh thanh y đã không còn. Trong chớp mắt , hắn phi đến chỗ hồng y, vận công tiếp chưởng.

Cả hai ngang tài ngang sức , Mạc Thuong thối lui một bước , chưởng kinh dư lại chuyển đến tay trái buộc phải buông tên cuồng đồ mảy rậm Thanh y nam nhân chân phải trụ vững , chân trái nửa bước tiếp lui. Quả thực kẻ tám lạng , người nửa cân.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Xuyên qua là khởi đầu

Từ Giai Âu Thần ngạc nhiên nhìn Mạc Thuong, mỉm cười tao nhã : “ Kẻ dưới tiếp đón không chu đáo. Hồ thẹn rồi!”

Sự xuất hiện của thanh y nam nhân khiến ai nấy đều vô cùng kinh ngạc. Những kẻ thuộc sông bạc khuôn mặt kẻ trắng người xanh.

Tư Nguyệt nhướn mày nhìn thanh y nam tử. Trường bào thanh thiên hào sảng , hông đeo bạch phiến bảy phần tiêu sái. Mây thanh đen như mực , mắt sáng , hẹp dài , tinh long chuẩn phượng. Mũi cao thanh tú , bạc môi hồng nhạt. Khuôn mặt thập phần tuấn mĩ ,sáng ngang trịch tiên. Dáng dấp uy nghi , trên người tỏa ra một cỗ thanh khí lạnh nhạt mà phóng khoáng. Quả thực , nhân trung chi long , long trung chi vương. Tư Nguyệt trầm thán phục lại khẽ cười : “ Công tử quá lời rồi. Chỉ là...thắng bạc thì phải chung tiền. Tại hạ rất ghét những kẻ làm ăn không giữ chữ tín.

Từ Giai Âu Thần hí mắt nhìn Tư Nguyệt , phẩy tay đẩy kính hướng ống gổ trên bàn tài xiu. Ống gổ run lên rồi bật ra.

“ Nhị sáu , nhất ngũ , Thập thất. Người đầu lấy tiền !”

Lão bản vừa nảy trốn trong đám đông bấy giờ mới lộ mặt , lập cập chạy vào trong đem một xấp ngân phiếu ra.

Từ Giai Âu Thần nói : “ Đây là một trăm vạn lượng. Chuyện lần nay là Từ Giai sông bạc đôi phần sơ suất. ” Hắn nói lại diễn ra bộ dáng ung dung hướng Tư Nguyệt , ý cười trong như nước.

Tư Nguyệt cười khê , thu lấy ngân phiếu rồi tiêu sái bước đi như chưa hề có việc gì xảy ra.

.

Sau khi rời khỏi sông bạc , Tư Nguyệt tiếp tục đi dạo U Châu.

“ Ba con muỗi kia định theo chúng ta đến bao giờ ?” Hạ Trác xò quạt che lấy khóe môi đương nở nụ cười.

Dừng bên hàng bán hoa tươi , Tư Nguyệt nhận nhát cười , đưa bàn tay trắng nõn bẻ ba cánh hoa cúc. Ba cánh hoa phút chốc run lên , bắn thẳng về phía ba hắc y nhân lén lút trên mái nhà đối diện.

Ba cánh hoa đẹp mị hoặc , xuyên thẳng vào tim. Đâm sâu tận phế phổi. “ Hự” một cái cả ba gục xuống. dòng máu tươi trào ra từ khóe môi.

Tư Nguyệt phất tay : “ Về thôi.”

Tại Từ Giai sông bạc tầng ba , Từ Giai Âu Thần ngồi uống trà , khóe môi ần ần mị đảo. Tương Lí Vũ ngồi bên chăm chú nhìn hắn , mi mắt giật mạnh.

“Bẩm trang chủ, những ám dạ phải theo dõi ba vị công tử kia đã bị giết hại. Hung khí đâm sâu vào tim... là một cánh hoa cúc.” Âm vệ một thân hắc y, sau giây đồ mờ hôi lạnh trình báo.

Cánh hoa cúc bé nhỏ... xuyên thẳng vào tim. Thủ pháp vô cùng độc ác.

Từ Giai Âm Thần đầy mắt không chút lay động, lạnh nhạt nói: “Không theo dõi được thì điều tra, còn nếu không được nữa thì...” Bất giác nhớ đến đồng tử xám tro lạnh lẽo, thâm trầm kia, khóe môi hằn nhếch lên quý dị.

Ám dạ đứng bên cạnh lạnh cả người. Lão gia à! Nói cho hết câu rồi mới cười đáng sợ như vậy đi.

Trở về dịch quán, Tư Nguyệt tựa lưng xuống giường bông ấm áp, mềm mại. Cánh tay quơ quơ chiếc gối nhỏ song ôm ấp nó vào lòng mà đi vào giấc ngủ. Khóe môi còn ần nụ cười thỏa mãn.

Lúc nàng tỉnh dậy mặt trắng vừa ló dạng, hạ từng tia thanh khiết qua cửa sổ. Tư Nguyệt lười biếng ngồi dậy, vòng tay vẫn ôm lấy chiếc gối mềm mại kia.

“Tiểu thư, đã tỉnh?” Thái Chân một tay bê chậu đồng, một tay đẩy cửa bước vào. Nụ cười hiền hòa lưu trên khóe môi.

Tư Nguyệt gật nhẹ. Hai tháng qua người chăm sóc nàng, giúp đỡ nàng, nói cho nàng biết mọi thứ về thế giới này chính là Thái Chân. Nàng ta nhỏ hơn nàng một tuổi nhưng từ cách hành xử cho đến cử chỉ đều mang tính ôn nhu, chu đáo, xem nàng như muội muội khiến nàng cảm thấy bản thân thoải mái hơn rất nhiều. Tư Nguyệt nàng bên ngoài tuy không thân cận đối ai nhưng ai tốt, ai xấu nàng đều ghi rõ. Thái Chân thực sự là một cô nương tốt.

Thái Chân không nhanh không chậm bước đến đặt chậu nước lên kỷ trà, bàn tay vô vô chiếc khăn trắng rồi lau mặt cho Tư Nguyệt.

“Tiểu thư, tối nay Đường đại nhân mở tiệc chiêu đãi. Thái tử vừa cho người đi mời tiểu thư.”

Tư Nguyệt bình thản nói: “Truyện với thái tử, ta không được khỏe. Không đi được.”

Thái Chân khẽ đáp: “Vâng.”

Xong việc, nàng ta lui ra. Tâm tư không chút nào ổn định. Nàng ta vẫn cảm thấy tiểu thư như một người hoàn toàn khác. Tinh phượng xám tro, nhân nhạ bình thản. Nụ cười tịch mịch, cô đơn cùng làn da nõn nà, mịn hơn cả phấn. Quá mức không giống đi! Thoáng nghĩ Thái Chân lại cúi đầu, dù tiểu thư thế nào vẫn là tiểu thư. Có trách chi trách Thái tử. Đôi môi hồng hồng của Thái Chân mím lại, hoa hoa lệ lệ rơi hai hàng nước mắt, thờ dãi: “Tiểu thư số khổ.”

Đợi Thái Chân rời đi, Tư Nguyệt tiếp tục lười biếng nằm xuống giường suy nghĩ mông lung. Trong đầu hiện ra hình ảnh kẻ nàng căm thù nhất, Nam Cung Viễn... Mười sáu năm dưỡng nuôi nàng, mười sáu năm dụng tâm đối nàng. Vậy mà nàng vẫn một mực tin rằng hắn là cha nàng, một mực đối hắn thành tâm thành ý giúp hắn vực dậy Nam Cung thị, giúp hắn đưa Nam Cung Ngạo Tề lên bậc danh vọng tối cao. Nam Cung Tư Nguyệt, không! Tư Nguyệt, người thật ngốc!

Tư Nguyệt chậm rãi rời khỏi giường đến bên cửa sổ. Ánh trăng vằng vặc soi sáng khoảng trời rộng lớn, nhân nhạ xuyên thấu tâm can bao người. Nàng lặng lẽ ngắm nhìn, khóe môi thì thâm.

“Lão thiên gia, người tại sao không để ta chết đi còn cho ta xuyên qua làm gì? Lẽ nào người muốn ta một lần nữa trở thành ác bá hay muốn cho ta cơ hội quay đầu?”

Quay đầu?

Nơi này không có Nam Cung Viễn... Không có Nam Cung thị... Không có thương trường, không có hắc đạo. Không có máu đỏ, không có súng ống... Và không có quá khứ.

Nàng tiếp tục ngẩn lên đối ánh trăng, ánh mắt nhân nhạ bao năm, ánh mắt bình thản, trầm tĩnh tịch mịch chốc chốc lóe sáng.

“Có thể sao?”

Bên kia hành lang, một thân trường bào hắc y vững chãi đứng đó. Mái tóc đen nhánh buộc cao lộ vẻ cao ngạo. Đôi mắt thanh lãnh như băng sâu thăm thẳm. Mập máy môi: “Có thể.”

Mười năm, mười năm không tính là dài nhưng đủ để hằn hieu con người nàng. Nàng bên ngoài thâm trầm, bên ngoài lạnh lẽo, bên ngoài ác độc... Nhưng sâu trong tâm kia, nàng rất yếu đuối, hiền lành. Hắn nhớ có một lần hắn đi ngang qua phòng sách, thấy nàng đang chăm chú đọc quyển tiểu thuyết bìa hồng phấn tên “Sắc lang! ta thu phục ngươi”, lâu lâu còn cao hứng cười rộ lên, nụ cười rất thuần khiết, rất chân thật. Hôm đó hắn đã đứng bên ngoài canh giữ để không ai quấy rầy nàng.

Mười năm, nàng mười sáu tuổi vốn dĩ đang ngồi trên ghế nhà trường nhận những bức thư tình lãng mạn hay nắm tay người yêu đi trên con đường phong lá đỏ. Đang đọc tiểu thuyết mơ mộng về nam chính đáng yêu, nam chính phúc hắc bảo vệ nàng. Nhưng không, nàng phải đối mặt thương trường với biết bao kẻ sống ta chết, với hắc đạo đen tối, sâu không thấy đáy.

Hắn bao năm cố gắng, lấy máu làm nước rửa tay cũng bởi không muốn nàng mệt mỏi, hắn muốn bảo vệ nàng. Bây giờ xuyên qua, không còn quá khứ

hắn hi vọng nàng sẽ lại nở nụ cười rực rỡ đó , dù không dành cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Hắc Ngọc Phiến

Mấy ngày triếp đó , Tư Nguyệt không rời khỏi dịch quán. Hạ Trắc và Mạc Thương nhận lệnh của nàng ra ngoài làm việc. Mặc dù cả hai người họ đối với thế giới này xa lạ nhưng họ là nam nhân , võ công so với cao thủ nơi này cũng không kém thành ra không quá mức bất lợi.

Mặt trời lên cao quá ba sào , Tư Nguyệt uể oải nằm trên thụy tháp. Thân vận áo lụa trắng mỏng , tà áo trượt xuống phát phơ giữa khoảng không. Mi phượng cong vút khép hờ , một vẻ lười biếng.

“Tiểu thư !! Tiểu thư , không xong rồi !!!”

Thái Chân mang y phục hồng đào , khuôn mặt trước nay luôn nhu mì trở nên hốt hoảng. Bước chân gấp gáp chạy như bay vào phòng.

“Tiểu thư ! Không xong rồi !”

Khóe môi hồng đào khẽ nhếch lên , thanh âm một mòi : “ Chuyện gì vậy ? Bình tĩnh đi.”

Thái Chân ngăn người nhìn Tư Nguyệt song cắn môi , cố gắng nghiêm chỉnh nhưng giọng nói vẫn gấp gáp : “ Tiểu thư , tối qua La tướng quân dẫn binh đi tiêu diệt thổ phi. Không ngờ bị mai phục , La tướng quân bị thương rất nặng hiện nay vẫn đang hôn mê.”

Tư Nguyệt nhú nhú mày , cười xòa : “ Ta biết rồi.” Nàng trở mình quay sang một góc khác , tiếp tục lười biếng nằm. Thác tóc đen như mực rũ xuống nương theo gió lan nhẹ nhẹ.

Thái Chân sau nửa chung trà không nghe Tư Nguyệt nói gì thêm , lòng như lửa đốt , mím môi : “ Tiểu thư... người không đi thăm La tướng quân sao ?”

Lúc này , đôi mắt xám nhàn nhạt mở ra , nụ cười giương cao : “ Đi ? Dĩ nhiên là đi. Nếu không người sẽ hận ta chết.”

Tư Nguyệt dứt lời , Thái Chân một thân thẹn thùng , nói : “ Tiểu thư ! Nô tỳ không có...”

“ Không có ? Vậy thôi , không đi nữa. Hắn việc gì cũng không liên quan.” Nàng nhướn mày , cười trêu chọc.

Thái Chân xấu hổ nhưng nghe câu nói của nàng , lòng dâng lên khẩn trương , ai oán thốt : “ Tiểu thư... lỡ chàng...”

Tư Nguyệt biết da mặt nữ tử cổ đại rất mỏng liền không trêu chọc nữa , cười trong suốt rồi phất tay đứng dậy : “ Ha ha ! Được rồi, lỡ chàng có gì người sẽ thành quả phụ đúng không ?”

Tình cảm giữa Thái Chân và La Ý Điểm ban đầu nàng không hề biết cũng chưa hề nghe qua. Chỉ là hôm trước trận tiến công thành Thổ Phồn , Thái Chân lên la lén lút tặng La Ý Điểm túi thơm phủ hộ bình an bị Hạ Trắc bắt gặp. Mọi chuyện đổ vỡ chỉ còn chờ ngày khai hoàn đón dâu mà thôi.

“ Tiểu thư !” Thái Chân cắn môi.

Tư Nguyệt bật cười. Thân hình tựa liễu nhẹ nhàng bước đi.

Thái Chân thẹn thùng bước theo , hỏi : “ Tiểu thư không thay y phục sao ?”

“ Sao lại phải thay ? Người nhớ , hôm nay tiểu thư ta không khỏe , cực kì không khỏe. Sau khi nghe La tướng quân lâm trận bị thương lòng vô cùng lo lắng , chưa kịp thay y phục đã vội đến ngay.” Nàng cười nhẹ , thanh âm như gió thoảng.

Đôi mắt tròn xoe của Thái Chân mở to , đuôi mắt co giật. Cái gì là “ lâm trận bị thương lòng vô cùng lo lắng ” ? Nhưng rồi nghĩ đến hình ảnh La Ý Điểm bị thương , Thái Chân hoàn toàn không để ý , nhanh chóng bước đi.

Phòng La Ý Điểm ngập tràn mùi máu và mùi thuốc. La Ý Điểm bị trúng một mũi tên ngay bả vai phải cùng mấy nhát đao khiến thân thể hầu hết đều nhuộm máu. Đôi mắt luôn sáng như sao vẫn từng tia đau đớn , mờ mịt.

Vệ Từ Minh ngồi bên bàn , chốc chốc quay sang hỏi quân y mấy câu rồi chau mày nhìn ra cửa.

Đúng lúc Tư Đồ Mạn và Tư Nguyệt đến , cả hai trông thấy cảnh tượng này chỉ biết cúi đầu. Chẳng qua lúc đó vì lười biếng nhất thời mà để La Ý Điểm thối mạng , thật sự khiến người khác phẫn nộ.

“Tham kiến Thái tử !”

Cả hai đồng loạt quỳ xuống cầu kiến.

Vệ Tử Minh sững người. Phụng mi sâu thẳm thẳm dường như lấp lánh. Nàng theo hấn ra sa trường hơn nửa năm. Nửa năm qua nàng chưa bao giờ động vào nữ phục, hôm nay lại một thân bạch y tựa tiên nữ. Mái tóc đen như mực vậy đổ xuống làm nàng toát lên vẻ yếu đuối, yếu đuối. Vệ Tử Minh dao động muốn đưa tay ra song cố sức thu lại, lạnh lùng nói : “Đứng dậy hết đi.”

Tư Nguyệt cười nhợt nhạt, chậm rãi đứng dậy. Bước chân loạng choạng suýt thì té ngã, đôi môi vì trát thêm ít phấn nên trắng bệch, từng sợi gân xanh nhỏ ẩn hiện sau làn da trắng nõn như sứ.

Vệ Tử Minh thu hết vào tầm mắt, lo lắng hỏi : “Tư Nguyệt, nàng không khỏe sao ?”

Tư Nguyệt mím môi liếc Thái Chân một cái. Thái Chân khước môi co giật : “Bẩm Thái tử, tiểu thư mấy hôm nay say nắng không khỏe. Nghe tin tướng quân xảy ra chuyện vội vã chạy đi nên có lẽ đuối sức.”

Để tăng thêm hiệu quả, Tư Nguyệt cố ép nội lực khiến khuôn mặt trái xoan tái nhợt. Hơi thở phà ra vừa nóng vừa mệt mỏi.

Vệ Tử Minh nhìn nàng, bạc môi cương nghị luôn lạnh lùng cũng tái đi : “Có cần mời quân y khám không ?”

Tư Nguyệt hiển nhiên từ chối nhưng cố tỏ ra do dự, nhẹ nhàng cười : “Mặt tướng dù sao cũng là một tướng quân. Cho dù là nữ nhi nhưng xông pha sa trường lâu như vậy. Bị say nắng liền đi gọi quân y sẽ khiến binh sĩ chế cười. Chút bệnh này nghỉ ngơi sẽ khỏe thôi.”

Nàng nói, nàng là nữ nhi. Vệ Tử Minh trầm mặc hồi lâu. Đôi mắt lạnh lùng trào lên một cổ áy náy. Vì hấn nàng mới ra sa trường, vì hấn nàng mới nhảy vực tử tử. Hấn là nợ nàng quá nhiều rồi. Vệ Tử Minh nhàn nhạt nói : “Vậy nàng lui đi về nghỉ ngơi đi. La Ý Diễm bị thương ngoài da không có gì đáng lo.”

“Thái tử ! Vì thân cũng lui ?” Tư Đồ Mạn giật mình hỏi. Lại tiếp : “Vi thần đạo này đầu đau như búa bổ...”

“Ồ ! Đầu óc thông minh lâu ngày không vận dụng nên mới đau như thế. Tư Đồ Mạn ngời ở lại thay La Ý Diễm dẫn binh đánh thổ phi.” Vệ Tử Minh nheo mắt, cười lạnh.

Tư Nguyệt mỉm cười liếc Tư Đồ Mạn rồi lui xuống.

Tuy nàng nói say nắng lui về nghỉ ngơi nhưng lời nói chưa hấn đi đôi với thực tiễn. Sau khi dụ Thái Chân đến chăm sóc La Ý Diễm, Tư Nguyệt liền thay nam phục nhảy tường ra phố.

Hôm nay không có Hạ Trắc, không có Mạc Thương càng không có Thái Chân cản nhần. Nàng cứ thông thả bước đi, ghé xem hoa, xem quạt. Ngang qua dãy các sạp hàng lớn nhỏ, nàng dừng bên chiếc bàn lộn xộn vật phẩm của một lão già hơn sáu mươi, mái tóc hoa râm khác khổ. Trên chiếc bàn nhỏ la liệt các thứ, nào là ngọc bội bạch huyết bị nứt, chiếc trâm hoa cũ màu, sợi dây lụa mềm mỏng nhưng ó vàng... Tư Nguyệt ngưng mi tại một gộp gỗ dài trông nổi bật nhất. Chiếc hộp gỗ bên trên điêu khắc những nhánh hoa tử đằng xinh đẹp hòa cùng các nét chạm trổ tinh xảo khiến nó toát lên vẻ đẹp hiếm có.

Tư Nguyệt chậm chậm ngắm nhìn, khẽ cười : “Ông lão ! Hộp gỗ đó là đựng thứ gì ?”

Ông lão bán hàng ngược lên nhìn Tư Nguyệt trầm ngâm như đánh giá rồi cười : “Hắc ngọc phiến.”

“Hắc ngọc phiến ?” Tư Nguyệt nhú mày thích thú.

Ông lão gật đầu, bàn tay chai sạn vuốt vuốt chiếc hộp gỗ còn thoang thoang mùi hương tự nhiên song kéo chiếc nắp xuống. Cẩn thận từng chút một nâng chiếc quạt trong hộp, nhẹ nhàng xòe ra.

Hắc ngọc phiến, cốt phiến là hắc ngọc, loại ngọc đen tuyền, huyền hoặc không chút lệch màu. Chỉ như màn đêm sâu thẳm thẳm hay như đôi mắt của nàng âm trầm, ánh mắt trời cho dù cố với cũng đành bất lực. Dưới ánh nắng mặt trời hắc ngọc tựa như xám xịt lại khẽ chuyển lên tia sáng. Mặt phiến làm bằng sa quyền màu đen, đen không như than một màu dơ bẩn mà là đen đến cao quý, thướt tha. Mặt trên quạt thêu những nhánh trúc thanh cao, ưỡn mình hiên ngang. Bên dưới là bờ hồ, hồ nước điểm xuyến vài đóa hoa sen Tịnh Đế xinh đẹp. Thế nhưng, bên trên hồ nước là một khoảng không đen vô tận, không hiểu người làm ra nó là sợ ý bỏ quên, hay cố ý đợi người thêm vào.

Tư Nguyệt kinh ngạc, đưa tay sờ lên chiếc quạt. Nó không thô ráp mà mềm mịn, lạnh lẽo.

“Đúng là cực phẩm ! Ông lão ! Ta mua nó.”

Thanh âm vui vẻ vang lên khiến Tư Nguyệt cau mày, quay lại nhìn.

Một nam nhân vận cẩm bào màu đỏ tía, đầu mang kim quan điểm xuyên bằng bạch ngọc. Ngũ quan tinh xảo, tuấn duật. Hấn tiến đến, khước môi cong lên rất cao.

Tư Nguyệt cười nhạt : “Công tử thứ lỗi. Ta đã mua nó rồi.”

Hắn chăm chăm nhìn nàng , đáy mắt ngạc nhiên. Nam tử trước mặt hắn , nếu so với nam nhân thì thanh tao hơn ba phần. So với nữ nhân , đẹp đẽ hơn bảy phần. Hắn mở to mắt rồi thất thố thu lại.

“Ta thấy ngươi chỉ mới xem hàng chưa ra giá mua bán. Sao lại nói là mua rồi ? Ông lão ! Nói giá đi.”

Tư Nguyệt nhếch môi , cười khê : “Bát vương gia đường đường anh tuấn phi phạm không ngờ lại muốn cướp vật của người khác.”

Hắn nhú mày một lần nữa đánh giá lại nam tử trước mặt. Kinh ngạc hỏi : “Tại sao ngươi biết ta là Bát vương gia ?”

“Nơi này chỉ là một thương thành nhỏ. Cẩm bào của Vương gia so ra chỉ dành cho hoàng thất quý tộc. Đã vậy , bên hông Vương gia đeo một chữ “Ngữ”. Không phải ám chỉ Bát Vương gia Vệ Từ Ngữ ư ?” Tư Nguyệt nói không cung kính , không siểm nịnh. Đôi mắt vẫn ánh lên ý cười.

Vệ Từ Ngữ bĩu môi : “Vậy ngươi biết ta là Bát vương gia mà vẫn muốn tranh giành sao ?”

Tư Nguyệt cúi đầu , cười nhẹ : “Bát vương gia là quý tộc hoàng thất. Trần bảo quý hiếm trên đời hẳn đều đã thấy qua. Hắc ngọc phiến kia đối với ngài chỉ là hứng thú tạm thời , tươi đẹp trong nháy mắt. Còn đối với tại hạ mà nói chính là tri kỷ khó tìm. Hi vọng Bát vương gia không trách cứ.”

Vệ Từ Ngữ nhú mày , lại thấy lời lẽ của Tư Nguyệt có gì đó không đúng càng không biết chỉ ra chỗ sai. Phất tay chỉ vào ông lão bán hàng : “Buôn bán không phải quan trọng nhất là giá cả sao ? Ngươi nói giá đi , bản vương trả cao gấp 10 , không , 100 lần.”

Câu nói này của Vệ Từ Ngữ khiến ông lão đương nâng niu hắc ngọc phiến khó chịu. Đôi mắt lại dịu dàng nhìn Tư Nguyệt. Ông lão cười cười : “Như vị công tử kia nói , lão bán hắc ngọc phiến này ầu chỉ muốn tìm cho nó tri kỷ , không có gì hơn.” Sau đó , ngón tay gầy gò chỉ vào khoảng trống trên quạt. “Chiếc quạt này còn một khoảng trống vốn dùng để đề thơ. Nay hai vị công tử đều muốn nó chỉ bằng cả hai thi tài làm thơ. Vị nào thắng sẽ điểm bút lên nó , đồng thời lão cũng tặng nó cho vị đó.”

Vệ Từ Ngữ ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu : “Được.”

Tư Nguyệt mỉm cười : “Được.”

“Nhưng ai sẽ làm chứng thi thơ ?” Vệ Từ Ngữ nhướn mày hỏi.

Tư Nguyệt xoay xoay chiếc nhẫn bạch ngọc trên tay , cung kính nói : “Bát vương gia thơ tài xuất chúng. Tin chắc cũng trọng thơ hay chứ không khăng khăng mang chiến thắng về bản thân.”

Câu này của nàng nói ra khiến Vệ Từ Ngữ giật mình. Ai mà không biết Bát vương gia Vệ Quốc xét về văn thơ là đứng đầu. Nay không những muốn thắng còn muốn được hắn công nhận ? Là ngông cuồng hay quá đời tự tin ?

Ông lão xẹt qua tia thích thú. Lấy từ dưới bàn ra hai tờ giấy mỏng loại thường , mực cũng không chút thanh thoát mà ứ đọng. Bút lá tre thô ráp , đầu bút hơi tã ra , thỉnh thoảng rơi mấy cọng xuống. “Mời hai vị.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Câu Ngọc

Vệ Từ Ngữ trước nay luôn dùng loại bút thượng hạng , giấy loại Tuyên Thành cao cấp nên vừa thấy những bút , mực bình thường kia đã cau mày. Một khắc trôi qua hắn mới mỉm cười bắt đầu viết. Nét bút không được như ý lại có chút lem mực , chút xiềng xẹo khiến mảnh giấy cho dù ý thơ lại lãng cũng quá đổi khó coi.

Còn Tư Nguyệt thông dong , thần sắc thanh tao nhàn nhạt nâng tay hạ bút. Nét chữ tựa rồng bay phượng múa vô cùng thanh thoát. Từng nét một mảnh như lụa đào cũng rắn như thiên sơn.

Viết xong , ông lão tiếp lấy hai mảnh giấy rồi đặt song song trên bàn.

Vệ Từ Ngữ nhìn bài của hắn , mỉm cười nhưng nhìn chữ viết lại ảm lên khó chịu. Song hướng qua bài của Tư Nguyệt. Khóe môi đương cười chợt ngưng trọng.

Nếu thơ hắn chú trọng nét đẹp thanh cao , quân tử của trúc. Về thuần khiết , thánh thiện của sen. Là bài thơ nói lên tâm đầu ý hợp giữa quân tử và mỹ nhân thì thơ của Tư Nguyệt là sự rắn rỏi , vươn cao của trúc. Không vương tình yêu , không vương tạp niệm. Hòa vào nhau như luân thường , đẹp một cách mạnh mẽ.

“Giáo định thanh sơn bất phóng tùng.

Lập căn nguyên tại phá nham trung.

Cán ma vạn kích hoàn kiên kính,

Nhậm nhĩ đông tây nam bắc phong...”

(“Tạm dịch : Bám chặt núi xanh chẳng buông rời,

Gốc mọc bền vững nơi vách xa.

Ngàn đập muôn va vẫn cứng chắc,

Bốn bề gió cuộn mặc thổi qua...”

Vệ Từ Nghi thần thờ đổi lâu mới bật thốt : “ Hay cho câu “ Cán ma vạn kích hoàn kiên kính” !!!”

Tư Nguyệt cười : “ Đa tạ Bát vương gia đã khen ngợi.

Vệ Từ Nghi gạt đầu , đôi mắt tỏ rõ sự thần phục : “ Bản vương đã thua , hắc ngọc phiến này xứng đáng thuộc về ngươi.” Nói xong , hắc đoạn nhìn nàng một hồi rồi phát tay áo rời đi.

“ Mời công tử chấp bút.” Ông lão cười thích thú đưa ra một cây bút lông sói màu bạc , mực ánh ngân , chấp tay cung kính.

Tư Nguyệt cười nhẹ , khẽ nhìn bóng lưng đỏ tía đương khuất xa, tiếp lấy bút.

Đề thơ xong , nàng hài long nhìn thanh hắc ngọc phiến hoàn chỉnh. Biết ông lão tặng quạt nên Tư Nguyệt không nói không rằng đề lại một nghìn lượng xem như phí bút , mực.

“Cảm tạ.”

Xoay người bước đi một quãng , nàng khẽ quay lại.

Trước mặt chỉ còn khoảng không tiêu điều , gian hàng nhỏ bày la liệt các vật phẩm cũ kĩ dường như bốc hơi , không còn chút dấu vết.

Hôm đó nàng đi dạo đến khi trời sụp tối mới trở về.

Thái Chân đứng trước cửa phòng Tư Nguyệt đi qua đi lại vô cùng khẩn trương.

“ Thái Chân ! Ngươi làm ta chóng mặt đấy.” Tư Nguyệt nhảy tường vào. Bờ môi hồng hồng giương cao.

“ Tiểu thư về rồi sao ? Thật may quá.” Thái Chân mừng rỡ. “ Bát vương gia đến dịch quán , Thái tử cho người mời tiểu thư nhưng tiểu thư chưa về, nô tỳ đành bẩm tiểu thư bệnh không rời đi được.”

Tư Nguyệt đẩy cửa bước vào phòng, chậm rãi nhắc bình trà rót nước. Hương trà thoang thoang , dễ chịu.

“Ngươi càng lúc càng thông minh a!”

Nàng xoay xoay cốc trà trong tay. Khóe môi nhấm nháp vị ngọt lan tỏa. Bờ môi uơn ướn , đỏ mọng càng thêm sồng sánh như một loại mỹ vị đã một lần nhìn thấy tựa như không thể nào quên. “ La Tướng quân tình trạng thế nào rồi ?”

Thái Chân cắn môi , khuôn mặt nhỏ nhắn liền phủ lên một tầng âm đạm : “ Quân y nói ngài ấy bị ngoại thương , vết thương tuy không tổn hại đến lục phủ ngũ tạng nhưng mất máu quá nhiều sinh ra kiệt sức. Hiện nay vẫn còn mê man.”

Tư Nguyệt cười cười : “ Ngươi yên tâm. Hắc phúc lớn mạng lớn , sẽ không sao.” Nàng hóp tiếp một ngụm trà rồi bước đến bên rương gỗ nhỏ đặt trên tủ. Rương gỗ bên trong cất đầy các hộp gấm khác nhau cùng mấy lọ sứ.

“ Đây là cao trị ngoại thương. Mỗi ngày ngươi bôi cho hắc hai lần sẽ nhanh chóng bình phục. Nhớ , đừng nói ta hay ngươi giúp.” Đoạn nói nàng nhắc hộp gấm màu hồng phấn đưa cho Thái Chân.

“ Tiểu thư...” Thái Chân kinh ngạc.

Tư Nguyệt cười nhẹ : “ Ngươi yên tâm. Đây là cao trị thương do Hạ Trác làm. Trị thương rất tốt.”

Vừa nhắc đến Hạ Trác , sự ngạc nhiên của Thái Chân nhanh chóng đổi sang kính phục. “ Cảm ơn tiểu thư !” Nàng ta mừng rỡ liền chạy như bay ra khỏi cửa , hắc là đi gặp La Ý Diễm.

Tư Nguyệt nhìn theo bóng lưng Thái Chân , khẽ thở dài. Từ lúc đến đây , mọi việc nàng làm dù tốt hay xấu đều lấy Hạ Trác và Mạc Thương ra đỡ. Tỷ

như việc chế tạo hỏa pháo , bắt được gian tế năng cũng không thừa nhận. Bởi nàng biết nếu nói do nàng làm chỉ thêm phiền toái , khiến người khác hoài nghi. Trong khi đó , danh tiếng về Hạ Trác và Mạc Thương càng lúc càng lan rộng , quân doanh đối với cả hai người trên dưới tuyệt nhiên sùng bái.

Đêm, canh hai.

Bầu trời trắng sáng vàng vạc. Tường cao dịch quán chớp nhoáng xuất hiện hai bóng dáng, một đen một trắng. Lướt qua cổng lại dừng tại hoa viên.

“Ai, ta và Mạc Thương thì làm việc ngày đêm. Còn tiểu thư nhàn rồi ngủ nghỉ thực sự ghen tỵ a~”

Hạ Trác một tay mang tráp gỗ , một tay đẩy cửa bước vào. Mạc Thương theo sau liền khép cửa lại.

Tư Nguyệt tĩnh tâm ngồi trên giường , khoe môi nhẹ nhàng cong lên : “ Nếu không phải đối các người quen thuộc ta đã cho một chương Bắc Băng trực tiếp ướp nho mà ăn rồi.”

Hạ Trác đặt tráp gỗ lên bàn song cười nịnh nọt : “ Ha Ha , ta chỉ đùa thôi. Tiểu thư vốn bận trăm công nghìn việc mà.”

Tư Nguyệt chậm rãi mở mắt , đôi mi phượng nhãn nhạt màu xám dưới ánh đèn càng thêm lạnh lẽo. Nàng “hừ” nhẹ : “ Việc ta giao tiến hành đến đâu rồi ?”

Lúc này , Tư Nguyệt chỉ vận một tầng áo lụa mỏng bên ngoài , nhãn nhạt ẩn hiện làn da trắng nõn , nuột nà. Bên trong , chiếc yếm trắng phon phớt cánh sen hồng tôn lên sự quyến rũ. Mái tóc đen huyền tuôn xuống , lượn lờ chiếc cổ cao , dưới ánh nến thêm phần mị hoặc.

Hạ Trác nhìn đến ngẩn người. Khuôn mặt phiêu dật nhiễm lên tầng phấn nộn. Hắn gượng cười rồi lấy trong tay áo ra một xấp giấy trao cho Tư Nguyệt : “ Đã xong.”

Tư Nguyệt mỉm cười , từng ngón tay ngọc vuốt vuốt góc giấy phẳng phiu. Chậm rãi lật từng tờ. Nàng cười khẽ: “ Không phải chuỗi cửa hàng Đình gia phong giá một cửa 1 vạn 3, tất cả 9 vạn một sao ? Bây giờ chỉ còn chín nghìn , tổng 6 vạn ba. Có chuyện gì xảy ra à?”

Hạ Trác hơi cúi đầu, len lén nhìn trộm chiếc yếm trắng hồng. Hắn cười cười : “ Nghe nói bên ngoài bị gây áp lực khá lớn nên họ liền bán rất nhanh.”

“Ừm. Nếu vậy cứ tiến hành lọc người , ai muốn đi cứ để họ đi. Xong thì chọn ra vài người dạy dỗ cho tốt. ” Nàng gật đầu rồi đưa Hạ Trác quyền sách bìa trắng trong học tử. “ Đây là một số quy trình dặt lựa tư tưởng , dặt găm , thêu hoa,... Người tìm vài tay nghề tốt , làm khế sước song truyền thụ đi.”

“Được.” Hạ Trác nhận lấy quyền sách.

Không gian yên tĩnh chốc chốc vang lên thanh âm “ xột xoạt”.

“Thôn trang Hạ Chi này xem ra rất tốt. Địa thế ra sao ? Bọn họ đã khởi hành chưa ?” Tư Nguyệt trầm ngâm , gõ “ lóc cóc” mấy tiếng xuống bàn.

Bọn họ ở đây chính là chỉ hơn hai mươi người Đông doanh khu được đặc cách giải ngũ. Tư Nguyệt nàng muốn làm ăn hiển nhiên phải đào tạo trước tiên người bảo vệ. Bọn họ đối nàng khá thuận phục , gia cảnh lại không vướn bận nên nguyện ý đi theo Tư Nguyệt. Từ lúc rời quân doanh , nàng đã bảo Mạc Thương chiếu cố họ, đưa họ về kinh thành an bài trước.

“Thôn trang này thuộc ngoại ô Trung Chân , sâu trong núi Cự Vân khá kín đáo. Bốn bên nước non , đất đai tương đối màu mỡ. Là một mảnh đất tốt. Còn bọn họ thì luôn theo sát chúng ta , tối nay giao đồ , bàn việc xong , Mạc Thương sẽ trực tiếp đưa họ đến thôn trang ở kinh thành để huấn luyện.” Giọng nói hắn lúc này khàn khàn. Cả người nóng bức. Hạ Trác vội rút chiếc bạch phiến giấy mạnh.

Tư Nguyệt xem xét một hồi rồi gật đầu hài lòng. Nàng quay sang Mạc Thương : “ Cách núi Cự Vân năm mươi dặm về hướng Đông Nam có một toán cướp tằm trên dưới hai trăm. Nếu thu phục được thì tốt.”

Mạc Thương vận hắc y , ngồi vững chãi tựa Thái sơn, mâu quang lạnh lẽo. Khuôn mặt tuấn lãng không chút thanh sắc , nhãn nhạt gật đầu. Ngọn nến lay lắt , hắc từng tia sáng mềm mọng lên ngọc bội đeo bên tai Mạc Thương khiến nó chốc chốc lay động.

Tư Nguyệt nhíu mày , dán chặt vào ngọc bội kì quái. Khuyên ngọc này khá nhỏ , hình giống lưỡi câu lại như bán nguyệt, màu trắng sữa phẳng phất như có sức sống. Nàng đặt xấp giấy tờ xuống , đôi mắt hướng Hạ Trác. Khuôn mặt hắn vẫn còn phon phớt hồng , bên tai cũng đeo khuyên ngọc kì quặc , thế nhưng là màu đỏ , màu đỏ thẫm như máu , mị hoặc.

“Hai người là đang đeo cái gì vậy ?”

Hạ Trác bất giác đưa tay sờ sờ lên tai , “ à” một cái rồi nói : “ Cái này gọi là Câu ngọc.”

“Câu ngọc ?”

“Phải. Thời không này rất trọng người có võ công. Trẻ nhỏ trên một tháng đều được ban Câu ngọc , sau đó nhiễm máu của mình lên thì chính họ là chủ nhân của nó. Câu ngọc cơ bản là chỉ cấp bậc võ công của mỗi người , thông thường văn nhân hoặc nữ nhân đều không hay đeo nó , còn người trong giang hồ lại xem nó như sinh mệnh. Câu ngọc phân màu theo cấp bậc : Tam hạ - Tam trung là Đạm Câu , Hồng Câu , Thanh Câu , Lam Câu , Hoàng Câu và Lục Câu. Tam thượng : Thổ hoàng Câu , Tử ngọc Câu , Huyết lệ Câu. Cuối cùng cao nhất , Tam tinh : Bạch huyền Câu , Hắc huyền Câu và Thất huyền Câu. Thường thì những người đã đeo Câu ngọc thì nội công phát ra màu cũng sẽ giống Câu ngọc.” Hạ Trác nói một hồi rồi rót lấy cốc nước

uống ừng ực.

Tư Nguyệt chăm chú nghe , thì thoảng nhũu mảy. Nàng đưa mắt nhìn hai người : “ Ngươi nói trẻ nhỏ ở đây khi một tháng thì được ban Câu ngọc. Vậy còn hai người các ngươi ?”

Hạ Trác liếm liếm môi , mỉm cười : “ Bạt Vân nói nếu giết người khác rồi lấy máu của họ nhiều lên Câu ngọc chủ sẽ được giải trừ. Trong vòng ba ngày , ai nhiễm máu lên nó sẽ trở thành chủ nhân mới của nó. Ta thuận tiện làm ít việc... thuận tiện giải trí xem như người thuộc thời không này , không bị lạc lỏng a~”

Tư Nguyệt bĩu môi “ xuy , xuy” mấy tiếng rồi cười : “ Ta thấy ngươi màu đỏ còn Mạc Thương màu trắng. Há chẳng phải ngươi chỉ là Tam thượng – Huyết lệ, Mạc Thương đường đường Tam tinh – Bạch huyễn sao ? Cùng một người chân truyền sao lại kém đến vậy ?”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nhuyễn điệp hương

Phi ! Ta đây dùng đầu óc làm việc lớn. Không giống võ phu tầm thường đánh đánh giết giết.” Hạ Trác bật dậy , quạt quạt mấy cái làm ra bộ “ đại lão gia”.

Tư Nguyệt phì cười , chốc chốc lại lâm vào trầm mặc : “ Ngươi nói trừ phi họ chết rồi nhiều máu mới trở nên vô chủ ? Vậy nếu bị ép phải đeo Câu ngọc của người khác thì sao ?”

“ Nếu người có võ công cao trấn áp được sẽ không sao , còn không , bại hoại tứ chi , võ công bị phế.” Không đợi Hạ Trác lên tiếng , Mạc Thương nhàn nhạt giải thích.

Tư Nguyệt gạt đầu , xoa xoa chiếc cằm thon nhỏ : “ Xem ra trước tiên phải tìm ra Câu ngọc của Nam Cung tiểu thư kia.”

Hạ Trác trên tay nhiều thêm ngon nên nhỏ bắt đầu lục lợi rương quần áo. Mạc Thương quanh quẩn nhìn khắp nơi , vì là đồ đạc của nữ nhi nên hán cũng không tiện động vào. Còn Tư Nguyệt chăm chú tìm trong đồng trang sức.

“ Có khi nào nàng ta để trong phủ Tướng quân ?” Hạ Trác đóng rương quần áo lại , phúi phúi bả vai đầy bụi.

Tư Nguyệt không nói gì , tiếp tục đào bới trang sức trong hộp.

“ Là cái này ?” Nàng khẽ lên tiếng.

Trên tay Tư Nguyệt là chiếc trâm bằng đồng cũ kỹ, kiểu dáng khá quê mùa, đính thêm viên ngọc màu lam ở đỉnh. Móc nối đầu trâm là chiếc khuyên ngọc bán nguyệt trong suốt , long lanh dưới ánh nền vàng vọt.

Mạc Thương bước đến , hơi thở phà ra lạnh lạnh : “ Là nó.”

Tư Nguyệt vuốt vuốt viên Câu ngọc trên thanh trâm đồng rồi cau mày nói : “ Câu ngọc bị hủy có ảnh hưởng đến Câu chủ không ?”

“ Vì Câu ngọc khi đeo sẽ nhanh chóng gia tăng nội lực , tu vi nên khi bị hủy , người nào võ công càng cao , phối lực với Câu càng nhiều sẽ chịu ảnh hưởng càng lớn. Hoặc là tẩu hỏa nhập ma , võ công phế truyết , hoặc là mất mạng.” Hạ Trác trở lại bên bàn , nở nụ cười.

Tư Nguyệt thoáng nhìn thanh trâm song lấy chiếc khăn tay gói nó lại đặt vào tầng đáy bí mật của hộp trang sức. “ Nàng ta móc Câu ngọc vào cây trâm này xem ra rất quý nó. Chúng ta không nên phá hủy.” Rồi nàng đưa tay chìa về Mạc Thương , mỉm cười : “ Câu ngọc !”

Bạc môi luôn mỉm thành hình chữ “ nhất” của Mạc Thương khẽ giương lên. Hần chậm rãi đặt lên tay Tư Nguyệt chiếc Câu ngọc nhỏ , trong suốt.

Câu ngọc đặt dưới ánh nền , sóng sánh như nước, phảng phất từng tia một ánh sáng xuyên qua. Nàng đưa lên cao nhìn một lúc rồi đặt vào ngăn thứ hai của hộp trang sức.

“ Người không đeo ?” Hạ Trác nhũu nhũu mảy.

“Ta không thích.” Tư Nguyệt liếc Hạ Trác một cái song bắt đầu mở trap gỗ trên bàn.

Trap gỗ được mở , thoang thoảng những mùi hương kì lạ. Của hoa , của mật của những vật phối đẹp đẽ. Hương thơm ngòn ngọt mà diệu kỳ lan tỏa cả căn phòng. Những chiếc hộp gấm vờn từng mùi khác nhau , hòa quyện , tranh đấu.

“ Xứ lí rất tốt. À , tên Từ Đình Hương đó thế nào rồi ?” Tư Nguyệt cầm một chiếc đĩa đồng to bằng lòng bàn tay , quai nhỏ.

Hạ Trác hít hít làn hương rồi phe phẩy chiếc quạt : “ Hẳn gọi là Từ Đàm , không phải Từ Đình Hương.”

Nàng tặc lưỡi : “ Đều là màu tím cả.”

Hạ Trác phì cười : “ Hẳn vẫn thế , kẻ nào chế hương giỏi hơn hẳn thì hẳn mới bởi.”

“ Hẳn quá đi ! Kẻ giỏi hơn hẳn hà tất cần hẳn giúp đỡ. Bất quá...bỏn cô nương đúng là cần.” Từ Nguyệt lấy trong hộp gấm màu đỏ mấy mảnh Đinh hương thô ráp song đặt vào đĩa đồng đưa lên ngọn nến đang cháy.

Trên đời này , nói đến kiếm tiền dễ nhất chính là kiếm từ nữ nhân. Nữ nhân không chỉ cần trang sức , y phục còn cần đường dung , hương liệu... Từ Đình Hương kia là một cao thủ điều chế hương , Từ Nguyệt đã ba lần bốn lượt bảo Hạ Trác mời hẳn cho bằng được. Đáng tiếc hẳn vẫn từ chối bằng câu “ giỏi hơn hẳn , hẳn mới nguyên bởi”. Thật may , Từ Nguyệt nàng trước kia nhân rồi có nghiên cứu qua nên hôm nay đành xuất chiêu chế hương liệu đưa đến cho hẳn.

Không đợi đĩa đồng nóng lên , Đinh hương đỏ như máu đã từ từ tan chảy thành dung dịch sền sệt , ú đọng. Từ Nguyệt bốc từng nắm nhỏ mật hương , cánh hoa hồng sấy khô, Mẫn hương thêm vài hương phối hiếm thấy cùng một ít sương hoa canh năm cho vào đĩa. Hòa quyện rồi tan ra từng chút một , những phần mịn đủ màu lắng lắng chìm vào Đinh hương nhân nhát. Chưa đầy một khắc , đĩa đồng đã bắt đầu phảng phất mùi hương nhẹ dịu , ngọt ngào , thấm sâu vào tận xương.

Mạc Thương khẽ nhìn ngọn nến : “ Mùi hương không nồng như Oải cũng không nhẹ như Diệp La. Rất thanh , rất dịu nhưng quyến rũ.”

Từ Nguyệt mỉm cười , nhắc chiếc hộp gấm màu đất đưa cho Hạ Trác : “ Đi đi !”

Ngoài sân , ánh trăng nhân nhát bao phủ. Những đóa hoa đương yên giấc thi thoảng lại lay động theo gió. Bóng trăng chiếu rọi ảm áp đến lạ kì.

Hạ Trác bốc một nắm nhỏ bột phấn màu vàng sáng trong hộp rắc xuống nền đá. Từng hạt phấn mịn lẫn dài trong sân , vờn theo gió nhẹ nhàng đánh động khứu giác hương vị ngọt ngào.

Chập chồn trong bóng trăng mị hoặc , những chú bướm đêm từ đâu bay đến. In dưới nền đất , đen huyền , trải rộng hòa điệu cùng gió. Bướm đêm còn gọi là bướm ma , tương truyền là chỉ những linh hồn người chết , những linh hồn rong ruổi còn sót ý niệm vương vấn nhân gian. Cánh bướm tà mị , lướt giữa đêm đen rồi hạ xuống nền sân lạnh lẽo , nhẹ nhàng ôm từng bột phấn mịn màng.

Cạch !

Chiếc hộp gấm màu đất được đóng lại. Trên tay Hạ Trác và Mạc Thương nhiều hơn chiếc que tre đầu được vót nhọn. Hai bóng dáng một đen một trắng lượn lờ theo cánh bướm. Bóng trắng cứ thế âm ỉ chiếu soi. Những cánh bướm mỏng manh lần lượt xuyên qua chiếc que tre , không còn chập chồn mà rũ xuống, tựa như tấm lụa mỏng manh , đẹp để bị phá vỡ một cách mỹ lệ.

Từ Nguyệt đặt đĩa đồng bên trên là những hạt phấn huyền huyền màu huyết xuống rồi cầm đĩa sứ trắng , đổ lên dung dịch sền sệt đen đúa song tiếp tục nung trong lửa. Đến khi dung dịch bùng cháy , hừng hực màu xanh tím ma mị thì nàng mới nhẹ nhàng đặt chiếc que tre treo lưng lửng những chú bướm đêm đẹp đẽ vào ngọn lửa.

Tàn tã , cháy trôi như nuốt chửng. Hòa cánh bướm mềm mỏng vào khát vọng. Chốc chốc , khi cánh bướm cuối cùng hòa vào hư không thì ngọn lửa kia mới dịu dàng hạ xuống. Hương thơm ngào ngạt mãnh liệt bùng ra như nghìn đóa hoa kiều nữ nở rộ. Đẹp đến bi thương.

Dung dịch trong đĩa sứ cô đọng lại thành một màu tím kì lạ , quẩn quanh.

Từ Nguyệt rắc bột phấn đỏ bên đĩa đồng vào đĩa sứ trắng, dưới ngọn nến lay lắt nó lại tiếp tục quẩn vào nhau. Đến cùng chỉ còn lại hình ảnh mịn màng , huyền hoặc của bột phấn đậm chất tím. Màu tím kiều sa như lan ra từ nhụy hoa Dạ Lan Hương , nở rộ trong đêm tối.

“ Lấy lư hương lại đây !” Từ Nguyệt khẽ nói , thanh âm êm đềm xen lẫn trong màn hương bao la ôm ấp lấy căn phòng.

Chiếc lư hương bằng đồng , màu đen , kiểu dáng khá tinh xảo. Bên dưới đặt ngọn nến nhỏ bằng ngón tay út. Sau đó , Từ Nguyệt cho vào tháp hương bột phấn từ ngọc.

Hương thơm chậm rãi như tiếng đàn du dương nơi con sông tịch mịch có người kĩ nữ ca hát. Thấm sâu mà không nồng nàn , chỉ len lỏi từng thớ thịt khiến xúc cảm thêm phần êm dịu. Như cánh bướm đêm chập chồn mà không đánh động.

Đây chính là Nhuyễn Diệp hương.

“ Người đem nó đi gặp Từ Đình Hương. Nếu hẳn nguyện theo thì đưa hẳn đến kinh thành trước.”

Có những mùi hương ngọt ngào đến mê ly , có những mùi hương thanh dịu đến sáng khoái. Còn Nhuyễn Diệp hương trong êm dịu có khát khao , trong hừng hực có vị thanh sáng , ngọt ngào nơi đầu lưỡi. Giống như hình ảnh cánh bướm đêm đậu lại nơi tầng tầng lớp lớp thiên khối lan tỏa , dưới bóng trăng.

Đêm , lần đầu tiên Từ Nguyệt ngủ say hơn bình thường , không chút mộng mị. Cho đến khi từng tia ảm áp , sáng quắc vờn qua ô giấy cửa , khi tiếng chim râm ran đánh động không gian , nàng mới tỉnh dậy.

“Tiểu thư tỉnh ?” Thái Chân mỉm cười, bắt đầu vắt vắt chiếc khăn.

Tư Nguyệt uể oải ngồi dậy : “ Giờ nào rồi ?”

“Tiểu thư , giờ Thìn ạ. Thái tử cùng Bát vương gia , Tư Đồ tướng quân vừa rồi mới sai người giục tiểu thư sang nghị sự.”

“Ừm.” Nàng mệt mỏi ngáp một cái.

Thái Chân khe khẽ nhắm mắt , hít nhẹ mấy đợt hương thơm còn vưon lại. “Tiểu thư đốt hương à ? Mùi hương rất kì lạ , nhưng rất thơm”

Tư Nguyệt mông lung nhìn lư hương đã tàn , cười cười : “ Là Nhuyễn Diệp hương.”

Sau khi dùng điểm tâm sáng , Tư Nguyệt đến đại sảnh.

Ngoại trừ Vệ Tử Minh vận hắc bào thêu ngân long tứ trào. Tư Đồ Mạn mang bạch y , ý cười giảo hoạt còn xuất hiện thêm Bát vương gia – Vệ Tử Nghi vận thân cẩm bào màu tía.

“Tham kiến Thái tử , tham kiến Bát vương gia.”

“Miễn lễ.”

Tư Nguyệt đứng dậy , từng động tác một thanh tao , nhã nhặn. Vừa ngẩng mặt lên , mỉm cười nhìn Vệ Tử Nghi thì hần đã kinh ngạc.

“Ngươi là...” Vệ Tử Nghi cau mày, thanh âm khản trương.

“Nàng ta là Nam Cung Tư Nguyệt.” Vệ Tử Minh ngồi trên ghế giữa đại sảnh , lạnh nhạt nói.

Vệ Tử Nghi ngẩn người , mấp máy môi : “Nàng là...nữ nhi ?”

Tư Nguyệt phì cười : “Bát vương gia , nếu ngài không tin có thể đi tìm gia phụ hỏi rõ a !”

Nàng thật sự là nữ nhi ! Một giọng nói bùng bùng oanh tạc đầu óc Vệ Tử Nghi. Trên đời này , nếu có cái gọi là “nhất kiến chung tình” hẳn là hẳn đã nhất nhất đối với nam nhân hôm qua , đối với hoàng tộc có tội vì mang thân đoạn tụ. Thế nhưng , nàng là nữ nhi ? Hần thẳng thốt : “Thật tốt !”

“Tốt ?” Tư Nguyệt nhú mày , đôi môi mọng đỏ vẫn cười như không cười.

Vệ Tử Nghi giật mình, xấu hổ ngồi lại ghế. Đôi mắt không ngừng lén lút nhìn Tư Nguyệt. Hần thật ngốc ! Nàng có đôi mắt phượng tinh xảo , đồng tử xám trầm nhân nhật. Khuôn mặt tựa như tiên nữ , làm sao có thể là nam nhân ? Đoạn nghĩ , hần lại khựng người.

Nam Cung Tư Nguyệt ? há chẳng phải nữ nhân đánh đá , thô lỗ bậc nhất Vệ quốc ? Nữ nhân ngày đêm bám đuôi Nhị hoàng huynh hần sao ? Nghe nói cách đây không lâu còn vì Nhị hoàng huynh hần cự tuyệt mà nhảy vực tự tử.

Vệ Tử Nghi nghi hoặc tiếp tục hướng Tư Nguyệt. Hôm qua hần đã thấy rõ khí độ trang nhã của nàng. Thực sự không có chút nào giống cái gọi là chua ngoa , đánh ghen mà kinh thành đồn đãi. Vệ Tử Nghi thờ phào hóp một ngụm trà song cau mày, thế nhưng nàng vì Nhị hoàng huynh xung phong ra trận , vì huynh ấy mà bao lần ô nhục ở Thượng Uyên tiệc. Cái này...có là lời đồn ?

“Bát đệ ! Sao thế ?” Vệ Tử Minh nheo mắt , khó chịu nhìn Vệ Tử Nghi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Phục kích thanh ứng trại

Đệ...không sao.” Vệ Tử Nghi lúng túng trả lời.

Vệ Tử Minh nhướn mày rồi quay sang Tư Đồ Mạn : “Điều tra về Thanh Ứng trại đó thế nào rồi ?”

Tư Đồ Mạn thở dài : “Thanh Ứng trại này tuy mới thành lập cách đây không lâu nhưng trên giang hồ cũng được xem là lớn mạnh. Lão đại là một nữ nhân tên Oanh Ý, võ công rất khá. Thổ phi trong trại không dưới hai nghìn , hầu hết đều nghe theo sự chỉ huy của Oanh Ý kia. Còn sơn trại của chúng đóng trên đỉnh núi, muốn lên phải đi qua hoặc là Lam U cốc , hoặc là đi theo đường rừng. Hôm qua...La tướng quân xông vào Lam U cốc , để thủ khó công bị chúng mai phục. Xem ra chỉ còn cách kia.”

Vệ Tử Minh trầm ngâm : “ Đường rừng nếu công kích cũng không có gì hảo lợi.”

“ Mạn ca , Oanh Yến thích nhất là cái gì ?” Tư Nguyệt nhăm nháp trà , mỉm cười.

Tư Đồ Mạn nhíu mày : “ À chỉ cần nghe tin có mỹ nam hay nam thương gia tuần tú đi qua đều đích thân xuất trại cướp về làm tướng công.”

Tư Nguyệt cười nhẹ : “ Nếu vậy chúng ta trước tiên nên cử một đội giả thương võ công cao cường. Sau đó tung tin công tử thế gia nào đó nổi tiếng tuấn kiệt dật dờ ả xuất kích. Không có ả trấn trại , chúng ta chia quân làm ba đường , một hướng theo Lam U cốc mà tấn công lên núi , một xuất kích ở vài nơi trọng điểm.”

“ Ý muội là dụng kế “điệu hổ ly sơn” ?” Tư Đồ Mạn đôi mắt xẹt qua mấy tia sáng.

Tư Nguyệt gật đầu : “ Đúng vậy. Còn về phía Lam U cốc , La tướng quân tiến công ban đêm không trách chúng phòng ngừa lợi hại. Còn ta, đầu tiên đưa một đội tinh nhuệ thăm dò trước , như vậy cũng không quá lộ liễu.”

Vệ Tử Minh đưa cốc trà lên môi , nhẹ nhàng che đi ý cười rồi nói : “ Kế tốt.”

Bên kia , Vệ Tử Nghi nghe nàng nói mặc dù không am hiểu lắm nhưng trước khi đến đây đã nghe trong trận đánh kinh thành Thổ Phồn nàng làm tiên phong thống lĩnh , điều binh rất tốt. Bấy giờ ngồi trước mặt , hẳn càng thêm thần phục , nhìn nàng đến ngẩn ngơ.

“ Bất độ , đệ giả làm mỹ nam dụ nữ thổ phi đó đi.” Vệ Tử Minh lạnh lùng lên tiếng.

“ Ách ! Nhị hoàng huynh...” Vệ Tử Nghi giật mình.

“ Hừm ?” Vệ Tử Minh nhướn mày , đôi mắt xẹt qua một tia âm u.

Vệ Tử Nghi mỉm môi , không thể nói gì chỉ đành cúi đầu.

Cả bốn người tiếp tục bàn thêm việc điều binh, đến khi mặt trời lên đến đỉnh mới kết thúc. Vệ Tử Minh vì nghĩ nàng còn bệnh lại là nữ nhi xuất kích đánh thổ phi không tiện nên không cho nàng đi theo. Điều đó thực đúng ý nàng , chẳng qua nàng cũng muốn xem kịch a~

Trở về phòng , nhân lúc Thái Chân sang thăm La Ý Diễm chưa về , Tư Nguyệt mang chiếc Câu ngọc cất trong hộp trang sức ra rồi đến ngồi trước gương đồng. Mân mê một hồi nàng chậm rãi đeo lên tai. Vành tai trắng nõn , ần ần hồng hồng nổi bật lên chiếc khuyên tai bán nguyệt đẹp đẽ.

Câu ngọc trong suốt , lạnh lạnh từ từ lay động. Hồi băng nơi đầu lưu chuyển chạm vào Câu ngọc rồi phả ra từng đợt lạnh lẽo. Bởi vì trong người nàng có nội lực chí hàn nên võ công nàng tự luyện cũng cùng thuộc tính. Bất quá , Bách Băng Thi Mộ thân công của nàng gồm bảy tầng , đến tầng thứ năm là Âm công , tầng thứ Sáu Vũ thức và tầng thứ bảy mới là Băng công. Câu ngọc tiếp nhận nội lực cực hàn , run rẩy rồi thiên thiên lớp khói lạnh , trắng mỏng bốc ra..

Đến khi màn khói hơi dần , Câu ngọc mới chậm rãi chuyển màu. Từ đậm ngọc sang thanh thiên... Chốc chốc hòa quyện sau đó tan ra một màu mới. Cuối cùng , từ bốn phía bán nguyệt câu tỏa ra những đợt màu khác nhau rồi động lại đen huyền lóng lánh , màu đen mị hoặc. Vốn nghĩ đã dừng , thế nhưng màu đen ấy tiếp tục tản ra , phát quang kỳ diệu thành một châu ngọc thất sắc mỹ lệ.

Thất... Thất huyền Câu ?

Câu ngọc thất sắc , xoay người một cái lại mang theo một màu sắc đẹp đẽ khác nhau lay chuyển.

“ Tiểu thư , người dùng bữa.”

Giật mình , Tư Nguyệt vội tháo Câu ngọc trên tai xuống rồi nhanh chóng cất vào hộp gỗ. Từ thất sắc chuyển mình một cái trở nên trong suốt như pha lê.

Tư Nguyệt nàng là người hiện đại nên cũng không quá mức câu nệ chủ tớ, từ lúc đến đây đều cho Thái Chân dùng bữa chung cùng nàng. Tuy vậy , thường thì chỉ có nàng ăn còn Thái Chân liên tục gấp vào bát của nàng.

“ Thái Chân , người nói xem trong mười , à , một trăm người thì có bao nhiêu người được Thất huyền Câu ngọc ?”

Thái Chân kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ : “ Tiểu thư ! người có trí nhớ rồi sao ?”

Tư Nguyệt mỉm cười : “ Không , ta nghe Hạ Trác nói nên tò mò hỏi thôi.”

Khuôn mặt tròn tròn liền xụ xuống sau đó lấp lánh một tia sáng : “ Nô tỳ nghe nói Thất huyền Câu một trăm năm mới xuất hiện một người , võ công bậc nhất thiên hạ a~”

“ Phục” Ngậm canh tao nhả phun ra từ bờ môi ướt ướt , mọng đỏ. Nàng nhíu mày : “ Vậy là rất hiếm ?”

Thái Chân gật đầu : “ Không phải hiếm mà là hoàn toàn không có. Không những vậy , nô tỳ sống mười lăm năm còn chưa thấy qua Tam tinh hình dạng thế nào.”

Tư Nguyệt lau lau khóe môi , nghi hoặc nói : “ Ý ngươi là cả Bạch huyễn lẫn Hắc huyễn đều rất hiếm ?”

“ Vâng , Đại nhân Bạch huyễn, Hắc huyễn trong thiên hạ hầu hết đều là võ lâm chí tôn. Nếu ai có Tam tinh chỉ cần bày ra không ai không kính phục.”
Thái Chân tỏ rõ sự sùng bái.

Bạch huyễn ? Mạc Thương há chẳng phải Bạch huyễn ư ? Nếu vậy thu phục cái ổ thổ phi núi Cự Vân kia hẳn là không có vấn đề gì đi. Tư Nguyệt thoáng nghĩ rồi cười hài lòng.

Quả thực đúng như Tư Nguyệt nghĩ. Mạc Thương đeo Câu Bạch huyễn vừa mới bước đến cổng trại thổ phi đã được chúng quỷ lay nghênh tiếp. Chỉ hận không thể kéo tai hắn xuống mà nhìn rõ hơn cái truyền thuyết Tam tinh.

“ À , thế trước kia ta ở bậc nào rồi ?” Tư Nguyệt gầy gầy đôi đũa trong tay nhìn Thái Chân.

Thái Chân vui vẻ nói : “ Lão gia nói tiểu thư xác thực thiên tài võ học. Năm ngoài khi tròn mười lăm tuổi , tiểu thư đã đột phá được Lam Câu tầng 7 chính thức bước lên Hoàng Câu rồi.”

Mặc dù Thái Chân nói ra với vẻ mặt rất tự hào nhưng Tư Nguyệt chỉ biết cười khổ. Hoàng Câu là bậc 5 còn nàng chính là Thất huyễn Câu trăm năm có một. Xem ra cả đời này nàng không nên đeo Câu ngọc. Tự nhủ , Tư Nguyệt tiếp tục ăn.

Sáng hôm sau , Vệ Tử Minh , Tư Đồ Mạn cùng Vệ Tử Nghi bắt đầu thực hiện kế hoạch. Tư Nguyệt đợi tất cả bọn họ rời khỏi dịch quán , Thái Chân đi thăm La Ý Diễm nàng mới về phòng thay y phục để đi xem kịch vui.

Nàng khoác lên người một thân huyết y bằng lụa diễm lệ , lớp lớp y phục lượn phờ phất phơ ôm lấy thân hình mảnh mai như liễu. Mái tóc đen tuyền xõa dài , đeo thêm chuỗi châu ngọc , giữa trán là rùa xoổng viên huyết lệ ngọc tươi đẹp , rực rỡ. Vì sợ bị nhận ra nên nàng cố ý đeo thêm mạng che màu đỏ. Đuôi mắt phượng tinh xảo kẻ một nét hồng hồng khiến đôi mắt giảm đi ba phần lạnh lẽo , tăng thêm bảy phần yêu nghiệt. Mím cười hài lòng trong gương , nàng bắt đầu phi thân hướng núi.

Lướt trong gió , xuyên suốt các ngọn cây không một tiếng động cuối cùng cũng theo kịp đoàn giả thương của Vệ Tử Nghi.

Hắn mặc y phục đồ sẫm , tóc búi cao hiên ngang , cười ngửa đi phía trước. Phía sau là một đội quân binh hơn năm mươi người vận vải thô đẩy các rương bên trong chứa vũ khí. Đi cạnh Vệ Tử Nghi là phó tướng dưới trướng Tư Đồ Mạn – Dương Lâm Hải , là điển hình đại hán mắt sáng , mày rậm vừa đi ông ta vừa dáo dác nhìn xung quanh.

“ Ha ha ha !!! Đúng là một mỹ nam khó tìm ”

Một giọng cười là lướt vang lên , khiến chim chóc sợ hãi vùn vụt bay lên không trung. Ẩn hiện sau màn khói bụi tung mịt mù là một đám thổ phi cười ngửa lao đến.

“ Lão đại hôm nay có số hường rồi , ha ha !!!”

Vốn nghĩ nữ thổ phi cầm đầu kia phải đáng vóc dáng mãnh , vai rộng , lưng to không ngờ. ..Oanh Ý đó chỉ là một cô nương trên dưới hai mươi. Ả búi tóc kiểu vắn nguyệt , điểm xuyên bằng sáu thanh trâm màu hổ phách làm nổi bật làn da ngăm đen , quyến rũ. Chiếc áo cổ rộng lộ ra bờ vai tròn lẳn , ẩn hiện bên dưới là khe núi hồng đào sần sật. Vạt váy xẻ cao mạnh bạo khiến chiếc đùi màu mật tòn lên chất phong tình. Xem ra , những nam nhân trước kia không hẳn là bị cướp nha !

Tư Nguyệt mỉm cười , phóng lên một thân cây um tùm gần đó để làm ghế ngồi tiện nghi xem kịch.

Oanh Ý uyển chuyển lay lay cái chân , cười đến phong tình vạn chủng : “ Tiểu tướng công , chàng theo ta về thì ta sẽ tha cho đoàn thương nhân của chàng ”

Vệ Tử Nghi trước nay chỉ quen nhìn khuê phòng nhi nữ , thẹn thùng xấu hổ. Hôm nay lại thấy nữ tướng cướp phong tình liền có chút không quen , ho khan mấy tiếng : “ Ngươi giữa thanh thiên bạch nhật mà dám cướp người ? Thực sự không xem vương pháp ra gì !”

Câu nói này. ..có vẻ là Tư Đồ Mạn dạy cho hắn.

“ Vương pháp ! Chúng ta chính là vương pháp !” Nam nhân chột mắt cười ngửa cạnh Oanh Ý cười to.

“ Hồn xược !!!” Dương Lâm Hải trừng mắt hét.

“ Ngươi. ..!” Nam nhân chột mắt tay cầm đại đao như hổ vồ môi xông lên.

Oanh Ý đưa tay ra chặn , cười nhìn Vệ Tử Nghi : “ Tiểu tướng công , chàng mau đến đây theo ta về làm áp trại phu quân. Đoàn thương của chàng sau này đi ngang qua đây mãi mãi bình an.”

Vệ Tử Nghi cau mày : “ Không biết xấu hổ.”

“ Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt !” Nam nhân chột mắt hùng hổ gầm rồi xông lên. Hắn vung đao chém một nhát vào Vệ Tử Nghi.

Vệ Từ Nghi bề ngoài vẫn nhã nhưng cũng không phải yếu đuối. Hắn rút kiếm phát ra kiếm khí đỡ lấy nhát đao. Kiếm khí của hắn màu xanh lá , hắn là Lục Câu , không tồi !

Keng !

Kiếm khí va mạnh vào đại đao khiến bàn tay nam nhân chợt mất run lên bần bật đành phải thoái lui về yên ngựa.

“Lão đại , không xong rồi ! Có quân binh mai phục !” Một tên thổ phỉ hét hải chạy đến báo.

Oanh Ý kinh ngạc , đôi môi mím lại : “Điều hồ ly son. Rút !!!” Á quay ngựa , phát tay hiệu lệnh cho đám thổ phỉ.

Dương Lâm Hải cười vang : “Không dễ như vậy. Đánh !!!”

Đội giả thương mở các rương gỗ rút lấy binh khí xông lên. Đám thổ phỉ không còn đường lui đành phải đánh. Oanh Ý cắn môi , trên tay cầm roi da màu đen hướng Vệ Từ Nghi quát tới.

Vệ Từ Nghi xoay kiếm tiếp chiêu.

Mặc dù theo võ khí nhận được Oanh Ý chỉ tầm Lục Câu tầng hạ nhưng roi da nàng ta sử dụng tuyệt nhiên thuần thực. Nó giống như một con mãnh xà quấn lấy Vệ Từ Nghi khiến hắn không kịp trở tay. Chát !!! Roi da nhân lúc hắn lơ là quét mạnh vào chân hắn.

Vệ Từ Nghi nghiêng răng , phi thân lên cao song xoay mũi kiếm lao xuống đỉnh đầu Oanh Ý. “Độn Bí Quy Thổ !!!”

Oanh Ý không kịp né đành căng roi da ra đỡ. Mũi kiếm cuồng nộ hòa cùng kiếm khí xoáy mạnh khiến roi da bắt đầu tura ra như sắp đứt.

“Ya !!!” Oanh Ý vận khí hồng tung kiếm của Vệ Từ Nghi.

Không ngờ không đợi Oanh Ý kịp xuất chiêu , Vệ Từ Nghi đã xoay người đạp lên ngựa rồi đâm thẳng vào bả vai Oanh Ý. Á kêu lên một tiếng , theo quán tính quét mạnh vào tay Vệ Từ Nghi. Hắn đau đớn thu kiếm lại. Oanh Ý cũng nhanh như chớp lao về hắc mã.

“Rút !!!”

Nam nhân chợt mất đang giao đấu với Dương Lâm Hải cũng lui bước phóng lên ngựa sau đó tung hỏa mù , một đám mù mịt mấy thổ phỉ còn sót lại nhanh chóng rút lui.

Vệ Từ Nghi dẫn binh theo truy sát.

Bên kia Tư Đồ Mạn dẫn quân nhanh chóng công kích các điểm mai phục của chúng khiến chúng không kịp trở tay. Đội quân đi qua Lam U cốc hợp lực cùng quân của Vệ Từ Minh bắt đầu đánh lên đỉnh trại.

Tư Nguyệt ngáp dài , phi thân lên đỉnh núi. Thân nhẹ tựa phi yến , lướt nhanh xen qua từng kẽ lá.

Có người ? Đôi chân nàng khựng lại.

Trên cảnh đại thụ, rậm rạp lá cây xuất hiện một vật bạch y phiêu dật. Nam nhân tuấn lãng , mái tóc phía sau được buộc lỏng , phần còn lại xõa dài hai vai , gió thổi khiến mấy sợi tóc mảnh như tơ lay lay trong gió. Đôi mắt sâu thăm thẳm ánh lên màu tím kỳ quặc. Màu tím nhân nhợt mà êm dịu. Khuôn mặt đẹp như tạc , từng góc cạnh vô cùng hoàn mỹ. Bờ môi y tái nhợt đọng lại vết máu đỏ thẫm nổi bật như một đóa hoa nở rộ trên làn da trắng bệch.

Bạch y nam nhân thoáng nhìn nàng , đôi mắt tím đầy vẻ kinh ngạc. Nữ nhân một thân huyết y ma mị , giống như máu lại như Tu la cả người tỏa ra cỗ khí thế hùng hực như lửa. Đôi mắt phượng yêu nghiệt hòa cùng làn mi cong vút thêm đồng tử xám tro tạo nên vẻ đẹp hiếm thấy , lạnh lẽo , thâm trầm mà hùng hực. Dung nhan dưới mạng che ẩn hiện càng thêm mị hoặc.

" Cô nương , cẩn thận !" Bạch y nam nhân nhanh như chớp vọt đến ôm lấy chiếc eo mảnh khảnh của Tư Nguyệt song phi thân trở lại cảnh đại thụ.

Mùi hương hoa lan chậm rãi lan tỏa, hương hoa không choáng ngợp mà rất thanh tịnh.

“Phập !” Ba mũi kim lao ra từ trong rừng đâm mạnh vào thân cây.

“Ha ha ha !!! tiểu Mạc Mạc , ngoan , đừng chơi trốn tìm nữa.”

Tiếng cười rừng rợn vang vọng tầng tầng lớp lớp , oanh tạc cả rừng cây khiến chim chóc rừng động.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Độc Điển

Từ trong tầng tầng lớp lớp màu xanh âm u, một lão già mái tóc bạc , rối tung như rễ tre , vận y phục đen đúa , rách nát lao ra. Trên đầu lão con mãnh xà màu xanh hỗn độn nét đỏ cuộn tròn như nãi miện của vua chúa. Bên vai , con rắn nhỏ màu trắng vằn tia đen cũng khè khè mấy tiếng, bành trướng mang to.

“Quái Mộc , ngươi muốn gì ?” Bạch y nam nhân không kiên nhẫn cau mày.

Quái Mộc cười khà , trong miệng phả ra làn khói độc bốc mùi kinh tởm : “Quái Mộc ta xưa này thích nhất suu tầm mắt người. Của ngươi màu tím , rất đẹp nha.” Đoạn nói , lão chuyển đổi mắt vằn từng tia máu lên người Tư Nguyệt. “Cô nương , mắt ngươi màu xám cũng rất đẹp , hay là cho ta mượn đi.”

Lão vừa dứt lời , con rắn nhỏ bên vai lão đã há miệng , chiếc lưỡi dài khè khè rồi phun ra hàng loạt mũi châm.

Bạch y nam nhân mím môi , ống tay áo phiêu dật ép công đẩy ngược những mũi châm về phía Quái Mộc

Quái Mộc phi thân lên cao , hàng loạt mũi châm đâm sâu vào thân cây kể đó.

“Phốc !” Bạch y nam nhân phun ra một ngụm máu đỏ thẫm. Gương mặt vốn trắng bệch giờ đã không còn một tia huyết sắc.

"Tiểu Mạc Mạc , ngươi đã trúng tước mệnh tán của ta. Ngươi nếu còn dùng nội lực sẽ bại hoại tứ chi mà chết." Quái Mộc ha ha cười.

Tư Nguyệt nhú nhú mày , một tay đỡ bạch y nam nhân ngồi xuống , tay kia lau máu nơi khóe miệng cho y. Dưới lớp mạng che màu đỏ , đôi môi hồng rực nhẹ nhàng cong lên. “Ngươi nghỉ ngơi đi.”

Từng ngón tay thon nhỏ đẹp như điêu khắc khẽ lay lay. Cổ tay mảnh mai xoay nhẹ khiến bầu không gian rung lên. Những chiếc lá khô xào xạt song tụ lại nơi bàn tay bé nhỏ.

“Quái nhân , tiếp chiêu đi !” Tư Nguyệt mỉm cười.

Những chiếc lá vàng xơ xác , thanh mảnh tưởng chừng như bóp nhẹ đã vỡ nát bỗng nhiên trở nên cứng rắn vun vút phóng đến chỗ Quái Mộc. Lão kinh ngạc né tránh , một chiếc lá mạnh mẽ cứa sâu vào cánh tay lão , chiếc lá kia xẹt qua gò má khô khốc.

“Chết tiệt.” Lão nghiêng răng.

Không đợi lão kịp phản ứng , Tư Nguyệt nhanh chóng rút từ trong lớp huyết y kiêu sa ba sợi tơ lụa êm ái đâm thẳng về phía lão. Một sợi hồng nhẹ nhàng quấn lấy cổ tay Quái Mộc , sợi kia đâm vào hậu tâm (dưới tim) khiến lão run lên vì đau đớn. Sợi cuối cùng ôm lấy thân hai con mãnh xà lòi xuống rồi đập mạnh chúng vào thân cây.

Lão cố vận công nhưng vô dụng , kinh sợ thốt : “Ngươi...ngươi là ai ?”

Tư Nguyệt điều chỉnh lực khiến sợi tơ quấn ở tay kia bạo liệt xoáy sâu. Làn da đen đúa tứa ra tia máu màu đen , sền sệt. Nàng cười lạnh : “Mau đưa thuốc giải độc ra , ta sẽ tha cho ngươi một mạng.”

“Quái Mộc ta chỉ biết hạ độc , không biết giải độc.” Lão cười gằn.

Tư Nguyệt nhướn mày , quay sang bạch y nam nhân. Y mỉm cười , gật đầu.

Tư Nguyệt “hừ” một cái. Nội công cực hàn khiến sợi tơ run lên bần bật. Thân tơ hồng mỏng manh bỗng truyền đến một trận lạnh giá nhanh như chớp xuyên qua tim Quái Mộc.

Lão trừng mắt : “Băng...” Thân hình lão đảo rồi ngã xuống nền lá khô.

Tư Nguyệt thu liễm lại nội công. Những sợi tơ hồng lại trở nên yếu ớt , theo gió mà tự do buông xuống nền lá vàng rợp.

Bạch y nam nhân vẫn chăm chú nhìn nàng. Nữ nhân trước mặt y vô công thực sự sánh ngang cao thủ bậc nhất. Nàng hội đủ : chuẩn xác , tinh nhạy và hiểm độc. Giống như màu áo của nàng , màu huyết y , mãnh liệt , bùng cháy thiêu trụi mọi thứ cản đường.

“Ngươi không sao chứ ?” Tư Nguyệt nhảy xuống dưới đất , một tay cầm lấy hộp gỗ nhỏ , một tay dùng thiết điệp xé hai con mãnh xà lấy nọc độc.

Bạch y nam nhân mỉm cười , thanh âm ôn nhu : “Ta không sao. Cô nương lấy nọc độc của chúng để làm gì ?”

Tư Nguyệt cất hộp gỗ đựng nọc độc vào , bàn tay tiếp tục lục lọi người của Quái Mộc. “Ta muốn thử chế độc được. Mà xem ra , lão già này cũng rất tinh thông.” Quả thực , trời không phụ lòng người. Trong lớp áo sau cùng của lão cất một quyển sách bìa màu đen , ẩn hiện hai chữ “Độc Điển”.

Bạch y nam nhân nhướn mày : “Cô nương không biết lão ?”

Tư Nguyệt bĩu môi , phì phì quyển Độc Điển : “Ngươi biết à ?”

“Lão là Độc Ma Quái Mục. Quyền sách cô nương đang cầm là Độc Điện Thiên Phong Bách, ghi chép cách chế được khắp thiên hạ.” Vừa nói, y vừa chăm chú nhìn bàn tay đang lật qua lật lại quyền sách. “Quyền sách đó được tẩm rất nhiều loại độc.”

“Độc ? Xưa này ta chưa bao giờ trúng độc.” Tư Nguyệt cười khê.

“Thùng thùng thùng !!!” Ba tiếng trống vang lên từ đỉnh núi.

Đây là trống thắng trận của quân binh, xem ra Vệ Tử Minh đã thắng. Tư Nguyệt vội nhét quyền độc điện vào tay áo sau đó phi thân đi. Trong chớp mắt, tà huyết y diễm lệ đã khuất xa vô tận.

Bạch y nam nhân vẫn đứng đó, đôi mắt nhìn theo hướng huyết y biến mất. Vạt bạch y nương theo làn gió, phiêu dật lạ thường.

“Chủ tử, thuộc hạ cứu giá chậm trễ xin chủ tử trách phạt.” Sáu Ám dạ từ trong rừng vọt ra quỳ dưới nền lá khô khiến không gian liên tiếp vang thanh âm vỗ vụn của phiến lá.

Bạch y nam nhân khẽ cười : “Không sao. Các người mau thu lại những sợi tơ hồng trên đất. Điều tra trong thiên hạ ai sử dụng thủ pháp đó.”

Độc Ma Quái Mục, sống ở Tử Hoài cốc. Sở thích là chế tạo độc dược và sưu tầm đồng tử hiếm thấy. Sau mấy chục năm khổ luyện độc công lão đã dồn hết tâm huyết viết nên Độc Điện. Độc Điện này, duy bìa ngoài đã tẩm hơn một trăm lẻ tám loại độc nên người bình thường chỉ cần động vào ngay tức khắc vong mạng.

Còn Tư Nguyệt, từ nhỏ đến lớn nàng chưa bao giờ trúng độc hoặc nhiễm bệnh. Chỉ khi vào tháng mười hàng năm, không theo quy luật từng cơn đau đốn, lạnh buốt mới bắt đầu hành hạ. Đau đốn đó so với độc dược càng đáng sợ hơn, khổ sợ hơn gấp vạn lần. Cho đến năm nàng lên tám, nàng bắt đầu tìm hiểu các độc thảo, độc vật rồi các phương thuốc cổ. Đáng tiếc, nó không truyền giảm mà càng lúc càng lớn mạnh.

Vì vậy, Độc Điện này đối với nàng chỉ lợi không hại.

Sau ba ngày để La Ý Diễm hoàn toàn hồi phục thương tích, Vệ Tử Minh tiếp tục dẫn quân trở về Trung Chân. Mặc dù hắn đã cố gắng lên đường ngày đêm nhưng mỗi khi đi ngang qua các châu huyện thì toàn thể quan viên lớn, nhỏ đều sống chết giữ lại. Họ mở tiệc rượu, đem nữ nhi của mình lên mà ca múa. Chỉ hận rèn sắt không thành thép, không thể trói Vệ Tử Minh hoặc Vệ Tử Nghi quăng lên giường. À, Tư Đồ Mạn hoặc La Ý Diễm cũng không tới.

Duy Tư Nguyệt bình an vô sự ngày nào cũng đọc sách.

Hành trình dài đằng đẵng cuối cùng cũng kết thúc sau mười bốn ngày. Kinh thành Trung Chân sừng sững trước mặt mang theo một cỗ uy ngạo của vùng đất Đế Vương, năm thế rồng cuộn hổ ngồi.

Trước cửa thành, bá quan văn võ hai bên cung kính đứng chờ. Dẫn đầu võ quan vận y phục màu đỏ sẫm là Nam Cung Đại tướng quân – Nam Cung Tĩnh, ông có đôi mắt sáng, tuy đã hơn năm mươi nhưng dáng dấp vẫn mang theo khí độ một thời. Bên cạnh Nam Cung Tĩnh là La Thần Tướng – La Quảng Sinh đang mỉm cười, vuốt vuốt hàm râu tỏ vẻ thâm trầm, đáng tiếc, nó thật sự không hợp với cơ bắp cuộn cuộn, đáng vóc uy mãnh kia. Đứng sau La Quảng Sinh, một lão hồ ly mắt xếch, bàn tay đậm chiều vuốt bộ râu khá dài – Tư Đồ Dật.

Quan văn, một nam nhân tầm ba mươi lăm, mặt trắng, đôi mắt mang theo ý cười dào dạt, lâu lâu lại nhìn ra phía xa như trông ngóng, đương triều Thừa Tướng – Lí Doãn Nho. Đứng cạnh y là nhị phẩm Thượng Thư – Nam Cung Lưu Tự, một thân quan phục màu tím, tóc búi cao, đầu đội kim quan, khuôn mặt tuấn lãng.

Đoàn quân ngày một tiến lại gần, Vệ Tử Minh mang uy giáp màu đen, cười hắc mã dừng mãnh, toàn thân toát ra khí áp thanh lãnh. Vệ Tử Nghi vận trường bào màu tía, mặt cười nhìn kinh thành phồn hoa. Phía sau, La Ý Diễm cùng Tư Đồ Mạn cũng nhanh chóng thúc ngựa.

“Tham kiến Thái tử, tham kiến Bát vương gia.”

Văn võ hai bên đồng loạt quỳ

Vệ Tử Minh cùng tất cả binh tướng nhảy xuống ngựa. Vệ Tử Minh bước đến nâng tay Lão tướng Nam Cung Tĩnh. “Tất cả miễn lễ.”

La Quảng Sinh vừa ngẩng lên, đôi mắt tràn đầy xúc động nhìn La Ý Diễm, vỗ vỗ vai hắn : “Tiểu tử ! Khí sắc không tệ.”

Tư Đồ Dật nhìn Tư Đồ Mạn, vuốt vuốt râu rồi mỉm cười.

“Phụ thân, sao không thấy Tam nhi ?” Nam Cung Lưu Tự nhìn quanh một lúc, hướng Nam Cung Tĩnh nhủ mày.

Nam Cung Tĩnh lúc này mới giật mình tìm kiếm.

“Lão gia, đại thiếu gia, tiểu thư ở đây.”

Thái Chân hớn hờ cười, vui mừng đến nỗi cái mũi nhỏ nhắn dính trên khuôn mặt cũng nhăn lại.

Tư Nguyệt đi phía trước. Tuy khi ra chiến trường nàng đều vận nam y nhưng trở về kinh thành, khuê phòng nữ nhi vận nam y trước mặt nhiều người cũng không hợp lễ nên nàng đành mặc nữ phục. Nữ phục nơi này vừa rườm rà lại lỗi thời làm Tư Nguyệt cùng cực khó chịu.

Tư Nguyệt mang thân hồng y, chiếc váy xòe rộng điểm xuyến bằng thắc lưng màu xanh mại. tôn lên vẻ thon thả của vòng eo nhỏ bé. Mái tóc đen nhánh được búi cao đính vài cây trâm bạc lộ sự thanh tú. Tóc mai hai bên xoắn dài ôm ấp chiếc cổ trắng ngần, mịn màng. Mây đen như mực, mắt phượng tinh xảo, tâm mi cong vút khiến đồng tử xám tro vốn tịch mịch như giếng cổ trở nên nổi bật. Láy tuyết vì dung, láy hoa vì mực. Cốt khí như ngọc, noãn khí như mây. Vừa tao nhã lại lạnh lùng không khác gì tiên nữ hạ trần.

Mấy vị lão quan vì có thâm niên nên chỉ kinh ngạc, hận không thể thốt “hồng nhan họa thủy”. Còn những vị trẻ tuổi liền trở nên ngán ngợp, tim đập “thình thịch” cùng đề nén không dám thở mạnh.

Lão tướng Nam Cung Tĩnh đi đến trước mặt Tư Nguyệt, bật thốt: “Tam...nhi!” Đôi mắt già nua xúc động dâng lên làn nước mặn chát.

Tư Nguyệt chậm rãi bước đến, nở nụ cười ấm áp: “Cha...”

“Nha đầu! Trở về...trở về thì tốt.” Nam Cung Tĩnh nắm chặt lấy bả vai Tư Nguyệt, thanh âm run rẩy, nghẹn ngào.

Trên đời này, dù là nghèo hèn hay giàu sang thì thứ quan trọng nhất vẫn là tình cảm gia đình. Tình thân, cho dù thế giới mọi thứ có quay lưng họ vẫn đứng về phía mình, đó là cảm giác ấm áp, thân thiết vô tận. Nam Cung tiểu thư nàng ta thật sự là người hạnh phúc nhất. Còn Tư Nguyệt nàng, thông minh thì sao, tài giỏi thì sao, đều không có ai để tựa vào. Bởi dung nhan thấy nhớ Hạ Trắc và Mạc Thương, có lẽ vì trên đời này chỉ có hai người họ ở bên cạnh nàng vô điều kiện.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chiêu nguyệt quận chúa

Kinh thành Trung Chân, tất cả người dân đều đổ ra đường. Những cánh hoa đủ màu sắc tung bay trên bầu trời tạo thành một cơn mưa diễm lệ đón chào đoàn quân khải hoàn trở về.

Trong xe ngựa, Thái Chân vừa khóc vừa kể lại tình cảnh nửa năm qua của Tư Nguyệt, từ cái ăn cái mặc cho đến thao trường huấn luyện, từ lời đàm tiếu của binh sĩ cho đến sự phẫn uất của Nam Cung tiểu thư. Rồi đến đoạn Thái tử từ chối khiến Nam Cung tiểu thư nhảy vực suốt nửa tháng không tìm ra, nàng ta liền khóc suốt suốt. Sau một hồi lâm ly, nàng ta lau nước mắt hơn hờ kể về chiến công, về sự thống lĩnh tài tình của Tư Nguyệt. Cứ như thế, vừa khóc vừa cười khiến Tư Nguyệt chỉ biết xoa xoa đầu mệt mỏi.

Và câu kết luận nhảm chán cuối cùng cũng thốt lên: “Tiểu thư số thật khổ!”

Nam Cung Tĩnh rom róm nước mắt nhìn Tư Nguyệt. Bàn tay vỗ nhẹ lên vai nàng: “Nha đầu...lão già ta sẽ không để con ủy khuất nữa đâu.”

Thời điểm câu chuyện kết thúc cũng là thời điểm đoàn người ngựa dừng lại.

Nam Cung Lưu Tự nhẹ nhàng đỡ Tư Nguyệt xuống ngựa. Nàng cảm thấy người nhị ca này rất ôn nhu, hiền lành. Mỗi khi Thái Chân kể đến lúc nàng khổ sở, y liền nắm chặt tay, đôi môi cũng mím lại. Còn đến lúc nàng vui vẻ, dường như có một hơi thở phào nhẹ nhõm, đôi thanh mày đang cau lại cũng giãn ra.

Đại môn Hoàng cung vững chãi một màu đỏ sẫm. Bên trong rộng lớn được bao bọc bởi mấy lớp tường thành hoa hoa lệ lệ giống như một chiếc lồng son vẻ ngoài mỹ mao nhưng bên trong lạnh ngắt, chán chường.

Kim Long Điện, cánh cửa thép vàng, son son đẹp đẽ được điêu khắc tinh xảo, hoa lệ. Trụ vàng uy chấn, long phượng quần quít sáng rực cả điện rồng. Nền đá hoa cương trơn nhẵn, bóng loáng. Mái ngói lưu ly tươi sáng, sang trọng. Một cỗ xa hoa nhưng không dung tục mà tôn lên sự uy nghiêm bậc nhất thiên hạ.

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!!!”

“Chúng khanh bình thân!” Bên trên đài cao truyền đến thanh âm nghiêm nghị, trầm lạnh.

“Tạ bệ hạ!”

Vệ Quân Thương năm nay trên dưới bốn mươi. Mái tóc đen lất phất sợi bạc đội lên long mạo màu vàng sáng. Thân vận hoàng bào thêu kim long tinh xảo, đường nét uy mãnh. Đôi mắt phượng không giống Vệ Tử Minh lạnh lùng, cũng không giống Vệ Tử Nghi rực sáng mà là một loại ánh mắt âm u, thâm thúy. Bàn tay nắm chuỗi châu Phật màu nâu thi thoảng lại xoay xoay.

Ông ta lướt nhìn toàn triều văn võ song dừng lại trên người Vệ Tử Minh: “Trận chiến tuy đánh đến nửa năm mới nghị hòa được nhưng xét thấy ra trận

lần này đều là tướng tài trẻ tuổi. Trẫm, sẽ vẫn luận công ban thưởng.” Đoạn nghĩ, ông ta tiếp. “ Thái tử Vệ Tử Minh đích thân xuất chinh có công rất lớn, ban thưởng năm nghìn lượng hoàng kim, một nghìn mẫu ruộng tốt, năm trăm tơ lụa gấm vóc.”

Vệ Tử Minh không động thanh sắc, lạnh lùng quỳ xuống: “ Tạ phụ hoàng ban thưởng.”

Vệ Quân Thương nhìn sang Tư Đồ Mạn cùng La Ý Diễm “ Sắc phong Tư Đồ Mạn làm nhất phẩm Uy Vũ tướng quân, La Ý Diễm làm nhất phẩm Thượng Phong tướng quân. Mỗi người ban thưởng nghìn lượng hoàng kim, trăm xấp gấm vóc.”

“ Tạ chủ long ân !!!” Tư Đồ Mạn cùng La Ý Diễm đồng loạt quỳ tạ.

“ Tất cả những phó tướng, doanh khu trưởng, úy, tá khác mỗi người thăng cấp một bậc. Ban thưởng một nghìn lượng bạc.” Vệ Quân Thương hào phóng nói.

“ Tạ chủ long ân !!!”

Tất cả mọi người đã được ban thưởng đều lui xuống, giữa đại điện lúc bấy giờ chỉ còn Tư Nguyệt. Một thân hồng y, khuôn mặt bình thản, tĩnh lặng như nước.

Vệ Quân Thương nhìn thấy nàng, trong đáy mắt dâng lên kinh ngạc cùng xúc động. Bàn tay đang cầm châu Phật cũng run lên, cố nắm chặt lấy nó. “ Ngươi là... Nam Cung Tư Nguyệt ?” Thanh âm phát ra tình ý sẽ cảm nhận được sự ghen ngào.

Tư Nguyệt tươi cười nhàn nhạt: “ Thừa bệ hạ, là vi thần.”

Vệ Quân Thương mỉm cười, nụ cười khiến toàn thể văn võ bá quan đều sửng sốt. Ông ta hướng Nam Cung Tĩnh: “ Nam Cung ái khanh, nha đầu nhà ngươi nuôi... thật tốt.” Lúc bấy giờ khuôn mặt con người luôn cao cao tại thượng kia mới lộ ra một nét già cỗi đến khó tin.

Nam Cung Tĩnh cúi đầu, đôi mắt khiêm nhường: “ Cảm ơn hoàng thượng đã khen. Nha đầu vẫn còn tùy tiện.”

Vệ Quân Thương lại chăm chú nhìn Tư Nguyệt, trong ánh mắt tràn đầy thân thiết, yêu thương. Khóe môi ông ta giương lên: “ Nam Cung Tư Nguyệt người lần này có công rất lớn. Vừa tiên phong thống lĩnh vừa làm sứ giả nghị hòa. Ngươi nói đi, ngươi muốn trăm phong thưởng cái gì ?”

Tư Nguyệt ngược lên, đôi mắt ý cười: “ Vi thần chỉ mong bệ hạ ban thưởng chức quan nào đó nhàn hạ mà thôi.”

Nửa năm trước, sự việc chấn động kinh thành chính là Nam Cung Tư Nguyệt được phong làm tướng quân. Mặc dù ở thời không này cũng không quá trọng nam khinh nữ nhưng phạm là nữ nhân chỉ có thể đảm nhiệm một số chức quan ở hậu cung, không thể ra tiền triều tranh chính. Nên lần trước, Nam Cung Tư Nguyệt đã là một ngoại lệ.

Vệ Quân Thương cười hài lòng: “ Được, trăm sẽ ban ngươi một chức quan nhàn hạ.” Song ông ta ngẫm ngẫm hồi lâu. “ Trẫm sắc phong Nam Cung Tư Nguyệt, nữ nhi của Nam Cung Tĩnh trở thành Chiêu Nguyệt Quận chúa, đất phong là huyện Liêu Sơn thuộc Kinh Châu. Đồng thời ban thưởng nghìn lượng hoàng kim, năm trăm gấm vóc, hai trăm trang sức tùy ý chọn lựa. Về sau gặp trẫm không cần phải quỳ.”

“ Tạ chủ long ân !!!” Tư Nguyệt mỉm cười. Lần này kinh doanh không sợ không có vốn a~

Hôm đó, kinh thành lại một lần nữa náo động. Nam Cung tam tiểu thư trước đó theo đuôi Thái tử ra chiến trường bị người người khinh bỉ. Bây giờ trở về không những được tung hô còn được sắc phong làm Quân chúa, mà cũng không phải Quận chúa hữu danh vô thực, Quận chúa này thực sự có đất phong. Lại còn thánh ân khi gặp hoàng thượng không cần phải quỳ.

Đúng là hoàng ân bao la !

Sau khi bãi triều, Tư Nguyệt cùng lão tướng Nam Cung Tĩnh, Nam Cung Lưu Tịch trở về Tướng quân phủ.

Trước cửa Tướng quân phủ, Nam Cung phu nhân sốt ruột đi qua đi lại, khuôn mặt vô cùng nôn nóng.

“ Phu nhân, lão gia về kìa !” Lâm ma ma nhìn ra đầu đường thấy chiếc xe ngựa rèm gấm đỏ, trên đỉnh xe có khắc dấu hiệu Tướng quân phủ liền reo lên.

Chiếc xe lộc cộc chạy thêm một quãng liền dừng lại, phu xe “ hí” một cái.

Nam Cung Tĩnh bước xuống trước, sau đó là Nam Cung Lưu Tịch. Y vừa đáp đất đã đưa tay đỡ Tư Nguyệt.

“ Nương, Tam muội đã về rồi. Nương xem !” Nam Cung Lưu Tịch mỉm cười.

Nam Cung phu nhân đứng lặng nhìn nàng rồi lao đến ôm chầm lấy. Nước mắt cũng tuôn trào. “ Nha đầu, con cuối cùng cũng trở về rồi. Nha đầu ngoan !” Đôi tay bà run lên nhưng vẫn cố xiết chặt như sợ ai đó cướp nữ nhi của bà đi lần nữa vậy.

Nam Cung Tĩnh cười ảm áp, lên tiếng: “ Phu nhân, bà ôm nó như vậy lỡ đụng vào vết thương nào đó thì sao.”

Nam Cung phu nhân đương khóc liền giặt mình, ôm chặt bờ vai nàng rồi đẩy ra, nhìn một lượt: “ Con có đau không ? Có bị thương không ? Hả ?”

Tư Nguyệt mỉm cười, lắc đầu.

Nam Cung phu nhân lúc này mới nhận thấy sự kì lạ của nàng, bà quay sang Nam Cung Tĩnh.

Nam Cung Tĩnh trầm mặc, thở dài: “ Vào nhà rồi nói.”

Phủ Tướng quân tọa lạc ở phía Tây kinh thành, gần sát với Hoàng cung. Trước kia là nơi ở của Bình Đông Hầu, sau qua thời loạn liền được ban cho Nam Cung Tĩnh làm phủ đệ. Tướng quân phủ khá rộng, bài trí tao nhã chứ không xa hoa, lộng lẫy. Điều này làm Tư Nguyệt thấy rất hợp ý.

Nam Cung phu nhân vừa khóc vừa kéo tay Tư Nguyệt đi. Bà gần bằng tuổi với Nam Cung lão tướng, mặc dù mái tóc hơi bạc nhưng dường như khá tốt, nhan sắc tú lệ khiến bà trẻ ra mấy tuổi.

Tiền sảnh Tiêu Lâm Viện, Nam Cung lão tướng ngồi đệm ở chính giữa, phía trước là một chiếc bàn thấp. Bên dưới Nam Cung phu nhân cầm khăn tay khóc đến hoa hoa lệ lệ khi nghe Thái Chân kể tiếp đoạn biên cương khổ ải. Mấy hạ nhân tuy trước kia không có cảm tình với Nam Cung tiểu thư nhưng cũng đầy thương cảm sứt sùi. Nam Cung Tĩnh mặc dù là lần thứ hai, đôi mắt vẫn phấp phỏng, buồn bã.

Nghe xong, Nam Cung phu nhân nhìn nàng hồi lâu, nước mắt lăn dài: “ Trở về là tốt, trở về là tốt. Mất trí nhớ cũng không sao, không cần phải biết đến mấy thứ không cần thiết.” Bà vừa nói vừa vuốt vuốt tóc Tư Nguyệt.

Nam Cung Tĩnh cũng gạt đầu, đôi mắt già nua úm lệ: “ Đúng, cho dù không nhớ gì thì cha và nương vẫn yêu thương con. Sau này đừng nghĩ quần nữa.”

Nam Cung Lưu Tự ôn nhu: “ Tam muội chỉ cần vui vẻ là được, trí nhớ gì đó cũng không cần thiết.”

Tư Nguyệt chăm chú nhìn cả ba người, đôi mắt bỗng cay xè, nàng gạt đầu.

Thật sự là trên đời này có hai con người giống nhau từ khuôn mặt đến thân thể sống ở hai thời không khác nhau ư? Nếu vậy, đoạn thân tình này nàng liệu có thể nhận?

Trời tối, vì để chuẩn bị dự cung yến nên trên dưới Tướng quân phủ đều rất bận rộn.

Cung yến lần này thứ nhất là để mừng quân binh khai hoàn trở về. Thứ hai chính là chúc mừng hoàng gia có thêm một vị Chiêu Nguyệt Quân chúa. Mặc dù chỉ là Quân chúa nhưng lúc bấy giờ, ngoại trừ Trưởng công chúa – Vệ Y Tuyết được gả sang Thương Long quốc và cặp song sinh tiểu công chúa vừa tròn sáu tuổi, Vệ Y Doanh, Vệ Y Ngọc thì chỉ có Chiêu Nguyệt Quân chúa có đất phong mà thôi. Tính ra chính là lớn nhất nên Nam Cung phu nhân loay hoay từ sớm để chuẩn bị y phục cho Tư Nguyệt.

Bởi vì cung yến quá gấp, Tư Nguyệt lại đi hơn nửa năm nên hoàn toàn không có y phục mới. Đã vậy, những bộ trước kia đều phong cách đơn giản không bộ nào xem là được, Nam Cung phu nhân trực tiếp đau đầu.

Đương lúc dầu sôi lửa bỏng, trong cung liền đưa tới một bộ Bạch Hoa Y làm bằng gấm Lâu Lan hiếm có, mỗi năm chỉ tiến cống năm xấp.

Trăng lên cao, hai chiếc xe ngựa xuất phát từ Tướng quân phủ chậm rãi lên đường.

Cửa Hoàng cung vô cùng náo nhiệt, những chiếc xe khác danh các phủ cứ thế lần lượt nối đuôi nhau. Oanh oanh yến yến, ai nấy đều ăn vận lộng lẫy, xinh đẹp cơ hồ còn hơn cả triều hội.

“ Quân chúa, xin mời!” Trương công công cùng hai cung nữ dẫn đường cho nàng đến Cung Lĩnh Các đợi hoàng thượng đến sẽ cùng ông đi ra dự tiệc.

Tư Nguyệt ung dung bước, khuôn mặt không nhìn ra thần sắc gì khiến mấy cung nữ, thái giám trong cung chỉ dám lén lút liếc nhìn, mà khi nhìn xong trái tim cũng lập bập đờng hình.

Chiêu Nguyệt Quân chúa quả thực xinh đẹp tựa thiên tiên a~

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Xuân được

Tư Nguyệt khép hờ mâu phượng nhắm mắt dưỡng thần tựa vào ghế quý phi. Khuôn mặt tĩnh như nước, mi mục tú lệ như tạc, cho dù bên ngoài là một mảnh ồn ào xôn xao thì nàng vẫn bình thản.

“ Việc Bốn cung dọn ngời đã làm xong chưa?” Cách vách một đạo thanh âm uyển chuyển truyền đến.

Tư Nguyệt nhú nhú mày. Vì nàng luyện võ công nên tai cũng thính hơn người thường vài phần.

“Nô tỳ chuẩn bị xong tất cả rồi, chỉ đợi cá sa lưới mà thôi.”

“Tốt ! lần này tên nghiệt chủng thấp hèn đó đừng hòng ngóc đầu lên được. À , Mạch Đào, hôm nào ngươi tìm gặp tên Được Tà cho bổn cung, hỏi hấn tại sao chuốc độc gần nửa tháng rồi mà ả tiện nhân Lí Trường Tư vẫn bình an vô sự. Đúng là sống dai như đĩa mài.” Giọng nói đầy nguyền văng lên.

“Nương nương , chúng ta phải điều chỉnh lượng thuốc nếu không sẽ khiến người khác sinh nghi.”

“Hừ , Bổn cung nhất định phải tiêu diệt tên nghiệt chủng với ả tiện nhân, nếu không hài tử của Bổn cung không thể lên làm hoàng đế.”

“Nương nương , đã không còn sớm. Yến tiệc cũng sắp bắt đầu rồi.”

“Được, đến Túy Vân Uyển.”

Lúc này , tâm mi đương khép chặt của Tư Nguyệt chậm rãi mở ra. Cung đấu trong truyền thuyết đúng là nhàm chán !

Túy Vân Uyển là nơi thường xuyên được lựa chọn để tổ chức cung yến. Nơi này buổi tối trăng thanh gió mát , xa xa là hồ nước , bên hồ có thủy đình uốn lượn. Hôm nay cung yến đặc biệt chuẩn bị công phu , đèn hoa giăng lối , lấp lánh cả một vùng hoàng cung lồng lầy.

Giữa bậc đài cao là long ý của hoàng đế , bên cạnh xếp ghế phượng của hoàng hậu. Tiếp đến từ bậc quý phi , thực phi , hiền phi , đức phi tính xuống còn riêng mấy phi tần cấp thấp chỉ được ngồi phía sau. Tả hữu hai bên , một dành cho nam , một dành cho nữ. Mỗi bàn cách nhau tám hai mét , bàn thấp , ghế đệm có lưng tựa, phong cách cơ hồ giống thời Hán.

“Hoàng thượng giá lâm. Chiêu Nguyệt Quận Chúa giá lâm !!!”

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế , vạn vạn tuế. Chiêu Nguyệt Quận Chúa kim an !”

Tất cả mọi người đều đồng loạt quỳ xuống tung hô.

Vệ Quân Thương oai vệ bước đi , cả người toát ra một cỗ cường khí uy nghiêm. Tư Nguyệt chậm rãi bước phía sau , trên môi duy nét cười nhàn nhạt.

“Chúng khanh bình thân.” Vệ Quân Thương yên vị trên long ý , trầm giọng.

Tư Nguyệt hướng ghế đầu của hàng nữ khách ngồi xuống.

Mọi ánh nhìn lướt qua hoàng thượng rồi tất cả đều dồn lại trên người nàng.

“Đó là Chiêu Nguyệt Quân Chúa sao ? Thật xinh đẹp...” Một vị công tử phía xa trầm trồ.

“Nữ nhân đen đúa đó sao có thể chứ...” Đạo thanh âm phản bác.

Tư Nguyệt bình thần rót một ly rượu nhắm nhấp.

Bạch Hoa Y , y phục được làm từ gấm thực nổi tiếng của Lâu Lan , mặt gấm mềm mại , lạnh lạnh khiến thân thể người dùng rất thoải mái. Trên nét gấm tinh tế những đóa thanh liên xào diệu nở rộ , cổ áo màu xanh nhạt viền dây hoa bạch ngân , uyển chuyển như nước. Cầm đại thanh thiên , điểm xuyên bằng sợi dây trân châu buông thõng nương theo tà váy đương bụng nhẹ , lan tỏa. Nam Cung phu nhân sau nửa canh giờ ngắm nghía Bạch Hoa Y mới búi cho nàng một kiểu Nguyệt Thượng , trăm cài là bộ trang sức làm từ đó Thủy Ngọc hiếm có , Thủy Ngọc màu lam hải , lấp lánh , đơn thuần nhưng tỏa sáng cao quý. Giữa đôi thanh mày nhạt màu khói tôn lên đóa hồng mai viền ngân quang khiến khuôn mặt đã đẹp tựa thiên tiên lại tăng thêm mấy phần ma mị. Mầu phượng khép hờ , khéo léo môi nụ cười nhàn nhạt. Dung mạo này liền khiến người khác nghĩ rằng nàng lẽ tình linh trên thiên giới vô tình lạc bước , nhúng chàm chứng sinh.

Vệ Từ Minh nhìn nàng , đôi mắt lạnh lùng trầm lại sau đó nâng rượu nốc ừng ực.

Vệ Từ Nghi hướng nàng đến ngân ngơ. Mấy vương tôn công tử như kẻ mất hồn , muốn động cũng không dám sợ là ảo ảnh , muốn thờ cũng không nổi bởi nghĩ là giấc mơ.

Vệ Quân Thương cau mày : “Khai tiệc !!!”

Cổ thanh âm ngao khí đóp lại mấy mảnh hồn đang lượn lờ. Có vài công tử phía xa còn đưa tay lau lau khóe môi trông kinh tởm vô cùng.

Tiếng đàn vang lên , cung vũ cũng múa hát khiến không gian vừa rồi yên tĩnh liền trở nên náo nhiệt.

Vệ Quân Thương một bên hoàng hậu rót rượu , một bên Dạ quý phi ôm ấp , tay nâng cốc rượu hướng Vệ Từ Minh : “Thái tử , lần này công lao rất lớn , trăm mời người một ly.”

Vệ Từ Minh vô thanh vô sắc , vươn tay uống cạn ly rượu nồng.

Tư Nguyệt chăm chú nhìn hấn , nàng biết hôm nay hấn không vui. Hấn từng nói , ra trận lần này là do Vệ Quân Thương chỉ đích danh , hấn biết sớm muộn gì cũng nhận được đạo thánh chỉ nghị hòa. Nhưng lòng hấn vẫn hứt hắng. Chiến đấu hơn nửa năm , hấn bỏ ra thời gian , binh kế , tính mạng con người đến cùng trở thành một trận chiến không được công nhận. Đừng nói là hấn , Tư Nguyệt nàng cũng rất không cam tâm.

“Chiều Nguyệt Quân chúa , trăm cũng mời người một ly !” Vệ Quân Thương tươi cười.

Tư Nguyệt đứng dậy, khéo môi nhếch lên ôm trọn vị rượu ngọt ngào. Rượu hồng đào uống mãi chỉ càng tỉnh , không say.

Mâu phượng xám tro chuyển ánh nhìn lên Vệ Quân Thương. Rốt cuộc trong hồ lô của ông ta đang chứa thứ gì ? Đầu tiên nâng Vệ Từ Minh, một hoàng tử ông ta vốn không yêu thích lại có mẹ xuất thân cung tỳ , không có ngoại thích lên làm Thái tử, trọng dụng hấn , giao việc trong triều cho hấn, sau đó đưa hấn ra chiến trường giết giặc , nghị hòa , tước bỏ công lao. Nghĩ đến đây nàng liền nhớ đến nét mặt hôm đó của Lý Mạt – Thổ Phồn vương, nét mặt bình thân giả tạo. Trên đời này không có bất kì vị vua nào bị ngoại giặc đánh đến hoàng cung vẫn bình thân như thế , trừ phi hấn biết trước kết cục, lẽ nào Vệ Quân Thương ra lệnh cho hấn ? Mục đích là gì đây ?

Bàn tay ngọc xoay xoay ly rượu chọt khựng lại. Tư Nguyệt , ân oán trong hoàng tộc người nghĩ nhiều làm gì chứ ? Nàng khẽ nâng ly uống hết một hơi.

Bạc bôi (ly rượu bạc) đặt xuống , mâu phượng tịch mịch liền nhận ra đạo ánh mắt kỳ dị đương chăm chú nhìn nàng.

Nam nhân đó ngồi phía sau Vệ Từ Minh, hấn vận y phục màu lục sáng , đầu đội ngọc quan , tóc mai phơ phất. Đôi mắt đen mờ mờ , hẹp dài như phủ một màn sương mỏng nhìn không thấy đáy , sâu không thể chạm đến.

Là hấn ! Tư Nguyệt nhướn mày kinh ngạc. Trên chiến trường hôm đây , tà lục y kiêu ngạo trong gió , cổ thanh khí uy ngạo bất phàm khiến người khác kinh sợ.

Vệ Từ Lăng nhàn nhạt cười , nâng ly rượu trong tay hướng nàng.

Tư Nguyệt nửa môi cong nhẹ , đáp lại bằng một ly rượu vẫn còn đượm hơi nồng.

Vệ Từ Minh vô tình nhìn thấy một màn mắt đôi mắt , môi cười môi kính rượu trong thẳm lạnh khiến tâm trạng khó chịu chuyển thành nộ khí. Cả người hấn nóng phùng , đôi mắt lạnh lùng đông thêm mấy tầng hàn băng. Hấn bật dậy : “Thưa phụ hoàng , nhi thần hơi nhức đầu muốn ra ngoài đi giải rượu.”

Vệ Quân Thương nhủ mảy : “Được.”

Tư Nguyệt nhìn bóng dáng vận hắc trường bào thêu ngân long lão đảo khuất xa , trong lòng có gì đó khác thường. Nàng liếc Dạ quý phi , khéo môi nàng ta đương cong lên một nụ cười thâm độc. Nghiệt chủng thấp hèn ? Hoàng hậu Lí Trường Tư hiện nay vẫn chưa có con , nói vậy...Hồng rồi ! Thái tử !

Tư Nguyệt vội vã đứng dậy : “Tâu hoàng thượng , thần uống hơi nhiều rượu muốn ra ngoài cho thoải mái đầu óc ạ.”

“Ừm , đi sớm về sớm.” Vệ Quân Thương cười, đáp.

Tư Nguyệt bước đầu chậm rãi , đến khi khuất xa bàn tiệc liền nhanh như chớp phi thân lên cành cây cao gần bờ hồ để nói rộng tầm nhìn. Thanh mày nàng khẽ chau lại , sau hờn giả son hai cung nữ đang lên lút đặt một nữ nhân bất tỉnh xuống đất rồi dáo dác chạy biến.

Lần này đúng là lạnh ít dữ nhiều !

Tư Nguyệt mím môi nhìn quanh bờ hồ thêm một lượt. Bên kia bờ hồ , nam nhân vận trường bào màu đen đang đi tới , cước bộ hỗn loạn , hơi thở dồn dập. Hấn thực sự đã trúng xuân dược rồi ! Nàng vội phi thân đến.

“Vệ Từ Minh ! Tỉnh !!!” Tư Nguyệt lay lay người hấn.

Mắt phượng lạnh lùng nhिêm lên một tầng sương mỏng , khuôn mặt hấn cũng phiếm hồng, mơ màng.

“Chát !!!” Tư Nguyệt nâng tay tát mạnh. “Tỉnh !!!”

Vệ Từ Minh không động tĩnh loạn choạng ngả quỵ.

Tư Nguyệt cắn môi : “Chết tiết !” Dứt lời , nàng đặt cánh môi anh hào vurun vị hồng đào ngọt ngào lên bạc môi khô khan của hấn. Bờ môi sồng sánh mềm mại đánh thức từng tế bào rạo rực trong người vệ Từ Minh. Hấn bất giác tham lam luôn lách măng xà qua kẽ răng nàng , quấn quít một đôi.

“Là nàng...” Thâm tâm Vệ Từ Minh bùng tỉnh.

Nhân lúc đó , Tư Nguyệt đưa tay điểm huyệt Vệ Từ Minh để hấn giữ được trạng thái tỉnh táo.

“Đã xảy ra chuyện gì ?” Vệ Từ Minh cau mày. Hấn cảm thấy cả người nóng rực , bụng dưới trướng lên kỳ lạ , cổ họng cũng khô khan.

Tư Nguyệt tặc lưỡi : “Người bị trúng xuân dược.”

“Xuân được ?” Vệ Tử Minh kinh ngạc sau đó mâu phượng liền trở nên âm u đến tột cùng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Múa đao

Tư Nguyệt khẽ gật đầu. Xuân được muốn giải chỉ có hai cách, vận công ép được hoặc cách đó. Nhưng nàng lại không thể giúp hắn bằng cách nào cả. Nội công của nàng là chỉ hần nếu truyền vào người hắn chỉ khiến hắn tổn thương nghiêm trọng hơn, còn cách đó hiển nhiên không thể.

Vệ Tử Minh cắn răng, nhàn nhạt nói : “Nàng giải huyệt cho ta, ta tự vận công ép được.”

Tư Nguyệt cau mày, lắc đầu : “Không được, như thế chỉ làm tình hình nghiêm trọng thêm.”

Vệ Tử Minh cau mày cố gắng áp chế cỗ nhiệt đang bùng phát trong cơ thể, giọng hắn khàn khàn : “Ta không sao...”

Tư Nguyệt đoạn nhìn hắn, mâu phượng khép hờ. Xuân được, độc... Phải rồi chính là độc ! Tư Nguyệt như bừng tỉnh, nàng hít mắt hướng Vệ Tử Minh thật lâu sau đó đưa tay lấy thanh chủy thủ (dao nhỏ) đặt bên hông hắn, chậm rãi đưa lên cổ tay mảnh khảnh.

“Tư Nguyệt, nàng định làm gì ?” Vệ Tử Minh giật mình, thanh âm đầy tức giận.

“Máu của ta không chừng có thể giải được độc.” Tư Nguyệt khẽ cười. Chủy thủ cửa mạnh vào làn da trắng nõn như tuyết, ẩn hiện những giọt máu nồng đậm lẫn dài.

“Nàng...”

Tư Nguyệt nhanh chóng đặt tay lên bạc môi của Vệ Tử Minh. Dòng máu không nóng ấm mà lạnh lạnh, tuôn ra từ cổ tay nàng ngày một nhiều hơn, thấm đượm cả làn tuyết băng giá.

Vệ Tử Minh bất lực nhìn nàng. Máu phượng dâng trào vô vàn cảm xúc. Trước kia hắn từ chối nàng, bỏ rơi nàng, thậm chí muốn nàng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt hắn. Đến khi nàng một lần nữa trở về, hắn nghi hoặc nàng, làm khó nàng nhưng nàng vẫn hiến kế cho hắn, giúp đỡ hắn. Cứu mạng hắn hết lần này đến lần khác... Vệ Tử Minh chậm chậm nhắm mắt, bạc môi vẫn âm ỉ cảm giác lạnh thấu.

“Người thấy thế nào rồi ?” Tư Nguyệt nhợt nhạt cười.

Vệ Tử Minh cảm thấy cỗ nhiệt khí chậm dần rồi tan biến, hắn mím môi : “Đã ổn, nàng khai huyệt cho ta.”

Tư Nguyệt mỉm cười, đưa tay giải huyệt.

Vệ Tử Minh không đợi thân thể điều hòa khí tức mà vội vàng bật dậy, hắn xé vạt áo băng vết thương cho Tư Nguyệt. Mặc dù hắn đường đường là Thái tử nhưng ngoại trừ bàn tay của Lưu phi, người đã nuôi dưỡng hắn thì hắn chưa bao giờ chạm vào tay của bất kì nữ nhân nào, hắn nhớ, bàn tay Lưu phi rất mềm mại, ấm áp. Còn tay của nàng, mảnh khảnh, gầy guộc tuy làn da mịn màng nhưng dường như không có sức sống, dòng máu cũng lạnh lạnh, rất kỳ lạ. “Tại sao nàng lại cứu ta ?” Giọng nói hắn khàn đặc.

Tư Nguyệt ngẩn mặt lên nhìn bóng trắng, mỉm cười : “Ta không biết. Chỉ là cảm thấy muốn cứu thôi.” Song, nàng chỉ tay về phía nữ nhân bị đặt bên hòn giả sơn. “Người biết nàng ta không ?”

Vệ Tử Minh nhíu mày : “Đó hình như là Tam Vương phi, Lạc Tiêu Tiêu.”

“Đúng là muốn nhất tiễn hạ song điêu.” Tư Nguyệt cười nhạt. “Thái tử, người rời khỏi chỗ này trước đi. Nếu không sẽ trúng kế.”

Vệ Tử Minh chần chờ hồi lâu sau đó rời đi. “Nàng nhớ cẩn thận.”

Đúng như Tư Nguyệt đoán, Vệ Tử Minh vừa khuất xa thì bên ngoài đã truyền đến thanh âm náo động tìm kiếm. Tư Nguyệt nhanh như chớp phi đến bên cạnh Lạc Tiêu Tiêu.

“Tam Vương phi, Tỉnh ?”

Lạc Tiêu Tiêu sau một hồi bị lay, đôi mắt mơ màng mở ra. “Đây là...đâu ? Ai vậy ?”

Tư Nguyệt mỉm cười : “Ta là Chiêu Nguyệt Quận Chúa, đã tỉnh ?”

Lạc Tiêu Tiêu nghiêng ngả, đưa tay lên xoa xoa đầu : “Quân Chúa ? Đây là đâu ?”

“Đây là ngoài bờ hồ , Tam vương phi không nhớ gì sao ?” Tư Nguyệt nắm nắm mấy cái vào huyết thái dương cho nàng ta.

“Ta...hình như ai đó gọi ta ra, sau đó...sau đó...” Nàng ta khó khăn trả lời.

“Tiêu Tiêu ! Tiêu Tiêu ! Nàng có sao không ?” Một bóng nam nhân vụt đến , hần nắm lấy cổ tay Lạc Tiêu Tiêu lo lắng hỏi.

Lạc Tiêu Tiêu cảm thấy đầu đau như búa bổ, tiếp tục xoa trán : “ Thiếp...thiếp không nhớ.”

Tam Vương gia – Vệ Tử Du mỉm môi, lúc này mới để ý bên cạnh có người , hần cau mày : “ Nàng là...Chiêu Nguyệt Quận chúa ?”

Tư Nguyệt cười nhẹ : “ Ta say rượu nên đi dạo , không ngờ thấy Tam Vương phi bất tỉnh nằm đây , ta lay một hồi mới tỉnh. Xem ra là có người muốn động tay động chân.”

“ Chết tiệt !” Vệ Tử Du nghiêng răng.

“Tử Du, Tiêu Tiêu có sao không ?” Vệ Quân Thương từ xa bước đến , theo sau còn có một đoàn người. Nổi bật chính là bộ dáng hót hải sợ bỏ lỡ thứ gì đó của Dạ quý phi.

Vệ Tử Du liếc nhìn Tư Nguyệt một cái , cắn răng cười : “ Nàng ấy vì hơi mệt mà nghỉ lại ở đây chứ không sao cả , tạ phụ hoàng quan tâm.”

Vệ Quân Thương nhú nhú mày : “ Được rồi, không sao là tốt.”

Dạ quý phi không chịu buông tha , uyển chuyển nói : “ Tam Vương gia , ngài đã kiểm tra kĩ chưa , vương phi thật không có gì sao ? Ngài cứ thật tâm mà nói hoàng thượng sẽ làm chủ nha.”

Vệ Tử Minh trừng mắt nhìn Dạ quý phi : “ Không lẽ nương nương biết uẩn khúc , hay nương muốn Tiêu Tiêu xảy ra chuyện gì.”

“ Ta không có ý đó. Chỉ là...”

“ Được rồi. Không sao thì tốt , trở về !” Vệ Quân Thương không kiên nhẫn phát tay quay đi.

Tư Nguyệt thong thả theo sau đoàn người.

Lạc Tiêu Tiêu nhìn theo , nhẹ nhàng : “ Cảm ơn Quận chúa đã giúp.”

Khóe môi Tư Nguyệt khẽ giương lên.

Lúc trở về yến tiệc , nàng thấy Vệ Tử Lăng vẫn vững như Thái sơn ngồi đó , một tay nâng rượu , một tay vuốt ngọc tiêu bên hông , nét môi nhàn nhạt tươi cười.

Để xóa tan bầu không khí căng thẳng bởi sự mất tích của Tam Vương phi , Hoàng Hậu Lí Trường Tư đã thỉnh muội muội của nàng , mỹ nhân đệ nhất kinh thành – Lí Trường Nhạc lên biểu diễn.

Lí Trường Nhạc , Tư Nguyệt có nghe Thái Chân kể qua. Nàng ta trước nay ý mình có đại ca làm Tể Tướng , nhị tỷ là đương kim Hoàng Hậu nên kiêu căng , ngạo mạn luôn xem thường Nam Cung tiểu thư. Vào mỗi lần tổ chức Thượng Uyển tiệc đều cố ý làm bẽ mặt Nam Cung tiểu thư hồng chiếm lấy Vệ Tử Minh.

Lí Trường Nhạc uyển chuyển bước lên đài. Nàng ta vận y phục gấm lụa màu vàng nhạt , đai eo tinh tế vòng ngọc Phù dung màu hồng. Tóc búi điểm lệ , trang sức tinh xảo. Đôi mắt hạnh như nhiễm tầng nước thêm mấy phần ủy mị. Dung mạo tú lệ , vóc người như hoa , thật sự không hổ là đệ nhất mỹ nữ.

Nàng ta lướt nhẹ trên dây đàn , đôi mắt sóng sánh hướng về Vệ Tử Minh.

Vệ Tử Minh nhìn Tư Nguyệt , ho khụ khụ mấy tiếng như sợ nàng hiểu lầm.

“ Nhị hoàng huynh , ho như vậy hẳn là bị cảm đi.” Vệ Tử Lăng phiếm cười , ánh mắt vẫn yên vị trên người Tư Nguyệt.

Vệ Tử Minh nhận thấy đạo ánh mắt kia , lòng ngực bức bối : “ Ta không sao.”

Lí Trường Nhạc bắt đầu gảy đàn , giọng ca chậm rãi vang lên một khúc “ Tiêu Tương Dạ Vũ.” Tiếng đàn du dương , vút cao hòa cùng giọng hát. Êm đềm như nước chảy , lắng đọng như sơn ca.

Tư Nguyệt chăm chăm nhìn vào ly rượu huyền hoặc màu hồng đào , sóng sánh. Lí Trường Nhạc này cảm nghệ không tồi , thủ pháp đàn cũng rất tốt. Đáng tiếc, vì quá chú trọng hình thức nên đánh mất cái tâm của cầm nhân tạo thành một bản nhạc không có hồn.

Tiếng đàn vừa dứt , một tràng pháo tay như sấm nổ vang lên.

Lí Trường Nhạc nhếch môi cười , hoa lệ đứng dậy, mặc dù ngữ điệu cung kính nhưng nét mặt vẫn vô cùng kiêu ngạo : “ Chiêu Nguyệt Quận chúa , tiểu

nữ nghe nói Quận chúa không chỉ tinh thông đánh binh dàn trận mà còn tài nghệ hơn người. Không biết hôm nay tiểu nữ có phúc phận được tận mắt nhìn thấy hay không a.”

Vệ Quân Thương hiển nhiên hiểu được lại là đám nữ nhân rảnh rỗi gây chuyện, đôi mày chăm chăm cau lại.

Tư Nguyệt đưa tay xoay xoay nhẫn ngọc , cười nhạt : “ Bồn cung không có hứng thú.”

Cuối hàng nữ khách vài vị tiểu thư liếc nhìn Tư Nguyệt , che miệng cười khúc khích.

“ Không biết thì nói không biết đi , bày đặt không hứng thú.” Chiêu Ngọc Nhu chơi thân với Lí Trường Nhạc bĩu môi khinh bỉ.

Trường Ưc Vân một bên phụ họa : “ Vịt con xấu xí mà đua đòi thành thiên nga , không biết xấu hổ.”

Những lời này truyền đến bên nam khách ai nấy cũng bất bình đến nỗi khuôn mặt tối sầm.

Lí Trường Nhạc trong lòng cười thầm nhưng đến môi liền phát ra thanh âm cực kì dịu dàng : “ Quận chúa như vậy không lẽ là chê mọi người ở đây không xứng xem Quận chúa biểu diễn sao ?”

Lí Trường Tư bờ môi cong lên , hiển thực trách : “ Ai da, Nhạc Nhi, muội không được nói vậy. Hoàng thượng là thân cữu ngũ chí tôn đang ngồi đây , sao lại có thể như thế được.”

Vệ Quân Thương lúc này đã mất hết kiên nhẫn , nhướn mày càng lúc càng sâu.

Tư Nguyệt nhàn nhạt nói : “ Nếu Lí tiểu thư đã có thịnh tình thì Bồn cung cũng không muốn từ chối. Bất quá , muốn vui vẻ hẳn là cá cược một phen đi.”
Nàng lạnh lùng phát tay đứng dậy , mâu phượng âm trầm lấp lánh như sao.

Lí Trường Nhạc cười nhạt , đáy lòng khinh thường : “ Không biết Quận chúa muốn cá gì ?”

“ Bồn cung gần đây rất thích điêu khắc hoa mai. Hay là người thua thì liền để ta khắc lên mặt ti mi vài nét đi.” Tư Nguyệt vung tay áo, cốc rượu nồng dần vui đi.

“ Được.” Lí Trường Nhạc hừ mạnh, kiêu ngạo chấp nhận. Từ lúc nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp như thiên tiên của Tư Nguyệt , nàng ta đã hận không thể dảy vò mà xé rách rồi. Bây giờ nàng ta dĩ nhiên xem là cơ hội. Lí Trường Nhạc cung kính hướng Vệ Quân Thương : “ Xin hoàng thượng làm chứng.”

Vệ Quân Thương xem đến khuôn mặt vững nét cười nhàn nhạt của Tư Nguyệt liền đồng ý.

Lí Trường Nhạc tiếp : “ Không biết Quận chúa hứng thú về cái gì ?”

Tư Nguyệt xoa xoa cằm, thoáng nhìn Vệ Tử Minh đang dâng lên hàn khí , khẽ cười : “ Hay là để Thái tử quyết định đi.”

Vệ Tử Minh nhướn mày , bạc môi thật sự muốn mắng cho nàng một trận nên thân. Cá cái gì không cá , sao cứ lấy thân thể ra chứ. Hắn chần chờ, ngẩng lên nhìn Tư Nguyệt. Ánh mắt nàng tràn ngập ý cười , ý cười khiến người ta sồn cá da gà. Khóe môi hắn giật giật : “ Múa đao đi.”

“ Phụt !!!”

Liên tiếp mấy ngụm nước được tào nhả phun ra.

“ Nhị hoàng huynh , sao lại múa đao ?” Vệ Tử Nghi chau mày. Vốn nghĩ muốn được xem nàng trở tài không ngờ hoàng huynh hẳn lại bảo hai cô gái liễu yếu đào tơ múa đao. Thật sự là ...

Tư Nguyệt che miệng cười khúc khích. Nàng biết hẳn sợ nàng cái gì cũng không biết nên mới đề múa đao , nàng từng xông pha sa trường tính ra cũng hơn hẳn mấy vị tiểu thư khuê các a~

Lí Trường Nhạc ngẩn người một lúc sau đó cắn môi. Hóa ra , chàng thích xem múa đao ư ? Hừ , dù sao nàng cũng là Lam Câu , múa đao chắc chắn hơn hẳn tiện nhân kia. Lí Trường Nhạc gật đầu : “ Được , tiểu nữ sẽ múa đao.”

Tư Nguyệt hiển nhiên cũng đồng ý.

Vệ Quân Thương hí mắt cười : “ Tốt , lấy đao.”

Lí Trường Nhạc thượng đài đầu tiên. Trường đao thân gỗ , lưỡi đao sắc bén , nặng nề. Lí Trường Nhạc vừa cầm đã thấy tay run run.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Báo cáo thành quả (P1)

Song , Lí Trường Nhạc vận khí , trên người toát ra một màu Lam ngọc xinh đẹp , huyền hoặc. Trường đao bỗng chốc trở nên nhẹ bẫng , lưỡi đao lướt trong gió , khí thế kiêu ngạo , đôi mắt lấp lánh như sao. Búi tóc rũ xuống uốn lượn cùng trường đao.

“Múa rất tốt !!!” Thanh đao vừa hạ xuống , Vệ Quân Thương gạt đầu tán thưởng. Bên dưới cũng là một mảng trầm trồ , khen ngợi.

“Mời Quận chúa !” Lí Trường Nhạc ngạo mạn cười.

Tư Nguyệt một thân bạch y phiêu dật , thoát tục. Làn tóc mây nhẹ như tơ , vấn vương bờ cổ trắng ngần. Dưới ánh trăng lưỡi đao sáng lóa , ngón tay thon ngọc khe khẽ vuốt vuốt lưỡi đao đầy vẻ trân yêu.

Đêm đó , ai đã từng nhìn thấy tà bạch y hòa cùng mảng xé rách vằn vện chắc chắn sẽ không bao giờ quên.

Cánh tay trắng nõn , mảnh khảnh tưởng như vừa chạm đã vỡ vụn nâng đao một cách oai vệ. Lưỡi đao hùng dũng mang theo khí thế cuồng ngạo mà lạnh lùng xé rách không khí , câu đao hòa cùng dáng vóc uyển chuyển tạo thành vầng bán nguyệt lung linh. Tóc đen như mực vậy là lướt theo nhịp đao thương , khỏe môi nhàn nhạt tươi cười khiến lòng người rung động. Cổ bức khí kinh thiên , vung một đao người người sợ hãi. Đao thứ hai tinh phượng ngả rợp , thân nhẹ như phi yến. Đao thứ ba , cả Vệ Quân Thương cũng xác thực ngỡ ngàng , đường đao dũng mãnh mà uyển chuyển tinh tế , nhẹ như lông hồng , phi thân vằn vện cùng gió.

Trong không gian yên ắng đến ngột thở , tiếng tiêu nơi đầu bỗng hùng hồn vang dội một khúc “Cuồng Vũ.”

Vệ Từ Lăng tiêu ngọc nâng niu , hồng môi khẽ sát , mâu phượng khép hờ đứng nương theo chiều quần phong , tỏa tỏa sau lưng pháp phối giữa cuồng ngạo đao thương.

Tư Nguyệt nhếch môi cười , trường đao ngày một mảnh liệt , nét đao này nếu vung trên chiến trường hẳn khiến tam quân nổi loạn. Đó là một loại khí thế lạnh lẽo như băng nhưng trong hàn băng lại nung nấu liệt hỏa.

Lưỡi đao lóe sáng rồi chậm dần. Cô đọng một mảng yên tĩnh.

Vệ Quân Thương vẫn là người lấy lại thần hồn đầu tiên , cười to : “Ha ha ha , đúng là trong đao có nét rồng uy mãnh. Như thế này mới gọi là múa đao chứ. Chiều Nguyệt Quận chúa thắng !!!”

Câu nói dứt , ầm ầm tiếng vỗ tay , tung hô vang lên.

Tư Nguyệt đoạn nhìn Vệ Từ Lăng gạt đầu như cảm tạ song nhếch nửa môi , bước đến bên bàn của Lí Trường Nhạc. “Ủy khuất cho Lí tiểu thư rồi.”

Lí Trường Nhạc mím môi , tròng mắt : “Ngươi dám...”

Không đợi Tư Nguyệt mở lời , Vệ Từ Minh đã quăng thanh chủ thủ của hấn cho nàng. Tư Nguyệt cười nhạt nâng khuôn mặt như ngọc của Lí Trường Nhạc lên.

“Quân chúa , kính xin Quận chúa khoan dung cho tiểu muội.” Đương triều Tể Tướng Lí Đôn Nho thần sắc bình thản bước đến. Lí Đôn Nho năm nay ba mươi lăm tuổi nhưng chưa có phu nhân , là một trong những nam nhân được các tiểu thư khuê các ái mộ nhiều nhất.

Lí Trường Tư ngồi trên ghế phượng cũng mở lời : “Quận chúa , tiểu muội còn nhỏ dại vẫn là không nên so đo.”

Lí Trường Nhạc hừ nhẹ , khuôn mặt héch lên như khiêu khích. Nàng không tin một Tể tướng , một Hoàng hậu lên tiếng mà ả còn dám làm gì nàng.

Tư Nguyệt cười khê : “Trước đó không phải đã nói có Hoàng thượng làm chứng sao ? Bây giờ hai vị như vậy lẽ nào không xem lời vàng ý ngọc của Hoàng thượng ra gì ?”

Lí Đôn Nho nhướn mày nhìn nàng. Hấn sống trên đời đã ba mươi lăm năm chưa bao giờ thấy nữ nhân có cuồng phách đáng sợ đến như vậy. Hấn nếu không vì tiểu muội ngu ngốc kia thì thật sự không muốn đối đầu với nàng.

Lí Trường Tư nắm lấy tay áo của Vệ Quân Thương , ánh mắt vô cùng đáng thương.

Vệ Quân Thương nheo mắt , giựt tay áo ra : “Có trẫm làm chứng. Chiều Nguyệt Quân chúa không làm sai.”

Tư Nguyệt cười nhạt , bàn tay mềm mại lướt một lượt trên gò má phấn hồng. Thanh âm cười trong trẻo như chuông bạc vang lên kèm theo lời ngân nga.

"Mai , Tuyệt tranh xuân vị khăng hàng

Tao nhân gác bút phí bình chương

Mai tu tổn tuyết tam phân bạch

Tuyết khước đầu Mai nhất đoạn hương."

(Mai, tuyết giành xuân chẳng chịu nhường

Thi nhân đành bỏ chuyện văn chương

Mai thua Tuyết ấy vài phân trắng

Tuyết hẳn nhường Mai mấy bậc hương.)

Mỗi một câu thơ là một nét khắc mềm mại lên khuôn mặt trắng hồng của Lí Trường Nhạc. Nàng ta vì bị điểm huyết cảm nên chỉ ú ớ la hét, thân thể run rẩy.

Lí Doãn Nho lẳng lẳng nhìn theo khóe môi đỏ rực đương ngâm thơ kia, trong lòng ngủ vị tạp trần.

Đêm, màn đêm buông rèm phủ khắp bầu trời.

Hai bóng dáng vùn vụt lao đi trong sân viện Tướng quân phủ, dừng lại nơi khuê phòng Nam Cung tiểu thư rồi nhanh như chớp lao vào, cửa khép chặt.

“Ta liệu có nên bái kiến Chiêu Nguyệt Quận chúa hay không đây?” Hạ Trác vờ cung kính, bên môi nở một nụ cười siểm nịnh.

Tư Nguyệt nheo mắt : “Khanh không cần đa lễ.”

Hạ Trác bĩu môi : " Có khẩu khí a~"

Xám mầu êm đềm lướt qua hai khuôn mặt thân quen. Nàng khẽ cười : “ Ta thật nhớ hai người.”

Khuôn mặt tuấn đạt như băng của Mạc Thương chợt cứng ngắt, bạc môi cương nghị từ từ nhếch lên, ần ần ý cười.

Đôi tay đang phe phẩy quạt của Hạ Trác cũng khựng lại, hần cười : “ Ai bảo tiểu thư của chúng ta vô tâm vô phế chứ.”

Tư Nguyệt liếc xéo hần : “ Ta không giống con người bình thường à ?”

Hạ Trác huyệt sao, cười cười : “ Dĩ nhiên, người hần là rồng là phượng chứ.”

“Nịnh bợ.” Tư Nguyệt phì cười. Nàng tiếp : “Được rồi, công việc thế nào rồi? Báo cáo đi.”

Hạ Trác lôi ra một chiếc túi da hình dáng giống vali song đưa cho Tư Nguyệt một xấp khế ước cùng bản giấy được đóng lại như quyển sách. “ Toàn bộ báo cáo chi tiết nằm trong bản giấy đó.”

“Ừm.” Tư Nguyệt gật đầu, vuốt vuốt góc giấy theo thói quen.

Trang thứ nhất : “ Thôn trang núi Cự vân.”

“ Vấn đề nhân công : Ban đầu tổng cộng hai mươi bốn người. Sau đó thu phục thêm một trăm tám mươi hai người từ ổ thổ phỉ cách núi Cự Vân năm mươi dặm. Trong đó, sáu mươi người được Mạc Thương tuyển chọn huấn luyện, thể chất khá tốt, tiền độ không tồi.

Một trăm bốn mươi sáu người còn lại, một trăm mười người tình nguyện làm nông gia. Ba mươi sáu người kia, mười người theo Hạ Trác học thống kê sổ sách, quản lí thu ngân. Tám người đưa đến Phường nhuộm, sáu người đưa đến học gia công chế tác trang sức mức thô. Mười hai người làm tiểu nhị ở khách điểm, kỹ viện, gian hàng khác.

Vấn đề buôn bán : Thôn trang hiện có một nghìn hai trăm mẫu ruộng, trong đó một nghìn một trăm bốn mươi mẫu trồng trọt tốt. Chọn ra bốn trăm mẫu trồng Vân Miên, ba trăm mẫu tốt trồng dâu nuôi tằm, hai trăm mẫu trồng Á Ma. Số còn lại trồng Hoàng Ma.

Thôn trang trên dưới xây dựng ba mươi nhà, một sơn trang trung tâm.

Vấn đề cần giải quyết : Nâng cao chất lượng các loại cây trồng. Truyền thụ nghề nông chân chính.”

Tư Nguyệt mỉm cười, thanh mày hơi nhíu lại : “ Thế nào là truyền thụ nghề nông chân chính, nâng cao chất lượng cây trồng ?”

Hạ Trác thở dài : “ Dĩ nhiên là nhờ tiểu thư suy nghĩ rồi. Ta về kinh doanh thì biết chút đỉnh chứ mấy cái này...hần chịu."

Tư Nguyệt nhướn mày : “Được rồi, hôm nào ta sẽ đến đó khảo sát một lượt.” Đoạn nói, nàng quay sang Mạc Thương : “ Bọn họ tập luyện ra sao?”

Mạc Thương nhếch môi : “ Không tồi, mặc dù thiếu căn cốt nhưng có ý chí. Tập huấn cũng không nhiều người bỏ cuộc.”

“ Tập huấn ? Người sử dụng cái đó sao ?” Tư Nguyệt cười nhẹ.

Mạc Thương gật đầu.

Cái đó chính là cuộc tập huấn địa ngục chuyên dành để huấn luyện sát thủ do Tư Nguyệt trước kia đã dạy Mạc Thương. Kẻ nào sống sót sẽ giống như bước ra từ địa ngục , không còn phải sợ bất kì điều gì nữa.

Tư Nguyệt hài lòng , lật sang trang tiếp theo.

Trang thứ hai : “ Chuỗi cửa hàng Tạ gia , Phường nhuộm Long Vân , Phường thêu Túy Xảo.”

“ Vấn đề nhân công : Chuỗi cửa hàng Tạ gia tổng cộng sáu mươi lăm người , rồi đi hai mươi người, còn lại bốn mươi lăm người cộng với năm người đến từ Cự Vân thôn tròn trĩnh năm mươi người. Trong đó chương quây : ba người cũ tuổi trên bốn mươi , gia cảnh ổn định không có gì đáng lo ngại ; bốn người mới được Hạ Trác dạy dỗ. Quản lí sổ sách : bảy người cũ. Quản lí thu chi : Đại chương quản là Minh Nguyệt Hải xuất thân Cự Vân thôn, bên dưới có bảy người trợ giúp. Số khác làm tiểu nhị , chia làm hai loại , tiếp khách bên ngoài và giới thiệu mặt hàng cho khách.

Phường nhuộm Long Vân tổng bảy mươi người. Còn lại sáu mươi hai người với tám người Cự Vân thôn , đủ bảy mươi người. Chọn ra hai mươi người tay nghề tốt , lập kế ước , truyền thụ dệt gấm Liên, dệt lụa tơ tằm, gấm thực các loại. Năm đại sư giỏi kĩ thuật nhuộm đồng ý ở lại , lập kế ước , truyền thụ kĩ thuật nhuộm. Cho mười người học nghề , số còn lại trợ giúp.

Phường Thêu Túy Xảo chia làm hai phòng , một phòng trang sức , một phòng thêu. Số người giữ nguyên năm mươi lăm người. Mười hai thợ thêu giỏi , lập kế ước , truyền thụ. Năm thợ may gia công kĩ thuật tốt , lập kế ước , truyền thụ. Số còn lại phụ trợ.

Thu nhận một đại sư chế hương , Từ Đàm. Hiện an bài ở Cự Vân thôn nghiên cứu hương , đã có thành phẩm. Hai đại sư điêu khắc ngọc , hai thợ chế tạo trang sức, lập kế ước , truyền thụ.”

“ Vấn đề buôn bán : Chuỗi cửa hàng Tạ gia tổng có bảy quầy hàng, dự tính một quầy trang sức , hai quầy gấm vóc, tơ lụa , một quầy hương liệu , một quầy son phấn, hai quầy phẩm thêu , y phục.

Phường nhuộm Long Vân : đã có thành phẩm gấm Liên , lụa tơ tằm vì chất lượng sâu tằm mua khá kém nên chưa đạt được mức độ hoàn thiện. Kĩ thuật nhuộm tốt , đã thành phẩm.

Phường thêu Túy Xảo : Đã thành phẩm gấm vóc, y phục nhưng thiết kế không hoàn thiện. Trang sức luyện tốt , không có bản thiết kế , chưa thành phẩm.

Vấn đề hiện tại : Tạo tiền đề mở cửa quầy hàng. Tên hiệu. Cuộc hẹn cùng Bạch gia , thu mua ngọc thạch , vàng , bạc để chế tạo trang sức. Cuộc hẹn cùng Hạ Lan gia gia thu mua vật liệu chế hương , hợp tác chuyển giao hương liệu. Cuộc hẹn cùng Tô gia thu mua gấm thực, trao đổi buôn gấm Liên, lụa tơ tằm”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Báo cáo thành quả (P2)

Tư Nguyệt xoa xoa cằm : “ Nếu chúng ta giao dịch tốt với Tam gia kia hẳn là có tiền đề mở quầy. Còn việc tên hiệu ta sẽ suy nghĩ , đích thân hạ bút đề tên. À , những cuộc hẹn kia sắp xếp càng sớm càng tốt đi.”

Hạ Trác lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy mỏng , cười hi hi : “ Tất cả đều vào ngày mai.”

“ Người làm lão bản được rồi đấy.” Tư Nguyệt lờm hẩn rồi giật tờ giấy.

“ Ha ha , tiểu thư bảo càng sớm càng tốt ta liền làm ngay mà.”

Tư Nguyệt bĩu môi , tiếp : “ Trong đó nói trang sức luyện tốt , chưa có bản thiết kế , chưa thành phẩm. Sao người không mời đại sư thiết kế ?”

Hạ Trác cười nịnh , đứng dậy xoa bóp lưng cho Tư Nguyệt : “ Cái này... dĩ nhiên phải nhờ vào đại tiểu thư của chúng ta rồi.”

Tư Nguyệt cười tà mị : “ Người a, càng lúc càng giỏi.”

“ Ha ha , tiểu thư , người nghĩ xem , bản thiết kế trang sức nơi này đều không có gì đặc sắc chỉ làm ửng vàng bạc , ngọc thạch mà thôi. Tiểu thư ra tay chắc hẳn nghìn người mê mết.” Hạ Trác công phu vuốt mông ngựa càng lúc càng lên đến đỉnh cao, cười hi hi.

“ Khinh bỉ !” Tư Nguyệt tặc lưỡi. Tiếp tục xem.

Trang thứ ba : “ Từ Lâu Thương Hoàng. Kỹ viện Yên Tuyết Lâu.”

“ Vấn đề nhân công : Khách điểm Xảo Ngọc giữ nguyên, thêm người Cự Vân thôn tổng ba mươi người. Hai chường quầy mới, sáu thợ bếp cũ , lập kế ước , truyền tốt. Tiêu nhị , thu ngân , quản lý sổ sách giữ nguyên. Đang đào tạo thêm.

Kỹ viện Yên Tuyết Lâu : Chuộc thân cho sáu người. Số còn lại tình nguyện ở. Mua thêm bốn người nơi khác. Bảo vệ từ Cự Vân thôn đến.

Vấn đề buôn bán : Đang đóng cửa , chưa kế hoạch gì mới.

Vấn đề hiện tại : Tên hiệu.”

Trang thứ tư : “ Thu mua biệt viện nằm đường Tây Nam”

“ Vấn đề : Cuộc hẹn với gia chủ để thu mua.”

Tư Nguyệt đọc một lúc , xem xét các kế ước rồi hài lòng gật đầu : “ Làm rất tốt , chi tiết, rõ ràng, không uống công bốn tiểu thư bao năm dạy dỗ.”

Hạ Trác phẩy quạt cười tươi.

“ Hạ Trác , ngươi hãy dạy bọn chúng cách tính toán cho nhanh. Thống kê sổ sách cũng đơn giản lại , đừng phí nhiều thời gian.” Nàng nâng cốc trà nhấp nháp.

“ Ừm.” Hạ Trác gật đầu, ngáp thật dài.

Tư Nguyệt gõ mấy cái xuống bàn , cười đến yêu nghiệt : “ Phải rồi , việc thiết kế y phục , trang sức hôm nay cũng làm cho xong luôn đi. Hai người ở lại giúp ta.”

“ Ách ! Chúng ta đâu biết vẽ vờ gì.” Hạ Trác bật dậy.

Tư Nguyệt nhún mày , cười nhàn nhạt : “ Yên tâm , ở lại sắp xếp , tô tô vẽ vẽ một chút thôi. Không lẽ hai người muốn một mình ta tăng ca a~”

Hạ Trác một bên phối màu , Mạc Thương xếp giấy , mài mực. Tư Nguyệt vẽ đến một nhòai , ý tưởng tuôn ra như suối , nét bút mềm mại , thiết kế vô cùng tinh xảo. Mãi đến khi gà gáy ba người mới chậm rãi xếp bút mực. Hoàn thành mười lăm bản thiết kế trang sức , ba mươi bản thiết kế y phục , nét thêu. Không những vậy , nàng còn nhớ ra cách nhuộm hoa nổi tiếng thời nhà Minh , viết trên giấy bảo Hạ Trác đưa đến cho năm vị đại sư nhuộm.

Thật ra Tư Nguyệt không biết , những kẻ lập kế ước , được truyền thụ đều vô cùng sùng bái nàng. Những kỹ thuật nàng viết từ nhuộm vải , thêu thùa...đều hết sức mới lạ ,sáng tạo , thành phẩm cũng đạt mức hoàn hảo hơn bình thường khiến những kẻ sống chết vì nghề còn nâng niu nó hơn cả bảo vật.

Đôi khi Hạ Trác và Mạc Thương rời đi , Tư Nguyệt mới đến bên giường tĩnh thần. Chỉ hơn nửa tháng , Hạ Trác và Mạc Thương có thể làm ra thành quả như vậy hẳn thức trắng nhiều đêm, lao lực hơn người. Tư Nguyệt nâng là lão bản , càng không thể thua kém.

Nàng bật dậy tiếp tục mài mực viết một số điều lưu ý và kỹ thuật trồng Vân Miên, Hoàng ma , Trữ ma và trồng dâu nuôi tằm. Đồng thời , còn có...cách tạo ra thủy tinh trong. Nếu thành công chắc chắn sẽ vang danh thiên hạ.

Đến giờ hẹn , Tư Nguyệt thay nam trang rồi tô tô vẽ vẽ lên mặt một lúc, nhắn với Thái Chân vài lời song rời đi.

Kinh Thành không hổ là đất thiên tử. Thương gia buôn bán nhiều như nêm, các quầy hàng cũng tấp nập , đủ loại hình thức mua bán , đủ loại vật phẩm mới lạ. Kẻ bán rong thì xách gánh rao hàng , người trong quầy thì nhàn nhả hút tẩu mây hơi. Đúng là vô cùng náo nhiệt.

Tư Nguyệt đi đến Vạn Hoa Lâu nơi đã hẹn cùng Hạ Trác.

Tiêu nhị vừa thấy nam tử thanh khí áp người , găm vóc thượng hạng liền vui mừng chạy đến. “ Công tử , công tử đi mấy người ?”

Tư Nguyệt bước lên tầng hai , phía xa bên cửa sổ đã thấy dáng bạch y của Hạ Trác , nàng cười : “ Ta tìm người quen. Có rồi.” Nàng bước lại , khuôn mặt phi thường vui vẻ. “ Bồn thiếu gia đến rồi đây.”

Hạ Trác đang trò chuyện với tử y nam nhân bên cạnh liền ngẩng lên , mém một tý đã phun ngay ngụm trà trong miệng ra : “ Tiểu thư...sao người ?”

Tư Nguyệt ngồi xuống ghế , neho mặt : “ Ta thế nào ? Bồn thiếu gia dĩ nhiên không biết mấy cái dịch dung mặt nạ da người cô đại nên phải hóa trang để tránh có kẻ nhìn vào liền nhận ra ta là nữ nhi chứ.”

Hạ Trác cười to rồi gật gù : “ Đúng , đúng. Bây giờ xác thực là một đại thiếu gia anh tuấn phi phạm”

Bốn chữ “ anh tuấn phi phạm” quả thực hoàn toàn xứng đáng. Đôi thanh mày màu khói bị nàng tô vẽ trở thành đôi mày kiếm cương nghị , đen nhánh. Phượng mâu xám nhạt vốn âm trầm , tích mịch liền tăng thêm mấy phần sắc bén của nam nhân. Sống mũi cao thon nhỏ trở nên góc cạnh. Bờ môi phiếm hồng nhu thuận thay đổi một ít màu sắc. Khuôn mặt trái xoan tú lệ được nàng đánh phấn tạo hình thay đổi một trời một vực. Cẩm ngọc thanh thiên , khí thế oai vệ , tay mang hắc ngọc phiến , ngón cái đeo nhẫn bạch ngọc bản to đúng chất một vị đại công tử.

“Ngươi là...Nam Cung tiểu thư?” Từ y nam nhân ngồi cạnh Hạ Trác lên tiếng.

Tư Nguyệt nhưn mày nhìn hắn. Nam nhân này tóc xoắn dài buộc nhẹ bằng sợi lụa tím nhạt. Mắt sáng như sao Khuê, bờ môi hồng nhuận, khuôn mặt tuấn đạt, ngọc thụ lâm phong. Nàng cười: “Phải, ngươi là Từ Đàm?”

Từ Đàm gật đầu, nhìn nàng với ánh mắt kỳ quặc: “Ngươi là nam nhân?”

“Khụ khụ...” Hạ Trác trực tiếp sặc nước.

Tư Nguyệt cười cười nắm lấy tay hắn đưa lên xoa mặt nàng. “Ta hóa trang.”

Gò má Từ Đàm ửng đỏ nhanh chóng thu tay lại, hắn chớp chớp mắt: “Loại phấn này thật tốt.”

“Ta có ghi tất cả các cách chế tạo trong sách đây, ngươi đã xem qua chưa?” Tư Nguyệt hứng thú nhìn hắn.

“Ta đã xem qua rồi. Chỉ là...có vài chỗ không hiểu.” Hắn cắn môi khiến bờ môi vốn hồng hồng trở nên ửng đỏ như cánh hoa tường vi xinh đẹp.

Nam nhân này thật dễ thương nha! Tư Nguyệt cười nhẹ: “Được, hôm nào ta sẽ cùng ngươi nghiên cứu. Có gì khó hiểu cứ hỏi.” Sau đó nàng chuyển ánh nhìn lên nam nhân tầm hai mươi tuổi cạnh Mạc Thương. “Đây là...”

Hạ Trác nói: “Hắn là Minh Nguyệt Hải, con trai của lão Đại thổ phỉ. Ta thấy hắn có tư chất tốt liền thu nhận dạy hắn tính toán, quản lý.”

Tư Nguyệt gật đầu nhìn hắn chăm chú song hắc ngọc phiền gõ “lách cách” xuống bàn: “Ngươi không thích ta?”

Minh Nguyệt Hải đặt ly trà xuống, mím môi: “Đúng.”

Tư Nguyệt cười nhẹ: “Lí do?”

Minh Nguyệt Hải nhìn Hạ Trác và Mạc Thương một cái rồi cúi đầu.

“Có phải người rất không phục tại sao Hạ Trác và Mạc Thương lại nghe lời ta đúng không?” Tư Nguyệt nhấp trà, cười cười.

Minh Nguyệt Hải im lặng, vò vò áo rồi nói: “Mạc ca ca võ công trác tuyệt, Hạ ca ca cũng thông minh, tài giỏi xuất chúng. Họ đều là người ta ngưỡng mộ. Vậy mà đối với ngươi...họ cung kính, ta không thích.”

Tư Nguyệt phì cười: “Tiểu tử, rất trung thực.”

Mạc Thương bực môi bắt di bắt dịch nhàn nhạt nhếch lên: “Minh Nguyệt Hải, võ công của nàng so với ta cao hơn mấy bậc. Sự tài giỏi của Hạ Trác là do nàng ta truyền thụ. Không có nàng ta, chắc chắn không có chúng ta bây giờ.”

Hạ Trác cũng mỉm cười, gật đầu: “Ta và Mạc Thương hợp lực lại cũng không thể bằng nàng ta được.”

Minh Nguyệt Hải ngược lên hướng Tư Nguyệt.

Tư Nguyệt cười nhẹ: “Không sao, từ từ rồi sẽ hiểu.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tam đại thế gia (P1)

Đến giờ hẹn với Tô gia, tất cả cùng đến Phường nhuộm Lãng Mộc Thủy. Tô gia hiện nay đương gia là Tam thiếu, Tô Minh Ly. Hắn từ lúc tiếp quản chủ sự đã đưa găm vóc Tô gia không những trở thành công phẩm cho Hoàng triều mà còn nổi rộng phạm vi sang các nước khác. Đích thị là một kẻ có tài năng.

Vừa bước đến cửa, một gia đình chạy đến, mỉm cười: “Xin hỏi các vị tìm ai?”

Hạ Trác nói: “Chúng ta có hẹn với Tô Tam thiếu gia bàn chuyện làm ăn.”

Gia đình lướt qua một lượt, thấy cả năm người đều khí độ hiên ngang, hắn là khách quý, liền cười: “Vây mời các vị vào đại sảnh đợi một lúc.”

Đại sảnh Phường nhuộm thiết nghĩ chỉ cần mấy bức tranh thêu tô vẽ là đẹp dễ rồi, không ngờ vị Tô thiếu gia này lại treo khá nhiều tranh thư pháp. Từng bức một đều nét long phượng, đẹp như họa đồ khiến Tư Nguyệt mở rộng tầm mắt.

Không đến một chung trà, vị Tô thiếu gia kia đã xuất hiện. Hắn vận cẩm bào sánh màu mầu đơn , đầu đội kim quan, khuôn mặt tuấn lãng. Đôi mắt sáng như sao , bên hông đeo bội kiếm. Trên tay cầm một chiếc quạt tơ phun bụi vàng lộ rõ khí chất phong lưu , hào hoa.

Tư Nguyệt đặt tách trà xuống , đứng dậy mỉm cười : “ Xin chào Tô công tử.”

Tô Minh Ly dừng bước trước mặt Tư Nguyệt , đôi mày nhíu lại : “ Ngươi là Nam Cung Ngao ?”

Tư Nguyệt liếc Hạ Trác một cái song cười , đáp : “ Là ta.”

Tô Minh Ly đến bên ghế , phẩy phẩy kim phiến cười khanh khách : “ Hạ Trác , ta trọng ngươi có tài nên mới đồng ý làm ăn. Không ngờ ngươi lại mang một nữ nhân đến , cái này thành ý là bao nhiêu đây ?”

Hạ Trác xếp bạch phiến, cười nhẹ : “ Nàng là chủ nhân của ta. Dĩ nhiên vụ làm ăn này phải do nàng làm chủ.”

“ Bỏn công tử không có hứng thú làm ăn với nữ nhân.” Tô Minh Ly đặt kim phiến xuống , nâng cốc trà Ô Trát thượng hạng thổi mấy lần hơi nhát.

Tư Nguyệt vô thanh vô sắc, đôi mắt ánh cười : “ Tô công tử xem thường nữ nhân ?”

Tô Minh Ly nhấp trà , nhìn Tư Nguyệt : “ Nữ nhân tính tình thay đổi thất thường , làm càng nhiều hồng càng nhiều.”

“ Tô công tử , chúng ta làm ăn vấn đề quan trọng nhất chính là sinh ý (lợi nhuận) , mà sinh ý hiển nhiên đã lập khế ước phân chia rõ ràng. Cái gọi là thất thường mà Tô công tử nói không lẽ do trên tình trường bị cô nương nào đá mà ôm hận ?” Tư Nguyệt tựa vào thành ghế , híp mắt đối diện với Tô Minh Ly.

Tô Minh Ly nhíu mày , cười đầy phong tình : “ Bỏn công tử xưa này chưa bao giờ biết chữ “bị đá” viết như thế nào.”

“ Nếu vậy sao công tử không thử tin tưởng ? Chúng ta có thành phẩm gấm Liên , lụa tơ tằm , gấm đồ tinh xảo, hiếm có tin chắc Hạ Trác đã cho công tử xem qua. Nếu công tử chê bai không muốn hợp tác , bỏn tiệm cũng không miễn cưỡng. Bất quá , thêm một bằng hữu còn hơn thêm một kẻ thù , Tô công tử cứ từ từ suy nghĩ.” Tư Nguyệt tựa tiểu phi tiểu, gõ nhẹ thanh hắc ngọc phiến lên mu bàn tay.

Tô Minh Ly cười to : “ Từ xưa đến nay chưa có ai dám uy hiếp bỏn công tử như vậy , nàng , là người đầu tiên. Ta phải xem bản lĩnh của nàng đến đâu .”

Dứt lời , Tô Minh Ly đứng dậy dẫn cả năm người đi tham quan Lăng Mộc Thủy. Phường nhuộm này từ khâu gia công , dệt vải , nhuộm vải đều bố trí rất hợp lý. Công việc cũng được phân chia rõ ràng cho từng người chứ không hỗn độn. Vải vóc thành phẩm , mềm mại đủ , tinh tế có vừa sờ qua liền thấy sự thoải mái. Xác thực đối tượng này không thể bỏ qua.

Đến phòng dệt , Tư Nguyệt quanh quẩn một lúc lại chăm chú nhìn sợi trên khung dệt , nàng cau mày : “ Vóc gấm lần này hẳn không được tốt.”

Tô Minh Ly nhướn mày : “ Ý nàng là ?”

“ Ngươi nhìn xem , sợi Thanh Miên không đủ độ đàn hồi , thanh mỏng hơn bình thường , có những sợi còn tước ra. Có phải hay không số Thanh Miên năm nay có vấn đề ?” Tư Nguyệt đi đến chiếc giò trúc lớn chứa sợi chưa qua dệt rồi nắm chà sát nhẹ nhẹ. “ Chất lượng bên trong rất tệ.”

Tô Minh Ly cũng đi đến , hần cau mày quay sang Từ chương quỹ đang cúi thấp đầu : “ Chuyện này là sao ?”

Từ chương quỹ lúng túng , mồ hôi như tắm : “ Công tử , năm nay vùng Lưu Giang mưa lớn hoành hành. Thanh Miên không ưa nước nên... chất lượng liền kém đi.”

“ Tại sao bây giờ ngươi mới nói ?” Tô Minh Ly xếp quạt , khuôn mặt tối sầm.

“ Nô tài nghĩ đây là chuyện nhỏ... không có vấn đề gì nên...” Từ chương quỹ cúi đầu càng thấp , thanh âm lí nhí.

“ Vô dụng !” Tô Minh Ly gầm mạnh. Song hắn đưa mắt liếc Hạ Trác. Hạ Trác lắc đầu, nhướn mày hướng về Tư Nguyệt , ý bảo hắn hỏi nàng. Tô Minh Ly nín thở , gượng cười : “ Tiểu thư , không biết nàng có cách gì hay không ?”

Tư Nguyệt nhếch mép cười : “ Ta là nữ nhân, làm sao biết được gì.”

Tô Minh Ly học theo bộ dạng tươi cười của Hạ Trác , nói : “ Ta nói đùa thôi, nàng đừng để bụng. Đại nhân không chấp tiểu nhân mà.”

“ Cổ nhân có câu chỉ có đàn bà với tiểu nhân là khó dạy. Ngươi nói xem ai là đại nhân , ai là tiểu nhân ?” Tư Nguyệt bĩu môi. Trước đó phi thường khinh khi nàng, bây giờ lại giờ công phu vuốt mông học. Hừ !

Tô Minh Ly bộ dáng vận vẹo, mồ hôi chảy ròng ròng. Nữ nhân đúng là thù dai a~. " Ta..."

“ Được rồi, dù sao nếu ta cùng người hợp tác thì số vóc gấm này hẳn liên quan đến ta. Lấy giấy bút đi.” Tư Nguyệt đưa mắt liếc hắn lại nhìn Hạ Trác. Đúng là vật học theo loài !

“Mau, lấy giấy bút!” Tô Minh Ly cau mày hướng Từ Nguyệt quý.

Ông ta vội vàng chạy đi xém chút là vấp ngã.

Từ Nguyệt suy nghĩ một hồi rồi nâng bút viết. Nàng thật sự không phải là thiên tài thần thông quảng đại, cái gì cũng biết mà là vì đọc qua nhiều sách vở, đại não cấu tạo tốt hơn người bình thường nên đọc qua liền nhớ kỹ. Và lại, tập đoàn Nam Cung thị nói rộng tay vươn ra nhiều lĩnh vực, thành thử mọi thứ nàng đều nghiên cứu, tìm hiểu. Không ngờ bây giờ vận dụng tốt.

Viết xong, Từ Nguyệt phui phui mảnh giấy rồi đưa cho Tô Minh Ly, bảo hắn dặn dò chế tác sợi và dệt theo đúng cách này.

Tô Minh Ly vừa cầm đến mảnh giấy, cả người giật nảy. Cách hắn là tốt, rất tốt là đằng khác, nhưng thứ khiến hắn chú ý nhất chính là chữ viết của nàng. Nét chữ thanh thoát, đẹp đẽ như tranh, không yếu đuối, mềm mại như nữ nhân, cũng không cứng rắn, vững chãi như nam nhân. Một tư vị hoàn toàn khác, giống như gió thoảng, nét chữ mang theo khí phách cuồng ngạo mà âm trầm khó hiểu. Cả thư họa gia nổi tiếng cũng không có mấy phần bằng nàng. Tô Minh Ly mắt sáng như sao Khuê, thần phục nồng đậm: “Thái sơn trước mắt mà ta lại xem thường, tiểu thư thứ lỗi.”

Từ Nguyệt nhú mày, cười cười: “Không cần câu nệ.”

Sau đó, mọi người trở về đại sảnh tính chuyện hợp tác. Từ Nguyệt từng lời nói ra đều vô cùng hữu dụng, tính toán chi li, sinh ý rõ ràng khiến Tô Minh Ly trước đó xem thường nàng bây giờ trở nên vô cùng kính phục. Minh Nguyệt Hải cũng không khác mấy, hắn vừa nghe vừa viết như đề khắc cốt ghi tâm từng câu chữ của Từ Nguyệt.

Đến giờ Tỵ (tầm mười giờ), lập xong khế ước, năm người Từ Nguyệt mới rời đi. Tô Minh Ly có ý mời dùng bữa nhưng vì có hẹn với Bạch gia đành phải từ chối. Tô Minh Ly nhân rồi nhất quyết đòi đi theo, Từ Nguyệt miễn cưỡng gật đầu.

Đi được vài bước, Từ Nguyệt lườm Hạ Trác: “Người cùng Mạc Thương có từng theo tên tiểu tử họ Tô này đến kỹ viện hay không?”

Hạ Trác đưa hai tay tỏ vẻ vô tội: “Không có, không có.”

Mạc Thương hưởng ứng gật đầu.

Từ Nguyệt bĩu môi, tiếp tục bước. “Ta tin Mạc Thương.”

Tô Minh Ly phe phẩy quạt, cười mỉm: “Nàng là chủ của bọn họ chứ đâu phải thê tử, sao lại quản cả việc đi kỹ viện hay không?”

Từ Nguyệt ngẩn mặt lên trời, nhàn nhạt cười: “‘Sắc tức thị không, không tức thị sắc’, phạm là con người đừng nên đắm chìm vào cái gì đó quá nếu không sẽ hỏng việc lớn. Tỷ như kỹ viện là nơi trăng hoa, kẻ có lý trí thì không sao, còn không có lý trí liền trượt lạc, hoang đàng. Không tốt!”

Minh Nguyệt Hải nhướn mày, lấy giấy ra viết viết.

Tô Minh Ly giật giật khóe môi: “Nàng rốt cuộc là khuê nữ nhà nào vậy? Giữa đường giữa xá lại đi nói những thứ đó.”

Từ Nguyệt cười cười, không để ý bước đi.

Trên tầng hai trà lâu, thanh y nam nhân thính tai nghe được, đôi môi cong lên. “Tìm lâu như vậy cuối cùng cũng tìm được.”

Tương Lí Vũ nhú mày liếc nhìn theo nữ nhân phần nam trang kia: “Sur huynh, huynh cần gì hao tâm tổn phế vì một nữ nhân?”

Từ Giai Âu Thần cười nhẹ, hướng tà bạch y đương khuất: “Đệ không hiểu. Có những người chỉ cần gặp qua một lần, đệ đã biết, cuộc đời này chỉ có người đó mới xứng với đệ.”

“Vâng, đệ không hiểu càng không muốn hiểu. Bây giờ quan trọng nhất là làm sao cứu được Uyển Nhi, tên Độc Ma đó đã bị sát hại rồi.” Tương Lí Vũ nghiêng răng nói.

Từ Giai Âu Thần nhướn mày cười: “Không phải hắn còn có Độc Điện sao?”

“Độc Điện bị cướp. Bây giờ cả độc lẫn người hạ độc đều không có, làm sao chế ra thuốc giải đây!” Tương Lí Vũ vô đầu thất.

Tà thanh y chậm rãi tung nhẹ, Từ Giai Âu Thần thanh nhả uống trà: “Vẫn chưa điều tra ra kẻ giết hắn?”

“Chưa. Theo pháp y, hắn bị một vật nhọn, vô cùng nhỏ đâm xuyên tim, đường đâm chưa bằng cả một mũi kim, giống như tơ vậy. Còn trên người một dưới hậu tâm, một cửa sâu vào cổ tay có lẽ cùng hung khí. Riêng trên mặt và tay trái có hai vết chém, vết chém thanh mảnh, sắc bén không giống hung khí bình thường. Hừ, rốt cuộc là ai mà thủ pháp lại đáng sợ như vậy?”

“Đệ nhờ hỗ trợ của Hồng Hạc Trai đi. Không sớm thì muộn cũng tìm ra.” Từ Giai Âu Thần vốn không để tâm chỉ một mực tìm kiếm đáng bạch y thanh mảnh kia. Nàng rốt cuộc là ai? Hắn điều tra không ra thân phận của nàng, theo dõi lại không được. Xác thực bết tắc.

Bạch gia trang, Khuôn quán gia trên tay cầm bài thiếp dẫn đường cho đám người Từ Nguyệt. Ông vừa đi vừa lén lén nhìn nàng, trong lòng không khỏi thờ dài. Nam nhân ưu tú trên đời đã hiếm vậy mà cả năm nam nhân khí chất hơn người đều theo sau vị Đại công tử Nam Cung Ngạo mang theo cỗ trầm

tình, lạnh lẽo này. Xem ra giới giao thương sắp có làn sóng mới trào dâng rồi.

Bước đến đại sảnh, Tư Nguyệt thấy một vị phụ nhân nhan sắc thanh tú tầm bốn mươi đương ngồi ở chính ghế thượng trà, hẳn là Bạch phu nhân, Lưu Phụng. Tư Nguyệt nghe nói, nàng ta xuất thân từ Thanh Loan Quốc, sau vì ái mộ Bạch lão gia nên quyết tâm theo y về Vệ Quốc chung sống nhất phu nhất thê, khiến người người ngưỡng mộ. Đến khi Bạch lão gia qua đời, nàng ta một mình bươn chải gây dựng nên Bạch gia hùng mạnh ngày nay, quả thực rất đáng để khâm phục.

“Vân bối xin chào Bạch phu nhân!” Tư Nguyệt mỉm cười.

Bạch phu nhân đặt chung trà trên tay xuống, lướt qua một lượt sáu nam nhân đang đi vào, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc song chăm chú nhìn Tư Nguyệt: “Đây chắc là Nam Cung công tử, mời ngồi.”

Có lẽ vì Bạch phu nhân là nữ nhân Thanh Loan quốc nên tính cách phóng khoáng, cởi mở không vòng vo nhiều, vừa uống xong ngụm trà liền bàn vào chủ đề chính. Bà ta đưa cho Tư Nguyệt một đĩa các phẩm vật và giá cả để hai bên cùng thương thảo. Tư Nguyệt lướt qua liền nhớ, giá cả nhắm trong đầu cũng không quá khó khăn khiến Bạch phu nhân tăng thêm mấy phần hài lòng.

Đang lúc bàn đến Thạch lựu ngọc thì bên ngoài vang lên một đạo thanh âm trong trẻo.

“Nương, người xem. Tiểu Hoa Hoa vừa mới đẻ trứng ra rất nhiều tiểu Hoa Hoa con xinh đẹp.” Một cô nương tầm độ mười lăm, khuôn mặt tròn trắng nõn, tóc búi đơn giản, đôi mắt lấp lánh như sao chạy vào. Trên tay nàng ta còn mang một chiếc giỏ đan bằng trúc.

Bạch phu nhân nhíu mày: “Vân Nhi!”

Bạch Tường Vân mặc dù là lớn lên ở Vệ quốc nhưng tính cách lại giống mẫu thân vô cùng thân thiện, cởi mở. Nàng ta không chút thẹn thùng, đưa mắt nhìn cả thấy sáu nam nhân đang ngồi trong đại sảnh, thâm tâm vô cùng ngạc nhiên. Sáu nam nhân này, muốn dung mạo có dung mạo, muốn khí chất có khí chất, đúng là nhân trung long phượng a~. Không hiểu mà xui quý khiến thế nào, đôi mắt tròn lẳng, xinh xắn của Bạch Tường Vân dừng lại trên người Tư Nguyệt.

Nam nhân vận bạch y, tóc búi đơn giản bằng ngọc trâm thuần khiết. Mây kiếm, mâu phượng thâm trầm, nhàn nhạt nhưng sắc bén, khuôn mặt tuấn đạt, hoàn mỹ như tạc. Cả người quanh khí chất vẫn đậm phong khinh, thanh khí hơn người. Trái tim Bạch Tường Vân bỗng trở nên nhộn nhạo, gò má phồng hồng chạy đến chỗ Bạch phu nhân.

Bạch phu nhân hiển nhiên hiểu tâm ý của nữ nhi, liền cười: “Vân Nhi, mau chào các vị công tử đi.”

Bạch Tường Vân len lén liếc nhìn Tư Nguyệt, mỉm cười: “Tiểu nữ Bạch Tường Vân, chào các vị công tử.”

Tư Nguyệt nhàn nhạt cười: “Chào Bạch tiểu thư, tại hạ là Nam Cung Ngạo.”

Bạch Tường Vân thấy nụ cười thoảng như gió xuân, khuôn mặt ứng đỏ đến tận mang tai.

Bên kia Hạ Trác cùng Tô Minh Ly thấy một màn tình ý e lệ, khóe môi cười đến lộ cả răng hàm.

Tư Nguyệt lờm lờ, cười nhẹ hướng Bạch Tường Vân: “Bạch tiểu thư, tiểu Hoa Hoa tiểu thư đang nuôi có phải hay không rắn Hoa Lục Mẽ?”

Bạch Tường Vân nhẹ nhàng gật đầu.

“Rắn Hoa Lục Mẽ xác thực không độc nhưng thường xuyên tiết ra dịch này không tốt cho người bình thường lắm. Tiểu thư vẫn nên xem chừng.” Tư Nguyệt giữ nét cười dịu dàng.

“Cảm ơn công tử chỉ dẫn.” Bạch Tường Vân mỉm cười lộ ra lúm đồng tiền nho nhỏ bên gò má nộn phấn, hồng hồng.

Bạch phu nhân hài lòng nhìn Tư Nguyệt song lên tiếng: “Yên Cúc, mau đưa tiểu thư vào đi. Chăm sóc tiểu Hoa Hoa cẩn thận đừng để chất dịch gì đó quấy nhiễu tiểu thư.”

"Vâng, thưa phu nhân."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tam đại thế gia (P2)

Bạch Tường Vân lưu luyến rồi đi. Mọi người tiếp tục thương thảo song lập kế ước. Bạch phu nhân ngờ ý mời Tư Nguyệt ở lại dùng cơm nhưng Tư Nguyệt lại sợ Bạch Tường Vân hiểu lầm, tiếp tục tình chàng ý thiếp nên đành phải khéo léo từ chối.

Rời khỏi Bạch gia trang , cả thầy sáu người đến từ lâu Minh Thủy dùng bữa. Từ lâu Minh Thủy theo lời Tô Minh Ly là một trong những từ lâu nổi tiếng nhất của kinh thành, là nơi các quan nhân , quý tộc thường xuyên lui tới. Minh Thủy lâu gồm ba tầng , bài trí trang nhã bằng các bức tranh thêu và tranh thư pháp khiến người người vào đây không riêng mục đích thưởng mỹ thực mà còn phẩm thơ, bình tranh.

Tô Minh Ly chọn một nhả gian chữ Thiên, gọi vài món đặc sản của từ lâu.

Sau một hồi kiểm chế , Tô Minh Ly đặt đôi đũa bạc xuống , cau mày nói : “ Ngạo Nhi ! Nàng thực sự là nữ nhân sao ?” Vì nàng không nói cho hắn biết tên thật nên hắn đành gọi như vậy. Ngạo Nhi... nghe cũng quá mức bất bình thường đi.

Tư Nguyệt đang thảo luận với Hạ Trác về vấn đề của nông gia thì ngừng lại, liếc nhìn Tô Minh Ly : “ Thế nào mới là nữ nhân ?” Nàng tao nhả gấp một con tôm đồ au đưa lên miệng.

“Nữ nhân, không có nữ nhân nào ngồi ăn với nam nhân mà hết thương thảo nông gia đến tởm, thực phẩm như nàng. Cũng không có ai nhìn thấy mỹ mạo của Tô Minh Ly ta mà còn có thể nuốt nổi thức ăn a~” Tô Minh Ly bực bội phẩy phẩy chiếc kim phiến. Hắn đường đường là một trong Tứ đại công tử nổi danh của kinh thành, vậy mà từ lúc nàng thấy hắn, ngay cả một tia ngạc nhiên , thẹn thùng cũng không có. Đúng là thất bại thảm hại.

Tư Nguyệt nhóp nhép nhai xong con tôm rồi hớp một ngụm trà, mỉm cười : “ Nếu mỹ mạo của Tô tiểu tử ngươi có thể làm ta nuốt không trôi thức ăn thì mười mấy năm qua ở cùng với Hạ Trác và Mạc Thương, ta đớp không khí mà sống à ?”

Tô Minh Ly xẹp quạt , đứng phắt dậy : “ Ta không tin dung mạo ta thua kém tên Hạ Trác !”

Hạ Trác nhàn nhã uống trà, vỗ vỗ tay Tô Minh Ly như an ủi : “ Ngươi đừng buồn, rồi sẽ có người nhận ra vẻ đẹp của ngươi.”

“ Hạ Trác ! Ngươi...” Tô Minh Ly nghiêng răng.

Tư Nguyệt không để ý tiếp tục gấp tôm thưởng thức. Món ăn cổ đại, đúng là thơm ngon nguyên chất nha.

Dùng bữa xong, Tư Nguyệt mới sực nhớ những thứ nàng đã viết lúc sáng liền lấy đưa cho Hạ Trác.

Hạ Trác đọc một lượt, đôi tay không kiềm chế bấu mạnh vào trang sách. “ Thủy...tình ?”

Mạc Thương cũng nhú mày nhìn quyển sách trong tay Hạ Trác. Thủy tình , mặc dù người hiện đại đều biết đến nó nhưng cách điều chế nếu không phải người chuyên nghiệp, đã từng đích thân chế tạo thì chắc chắn sẽ không thể nào biết được. Nàng, thật sự đã vượt khỏi mức giới hạn của con người.

Tư Nguyệt mỉm cười : “ Tìm vài người có hứng thú nghiên cứu thử. Hôm nào ta sẽ đến xem.”

Nhân lúc chưa đến giờ hẹn với Hạ Lan gia, Hạ Trác đưa Tư Nguyệt đến Phường nhuộm và Phường thêu xem qua. Những người làm ở đó vừa biết tin vị chủ nhân trong truyền thuyết cuối cùng cũng xuất hiện thì hết sức mừng rỡ, ra cổng chào đón. Nói đến Tư Nguyệt, họ liền nói đến giai thoại của những quyển sách truyền thụ mà nàng viết song vài vị đại sư , nữ phường không hiểu thứ gì đều ra sức hỏi. Tư Nguyệt vừa giải đáp vừa chỉ dẫn thêm vài điều cần lưu ý khiến họ càng thêm tin tưởng, bái phục vị Đại công tử Nam Cung Ngạo.

Tô Minh Ly là người kinh doanh gấm vóc, tơ lụa , hắn biết mỗi thứ nàng nói đều đáng giá bằng cả gia tài. Hắn lúc này thật sự không biết dùng từ ngữ nào để hình dung nàng. Thông minh, trầm tĩnh, hiểu biết cao rộng...càng tiếp xúc càng thấy lún sâu. Đến mức không thể quay đầu được nữa...

Chính sảnh, Hạ Trác tập hợp tất cả người làm từ từ lâu, phường nhuộm đến quầy hàng...tuyên bố chính thức về tên mới và thời điểm khai trương. Đồng thời, còn nói rõ, mỗi bảng đề tên đều hiệu một chữ Nguyệt, sau này gọi là Nguyệt gia.

“ Cửa hàng trang sức : Thôi Điệp Trai, cửa hàng tơ lụa : Tuyết Liên Phường, Thụy Liên Phường, cửa hàng hương liệu : Nhuyễn Điệp Trai, cửa hàng sơn phấn : Tuyết Dung Trai, cửa hàng thêu : Diệu Long Phường, cửa hàng y phục : Diệu Sắc Phường, Từ Lâu là Yên Chi, Phường nhuộm Cẩm Sắc, Phường thêu Cẩm Ngọc. Ta hi vọng mọi người đều làm hết sức mình vì sự phồn thịnh của Nguyệt gia.” Hạ Trác cầm bản giấy chậm rãi đọc, khỏe mỗi nhếch lên cao.

“ Làm hết sức !!!” Tất cả đều hào hứng hô to.

Hạ Trác phất tay áo ra hiệu.

Từ ngoài cửa, bốn nữ phường thêu đưa vào một chiếc khay ngọc lớn, bên trên chứa cẩm bào đồ thẩm, nét gấm tinh tế, mềm mại xác thực là cực phẩm. Theo sau họ là bốn nam nhân khiêng khung treo bằng gỗ từ đàn đặt vào giữa đại sảnh.

Hạ Trác mỉm cười : “ Đây là y phục được làm từ xấp gấm Liên tốt nhất của Nguyệt gia chúng ta, hôm nay đích thân Đại công tử sẽ thêu lên nó, đem đến khởi đầu hoàn hảo.”

Bốn nữ phường bắt đầu nhanh chóng xỏ y phục đưa lên khung treo. Bên kia một vị đại sư nhuộm chỉ cũng hưng phấn dâng lên thành quả bao ngày của mình.

Tư Nguyệt nhướn mày : “ Đây là...”

Hạ Trác mỉm cười, vỗ vai Tư Nguyệt : “ Quỳ hoa bảo điển...”

Tư Nguyệt lườm Hạ Trác song khép hồ mâu phượng tịch tịch. Đến khi mở ra chỉ còn một mảng bình thân, tĩnh lặng vô thanh vô sắc. Nàng chạm tay vào cảm y song nâng lấy kim đã luôn chỉ những sợi chỉ vàng lấp lánh.

Mọi người đứng ở đại sảnh hôm đó, không ai biết nàng đã hoàn thành cảm y rực rỡ đó bằng cách nào, họ chỉ thấy những mũi kim tinh tế, mạnh mẽ, những sợi chỉ đầy màu sắc, rực rỡ, xinh đẹp, hỗn loạn nhưng mềm mại.

Tô Minh Ly ngẩn ngơ, không thốt nên lời.

Từ Đàm lặng lẽ đứng phía xa. Hắn bỗng nhớ lại ngày Hạ Trác đưa đến cho hắn Nhuyễn Diệp Hương. Suốt ba ngày ba đêm hắn không ngủ để nghiên cứu nó, đến cùng vẫn thất bại, hắn hoàn toàn thất phục. Rồi Hạ Trác tiếp tục tặng quyển sách đề hai chữ đơn giản “ Hương liệu”, thế nhưng, bên trong lại không hề đơn giản chút nào. Đó là những thử thách dù hắn khổ tâm cả đời cũng không thể làm ra, không thể biết đến. Hắn kinh ngạc, hắn sùng bái, hắn sợ hãi. Cuối cùng hắn quyết định, cả cuộc đời này...hắn nguyện ý theo nàng, một nữ nhân hắn chưa hề biết mặt, Nam Cung Tư Nguyệt.

Khi mọi người trấn tĩnh, bức tranh mỹ lệ đã dứt nốt sợi chỉ cuối cùng.

Trên nền gấm Liên đỏ rực, tinh tế. Những đóa hoa mẫu đơn tinh xảo, bung cánh nở rộ, rực rỡ đến u man. Nương theo cánh mẫu đơn ủy mị mà cao quý là một thân ngũ sắc hồ điệp vẫn vương, phấp phới như động. Lan dài trùng trùng điệp điệp tà vấy, mẫu đơn – nhất mẫu chi hoa xinh đẹp khiến người người ngợp thở. Đường thêu tinh xảo, nét thêu thanh mảnh giống như đã in lên nền gấm một cách mỹ lệ.

“ Thật kỳ diệu...” Một nữ phùng thêu ngớ ngàng thốt.

Tiếp đó là những tràn vỗ tay như pháo nổ, rung động cả đại sảnh.

Giờ Thân, sáu người rời Phưởng nhuộm đến Hạ Lan gia trang. Quân gia họ An cầm trên tay bài thiếp cúi đầu xin lỗi, ông nói Hạ Lan Đại công tử hiện đang nghiên cứu hương liệu ở ngoại ô, nhất thời không về được. Nếu Tư Nguyệt muốn gặp thì hãy đến đó tìm.

Ở đời, Khương Tử Nha câu cá mấy chục năm mới gặp được Cơ Xương, Tư Nguyệt nàng cũng không hẳn có được cơ may như vậy. Nàng nhờ Tô Minh Ly thuê một cỗ xe tiến thẳng ra ngoại ô.

Ven bờ rừng, một căn nhà trúc lẳng lẳng nằm đó, bên cạnh là con suối nhỏ. Từ xa đi đến đã ngửi thấy những mùi hương kì lạ, đan xen hòa quyện vào nhau, rất ngọt ngào.

Trước cửa có hai hộ vệ vận áo xanh, thấy đám người Tư Nguyệt liền cau mày : “ Các người là sai ?”

Tư Nguyệt mỉm cười đưa bài thiếp cho họ : “ Chúng ta có đến tìm Hạ Lan công tử bàn công việc.”

Hai hộ vệ nhìn nhau song chạy vào bẩm báo. Một lúc sau đi ra, chỉ nói ngắn gọn là công tử của bọn họ đang bận điều chế hương, không tiện tiếp khách.

Tư Nguyệt liếc nhìn Từ Đàm, hiển nhiên hắn hiểu ý đi đến bờ suối bắt đầu nhóm lửa đốt hương. Người đang điều chế hương, ta liền lấy hương dụ người, không tin không dụ được hổ rồi rừng a~

Mặc Thương lượm vài thanh củi khô rồi đốt lửa, Từ Đàm lấy ra một chiếc đĩa đồng nhỏ đưa lên ngọn lửa. Đến khi đĩa đồng nóng ran, hắn cho vào bột hương màu hồng cánh sen. Gọi là Hồng Ý Hương.

Mùi hương này rất nhạt, có một chút giống Oải hương nhưng nhẹ hơn. Thanh đạm, lan tỏa chỉ cần người tinh ý sẽ nhận ra sự đặc biệt trong loại hương liệu này.

Đúng như Tư Nguyệt nghĩ, chưa đến nửa nén nhang, cánh cửa trúc chậm rãi mở ra. Đằng sau cánh cửa ngập tràn mùi hương liệu là một nam nhân ngồi xe lăn. Y mang trường bào màu lam thẫm, mái tóc xõa dài búi hai bên tóc mai bằng một thanh ngọc trâm. Khuôn mặt đẹp tựa điêu khắc, đáng tiếc, đôi mắt vô hồn ảm đạm. Y liếc nhìn một lượt, dừng lại chỗ đám người Tư Nguyệt, nhàn nhạt nói : " Vào đi."

Hạ Lan Tích Vũ là đại công tử của Hạ Lan gia, một người tuyệt đối điên cuồng vì hương liệu. Ngoại trừ hương liệu, trong mắt y không hề dung chứa thêm bất kì thứ gì. Còn tính cách, theo lời Tô Minh Ly chỉ đơn giản bốn chữ, lạnh nhạt và kỳ quái.

Hạ Lan Tích Vũ sau khi thấy tất cả đã yên vị thì bảo hộ vệ áo xanh lấy trên giá trúc ra một quyển sách bìa đen đưa cho Tư Nguyệt : “ Đây là tên và giá cả của các nguyên liệu. Muốn xem thì sang phòng kia.” Y đoạn chỉ tay về căn phòng ở cuối dãy hành lang, từ đó ngào ngạt mùi hương trộn lẫn.

Tư Nguyệt không nhìn qua mà đưa thẳng cho Từ Đàm : “ Đến đó xem đi. Cảm thấy cái nào được liền ghi lại.”

Từ Đàm nhìn nàng rồi nắm chặt quyển sách. Hắn đứng dậy bước đi.

Hạ Lan Tích Vũ tiếp tục, giọng nói không mặn không nhạt : “ Thành phẩm ?”

Tư Nguyệt mỉm cười hướng Minh Nguyệt Hải.

Minh Nguyệt Hải đưa chiếc túi da đầy ắp các loại hương liệu, phần son ra song đồ lên chiếc bàn dài trước mặt Hạ Lan Tích Vũ. Đồng thời, hắn lấy

quyển sách ghi tên , giá cả và công dụng chủ yếu đặt xuống.

Hạ Lan Tích Vũ liếc qua quyển sách rồi xem xét từng hộp hương liệu, son phấn. Y nhấc chiếc hộp gấm màu hồng, bên trong có chất giống như sáp, trong veo, thoang thoảng mùi hương rất dịu. “Đây là gì?”

Tư Nguyệt chậm chậm nói : “Đó gọi là kem dưỡng. Thoa lên mặt có thể dưỡng dung, xóa vết sẹo, vết thâm.”

Hạ Lan Tích Vũ nhướn mày, trong khoảnh khắc một phần mười giây kia Tư Nguyệt nhận thấy trong ánh mắt y lóe lên tia sáng. Giống như khi Tô Minh Ly nhìn thấy chữ viết của nàng vậy.

“Còn cái này ? Đây là hương gì?” Hạ Lan Tích Vũ dùng tay vân vê lấy bột phấn sánh mịn màu xám tro, mùi hương đầy quyến rũ.

“Mật Hợp Hương.” Tư Nguyệt cười nhẹ.

“Đây?” Y tiếp tục nâng lên một hộp gấm màu trà, chứa những thoi hương hình trụ.

Tư Nguyệt nói : “Trầm Điệp Hương.”

Hạ Lan Tích Vũ khẽ cau mày. Tất cả những loại hương ở đây đa phần y đều chưa thấy qua, nhưng y biết tất cả đều là cực phẩm. Y lật qua lật lại các hộp gấm giống như đang tìm kiếm thứ gì đó. Cuối cùng, tay y dừng lại bên một hộp gấm màu đỏ, bột phấn bên trong tím ma mị, màu của nhụy Dạ Lan Hương huyền hoặc. “Đây là hương gì?”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Thiên hải lâu

Nhuyễn Điệp Hương.” Từ Đàm từ dãy hành lang đi ra. Hần bước đến bên cạnh Tư Nguyệt rồi đưa cho nàng một xấp giấy ghi tên và nhận xét của hần về các loại nguyên liệu.

Hạ Lan Tích Vũ hít mấy lần hương dịu dịu tỏa ra từ hộp gấm, nghi hoặc : “Nhuyễn Điệp Hương ? Là do người điều chế?” Y đoạn nhìn Từ Đàm.

Từ Đàm nhếch môi : “Không phải ta. Hương này là do Đại công tử chế.”

Đại công tử ở đây hiển nhiên Hạ Lan Tích Vũ hiểu là bạch y nam nhân đang cầm hắc ngọc phiến, mâu phượng xám tro lạnh lẽo kia. Y nhìn Tư Nguyệt : “Người biết chế hương ? Ta thấy người rất sạch.”

Hạ Lan công tử ăn nói rất khiêm lời. Đáng lý ra y phải nói “ta cảm thấy trên người người không có bất kì mùi hương nguyên liệu nào”, không ngờ y lại rút gọn thành một câu quái dị đến thế. Tư Nguyệt cười : “Ta rất ít khi điều chế.”

“Vậy nếu ta thu mua Nhuyễn Điệp Hương thì có hay không thành phẩm?”

Tư Nguyệt tựa tiểu phi tiểu : “Dĩ nhiên có.”

Hạ Lan Tích Vũ gật đầu : “Tất cả trên bàn này ta đều mua, giá cả không cần bàn lại. Phi Ưng, lấy giấy.”

Từ lúc bước vài căn nhà trúc cho đến lúc rời đi, Tư Nguyệt cảm thấy Hạ Lan Tích Vũ giống như mùi hương quanh quẩn ở đó vậy. Nhàn nhạt, nhẹ dịu như không tồn tại nhưng thật sự chính nó mới là tồn tại mãnh liệt nhất.

Cỗ xe ngựa lộc cộc lăn bánh trở về kinh thành.

Hạ Lan Tích Vũ ngồi trên chiếc xe lăn thóang nhìn cho đến khi thanh âm kia khuất xa, không còn vang vọng.

Trời tối, khi trăng lên cao , cao đến một khoảng cách vời vợi. Tư Nguyệt bắt chồng trong hoa đình, một tay đưa bánh quế hoa lên miệng nhai nhóp nhép, một tay phe phẩy hắc ngọc phiến.

“Đến rồi thì ra đi, giả thần giả quỷ.” Tư Nguyệt lười biếng lên tiếng.

Từ trong các góc tối u ám của hoa viên, mười mấy hắc y nhân xuất hiện, nửa khuôn mặt trên đều được che lại bằng mặt nạ lông sói. Dẫn đầu là hai lão nhân tầm ngũ tuần, một vận hắc y , một vận bạch y.

“Chúng thuộc hạ tham kiến Lâu Chủ.”

Tư Nguyệt uể oải phát tay.

Từ trên tường cao một bóng đen nhảy phốc xuống. Ông lão mái tóc hoa râm rối như tổ quạ, bên hông giắc bình rượu da dê đề một chữ Quân, cười hi ha : “Nha đầu, đùa với ngươi chẳng vui chút nào.”

Vị này chính là ông lão đã tặng nàng thanh hắc ngọc phiến khi ở U Châu. Và thân phận thật sự của ông ta là tiền Lâu chủ Thiên Hải Lâu - Lạc Thanh Dương đỉnh đỉnh đại danh. Đồng thời, chiếc hắc ngọc phiến gọi là Hắc Nguyệt Đăng Long Phiến, một trong bát đại thần khí nổi tiếng giang hồ. Thanh phiến này nếu chiếu rọi dưới ánh trăng, trên mặt sa quyền sẽ xuất hiện một bộ võ công tên Âm Nhiễm Biệt La, thần công không tể. Việc này Tư Nguyệt đã biết và luyện đến tầng thứ 5.

Còn chuyện gặp gỡ người của Thiên Hải Lâu xảy ra chỉ khoảng 4 ngày trước, lúc đó đoàn quân dừng tại Triều Châu. Tư Nguyệt mang hắc ngọc phiến ra ngoài đi dạo, không ngờ rơi vào tầm mắt của người Thiên Hải Lâu. Đêm đó, nàng bị hơn năm mươi tên sát thủ của Thiên Hải Lâu ám toán, sau này mới biết đó gọi là thiên la địa võng để xem tân Lâu chủ có đủ thực lực tiếp quản Thiên Hải Lâu hay không thôi.

Nói đi nói lại, Tư Nguyệt nàng một đời anh minh đến cùng lại bị lão nhân Lạc Thanh Dương áp vào tròng, bắt nàng gọi ông ta là sư phụ, bắt nàng trở thành cái Lâu chủ Thiên Hải Lâu.

Bất quá, Thiên Hải Lâu không tể, nàng miễn cưỡng gật đầu.

“Bẩm Lâu chủ, đã tra ra hành tung của Hàn Dục.” Một trong tứ đại hộ pháp, Tư Không Hạ lên tiếng.

Hàn Dục ở đây cũng là một trong tứ đại hộ pháp. Hắn nắm trong tay chuỗi kỷ viện, sông bạc, khách điểm của Thiên Hải Lâu. Còn một vị khác tên Trầm Phong, đang giữ Hành kim lệnh, lệnh bài điều động giao thương mười hai Châu Thương Long quốc. Cả hai người này đều hành tung bất định. Lão nhân Lạc Thanh Dương nói trừ phi nàng thu phục được hai người bọn họ thì nàng mới có thể đường đường chính chính ngồi lên ngôi vị Lâu chủ.

Mặc dù Lâu chủ gì đó nàng không đếm xỉa nhưng Hành kim lệnh, giao thương quặng mỏ khắp Ngũ quốc là một thứ béo bở. Tư Nguyệt hiển nhiên không thể bỏ qua.

Tư Nguyệt cười : “Ồ đâu ?”

“Hắn gần đây hay xuất hiện tại Bách Hoa Lâu. Ngày mai sẽ có cuộc đấu giá hoa khôi, chắc chắn hắn sẽ đến.” Tư Không Hạ nói.

“Được rồi.” Tư Nguyệt vờ về chiếc nhẫn bạch ngọc trên tay, môi hồng nở nụ cười nhẹ. “Hạ Trác, Mạc Thương, ra đây đi.”

Thanh âm vừa dứt, hai bóng dáng vụt ra cũng là một đen một trắng, rất hợp với Thiên Hải Lâu nha.

Hắc hộ pháp – Cổ Phi kinh ngạc : “Đây là...” Hắn ở đây từ nãy giờ lại không cảm nhận được bất kì luồng khí lạ nào. Xem ra, hai thiếu niên này võ công vô cùng xuất chúng.

Tư Nguyệt khẽ cười : “Họ là gia thân của ta. Hắc y nhân gọi là Mạc Thương, bạch y là Hạ Trác.”

Lạc Thanh Dương ăn bánh quế hoa, lướt qua Hạ Trác và Mạc Thương cười khanh khách : “Bạch huyển, Huyết lệ, không tội.”

“Bạch huyển ?” Tư Không Hạ giật mình. “Nam nhân trẻ tuổi như vậy đã luyện đến Bạch huyển. Đúng là hiếm thấy.”

Tư Nguyệt hài lòng cười : “Tư Không Hạ, Cổ Phi, ta muốn đưa họ vào Lâu không biết có được hay không ?”

Tư Không Hạ vui mừng : “Dĩ nhiên là được. Ta và Cổ Phi đều đã già, tứ đại hộ pháp xem ra phải thay người mới rồi.”

Cổ Phi trầm ngâm một lúc, lên tiếng : “Lâu chủ, ta có một ý nguyện không biết Lâu chủ có thể đồng ý ?”

“Mời Cổ hộ pháp.” Tư Nguyệt gật đầu.

“Bộ đao pháp Lưỡng Ưc Trường Vân của ta tìm kiếm cả đời cũng không tìm ra người truyền thụ. Nay gặp Mạc thiếu hiệp liền thấy rất thân thuộc. Không biết có thể...” Cổ Phi đôi mắt sáng ngời.

Tư Nguyệt chậm chậm hướng Mạc Thương.

Khóe môi Mạc Thương nhếch lên : “Hi vọng Cổ hộ pháp không chê.”

“Thật tốt !” Cổ Phi run rẩy cười.

Tư Không Hạ vuốt vuốt ria mép, lướt qua Hạ Trác : “Tiểu tử, ngươi có hứng thú với Cuồng Vũ Phong kiếm pháp của ta không ?”

Hạ Trác cười to : “Vây thì không gì tốt bằng.”

Sau đó, Tư Nguyệt còn bàn thêm việc dời Thiên Hải Lâu từ đỉnh Minh Sơn cách Trung Chân một trăm năm mươi dặm về núi Cự Vân. Lão nhân Lạc Thanh Dương cũng đồng ý, đêm đó tức tốc đi vào Hoàng cung bàn chuyện với Vệ Quân Thương. Tư Nguyệt nghe Lạc Thanh Dương nói năm xưa ông

khiến Vệ Quân Thương nọ một ân tình, bây giờ xin hân hạnh đất Cự Vân để xây dựng Thiên Hải Lâu, hân dĩ nhiên đồng ý.

Bây giờ tất cả đều xong xuôi. Chỉ đợi bắt hai con cá lớn kia, nắm lại quyền điều hành mà thôi.

Suốt đêm đó, Tư Nguyệt cùng bốn người Tư Không Hạ, Cổ Phi, Hạ Trắc và Mạc Thương bàn về việc chuyển dời Thiên Hải Lâu. Đồng thời phân bổ lại nhân sự, tìm hiểu giao thương của Thiên Hải Lâu. Đến khi trời tờ mờ sáng họ mới rời đi.

“Tiểu thư, không xong rồi, tiểu thư ơi!” Thái Chân gấp rút chạy trên hành lang. Xô cửa xông vào phòng.

Tư Nguyệt lười biếng nằm trên giường. nàng chỉ mới ngủ được một canh giờ thôi nha, đúng là phiền phức. “Có chuyện gì?”

Thái Chân thở hồng hộc: “Lí... Lí Tề Tướng mang đồ đến cầu thân tiểu thư.”

Tư Nguyệt nhú mày, chậm rãi ngồi dậy: “Bình đến tướng chặn. Thay y phục!”

Đại sảnh Tướng Quân phủ, Nam Cung Tĩnh ngồi tại chính ghế uống trà mà lòng như lửa đốt lâu lâu lại nhìn sang Lí Đồn Nho vận trường bào màu lam nhạt, bình thần thường trà.

Tư Nguyệt ung dung bước vào.

“Tham kiến Quận chúa!” Lí Đồn Nho mỉm cười, chấp tay.

Tư Nguyệt gạt đầu, bình thần nói: “Tề tướng, mời ngồi.” Song nàng bước đến bên ghế. “Không biết Lí Tề tướng đến đây là có việc gì?”

Lí Đồn Nho chăm chú nhìn nàng, khóe môi cong lên: “Đồn Nho trước đã đến Hoàng cung xin hoàng thượng ban hôn với Quận chúa.”

Bàn tay nâng trà của Nam Cung Tĩnh run lên. Tư Nguyệt nhàn nhạt cười: “Hắn là hoàng thượng không đồng ý.”

“Quận chúa chê cười, hoàng thượng nói hôn sự của Quận chúa sẽ do chính Quận chúa làm chủ. Doãn Nho đến đây hi vọng Quận chúa chấp nhận lời cầu thân.” Lí Đồn Nho nói, thanh âm có mấy phần nghiêm túc.

Tư Nguyệt trong lòng cười nhạt. Xem ra thế cục bây giờ đều trông mong vào một nữ nhi như nàng rồi. Nam Cung Tĩnh Lão tướng là một thế gia được hoàng thượng trọng dụng, nắm trong tay hơn một nửa binh mã Vệ Quốc. Nhưng Nam Cung Hạo Kỳ trưởng tử lại là huynh đệ kết nghĩa với Thái tử, trước kia Nam Cung tiểu thư cũng một mực yêu hắn vì thế lập trường của Nam Cung Tĩnh đã được quyết định. Đáng tiếc, không ngờ Thái tử từ chối khiến Nam Cung tiểu thư tự vẫn, Nam Cung Tĩnh quay ra thế đối diện với Thái tử. Thời điểm này tất cả mọi mũi nhọn đều hướng về nàng a~. Chỉ là không ngờ, Hoàng Hậu chưa sanh được hài tử đã bảo ca ca mình ra giành lấy quyền lực. Tư Nguyệt đặt chung trà lên bàn, nói băng quơ: “Đa tạ thịnh tình của Tề tướng. Nhưng ngài nên nhớ, ‘dưỡng binh trước, điều binh sau. Muốn bắt thỏ, phải rào hàng’, bốn cung cũng không thể giúp gì cho ngài.”

Lí Đồn Nho thâm thúy nhìn nàng, cười rộ: “Cảm ơn Quận chúa nhắc nhở. Chỉ là Doãn Nho sẽ không bỏ cuộc. Cáo từ.” Hắn đứng dậy chấp tay rồi rời đi.

Tư Nguyệt nói vài câu với Nam Cung Tĩnh xong rồi khỏi Tướng Quân phủ, lên cỗ xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn tiến lên núi Cự Vân. Đêm qua, Lạc Thanh Dương vào hoàng cung nói rõ với Vệ Quân Thương. Vệ Quân Thương đồng ý, ngoại trừ đường lộ lớn và đường mòn trong rừng thì mặt sau dãy Cự Vân đều thuộc về Thiên Hải Lâu, kể cả ba thôn trang khác trên núi.

Quảng trường thao luyện Cự Vân thôn, một bên là hơn một trăm nhân khẩu Cự Vân thôn, một bên là mấy nghìn người của Thiên Hải Lâu. Tư Nguyệt vận thanh áo lụa màu tím, váy lan dài, đai eo thắt ngọc, tóc xoắn nhẹ ngồi tựa vào chiếc ghế rồng màu đen đặt trên đài cao ba trượng. Bên cạnh là Lạc Thanh Dương vẫn nguyên bộ dạng lôi thôi lếch thếch nhắm nhấp rượu vang do Hạ Trắc ủ.

Không gian phi thường im lặng.

Người của Cự Vân thôn một nửa là quân binh do nàng huấn luyện, sợ nàng như sợ cọp còn nửa kia là những thổ phi do Mạc Thương huấn luyện, rất có quy tắc.

Người của Thiên Hải Lâu, mặc dù chưa từng biết đến vị tân Lâu chủ này nhưng đều là người luyện võ ắt biết ai mạnh ai yếu. Nữ nhân đẹp như tiên giáng trần vậy mà một thân cường khí tựa Thái Sơn áp đỉnh thật sự khiến người người phải đỏ mặt hôi hĩnh sợ.

Tư Nguyệt cười nhẹ: “Chào mọi người, ta là chủ nhân của Cự Vân thôn cũng là tân Lâu chủ của Thiên Hải Lâu. Hôm nay điều ta muốn nói rất đơn giản, hai bên sẽ sáp nhập vào nhau, dưới hoàng lệnh của hoàng đế Vệ quốc, dãy Cự Vân này hiển nhiên thuộc về chúng ta. Sau này, vẫn là mỗi người mỗi việc, trước kia làm gì sau này làm đó. Còn thay đổi lúc sau ta sẽ phân phó lại.” Nàng lướt qua một lượt tất cả những người bên dưới, nói: “Còn bây giờ, ai có bất mãn gì, không phục điều gì liền bước lên nói rõ đi.”

“Ta không phục!” Một nữ nhân đứng phía sau Cổ Phi bước lên. Nàng ta là Châu Lãnh, một trong Thập nhị tinh tú dưới trướng Tứ đại hộ pháp.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bách hoa lâu

"Vì sao ?" Tư Nguyệt ý cười trong suốt, tựa sâu vào thành ghế.

"Thiên Hải Lâu có lệ, trừ phi hơn một nửa trong Tứ đại hộ pháp công nhận thì người mới có thể lên làm Lâu chủ. Ở đây chỉ có hai người, người không thể !" Châu Lãnh cười to, đáng vẻ vô cùng ngênh ngang.

"Nếu Bốn hộ pháp cũng đồng ý ?" Thanh âm lạnh nhạt vọng lại.

Giữa hai hàng người đông đúc, một hộ vệ áo xanh đẩy chiếc xe lăn tiến vào. Trên xe lăn, lam y nam nhân nét mặt bình thản, đậm mạc giống như mọi thứ trên đời tồn tại đều không hề liên quan đến y. Người này chính là Tứ đại hộ pháp – Trầm Phong, một thân phận khác của y là Hạ Lan đại công tử, Hạ Lan Tích Vũ.

Tư Nguyệt tựa tiểu phi tiểu : "Trầm hộ pháp, đến thật sớm."

Hạ Lan Tích Vũ liếc nhìn Tư Nguyệt gật đầu một cái rồi lấy trong người ra thanh lệnh bài màu vàng lấp lánh cùng xấp giấy tờ , nói : "Hành kim lệnh, khế ước mở quảng ngũ quốc. Ta giao lại."

Tất cả mọi người Thiên Hải Lâu bấy giờ đều vô cùng kinh ngạc. Kinh ngạc đầu tiên là cái lễ gật đầu chào kia, phải nói Trầm hộ pháp trời sinh lạnh nhạt, đừng nói tân Lâu chủ mà là tiền Lâu chủ cũng chưa bao giờ nhận cái lễ nào từ hân nha ! Kinh ngạc thứ hai, Trầm hộ pháp nguyện ý giao lại Hành kim lệnh cùng những thứ giao thương, điều này chính là sự công nhận tuyệt đối địa vị của tân Lâu chủ.

"Phong ca ca, sao ca lại đồng ý ?" Châu Lãnh tức giận hét lên.

Trầm Phong không để ý chỉ ra hiệu hộ vệ áo xanh đẩy y vào hàng Tứ đại hộ pháp.

Tư Nguyệt nâng mi, phe phẩy thanh hắc ngọc phiến : "Thập nhị tinh tú - Triệu Tín Lăng, Dương Mục Phi nghe lệnh."

"Có thuộc hạ."

"Việc bố trận cùng xây dựng bản doanh Thiên Hải Lâu ta giao cho các người. Hi vọng các người không làm ta thất vọng." Tư Nguyệt nâng cánh môi hồng nhẹ cười.

Triệu Tín Lăng cùng Dương Mục Phi nhìn nhau, đôi mắt sáng rực : "Tạ Lâu chủ trọng dụng. Chúng thuộc hạ sẽ cố gắng hết sức."

Tư Nguyệt mỉm cười, tiếp : "Chương Mạch là ai ?"

Từ trong hàng Thập nhị tinh tú, một lão nhân khoảng sáu mươi, tay cầm râu thuốc bước lên : "Có thuộc hạ."

"Ta nghe nói người rất thích nông gia. Nay việc phát triển bốn thôn trang Cự Vân người có hứng thú hay không ?"

Đôi mắt già nua của Chương Mạch rạng lên tia sáng, phi thường phấn khởi : "Tạ Lâu chủ, thuộc hạ sẽ cố gắng hết sức."

"Tốt, người bàn lại với Chu Tiêu bên Cự Vân thôn kia trước, những quyển sách ta truyền cũng nên đọc qua." Tư Nguyệt cười, mâu phượng dừng lại trên người nam nhân mang y phục màu xám đứng cạnh Chương Mạch : "Người là Từ Thiên ?"

Nam nhân giật mình , chậm rãi bước hai bước : "Vâng."

Tư Nguyệt hướng Minh Nguyệt Hải nói : "Minh Nguyệt Hải, người hãy cùng Từ Thiên quản lý sổ sách Nguyệt gia. Hi vọng sẽ hợp tác tốt."

Minh Nguyệt Hải nhìn Từ Thiên, cả hai cùng gật đầu, khóe môi nở rộ.

"Cổ Phi, Mạc Thương nghe lệnh !" Tư Nguyệt thu liễm tà áo, trầm giọng nói.

Cổ Phi cùng Mạc Thương lên tiếng : "Có."

"Bắt đầu từ bây giờ việc huấn luyện sát thủ sẽ do các người đảm nhiệm. Sống hay chết đều do các người quyết định."

"Tuân mệnh."

"Trầm hộ pháp, Còn người ?" Tư Nguyệt cười khế.

Hạ Lan Tích Vũ từ tốn nói : "Ta chỉ nghiên cứu hương, cùng hân và người."

Hắn ở đây hiển nhiên là Từ Đàm. Còn người ý chỉ Từ Nguyệt. Nàng mỉm cười : “ Từ Đàm, người cùng Trầm hộ pháp chuyên tâm điều chế hương liệu.”

Từ Đàm nhìn Hạ Lan Tích Vũ, gật đầu : “ Được.”

“ Tất cả mọi người, ai làm việc này. Cảm thấy cần người nào liền trình lên, ta sẽ phê chuẩn. Ai muốn công việc gì cũng báo lại, ta tuyệt nhiên không thiên vị. Đồng thời, ta lấy họ của sư phụ một chữ Lạc. Tên gọi Tẩn Thiên. Kẻ nào thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.” Từ Nguyệt đứng dậy nâng thanh hắc ngọc phiến lên cao, ý cười sâu như biển.

“ Lâu chủ, kinh thiên vĩ địa , hồng phúc tề thiên !!!”

Trong hôm đó, tin tức Thiên Hải Lâu lập tức truyền khắp giang hồ. Có kẻ nói nàng là một nữ nhân xinh đẹp như thiên tiên , nụ cười tựa ma quỷ. Có người lại bảo nữ nhân đó vô cùng xấu xí, cổ quái. Lời đồn lan rộng, tốt có xấu có, chỉ có một điều là chắc chắn. Nữ nhân lấy tên Lạc Tẩn Thiên. Cuồng vọng sốan ngôi của trời.

Phố Hoa Trung Chân về đêm vô cùng náo nhiệt, hai bên đèn hóa giăng sáng rực, mùi phấn hương từ muôn ngả ùa về , hỗn tạp. Những kỹ viện, sòng bạc vang lên tiếng nhạc rộn ràng như ngày hội, mấy vị cô nương son phấn thom nức vậy vậy đưa đón khách nhân qua đường kèm theo mấy giọng lá lướn , yếu điệu.

Từ Nguyệt vận áo ngoài bạch y, bên trong là bộ trường bào thanh thiên. Tóc búi, mắt trầm, nhàn nhạt mỉm cười. Đi sau nàng là Từ Đàm đang đẩy chiếc xe lăn, người trên xe lăn không ai khác, Trầm hộ pháp – Hạ Lan Tích Vũ. Tiếp đó là Hạ Trác và Mạc Thương nét mặt bình thản.

Trước khi đi, Lão nhân Lạc Thanh Dương khảng khái nói : “ Các người muốn chém , muốn giết gì tên Hàn tiểu tử đó cũng được. Miễn sao đem xác về làm chứng cứ.” Ông vừa nói vừa phá tan cái hăm rượu của Hạ Trác chia cho tất cả nhân huynh đệ trên dưới Thiên Hải Lâu để ăn mừng.

Hạ Lan Tích Vũ xưa này hoặc là kinh doanh , buôn bán hoặc là điều chế hương liệu chứ chưa bao giờ đến nơi tầm hoa văn liễu. Hắn cau mày : “ Tại sao ta phải đi cùng ?”

Từ Nguyệt nháy mắt với một nữ nhân vận tà áo lụa mỏng màu vàng sáng bên cửa thanh lâu, chậm rãi trả lời : “ Vì chỉ có người mới biết mặt Hàn Dục.”

“ Thiên Hải Lâu đâu phải chỉ có ta biết.” Hạ Lan Tích Vũ nhíu mày càng sâu.

Từ Nguyệt dùng hắc ngọc phiến nâng gò má một nữ tử bên đường, cười : “ Lũ kia bị biến thành sâu rượu cả rồi.”

Hạ Lan Tích Vũ nhìn nàng, lắc đầu.

Trước cửa Bách Hoa Lâu, yến oanh nô nức, quần là áo lụa lá lướn mời gọi. Bách Hoa Lâu là một trong tứ đại danh lâu của kinh thành, từ mỹ thực, mỹ trầu cho đến mỹ nhân đều vô cùng hảo hạng. Khách nhân đến đây thưởng nghệ lại thưởng mỹ nữ, một phút say quên cả đường về. Đã vậy, hôm nay là ngày đấu giá hoa khôi nên Bách Hoa Lâu vốn đã đông càng thêm náo nhiệt.

Giữa sảnh Bách Hoa Lâu dựng lên một đài trúc khá cao, vây quanh là những mảnh rèm lụa ngũ sắc, rực rỡ.

Từ Nguyệt chọn một bộ bàn tử đàn điêu khắc mẫu đơn gần đài trúc để tiện nói rộng tầm nhìn, nàng chậm rãi lướt qua từng khuôn mặt đã xuất hiện, khẽ nói với Hạ Lan Tích Vũ : “ Có không ?”

“ Không.” Hạ Lan Tích Vũ nhắm mắt dưỡng thần.

Từ Nguyệt nhấp trà, cười mỉm : “ Tích Vũ, người với Từ Đàm a~ chúng ta đi kỹ viện thưởng hoa chứ không phải đi đám ma đâu, không khéo Tú bà xách chổi đuổi đi đây.”

Từ Đàm đáp ứng , cúi mặt nhìn mũi giày.

Một hồng y nữ tử lá lướn bước đến, đôi mắt sáng rực tựa vào người Từ Nguyệt : “ Không biết mấy vị công tử dùng gì ?”

Từ Nguyệt cười nhẹ, dùng ngón tay đẹp như ngọc nâng chiếc cầm thon nhỏ của hồng y nữ tử , giọng nói dịu dàng : “ Nàng nghĩ bốn công tử thích nhất là thứ gì ?”

“ Công tử ghét quá đi~~~~” Hồng y nữ tử cười yếu điệu, thân liễu như muốn bám chặt lấy Từ Nguyệt.

Khóe môi Hạ Lan Tích Vũ cùng Từ Đàm co giật mãnh liệt.

“ Ngạo Nhi !!!” Tô Minh Ly từ đâu chui ra kêu lên một tiếng song chạy đến bàn của Từ Nguyệt. Khuôn mặt đang cười chợt ngưng trọng.

Lúc này, hồng y nữ tử kia dường như đã ngồi hẳn vào lòng Từ Nguyệt, ma trảo vập vòn , bờ môi son đỏ rực chu chu lên.

Hạ Trác lắc đầu thờ dãi , bước đến vỗ vỗ vai Tô Minh Ly rồi đặt hẳn ngồi xuống ghế : “ Bình tĩnh.”

Từ Nguyệt tặc lưỡi, bảo hồng y nữ tử lui ra. Nàng ta nuốt tiếc nhét vào người Từ Nguyệt cái khăn tay hồng phấn, uyển chuyển rời đi. Từ Nguyệt liếc Tô Minh Ly, bình thản nói : “ Ta là nữ nhân, không cần hỏi.”

Tô Minh Ly khóc không ra nước mắt !

Tư Nguyệt lơ đãng nhìn xung quanh. Tầm mắt dời đến bên cửa, một nam nhân vận lục y màu nhạt, mái tóc búi kim quan, môi cười như không đang bước vào. Khóe môi Tư Nguyệt khẽ nâng lên, không ngờ hắn cũng tới chỗ trắng hoa này.

Vệ Từ Lăng bước vào thanh lâu đã cảm thấy đạo ánh mắt của Tư Nguyệt, khuôn mặt nàng không hiểu sao thay đổi rất nhiều nhưng mâu phượng xám tro kia...hắn tuyệt nhiên không thể nào quên được.

Thất Vương gia – Vệ Từ Ly mấy ngày đi khảo sát phía Nam nên không nhận ra Tư Nguyệt, hơi nhíu mày : “ Lục ca , là người quen sao ?”

Vệ Từ Lăng cười : “ Có lẽ.” Hắn ung dung bước về phía Tư Nguyệt, nở nụ cười : “ Xin chào.”

Tư Nguyệt nhàn nhạt : “ Chào, thật trùng hợp.”

Vệ Từ Lăng hí hóp cười. Một tiểu thư khuê các đến kỹ viện, còn nói là trùng hợp, trên đời chắc chỉ có mình nàng. Hắn tiếp : “ Không biết ta có thể ngồi cùng bàn không ?”

Hạ Trác đưa mắt dò xét nam nhân vận lục y, cảm thấy hắn khá quen lại không nhớ ra. Thế nhưng, ngạo khí từ người này thực không thể xem thường. Hạ Trác phẩy quạt, cười : “ Chúng ta còn rất nhiều bằng hữu chưa đến, không còn chỗ trống.”

Vệ Từ Ly nhăn mặt muốn lên tiếng. Vệ Từ Lăng nhẹ giọng : “ Hiện tại thật đông, hay là khi nào bằng hữu các vị đến ta liền đi.” Nói xong không đợi ai đồng ý hắn liền ngồi xuống.

Nam nhân này mặt cũng thật dày !

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Mỹ nhân kế

Tô Minh Ly liếc Vệ Từ Lăng song đưa mắt sang Hạ Lan Tích Vũ , kinh ngạc : “ Hạ Lan Tích Vũ , sao ngươi lại ở đây ?”

Hạ Lan Tích Vũ im lặng uống trà. Tư Nguyệt lơ đãng nhìn xung quanh, tựa tiểu phi tiểu : “ Hắn là nam nhân chứ đâu phải là thái giám.”

Tất cả mọi người đều từ chối cho ý kiến.

Bách Hoa Lâu càng về đêm càng đông, Tô Minh Ly vừa chỉ trỏ vừa nói lai lịch của từng người từ thương nhân, quý tộc cho đến giang hồ nhân sĩ, hắn hầu như đều nắm rõ. Hắn còn nói giao thương quan trọng nhất chính là ghi nhớ người khác, một lần gặp liền nhớ một lần. Như vậy khi thuận tiện buôn bán họ sẽ cảm thấy được chúng ta coi trọng mà hài lòng.

Tư Nguyệt gạt đầu, cảm thấy Tô Minh Ly không hẳn là ngốc.

Tô Minh Ly quanh quẩn một hồi, đoạn chỉ tay về phía nam nhân đang bước đến bộ bàn tử đàn bên kia đài trúc. Hắn vận cẩm bào màu xám đen, mày như viễn sơn , mắt tình tường, khuôn mặt ánh lên mấy nét cường khí, thân phận xem ra không tầm thường. Tô Minh Ly cười : “ Hắn là Vũ Văn Sở Thiên , thiếu chủ của Hắc Phong bang.”

Hắc Phong bang trên giang hồ cũng rất nổi danh, có thể nói sánh ngang với Thập nhị môn phái. Môn chủ gọi là Vũ Văn Huyền biệt danh Lệ Tha Vương, giết người không chớp mắt.

Tư Nguyệt không nhìn đến Vũ Văn Sở Thiên mà chăm chú hướng nam nhân bên cạnh hắn. Một bộ trường bào màu xanh nhạt, tóc cài ngọc quan, lưng mang đai gấm, khuôn mặt hoàn mỹ mang theo ý cười phong tình vạn chủng. Nàng khẽ liếc Hạ Lan Tích Vũ.

Hạ Lan Tích Vũ nhướn mày song chậm rãi gạt đầu.

Tư Nguyệt nâng ly rượu nồng, hí hóp mắt nhìn ‘con mồi’. Hắn ta nếu đi một mình thì không nói, bây giờ kèm thêm thiếu chủ của Hắc Phong bang. Nàng không thể nhào ra nói nàng là tần Lâu chủ rồi bắt hắn về. Cũng càng không thể tấn công, nếu không lưỡng bại câu thương. “ Tô Minh Ly, Vũ Văn Sở Thiên đó là người thế nào ?”

Tô Minh Ly nhíu nhíu mi. “ Hảo sắc, tàn bạo.” Hắn ngắn gọn nói.

Tư Nguyệt ra hiệu cho Hạ Trác, bảo hắn đi theo nàng để tránh Vệ Từ Lăng biết chuyện.

Đến một góc tối, Tư Nguyệt mới thì thầm bảo Hạ Trác làm theo lời nàng. Hạ Trác trầm mặc : “ Không được, như vậy quá mạo hiểm ”

Tư Nguyệt cười nhẹ : “ Người yên tâm. Người chỉ cần nhân lúc ta tách tên Vũ Văn Sở Thiên đi thì bắt Hàn Dực là được. Nhớ, không được manh động, nghe theo chỉ thị của ta. ”

Hạ Trác mím môi, biết không thể ngăn được đành gật đầu.

Tư Nguyệt cười song xen lẫn vào dòng nữ nhân chóiang ngợp mùi hương.

Hạ Trác trở lại bên bàn chỉ bảo Mạc Thương hỗ trợ chứ không nói gì nhiều. Mạc Thương lại quá quen với cách hành xử của nàng nên bình chân như vại uống trà.

Tô Minh Ly hỏi : “ Ngao Nhi đi đâu rồi ? ”

Hạ Trác miễn cưỡng cười : “ Có việc. ”

Vệ Từ Lăng hiển nhiên biết nam nhân gọi Ngao Nhi là ám chỉ Nam Cung Tư Nguyệt. Hắn nhú mảy phân phó mấy thuộc hạ tìm nàng, cảm thấy nữ nhân này quả thực gan to bằng trời, giữa kỹ viện đông đúc đầy sỏi lang còn đi lung tung.

Thời điểm tất cả bàn ghế trong kỹ viện đều đã được lấp đầy, Tú bà Hoa thị đứng trên đài uyển chuyển nói : “ Xin chào các vị quan khách ! Đã để các vị đợi lâu. Cuộc đấu giá hoa khôi hôm nay xin chính thức bắt đầu ! ”

Một tràng vỗ tay hoan hô vang lên.

Hoa thị tiếp : “ Bây giờ là hoa khôi đầu tiên, Điệp Cẩm ! Các vị cùng vỗ tay ủng hộ nào ! ”

Tiếng đàn réo rắt vang lên, nữ nhân mang tà áo lụa màu vàng nhạt bước lên trúc đài, mái tóc như mây, mảy liễu cong cong, bên trong lụa đào chiếc yếm đỏ thắm ôm trọn gò bồng đảo xinh đẹp. Tà áo lụa nương theo điệu nhạc, là lướt dâng vũ khúc khiến hơn nửa số nam nhân nơi đây thần hồn điên đảo.

Tà lụa vừa hạ xuống, Hoa thị cười như hoa nở, lên tiếng : “ Mời các vị đấu giá. Bắt đầu là hai trăm lượng bạc. ”

“ Ba trăm ” Một quý nhân vận cẩm phục vỗ tay.

“ Ta năm trăm ” Lão trung niên to béo cùng hàm râu cá trê hít hà lên tiếng.

“ Sáu trăm ” Tức giận hét.

“ Tám trăm ” Nhân nhả nói.

Hoa thị cười đến sung sướng : “ Tám trăm, có ai trả giá cao hơn không ? ” Ngó thấy ai nấy đều im lặng, Hoa thị ra giọng : “ Tám trăm lần thứ nhất... tám trăm lần thứ hai... tám trăm lần thứ ba ! Ấy da, xin chúc mừng công tử. ”

Mỹ nhân Điệp Cẩm lắc lắc mông tròn bước về phía công tử vừa trả giá.

Tiếp theo, là vũ điệu lác hồng của La Hi, nàng ta mang vẻ đẹp khá hoang dã, ăn mặc tương đối giống vũ nữ Ấn Độ.

Hết lượt này đến lượt khác. Vệ Từ Lăng không chút hứng thú chỉ hơi nhú mảy nhìn xung quanh. Tô Minh Ly cũng có phần sốt ruột. Còn bên kia, Vũ Văn Sở Thiên hai tay ôm hai mỹ nữ. Hàn Dực uống rượu ngắm hoa, tâm mắt di chuyển lên người Hạ Lan Tích Vũ. Đến cùng là muốn dùng cách gì bắt hắn về ?

Hoa thị niềm nở nói : “ Bây giờ xin các vị chào đón đệ nhất mỹ nữ lần đầu tiên xuất hiện ở Bách Hoa Lâu, Nhược Thủy cô nương !!! ”

Cầm tranh vang lên một điệu “ Phụng Vũ ”, những cánh hoa bay rợp cả lầu lâu ngào ngạt một mùi hương mị hoặc, êm ái như nhung gấm, quyến rũ đến mê người. Cánh hoa hồng đỏ rực, mỹ lệ.

Hạ Trác cười nửa môi : “ Mê Thần Hương. ”

Câu nói này khiến Hạ Lan Tích Vũ cùng Từ Đàm nhất tề đồng loạt nhìn lên đài trúc.

Cánh hoa hồng nhẹ bay lượn trên không trung, nương theo tà lụa ngũ sắc trên trúc đài, một thân nữ nhân tựa phi yến dần hạ xuống. Không gian chóiang ngợp mùi hương bỗng trở nên tĩnh lặng khác thường.

Nữ tử một thân huyết y kiều diễm lộ trọn bờ vai trắng nõn, mái tóc đen như mực, mềm mại như suối lụa, điểm xuyến nhẹ nhàng bằng đóa mẫu đơn bung cánh giữa nền trời thăm thẳm. Đôi mảy cong cong màu khói nhạt, mâu phượng xám tro tinh xảo hòa cùng dài mi đen nhánh, đuôi mắt phấn hồng tôn lên sự yêu nghiệt, mà mị chỉ thoáng liếc qua đã khiến lòng người rung động. Giữa tâm mi, một đóa hồng mai kim ngân rực rỡ trên tuyết trắng. Nửa khuôn mặt bên dưới được che lại bằng chiếc khăn lụa hồng tường vy càng làm ẩn hiện những đường nét quyến rũ, huyền hoặc.

Phượng Vũ Cửu Thiên, điệu vũ của thiên nữ, xinh đẹp, mềm mại, uyển chuyển tựa một thân phượng hoàng vút bay từ ngọn lửa, hừng hực đến đảo điên.

Từng cái chuyển động ngón tay thon ngọc, từng cái liếc mắt nhẹ nhàng của mâu phượng hồ hững hờ đều làm Bách Hoa Lâu bùng nổ.

Tà lụa vùng vẫy giữa một khoảng rộng lồng vũ mệnh mờ, như cánh chim hồng hạc lượn lơ nơi tầng mây cao vút hay phụng hoàng cầu thượng thiên, mềm mại, say mê và choáng ngợp. Thân hình như liễu rủ, bước chân nhẹ nhàng, thanh thoát mà yêu mị.

Vệ Từ Lăng nhìn nàng, trong lòng dâng lên vô vàn tư vị khác thường. Nàng xinh đẹp, nàng huyền hoặc, nàng thâm trầm và cả khi nàng tinh nghịch, hắn đều để ý. Hoặc có lẽ từ khi thấy huyết giáp hùng dũng tựa vào lưng ngựa bắn thẳng vào hắn, hắn đã biết mũi tên đầy thật sự đã ghim mạnh vào trong tâm.

Tô Minh Ly từ mâu phượng kia liền nhận ra nàng. Hắn biết dưới lớp hóa trang nàng hẳn rất xinh đẹp... rất xinh đẹp. Đẹp đến mức hắn không dám đối mặt.

Hạ Lan Tích Vũ đôi mắt âm trầm dâng lên tầng tầng lớp lớp ngọn sóng. Cổ trán tĩnh.

Từ Đàm mím môi hồng nhu thuận, đôi mắt không thể kiềm chế dán chặt người Tư Nguyệt, mãnh liệt giống như đôi mắt nàng vậy, hút lòng người, hút tâm người làm họ không thể cự lại.

Hạ Trác và Mạc Thương mỗi người một suy nghĩ. Cũng không ai biết họ nghĩ gì.

Tầng lầu thứ hai, bộ bàn trà hương trái dài tinh gấm, Từ Giai Âu Thần hoàn toàn ngã quy. Đó chính là nàng !

Bên trong nhả gian xa xăm, một đạo ánh nhìn huyền hoặc cũng chăm chăm vào nàng.

Vũ Văn Sở Thiên buông rời mỹ nhân trong tay, đôi mắt háo sắc dâng lên dục vọng đỏ ngầu. Hàn Dực mỉm cười, bên hông nàng ẩn hiện một thanh hắc ngọc phiến. “Lạc Thanh Dương, tân Lâu chủ này đúng là không nhận không được.” Hàn Dực thâm cười.

Đến khi tà áo rũ xuống nền lông vũ mềm mại. Tiếng đàn cũng kết thúc.

Không gian cô đọng.

Hoa thị “khụ khụ” một tràng đợi khi hơn phân nửa tĩnh hẳn mới nói : “ Các vị a~ Nhục Thủy cô nương hôm nay sẽ giao tú cầu. Ai đoạt được...hắn là đêm nay nha~”

“Giao tú !!!”

“Cô nương, giao cho ta !!”

“Nhục Thủy cô nương !!!”

Bách Hoa Lâu gần như rung động, thanh âm gào thét như điên vang lên.

Tư Nguyệt mắt phượng híp lại lướt qua một lượt nhìn đến Vũ Văn Sở Thiên. Tú Cầu trong tay buộc mấy mảnh vải lụa chậm rãi đưa lên.

Bên dưới là một mảng hít sâu.

Nửa môi đỏ rực tựa chu sa bên dưới mạng che cong lên nhẹ, thanh âm vô cùng uyển chuyển, mềm mại giống như nước, sóng sánh không ngừng : “ Người ta không muốn giao cầu nữa. Người ta muốn công tử nha~” Ngón tay ngọc chỉ thẳng đến Vũ Văn Sở Thiên. Nàng cảm thấy chỉ cần Tú cầu này tung lên đảm bảo sẽ bị nuốt trọn đến không còn một sợi tơ.

Tư Nguyệt cảm giác không sai. Đừng nói sợi tơ, có dù một mảnh vải cũng không còn.

Tàn Bách Hoa Lâu một nửa mềm oặt bởi giọng nói như hoàng oanh kia, một nửa ngã quy vì cơn đau tim ập đến.

Hạ Trác và Mạc Thương trực tiếp rùng mình.

Vũ Văn Sở Thiên bỗng dưng có được mỹ nhân cũng ngần ngại như kẻ ngốc.

Hàn Dực bật dậy, cười khanh khách : “ Mỹ nhân, ta đưa nàng về.” Đoạn cười, hắn phi thân nhanh như chớp hướng về Tư Nguyệt, ôm trọn lấy vòng eo nàng. “ Xin chào Lâu chủ.” Hắn thì thầm.

Tư Nguyệt diễn trọn vai đặt tay lên bờ ngực hắn : “ Công tử, ngươi thật xấu.” Nàng đưa mắt liếc bốn người Hạ Trác, Mạc Thương, Tích Vũ và Từ Đàm ý bảo rút. “ Đi.” Nàng cười nửa môi.

Hàn Dực khinh công trong giang hồ nhận là thứ hai thì không ai dám nói mình thứ nhất. Hắn nhún chân, lao như tên bắn rời khỏi Bách Hoa Lâu.

“Hàn Dực !!! Đuổi theo !” Vũ Văn Sở Thiên giật mình, gầm to.

Vệ Từ Lăng bật dậy phóng theo.

Từ Giai Âu Thần tà thanh y phút chốc không còn một mảnh.

Ra đến ngoại ô, Từ Nguyệt bảo Hạ Trác đưa Hàn Dực quay về gặp Lạc Thanh Dương. Hạ Lan Tích Vũ cùng Từ Đàm không tự nhiên đối mặt với nàng, mỗi người một suy nghĩ theo Mạc Thương rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Nam cung gia không có gia pháp

Từ Nguyệt trở về Tướng quân phủ, vừa đến cổng thành đã thấy Vệ Tử Lăng đứng đó, tà lục y ngạo nghễ lan nhẹ theo gió. Từ Nguyệt vẫn một thân huyết y kiều diễm, chậm rãi nhìn nhau.

Hai bên đường người đi đông đúc bắt đầu lao xao.

Vệ Tử Lăng mỉm cười, bay vút đến ôm lấy chiếc eo thon nhỏ phi thân lên một góc mái ngói nơi đình cao mới dừng lại.

Ánh trăng trải dài, huyền hoặc. Bóng đêm bao la, ngập tràn.

Vệ Tử Lăng đưa tay gỡ chiếc mạng che trên mặt Từ Nguyệt xuống. Đôi môi đỏ au rực lửa, sóng sánh như nước vừa nhìn đã muốn hung hăng mà cắn lấy. Ngón tay hắn bắt gác nâng lên chạm vào bầu trời mịn màng ấy/

Từ Nguyệt nhếch môi : “ Ngươi muốn làm gì ?”

Vệ Tử Lăng phì cười, bàn tay to áp chặt vào từng sợi tóc mảnh như tơ nâng bờ môi anh đào lên môi mỏng xinh đẹp của hắn. Hơi thở nàng lạnh lạnh, nhẹ dịu mang theo một cỗ hương thơm say người điên đảo. Cánh môi hắn tham lam ngày một áp chặt hơn, len lách vào kẽ răng nàng. Giống như muốn hòa chặt nàng vào cả thân thể hắn, mềm mại đến mức hắn muốn bóp nát.

Từ Nguyệt hơi nhíu mày, dùng cánh tay mảnh khảnh mà lực đạo hơn người bóp mạnh cổ hắn , ép hắn ngã xuống. Khóe môi nàng chậm rãi nâng lên : “ Vệ Tử Lăng, ngươi muốn gì ?”

Lực tay nàng rất mạnh khiến Vệ Tử Lăng có phần ngợp thở, hắn tin nàng có thể giết hắn. Vệ Tử Lăng cười : “ Từ Nguyệt, nàng làm Lục vương phi của ta. Sau này ta sẽ là của nàng ”

Môi đỏ nhàn nhạt cong lên, vang vọng tiếng cười trong trẻo như chuông bạc. Nàng nhẹ giọng : “ Không có lời.” Mâu phượng xám nhạt ánh dưới bóng trăng trở màu xám trắng , trong trẻo mà lạnh lùng.

Vệ Tử Lăng nhìn nàng, đôi mắt như sương mù dâng lên âm áp : “ Vậy ta cho nàng thiên hạ, nàng là của ta ?”

Từ Nguyệt buông lỏng cổ hắn rồi phi thân rời đi, khóe môi chỉ gợn nhẹ.

Ta cho nàng thiên hạ, nàng là của ta !

Lúc Từ Nguyệt về đến Tướng quân phủ trời đã rất tối, Nam Cung phu nhân trách móc nàng một lúc rồi bảo mấy ngày tới sẽ cấm túc nàng. Từ Nguyệt biết bà lo cho nàng nên cũng không phản đối gì, ngoan ngoãn trở về phòng.

Nằm trên giường, Từ Nguyệt lại nhớ đến khuôn mặt của Vệ Tử Lăng. Nam nhân đó, giống như màn sương không thể nhìn thấu, càng cố nhìn càng lạc vào bên trong.

Một cơn gió mạnh lùa qua, cánh cửa sổ rung lên bần bật rồi mở ra chốc chốc liền đóng lại cùng một bóng đen lao vào.

Từ Nguyệt ngồi dậy : “ Ai ?”

Thân hình cao lớn nhem dưới ngọn nến lay lắt. Hơi thở phả ra mang theo chút lạnh lẽo nhưng thực chất vô cùng ấm áp. Đôi mắt tựa u huyền, sâu thăm thẳm. Hắn đưa tay kéo mạng che màu đen xuống để lộ khuôn mặt tuấn đạt.

“ Thái tử ? Sao ngươi lại đến đây ?” Từ Nguyệt hơi nhíu mày.

Vệ Tử Minh nhìn nàng một hồi lâu, hắn bước đến bên giường nắm lấy bàn tay lạnh lạnh của nàng. Phượng mâu ấm áp, thanh âm mặc ôn nhu mang theo bối rối : “ Từ Nguyệt, gả cho ta.”

Từ Nguyệt hơi sững người, nàng nhìn thẳng vào đôi mắt kia. Không hiểu sao trái tim nàng liền dịu đi, nàng đưa bàn tay trắng mịn , nhỏ nhắn lên vuốt lấy

khuôn mặt hoàn mỹ như tạc của hân.

Vệ Từ Minh mím môi : “ Ta yêu nàng. Gả cho ta.” Thoáng chốc, gò má hân ửng đỏ, vành tai nóng rực.

Tư Nguyệt thoáng cười : “ Tại sao lại yêu ta ?”

“ Ta không biết. Ta muốn ở bên nàng, muốn bảo vệ nàng.Ta... cần nàng. Cho dù tất cả mọi người có chia rẽ về nàng thì ta vẫn muốn là người đứng chắn.” Giọng nói Vệ Từ Minh rất nhỏ, còn ấp úng. Hân lạnh lùng một đời nhưng vì nàng hân nguyện làm tất cả, yêu thương nàng, sùng nịnh nàng, ôm chặt lấy thân thể lạnh lẽo của nàng.

Xám mầu một mực nhìn Vệ Từ Minh. Ở bên ? Bảo vệ ? Tư Nguyệt bỗng nhớ đến Hạ Trác và Mạc Thương. Cả hai con người đó, nàng biết họ có tình cảm với nàng, nàng biết họ cam tâm tình nguyện ở bên nàng nhưng nàng không thể chỉ đứng ở phía người nhận mãi được. Là Mạc Thương, con người mà nàng luôn muốn dựa vào, muốn ý lại. Là Hạ Trác, khi vui hay buồn nàng đều muốn hân ở bên. Hay Vệ Từ Minh, hân lạnh lùng nhưng thực chất rất ấm áp, mỗi khi có nam nhân nhìn nàng hân đều dâng lên hân khí. Nàng không phân biệt được tình yêu là gì, tình cảm yêu thương là gì nhưng nàng biết, nàng không thể, không thể bỏ lỡ ai. Tư Nguyệt cười khê : “ Ta có thể có hơn một nam nhân.”

Vệ Từ Minh nắm chặt lấy bàn tay nàng, lạnh lạnh, mảnh khảnh như một viên ngọc dễ vỡ.

Bờ môi mọng đỏ của nàng chậm rãi nâng lên. Hân là Thái tử, sau này có thể lên làm cửu ngũ chí tôn, hân có tam cung lục viện làm sao có thể nhận lời của nàng ?

“ Trong lòng nàng có ta hay không ?” Vệ Từ Minh hỏi, thanh âm khản đặc.

Tư Nguyệt nắm lấy bàn tay ấm áp của hân đặt lên ngực nàng, nở nụ cười dịu dàng.

Bạc môi hân cong nhẹ : “ Chỉ cần lòng nàng có ta, ta được ở bên cạnh nàng. Như thế là đủ.”

Đêm đó, Vệ Từ Minh ôm Tư Nguyệt trong lòng dỗ cho nàng ngủ. Thân thể nàng lạnh lẽo như băng khối bấy giờ cuộn tròn giữa hơi ấm áp lan tỏa, chốc chốc liền ngủ say, cảm giác an toàn. Nàng chui rúc vào lồng ngực Vệ Từ Minh, giống như bầu trời ôm lấy đứa bé trong tay, nâng niu, dịu dàng.

Canh năm, Vệ Từ Minh hôn nhẹ lên gò má phấn hồng kia rồi rời đi.

Khi Tư Nguyệt tỉnh dậy, bên cạnh chỉ có khoảng không mờ hồ xen lẫn mùi tử đàn dịu nhẹ.

Hôm nay bị Nam Cung phu nhân cấm túc nên Tư Nguyệt đành nằm ngoài hoa viên vừa tắm nắng vừa ăn bánh điểm tâm ngon ngọt. Một lúc sau, nha hoàn đến báo lão thái thái – mẫu thân của Nam Cung phu nhân đến chơi, bảo nàng đi chào hỏi. Nam Cung phu nhân tên gọi là Liễu Vu Yên, gia tộc họ Liễu ở phía Nam là một trong Thập đại gia tộc hùng mạnh, đối với triều đình có sức ảnh hưởng rất lớn. Năm xưa, phụ thân Nam Cung phu nhân là Liễu Đường một mực từ chối Nam Cung Lão tướng vì xem thường ông chỉ là võ phu thô lỗ. Sau này, Nam Cung Lão tướng ngồi lên chức Tướng quân được hoàng thượng đích thân ban hôn, Liễu Đường mới chịu gả.

Giữa sảnh, lão thái thái Hàn thị ngồi chính đệm hoa, khuôn mặt nghiêm nghị, đường nét sắc sảo, lúc trẻ xem ra là đại mỹ nhân. Bên cạnh bà ta là một nữ nhi tầm mười bảy vận hoàng y bằng lụa, mi thanh mục tú, trang điểm khá đậm, nếu Tư Nguyệt đoán không nhầm chính là con lão sinh của bà ta cùng Liễu Đường , Liễu Vu Ngọc.

Tư Nguyệt chậm rãi bước đến, cười nhẹ : “ Xin chào ngoại tổ mẫu.”

Hàn thị liếc Tư Nguyệt , không lên tiếng.

Tư Nguyệt vốn chào hỏi cho có lệ nên không quan tâm nhiều, chỉ nhàn nhạt nét cười đến ngồi bên đệm, nâng chung trà mật nóng hỏi.

Hàn thị hơi cau mày : “ Ngươi sao lại không chào di ?”

Tư Nguyệt hơi nhú mày song không để ý tiếp tục thưởng trà.

“ Vu Yên, con của ngươi có phải hay không điếc rồi ?” Hàn thị nhìn Nam Cung phu nhân, đôi mắt lóe lên tia lửa giận.

Nam Cung phu nhân bình thường hung dữ với Nam Cung Lão tướng không ngờ trước mặt Hàn thị rất cung kính. Bà khẽ nhìn Tư Nguyệt ý bảo Tư Nguyệt làm theo lời Hàn thị.

Tư Nguyệt phi thường buồn cười. Nam Cung phu nhân rõ ràng là thê tử của Đại tướng quân Nam Cung Tĩnh sao lại sợ sệt một cái lão bà như vậy chứ ? Tư Nguyệt nhếch môi, tao nhả nhai chiếc bánh Phù Dung sen.

“ Phán rồi !” Hàn thị mở to mắt nói.

Liễu Vu Ngọc bên cạnh bật dậy chỉ tay về Tư Nguyệt : “ Ngươi đúng là không biết tôn ti trên dưới. Thật sự giống như những gì người ta đồn chỉ biết bám theo nam nhân, hủy hoại danh dự Liễu gia ta !”

Tư Nguyệt ngẩn lên, cười trằng dài lạnh lạnh song thu liễm tà áo đứng dậy. “ Chát !!!” Liễu Vu Ngọc chưa kịp định thần đã bị Tư Nguyệt tát một cái, gò

má đỏ bừng.

“Ngươi dám đánh ta !” Liễu Vu Ngọc tức giận nghiêng răng.

Tư Nguyệt nhàn nhạt cười : “ Bồn cung đường đường là Chiêu Nguyệt Quận chúa do Hoàng thượng sắc phong. Bồn cung chưa bảo người hành lễ ngươi còn dám nói bồn cung không biết tôn ti trật tự, không lễ người thật sự cao hơn hoàng tộc một địa vị sao ?”

“Ngươi !!!” Liễu Vu Ngọc ôm lấy gò má song hạ người xuống trước mặt Hàn thị khóc ô ô.

Hàn thị tức giận đến nổi mặt đỏ phừng phừng. Liễu Vu Ngọc, đứa con này bà nâng trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan, vô cùng chiều chuộng. Vậy mà... Bà ta lớn giọng nói với Nam Cung phu nhân : “ Các ngươi dạy con thật giỏi. Được làm Quận chúa ngay cả tổ tông dòng họ cũng không nhận.”

Nam Cung phu nhân bối rối : “ Nương, không phải. Con xin lỗi.” Bà hiển nhiên biết bảo Tư Nguyệt nhận lỗi là không thể. Đứa nhỏ này rất cao ngạo.

Hàn thị xoa xoa đầu Liễu Vu Ngọc, trừng mắt : “ Ngươi xin lỗi làm gì ? Nói nó xin lỗi, đánh trường bối phải dùng gia pháp. Lấy gia pháp cho ta !”

Tư Nguyệt cười nhạt, mâu phượng lạnh lẽo cùng cực : “ Đây là Nam Cung gia không phải Liễu gia. Và lại, bồn cung là người được ghi tên trong tông thất hoàng tộc, trừ Hoàng thượng không ai có quyền giáo huấn bồn cung.”

Hàn thị nghiêng răng ken két, rống : “ Không có giáo dưỡng ! Liễu Vu Yên , Liễu gia ta có sao lại sinh ra nữ nhi đến cả con mình cũng không dạy được chứ !!!”

“Ngoại tử mẫu ả, không có giáo dưỡng này hay là đợi phụ thân về bồn cung sẽ hỏi, hoặc là diện kiến thánh nhan hỏi đứa không có giáo dưỡng như ta làm sao làm được Quận chúa.” Tư Nguyệt cười khẩy, miếng bánh Phù Dung sen chậm chậm nơi cánh môi hồng đào.

“Ta phải dùng gia pháp giáo huấn ngươi !” Hàn thị rùng mình tức giận đứng phắt dậy.

“Ngoại tử mẫu, nếu muốn giáo huấn xin mời mang nữ nhi của mình về Liễu gia. Nam Cung gia không có gia pháp.” Một thanh âm trầm thấp, lạnh lùng vang lên.

Bên ngoài hành lang, nam nhân vận cẩm bào tím sẫm, tóc búi cao cài kim quan, khuôn mặt khôi ngô bước vào. Dáng dấp cao lớn, trên người hùng khí oai nhiên tỏa ra. Hắn nhanh chóng đi đến trước mặt Tư Nguyệt, đối diện với Hàn thị.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Nam nhân của ta (P1)

"Hạo Kỳ, ngươi dám đuổi ta ? Phản rồi !!!" Hàn thị rống lên như thể vô cùng uất ức.

Hạo Kỳ ? Tư Nguyệt hơi nhưn mày nhìn nam nhân vận cẩm bào. Hắn chính là Nam Cung Hạo Kỳ trưởng tử của Nam Cung Lão tướng , người chỉ mới hơn hai mươi đã đứng đầu Binh bộ ? Quả thật là một nam nhân vô cùng ưu tú. Khí chất thâm trầm nội liễm không giống với Nam Cung Lão tướng, đuôi kiếm mày còn ánh lên mấy nét hào khí.

Nam Cung Hạo Kỳ nhận thấy ánh nhìn chăm chú của nàng, hắn mỉm cười đưa tay lên xoa xoa đầu nàng : “ Đừng sợ. Ta sẽ bảo vệ muội.” Bảo vệ... Nam Cung Hạo Kỳ trong lòng dâng lên cay đắng. Chính là vì hắn nên muội muội mới bị mất trí, hắn thừa biết tính cố chấp của Vệ Tử Minh nhưng vẫn một mực ghán ghép hai người để rồi mọi thứ đi đến bước này. Hắn thật sự ngu ngốc !

Nam Cung phu nhân thấy tình hình không ổn nên khuyên Hàn thị mấy câu rồi đỡ bà ta trở về viện được sắp xếp.

Nam Cung Hạo Kỳ đoạn nhìn Tư Nguyệt, đáy mắt lộ vài phần kinh ngạc. Đôi phượng mâu xám trước kia luôn lấp lánh bỗng trở nên tịch mịch, sâu không thấy đáy. Khí nhuệ cuồng nộ, thô lỗ thay bằng một loạt thanh nhã, thoát tục. Quả thật, dung mạo giống nhau nhưng lại quá mức không giống.

“Đại ca...” Tư Nguyệt hơi mím môi, thanh âm trong trẻo.

Giọng nói này khiến trái tim Nam Cung Hạo Kỳ run rẩy. Hắn gượng cười, ánh mắt lộ vẻ sùng nịnh : “ Muội yên tâm, một khi Nam Cung gia còn tồn tại sẽ không ai dám ức hiếp muội.”

Sau đó, Nam Cung Hạo Kỳ đưa Tư Nguyệt về viện, còn dặn đi dặn lại nàng tốt nhất không nên rời viện để tránh gặp ‘những người kia’. Nhưng thật ra Nam Cung Hạo Kỳ không phải lo lắng, Hàn thị chuyển đi này vốn muốn tìm trượng phu cho nữ nhi nên quấy một lần liền thôi, không rảnh mà quấy lần thứ hai.

Liên tiếp mấy ngày, Tư Nguyệt hoàn toàn ở trong Trường quân phủ bắt đầu luyện chế độc. Thỉnh thoảng nhân lúc không ai để ý nàng liền lên ra sau núi

tìm kiếm độc dược, độc vật. Trong Thiên Hải Lâu cũng có một lão nhân bạn thân của Lạc Thanh Dương gọi là Thạch Tín Nghị, giang hồ mệnh danh Tà Vương, ông thấy nàng có cùng hứng thú thì phi thường phấn khởi. Không những hay bảo người trong Lâu đem các loại độc dược, độc vật đến cho nàng mà còn chi điểm nàng rất nhiều thứ.

Còn Hạ Trác được nàng phái đến Thương Long quốc cùng với Hàn Dực để xem xét tình hình, đồng thời khảo tra một lượt các quặng mỏ. Mặc Thương thì đưa sát thủ đi Hắc Đạo sơn huấn luyện. Vì thế Tư Nguyệt hoàn toàn không có phương thức nói với họ về việc của Vệ Tử Minh. Bất quá, không vội.

Về phần Vệ Tử Minh, hẳn bị sự bất mãn của Nam Cung Tĩnh làm cho trong triều gà chó không yên. Đến nỗi viếng thăm Tướng quân phủ cũng bị từ chối không cho gặp nàng, hẳn dành nửa đêm leo tường trèo vào. Giai thoại này nếu truyền ra hẳn là viết thành một thiên tình sử đầy lãng mạn.

Tiết trời tháng tám, bầu trời trong vắt không có gợn mây. Tia nắng nhàn nhạt hạ xuống ánh lên mấy tia dịu dàng.

Tư Nguyệt bắt chông nằm trong hoa viên như một chú mèo lười.

“Nam Cung Tư Nguyệt !!! Người ra đây cho ta, người đừng tưởng việc người làm không ai biết. Mau ra đây !!!!”

Liễu Vu Ngọc sử dụng công phu Sư Tử Hồng hơn nửa canh giờ. Vì cửa viện có người canh giữ nên nàng ta không thể xông vào đành đứng chống nạnh chỉ tay mà chửi đồng, không khác gì mấy mụ hàng rong.

Nam Cung Hạo Kỳ ngồi trong hoa đình, mỉm cười lắc đầu : “Muội đúng là vẫn rất nghịch ngợm.”

Tư Nguyệt tao nhã đưa vào miệng một miếng bánh Hoa hồng, bĩu môi : “Người kính ta một thước, ta hiến người một trượng. Rất công bằng.”

Và lại, nàng cũng đâu có gì quá đáng chứ. Hôm trước Liễu Vu Ngọc đi xem mắt với Lâm gia nhị công tử, Tư Nguyệt sai một nam nhân ẻo lả úy khuất giữa quán trà nói nàng ta bao dưỡng hắn bây giờ lại bỏ rơi. Sau đó...nàng ta nổi trận lôi đình, điên tiết rống hận. Lâm nhị công tử hoảng sợ bỏ chạy.

Hồi hai, người Liễu Vu Ngọc đi xem mắt là một công tử nhà Tướng quân nào đấy, Tư Nguyệt cho người họa mấy bức Xuân cung đồ mà nữ nhân chính là họa tử dung mạo nàng ta rêu rao khắp phố. Kết cục...không mấy tốt đẹp.

Còn lần sau, lần sau nữa. Danh tiếng Liễu Vu Ngọc qua mấy ngày đã nổi danh khắp kinh thành, càng không ai dám coi mắt nàng ta. Vở này chơi thật thích !

“Nam Cung Tư Nguyệt người dám hăm hại ta. Blah blah...”

Tư Nguyệt nâng làn mi đen nhánh, cười nhẹ : “Chiêu Vân, người mang ra cho Liễu tiểu thư một tách trà thông huyệt đi. Trời trưa nắng gắt.”

Chiêu Vân tủm tỉm cười mang tách trà rời đi. Chiêu Vân này chính là một trong Thập nhị tinh tú, sau khi phân bổ xong nhiệm vụ nàng ta một mực muốn đi theo nàng. Tính tình khá trẻ con và lỗ lã.

Liễu Vu Ngọc tiếp tách trà trong tay, giận quá hóa then liền đập vỡ nó rồi thình thịch bước đi. “Người nhớ đó !”

Nam Cung Hạo Kỳ nhìn vẻ mặt tình nghịch lười biếng của Tư Nguyệt, khóe môi nở nụ cười âm ỉ.

“Bẩm thiếu gia, tiểu thư, Tam vương phi đến.” Một nha hoàn thông báo.

Tư Nguyệt chậm chạp ngồi dậy, hất mấy sợi tóc mảnh như tơ ra sau lưng, cười : “Mời Tam vương phi vào.”

Nam Cung Hạo Kỳ không biết Tư Nguyệt từ khi nào có giao hảo với Tam vương phi nhưng cũng không thắc mắc chỉ nói với Tư Nguyệt mấy câu rồi trở về viện của mình. Hẳn thực sự không muốn muội muội hắn dính dáng đến Hoàng tộc.

Tam Vương phi Lạc Tiêu Tiêu là nữ nhi của Lạc Quốc công có địa vị rất lớn trong triều. Nghe nói năm xưa nàng ta từng thề không phải Lạc Vương gia thì không gả. Đáng tiếc, Tam vương gia si tình sau bao khổ cực đã miễn cưỡng ôm trọn mỹ nhân về tay.

Lạc Tiêu Tiêu mặc một bộ gấm hoa thêu Phù dung, khuôn mặt trang điểm đơn giản, tóc búi kiểu phụ nhân với mấy ngọc trân thạch anh hồng đào. Dáng người yếu điệu, giống như một đóa hoa sen ưu thương trước gió.

“Tham kiến Tam Vương phi !” Tư Nguyệt mỉm cười.

Lạc Tiêu Tiêu vội bước đến đỡ lấy tay Tư Nguyệt, thanh âm dịu dàng : “Quận chúa không cần đa lễ.”

Tư Nguyệt cũng không câu nệ mời nàng ta ngồi song liên lên tiếng, môi hồng vờn ý cười nhàn nhạt : “Không biết hôm nay Tam Vương phi đến là có việc gì ?”

Lạc Tiêu Tiêu nhìn Tư Nguyệt, mỉm môi : “Ta muốn cảm ơn Quận chúa về sự việc hôm đó. Và...không biết Quận chúa có nghĩ đến ai là chủ mưu không ?”

“Tam Vương gia không nói cho Vương phi biết sao ?” Tư Nguyệt khẽ cười, đôi mắt không nhận ra bất kỳ cảm xúc nào.

“Chàng... không muốn nói cho ta biết. Nhưng nếu việc đó nhắm vào ta, ta cũng không muốn một mình chàng gánh lấy. Ta đến đây hi vọng Quận chúa nói rõ với ta.” Giọng nói Lạc Tiêu Tiêu có phần ấp úng.

Tư Nguyệt cười nhẹ, bàn tay đặt lên vai Lạc Tiêu Tiêu : “Vương phi, Vương gia cốt là không muốn ngươi lo lắng. Vương phi càng loạn sẽ khiến Vương gia càng mệt mỏi thôi. Y là nam nhân, việc này liên quan đến danh dự nhiều thứ Vương phi không nên bận tâm.”

Lạc Tiêu Tiêu thoáng nhìn Tư Nguyệt, thanh âm rất nhỏ : “Quận chúa, có phải vụ việc hôm đó cũng liên quan đến Thái tử phải không ?”

Tư Nguyệt bình thản gật đầu.

“Ta mặc dù không am hiểu nhưng phụ thân ta nói các thế lực đều đang rục rịch hành động. Vương gia nhà ta tự cho tiêu dao tự tại không đáng để ai cũng trở thành tiêu điểm. Thái tử có lẽ cũng không phải là một nơi tốt.” Lạc Tiêu Tiêu cắn môi, đôi mắt thâm thiết đối Tư Nguyệt.

Tư Nguyệt hiểu ra ý nàng, khẽ cười : “Một khi đã quyết định ở bên, cho dù hấn muốn thiên hạ ta cũng giành cho hấn.”

Lạc Tiêu Tiêu ngăn người, nghĩ đến Vệ Từ Du, nói : “Nếu Quận chúa có việc cần giúp. Ta và Vương gia sẽ không chối từ.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Nam nhân của ta (P2)

Đó thật sự không đơn thuần chỉ là hai từ ngữ. Nó bao trọn cả hàng vạn bách tính. Là cơ ngơi đồ sộ của thiên hạ Vệ Quốc. Tư Nguyệt nàng từng là chủ tịch Nam Cung thị, tập đoàn tài phiệt hùng mạnh nhất thế giới nên nàng hiểu cảm giác nắm được quyền sinh sát tối thượng không thoải mái như bao người tư tưởng. Thật sự rất áp lực, chỉ cần đi sai một bước sẽ lấy đi hàng nghìn mạng người.

Hoàng hôn thắm đẫm mảng trời nhiễm huyết sắc. Màu của máu, của cuồng vọng và kiêu ngạo. Cũng là màu của chết chóc, của nỗi đau thương vô hạn. Bóng nàng in dưới nền hoàng hôn, ưu thương, cô độc và lạnh lẽo.

“Tiểu thư, lão phu nhân cho gọi tiểu thư.” Thái Chân cung kính báo.

Tư Nguyệt khẽ xoay người bước đi.

Đại sảnh Tùng Cúc viện, Hàn thị đương nhân nhả uống trà, bên cạnh là Liễu Vu Ngọc. Nam Cung phu nhân ngồi bên dưới, đôi mắt có phần lo lắng. Bởi Nam Cung Tĩnh cùng Nam Cung Lưu Tự có việc trong triều nên hiện chưa về. Nam Cung Hạo Kỳ ngồi đối diện Nam Cung phu nhân, bất động thanh sắc.

Tư Nguyệt khẽ cười : “Ngoại tổ mẫu.” Nàng cũng không đợi Hàn thị lên tiếng mà trực tiếp đến bên cạnh Nam Cung Hạo Kỳ.

Hàn thị liếc nàng một cái, hừ mạnh.

Nam Cung phu nhân thờ dài nhìn Tư Nguyệt.

“Vu Yên, năm nay Tư Nguyệt cũng đã mười sáu. Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Lân Nhi, hài tử của đại ca ngươi vừa đủ mười chín chưa có hôn sự nào. Bây giờ cả hai nhà phối hôn như vậy thân sẽ lại càng thân. Ngươi nghĩ sao ?” Hàn thị đặt tách trà xuống bàn, nhàn nhạt nói.

Nam Cung phu nhân giật mình, đôi mắt thoáng do dự.

“Không được !” Không đợi Nam Cung phu nhân lên tiếng, Nam Cung Hạo Kỳ đã khước từ. Đôi mắt xẹt qua mấy tia âm u. Hấn há không biết Liễu Trung Lân kia là người thế nào sao ? Mới mười chín mà trong nhà đã có mười mấy cơ thiếp, dân nữ xinh đẹp đều bị hấn cưỡng dâm đưa về. Chính là một cái bại hoại, khôn nạn vô cùng.

Hàn thị cau mày, gắt : “Hôn nhân đại sự đều phải do trưởng bối quyết định. Mẫu thân ngươi chưa lên tiếng, ngươi gấp cái gì !”

Nam Cung phu nhân cắn môi : “Mẫu thân... Nguyệt nhi vẫn còn nhỏ. Hay là...”

“Nhỏ cái gì ? Năm ta mười sáu tuổi đã làm dâu của Liễu gia rồi. Các ngươi đứng là nuông chiều thái quá nên bây giờ nó mới xem trời bằng vung. Lời ta nói ra không xem được cân lượng nào.” Hàn thị cắt lời Nam Cung phu nhân, đôi mắt liếc về Tư Nguyệt đầy chán ghét.

Nam Cung Hạo Kỳ nghiêng răng : “Ngoại tổ mẫu, cho dù có gả thì Nguyệt Nhi cũng không thể gả cho Liễu Trung Lân được.”

Hàn thị trừng mắt : “Lân Nhi là trưởng tử đích tôn của Liễu gia. Sau này chính là người thừa kế thì có chỗ nào không xứng chứ ? Nếu không phải muốn hai nhà thân lại càng thân thì cái nữ nhi nhà võ phu thô lỗ các ngươi có thể bước vào Liễu gia ta sao ?”

Bàn tay của Nam Cung Hạo Kỳ nắm chặt thành quả đắng, đôi mắt phẫn nộ : “ Nếu vậy cứ cho là Nguyệt Nhi không xứng. Hôn sự này vốn dĩ không thể thành.”

“ Ngươi. . .” Hàn thị bật dậy chỉ tay vào Nam Cung Hạo Kỳ, nửa buổi không thốt nổi một câu.

Nam Cung phu nhân chạy đến đỡ Hàn thị, lúng túng nói : “ Mẫu thân. . .nữ nhi nghe nói khuê nữ nhà An Quốc công xinh đẹp xuất chúng, tài mạo hơn người. Hay là để nữ nhi sang đánh tiếng với họ.”

Hàn thị tức giận vung tay đẩy Nam Cung phu nhân ra, to tiếng quát : “ Hừ, ngươi thật giỏi. Ta đường đường là ngoại tổ mẫu mà không có quyền quyết định hôn sự sao ?”

Tư Nguyệt khẽ cười, đuôi mày nâng lên : “ Ngoại tổ mẫu dường như đã quên ta hiện tại là Quận chúa. Ngươi có quyền chọn hôn sự cho ta chỉ có một mình hoàng thượng mà thôi.” Thanh âm nàng rất bình thản.

Nam Cung Hạo Kỳ như súc nhó, nói : “ Đúng vậy, Nguyệt Nhi đã được sắc phong Quận chúa. Kể cả Lí tể tướng cũng bị hoàng thượng khước từ ban hôn. Ngoại tổ mẫu hiển nhiên không thể tùy ý quyết định.”

Liễu Vu Ngọc một bên đỡ lấy tay Hàn thị, cao giọng : “ Nếu vậy chỉ cần dâng thư cầu ban hôn là được. Liễu gia nằm trong tứ đại gia tộc cao quý, hoàng thượng tuyệt không thể từ chối.”

Tư Nguyệt cười nhạt : “ Hoàng thượng từng nói hôn sự của ta sẽ do chính ta quyết định. Ta không đồng ý thì không ai có quyền ép buộc.”

Liễu Vu Ngọc mím môi, nghĩ nghĩ gì đó rồi cười kiêu ngạo : “ Thế thì ngươi tự mình nói với hoàng thượng đi. Công phu bám theo nam nhân của ngươi không phải đã rất thuần thực sao ?”

Cánh môi hồng đào cong nhẹ : “ Hôn sự này, quên đi !” Đoạn nói, Tư Nguyệt quay lưng bước đi, cước bộ nhàn hạ. Muốn tính kế ta ?

Ngươi kính ta một thước, ta hiến ngươi một trượng.

Trở về phòng , Tư Nguyệt gọi Chiêu Vân rồi đưa cho nàng ta một gói thuốc nhỏ do nàng tự chế gọi là Lộn Thần tán có mùi giống Diệp La hương nhưng bên trong chứa mật hương có khả năng kích thích giống với xuân dược. Tư Nguyệt nàng vốn không màn thế sự nhưng một khi đã động đến nàng thì đừng hỏi vì sao nàng ác độc.

Muốn chinh nàng ? Hảo huyền !

Đêm , nửa vầng trăng lơ lửng trên cao bàn bạc chiếu rọi.

Tư Nguyệt ngồi trong hoa đình mân mê chiếc nhẫn bạch ngọc nhiễm ánh trăng phảng phất vài tia sáng nhàn nhạt. Mái tóc đen nhánh rũ như thác đổ xuống bờ vai tròn lẳn khoác vội chiếc áo lụa màu trắng sữa.

“ Trời tối sương lạnh lắm.” Từ trong góc tối, Vệ Từ Minh một thân trường bào đậm tử bước ra. Mái tóc vương mùi đàn hương nhẹ nhàng.

“ Sao huynh lại đến đây ?” Tư Nguyệt khẽ xoay người, mỉm cười.

Vệ Từ Minh nhíu mày : “ Tại sao không ?” Hắn đi đến cạnh nàng, từng ngón tay luồn vào mấy sợi tóc mảnh như tơ của Tư Nguyệt, lạnh lạnh.

Tư Nguyệt cười : “ Ta nghe nói Mã Dương có nạn đói, ai nấy đều rất bận.”

Vệ Từ Minh chăm chú nhìn nàng, khóe môi nhẹ nhàng cong lên : “ Nếu ta nói ta đến đây để xin nàng trợ giúp thì thế nào ?”

Tư Nguyệt phì cười, phượng mâu xám ngắt trở nên êm dịu lạ thường, nàng nói : “ Thật ra nạn đói không khó giải quyết. Cái khó chính là tham quan mục rỗng.”

Hắn gật đầu : “ Ta biết.”

“ Huynh nên cử quan khâm sai thân tín âm thầm điều tra. Kẻ nào nên trừ thì trừ, không nên trừ thì thu phục. Bất quá quan lại triều đình đều có dây mơ rễ má với nhau, huynh nên thận trọng.” Tư Nguyệt gỡ locket cổ mấy cái lên mặt bàn, từng ngón tay thon nhỏ đẹp đẽ như ngọc.

Vệ Từ Minh mỉm cười : “ Nàng có nghĩ ra ai không ?”

“Ừm. . .Tam Vương gia, y có phủ Lạc Quốc công đỡ đầu, trong dân gian cũng mang tiếng là hiền vương chắc chắn sẽ không có ai dám gây bất lợi.” Nàng chậm rãi nói, lâu lâu bờ môi anh đào lại cong lên.

“ Tam vương gia ?” Vệ Từ Minh như nghĩ gì đó rồi gật đầu : “ Ngày mai ta sẽ đi tìm đệ ấy.” Song hắn tiếp : “ Chuyện đó ta đã tra ra rồi.” Phượng mâu lóe quang thoáng chói lạnh ngắt.

“ Thế nào ?” Tư Nguyệt nhướn mày.

“Sau trận chiến hôm đó Hoàng hậu của Lý Mật bị bệnh nhiều năm đã được chữa khỏi. Hắn rất yêu bà ấy nên hẳn là có người giết đây sai khiến hắn với điều kiện chữa bệnh cho Hoàng hậu Từ Phi Nhi.”

“Hừm, rốt cuộc ai là người đứng sau ? Có mục đích gì ?” Tư Nguyệt cau mày. Lẽ nào...thật sự là Vệ Quân Thương ?

Vệ Từ Minh khép hờ mi, thanh âm trầm nhẹ : “Chỉ có người đó. Nguyên nhân duy nhất chính là muốn huynh đệ ta chém giết lẫn nhau.”

Tư Nguyệt nhàn nhạt cười : “Dùng ân sủng để che mắt đến cùng lại đưa huynh lên ngọn sóng cao nhất, nguy hiểm nhất. Quả là thâm kế.”

“Kế hay quan trọng phải có người phối hợp. Đáng tiếc, nước cờ của ông ta không được thành toàn.” Bạc môi lạnh lùng nhếch lên.

“Ý huynh là...?”

“Lí Trường Tư đã có thai. Thế lực các bè cánh trong triều chắc chắn sẽ có biến động lớn.”

Tư Nguyệt nheo mắt, giọng nói có chút ngạc nhiên : “Không phải Lí Trường Tư cơ thể âm hàn khó có thể mang thai sao ? Và lại...Dạ Dao Liên đã hạ độc nàng ta ?”

Vệ Từ Minh nói : “Tháng trước Lí Đồn Nho từng đưa vào trong cung một nhân sĩ giang hồ gọi là Đằng Minh, biệt hiệu Lăng Hoa công tử đứng thứ ba trong Tứ đại công tử của Đọa Sa Cung. Hắn là người đã chữa khỏi cho Lí Trường Tư.”

Đọa Sa Cung ? Nghe đến ba từ này Tư Nguyệt liền cau mày. Trước đó nàng đã nghe Từ Không Hạ nói sơ về tình hình “giang hồ” lúc bấy giờ. Đọa Sa Cung là một trong Tứ Đại Thiên Cung nổi tiếng về Truy hồn sát thủ và buôn bán vũ khí, chỉ nhìn tiền, không nhìn người. Lăng Hoa công tử kia nổi tiếng y thuật cao minh nhưng tính tình kỳ quái, chuyên giết người, không cứu người. Bây giờ sao lại nhúng tay vào việc của hậu cung ? Tư Nguyệt xoay xoay chiếc nhẫn bạch ngọc , thắc mắc : “Lí Đồn Nho đã dùng gì để trao đổi ?”

“Mạng của Dạ Dao Liên.” Vệ Từ Minh âm trầm nói.

“Dạ Dao Liên ?” Tư Nguyệt nheo mắt, đồng tử xám tro híp lại. Đọa Sa Cung...Đằng Minh sao lại muốn mạng của Dạ Dao Liên ? Nàng khẽ ngẩng lên đối diện với phượng mẫu u lạnh của Vệ Từ Minh. Chuyện của Đọa Sa Cung hiển nhiên không phải ai muốn cũng biết được. Tại sao Vệ Từ Minh có thể...?

Vệ Từ Minh nhận thấy đạo ánh mắt của nàng, khẽ cười. Hắn đưa tay vuốt tóc nàng. “Sẽ có lúc ta nói rõ tất cả về ta cho nàng biết.”

Đến canh hai Vệ Từ Minh rời đi.

Phàm là con người không ai không có bí mật. Có những bí mật chính họ còn không biết đến nó. Tỷ như nàng , tỷ như hắn. Chỉ là...thời gian có đủ để họ bộc lộ ra hay không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Trời vừa mờ sáng, viện của Hàn thị liền vang lên tiếng la hét thất thanh. Khi mọi người đổ dồn đến thì thấy Liễu Vu Ngọc thân không mảnh vải, khuôn mặt chuyển từ đỏ sang xám ngời đờ như pho tượng. Bên dưới là 5, 6 gia đình thân thể cường tráng vừa tỉnh giấc xuân. Hàn thị đứng trước cửa, ngen không thốt lên lời chỉ kịp áp ứng rồi ngã quỵ.

Trưa hôm đó, Hàn thị đưa Liễu Vu Ngọc rời Nam Cung phủ trở về Liễu gia mà không kịp từ biệt.

Đối với Tư Nguyệt nàng, có vay có trả, kẻ đặt nàng lên bàn cân chưa bao giờ sống sót qua ngày mai. Nhìn vào vốn nghĩ nàng tàn bạo nhưng con người, không dẫm đạp lên người khác cũng sẽ bị người khác dẫm đạp lên mình, không thể thoái lui.

“Chiều Vân, người nghĩ ai sẽ thắng ?” Tư Nguyệt thích thú nhìn chiếc thau đồng nhỏ chứa băng tằm đương tỏa hàn khí đối địch cùng băng thiềm màu xanh, cả hai có vẻ kẻ tám lạng người nửa cân.

Băng tằm này là do Thạch Tín Nghị mang từ đỉnh Khiết Sơn ở Tây Vực, mấy mươi năm mới xuất hiện một lần, là độc phẩm cực kỳ quý hiếm. Còn băng thiềm phải kể đến công lao của Mạch Chương, hắn theo lệnh nàng đến Cự Vân thôn phát triển nông gia không ngờ bắt gặp được, suýt nữa là mất mạng. Cả hai nếu được đưa đến Hoàng Thủy Cư đầu giá hẳn là thu được vụn lượng vàng.

Chiều Vân mím môi, lấy chiếc khăn tay che mắt lại nhưng vẫn khẽ he hé, sợ sệt nói : “Hắn là chúng không quay sang cắn chúng ta chứ ?”

Tư Nguyệt cười khê : “ Ngươi mà còn nói là chúng cần thật đấy !” Nha đầu này cơ bản vẫn rất nhát gan.

“ Ta nghe Thạch thúc thúc nói hai... cái này đều rất quý hiếm. Sao tiểu thư lại để chúng đấu với nhau như vậy. Thật phí a!” Chiêu Văn cau mày khó hiểu.

Trong chiếc thau đồng, băng tằm cực kì nhanh nhạy né từng phát đớp mồi, hàn khí ngày một mạnh mẽ khiến thiềm nhi kia có vẻ yếu thế mà lùi lại. Tư Nguyệt bí hiểm nói : “ Ta chính là muốn chúng giết chết nhau, độc ngự trong độc.” Thứ độc này sẽ giúp nàng dẹt ra băng tằm ti.

Băng thiềm trong lúc mất phòng bị đã bị một nhát ngay vào cổ khiến thân hình màu xanh dần chuyển sang đỏ rồi ngã xuống. Băng tằm nhiễm máu độc cũng quần quai đau đớn. Tư Nguyệt rút lấy ngân châm đâm thẳng vào đỉnh đầu của băng tằm, một thứ chất lỏng sền sệt ứa ra màu sữa, dùng đũa khiến người ta thấy ghê tởm.

“ Quả là cực phẩm a!” Tư Nguyệt vui vẻ nói song nàng dùng một lọ sứ nhỏ thu lấy chất lỏng ấy rồi phe phẩy tà áo bước đến bên khay chứa độc được bấy lâu nay nàng nghiên cứu. Đương vui nàng lại khê nhủ mảy : “ Ra đi.”

Phong cách hành xử của mấy tên cổ đại này cũng quá mức bất lịch sự.

“ Tham kiến Lâu chủ !” Nam nhân vận hắc y cúi đầu.

“ Có chuyện gì ?” Phượng mi khép hờ một mực chăm chú hướng những lọ chứa chất độc, thi thoảng còn ngửi ngửi mấy hời.

“ Bẩm Lâu chủ, Cổ hộ pháp nói ngày mai Trường Tôn Mạch sẽ đến kinh thành tìm người giao thương nên hạ lệnh cho thuộc hạ đến truyền tin.” Hắc y nhân ngắn gọn nói.

“ Trường Tôn Mạch ?” Tư Nguyệt quay đầu lại.

Chiêu Văn tiếp lời : “ Tiểu thư, y là người đứng đầu gia tộc Trường Tôn ở Tần quốc rất mạnh về buôn bán phục sức. Ta nghe nói còn có quan hệ rất thân với Tần vương, là một Hoàng thương gia a~”

Tư Nguyệt thoáng nghĩ rồi gật đầu : “ Người về báo lại với Cổ Phi, hai canh giờ nữa ta đợi hần ở Thiên Hải Lâu.” Mặc dù Thiên Hải Lâu mạnh trong giới giang hồ nhưng đến tay nàng, vốn là muốn thiên về giao thương. Dù sao làm ăn chân chính vẫn tốt hơn con đường chém chém giết giết.

Hai canh giờ sau

Đại sảnh Thiên Hải Lâu vừa được xây dựng, cột sơn đỏ rực điêu khắc song long trùng trùng, giữa chính đường là bức họa điều Thiên Thủy do chính tiền Lâu chủ - sư phụ của Lạc Thanh Dương, Lạc Mãn Khương vẽ, trong thi có họa và nổi bật trong họa là những nét sơn thủy đầy tinh tế.

Tư Nguyệt vận nam y màu đậm thủy, đai lưng khắc ngọc, trên tay là chiếc bạch phiến đề một chữ Thiên. Nét mày màu khói vẫn hờ hững, trong trẻo lạnh lùng. Thi thoảng nàng gõ lốc cốc mấy cái lên chiếc bàn gỗ trầm.

Cổ Phi hóp một ngụm trà rồi nhanh chóng nói : “ Lâu chủ, Tần quốc xưa nay nổi tiếng là đế đô phồn hoa, cũng là nơi sở hữu nhiều quặng mỏ hoàng kim nên rất mạnh về phục sức. Trường Tôn gia mấy đời phục vụ hoàng tộc Tần quốc nên thế lực Trường Tôn gia ở Tần cũng có thể sánh ngang tứ đại thế gia ở nước ta. Mà Trường Tôn Mạch lại là người kế thừa duy nhất, còn có giao hảo rất tốt với Tần Vương Lãnh Ngao Thiên. Nếu chúng ta nắm bắt được hần thì con đường giao thương với Tần sẽ tốt hơn bội phần.” Cổ Phi dùng một chút, tiếp : “ Chỉ là hành tung hần khó xác định, lại thêm, chúng ta biết được thì hần các gia tộc khác cũng biết, kẻ muốn tranh giành thật sự không ít.”

Tư Không Hạ ngồi một bên gật gù : “ Từ hôm qua đã có rất nhiều gia tộc bỏ tiền bạc ra để truy tìm tung tích Trường Tôn Mạch. Đến kẻ khờ cũng biết hần là con gà đẻ trứng vàng.”

Lúc này Tư Nguyệt mới nâng mi lên, khoe môi ả ả nụ cười : “ Nếu hần đã muốn trốn dĩ nhiên không mong có người tìm ra. Mà kiểu người như hần càng không thích người khác đánh chủ ý. Chi bằng...” Nàng hướng Minh Nguyệt Hải : “ Hai ngày nữa sẽ khai trương chuỗi cửa hàng Nguyệt gia, người sắp xếp đến đâu rồi ?”

Nghe nhắc đến, Minh Nguyệt Hải giật mình song nói : “ Mọi thứ chuẩn bị xong rồi ạ. Theo lời Lâu chủ, thuộc hạ đã cho người đưa thiệp mời đến các dinh, phủ trong kinh thành. Còn cái “ tờ rơi” cũng được phổ biến rất nhiều. Chỉ là... Yên Tuyệt Lâu có chút ngoài ý muốn.”

“ Nói đi.” Tư Nguyệt thờ nhệ tách trà.

“ Vốn là khai trương Yên Tuyệt Lâu sẽ có một màn Mạn Khai do Vân Y cô nương múa. Thế nhưng đến bây giờ vẫn chưa tìm được cảm sư đệm khúc.” Minh Nguyệt Hải ái ngại nói.

Tư Nguyệt gật đầu : “ Cảm sư cũng rất quan trọng. Ngươi có chủ ý gì chưa ?”

Minh Nguyệt Hải thở dài : “ Ngoại thành có đại cảm sư quy ẩn tên Triều Thương, trước kia từng rất nổi danh. Thuộc hạ đã cho người đi mời nhưng y một mực từ chối.”

Cổ Phi vuốt râu, tiếp : “ Triều Thương ta có nghe qua. Cảm nghệ quả thật xuất thần nhưng tính tình quái đản, còn nghe hần có quan hệ... đó với Lăng Vương của Tề quốc. Không biết tại sao bây giờ lại quy ẩn.”

“Ta biết rồi. Triều Thương ? Bồn Lâu chủ nhất định sẽ đến thỉnh giáo.” Nàng khẽ cười.

Cổ Phi như sực nhớ gì đó : “Lâu chủ, còn Trường Tôn Mạch...?”

Từ Nguyệt nhướn mày : “Cứ tổ chức khai trương thật tốt vào. Hẳn ắt sẽ đến tìm. Trong giao thương quan trọng nhất không phải vẫn là thành phẩm và bạc sao ?” Nếu hẳn không muốn bị động thì ta cứ xem như là ngẫu nhiên đi.

“Đúng vậy.” Từ Không Hạ cười.

“Bẩm Lâu Chủ, có bốn người tự xưng là người của Từ Giai son trang xin cầu kiến !” Một nam nhân chạy vào báo.

“Từ Giai son trang ?” Từ Nguyệt nâng mi. “Cho vào.”

Nửa khắc sau, dẫn đầu là một nam nhân vận thanh y, đầu đội kim quan, khuôn mặt tuấn mỹ, mỗi hồng lúc nào cũng nở nụ cười nhu thuận. Y chính là Từ Giai Ấu Thần, trang chủ Từ Giai son trang lừng danh thiên hạ. Y chấp tay thành quyền : “Tại hạ Từ Giai Ấu Thần, rất vui được gặp Thiên Hải Lâu chủ.” Mặc dù từ lúc Lạc Thanh Dương kế vị, Thiên Hải Lâu có phần suy yếu nhưng địa vị trong giang hồ vẫn là rất lớn.

Từ Giai Ấu Thần ngẩng mặt lên đối diện với một thân đạm thủy. Thời gian dường như dừng lại. . .Đầu y ong lên một tiếng : Là nàng !?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Cầu

Người y phi thường hứng thú, phi thường đợi mong đang ở trước mắt. . .

Y tìm kiếm bao lâu nay nhưng chẳng thấy tung tích. . .

Y từ khi sinh khi chưa hề động tâm với bất kỳ nữ nhân nào nhưng đối nàng, vốn dĩ ban đầu chỉ là có chút hứng thú bởi bộ dạng nữ phần nam trang thêm một cái thân phận kì bí. Thế nhưng. . .đêm đó, thân huyết y kiều mị vũ một điệu khiến y hoàn toàn ngã gục.

Vẫn là mi phượng tịch mịch, môi anh đào tựa tiểu phi tiểu khiến thế gian ngẩn ngơ. Từ Giai Ấu Thần phút chốc lâm vào trầm mặc. Nàng là tân Lâu chủ Thiên Hải Lâu ? Y tìm nàng lâu như vậy hóa ra. . .thân thể nàng thực không tầm thường.

Nhận ra y chính là nam nhân ngày trước gặp ở U Châu, lúc đó nàng không nghĩ đến y là Trang chủ Từ Giai son trang lừng danh thiên hạ. Từ Nguyệt nhướn mày, đáp : “Trang chủ khách sáo rồi, mời !”

Từ Giai Ấu Thần mặc dù bất ngờ vạn lần nhưng cũng nhanh chóng lấy lại sự tỉnh táo, tao nhã nhấp một ngụm trà, thi thoảng liếc nhìn Từ Nguyệt, lòng đầy nghi vấn. Phải nói Thiên Hải lâu xưa nay trong giang hồ địa vị mặc dù có nhưng rất ít khi xuất đầu lộ diện, chỉ gần đây y mới nghe nói tân Thiên Hải Lâu chủ đang ngầm ngầm phát triển giao thương, tam đại thế gia của Vệ quốc cũng đồng ý giúp đỡ, khiến người khác có phần bội phục.

Chỉ là. . .y không ngờ tân Lâu chủ đó lại chính là nàng. . .

Từ Nguyệt hiển nhiên cảm nhận được đạo ánh mắt khác thường của Từ Giai Ấu Thần nhưng cũng không tỏ vẻ gì, chậm rãi lên tiếng : “Không biết Từ Giai Trang chủ ghé thăm Thiên Hải Lâu ta là vì chuyện gì ?” Nàng vốn không thích vòng vo.

Không đợi Từ Giai Ấu Thần lên tiếng, nam nhân ngồi bên cạnh y đã vội nói : “Tại hạ là Trương Lí Vũ. Lần này đến đây cũng không dám giấu, chính là có việc muốn nhờ vả. Mong Thiên Hải Lâu chủ giúp đỡ.” Hẳn dĩ nhiên nhận ra nàng là ai, ngôn ngữ không tránh được có chút không thoải mái.

Từ Nguyệt nhàn nhạt : “Mời công tử nói.”

Trương Lí Vũ đứng dậy hướng Từ Nguyệt hơi khom người : “Tạ hạ có tiểu muội tên Uyển Nhi đang bị trúng độc của lão đầu Quái Mộc. Lúc truy lùng tung tích thì biết được hẳn đã bị chết. Tại hạ nghe nói Thiên Hải lâu có một cao thủ chuyên chế độc được nên mới mạo phép đến tìm, hi vọng tìm ra loại độc và cứu được tiểu muội.”

Chẳng trách hôm đó hẳn lỗ mắng, hôm nay ăn nói cư nhiên lễ độ như vậy. Hóa ra là muốn cứu người. Từ Nguyệt đặt chung trà xuống bàn, tỏ vẻ nuôi tiếc : “Vậy thì hai vị đến trễ rồi, đúng là bồn lâu có Thạch Tín Nghị chuyên chế độc được nhưng hôm qua hẳn vừa khăn gói lên Mê Linh Sơn tìm thảo dược rồi.”

Nghe đến đây, Trương Lí Vũ chân động.

Phượng mi của nàng khẽ lướt đến Từ Giai Âm Thần, y vẫn giữ thần thái tĩnh như nước.

Biết nàng đợi, y ung dung nói : “ Ta cùng hần vạn dặm xa xôi đến đây vốn chỉ mong Thiên Hải lâu giúp đỡ. Nếu được dĩ nhiên sau này sẽ cảm kích vạn lần.” Uyên Nhi mặc dù y không quan tâm mấy nhưng cũng là nữ nhân là Trương Lí Vũ thương yêu, y không thể mặc kệ.

Câu nói này của Từ Giai Âm Thần xác thực có giá trị. Thế lực trong giao thương của y lớn như vậy hần là từ lúc nàng bắt đầu y đã có điều tra qua. Bây giờ nàng muốn bành trướng tất nhiên y chính là chỗ dựa vững chắc nhất. Khóe môi Từ Nguyệt cong lên : “ Trang chủ quá lời rồi. Nếu giúp được chắc chắn bản Lâu sẽ giúp. Mặc dù không có Thạch Tín Nghị nhưng việc điều chế độc ta có học qua. Nếu Trang chủ tin tưởng thì hãy mang người đến đây, ta nhất định dốc sức.”

Từ Giai Âm Thần quả đoán không sai. Y cũng không cảm thấy gì không hảo, thêm một mối dây ràng buộc với nàng cũng thật là tốt.

Khuôn mặt Trương Lí Vũ bỗng chốc khôi sắc nhưng chưa tới một giây liền chìm vào âm trầm : “ Hiện tại độc của tiểu muội đang rất nặng. Di chuyển e là không thể.”

Từ Nguyệt nhếch môi, lấy trong tay áo hai viên dược màu đỏ thẫm : “ Đây là dược do ta chế. Khi nào nàng ta thấy đau đớn thì cho uống. Có tác dụng rất tốt.”

Trương Lí Vũ vội bước đến tiếp lấy, tay ôm thành quyền : “ Đa tạ Thiên Hải Lâu chủ.”

Từ Nguyệt nhẹ nói : “ Trời cũng không còn sớm chi bằng hai vị tạm thời ở lại đây một đêm rồi hẵng lên đường đón tiểu muội.”

Trương Lí Vũ ngập ngừng nhìn Từ Giai Âm Thần, y khẽ cười : “ Vậy phải làm phiền rồi.”

Lời chưa dứt đã có một thuộc hạ hốt hải chạy vào : “ Bẩm Lâu chủ, có đoàn người tự xưng là đến từ Huyền Yêu Các mang theo rất nhiều sinh lễ muốn gặp Lâu chủ. Còn nói là lễ vật rước phu.”

Nhắc đến Huyền Yêu Các cả Từ Giai Âm Thần cùng Hắc Bạch Hộ Pháp đều kinh ngạc. Từ Nguyệt cũng đã xem qua nên dĩ nhiên biết được, Huyền Yêu Các trước kia là một chính phái trong giang hồ nhưng cách đây ba năm Các chủ là Thẩm Kiến Sơ qua đời không rõ nguyên nhân, đại nhi nữ là Thẩm Thủy Bình giết chết tiểu muội Thẩm Thủy Linh cướp đoạt vị Các chủ. Từ đó đi vào ma đạo.

Vốn là giang hồ đồn đãi, Thẩm Thủy Bình công phu ma đạo, giết người như rạ nhưng cũng không có bá đạo mưu tính nên chính phái không động tới. Bây giờ lại chủ động đưa người đến Thiên Hải Lâu nói rước phu quả thật kỳ quái.

Từ Nguyệt nhướn mày : “ Ta ra xem một chút.”

Nói xong, cả đám người trong đại sảnh liền đi theo Từ Nguyệt. Từ Giai Âm Thần cùng Trương Lí Vũ mang theo tò mò liền đi theo.

Ngoài viện Thiên Hải Lâu trải dài các loại rừng, hóm sinh lễ trải dài đến tận cổng. Các thứ trân quý trong thiên hạ cũng thấy không ít, xem ra phần lễ này rất lớn. Dẫn đầu đoàn người là một nam nhân trên dưới ba mươi, vận trường bào, tóc buộc cao, khuôn mặt nhìn vẻ nho nhã nhưng bày phần giả tạo, khóe môi luôn cong lên thành vầng bán nguyệt.

Thấy Từ Nguyệt đi ra, hần đánh giá một lượt, đáy mắt tràn đầy kinh ngạc. Từ lúc tân Lâu chủ Thiên Hải lâu kế vị giang hồ xầm xì không ít. Nào là đại hán cao to, oai dũng, nào là xú nữ nhân luôn đeo mạng che,...Hần hiển nhiên nghe không ít. Thế nhưng “ trăm nghe không bằng một thấy”, hần thoáng ngây ngốc. Mặc dù đương vận nam trang, thần thái trầm ổn khiến người khác e sợ nhưng dung mạo như hoa, phượng mi câu hồn khiến người người một phen than thở. Đẹp dễ như chưa từng thuộc về nơi này, thực là bộ dáng kính hoa thủy nguyệt, cao cao tại thượng.

Từ Nguyệt không tỏ vẻ gì, chậm rãi nói : “ Các người là ai ?”

Thanh âm vang lên đánh động cái nam nhân kia, hần giật mình, lại nói : “ Tiểu nhân là Trương Thụy Các, tuân lệnh Các chủ đến để tặng lễ rước phu.”

“ Rước phu ? Các người muốn rước ai ?” Từ Nguyệt cau mày. Lão có nghe nói Huyền Yêu Các chủ hoang dâm vô độ, luôn bắt nam nhân phục tùng theo lệnh của mình cũng bắt bớ không ít nam nhân có phong thái trên giang hồ. Bây giờ ngang nhiên đến Thiên Hải lâu nói rước phu, đúng là coi trời bằng vung.

Trương Thụy Các cười hề hề, khom lưng : “ Các chủ của tiểu nhân trong một lần thưởng ngoạn vô tình cứu được một nam nhân khiến người đặt vào tâm. Sau khi điều tra mới biết y là người của Thiên Hải lâu nên tiểu nhân tuân mệnh đến đưa lễ để Các chủ lấy làm chính phu.”

Từ Nguyệt không nhanh không chậm : “ Ai ?”

“ Bẩm Các chủ phu quân tên gọi Mạc Thương.” Trương Thụy Các đáp.

Câu nói này đưa đến, Thiên Hải lâu một phen lão đảo. Ai mà không biết Mạc Thương đại nhân là trợ thủ đắc lực của lâu chủ, lại nói, người mang Bạch huyễn câu ngọc, đứng hàng tam tinh sao lại có thể để cái Các chủ nữ nhân kia khinh thường. Cái gì là chính phu ? Phi !

Từ Nguyệt nhân nhạ quét mắt : “ Người nói cứu ?”

Trương Thụy Các không rõ tâm tư nàng nên cũng không phán đoán : “ Các chủ tiểu nhân đi thưởng ngoạn liền thấy Mạc Thương người đầy thương tích,

hôn mê nên đưa về cứu chữa. Không ngờ nảy sinh tình ý, tâm đầu ý hợp.” Hấn cũng không biết Các chủ liên tục cho Mạc Thương kia uống được suy nhược có gọi là tâm đầu ý hợp không.

Câu nói này làm ai nấy giật mình. Mạc Thương đang trên đường hỗ trợ huấn luyện sát thủ có sao lại bị thương ? Còn là phải nhờ người cứu chữa ?

Từ Nguyệt liếc nhìn hấn rồi quay sang Từ Không Hạ : “ Cho người điều tra một chút.” Song hướng Trương Thụy Các : “ Ngày mai ta đến đưa Mạc Thương về, sính lễ này liền mang đi đi.”

Trương Thụy Các mơ hồ, biết nữ nhân trước mặt không dễ chơi nhưng nếu hấn về chắc chắn không toàn mạng với Thẩm Thủy Bình, liền tiếp : “ Các chủ là muốn rước Mạc Thương kia làm chính phu. Hi vọng phần lễ này Thiên Hải lâu nhận cho, ngày sau sẽ mang đến nhiều hơn.”

Thiên Hải lâu người người phần nộ. Lời hấn nói há chẳng phải bảo Thiên Hải lâu ta chê sính lễ ít, ham chút quà mọn sao ?

Lúc này, Từ Giai Âu Thần đứng phía sau xem trò vui, cũng không nghĩ gì chỉ chăm chú xem biểu cảm của Từ Nguyệt. Mạc Thương kia dĩ nhiên y không biết nhưng mấy phần đoán chính là một trong hai nam nhân lần trước đi theo nàng. Công phu quả không tệ, chính là y không biết, công phu của nàng cao hơn bao nhiêu phần.

Nét mặt Từ Nguyệt vẫn như cũ, khóe môi từ tốn : “ Bỏ tọa ngày mai đến đón người. Không muốn nhắc lại.” Nàng thực rất ít khi xưng bỏ tọa.

Mấy tầng gai ốc đều mọc ra, Trương Thụy Các sống trong giang hồ bao nhiêu năm há lại không rõ tình thế trước mặt, cái hàn khí bức người chỉ cần vung tay cũng đủ khiến mọi thứ hóa tro làm hấn rùng mình. Thế nhưng, thịnh nộ của Thẩm Thủy Bình hấn càng không dám đỡ. Hấn can đảm nói : “ Tiểu nhân phụng mệnh làm việc. Mong Lâu chủ thành toàn.” Tay ôm thành quyền, thanh âm lúc này cực kỳ khẩn thiết.

Thanh mây màu khói khẽ chau lại, môi anh đào chậm rãi nhả chữ : “ Cút !”

Trong âm có nội lực khiến Trương Thụy Các thoái lui, miệng phun ra một búng máu tươi khiến người khác kinh hoàng. Hấn sợ hãi mang người đi.

Từ Giai Âu Thần vẫn chăm chú nhìn nàng, y biết nàng phần nộ. Rốt cuộc nam nhân đó là ai có thể khiến người không để mọi thứ trong mắt như nàng phần nộ ? Lòng Từ Giai Âu Thần liền dâng lên chút không cam. Đứng đó hồi lâu song cũng đi theo người phân bố phòng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Bắc Băng Thần Cung

Đêm đó Từ Nguyệt ở lại Thiên Hải Lâu còn Chiêu Vân trở lại Tướng quân phủ đề phòng có người tìm nàng.

Trăng sáng vắng vạc, Cự Vân sơn vốn quanh năm tịch mịch khiến một dải đất trở nên xa xăm, vô tận chỉ còn lại bầu trời vô vãn tinh tú lấp lánh.

Từ Nguyệt tựa bên khung cửa sổ, nhàn nhạt nhìn ánh trăng treo trên cao, đáy lòng âm trầm. Mạc Thương... Kí ức chậm chậm trôi, mọi thứ chốc chốc như tan vào hư vô.

Năm đó nàng sáu tuổi, hấn mười tuổi. Cha hấn mất sớm, mẹ hấn kết hôn với một tên lưu manh có sở thích cực kỳ biến thái, đêm nào hấn cũng bị hai người hành hạ đến chết đi sống lại. Lần đầu biết hấn là khi hấn bị ngược đãi bởi tàn thuốc mà không cảm được giết chết “cha dượng” cùng mẹ hấn rồi trốn vào gara xe gần đó. Tuyết rơi mịn mù phủ tầng tầng lớp lớp trắng xóa, nàng thấy hấn mười tuổi co ro nằm dưới chiếc xe phủ đầy tuyết, lạnh lẽo. Hấn mím môi, làn da tái nhợt duy đôi mắt hữu thần nhưng cùng cực lạnh lẽo.

Nàng sáu tuổi, mỉm cười : “ Ta cứu người, người là của ta.” Nàng không hỏi mà là khẳng định.

Mười năm, hấn từ một đứa trẻ im lặng, ít nói trở thành trợ thủ đắc lực bên cạnh nàng. Nàng xem hấn bên cạnh nàng là dĩ nhiên. Nàng tin tưởng hấn, sẽ không bao giờ thất bại.

Khóe môi nàng khẽ cong lên : “ Xem ra lần này đến lượt ta bảo hộ người rồi.” Nàng không thể nhắm mắt nữa rồi.

Chốc chốc, Từ Nguyệt cau mày, từ đầu truyền đến một đạo nội lực mạnh mẽ. Nhẫn bạch ngọc trên tay cái nàng bỗng nhiên tỏa ra hơi lạnh. Từ Nguyệt đứng dậy, chớp mắt lướt đi biến vào hư không chỉ còn lạnh mùi hương thoang thoảng, lạnh lạnh.

Cách Thiên Hải lâu hai trăm dặm, toán hắc y nhân gần trăm tên đương bao vây ba đại hán cao to. Ba đại hán kia vận y phục lông sói trắng, dáng dấp to lớn vạm vỡ. Một đại hán khóe miệng còn đang rỉ máu, đôi mắt trừng lên phần nộ nhìn đám hắc y nhân : “ Đạo đài khách của Trung Nguyên các người ngày càng kém.”

Thủ lĩnh đám hắc y nhân cười khàn : “ Vậy thì phải xem các người có biết điều hay không.”

Không đợi ba vị đại hán lên tiếng, đám hắc y nhân đã tiếp tục tiến công, từng mũi kiếm đều là sát chiêu.

Tư Nguyệt đến nơi liền tựa vào cành đại thụ bên trên, thu hết mảng tàn sát bên dưới vào mắt.

Thủ lĩnh hắc y nhân nhân lúc đại hán kia trọng thương xoáy mạnh mũi kiếm, hét : “ Muốn toàn mạng thì giao Tuyệt Thánh Lô ra !”

Hai đại hán đang phá vòng vây đồng loạt gần giọng : “ Đứng hòng !!!” Mang theo nội lực khiến mấy hắc y nhân văng ra nhưng người này ngã người kia lại xông lên tạo thành thế giòng kiềm tiến thoái lưỡng nan.

Lúc này Tư Nguyệt vừa nhìn đám hắc y nhân lại nhìn ba đại hán y phục không phải người Trung Nguyên, phượng mi hơi híp lại. Ánh trăng nhàn nhạt len lỏi qua mấy tán lá, rọi thẳng vào nhẫn bạch ngọc khiến bàn tay trắng nõn như ngọc của Tư Nguyệt khẽ co rút. Chuyện gì vậy ? Bất giác nàng hướng ánh trắng, nhẫn bạch ngọc vẫn tiếp tục lay chuyển đột đột tỏa ra hàn khí bức người.

Bên dưới ba đại hán chất vật đối đầu với đám hắc y nhân bỗng như nhận thấy điều gì đó liền nhìn nhau, trong ánh mắt là sự kinh hi tột cùng, đồng loạt quỳ xuống : “ Cung nghênh Cung Chủ !”

Thủ lĩnh hắc y nhân cùng đám thuộc hạ khựng lại nhìn xung quanh nhưng không phát giác được gì giương mắt nhìn ba đại hán đang quỳ.

Ba đại hán kia vẫn một mực quỳ gối hết vang : “ Cung nghênh Cung chủ.”

Tư Nguyệt nghe thấy, mi tâm khẽ hạ liếc nhìn xung quanh. Nếu có người đến hẵng nàng sẽ biết, trừ phi người đó võ công cao hơn nàng...

Hồi lâu mọi thứ vẫn im lặng, chỉ có thanh âm xào xạc của lá.

“ Các người đứng hòng hù dọa !” Thủ lĩnh hắc y nhân lớn tiếng nói song lại phát lệnh cho thuộc hạ tiến lên.

Ba đại hán giữ nguyên tư thế.

Một hắc y nhân lợi dụng liên lao lên, đường kiếm bén nhọn lao đến.

Tư Nguyệt nhận thấy sự kì lạ của nhẫn bạch ngọc lại nhìn đám người kia, bất giác phát tay. Nội lực mạnh mẽ lao xuống hạ chưởng vào hắc y nhân kia, lực phủ ngũ tạng rã rời, máu văng tung tóe.

Đám hắc y nhân hóp ngum khí lạnh, lui về phía sau mấy bước.

Tư Nguyệt thờ dài, chậm rãi hạ xuống đất ngay trước mặt ba đại hán. Một thân bạch y lụa mỏng, tóc đen như vẩy mực tạo thành màn sương mờ ảo. Làn mi đen nhánh che phủ đồng tử bằng bạc lạnh lẽo khiến người bất tri bất giác mà sợ hãi. Dáng dấp như liễu, cốt cách như ngọc, quanh thân tỏa hàn khí khiến mọi thứ xung quanh trở nên lu mờ.

Thủ lĩnh hắc y nhân nhìn nàng đến ngây ngốc.

Ba đại hán không ngăn đầu, tiếp tục nói : “ Cung nghênh Cung chủ.”

“ Cung chủ ?” Thanh âm thanh thúy mà lạnh lẽo vang lên đánh động không gian yên lặng. Mặc dù vốn nhẹ nhàng nhưng âm trầm như không thuộc về thế giới này.

“ Thuộc hạ, Ti Mặc.”

“ Thuộc hạ, Ti Thần.”

“ Thuộc hạ, Ti Quân.”

“ Cung nghênh Cung chủ trở về.”

Tư Nguyệt im lặng hồi lâu, nói : “ Các người biết ta ?”

Đại hán xưng Ti Mặc lên tiếng : “ Trên tay Cung chủ là Bắc Thần Ngọc Chi, thần vật trấn môn của Bắc Băng Thần Cung, chỉ nhìn vật không nhìn người tôn Cung chủ lên Cung vị.”

Đầu Tư Nguyệt ong một tiếng... Bắc Thần Ngọc Chi ? Nàng nhớ từ khi nàng có ý thức nàng đã thấy chiếc nhẫn này rồi. Ban đầu nàng nghĩ là của Nam Cung Viễn tặng nàng song đến khi biết được sự thật nàng không phải con ruột của Nam Cung Viễn nàng liền tin rằng đây chính là manh mối để tìm lại thân thể của nàng. Song điều tra khắp nơi, thậm chí tìm những bậc thầy chế tạo ngọc đều nhận lại câu trả lại : “ Loại ngọc này vốn không tồn tại.”

Lẽ nào...nàng thật sự thuộc về nơi này ?

Tư Nguyệt cắn môi, âm thanh khàn đặc nơi cổ họng : “ Các người nói Bắc Băng Thần Cung.”

Ti Mặc đáp : “ Hồi Cung chủ, là Bắc Băng Thần Cung.”

Giang hồ tương truyền, đi về phía Bắc lục địa là một hoang mạc tuyết lạnh lẽo cùng cực. Xuyên qua trùng trùng tuyết son, tuyết hồ là môn phái giang hồ tự xưng Bắc Băng Thần Cung nằm trong Tứ đại Thiên Cung danh chấn thiên hạ. Bắc Băng Thần Cung không ai biết từ khi nào xuất hiện, cũng rất ít khi tham dự chuyện của giang hồ nhưng vẫn trấn trụ một phương, người người khiếp đảm. Truyền kể liên quan đến Bắc Băng Thần Cung rất ít, nàng nhớ có một lần xem sách trong thư phòng Thiên Hải Lâu thấy nhắc đến cách đây mười sáu năm Cung chủ Bắc Băng Thần Cung gọi là Tiêu Thượng Tà đột nhiên mất tích trong đại chiến thiên sát Hồ tộc năm đó khiến Bắc Băng Thần Cung đột nhiên mất tích.

Mười sáu năm...? Tư Nguyệt nhàn nhạt nhìn ba người đang quỳ kia, khẽ cười : “ Đừng dậy đi.” Song nàng khẽ đưa tay lên, xoáy sâu vào huyệt bạch ngọc trên tay, môi lầm bầm : “ Bắc Thần Ngọc Chi ?” Một cái Thiên Hải Lâu, một cái Bắc Băng Thần Cung... xem ra nàng cung không lỗ vốn khi đến đây.

Lúc này thủ lĩnh hắc y nhân kia cùng đám thuộc hạ mới bừng tỉnh, mặc dù bị khí tức trên người Tư Nguyệt làm kinh sợ vẫn không thoái lui. Bắc Thần Ngọc Chi, đó chính là Thần vật trấn môn của Bắc Băng Thần Cung, có được nó thậm chí còn tốt hơn Tuyết Thánh Lộ nghìn lần. Lần này hẳn chắc chắn lập được đại công.

Thủ lĩnh hắc y nhân trấn định nhìn Tư Nguyệt, nói : “ Không cần biết là Cung chủ hay môn chủ, để vật lại thì sẽ toàn mạng.”

Tư Nguyệt xoay người nhìn hắc, đáy mắt âm trầm, môi anh đào chậm rãi nhếch lên : “ Ngông cuồng !”

Nội lực oanh một tiếng, tóc đen phát lên ba nghìn sợi khiến bóng dáng nàng lóe sáng. Đám hắc y nhân run rẩy bị đánh bật ra xa, mặc dù không có sát khí tỏa ra nhưng bọn chúng là sát thủ được tôi luyện hiển nhiên cảm nhận được sự nguy hiểm, đó chính là sự đáng sợ còn hơn cả sát khí, vô thanh vô tức.

Thủ lĩnh hắc y nhân nắm chặt kiếm không biết sợ xông lên, hét : “ Giết !”. Xung quanh xuất hiện thêm trăm tên hắc y nhân nữa, lần lượt hiện ra từ bóng đêm điên cuồng hướng Tư Nguyệt thì triển sát chiêu.

Ba đại hán căng mắt nhìn, thủ thế.

Tư Nguyệt hừ nhẹ : “ Lui đi.”

Ba đại hán nhìn nhau, lui lại.

Tà áo lụa phát phơ trong gió, khí tức cuộn cuộn, hàn khí tích tụ trên bàn tay trắng như ngọc, xoay nhẹ trong tích tắc. Môi hồng cười nhạt : “ Băng Xuyên thân chương !”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Gặp Lại

Nội lực dồn ép hạ một chương xuống nền đất lâm sơn, bốn đạo chương khí theo đó nổ tung lan tràn tứ phía khiến đám hắc y nhân chấn động, có kẻ nội công không đủ chống lại liền máu chảy thất khiếu mà ngã xuống, chết ngay tại chỗ. Trong bốn chương khí, đạo mạnh nhất hướng thủ lĩnh hắc y nhân lao đến.

Thủ lĩnh hắc y nhân ngây ngốc đứng đó, phó mặc cho số phận.

Thế nhưng, phút chốc, bóng dáng từ trong rừng lao ra nhanh như chớp vận công đỡ lấy chương khí từ Tư Nguyệt.

Chỉ nghe “ Àm” một tiếng, không gian trở nên lặng động. Chấn trước thủ lĩnh hắc y nhân là một nam nhân vận y phục màu xám tro, tóc cột cao nhưng sau khi tiếp chương liền chấn kinh, tóc xõa ra, đôi mắt chứa sự kinh hãi tột độ.

Chỉ nghe thủ lĩnh hắc y nhân kêu lên : “ Thanh Viễn hộ pháp !”

“ Phốc !” Thanh Viễn phun ra một ngụm máu, khuôn mặt trở nên tái nhợt, khóe miệng rỉ máu.

Thủ lĩnh hắc y nhân vội chạy đến đỡ lấy hắc, song lại nhìn Tư Nguyệt, đôi mắt dâng thêm mấy tầng sợ hãi.

Tư Nguyệt hơi nhướn mày nhìn Thanh Viễn, kẻ vừa lao đến tiếp chương. Mặc dù nàng dùng chưa đến một thành công lực nhưng đỡ được chương khí của nàng xem ra cũng có chút tài nghệ.

Ngay sau đó, sâu trong mấy dải cây liền xuất hiện thêm ba bóng dáng. Tất cả hắc y nhân đồng loạt quỳ xuống.

“Thiếu chủ !!!”

Nam nhân vận trường bào màu thanh thiên chậm rãi đáp xuống. Theo sau là hai kẻ, một vận tử y nhạt, một mang sa y hồng phấn mấy phần ảo là. Bạc mâu của Tư Nguyệt ngưng trọng trên người nam nhân vận trường bào thanh thiên, vốn tưởng sẽ không bao giờ gặp lại...

Nàng nhớ, hôm đó dù bị trúng kịch độc, bị dồn ép đến đường chết hẳn vẫn cực kỳ ưu nhã, sự trầm tĩnh cùng với nụ cười phảng phất gió xuân tựa như tỏa ra từ trong xương cốt hẳn. Hiện tại dù đeo chiếc mặt nạ bạch ngọc che đi nửa khuôn mặt thì nửa kia vẫn như tạc khiến sống mũi hẳn vững chãi, thon dài đến mê người. Phụng mi câu hồn cùng với sắc tím quý dị, không giống với Vệ Tử Minh lạnh lẽo hay Vệ Tử Lăng hồ mi mà là loại cảm giác phảng phất bị thương tựa ưu lan trước gió. Đại gấm tinh tế lại treo bội ngọc khắc một chữ “Ám”. Hẳn không khác gì một vị thượng tiên nào đó trên tiên giới lạc xuống hồng trần. Tư Nguyệt nhìn hẳn thật lâu, trong đôi mắt nghìn năm u lạnh vẫn sâu thăm thẳm khiến người khác không nhìn ra bất kỳ loại cảm xúc nào.

Mặc Băng Quân vốn nghe mật báo có kẻ tự ý hành động nên mới đến đây, không ngờ gặp được nàng, tử mâu trở mình càng thêm quý dị. Người hẳn ngày đêm tìm kiếm tái ngộ lại trong tình huống này...

Hai lần trước nàng đều mặc sa y màu đỏ một vẻ kinh diễm, nét đẹp đó hồ mị khiến người nhìn đều phải trầm luân. Thế nhưng lần này, sa y màu trắng nhẹ nhàng mon man theo gió, tóc đen ba ngàn sợi đông đưa, từng sợi tơ son điểm họa biến khung cảnh có nàng như bức tranh thủy mặc làm rung sợ thể nhân. Hẳn luôn tìm kiếm nàng, có thể là vì nàng là người duy nhất giải được độc của hẳn, cũng có thể trong bạc mâu kia chứa thứ làm hẳn không bao giờ quên được. Hẳn thật sự muốn biết trong mi tâm âm u như giếng cổ ngàn vạn năm kia rốt cuộc chứa đựng điều gì... Chốc chốc, Mặc Băng Quân ngăn người cười khổ, nét cười dịu dàng mà ưu tư, hẳn có tư cách gì mà biết chứ?

Tử y nam nhân cảm nhận được ánh mắt kỳ lạ của Mặc Băng Quân, nói: “Thiếu chủ...”

Mặc Băng Quân rời tầm mắt khỏi Tư Nguyệt, im lặng lúc lâu song hướng Thanh Viễn cùng thủ lĩnh hắc y nhân: “Thanh Viễn, Trường Ngu?”

Thanh Viễn sau khi tiếp chương của nàng, nội lực chấn kinh, tan rã mấy phần nên vất vả lắm mới lên tiếng: “Thiếu chủ thứ tội. Thuộc hạ chỉ muốn thiếu chủ mau chóng hồi phục.”

Thủ lĩnh hắc y nhân gọi là Trường Ngu run rẩy: “Mong thiếu chủ thứ tội.”

Mặc Băng Quân cười nhạt: “Chuyện của ta đến khi nào cần các người quản. Ta nói không sao chính là không sao.”

Thanh Viễn cắn răng nói: “Thiếu chủ, Tuyệt Thánh Lộ kia có thể chữa được bách độc. Thiếu chủ suy xét...”

“Câm miệng.” Đạo nội lực mạnh mẽ oanh tạc vào lồng ngực khiến Thanh Viễn cùng Trường Ngu cắn răng. “Phốc!” Mặc Băng Quân phun ra ngụm máu đỏ thẫm đang chuyển dần sang đen, thân hình lao đảo.

Hai nam nhân đi cùng vội chạy đến đỡ lấy hẳn, kêu lên: “Thiếu chủ!”

Mâu quang Thanh Viễn trở nên xám xịt: “Thiếu chủ thứ tội!” Vừa dứt, bóng dáng hẳn lao về phía ba người Ti Mặc.

Tư Nguyệt hừ nhẹ, vận chương đánh thẳng vào ngực Thanh Viễn.

Chỉ nghe “Ắc” một tiếng, Thanh Viễn bị đánh văng ra ba trượng, ngã xuống đất, máu từ trong miệng tràn ra.

Tử y nam nhân đang đỡ Mặc Băng Quân không giấu được tia kinh hãi nhìn Thanh Viễn rồi chuyển sang Tư Nguyệt. Chương khí ban đầu cùng với chương này thực sự quá cường hãn. Từ khi nào trên giang hồ xuất hiện nữ tử đáng sợ như vậy?

Trường Ngu chạy đến bên cạnh Thanh Viễn, đôi mắt long lên phần nộ: “Khôn kiếp!” Hẳn nắm chặt kiếm.

Mặc Băng Quân gần như hôn mê lại trầm giọng nói: “Dừng lại!” Hẳn nắm chặt bắp tay tử y nam nhân, mỉm cười nhìn Tư Nguyệt: “Hai lần hạnh ngộ không biết nàng tên gì?”

Tư Nguyệt không nhanh không chậm: “Lạc Tẩn Thiên.”

Môi mông cơ hồ đang chuyển sang sắc tím của Mặc Băng Quân cong lên, hẳn đoán không sai. Lạc Tẩn Thiên...

Tử y nam nhân lúc này mới ngộ ra. Cách đây không lâu Thiên Hải Lâu xuất hiện vị Tân Lâu chủ xưng Lạc Tẩn Thiên. Là nữ nhân này? Hẳn thăm rét lạnh, nếu vậy thực lực Thiên Hải Lâu vào một ngày không xa chắc chắn sẽ đứng đầu giang hồ. Hẳn không nhìn ra bội ngọc của nàng đã đạt đến mức độ nào nhưng nếu so cường khí lẫn bá khí hẳn là không thua thiếu chủ của hẳn.

Tử y nam nhân nắm chặt tay hơi đẩy Mặc Băng Quân về phía hồng y nam tử rồi dứt khoát quỳ xuống: “Thiên Hải Lâu chủ, tiểu nhân thay mặt Âm Nguyệt Minh tạ lỗi, hi vọng Thiên Hải Lâu chủ thủ hạ lưu tình, cứu Thiếu chủ của chúng tiểu nhân.” Giang hồ mặc dù phân chia chính tà nhưng Thiên Hải Lâu luôn bất phân, nằm ở giữa cũng rất ít khi dính dáng đến chuyện giang hồ. Chỉ là từ khi vị tân Lâu chủ này kế nhiệm mới phát lên, bất quá theo tình báo của hẳn đa phần đều hướng về giao thương. Ân oán giang hồ có lẽ không quá ảnh hưởng... và lại... Hẳn ngược nhìn Mặc Băng Quân khẽ thở dài.

Mặc Băng Quân cau mày, giọng nói như có như không: “Triển Hạ, người...”

Tư Nguyệt hít mắt, Âm Nguyệt Minh là tổ chức sát thủ thuộc tà phái, được thành lập lâu đời. Nàng chỉ nghe Tư Không Hạ nói sơ qua bây giờ mới nhớ đến, Thiếu chủ Âm Nguyệt Minh gọi là Mặc Băng Quân luôn mang mặt nạ bạch ngọc, mi mục màu tím hiếm thấy, là đệ tử duy nhất của Tôn chủ Âm Nguyệt Minh Phụng Tâm. Mây khói nâng lên, mỗi anh đào cong nhẹ : “Ý của ngươi là...?”

Triển Hạ ngừng đầu, đáp : “Mong Thiên Hải Lâu chủ giao ba người kia cho chúng ta. Ôn này Triển Hạ cùng Âm Nguyệt Minh chắc chắn sẽ báo đáp.”

Nàng nhàn nhạt cười : “Nếu không thì sao ?”

“Đao kiếm vô tình.” Triển Hạ sắc lạnh nói.

Thanh âm Ti Mặc hùng hồ : “Các người điều tra ra chúng ta hẳn là biết lần này mang Tuyết Thánh Lộ đến Trung Nguyên với mục đích gì, các người còn dám cướp ?”

Triển Hạ cười : “Nếu đã dám cướp sẽ không nghĩ nhiều.”

Tư Nguyệt nhướn mày, nét mặt có chút ý cười. Nàng bước đến bên Mặc Băng Quân nắm lấy tay hắn, hai đầu ngón tay điểm vào bốn huyệt vị trên người Mặc Băng Quân.

Hồng y nam tử kinh ngạc : “Ngươi...”

Triển Hạ đứng dậy nắm tay hồng y nam tử : “Cung.”

Tư Nguyệt khẽ vận cộng truyền nội lực vào người Mặc Băng Quân. Mặc dù nội lực nàng là chí hàn nhưng so với nội khí trên người Mặc Băng Quân cũng không xem như tương khắc nên sau khi truyền công năng còn giúp hắn đã thông khí tức ngăn chặn chất độc. Quả thật Tước Mệnh Tán do lão Độc Ma này hạ, nếu người bình thường chỉ e trong vài phút đã xương cốt tan rã, vậy mà nam nhân này chống cự được tới bây giờ, xem ra không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hôn Lễ Thành Chiến Trường

Sau khi truyền công, Tư Nguyệt mới điểm vài huyệt đạo để ngăn chặn độc thấm sâu vào lục phủ ngũ tạng. Thế nhưng, được một lúc nàng cảm thấy trên người Mặc Băng Quân có gì đó không đúng. Tư Nguyệt nâng mi chăm chăm nhìn cánh tay hắn, ở giữa khuỷu tay xuất hiện vết đỏ dài, nàng nhớ mỗi lần nàng truyền nội lực vào nó đều co lại như thể vật sống. Lúc này vết đỏ căng ra cơ hồ rất đau đớn.

Tư Nguyệt nhíu mày : “Lẽ nào là cổ trong truyền thuyết ?”. Ở hiện đại, nàng nghe nhiều nhưng không có cơ hội tìm hiểu. Còn tại nơi này, mấy hôm trước nàng đọc vài độc quyền có nghe nhắc đến song chưa tận mắt chứng kiến.

Triển Hạ sắc mặt tái nhợt, đáp : “Phải.” Rõ ràng là hơn mười ngày nữa mới đến sao bây giờ lại xuất hiện...

Tư Nguyệt đưa tay đến chạm vào vết đỏ kia, nó liền co lại song cổ độc dường như mạnh hơn khiến Mặc Băng Quân nhăn nhó, mãnh liệt khó chịu. Nàng vận công truyền vào nơi cổ độc đang phòng bị, lại nói : “Thế nào ?”

Khuôn mặt Mặc Băng Quân biến chuyển, cánh môi chuyển từ tím sang màu trắng bệch, thanh âm nhọt nhọt : “Huyết trùng sợ chí hàn nội công của nàng.”

Tư Nguyệt gật đầu, truyền khí cho đến khi vết huyết trùng dài co lại thành một chấm nhỏ như vết chu sa, nàng khẽ nói : “Đau không ?”

Mặc Băng Quân ngẩn người, cười nhẹ : “Không đau.” Trong giây phút đó hắn cảm thấy lòng mình còn cao. Hắn chậm chậm nhìn nữ tử trước mặt, nàng đứng gần như vậy nhưng hắn cảm giác nàng thực xa xôi.

Đêm đó, Tư Nguyệt đưa đám người Mặc Băng Quân cùng với ba người Ti Mặc về Thiên Hải Lâu. Mặc dù biết thân phận nàng nhưng Ti Mặc chỉ hơi kinh ngạc chứ không nói gì, nghe Ti Quân báo trước kia Thiên Hải Lâu cùng Bắc Băng Thần Cung cũng có chút giao hảo.

Sau khi an bài cho đám người Mặc Băng Quân, Tư Nguyệt cùng Tư Không Hạ nói chuyện với ba người Ti Mặc.

Theo lời Ti Mặc, mười sáu năm trước trong trận chiến tiêu diệt Hồ tộc, Cung chủ Tiêu Thượng Tà dẫn người lên Vu Linh Sơn trợ giúp Hồ tộc. Trước khi đi, y nói với Ti Mặc nếu y không trở về thì người mang Bắc Thần Ngọc Chỉ chính là Cung chủ đời kế tiếp. Trận chiến kéo dài mười ngày mười đêm, triều đình cùng vài môn phái giang hồ bắt tay tiêu diệt Hồ tộc, Cung chủ Tiêu Thượng Tà mất tích. Suốt mười sáu năm, Bắc Băng Thần Cung do tứ đại Thần sứ chấp chương vừa truy tìm Tiêu Thượng Tà vừa thăm dò tung tích của Bắc Thần Ngọc Chỉ.

Giải thích xong, Ti Mặc lại hỏi Tư Nguyệt làm sao có được Bắc Thần Ngọc Chỉ, nàng chỉ bằng quơ bảo vừa sinh đã có. Ti Mặc như giấu diếm gì đó lại

nói nhận vật tôn xưng, Tư Nguyệt chính là Cung chủ của bọn họ.

Song Ti Mặc nói về lí do hấn mang Tuyết Thánh Lộ đến Trung Nguyên.

Nguyên ở lục địa này có Ngũ quốc là năm nước lớn, xung quanh tồn tại vài tiểu vương quốc nhỏ cùng một số bộ tộc. Lần này họ đến chính là mảnh đất do tộc Bách Vân nắm giữ, tồn tại ngay trung tâm đại lục. Tộc Bách Vân tồn tại từ rất lâu, đồn rằng họ tóc trắng mắt bạc, nam tuấn tú nữ diễm lệ, mảnh đất họ sống trừ phi được sự chấp thuận của cả tộc nếu không ai bước vào sẽ không có đường ra. Vì vậy nhiều quốc gia muốn thông qua tộc Bách Vân để khởi chiến với các nước khác đều bị cự tuyệt. Họ là sự tồn tại khiến Ngũ quốc khó chịu nhưng không ai dám động đến. Mà cách đây hơn nửa tháng, tộc trưởng tộc Bách Vân trúng độc của tộc Miêu Cổ nên phái người đi cầu trợ Bắc Băng Thần Cung mang Tuyết Thánh Lộ giúp đỡ. Thế nên Ti Mặc cùng hai người Ti Quân, Ti Thần khởi hành trước đến tộc Bách Vân còn người của Bắc Băng Thần Cung đi sau để kịp tham dự Đại hội Võ Lâm.

Biết Tư Nguyệt không rõ, Tư Không Hạ liền giải thích. Ở đại lục, có hai đại hội lớn nhất, một là Đại hội Võ Lâm do giang hồ tổ chức mà đứng đầu là Thiếu Lâm Tự. Còn lại là Đại hội Ngũ hồ phân tranh do Ngũ quốc hợp lực tiến hành. Nói đúng hơn là phân chia giữa giang hồ và triều đình, nước sông không phạm nước giếng. Trong Đại hội Võ lâm trước sẽ tổ chức Đại hội Tiểu long dành cho các thanh thiếu niên dưới 16 tuổi sau đó mới tổ chức Đại hội Võ Lâm. Hiện tại còn cách gần hai tháng nhưng một số môn phái ở xa đã nhận được thiệp mời.

Vì vậy Ti Mặc nói sẽ tiếp tục lên đường đến tộc Bách Vân rồi hội ngộ sau với Tư Nguyệt tại Đại hội Võ Lâm. Lúc đó nhờ Hư Không đại sư tổ chức lễ kế vị Cung chủ.

Sắp xếp xong mọi thứ, Tư Nguyệt lại hỏi vài chuyện liên quan đến Bắc Băng Thần Cung sau đó nhờ người an bài cho ba người Ti Mặc.

Sáng sớm, Từ Giai Âu Thần và Trương Lí Vũ cáo từ để kịp thời gian đưa Uyển Nhi đến cho Tư Nguyệt chữa trị. Trước khi đi, Tư Nguyệt còn cho Trương Lí Vũ một viên đan để kiểm chế độc phát tác. Vốn Tư Nguyệt còn muốn bàn vài chuyện buôn bán với Từ Giai Âu Thần nhưng mắt thấy không gấp nên đợi lần sau hấn đến lại nói.

Từ Giai Âu Thần cáo biệt xong, Tư Nguyệt mang Tư Không Hạ cùng mấy chục sát thủ của Thiên Hải Lâu tìm đến Huyền Yêu Các.

Huyền Yêu Các tọa tại non sơn nước biếc cách Trung Chân hơn một trăm dặm. Từ xa đã nghe tiếng kèn trống vang dội, thắm đượm màu đỏ của hỷ sự. Vốn những lần trước đa phần Các chủ Huyền Yêu Các là đoạt người rồi giết, lần này tổ chức hôn lễ trọng như vậy, lại mời khá nhiều người nên ai nấy đều đến xem với vẻ mặt đầy hứng thú.

Trong hỷ đường, Thẩm Thủy Bình vận cầm y đỏ rực, mũ phượng ngậm châu, kiêu diễm xinh đẹp. Đôi mắt phong tình, khóe môi uơn ướn tôn lên sự quyền rũ cực độ.

Mạc Thương đứng cạnh, hai bên có hai tỷ nữ đỡ lấy thân hình hấn. Đôi mâu quang hữu thần giờ đây như đang mê man khiến khuôn mặt thường ngày sắc lạnh trở nên nhu hòa rất nhiều. Mỗi móng cương nghị nhàn nhạt sắc hồng, ním thành chữ nhất.

“Nhất bái thiên địa.”

“Nhị bái cao đường.”

“Phu thê...”

“Dừng lại !!!”. Thanh âm lạnh lạnh từ bên ngoài vọng vào mang theo cỗ nội lực kinh người.

Từ không trung, Tư Nguyệt hạ người xuống, từng bước một đi vào hỷ đường. Nàng vận sa y màu trắng, đai lưng bằng lụa mỏng ôm trọn vòng eo nhỏ bé, bên hông đeo bạch chiết phiến. Tóc đen ba ngàn sợi tung xòa chỉ dùng một nhánh tóc bó lên điểm thanh bạch ngọc trăm mỹ lệ. Vẫn là phượng mi kiêu diễm lại phủ thêm mấy tầng lạnh lẽo. Nàng bước vào, cả hỷ đường chỉ còn một mảnh cô đọng, kinh diễm.

Thẩm Thủy Bình quay lại nhìn nàng, đôi mắt long lên : “Người là ai ? Dám đến đây gây sự ?”

Tư Không Hạ đáp : “Yêu nữ cướp người của Thiên Hải Lâu còn dám ngông cuồng ?”

Nhắc đến Thiên Hải Lâu, người trong sảnh im bật. Dù Thiên Hải Lâu ít lo mặt nhưng vẫn là trụ vững một phương. Vài ngày trước còn có tân Lâu chủ xuất hiện nên giang hồ đồn đãi không ít.

Thẩm Thủy Bình ngạo mạn : “Chỉ là một cái Thiên Hải Lâu lại dám đến đây làm loạn ? Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt !”

Tư Nguyệt híp mí, nói : “Trả người.”

“Ngông cuồng ! Đến Huyền Yêu Các còn dám lên tiếng !” Thẩm Thủy Bình hừ mạnh hướng Trương Thụy Các : “Tiếp tục bái đường.”

Tư Nguyệt nhướn mày, mâu quang đặt trên người Mạc Thương, nhìn đến khuôn mặt trắng bệch của hấn, phượng mi u lạnh khép hờ. Môi hồng nhếch lên : “Phải chết.”

Nói xong nàng lướt tới, nhanh như chớp, kéo lấy Mạc Thương từ tay hai tỷ nữ rồi tung chưởng hướng Thẩm Thủy Bình.

Mọi thứ chỉ diễn ra trong phút chốc khiến người trong sảnh hóp ngum khí lạnh. Thẩm Thủy Bình chịu một chưởng máu phun như mưa, đôi mắt đẹp tràn

đầy phần nộ, hét : “Người đâu ! Giết !”

Tur Không Hạ cùng mấy sát thủ lao lên, sát thủ của Huyền Yêu Các cũng không tầm thường, kẻ tám lạng người nửa cân. Lúc này, Thẩm Thủy Bình mới rút ra song đao lao đến chỗ Tur Nguyệt.

Tur Nguyệt một tay đỡ lấy Mạc Thương, lướt qua Thẩm Thủy Bình, nhàn nhạt nói : “ Muốn chết.”

Thẩm Thủy Bình mang song đao tràn đầy sát khí khiến khuôn mặt trở nên vặn vẹo. Đám người trong sảnh đa số đều lui về góc nhỏ nhìn cục diện lại nhìn Thẩm Thủy Bình. Một người nói : “ Nữ tử áo trắng kia là ai ?”

“ Lê nào là...tân Lâu chủ Thiên Hải.” Ngập ngừng suy nghĩ.

Thẩm Thủy Bình trước kia được xưng là thiên tài nhưng tính cách âm ngoan khiến Thẩm Kiến Sơ quyết định truyền vị cho nhị nữ Thẩm Thủy Linh. Không ngờ đi sai một bước liền không thể quay đầu, Thẩm Thủy Bình lâm vào ma đạo giết cả phụ thân lẫn muội muội đoạt vị. Vô công quả thực không thể xem thường. Song đao khí thế long hổ, đường đao chém mạnh vào Tur Nguyệt.

Tur Nguyệt hừ nhẹ, rút ra ba thành công lực cường mạnh về phía Thẩm Thủy Bình.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tiểu Sinh chặn kiệu

Mất hạnh của Thẩm Thủy Bình thoáng chốc mờ đi song nhanh chóng nghiêng người né, cường lực mãnh liệt tung vào khoảng không phía sau, tầng tầng lớp lớp tường viện chỉ còn lại một mảnh mịt mù khói bụi.

Tất cả đồng thời nuốt nước bọt, mắt tròn to nhìn Tur Nguyệt. Mỗi người đều lùi mình nép vào góc tường chỉ hận không thể biến thành con ruồi hoặc con muỗi rời khỏi nơi này.

Mặc dù kinh hoàng trước võ công của Tur Nguyệt nhưng Thẩm Thủy Bình vẫn không lùi bước, đánh bạo chém song đao lên người Tur Nguyệt.

Tur Nguyệt nhíu mày, đẩy Mạc Thương đang mê man cho Tur Không Hạ, nhân lúc Thẩm Thủy Bình vung đao liền bắt lấy cánh tay của ả, tay kia vận công tung chưởng vào ngực Thẩm Thủy Bình.

Vì cánh tay ả nằm trong tay Tur Nguyệt nên luồng nội lực xoáy sâu không có chỗ phát tác, lan khắp kinh mạch, phá hủy từng đoạn gân cốt, bất kỳ kinh mạch nứt toát, máu từ miệng ứa ra, khí tức dư thừa oanh động phía sau tiếp tục phá hủy nơi này.

Xương cốt Thẩm Thủy Bình tan rã, lục phủ ngũ tạng chấn động, người ả mềm oặt ngã xuống. Tur Nguyệt hừ nhẹ đưa tay bóp cổ ả, nhàn nhạt nói : “ Thuốc giải.”

Vốn cảnh tượng vừa xảy ra đã khiến những người đương ở đây, đa số đều là tà phái sợ hãi, Tur Nguyệt lên tiếng càng làm họ run rẩy. Cái gọi là tu la giết người như góe không phải là sát khí đằng đằng, máu chảy thành sông mà là thủ đoạn của họ đẩy dọa người khác nhưng khi kết thúc lại dường như họ không có bất kỳ liên quan gì cả. Đơn thuần giết người giống như giết chết một con kiến...Cảnh giới này không phải ai cũng đạt được.

Thẩm Thủy Bình vừa nhắc môi, máu bên trong lần lượt tuôn ra, cực kỳ bi thảm.

Tur Nguyệt trầm ngâm thả nàng ta xuống rồi liếc Trương Thụy Các đang nép mình trong đám người tà phái.

Trương Thụy Các rùng mình, bước chân không vững, cực kỳ nhanh chóng vừa bò vừa lết đi đến chỗ Tur Nguyệt đưa ra lọ thuốc màu xanh.

Nàng tiếp lấy, không nói không rằng ôm Mạc Thương rồi đi. Người của Thiên Hải Lâu cũng nhanh chóng đi theo.

Huyền Yêu Lâu chỉ còn lại một mảnh hoang tàn.

Đưa Mạc Thương về Thiên Hải Lâu không lâu thì Chiêu Văn hấp tấp đến báo Vệ Quân Thương triệu nàng tiến cung. Tur Nguyệt cho Mạc Thương uống giải dược rồi dặn dò Tur Không Hạ chăm sóc hấn, sau đó mới trở về Tướng quân phủ.

Đường từ Tướng quân phủ đến Hoàng cung khá gần nên Tur Nguyệt không đi xe ngựa mà ngồi kiệu, ầu cũng là Nam Cung phu nhân lo lắng cho nàng, dù sao xe ngựa chạy nhanh rất không an toàn. Tur Nguyệt chỉ gật đầu qua loa, đối với nàng thì đều như nhau, bất quá kiệu đi chậm hơn.

Qua đường lớn phía Đông là đến Hoàng cung, đang tĩnh tọa, cỗ kiệu chợt dừng lại.

“Đại quan xin dừng bước, tiểu sinh có việc thỉnh cầu.”

Thanh âm không cao không thấp, lại xưng là tiểu sinh khiến mày ngài hơi nhướn lên, không đáp.

Kiều phu thô lỗ nói : “ Ngươi là ai ? Dám chặn kiệu của tiểu thư nhà ta ? Khôn hồn thì cút đi !”

Nguyên là Tư Nguyệt được sắc phong Quận chúa, kiệu được làm lại tốt hơn, còn phải khắc dấu nên hôm nay tiến cung Nam Cung phu nhân liền lấy kiệu của huynh trưởng nàng là Nam Cung Hạo Kỳ đưa nàng đi. Vì vậy người tự xưng là “tiểu sinh” kia tưởng nhầm mới đi ra chặn kiệu.

Câu nói của kiệu phu khiến người nọ đỏ mặt, lắp bắp : “ Tiểu sinh thất lễ... tiểu sinh không biết.”

Thật ra không trách được hắn, ở Vệ quốc kiệu của nam nữ khác biệt, mà kiệu quan lại cũng phân theo đẳng cấp khác nhau. Nam Cung Hạo Kỳ thiên võ, không thích ruộm rả nhưng từng chỗ một đều được chạm trổ tinh tế, ngọc bội được đính trên màn cẩm vân còn khắc phẩm vị.

Tư Nguyệt xoay chiếc nhẫn bạch ngọc : “ Ngươi có việc gì thỉnh cầu ?”

Người nọ nghe thanh âm của nàng, hơi ngẩn người, khuôn mặt càng đỏ, lúng túng : “ Tiểu sinh... tiểu sinh...”

Người dân xung quanh thấy cảnh tượng như vậy ùn ùn kéo đến. Bàn tán xôn xao. Có người còn nói người nọ to gan chặn kiệu con gái nhà quan khiến người nọ sợ hãi hơn. Đôi mắt nhìn mũi giày nửa ngày không nói được gì.

Tư Nguyệt thấy người nọ thú vị liền nói với kiệu phu đưa hắn đến từ lâu gần đó.

Tiểu sinh kia nghe thấy thì mừng rỡ, hấp ta hấp tấp chạy theo cỗ kiệu của Tư Nguyệt.

Vì để người khác không chú ý, Tư Nguyệt đeo mặt nạ che lại đặt nhả phòng trên tầng hai, sau đó kiệu phu mới gọi người nọ.

Hắn giới thiệu họ Bạch tên Thiển Sinh, quê ở huyện Liêu Sơn, phủ Kinh Châu. Trước đó thi Đình vì không đỗ nên không phục mới hỏi thăm vài người rồi chặn kiệu của nàng. Dĩ nhiên người hắn muốn tìm là Nam Cung lão cha hoặc hai vị huynh trưởng kia của Tư Nguyệt.

Áp ứng nói một lúc, hắn mới cúi đầu uống trà.

Bạch Thiển Sinh khuôn mặt nếu sinh ra là nữ nhân hẳn rất họa thủy nhưng chung quy vẫn là nam nhân. Đôi mắt hoa đào xinh đẹp, làn da trắng nõn mịn màng như trân châu cùng đôi môi phím hồng thật sự gọi cho người khác cảm giác loli khó tả. Gò má ửng đỏ bội phần dễ thương. Tư Nguyệt ung dung nhìn hắn, cảm thấy khá thú vị. Có lẽ nàng lạnh lùng quen rồi giờ tiếp xúc với nam nhân như vậy, trong lòng liền thoải mái.

“ Ý ngươi là muốn khảo thí lần nữa ?” Nàng nhếch môi cười.

Bạch Thiển Sinh nghe thấy, môi bím lại, gật đầu. Dù hắn chỉ chuyên tâm đọc sách nhưng chuyện của Tam tiểu thư Nam Cung Tướng quân phủ hắn từng nghe nói. Chuyện thị phi hắn nghe nhiều nhưng cũng không mấy chú ý cho đến khi nghe nàng được sắc phong Quận chúa hắn mới ngưỡng mộ. Bởi vì hắn vốn yếu ớt, nam nhân ra trận đã khiến hắn bái phục, còn nàng là nữ nhi, còn lập được công lớn nên hắn có chút dễ tâm. Chỉ là không nghĩ gặp được vị tiểu thư trong truyền thuyết thực khác xa trí tưởng tượng.

Bởi Tư Nguyệt tiến cung nên xiêm y rất sang trọng. Bộ cẩm y bằng gấm Ngưng Hoa, trên y phục thêu chín con hồ điệp bằng chỉ ngũ sắc, đai gấm thanh thiên được buộc thêm khối bạch ngọc trong trẻo. Tóc đen búi lên phi nguyệt, dùng bốn thanh ngọc trâm điểm xuyên, trước trán rườm rà viên bích ngọc nàng vốn điểm lệ lại thêm bội phần rực rỡ, tựa như tiên nữ hạ phàm. Mặc dù đeo mặt nạ nhưng phượng mi điểm át quần phượng (*), hồng nhan họa thủy.

(*) : xinh đẹp lẫn át tất cả.

Hắn chợt lúng túng : “ Xán như xuân hoa, kiêu như thu nguyệt...”

Tư Nguyệt nghe thấy chỉ nhún mày nhìn hắn, mâu quang ánh lên ý cười, chậm rãi nói : “ Hai ngày nữa ngươi trở lại đây, bốn cung sẽ nhờ người xem xét bài thi của ngươi. Nếu có vấn đề bốn cung sẽ xin cho ngươi khảo thí lần nữa. Bất quá ngươi vẫn nên đưa cho bốn cung vài văn tự của ngươi chứ ?”

Câu nói ra làm thần sắc đang mơ hồ của Bạch Thiển Sinh trở nên xán lán, hắn bật dậy, lúng túng : “ Đa tạ Quận chúa.” Song rút ra từ trong lồng ngực ra một xấp giấy đưa cho Tư Nguyệt : “ Đây là mấy bài đề của tiểu sinh. Còn có luận quyền viết về trị an nông gia.”

Tay ngọc tiếp lấy, mắt phượng chăm chú nhìn chúng.

Tư Nguyệt nàng ở hiện đại hứng thú với thư pháp cùng cảm kỳ thi họa của cổ đại. Nàng từng sưu tầm bút tích nhiều nhà thư pháp nổi tiếng, hôm nay thấy nét chữ của Bạch Thiển Sinh quả thực cảm thán lại xem qua đề luận của hắn, đúng là tư chất hơn người. Nàng gờ lách cách mấy cái xuống bàn, mắt vẫn hướng luận trị an nông gia của hắn : “ Ngươi xuất thân ?”

Bạch Thiển Sinh cung kính : “ Gia phụ gia mẫu đều là nông phu, quanh năm chỉ nhìn ruộng đồng nên hiểu biết về bên ngoài không nhiều. Nếu có sai sót mong Quận chúa thứ tội.”

“ Nông phu ? Vậy người học ở học đường hay tiên sinh chỉ dạy ?” Nàng vuốt vuốt góc giấy Tuyên Thành.

Hắn đáp : “ Sư phụ tiểu sinh là Châu Nhạc... từng đảm nhiệm ngũ phẩm quan lại. Vì tuổi già nên cáo lão hồi hương, nương tình dạy dỗ cho tiểu sinh.”

Ngừng một lúc lại nói : “ Lần này tiểu sinh mang theo hi vọng của gia mẫu cùng sư phụ thi không qua, không dám trở về. Bất quá tiểu sinh không phải cực lực ham vinh hoa phú quý mà chính là không phục.” Bạch Thiên Sinh vốn nhìn có mấy phần ảo là nhưng nói đến đây trung khí hùng hồn khiến người ta bất giác thương thức.

Tư Nguyệt gật đầu, gấp xấp giấy lại : “ Bỏn cung nhất định sẽ tra lại cho người, không để oan uổng nhân tài. Hai ngày nữa người trở lại đây.” Nói xong nàng bước đi, được một bước nàng xoay người lại : “ Người ở Liêu Sơn ?”

Bạch Thiên Sinh nhanh chóng gật đầu : “ Vâng.”

Nàng trầm ngâm : “ Nông nghiệp khá trù phú ?”

Hắn ngẩn người, không rõ ý nàng, hàm hồ đáp : “ Liêu Sơn vốn do sông Liêu bồi đắp, đất đai màu mỡ nên nông nghiệp rất phát triển.”

Tư Nguyệt khẽ cười : “ Khi nào rảnh bỏn cung nhất định đến đó.” Dù sao cũng là đất phong của nàng.

Đợi đến khi Tư Nguyệt rời đi hồi lâu, Bạch Thiên Sinh mới lấy lại thần hồn, cảm giác vừa qua giống như một giấc mơ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chiêu Nguyệt Công Chúa

Tầm quá trưa, Tư Nguyệt mới đến hoàng cung, trước cửa hoàng thành đã có An công công cùng mấy cung nữ đội nàng. Rẽ qua hàng loạt hành lang dài gấp khúc, ngói xanh hiên đỏ bệ vệ uy nghi là thượng uyển từng bách mai lan, hoa cỏ nở rộ làm lòng người choáng ngợp.

Bên uyển đình, thấp thoáng bóng dáng huyền y thêu cừu long huyền ti rực rỡ, cạnh Vệ Quân Thương còn dư một tà áo màu lục, Vệ Tử Lăng thực trung thành với màu sắc này.

“ Thần nữ tham kiến bệ hạ.” Thanh âm nhẹ nhàng, không kiêu ngạo, không sủng nịnh vang lên khiến Vệ Quân Thương cùng Vệ Tử Lăng đang chăm chú đánh cờ ngẩn lên.

Đáy mắt Vệ Quân Thương lóe ánh sáng chốc chốc đan xen phức tạp, nở nụ cười : “ Nguyệt Nhi, đến rồi ? Người biết đánh cờ không ? Lại đây xem giúp trẫm thế cờ này.”

Đội cung nữ mang ghế đến, Tư Nguyệt thông thả ngồi xuống, nhìn bàn cờ rồi nhìn Vệ Tử Lăng. Ở hiện đại, so với cờ tướng và cờ vua, nàng yêu thích cờ vây hơn. Không chỉ mang tính giải trí nó còn thể hiện sách lược và suy tính rất nhiều. Thế cờ trước mắt phi thường ảo diệu tinh tế, hiểm nhưng không hiểm, mà trận này chỉ cần sơ suất một chút lập tức đại bại.

“ Quân chúa chỉ giáo.” Vệ Tử Lăng mỉm cười, khớp tay mỹ lệ vuốt ve sợi tóc mai, hồ mi đảo loạn yên vị trên người Tư Nguyệt.

Tư Nguyệt không khách khí, hai ngón tay thon dài kẹp lấy quân cờ đen chậm chạp hạ xuống.

Thế sự chuyển xoay.

Vệ Quân Thương ánh lên ý cười. Hắn nhớ phong thái nàng. . . chính là như vậy.

Vệ Tử Lăng thấy Tư Nguyệt một quân lấy lại thế thượng phong trong lòng bội phần kinh ngạc, ánh mắt thâm trầm, nét cười nhợt nhạt : “ Bản vương đánh giá thấp Quân chúa rồi.” Nói xong lập tức đổi cờ.

Cả hai người một quân lại một quân, đều không khiêm nhượng, bàn cờ từng bước một tinh vi xuất thần. Lúc này Vệ Quân Thương mới lên tiếng : “ Hai người các người kỳ nghệ rất tốt, thế này đi, ai thắng trẫm sẽ cho người đó chủ sự hội Nguyên Bách Hợp , thử tài tân khoa.”

Ở Vệ quốc, khoa cử ba năm một lần, sau khoa cử sẽ tổ chức hội Nguyên Bách Hợp, lấy có là thường hoa Bách Hợp cầu an cho đất nước nhưng sự thực là gặp gỡ tân khoa, thử tài rồi mới ban chức vị thích hợp cho họ. Không chỉ vậy, ngày đó còn mời gia quyến các vị quan lại trong triều đến tham dự, từ xưa đến nay khá nhiều tiểu thư công tử theo đó mà nên duyên. Vốn dĩ là chuyện tốt nhưng không thiếu quan lại dựa vào hội Nguyên lỗi bệ kéo cánh, dĩ nhiên vị trí chủ sự biến thành chỗ tốt hiếm có.

Vệ Tử Lăng trầm ngâm, liếc nhìn Tư Nguyệt.

Nàng nhàn nhạt : “ Quân chủ không nói hai lời.”

Vệ Quân Thương vui vẻ : “ Quân chủ không nói hai lời.”

Có phần thường, có động lực, bàn cờ nhanh chóng được lấp đầy.

Vệ Từ Lăng nằm thế hạ phong, mâu quang trầm mặc, một tay đỡ ống tay áo, tay kia hạ cờ, trong ánh mắt lóe lên sự bí hiểm.

Tư Nguyệt sững người. Nàng đương nắm toàn quyền chủ động, nước đi trước đó không tệ nhưng lộ ra nhược điểm, hấn phản kích dùng chiêu “ đồng quy vu tận”, nếu Tư Nguyệt tiếp tục đấu chắc chắn sẽ khiến cả hai đều không có đường lui. Ngoài mặt xem như hòa nhưng chính xác là nàng đã thua...

Hàng mi đen mịn khẽ hạ xuống, phượng mi không tự nhiên khép hờ.

Vệ Từ Lăng theo thói quen vuốt tóc mai, kỹ nghệ nàng tốt nhưng hấn không tin nàng phá được trận này.

Bàn tay đang nắm chặt bỗng buông lỏng, hai ngón tay đưa vào khay cờ lưu ly chạm rỗng trống phượng nhấc lên quân cờ tròn nhỏ, trong suốt, dưới ánh mắt của Vệ Từ Lăng cùng Vệ Quân Thương, đặt cờ xuống.

Phong vân tái khởi.

“ Hay, cờ hay !” Vệ Quân Thương định thần, âm thanh rung động.

Vệ Từ Lăng thần thờ, neho mắt nhìn Tư Nguyệt, xem ra hấn đánh giá nàng quá thấp. Nữ nhân như vậy càng làm hấn thương thức.

Tương như Tư Nguyệt đã không còn đường lui, nào ngờ nàng lấy kết thúc làm bắt đầu khiến cả hai tiếp tục trở lại thời điểm nàng vừa đến, nước cờ đầu tiên. Không bại nhưng chính là bại, dùng “ gậy ông đập lưng ông”.

“ Lục Vương gia có muốn tiếp tục ?”

“ Bản vương nhận thua.”

Vệ Quân Thương cười to rồi nói : “ Vây Nguyệt Nhi, hội Nguyên lần này trông cậy vào ngươi, đừng làm trầm thất vọng.” Dứt lời, như chợt nhớ ra điều gì đó, tiếp : “ Vài ngày nữa ngươi sẽ khá bận rộn, trăm ban Niệm Vân Điện cho ngươi, ngươi cứ ở lại trong cung để tiện xử lý. Ngươi muốn đi xem không ?”

Tư Nguyệt hơi ngạc nhiên, đáy mắt chuyển động : “ Chuyện này... thần nữ chỉ là một quận chúa được sắc phong, tầm điện đó thần nữ không dám nhận.”

Vệ Quân Thương trầm ngâm hồi lâu, đáy mắt dậy sóng mang theo ý niệm tha thiết : “ Ngươi có muốn làm nghĩa nữ của trẫm không ?”

Hấn hỏi là nàng có muốn hay không chứ không phải bắt buộc khiến Tư Nguyệt nhìn hấn mang theo mấy phần kỳ quặc.

Bên này Vệ Từ Lăng vẫn một mực im lặng. Vừa rồi Vệ Quân Thương ban Niệm Vân Điện cho Tư Nguyệt hấn rất kinh ngạc, hấn nghe nói trước kia ở Niệm Vân Điện có một nữ nhân từng sống, bất quá không được sắc phong phi vị, sau đó liền mất tích. Bao nhiêu năm qua ông ta không cho ai bước chân vào, ngày ngày đều chính tay mình quét dọn khiến nó trở thành cái gai trong mắt của tất cả cung phi, không ngờ hôm nay lại quyết định ban cho nàng. Ban đầu hấn còn nghĩ ông ta muốn lập nàng làm phi song ý định tiếp theo kia thực làm hấn sửng sốt. Trong hoàng cung này không ai hiểu ông ta hơn hấn, phi tử, con cái đều không đáng giá, không đáng được ông ta thương yêu, vậy mà lần này...Hấn rốt cuộc cũng không đoán được ông ta muốn làm gì.

“ Đa tạ hoàng thượng đã xem trọng, thần nữ vạn lần ghi nhớ. Chỉ tiếc ân điển này quá lớn, thần nữ vô công bất thụ lộc (*).” Tư Nguyệt khiêm nhường nói, thanh âm trầm nhẹ.

(*) Không có công thì không nhận thưởng.

“ Trẫm vốn không nhiều nữ nhi, trưởng công chúa lại gả xa. Thoạt thấy ngươi hiểu lòng trẫm, trẫm rất hi vọng ngươi trở thành nghĩa nữ của trẫm.” Giọng nói của Vệ Quân Thương man mác ý buồn.

Tư Nguyệt hơi cúi đầu, không nhìn ra thần sắc. Đối với nàng, nhận Vệ Quân Thương làm nghĩa phụ dĩ nhiên có lợi nhưng như lời ông ta nói thì nàng không thể tin được, đặt chủ ý lên nàng là vì điều gì ? Bất giác phượng mi lướt qua người Vệ Từ Lăng, hấn nhìn nàng đầy phức tạp sau đó gạt đầu.

Mặc dù nàng chọn Vệ Từ Minh nhưng đối với Vệ Từ Lăng nàng không có ý bài xích. Hấn có bao nhiêu thù đoạn nàng liền trả bấy nhiêu, giống như ván cờ vừa nãy, nàng thương thức mà đối đầu với hấn. Tư Nguyệt ngẫm nghĩ, nhẹ nhàng cười : “ Vây thì thần nữ to gan gọi một tiếng nghĩa phụ.”

Khuôn mặt vốn tuấn mỹ mang theo sự uy nghi, già dặn của Vệ Quân Thương thoáng chốc như trẻ lại, đôi mắt sáng như sao, ý cười nở rộ : “ Tốt, tốt. Ngươi cứ gọi trẫm như Từ Lăng đi, gọi là phụ hoàng. Người đâu, mang giấy bút đến.”

Vệ quốc năm Thương Hòa thứ hai mươi mốt, Thương Hòa Đế sắc phong tam tiểu thư Nam Cung gia Nam Cung Tư Nguyệt từ ngoại gia Chiêu Nguyệt Quận chúa trở thành chính tông Chiêu Nguyệt Công chúa, hiệu một chữ Tương, đất phong từ huyện Liêu Sơn thêm hai huyện lân cận Liêu Ứng và Phù Khái thuộc phủ Kinh Châu. Đồng thời ban Niệm Vân Điện, tùy ý ra vào hoàng cung.

Trước đó không bao lâu, sắc phong Quận chúa đã làm Trung Chân kinh động, hôm nay lại tấn phong Công chúa làm nhà nhà đều lấy đó làm đề tài trong

bữa ăn, người người bàn tán.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chính Phu

Vệ Quân Thương đề xong thánh chỉ liền đưa Tư Nguyệt đến Niệm Vân Điện, Vệ Tử Lăng đi theo.

Niệm Vân Điện nằm khuất xa chính cung, riêng biệt tại một góc của hoàng cung. Hành lang dài, qua cửa nguyệt thêm uyển đình mới thấp thoáng thấy tòa cung điện lạnh lẽo, bề vệ. Trước đại môn cao lớn, sơn son đồ tía là ngọc lưu ly chạm khắc tinh tế ba chữ : Niệm Vân Điện, nét chữ tràn đầy khí lực, như rồng như phượng khiến nàng kinh ngạc, đây há chẳng phải Vệ Quân Thương đề bút ?

Bước vào trong, khác hẳn với hậu cung tầng tầng lớp lớp ngói vàng điện ngọc, mẫu đơn phù dung tranh hoa khoe thắm chỉ duy màu hoa hải đường kiều mỵ nhưng không lóa mắt, kiều sa nhưng làm lòng người bội phần thoải mái, mùi hương nhàn nhạt, lan khắp từng góc ngách.

Chính điện là bốn cột gỗ liêm chạm chín đóa sen, màn châu san hô đỏ một đôi hồ điệp cực kỳ trang nhã. Tư Nguyệt vừa đi vừa liếc nhìn xung quanh, trong lòng dâng lên cảm giác lưu luyến khó tả. Nàng khẽ nhắm mắt, bởi thường điều chế hương nên nhanh chóng nhận ra cổ hương thoang thoảng xông vào mũi, nàng mở mắt nhìn lưu hương tinh xảo đặt trên bàn gỗ trầm.

“Nhụy hải đường thật thơm.”

Vệ Quân Thương mỉm cười, đáy mắt không hiểu sao ảm ảm đau khổ : “Nếu ngươi thích, trăm liền ban tặng ngươi mấy hộp.”

“Tạ hoàng thượng.”

Ngang qua chính điện, trong hậu uyển có đầm sen nhỏ, đúng mùa sen nở, phi thường đẹp đẽ. Vài cung nhân mang hoa quả ướp lạnh đến, ba người ngồi lại trong đình nhỏ gần đó.

Tầm khắc sau, thánh chỉ ban ra, Hoàng hậu cùng mấy phi tần lập tức tìm đến, Niệm Vân Điện bao nhiêu năm tĩnh lặng phút chốc náo nhiệt.

Lí Hoàng Hậu dẫn đầu, một thân cung trang vàng đỏ thêu phượng bằng chỉ bạc, đuôi xòe đỉnh trên châu, nhũ ngọc, tóc búi phi vân lại cài trâm phượng, cả người trang điểm kỹ lưỡng toát lên sự trang trọng, mang theo uy khí của bậc mẫu nghi thiên hạ.

Phía sau Lí Hoàng Hậu là Dạ Quý phi, phần bụng hơi nhô nên không đeo đai lưng, khí chất quyền rũ, tóc mai một lọn ngã xuống khiến xua đầu bằng nay, vô cùng kiều mỵ. Theo đó là vài phi tần, mỗi người một vẻ, trăm hoa khoe sắc khiến cả hoa uyển bừng bừng sức sống.

“Quận chúa...à không Công chúa, Niệm Vân Điện này vắng vẻ quá, bồn cung vừa đưa sang vài nô tài cho Công chúa sai sử, có gì cứ nói với bồn cung một tiếng, bồn cung sẽ dốc hết sức lực.”

Tư Nguyệt nhàn nhạt nhìn Lí Trường Tư, không đáp.

Lí Trường Tư không thấy nàng trả lời, lúng túng.

Vệ Quân Thương gật đầu : “Hoàng hậu làm rất tốt. Nửa tháng nữa là hội Nguyên rồi, ngươi cứ đến ở trong cung để tiện an bài. Có gì cần cứ tìm trăm hoặc Hoàng hậu, nhất định không ủy khuất ngươi.”

Câu nói này khiến đám phi tần nhất thời sững sốt. Lệnh phong Công chúa, ban Niệm Vân Điện đã là ân sủng hết mực bây giờ còn cho nàng ta làm chủ sự hội Nguyên, thực khiến người ta đỏ mặt.

Tư Nguyệt nhẹ nhàng : “ Ắn.” Lại ngấm nhìn xung quanh.

Lí Trường Tư thấy Tư Nguyệt không để ý nàng ta, có chút tức giận, mắt đẹp đảo đảo rồi cười : “Bẩm hoàng thượng, thần thiếp có chuyện thỉnh cầu.”

Vệ Quân Thương lơ đãng : “Nói.”

“Chiêu Nguyệt Công chúa năm nay đã mười sáu, trước còn thân chinh ra trận nhất thời danh tiếng vang xa, bất quá nữ nhi không thể giữ trong nhà cả đời...Mấy ngày trước đại huynh của thần thiếp một lòng lưỡng tình tương duyệt với Công chúa, kính xin hoàng thượng chấp thuận se duyên.”

Thanh âm uyển chuyển, lời nghe xuôi tai nhưng không lọt vào mắt Tư Nguyệt. Mâu quang dâng màn sương lạnh lẽo, Lí Doãn Nho từng xin chỉ hôn, Vệ Quân Thương từ chối lễ nào nàng ta không biết ? Trước mặt nhiều người như vậy không phải muốn gây sức ép bắt Vệ Quân Thương đồng ý ư ?

Bên này Vệ Quân Thương chưa động, bên kia Vệ Tử Lăng đã quỳ xuống : “Nhi thần cũng có việc cầu xin.” Hắn liếc Lí Trường Tư, ý thức vốn đã ẩn không thể để mắt Tư Nguyệt.

Không đợi Vệ Tử Lăng nói tiếp, Vệ Quân Thương trầm mặc : “Trẫm đã nói hôn sự của Nguyệt Nhi do nàng chọn lựa. Kẻ nào dám nhắc tới đừng trách trẫm không vị tình.”

Bỗng chốc hậu uyển không một tiếng động. Đây chính là bá khí của bậc đế vương, không rét mà run.

Tà dương ngả về phía tây, Tư Nguyệt liền cáo từ trở về Tướng quân phủ.

Lúc nàng đến Thiên Hải Lâu, Mạc Thương vẫn chưa tỉnh.

Tư Nguyệt ngồi bên giường, hơi mệt mỏi ngắm nhìn Mạc Thương thần sắc tái nhợt, trong lòng không khỏi đau nhói. Hắn ở bên nàng lâu như vậy nhưng nàng chưa từng dừng lại trên khuôn mặt hắn, ngũ quan như khắc, mày kiếm từng sợi một đan xen vào nhau, mắt khép chặt khiến làn mi yên tĩnh như bức màn sa tuyệt đẹp, môi mỏng thường ngày luôn mím một chữ nhất bây giờ giãn ra, màu sắc trắng hồng. Hắn nằm đó lạnh lẽo mà an bình.

Nàng đưa tay vuốt lần tóc đen nhánh, tóc hắn ngắn hơn Hạ Trác, vì đến đây nên không cắt mà thường buộc đuôi nhỏ phía sau.

“Mạc Thương.”

Giọng nói nàng rất êm dịu, nhẹ nhàng. Bởi bình thường luôn lạnh lùng nên khiến người khác nghe thấy đa phần là sợ hãi. Thực chất giọng nàng rất dễ nghe, thấm vào lòng người.

Nàng nhớ năm nàng chín tuổi sơ suất rơi vào ao cá mùa đông, mặc dù trong người có nội công nhưng thân thể bị lạnh, sáng hôm sau ho khan, không thể cất tiếng nói. Lúc nàng tỉnh, Hạ Trác khuôn mặt đầy lo lắng nói Mạc Thương tự trách, cả đêm đứng dưới ao nước.

Cuối cùng người bệnh chính là hắn. Cổ họng nàng khỏi, bệnh hắn cũng hết.

Đang nghĩ mông lung, tay Mạc Thương khẽ nhấc, nàng bừng tỉnh : “ Tỉnh ? ”

Hắn chậm chạp mở mắt, nhìn nàng đầy phức tạp. Nàng biết hắn đang tự trách, trách hắn làm nàng lo lắng, trách hắn buộc nàng phải đi cứu...Hắn chưa bao giờ nghĩ cho chính hắn.

Nàng vuốt hàng mi đang chau lại thành hình chữ bát : “Ngươi bảo hộ ta, bây giờ ta bảo hộ ngươi, không sai.” Đôi lúc nàng nói năng rất ngắn gọn súc tích làm không ít người nghĩ nàng lạnh lùng, vô cảm.

Mạc Thương cứng ngắc, môi theo thói quen mím lại, không biết nghĩ gì.

“Ngươi nói xem, ngươi thích làm chính phu hay di phu ?” Nàng tiếp, tay dừng giữa mi tâm.

Câu này hiệu quả oanh tạc, cả thân hình to lớn như đóng băng, thần sắc thẫn thờ, nửa ngày mới thốt được : “Nàng...”

Tư Nguyệt tựa như suy nghĩ, mỉm cười : “Vẫn là ngươi làm chính phu. Bất quá có ủy khuất ngươi không ?”

Mạc Thương thần hồn chột tỉnh, hắn nói : “Ta không bảo hộ được nàng.” Phải, hắn không đủ mạnh mẽ, không đủ bá đạo để bảo vệ nàng. Mọi thứ của hắn đều do nàng ban cho...Hắn lấy tư cách gì để ở bên nàng ?

“Ta đã nói, ta sẽ bảo hộ ngươi. Ta luôn nhớ ngươi đỡ cho ta bao nhiêu viên đạn, vì ta nhuộm bao nhiêu máu bản...Thậm chí lúc ta đau đớn nhất ngươi luôn ở bên ta. Ta không quên, ngươi đã bảo hộ ta rất nhiều, cho ta rất nhiều, lần này hãy để ta đáp lại.”

Hắn đưa tay lên sờ khuôn mặt nàng, khóe môi nhếch lên nụ cười chỉ là bao nhiêu năm không cười khiến hắn có phần gượng gạo, hắn không nhớ lần cuối cùng hắn cười thật vui vẻ, thật dịu dàng này đã bao lâu trước đó, hắn chậm rãi gọi, như đang nâng niu thứ trân bảo quý giá nhất trên đời : “Nguyệt...”

Tư Nguyệt gật gù đầu rồi nói : “Ngươi chưa trả lời ta, có ủy khuất ngươi không ?”

Hắn đáp : “Không.”

“Không phải chỉ mình Hạ Trác.” Nàng lấy lại thái độ bình thường.

“Không sao.”

“Vệ Tử Minh ?” Nàng nhướn mày.

Mạc Thương trầm mặc sau đó không hiểu nghĩ gì liền ho khan, húng hắng nói : “Ta từng nghe nói thế không bằng thiếp, đôi ý được không ?”

Tư Nguyệt phì cười, hóa ra hần còn biết nói đùa, nàng nghiêm giọng : “Thê tử ba nghìn người lấy một, ái thiếp hoa tàn liền có nụ hoa mới.”

“Vẫn làm chính đi.” Hần nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Mưa Bướm Bướm

Nghỉ một đêm, sáng hôm sau Mạc Thương mới kể rõ sự tình. Nguyên lai hôm đó lên Tật Dã sơn tập luyện gặp bọn người tà giáo đang đánh nhau, không may bị kéo vào. Đúng lúc đó xuất hiện mê dược, không ai thoát khỏi. Nói đến đây hần mới nhớ từng gặp Thẩm Thủy Bình một lần, xem ra cũng không trách được ả, ai bảo hần bộ dáng quá tốt khiến ả nhớ mãi không quên.

Vì dược trong người chưa triệt tiêu hết nên Tư Nguyệt dặn dò Mạc Thương nghỉ ngơi. Lúc này nhớ đến Mạc Băng Quân không rõ tình trạng nên nàng liền đến thăm.

Trước cửa phòng, Triển Hạ thấy nàng thì mừng rỡ, hôm qua hần đi tìm nhưng nàng không có trong lầu.

Tư Nguyệt bắt mạch cho Mạc Băng Quân, khuôn mặt hần trắng bệch, không chút khí sắc : “Độc này giải không khó nhưng vì để lâu ngày, thấm sâu vào trong, bây giờ muốn cứu phải có thuốc dẫn.”

Triển Hạ lo lắng nói : “Lâu chủ cứ nói, không cần e ngại.”

“Phải có một trong hai thứ, băng tằm ngàn năm hoặc băng nhũ trong hang động dưới U Thủy đầm. Đáng tiếc, mấy ngày trước ta vừa dùng băng tằm luyện độc, nay khó lại càng khó.”

Mạc Băng Quân cười : “Lâu chủ giúp đỡ ta như vậy ta đã mãn nguyện rồi. Triển Hạ, thu dọn hành trang.” Hần thực không muốn nợ thêm ân huệ của nàng.

Triển Hạ nắm tay thành quyền, quỳ phịch xuống : “Lâu chủ, giúp người giúp đến tột, tiền phạt tiền đến Tây thiên. Mạo muội cầu xin Lâu chủ, Âm Nguyệt Minh ơn này không bao giờ quên.”

Nàng cười nhạt : “Bỏn Lâu chủ không có lòng từ bi như vậy.”

Triển Hạ lúng túng, đưa mắt nhìn Mạc Băng Quân, cắn răng nói : “Tại hạ nghe nói Lâu chủ đang cùng cố giao thương, trong tay Âm Nguyệt Minh có lệnh bài Hoàng thượng Phụng Loan quốc, không biết Lâu chủ có hứng thú ?”

“Như vậy thực làm khó các người...”

Mạc Băng Quân đẩy mắt ánh cười, dịu giọng : “Trong kinh thành Phụng Loan quốc có không ít cửa hàng của ta. Xem như bù cho nàng.”

Tư Nguyệt nhếch môi, khẽ suy tính lại nói : “Vậy thì ngày mai xuất phát. Người đi cùng với ta thôi, ít người bớt việc, thời gian không nhiều.”

Mạc Băng Quân gật đầu.

Rời khỏi tiểu viện của Mạc Băng Quân, nàng trở về Tướng quân phủ sắp xếp một phen. Nàng nói với Nam Cung phu nhân muốn đi lễ phạt vài ngày, nhân lúc đó tách ra đưa Mạc Băng Quân đến U Thủy đầm, dĩ nhiên người đưa lễ phải lấy từ Thiên Hải lâu.

Ngắm nghĩ một hồi, nàng đi đến Đông Cung.

Đây không phải lần đầu tiên Nam Cung tiểu thư đến nhưng là lần đầu của Tư Nguyệt. Vốn biết cá tính Vệ Tử Minh không ưa náo nhiệt, nhìn bốn bề vắng tanh lác đác vài thị vệ, thái giám, không bóng cung nữ, Tư Nguyệt liền thấy hần tốt thêm vài phần. Trên con đường lát đá xanh, qua dãy hành lang thái giám tên tiểu An từ dẫn nàng đến thư phòng.

Bài trí rất đơn giản, trang nhã. Một bộ bàn gỗ lim tròn khắc hoa, rèm lụa ngay ngắn được buộc lại. Vệ Tử Minh ngồi bên án thư, tay cầm quyển trục.

“Nàng đến rồi ?”

Tư Nguyệt không đáp, đi đến bên bức thư họa : “Bút pháp rất tốt.”

Vệ Tử Minh đứng dậy, một thân trường bào màu tím, đai lưng buộc ngọc, hai bên đeo ngọc bội khắc rồng bốn vuốt, không đeo mũ quan mà chỉ búi lại bằng thanh ngọc trầm phi thủy. Hắn đi đến, vuốt nhẹ sợi tóc nàng : “ Mọi chuyện an bài ổn thỏa rồi.”

Nàng nhướn mày : “ Tin được không ?”

Hắn gật đầu, lại nói : “ Hôm qua ông ta có làm khó nàng không ?”

“ Ông ta không. Ngươi đã tra Niệm Vân Điện chưa ?”

“ Không điều tra được, nghe vài cung nhân già nói trước kia có một vị quý nhân từng ở nhưng không sắc phong phi vị, sau đó mất tích. Không nghe nhắc đến.”

Nàng rời bức thư họa, ngồi bên ghế : “ Hồ lô ông ta bán thuốc gì đây...”

Vệ Tử Minh thở dài, thanh âm man mác : “ Nàng phải cẩn trọng. Ba ngày nữa ta theo lệnh Nam tuần, không ở cạnh nàng.”

“ Đi bao lâu ?”

Hắn nắm tay nàng, trầm ngâm : “ Nhanh nhất trước hội Nguyên ta sẽ về. Ta biết nàng tài giỏi nhưng việc gì cũng đừng lỗ mẫn, trong cung đông người phức tạp.”

Nàng đáp ứng : “ Ta biết. Đi sớm về sớm, đừng để ta đợi.” Nói rồi nàng đưa ra xấp đề luận của Bạch Thiên Sinh, kể lại sự tình.

Vệ Tử Minh chiêu mộ hiền tài, thấy nét bút tài hoa thì hơi khó tin Song phân phó cho thuộc hạ phía dưới tra rõ.

Ngày mai vốn hẹn gặp Bạch Thiên Sinh nhưng nay nàng phải đi cùng Mạc Băng Quân nên chuyển cho Vệ Tử Minh nhờ thuộc hạ của hắn đến gặp. Người tài trăm năm hiếm có, không thể bỏ lỡ.

Trời còn sớm nên Vệ Tử Minh dẫn Tư Nguyệt đi dạo vườn hoa. Hoa cũng như người, không nhiều loại có mùi thơm mà đa phần dùng làm dược hoặc sống lâu, đều do một tay hắn trồng.

Gió khẽ đưa, nhánh liễu bên hồ cong cong, hoa rơi nhẹ nhẹ điểm xuyến như nét họa đồ. Tư Nguyệt khẽ ngân một khúc “ Mưa bướm bướm”. Thanh âm trong trẻo, mềm mại nhưng không sâu bi mà mạnh mẽ khác thường.

Yêu đến tìm tan vỡ, cũng chẳng oán trách ai

Chỉ vì giây phút tương phùng thật đẹp

Dẫu lệ cạn khô, đau đến tuyệt vọng , tìm hóa thành tro bụi cũng không hối tiếc

Thiếp lột xác hóa thân thành bướm nguyện bay cùng Chàng

Chỉ sợ khi Chàng ra đi không bao giờ trở lại ...

Dù Chàng đã yêu, đã trao, đã thương nhớ đến thiếp đó là niềm an ủi

Thiếp bay đến cùng chàng, mưa dùi dằm rơi xuống

Như cánh tay của chàng ôm chặt vòng quanh thiếp

Thiếp bay đến cùng chàng, dù xa cũng không mệt

Dù trên đường, từng có đau thương và nước mắt

Thiếp chạy đuổi theo chàng, gió nhẹ nhàng cuốn đi

Chỉ cần chàng không giận, Thiếp sẽ không hối hận

Ôi tình yêu thật đẹp, tìm em ngày ngất vì cảm giác được yêu.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tỵ Hồ Tộc

Trời mờ sáng, Nam Cung phu nhân tiễn Tư Nguyệt đầy luyến tiếc thậm chí còn muốn đi cùng nàng. Tư Nguyệt xoa trán, nói quanh co hồi lâu lại được sự trợ giúp của Nam Cung Hạo Kỳ mới yên ổn rời khỏi.

Ra đến cửa thành hội ngộ với đám người Mặc Băng Quân, bởi trong Âm Nguyệt Minh còn nhiều việc nên Triển Hạ dẫn tất cả thuộc hạ về trước lo liệu mọi sự. Tư Nguyệt cùng Mặc Băng Quân đi xe ngựa, dùng xa phu của Thiên Hải Lâu.

Đi suốt hai ngày đêm, xe ngựa mới dừng trước Mê Lâm để hai người tiến vào, xa phu thì nghỉ ngơi tại thị trấn gần đó. Dọc đường đi, phần lớn thời gian Tư Nguyệt truyền nội lực cho Mặc Băng Quân hạn chế độc được phát tán, thỉnh thoảng lại trò chuyện, Tư Nguyệt mới biết Âm Nguyệt Minh vốn đặt tổ chức ở Phụng Loan quốc, giang hồ Ngũ quốc đều xuyên suốt, còn có giao tình thông thương với nhiều nơi khác trên đại lục. Nhắc đến Phụng Loan quốc nàng liền nhớ đến Bạch gia Lưu thị (Chương 21 : Tam Đại Thế Gia) xuất thân nữ tôn, hứng thú với Phụng Loan quốc ngày càng tăng, hi vọng có dịp đến đó thăm thú. Chỉ là khi nhắc đến Phụng Loan quốc, Mặc Băng Quân dường như không vui, nàng cũng không hỏi đến nữa.

Vào rừng, Tư Nguyệt đi phía trước mở đường, Mặc Băng Quân được nàng truyền công mấy lần nên khí sắc không tệ thông dong tiếp bước.

U Thủy đầm là thánh địa của Tỵ Hồ tộc, nằm sâu trong Mê Lâm. Mê Lâm rừng sâu nước độc, thú dữ tràn lan. Thỉnh thoảng nghe phía xa còn có tiếng hổ gầm, lang tru, thậm chí ngay dưới mấy gốc cây, độc thảo đua nhau mà mọc. Giang hồ đồn Mê Lâm chỉ có đường vào không có đường ra, Tỵ Hồ tộc ăn xương uống máu người, U Thủy đầm bên trên cá sấu, bên dưới thủy quái đều là động vật thích ăn thịt. .

Mặc Băng Quân phe phẩy bạch phiến, ung dung như đi dạo, nhìn kỹ mới thấy làn da hơi tái : “ Tại sao nàng lại đồng ý đi cùng ta ? Vì mấy lợi ích kia à ? ”

Tư Nguyệt nhú mày, quay đầu nhìn hắn trầm ngâm : “ Nghĩ lại hơi ít, người liền bỏ sung đi. ”

Hắn không đáp, vờ nhìn xung quanh, môi bím cười.

Nàng hừ nhẹ : “ Ta không từ bi nhưng người không đáng chết. ” Nói xong lại tiếp tục phá hủy mảng bụi rậm phía trước.

Từ mâu (mắt màu tím ^^) Mặc Băng Quân chăm chú hướng bóng lưng phía trước, trong lòng như có gió thổi qua. Nàng không từ bi nhưng nàng cứu hắn, ba lần, hắn ngẩng lên nhìn mấy tầng cây xanh ngắt che đi bầu trời, không rõ tư vị.

Sột soạt một tiếng. Tư Nguyệt liếc mắt về phía xuất hiện âm thanh.

Đạp lên từng khóm cây xanh, giẫm nát. Một con bạch hổ bước ra, cao hơn hai thước, thân hình to lớn, vằn lông màu đen, mắt sắc kim quang lóe lên sự phẫn nộ.

Nàng nheo mắt đánh giá, khẽ hô : “ Lui lại. ”

Nhanh như chớp, bạch hổ vồ tới, miệng há rộng, răng nanh sắc nhọn cơ hồ thấy miếng thịt lừng lẳng treo giữa yết hầu.

Nàng hừ lạnh, nắm tay Mặc Băng Quân phi lên không trung, đập vào thân cây gần đó rồi đáp xuống cách xa bạch hổ mấy trượng.

Vồ không thành công, bạch hổ càng thêm tức giận, ngoài đầu gầm thêm một tiếng, mắt sáng như sao, linh hoạt tiếp tục công kích.

Nàng đẩy Mặc Băng Quân về phía sau, đưa tay đỡ lấy móng vuốt sắc nhọn của bạch hổ. Vuốt cào lên da thịt trắng nõn, máu tươi rỉ ra.

Mặc Băng Quân bắt ngờ, mâu quang lạnh lẽo, bạch phiến trong tay dùng lực đạo, hô : “ Phong Nguyệt Quang ! ”

Khí tức ào ào tung ra cuộn xoáy thành lốc đả vào thân hình to lớn của bạch hổ. Nó trừng mắt, đau đớn gào lên, buông Tư Nguyệt ra. Móng vuốt cào sâu xuống đất, chuyển mục tiêu sang Mặc Băng Quân, mắt vằn lên từng tia máu.

Mặc Băng Quân chạy đến cạnh nàng, lo lắng nói : “ Sao lại tay không đỡ như vậy, nàng sợ móng nó lâu ngày chưa mài sao ? ”

Tư Nguyệt im lặng, điểm huyết cảm máu, liếc thấy bạch hổ đang lấy đà lao tới, mâu quang u lãnh nhìn nó tập trung khí lực chưởng đến.

Bạch hổ cảm giác được ánh mắt đầy sát khí kia, run sợ lui về phía sau nhưng không kịp.

“ Dừng tay !!! ”

Âm thanh mảnh mẽ hô to, chưởng khí vô tình, xé rách không khí đâm vào bạch hổ.

Ầm một tiếng, khói bay mù mịt.

Vốn tưởng bạch hổ đã nát thây không ngờ phía trước nó thấp thoáng bóng dáng to lớn, y phục kỳ lạ dùng da báo may thành, trên đầu quấn khăn, khuôn mặt góc cạnh. Bạch hổ được che chở, chịu chút chấn động, sợ sệt ém mình nép sau hán tử vừa xuất hiện.

Chưa kịp định thần, tiểu công nương từ đâu chạy đến ôm lấy bạch hổ : “ Các người không được làm hại Tiểu Bạch. ” Tiểu cô nương khoác lông chồn,

đầu đội vòng đeo bạc, tua rua rũ xuống, không quá mười tuổi.

Bạch hồ thấy chủ nhân nó đến, mắt như ngậm nước, ủy khuất cọ cọ vào tiểu cô nương kia.

“Các người là dã nhân ở đâu ? Dám dẫm thương tiểu Bạch của ta ?” Nàng ta trừng mắt, chỉ tay vào hai người Tư Nguyệt.

Vị hán tử vốn tiếp nguyên một chường nhưng dường như không có ảnh hưởng, nói : “ Hoa Nhi, không được vô lễ. Hai vị đường xa tới đây, không tiếp đón chu đáo, thật hổ thẹn.”

Tiểu cô nương Hoa Nhi bắt mẫn bữu môi rồi xoa xoa bạch hồ.

Mặc Băng Quân hòa nhã cười : “ Không dám. Nghe nói Tỳ Hồ tộc phi thường anh dũng nay được chứng kiến quả là trăm nghe không bằng một thấy. Tại hạ khâm phục !”

Hán tử khách sáo : “ Mỗ không dám nhận. Hai vị hân là từ Trung Nguyên đến, mạo muội mời làm khách của Tỳ Hồ tộc ta.”

Mặc Băng Quân mỉm cười gật đầu, lơ đãng nắm tay Tư Nguyệt đi theo hán tử.

Hán tử họ gọi là Tỳ Điều, mẫu thân vốn là người Trung Nguyên. Còn Hoa Nhi tiểu cô nương là con gái tộc trưởng Tỳ Hồ tộc, bạch hồ là thú cưỡi của nàng ta. Tỳ Hồ tộc ẩn sau trong Mê Lâm, không dính dáng đến ngũ quốc cùng võ lâm giang hồ nên rất hiếu khách.

Đi hơn nửa canh giờ, vào sâu trong rừng mới thấy một hàng rào bằng gỗ to lớn, bên trong thanh âm rất náo nhiệt. Tỳ Điều dẫn hai người đến trước nhà tộc trưởng, nấy tộc nhân quanh đó liền tụ lại, chỉ trỏ bàn tán. Người của Tỳ Hồ tộc từ nam nhân đến nữ nhân đều cao lớn, thô kệch. Thấy hai người đáng vẻ móng vuốt, dung mạo tuyệt mỹ nên xuyết xoa không ngừng.

Tộc trưởng Tỳ Hồ tộc gọi là Tỳ Ứng, gần bốn mươi tuổi, râu hùm hàm én, phi thường lực lưỡng. Ông ta vuốt hàm râu quai nón, cười to : “ Lâu lắm rồi mới có người sống sót đến được đây. Không cần khách khí, cứ ở tộc ta làm khách bao lâu cũng được, ta gọi người mở tiệc rượu chiêu đãi.”

Mặc Băng Quân hữu lễ đáp : “ Đa tạ tộc trưởng chào đón. Bất quá tiểu bối đến đây là có việc thỉnh cầu.” Hán tử thẳng thắn đi vào vấn đề, không nhiều lời.

Khỏe môi Tỳ Ứng càng giương cao, tầm mắt thương thức, hân biết người có việc cầu mới đến nơi này, bất quá không dài dòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề vẫn làm hân thoải mái hơn : “ Cứ nói ! Tỳ Hồ tộc ta không phải kẻ nhỏ nhen.”

“ Không dám giấu tộc trưởng, chúng ta đến đây chỉ mong tộc trưởng bằng lòng cho chúng ta đến U Thủy đầm”

Đám tộc nhân đang xôn xao bỗng im bật.

Trầm mặc nửa ngày, Tỳ Ứng nghiêm giọng nói : “ Thứ lỗi bằng hữu từ xa đến, U Thủy đầm là thánh địa của tộc ta, ngoại nhân không thể tiến vào.”

Mặc Băng Quân gầy gầy bạch phiến, vì lúc này dùng nội lực nên giọng nói trầm mệt, cố giữ nụ cười : “ Tiểu bối nghe nói bốn tộc có Huyết Đam đao là bảo vật trấn tộc, mấy chục năm trước không hiểu sao mất đi linh khí. Lần này đến đây tiểu bối mang theo Thủy tinh, hi vọng góp một phần sức hồi sinh thần khí.”

Mắt Tỳ Ứng lóe sáng, chần chừ nhìn đám tộc nhân, lên tiếng : “ Chuyện này... Nếu muốn tiến vào U Thủy đầm phải đánh bại Đệ nhất dũng sĩ của tộc ta, như vậy mới không hổ thẹn với tổ tông Tỳ Hồ tộc.” Nói rồi gọi Tỳ Điều đến. “ Tỳ Điều là Đệ nhất dũng sĩ năm nay của tộc, người phải đánh thắng hân.”

Mặc Băng Quân gật đầu, nhìn Tư Nguyệt cười xòa.

Nàng không để ý, quay đầu đi.

Hân nhẹ giọng, ôm lấy eo nàng, hơi thở vờn mùi ngọc lan : “ Ta nghe nói nàng đang có hứng thú với Trương Tôn Mạch ? Không đối gì nàng, hân là bằng hữu của ta.”

Nàng nhàn nhạt : “ Ta đâu.” Nàng biết trước sau gì nàng cũng phải ra tay, bất quá đòi thêm chút lợi từ hân mà thôi.

Tộc nhân xung quanh khó tin đánh giá Tư Nguyệt, Tỳ Ứng thắc mắc hướng Mặc Băng Quân. Hân nắm tay Tư Nguyệt, mỉm cười : “ Nương tử ta rất uy vũ.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đệ Nhất Dũng Sĩ

Võ đài nằm ngay trung tâm mảnh đất của bộ tộc, hình bát quái, lót đá hoa cương rắn chắc, cao hơn một trượng.

Bên này Tư Nguyệt tay không tác sát bước lên đài, đôi mắt lướt qua đám vũ khí của Ty Hồ tộc, bất quá đều là đại đao, đại côn nàng thực không thể dùng. Bên kia Ty Điều ngồi trên lưng Hắc hổ uy mãnh, cả người lẫn hổ cao hơn năm thước, tay cầm đại đao, lưỡi đao sắc bén dưới kim quang lóe sáng rực rỡ. Đây chính là phương thức đấu võ của Ty Hồ tộc, đúng 12 tuổi, không phân biệt nam nữ đều phải vào rừng săn thú để thuần dưỡng, luyện đến khi thân thể hai người như liền mạch mới gọi là dũng sĩ.

Hắc hổ dậm một chân xuống nền võ đài, khí tức uy vũ, gầm một tiếng rồi lao lên. Tư Nguyệt bật người giữa không trung, nghiêng góc 45 độ, vận công chưởng vào một đôi người hổ kia. Tường chừng to lớn thì nặng nề, Hắc hổ linh hoạt né tránh chưởng lực song nhanh nhẹn vồ lấy bóng dáng mỏng manh.

Thoáng thấy, nàng vô cùng kinh ngạc. Chưa kịp định thần Hắc hổ đã vồ ngay trước mặt, Ty Điều vung đao, nét đao như rồng, phi thường mạnh mẽ. Nàng bím môi, lạnh lẽo quét qua, dùng ba thành công lực đã vào tay Ty Điều. Không ngờ hấn không hề hấn, vung đao chém trúng vạt áo nàng, rách một mảnh.

Tư Nguyệt dậm chân lộn mấy vòng trên không, xoay người đáp tại đầu bên kia võ đài. Phụng mi khép hờ, xem ra nàng quá xem thường hấn. Đôi mắt nhìn tới chỗ Mặc Băng Quân.

Mặc Băng Quân khẽ hô : “Dùng ngoại lực.”

Nàng như mơ màng, trong lúc đó Hắc hổ khò khè một tiếng, mắt sắc không chịu nhượng bộ nhảy chồm tới. Mắt phụng mở to, dưới ánh mắt kinh hãi của toàn bộ Ty Hồ tộc nàng đưa hai cánh tay mảnh khảnh, trắng nõn chặn lấy hai chi của Hắc hổ. Ty Điều không chần chừ hạ đao.

Cả võ đài im bật, người xem đều che mắt lại. Từng nói, kẻ bước lên võ đài Ty Hồ tộc nguyện lập khế ước sinh tử.

Nửa giây sau, không nghe tiếng máu chảy, tiếng la hét của nữ nhân, mọi người mới hé mắt. Chỉ thấy nữ tử một thân bạch y yếu đuối như vậy lật chi Hắc hổ, lộn ngược trên không, dùng quyền cước phi thẳng vào lưng Ty Điều.

Một người một hổ kia không ngoa là đệ nhất dũng sĩ, lộn một vòng rồi đáp xuống, chấn động xung quanh. Mắt Ty Điều dâng lên cảm giác bội phục, thêm mấy phần hưng phấn, tiếp tục xông lên.

Trong giây phút ấy, Tư Nguyệt đã thông suốt. Nàng nhớ lúc trong rừng và vừa rồi nàng dùng nội công đều không may mắn tổn thương được họ. Ty Hồ tộc dùng ngoại công, nói ra thì thân thể cứng cáp nhưng sự thật là dùng lực chứ không tích khí. Cơ hồ như có ai đem bút ra đấu với võ tướng không ? Khóe môi nâng lên nụ cười kinh diễm, hiện đại không mấy ai dùng nội lực a.

Trái tim đang treo của Mặc Băng Quân rớt cuộc thả lỏng, nhìn nụ cười tà mị kia, trong lòng dâng lên cảm giác muốn chiếm hữu.

Nàng hướng Ty Điều, nhân nhát nói : “ Xem ra ngươi phải dùng thú cưỡi mới rồi.” Vừa nói nàng vừa rút từ trong tay áo ra băng tầm ti, sợi ti mỏng manh toát ra hàn khí kinh người, nàng dùng một đoạn nhỏ băng thanh kiếm bút ra.

Mặc Băng Quân nhìn đến băng tầm ti nghi hoặc trầm trọng. Hóa ra nàng dùng băng tầm ngàn năm để luyện “nó”, gang hồ mấy ai địch nổi nàng đây ?

Hắc hổ thấy mâu phượng của nàng, sâu trong thú tính phát ra sợ hãi. Ty Điều vỗ nhẹ lên người nó trấn an, Hắc hổ gào to, âm vang núi rừng.

Tư Nguyệt vẫn chôn chân tại đó, không né. Ty Điều khí thế như dã ngu điên cuồng chém đến, cảnh tượng khiếp đảm. Nàng chuyển băng tầm ti sang tay trái, tay phải nắm thành quyền, nhanh như gió nện bên mặt Hắc hổ. Thiết nghĩ cánh tay yếu điệu đó không biết chứa bao nhiêu lực đạo làm Hắc hổ đảo điên, một thân to lớn văng lên trên không. Ty Điều kinh ngạc, hô một tiếng nẩy mạnh, vung đao về phía nàng, đường đao xé rách không khí, gió lạnh thốc tới.

Băng tầm ti kia trở lại tay phải, sợi ti nhỏ, mềm mại rũ xuống chốc chốc lại thẳng dài như một thanh kim loại sắc bén. Đại đao Ty Điều uy mãnh ngay tức khắc chạm vào băng tầm ti, ti tầm như kiếm, múa loạn như vũ, đại đao hoa hoa lệ lệ biến thành từng mảnh sắc vụn rơi xuống.

Cảnh giới cao nhất của sử dụng vũ khí là người vật hợp nhất. Một khi hóa người thành vật, tâm mạch tương thông sẽ sinh ra một loại khí tức sắc bén, cho dù chỉ dùng một mảnh lụa, một sợi ti bé nhỏ nhất cũng có thể chém sắt như bùn.

Ngay lúc đó Hắc hổ hữu khí vô lực cũng chạm đất lạnh bên ngoài võ đài.

Không khí im lặng khác thường.

“ Hay !!! Đấu rất hay.”

Liên tiếp mấy tràng vỗ tay vang lên cùng tiếng kinh hô của cả Ty Hồ tộc.

Tư Nguyệt thu lại băng tầm ti, mắt nhìn Ty Điều đang thất thần , trầm giọng : “ Lĩnh ngộ.”

Ty Điều nghiêng ngẫm nhìn nàng, nghiêm túc : “ Lĩnh ngộ.”

Ty Ung không nuốt, Tư Nguyệt đánh bại Ty Điều, ông ta đưa cho nàng nanh Huyết Hồ tượng trưng cho sự dũng mãnh của bộ tộc. Lại nói, từ Ty Hồ tộc đến U Thủy đầm trải qua con đường mọc đầy Châm thảo, độc tính cực mạnh nên Tư Nguyệt buộc phải thuần hồ để nó đưa hai người đi.

Không hiểu Ty Ứng nghĩ gì, suy nghĩ hồi lâu liền dẫn Tư Nguyệt cùng Mặc Băng Quân đến một hang động sâu trong rừng. Bên trong tối om, lấp lờ mấy ánh sáng heo hắt của đuốc nhỏ, vô cùng ẩm ướt.

Tiến vào càng sâu, thanh âm khô khè truyền tới càng rõ ràng. Nàng thối mồm nhìn Ty Ứng.

“Đây là con Huyết Hồ duy nhất của Ty Hồ tộc ta, mấy chục năm nay chưa có ai thuần phục được nó, cũng chỉ có nó mới băng qua được Châm thảo.”

Vào đến tận cuối đường, bóng dáng to lớn, khí tức nặng nề bao trùm không gian.

Huyết Hồ mắt như kim cương, lóe sáng trong đêm. Một thân đỏ thẫm, trên trán bốn vạch lông chữ Vương. Thân hình cơ hồ to gấp hai lần Hắc hồ của Ty Điều, bốn chân đều bị xích lại, sát khí có thừa, mấy sợi xích theo từng nhúc nhích của nó như sắp đứt lìa. Nó thấy người đến, gầm vang khiến hang động oanh một tiếng, khí thế vô song, ngạo khí ngút trời. Đây mới đích thực là Vương của Vương.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Vương của Vương

Ty Ứng có phần sợ hãi, thấp giọng hỏi : “ Có được không ?”

Tư Nguyệt nhếch môi cười, nụ cười làm không khí trở nên quỷ dị : “ Hai người lùi lại.”

Giữa không khí tanh tưởi nặng nề, tà bạch y trắng muốt như làm hang động bùng sáng, nàng đi đến trước mặt Huyết Hồ.

Huyết Hồ mắt vẫn thị huyết, cuồng ngạo rống, lao đến, song 5 sợi xích rắn chắc quật lại khiến thân thể to lớn ngã oạch xuống đất, rúng động.

Mất thấy Tư Nguyệt không chút phản ứng, Mặc Băng Quân thu lại nụ cười ưu nhã thường ngày, đáy mắt cô động sự tìm tòi.

Bất giác, không khí tỏa ra một cỗ sát khí nồng đậm, bạch y nữ tử thoát nhìn nhỏ bé kia như biến thành Tu la, bao trùm lấy mọi thứ. Chỉ thấy tóc đen từng sợi một lay nhẹ, bạc mầu điên cuồng như muốn thí (giết) tất thấy, nụ cười tà mị, cả người mang hơi thở không thuộc về thế gian này, đáng sợ cùng cực.

Bên trán Mặc Băng Quân chảy giọt mồ hôi, hần từng thấy nàng giết người, ra tay không mảy may đánh động thần sắc, thể nhưng bây giờ hần mới biết nữ tử kia cuồng ngạo đến mức nào, thị huyết Tu la đều không thể so sánh.

Từng bước chậm rãi, nàng ngày càng áp sát Huyết Hồ.

Huyết Hồ nhận cỗ áp bức liền khó chịu sinh khí. Rống ! Bất kể xiềng xích vô lý nàng.

Tư Nguyệt dịu dàng cười : “ Ngoan. Phá đi !”

Huyết Hồ dậm hai chân, nồng đậm hơi thở tàn bạo, nó muốn máu, muốn dẫm đạp. Nó ngửa cổ gầm lên, 4 chân dồn hết sức lực, phóng.

Năm sợi xích huyền thiết rung lên thanh âm “ leng keng” lại chống cự với sự dũng mãnh kia, trong phút chốc không trụ nổi. Huyết Hồ lấy đà vồ đến chỗ Tư Nguyệt.

Nàng nhấc chân, sát ý không tan, bá khí có thừa, tung người nhảy lên lưng Huyết Hồ. Nó thịnh nộ, hất hai chi sau hông đánh ngã nàng xuống, quần quai. Lại Rống !!!

Nàng nhếch môi anh đào, hơi thở u lãnh : “ Theo ta thì.”

Dòng máu đế vương cuộn cuộn sôi trào , đáy mắt khát máu khô khè không chịu buông tha người thượng ở lưng. Bốn chi dậm mạnh, hất lên không trung.

Thấy Huyết Hồ ngạo khí bất tuân, nàng hừ một cái, rút ra băng tằm ti quấn trong miệng nó, hai đầu dùng như dây cười, nắm chặt. Băng tằm ti tỏa hàn khí của vào nanh sắc, khó chịu cùng cực.

Đáp đất, Tư Nguyệt vững vàng trên lưng, Huyết Hồ bốn chân trụ vững lao ra bên ngoài hang, khí tức uy mãnh xông thẳng vào rừng, không biết mệt chạy lên đỉnh núi. Một thân to lớn dẫm đạp mọi thứ, cuồng ngạo gầm gừ, âm vang bất tận.

Chỉ thấy trên lưng Huyết Hồ bá vương, nữ tử một thân lụa trắng, phiêu dật xuất trần nhưng mầu quang lạnh lẽo, từ khí ngập tràn. Hình ảnh ấy khiến Ty Hồ tộc không bao giờ đến, nàng mới thật là Vương của Vương.

Trời tối, Ty Ứng mở tiệc chiêu đãi hai người.

Vì đi liên tục mấy ngày nên Tư Nguyệt nhờ người chuẩn bị nước ấm, thân thể thoải mái hơn rất nhiều. Phu nhân Ty Ứng đưa cho nàng một bộ tộc phục, vui vẻ giúp nàng mang vào, Hoa Nhi cũng xóa bỏ thành kiến, đem trang sức đến bồi.

Tộc phục màu đỏ, thêu hoa văn tinh xảo, váy dưới đỏ thẫm thêu đại bàng. Làn da trắng nõn, tinh mịn như ngọc, mày liễu màu khói, phượng mi câu hồn, tóc đen như mực tung bay trong gió, trên đầu đội vòng bạc, tua rua hai bên rũ xuống, tay đeo lục lạc. Láy ngọc vì cốt, láy tuyết vì dung, láy mai vì ngạo, nhân chìm tất cả.

Mặc Băng Quân ngây ngốc nhìn nàng hồi lâu, khóe môi nở nụ cười ôn nhu, đưa tay đến trước mặt nàng : “ Mời tiểu thư.” Thanh âm đầy sùng nịnh.

Bên cạnh nàng có vô số nam nhân thể nhưng chỉ hấn mới làm lòng nàng thực sự thoải mái, nơi này không có gì cả, chỉ có nàng như tân nương xiêm y đỏ rực cùng hấn khiêu vũ dưới lửa, hùng hực.

Người say, say hết một thời. Người điên, điên mãi trọn đời vẫn điên.

Đêm

Nửa vầng trăng lửng lơ trên bầu trời, một mảnh đen kịt lấp lánh ngàn sao như mảnh gấm thêu chỉ bạc đẹp đến choáng ngợp. Trăng sáng bằng bạc trải khắp núi rừng, phủ lên lớp lớp cây cỏ đương yên giấc.

“ Nàng chưa ngủ ?” Thanh âm dịu dàng vang lên, Mặc Băng Quân chậm rãi bước đến, tỏa ra hương hoa lan thuần khiết.

Tư Nguyệt dựa bên cây, nhìn Mặc Băng Quân, không đáp.

“ Nàng muốn nghe tiêu không ?” Hấn vẫn cười, như dung tưng, phi thường ấm áp.

Nhắc đến tiêu nàng liền nhớ đến Vệ Từ Lăng, trong đầu vang lên câu nói của hấn.

Ta cho nàng thiên hạ, nàng là của ta !

Nàng không rõ tại sao nàng được đưa đến đây, là vì muốn nàng bắt đầu lại sao ? Mạn năm xưa Nam Cung Viễn cứu nàng, nàng đã trả. Hiện đại, nàng không cần bởi nơi này có phụ mẫu, có huynh, có Mặc Thương cùng Hạ Trác, như vậy... là đủ rồi. Đã đến lúc nàng sống vì chính mình !

Thấy Tư Nguyệt thất thần, Mặc Băng Quân đưa tiêu lên môi, nhẹ nhàng, chưa đựng ôn nhu vô tận. Tiếng tiêu đi vào lòng người, như ẩn như hiện. Trong tiếng tiêu ấy vạn như say lại càng say, bất tận chìm vào mê đắm.

Tiếng tiêu dứt, Tư Nguyệt nhàn nhạt cười : “ Ta tặng ngươi một khúc cầm.” Nàng vươn tay, 7 sợi băng tằm ti đâm vào thân cây, tay phải nâng lên, tấu “ Tiểu hồng trần”. Thanh âm trong trẻo, nhàn nhạt như cơn người của nàng, phi thường lạnh nhạt. Theo gió cuốn đi, từng chút một cơ hồ giữa thiên vạn trời đất chỉ còn mình nàng ngồi đó, tiêu điều tự tại.

Hồng trần lắm nụ cười

Sĩ tình lắm cô liêu

Tự cao tự đại thế mà tốt

Đời này còn dang dở

Tâm lại chẳng có phiền não gì

Thầm nghĩ chắc cũng đổi được nửa đời tiêu dao

Khi tỉnh cười với người

Vào mộng thì quên tất

Trách trời sao đến đêm quá sớm

Kiếp sau khó mà tiên liệu

Thôi thì yêu hận cứ một đường xóa bỏ

Cùng rượu vang ca, ta chỉ nguyện vui về đến già

Gió có lạnh cũng chẳng cần phải tránh

Hoa có đẹp cũng chẳng muốn động vào

Cái chính là được một mình phiêu du

Trời càng cao, tâm càng nhỏ

Không cần biết có bao nhiêu nhân quả

Mình ta say khướt

Hôm nay khóc, ngày mai cười

Chẳng cần ai phải hiểu thấu lòng ta

Một thân kiêu ngạo

Hát thật to, múa thật cuồng

Đêm dài đằng đẵng bất giác hiểu ra

Mình đang tìm kiếm một niềm vui

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Trúng Tên

Khi Tư Nguyệt và Mặc Băng Quân về đến Trung Chân đã là chuyện của hai ngày sau đó. Vì đưa cả Huyết Hồ về nên nàng lệnh cho xa phu của Thiên Hải Lâu chở Huyết Hồ đi trước, hai người thì thuê xa phu đi sau.

Vừa về tới, nàng đã nghe trong cung truyền ra hai tin tức, một là Dạ Quý phi sảy thai, hai là Tam Vương gia Vệ Tử Du cứu trợ nạn đói thành công. Xem ra Lí trường Tư đã bắt đầu hành động, bất quá nàng ta cũng sẽ không được yên thân.

Lại nói người ở Đông Cung truyền đến, Bạch Thiên Sinh đã được thông qua tiến vào hội Nguyên ngang với tư cách Tam Nguyên (Trạng nguyên, Thám hoa, Bảng nhãn). Nguyên lai quan chủ khảo năm xưa có thù với Châu Nhạc, tiền sinh của Bạch Thiên Sinh. Hắn thấy bút tích Bạch Thiên Sinh tương tự nên điều tra thân phận hắn mới biết được liền đánh rớt. Bây giờ chắc đang chịu khổ ở Hình bộ.

Trong Thiên Hải Lâu, Triền Hạ cùng người của Âm Nguyệt Minh đã đợi sẵn, thấy Mặc Băng Quân bình phục thì vô cùng cảm kích, không nói hai lời, lập tức giao ra đồng khế ước cùng với lệnh bài Hoàng thượng. Không chỉ vậy, Triền Hạ thịnh tình muốn bồi nhân tài ở Thiên Hải Lâu đến Thanh Loan quốc mở rộng giao thương. Tư Nguyệt dĩ nhiên sáng khoái, lệnh cho Triệu Tích Dạ mang theo hai mươi người đến Thanh Loan quốc xem xét, hắn là một trong Thập nhị tinh tú, phụ thân là băng hữu của Tư Không Hạ bởi mất sớm nên Tư Không Hạ nuôi dưỡng, có thể tin nhiệm.

Vốn Mặc Băng Quân muốn ở lại vài ngày nhưng Triền Hạ nói có chuyện gấp nên hắn sắp xếp để nàng gặp Trường Tôn Mạch, sau đó mới lên đường. Trường Tôn Mạch mấy ngày trước thấy chuỗi cửa hàng Nguyệt gia khai trương đã muốn liên giao, bây giờ có sự thúc đẩy của Mặc Băng Quân liền rất hài lòng, lập tức kí kết hiệp ước.

Mặc Băng Quân rời đi, Hạ Trác trở về.

Vấn khoẻ môi tươi cười nhưng bên ngoài một thời gian khiến hắn thêm mấy phần phong sương, gầy đi không ít. Sau khi tắm rửa, hắn liền báo cáo thành quả thu được. Tư Nguyệt rất hài lòng.

Nhân lúc chỉ có ba người, nàng nói ra chuyện lần trước bàn với Mạc Thương.

Hạ Trác ngây ngốc hồi lâu mới tiếp thu, thập phần vui sướng. Hắn ở bên nàng lâu như vậy, từ bỏ gia tộc đi theo nàng. Cuối cùng, hắn đã có thể danh chính ngôn thuận được nàng chấp nhận. Bất quá Mạc Thương làm chính khiến hắn bất mãn.

Tư Nguyệt chỉ cười nhạt nói hắn đánh thắng Mạc Thương sẽ được làm chính.

Hạ Trác không ngốc, cười cho qua.

Tiến một người đi, lại có một người đến. Từ Giai Âu Thần cùng Trương Lí Vũ đưa Uyển Nhi cô nương đến cho nàng chữa trị.

Trương Lí Vũ thấy nàng bắt mạch cho Uyển Nhi hồi lâu vẫn không lên tiếng, sốt ruột nói : “Lâu chủ, Uyển Nhi thế nào rồi ? Có chữa được không ?”

“Nàng ta trúng độc của Quái Mộc ?” Nàng nhàn nhạt hỏi. Nàng với lão xem ra có duyên thật, hai lần chữa trị đều là độc của lão.

Tương Lí Vũ kinh ngạc : “Phải. Hắn đã chết nên chúng ta không tìm được người giải.”

“Độc này không nặng nhưng để quá lâu, sức khỏe nàng ta lại kém nên độc được công tâm.” Vừa nói, nàng sai người lấy giấy bút, viết ra một vài cái tên. “Nội trong hai ngày, tìm các loại dược trong này, nàng sẽ bình an.”

Tương Lí Vũ nhận giấy chạy như bay, phân phó thuộc hạ dốc hết sức tìm dược liệu.

Từ Giai Âu Thần trong lúc đợi Tương Lí Vũ mang dược về đã cùng Tư Nguyệt bàn việc hợp tác, còn muốn nàng dẫn đi xem Chế phùng. Nàng thấy hắn xét làm ăn thì nhạy bén, tính tế sánh ngang Hạ Trác, lần trước so chiêu lại “kẻ tám lạng người nửa cân” với Mạc Thương thì rất thương thức, không câu nệ đưa hắn đến Chế phùng.

Khoảng giờ Mùi, nàng cùng Từ Giai Âu Thần rời khỏi Chế phùng đi dạo. Đi với nàng trước đó còn có Minh Nguyệt Hải, song hắn ở lại lo vài việc. Theo sau Từ Giai Âu Thần chỉ có một thuộc hạ, cũng bị hắn đuổi đi.

Ráng chiều, bầu trời như một mảnh gấm rực rỡ, xinh đẹp.

Từ Giai Âu Thần đi được vài bước, cảm thấy không khí có chút quái dị, quay sang nhìn Tư Nguyệt, mắt tối sầm, không ngăn được hoảng hốt : “Nàng sao vậy ?”

Tư Nguyệt run rẩy, hai cánh tay lạnh lẽo như băng, cứng ngắc. Mái tóc dài xoả tung, từng sợi một dần nhạt đi, nghe tiếng Từ Giai Âu Thần, nàng cắn môi ngấn lên, đáy mắt mông lung.

Nhìn đến đôi mắt Tư Nguyệt, tim hắn chùng lại. Mắt nàng bình thường là màu xám tro, bây giờ chuyển sang trắng bạc, rất quý dị. Hắn không nói không rằng, nắm chặt hai cánh tay lạnh buốt, ôm nàng vào lòng, mấp máy môi : “Nàng lạnh sao ?”

Nàng không đáp. Cả người đau đớn như có hàng nghìn hàng vạn mũi châm đâm vào, thống khổ đến mức tâm can liệt phế, không thể nhắc môi nổi.

“Đừng sợ.” Từ Giai Âu Thần không biết làm thế nào, chính hắn cũng run lên, càng lúc càng ôm chặt nàng, đôi tay không ngừng chà xát bàn tay lạnh lẽo kia. Lúc này, hắn thực sự sợ... chính hắn cũng không biết mình sợ điều gì.

Dưới đường vắng, hai người ôm nhau không còn kẽ hở. Chốc chốc, tứ phương tràn ra hơi thở quái dị. Là sát khí ! Từ Giai Âu Thần giật mình, khất khe ôm lấy Tư Nguyệt không còn sức lực.

Bát phương, mấy chục bóng dáng lao ra, dùng kiếm quần phong loạn vũ tập kích hai người, tất cả đều ở mức Tam trung Lục Cầu, vài kẻ còn là Tam thượng Thổ Hoàng Cầu. Từ Giai Âu Thần mặc dù Tam tinh Hắc Huyền nhưng bên tay mang thêm Tư Nguyệt, bọn chúng lại đánh theo kiểu luân xa chiến, từng tốp một tiến lên khiến Từ Giai Âu Thần tiến thoái lưỡng nan.

Nhân lúc Từ Giai Âu Thần sơ hở, một sát thủ chém vào cánh tay hắn, máu tươi rỉ ra. Hắn nghiêng rặng, dùng toàn bộ công lực đánh trả.

Bỗng đám sát thủ phi lên không trung, từ khắp nơi hàng loạt mũi tên được bắn ra. Từ Giai Âu Thần vận công tạo thành lớp lá chắn bẻ gãy tất cả tên bạc. Không ngờ, đó chỉ là mồi nhử. Sâu trong góc tối, mũi tên dùng mười phần công lực được bắn ra, xé rách không khí, phi thường mỹ lệ lao vùn vụt về phía Tư Nguyệt.

Từ Giai Âu Thần cắn răng, không thể tránh khỏi đành xoay người hướng lưng về phía mũi tên, tay vẫn ôm lấy nàng.

Phập !

Mũi tên cắm vào vai trái hắn, máu tuôn như suối. Khoé môi hắn chảy dài vệt máu đen. Lúc này người của Từ Giai Sơn Trang đến, lao lên chiến đấu cùng đám sát thủ.

Tư Nguyệt vốn đang mông lung, thân thể đau đến tan rã, nhận thấy giọt máu ấm nóng rơi vào trên mặt, cố gắng trấn tĩnh mở mắt ra, đầy kinh ngạc nhìn Từ Giai Âu Thần, lại đưa tay lau vệt máu trên miệng hắn.

“Nàng ổn rồi ? Thật may.” Hắn khẽ cười.

Nàng nhủ mảy, bật dậy, đưa Từ Giai Âu Thần lên lưng rồi dùng khinh công lướt đi hướng Thiên Hải Lâu, vút lại một câu : “Giữ một kẻ sống.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Trúng Tên p2

Khi Tư Nguyệt và Mặc Băng Quân về đến Trung Chân đã là chuyện của hai ngày sau đó. Vì đưa cả Huyết Hồ về nên nàng lệnh cho xa phu của Thiên Hải Lâu chở Huyết Hồ đi trước, hai người thì thuê xa phu đi sau.

Vừa về tới, nàng đã nghe trong cung truyền ra hai tin tức, một là Dạ Quý phi sảy thai, hai là Tam Vương gia Vệ Từ Du cứu trợ nạn đói thành công. Xem ra Lí trưởng Tư đã bắt đầu hành động, bất quá nàng ta cũng sẽ không được yên thân.

Lại nói người ở Đông Cung truyền đến, Bạch Thiển Sinh đã được thông qua tiến vào hội Nguyên ngang với tư cách Tam Nguyên (Trạng nguyên, Thám hoa, Bảng nhãn). Nguyên lai quan chủ khảo năm xưa có thù với Châu Nhạc, tiền sinh của Bạch Thiển Sinh. Hắn thấy bút tích Bạch Thiển Sinh tương tự nên điều tra thân phận hắn mới biết được liền đánh rớt. Bây giờ chắc đang chịu khổ ở Hình bộ.

Trong Thiên Hải Lâu, Triền Hạ cùng người của Âm Nguyệt Minh đã đợi sẵn, thấy Mặc Băng Quân bình phục thì vô cùng cảm kích, không nói hai lời, lập tức giao ra đồng khế ước cùng với lệnh bài Hoàng thượng. Không chỉ vậy, Triền Hạ thịnh tình muốn bồi nhân tài ở Thiên Hải Lâu đến Thanh Loan quốc mở rộng giao thương. Tư Nguyệt dĩ nhiên sáng khoái, lệnh cho Triệu Tích Dạ mang theo hai mươi người đến Thanh Loan quốc xem xét, hắn là một trong Thập nhị tinh tú, phụ thân là băng hữu của Tư Không Hạ bởi mất sớm nên Tư Không Hạ nuôi dưỡng, có thể tin nhiệm.

Vốn Mặc Băng Quân muốn ở lại vài ngày nhưng Triền Hạ nói có chuyện gấp nên hắn sắp xếp để nàng gặp Trương Tôn Mạch, sau đó mới lên đường. Trương Tôn Mạch mấy ngày trước thấy chuỗi cửa hàng Nguyệt gia khai trương đã muốn liên giao, bây giờ có sự thúc đẩy của Mặc Băng Quân liền rất hài lòng, lập tức kí kết hiệp ước.

Mặc Băng Quân rời đi, Hạ Trác trở về.

Vấn khoẻ mới tươi cười nhưng bốn ba bên ngoài một thời gian khiến hắn thêm mấy phần phong sương, gầy đi không ít. Sau khi tắm rửa, hắn liền báo cáo thành quả thu được. Tư Nguyệt rất hài lòng.

Nhân lúc chỉ có ba người, nàng nói ra chuyện lần trước bàn với Mặc Thương.

Hạ Trác ngậy ngốc hồi lâu mới tiếp thu, thập phần vui sướng. Hắn ở bên nàng lâu như vậy, từ bỏ gia tộc đi theo nàng. Cuối cùng, hắn đã có thể danh chính ngôn thuận được nàng chấp nhận. Bất quá Mặc Thương làm chính khiến hắn bất mãn.

Tư Nguyệt chỉ cười nhạt nói hắn đánh thắng Mặc Thương sẽ được làm chính.

Hạ Trác không ngốc, cười cho qua.

Tiền một người đi, lại có một người đến. Từ Giai Âu Thần cùng Trương Lí Vũ đưa Uyển Nhi cô nương đến cho nàng chữa trị.

Trương Lí Vũ thấy nàng bắt mạch cho Uyển Nhi hồi lâu vẫn không lên tiếng, sốt ruột nói: “Lâu chủ, Uyển Nhi thế nào rồi? Có chữa được không?”

“Nàng ta trúng độc của Quái Mộc?” Nàng nhàn nhạt hỏi. Nàng với lão xem ra có duyên thật, hai lần chữa trị đều là độc của lão.

Trương Lí Vũ kinh ngạc: “Phải. Hắn đã chết nên chúng ta không tìm được người giải.”

“Độc này không nặng nhưng để quá lâu, sức khoẻ nàng ta lại kém nên độc được công tâm.” Vừa nói, nàng sai người lấy giấy bút, viết ra một vài cái tên. “Nội trong hai ngày, tìm các loại dược trong này, nàng sẽ bình an.”

Trương Lí Vũ nhận giấy chạy như bay, phân phó thuộc hạ dốc hết sức tìm dược liệu.

Từ Giai Âu Thần trong lúc đợi Trương Lí Vũ mang dược về đã cùng Tư Nguyệt bàn việc hợp tác, còn muốn nàng dẫn đi xem Chế phùng. Nàng thấy hắn xét làm ăn thì nhạy bén, tính tế sảo ngang Hạ Trác, lần trước so chiêu lại “kẻ tám lạng người nửa cân” với Mặc Thương thì rất thương thức, không câu nệ đưa hắn đến Chế phùng.

Khoảng giờ Mùi, nàng cùng Từ Giai Âu Thần rời khỏi Chế phùng đi dạo. Đi với nàng trước đó còn có Minh Nguyệt Hải, song hắn ở lại lo vài việc. Theo sau Từ Giai Âu Thần chỉ có một thuộc hạ, cũng bị hắn đuổi đi.

Ráng chiều, bầu trời như một mảnh gấm rực rỡ, xinh đẹp.

Từ Giai Âu Thần đi được vài bước, cảm thấy không khí có chút quái dị, quay sang nhìn Tư Nguyệt, mắt tối sầm, không ngăn được hoảng hốt: “Nàng sao vậy?”

Tư Nguyệt run rẩy, hai cánh tay lạnh lẽo như băng, cứng ngắc. Mái tóc dài xoã tung, từng sợi một dần nhạt đi, nghe tiếng Từ Giai Âu Thần, nàng cắn môi ngăn lên, đáy mắt mông lung.

Nhìn đến đôi mâu Tư Nguyệt, tim hắn chùn lại. Mâu nàng bình thường là màu xám tro, bây giờ chuyển sang trắng bạc, rất quý dị. Hắn không nói không rằng, nắm chặt hai cánh tay lạnh buốt, ôm nàng vào lòng, mấp máy môi: “Nàng lạnh sao?”

Nàng không đáp. Cả người đau đớn như có hàng nghìn hàng vạn mũi châm đâm vào, thống khổ đến mức tâm can liệt phế, không thể nhắc môi nổi.

“Đừng sợ.” Từ Giai Âu Thần không biết làm thế nào, chính hắn cũng run lên, càng lúc càng ôm chặt nàng, đôi tay không ngừng chà xát bàn tay lạnh lẽo kia. Lúc này, hắn thực sự sợ... chính hắn cũng không biết mình sợ điều gì.

Dưới đường vắng, hai người ôm nhau không còn kẽ hở. Chốc chốc, tứ phương tràn ra hơi thở quái dị. Là sát khí ! Từ Giai Âu Thần giật mình, khất khe ôm lấy Từ Nguyệt không còn sức lực.

Bát phương, mấy chục bóng dáng lao ra, dùng kiếm quần phong loạn vũ tập kích hai người, tất cả đều ở mức Tam trung Lục Câu, vài kẻ còn là Tam thượng Thổ Hoàng Câu. Từ Giai Âu Thần mặc dù Tam tinh Hắc Huyền nhưng bên tay mang thêm Từ Nguyệt, bọn chúng lại đánh theo kiểu luân xa chiến, từng tốp một tiến lên khiến Từ Giai Âu Thần tiến thoái lưỡng nan.

Nhân lúc Từ Giai Âu Thần sơ hở, một sát thủ chém vào cánh tay hấn, máu tươi rỉ ra. Hấn nghiêng rặng, dùng toàn bộ công lực đánh trả.

Bổng đám sát thủ phi lên không trung, từ khắp nơi hàng loạt mũi tên được bắn ra. Từ Giai Âu Thần vận công tạo thành lớp lá chắn bề gãy tất cả tên bạc. Không ngờ, đó chỉ là mồi nhử. Sâu trong góc tối, mũi tên dùng mười phần công lực được bắn ra, xé rách không khí, phi thường mỹ lệ lao vùn vụt về phía Từ Nguyệt.

Từ Giai Âu Thần cắn răng, không thể tránh khỏi đành xoay người hướng lưng về phía mũi tên, tay vẫn ôm lấy nàng.

Phập !

Mũi tên cắm vào vai trái hấn, máu tuôn như suối. Khoé môi hấn chảy dài vệt máu đen. Lúc này người của Từ Giai Sơn Trang đến, lao lên chiến đấu cùng đám sát thủ.

Từ Nguyệt vốn đang mông lung, thân thể đau đến tan rã, nhận thấy giọt máu ấm nóng rơi vào trên mặt, cố gắng trấn tĩnh mở mắt ra, đầy kinh ngạc nhìn Từ Giai Âu Thần, lại đưa tay lau vệt máu trên miệng hấn.

“Nàng ổn rồi ? Thật may.” Hấn khẽ cười.

Nàng nhũn mảy, bật dậy, đưa Từ Giai Âu Thần lên lưng rồi dùng khinh công lướt đi hướng Thiên Hải Lâu, vút lại một câu : “Giữ một kẻ sống.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Hóa Băng

Tới Thiên Hải Lâu, Từ Nguyệt nhanh chóng đưa Từ Giai Âu Thần vào phòng, xé rách áo hấn, đôi mắt lạnh lẽo bức người, tối sầm. Trong tên có độc... Nàng hộp một ngụm khí, phân phó người mang hai chậu nước ấm đến, chính mình thì đi lấy hai lọ sứ nhỏ. Nàng lau sạch máu xung quanh vết thương, dùng lọ được màu đỏ đổ vào miệng vết thương.

Người của Thiên Hải Lâu nghe tin lập tức chạy tới, Từ Không Hạ, Cổ Phi, Hạ Trác, Mạc Thương cùng vài người thân tín. Trương Lí Vũ vội vội vàng vàng chạy đến, sắc mặt vừa sợ hãi vừa lo lắng.

Hạ Trác liếc nhìn, trầm tư nói : “Tên độc này không dễ rút. Thiết kế rất đặc biệt.”

Từ Nguyệt đợi số thuốc bột kia hoà vào vết thương rồi phát tay đứng dậy, cách giường khoảng một trượng thì dừng lại, rút trong tay áo ra sáu sợi băng tằm tì.

Mạc Thương khẽ cau mày, Hạ Trác ngạc nhiên : “Nàng muốn dùng...?”

Tì sợi mỏng manh rung lên, nhanh như gió bầu chặt vào mũi tên bạc, bắt đầu truyền hàn khí vào. Nàng nhẹ giọng : “Chịu đựng.”

Từ Giai Âu Thần đau đớn, đưa một mảnh chăn bông vào miệng, đôi mắt vẫn mông lung nhìn nàng.

Nàng xoay tay, từng đợt một truyền hàn khí qua băng tằm tì, chưa đến nửa khắc, mũi tên bạc bị đông cứng, căn phòng trở nên lạnh lẽo.

Hoá băng !

Mũi tên trong chốc lát điên cuồng rung lên song hoá thành một thanh băng dài, từ từ vụn vỡ, tan chảy.

Từ Giai Âu Thần thấy nàng thi triển băng tằm tì, đã nghĩ đến Quái Mộc. Từng đợt khí lạnh truyền vào khiến hấn hôn mê bất tỉnh. Trước đó hấn vẫn nhớ, băng tằm tì... dùng băng tằm ngàn năm cùng 299 loại độc thảo mang hàn tính luyện ra... chỉ từng nghe chưa từng thấy. Nàng luôn rất bí ẩn khiến hấn càng tìm hiểu càng lún sâu...

Giây phút đó, tất cả người ở trong phòng đều kinh hãi tột cùng. Nếu nàng thi triển công phu trên thân thể con người, mới thức đáng sợ.

Đội băng tan hết, Tư Nguyệt đi đến lấy một thanh chủy thủ rách miệng vết thương, hoà bột được trong lọ sứ còn lại vào nước nóng rồi thoa bên trong miệng vết thương đen đúa, dùng chủy thủy cắt đi những mảng thịt tan tưởi, nhầy nhụa màu đen kia. Đến khi máu đỏ chảy ra, Tư Nguyệt mới dùng tay băng bó cho hắn.

Một mỗi cả ngày, Mạc Thương đưa nàng về phòng, thần sắc phức tạp : “ Hôm nay đã phát tác sao ? ”

Nàng thờ dài, mắt khép hờ : “ Không nghĩ sớm vậy đã đến. Bất quá vẫn cảm cự được.”

Hắn đưa nàng lên giường, đắp chăn rồi rời đi.

Nàng nằm trên giường, trong đầu hiện ra khuôn mặt Từ Giai Âu Thần. Hắn là người đầu tiên, trừ Hạ Trác và Mạc Thương ôm nàng khi nàng đau đớn, vỗ về nàng, cũng là người đầu tiên thay nàng đỡ lấy thương tích. Trước kia mỗi lần Mạc Thương trúng đạn nàng luôn giữ vững bình tĩnh mà phân phó chữa trị vì nàng tin Mạc Thương sẽ không chết, hiện đại cơ sở kỹ thuật cũng rất tốt. Nhưng lần này, Từ Giai Âu Thần khiến nàng rất hoảng, hắn giống Mạc Thương sao ? Tại sao lúc đó hắn vẫn lo cho nàng ? Tư Nguyệt khẽ nhắm mắt.

Gà gáy, nàng chợt tỉnh, lập tức đến phòng Từ Giai Âu Thần. Nàng ngồi bên giường, mạch tượng hắn bình ổn nàng mới thở phào, nếu không phải thân thể hắn cường tráng, võ công cao, nàng chưa chắc đã nhanh như vậy cứu được hắn.

Người được mùi hương dịu nhẹ, Từ Giai Âu Thần khẽ mở mắt, tâm cũng chợt ấm lên. Mặc dù trải qua sinh tử nhưng có được sự quan tâm từ nàng đã mãn nguyện. Nghĩ đến đây, hắn bỗng giật mình, từ khi nào hắn lại đối với nàng. . .

“ Người tỉnh rồi ? Còn còn đau không ? ”

“ Ta không sao.” Hắn định chống tay ngồi dậy thì bị nàng đỡ xuống.

“ Người mới hồi phục, mau nằm đi.” Nàng hơi trầm tư, hắn đỡ lấy mũi tên này xem như có ân với nàng, liền nói : “ Người có đói không ? Giờ này còn sớm hay. . .ta đi nấu cháo cho người ? ” Nàng rất ít khi chăm sóc người khác a.

Từ Giai Âu Thần phi thường vui mừng, hắn gật đầu : “ Ta đói nàng.” Hắn không nghĩ người luôn giữ vẻ lạnh nhạt, lạnh lùng như nàng lại lo lắng, chăm sóc hắn.

Mãi đến giờ Dần (6 – 7h) Tư Nguyệt mới quay trở lại. Khuôn mặt trắng như ngọc luôn giữ vẻ tựa tiểu phi tiểu không hiểu sao lại hơi đỏ đỏ. Quả thật nàng thông thạo mọi thứ chỉ có nấu ăn. . .nàng hơi kém. Theo lời Hạ Trác nói thì không phải hơi mà là cực kỳ kém.

Từ Giai Âu Thần lúc này tâm ngọt như ăn mật nào có để ý đến thứ gì khác. Hắn tiếp bát cháo từ tay nàng, người thấy mùi hương. . .Hắn khẽ chùn lại.

Tư Nguyệt giành lại bát cháo, thanh âm trở lại lạnh nhạt như thường ngày : “ Đưa lại ta đi. Ta bảo người trong bếp nấu lại cho người.”

Hắn cầm chặt bát cháo, nhất quyết nói : “ Không cần.” Vô cùng anh dũng mức lấy mấy muỗng cháo đưa vào miệng.

Theo lời một đương sự trong nhà bếp vô tình ném thử, vừa đắng vừa mặn lại có mùi tanh của cá, không hiểu sao còn có vị của côn trùng. . .Sáng nghe thấy nàng nấu cháo cho Từ Giai Âu Thần, Hạ Trác và Mạc Thương mặc dù có chút ngoài ý muốn nhưng đều viện cớ ra ngoài.

Sau một ngày thu thập dược liệu, Trương Lí Vũ đã mang đầy đủ đến cho Tư Nguyệt. Độc của Uyển Nhi cũng không quá khó khăn, nàng dùng trọn một canh giờ để giải độc.

Cả đêm không về Tướng quân phủ mà mấy ngày nữa là hội Nguyên nên Tư Nguyệt cấp tốc vào cung an bài mọi thứ. Mặc dù nàng chủ sự là do Vệ Quân Thương đích thân ra thánh chỉ nhưng không tránh được lòng người ghen ghét nên nàng dĩ nhiên phải dốc sức.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Triều Thương

Liên tiếp mấy ngày, hết chuyện Thiên Hải Lâu rồi đến hội Nguyên, nàng vô cùng sức tất bật. Cũng may có Hạ Trác an bài thỏa đáng, chuỗi cửa hàng Nguyệt gia dần đi vào quỹ đạo, sinh ý rất tốt. Bất quá, lần trước Yên Tuyết Lâu có chút chuyện ngoài ý muốn, hiện giờ vẫn chưa được khai trương. Minh Nguyệt Hải bên này lại lo lắng cảm sự nên Tư Nguyệt đành đi tìm vị Đệ Nhất Cảm Sư kia một lần xem thế nào.

Rừng trúc ngoại thành nàng từng đến, phong cảnh rất tốt, không khí trong lành là nơi nghỉ dưỡng hoàn hảo. Nghĩ vậy trong đầu nàng liền muốn xây một căn biệt viện tại đây, non nước xinh đẹp làm người ta cảm thấy sáng khoái phần nào.

Lần theo đường Minh Nguyệt Hải chỉ, nàng vận một thân trường bào màu trắng ngà, bên hông đeo bội ngọc, tóc búi cài trâm, khí phách thực không thua kém bậc nam nhân chân chính.

Phía xa có tiếng đàn vọng lại, bước chân dừng một nhịp liền đi theo hướng tiếng đàn kia. Mặc dù cảm kỳ thi họa thời đại này nàng không biết rõ nhưng rành rỏi xem qua không ít, khúc “Mãn Đào Hoa” này trong tiếng đàn không dung chứa tạp niệm, vô dục vô cầu, có thể nói là thanh sáng nên lỡ đánh mất cái tình trong nó. Chỉ là nghe vào lòng vẫn không khỏi bội phục, chuyển đi này nàng xem ra không uổng công.

Thứ Tư Nguyệt coi trọng nhất chính là người tài. Nếu nói nàng có tư chất trở thành minh quân cũng không sai, đủ ngoan độc, đủ mạnh mẽ, có công thì thưởng, có tội thì phạt, đồng thời người tài ắt được trọng dụng.

Theo tiếng đàn, nàng dừng chân trước một căn nhà nhỏ khá sâu trong rừng. Trước cổng đang đóng kín còn treo một bảng gỗ viết ba chữ rồng bay phượng múa : không tiếp khách.

Nàng xoay nhẵn ngọc, mỉm cười đi đến một khóm khúc nhỏ, tình mắt chọn ra thanh trúc rồng ruột rồi dùng băng tằm ti đeo đeo gọt gọt. Chưa đến nửa khúc, thanh tiêu trúc xinh đẹp đã xuất hiện trên tay nàng, chậm rãi nâng lên khoe môi.

Âm thanh kia vẫn đang du dương, miên mang bất tận bỗng kèm theo tiếng tiêu nhẹ nhàng hòa vào. Âm đàn khựng lại nửa giây song tiếp tục tấu khúc. Trúc tiêu mặc dù âm không trong nhưng vô cùng tự nhiên, miên man lan tỏa khiến chim chóc đều im lặng lắng nghe, cô đọng một mảnh yên tĩnh lạ thường.

Dây đàn gảy lên nốt cuối, không gian chìm vào yên tĩnh, nửa ngày mới vang lên một giọng nói, nhẹ nhàng, ôn nhu bất tận như không thuộc về thế giới này, làm lòng người nảy sinh muôn những chàm : “ Người đã tới thì mời vào.”

Tư Nguyệt không khách khí, phất tay dùng khinh công bay vào.

Biệt viện bằng trúc xanh vô cùng thanh nhã, ngồi sau chiếc bàn trúc là một nam nhân tay vừa rời đàn đang vuốt ve từng sợi dây đàn như trân bảo.

Một tà bạch y bằng lụa, mềm mại nhưng không giống về mềm mại của nữ nhân, mà là tư vị phiêu dật, thanh nhã. Mái tóc đen như mực, xõa dài sau lưng, từng sợi một dong đưa theo gió, một túm nhỏ được cột lại bằng thanh lụa trắng. Mắt phượng một mực không rời dây đàn khiến hàng lông mi như liễu rủ nhẹ xuống, sóng mũi như tạc, môi mỏng thờ ơ đẹp đến mức chỉ muốn lao vào cắn xé. Mấy ngón tay mảnh khảnh, trắng như ngọc vô thức rung động lòng người. Vẻ đẹp này quả thực “bách bản nan miêu” không thể miêu tả nổi. Trên người lại mang cốt khí tỏa ra như thần tiên, nhìn tổng như một bức họa làm người ta không nỡ đánh động. Quả là khinh vân xuất tự, mỹ bất thất thụ. (phong thái thoát tục, đẹp không tả xiết)

Tư Nguyệt mặc dù nhìn qua không ít mỹ nam nhưng lòng vẫn có chút kinh ngạc.

Triều Thương ung dung ngẩng lên nhìn Tư Nguyệt, lòng thoáng động : “ Là cô nương vừa thổi tiêu ?” Nữ tử trước mặt hắn, phượng mi diễm tĩnh, môi anh đào động lòng người, dáng dấp cùng khí độ thanh lãnh như băng, lấy mai vì ngọc, lấy tuyết vì dung, lấy hoa vì sắc, không dung tục lại toát lên vẻ đậm mực như tiên tử.

Nàng không ngạc nhiên khi hắn nhận ra thân phận, khẽ gật đầu.

“ Cô nương dùng trúc tiêu ? Thanh âm thực khiến ta bội phục.” Trong đáy mắt long lanh như thu ba kia dâng lên sự gần gũi, không giống vẻ ngoài cao cao tại thượng lúc ban đầu.

Nàng hòa nhã mỉm cười : “ Đi vội nên không mang theo tiêu. Nghe tiếng đàn người xuất chúng liền dâng lên hứng thú, đeo trúc thành tiêu.”

“ Cô nương quá lời.” Nói xong liền cười, nhẹ nhàng như gió thấm đậm lòng người : “ Không biết quý tính của cô nương là gì ? tại hạ là Triều Thương.”

“ Lạc Tẩn Thiên.” Nàng tựa tiêu phi tiêu đáp.

Triều Thương gật đầu, trên người mang theo cổ hương nhàn nhạt, vô cùng thanh nhã đi đến trước mặt Tư Nguyệt, mỉm cười : “ Tiếng tiêu của cô nương đúng là cảm giai tri kỷ, chỉ là...câu “Thu khổ tân cần tiêu tụy tận, Như kim khước tự họa đồ trung (*)” dường như có một chữ “tiêu”(cười)”.

(*) Khổ sở lo buồn tiêu tụy thế,

Mới là tranh vẽ giống như ai.

Nàng nhàn nhạt cười : “ Trung trinh liệt nữ không phải sở thích của ta”.

“ Cô nương rất thẳng thắn.” Hắn cười nhạt, phất tay đứng dậy vô cùng tiêu sái, tóc bay bay lần lượt rũ nhẹ tạo nên họa đồ nổi bật giữa nền trúc xanh. “ Bất quá không phải đều muốn là sẽ được. Mời cô nương về cho.”

Nàng hí mắt nhìn hắn, không nhanh không chậm đi đến chiếc bàn trúc. Tay ngọc vuốt ve dây đàn, thử âm rồi không khách sáo tấu một khúc “ Hoa thái hương”. Tiếng đàn của Triều Thương phiêu dật, dường như không nhiễm chút bụi trần, làm lòng người như chìm vào cõi mộng còn tiếng đàn của Tư Nguyệt, ung dung, ngạo nghễ mang theo sự sáng khoái khiến người nghe bất giác bị bao trùm lấy, không ngăn ngại mà sa vào.

“ Cười thiên hạ

Ân ân oán oán bao giờ mới kết thúc

Hoàng hôn buông ánh nắng chiều

Độc hành không vấn vương

Thật tự tại

Đừng hỏi thể nhân sao hận thù nhạt như trà

Giang hồ có câu

Hành sự đứng đắn thì không sợ chính tà

Y nhân phong độ, phiêu phiêu khắp xứ lưu hương

Ánh nguyệt quang xa xôi trên núi

Gió đêm thổi u sầu như sóng

Đến đây đến đây khổ tửu rót đầy chén, không ai ngăn cản

Rượu say cao hứng ca hát sáng khoái...”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Trở Về

Cười thiên hạ !

Triều Thương khẽ nhếch môi, nụ cười phảng phất như thiên tiên thế ngoại, đẹp đến mê người. Hắn sống ẩn dật bao nhiêu năm không ngờ hôm nay lại phải cam bái hạ phong một nữ nhân. Khí phách của nàng, tiếng đàn của nàng khiến hắn không thoát ra được.

Tiếng đàn dứt, chìm vào khoảng không gian cảm âm mệnh mông, Triều Thương chợt tỉnh. Hắn không chần chừ đáp ứng nàng đến Yên Tuyết Lâu. Mà Tư Nguyệt cũng đồng ý chỉ để hắn đàn ở sau rèm, không xuất hiện bên ngoài. Nói về phương diện đối đãi người tài, nàng quả rất để ý.

Yên Tuyết Lâu khai trương không phụ tâm tư nàng, mặc dù có không ít kẻ quấy rối nhưng đều được xử lý gọn gàng. Thứ nhất Thiên Hải Lâu thuộc thế lực giang hồ nên Yên Tuyết Lâu triều đình sẽ không làm khó xử. Còn người trong giang hồ, sau chuyện đại náo Yêu Huyền thì danh tiếng của Thiên Hải Lâu ngày càng vang dội, đồng thời việc Âm Nguyệt Minh cùng Tử Giai Sơn Trang có quan hệ mật thiết được đưa ra khiến không ít người có tâm nhưng không dám động.

Trăng treo cô độc, bầu trời một mảnh đen kịt, bên đình nhỏ, bóng người ngồi xe lăn in đậm trên nền gạch mang theo cỗ hương thanh đạm.

“Người thật sự muốn đi ?”

Tư Nguyệt bước đến đẩy chiếc xe lăn của Hạ Lan Tích Vũ đến, tóc đen đưa theo gió.

Hạ Lan Tích Vũ nhìn bầu trời, mờ mịt nói : “Nền móng ở Thương Long quốc không vững, ta đến đó sẽ giúp được người.”

“Người thật nghĩ như vậy ?” Một người si mê hương liệu như hắn lại muốn đến nơi khác kinh doanh giúp nàng, làm sao có thể tin ? Biết hắn có chuyện khó nói, nàng cũng không thể ép.

Hắn gật đầu, tay nắm chặt thành xe : “Ta phải đi.”

“Ta chờ người.”

Đội tà bạch y kia khuất xa, trong không khí đọng lại hương thanh mát, lạnh lạnh, Hạ Lan Tích Vũ nở nụ cười tự giễu. Hắn không biết từ lúc nào đã mong đợi nàng...Hắn được sao ? Nhìn đến đôi chân tàn phế của mình, hắn nhắm chặt mắt.

Thời gian nhanh như chớp đã đến hội Nguyên. Trước đó một ngày Vệ Tử Minh đã trở về. Nam Cung Hạo Kỳ mở tiệc tại Nam Cung phủ đón Vệ Tử Minh còn mời rất nhiều bằng hữu của mình đến.

Đêm

Tư Nguyệt đang ngủ, cửa sổ khẽ bật ra, từ ngoài tràn vào hương tử đàn quen thuộc, nàng hé mi. Sau chuyến đi dài, Vệ Tử Minh có phần gầy đi nhưng lại lộ thêm sự điềm tĩnh cùng lạnh lùng.

Hắn ôm Tư Nguyệt vào lòng, cảm để lên mái tóc dài đen nhánh, thanh âm khản đặc : “ Ta rất nhớ nàng.”

“ Chẳng phải ta đang ở đây sao ?” Nàng cũng không cười hắn, im lặng nằm trong lòng ngực rắn chắc, thoang thoảng mùi hương.

“ Có ai gây khó dễ cho nàng không ?”

“ Mọi chuyện rất ổn.”

“ Trong tay ta đã có chứng cứ mưu phản của Dạ Chương, chỉ cần thuận nước đẩy thuyền để Li Doãn Nho giải quyết là được.” Hắn không an phận vùi đầu vào cô nàng, làn da trắng như ngọc khiến người ta không chịu được chỉ mún gầy vào cắn lấy.

“ Li Doãn Nho không phải kẻ ngốc.”

“ Hắn sẽ không biết. Dù sao chuyện này chỉ lợi không hại, hắn nghi ngờ cũng phải làm.” Vừa nói hắn ngập ngừng, thì thào : “ Nguyệt Nhi, làm Thái tử phi của ta được không ?”. Như sợ nàng hiểu lầm hắn lại tiếp : “ Ta đáp ứng thì sẽ không nuốt lời. Mọi chuyện xong xuôi ta sẽ nghe theo lời nàng.”

Tư Nguyệt im lặng. Nàng mấy ngày nay đã nghĩ đến, sau này nàng từ bỏ vị trí Nam Cung tiểu thư thì nàng với hắn còn có cơ hội không ? và lại với thân phận hắn chỉ làm phu thi liệu có chấp nhận được ? Nàng xoay người nhìn hắn : “ Nếu một lúc nào đó ta rời khỏi nơi này thì sao ?”

Tim hắn rung lên, nắm chặt lấy bả vai nàng, giọng nói không giấu được sự run rẩy : “ Nàng đi đâu cũng phải mang ta theo.” Song hắn ôm chặt nàng, vùi đầu vào mớ tóc ngát ngào hương, lạnh lạnh. “ Nàng muốn đi Thanh Loan quốc ?”

“ Có thể.”

Tay hắn càng ghì mạnh, ép sát nàng : “ Không cho phép bỏ lại ta.”

Một đêm đầy gió.

Sáng sớm, trời trong vắt, thỉnh thoảng vài gợn mây trôi nhẹ.

Tư Nguyệt là chủ sự nên giờ Sứ đã dậy vào cung lo liệu mọi thứ. Hội Nguyên năm nay được tổ chức phía Đông Thượng Uyển, bên trái là hồ sen, bên phải đi xa một chút là rừng mai, mùa này hoa chưa nở nhưng vẫn có thể ngửi mát.

Bàn ghế hội Nguyên được bày biện hình chữ U, trên bậc tam cấp là ghế rồng của Hoàng đế, hai bên là Hoàng Hậu và Quý phi, dưới đó thêm mấy phi tần. Chỗ ngồi của khách nhân thì nam tả nữ hữu, được phân chia theo cấp bậc. Tư Nguyệt là chủ sự nên bàn của nàng đặt đầu tiên bên hàng nữ quyền, đối diện với Li Doãn Nho cùng một vị lão quan gọi Trữ Bạch là Đại học sĩ Hàn Lâm Viện, ba người cùng Vệ Quân Thương xem như chủ khảo.

Giữa giờ Dần, mọi người từ từ tiến vào lấp đầy chỗ trống. Vệ Tử Minh là Thái tử nên ngồi gần Li Doãn Nho, phía sau hắn là Vệ Tử Lăng, tiếp đó mấy vị hoàng tử khác cũng ngồi vào. Vệ Tử Nghi thấy nàng, mắt hiện lên tia mong ngóng.

“ Lão bát !” Vệ Tử Minh cau mày, ho khan.

Bên này nhắc Vệ Tử Nghi, bên kia Vệ Tử Lăng tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn Tư Nguyệt. Hắn rất muốn biết hôm nay nàng sẽ thể hiện ra sao a.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Hội Nguyên

Đầu giờ Mão (8h), văn võ bá quan cùng thân quyền đến đầy đủ. Vệ Quân Thương sau nửa khắc mới tiến vào, ngồi trên ghế rồng được chuẩn bị, phi tần cung nữ mặc cung trang lộng lẫy theo sau tạo nên cảnh xuân đẹp như mộng.

Đầu tiên, một vị thái giám tuyên đọc di chỉ của vị hoàng đế đầu tiên mục đích lập ra hội Nguyên Bách Hợp, sau đó Vệ Quân Thương bước lên đài cao nửa thước đối diện ghế rồng, trên đó là chiếc bàn gỗ trải rộng giấy Tuyên Thành, ông ta vung bút viết một chữ “Khải”, nét chữ uốn lượn, mạnh mẽ nhưng dường như thiếu đi gì đó khác hẳn với nét bút trên bảng “Niệm Văn Điện”.

Vệ Quân Thương đề bút khai hội, Tư Nguyệt tiếp bước lên đài. Nàng là chủ sự nên theo quy định phải biểu diễn một trong Bát nghệ để người khác tâm phục khẩu phục. Bên cạnh bàn gỗ lớn Vệ Quân Thương vừa khai bút có thêm một bộ bàn gỗ trầm, Chiêu Văn đi theo sau nàng nhẹ nhàng đặt chiếc thất

huyền cầm bằng ngọc tinh xảo lên bàn rồi lui về chỗ cũ.

Mọi người đều tỏ vẻ kinh ngạc, kể cả Nam Cung lão gia cùng hai vị ca ca. Có không ít người nghĩ hôm nay nàng nhất định sẽ bề mặt không ngờ lại dám tấu đàn.

Từ Nguyệt thân vận gấm bào tử sắc thêu mẫu đơn, đai gấm khắc ngọc mang bốn chuỗi trân châu. Tóc vấn song kể dùng bộ trâm ngọc do Nguyệt gia chế tác vô cùng tinh xảo, mây khói mất phượng, môi hồng nhàn nhạt, nhìn nàng như tiên tử trên trời, phi thường xinh đẹp kiêu mị. Nàng phát tay ngồi xuống, tay ngọc vuốt nhẹ dây đàn, gây một âm, phượng mi khép lại.

“ Tài cao thiên phú ắt có đất dụng

Tuyệt đừng nhón bạc thiếu niên bản cùng

Dẫu có thất bại vẫn phải là hùng sĩ

Màng chi thể nhân cười ta điên dại

Hảo hán không nhắc sự dừng mảnh thỏ thiếu thời

Chỉ mong vẫn có người thấu hiểu

Yêu, hận, vờ ung dung là thế

Mấy ai đành lòng thật sự buông

Từ đại giai không, sắc tức thị không

Trong mắt ngập nào hồng nhan phấn son

Túy lúy trong bụi hoa, cười mà đau quận

Ai nguyện bên ta, nồng nàn ôm ấp ?

Vì người mà rung động, vì người mà tụng ngâm

Độc một điệu khúc, tỏ cạn tình này

Khi đến ngông cuồng, đi rồi mới giác ngộ

Một đời qua đi như giấc mộng say”

Mất phượng nhàn nhạt hé mở, giọng hát hùng hồn, trong trẻo lạ thường, tiếng đàn ngao nghệ đầy chí khí, lướt qua Bạch Thiển Sinh đang ngồi, môi nàng khẽ nhếch nụ cười. Trong tiểu có tiêu, một khúc “Cuồn cuộn” là khí khái của nam nhi, tiếng đàn ung dung, mình nàng độc tôn không gì không chế.

“ Hôm nay là ngày hội Nguyên, lời bốn cung muốn nói đã ẩn trong tiếng đàn. Nên nhớ “tài cao ắt có đất dụng”, Vệ quốc ta nhân tài nhiều không đếm xuể hi vọng các vị ngày càng rạng công danh, thể hiện thật tốt.”

Không đợi tất cả hoàn hồn, nàng trở về bàn của mình, tựa tiểu phi tiểu nhấp rượu.

Vệ Quân Thương cười ha ha : “ Hay ! Cảm nghệ rất tốt. Các người cũng phải nhớ rõ câu nói đó. Khai hội đi !”

An ngự sử đứng bên cạnh Từ Nguyệt mở ra trục quyền, hô : “ Mời Trạng Nguyên Liên Cẩn lên đài.”

Cuối hàng nam văn, nam nhân vận y phục được chuẩn bị cho Trạng Nguyên bước ra, bộ dáng ngọc thụ lâm phong, môi hồng răng trắng khiến không ít vị tiểu thư bên hàng nữ quyền má ửng hồng, lấy khăn che mặt không khỏi trông ngóng.

An ngự sử tiếp : “ Mời Công chúa ra đề.”

Nàng xoay ly rượu trong tay, cười : “ Nghe nói Liên Trạng Nguyên thi từ giỏi giang, đương đúng mùa sen nở mời người đề một bài đi, bảy bước.”

Lời nàng dứt, mấy vị nữ quyền nghĩ nàng làm khó hán liên hung hăng trừng mắt.

Liên Cẩn hòa nhã : “ Cung kính không bằng tuân mệnh.”

“ Giản dị khỏi tuyền giữa hải thương

Thanh tao tinh khiết tỏa mơ thường

Lâm trong ô trượt ngồi chân lý

Sống giữa mê sinh rạng tuyết sương”

Liên Cẩn ngâm xong, chấp tay thành quyền hướng Tư Nguyệt : “Mời Công chúa phẩm thơ.”

“ Trong thơ có đạo, Bồn cung rất thích.” Nàng khẽ liếc Vệ Quân Thương : “ Tiếp theo là ra về đối, mời hoàng thượng.”

Vệ Quân Thương cười : “ Công chúa cứ ra về, trăm hôm nay giao ngươì toàn quyền.”

“ Tạ hoàng thượng.”

Nàng nhắc ly rượu hồng đào ngọt ngào hương đi đến trước mặt Liên Cẩn, thanh âm đầy ý cười : “Bách tuế vô đa thi tráng kiện, nhất xuân năng kỷ nhật tình minh. (*) ”

(*) Trăm năm tuổi mấy khi khỏe mạnh

Một xuân cần tỉnh táo vài ngày

Liên Cẩn ngạc nhiên, tiếp ly rượu trong tay Tư Nguyệt, uống cạn.

Về đối vừa đưa ra, không gian đọng một mảng yên tĩnh. Vệ Từ Minh không khỏi kinh ngạc, nghĩ đến lần trước quần bách bảo nàng so múa đao, mặt hấn liền nóng. Hóa ra nàng tài giỏi như vậy.

Liên Cẩn đắm chiêu nhủ mảy, hấn không ngờ vị Công chúa nổi danh này lại tài giỏi đến thế, nhìn đến ly rượu trên tay, hấn ngập ngừng : “Tương phùng thả mạc thời từ túy, Thịnh xướng "Đương quan đệ tứ thanh".(*) ”

(*) Gặp nhau không thể không say

Vì nghe hào khí trong bài "Đương quan"

Vệ Quân Thương mở đầu vỗ tay, theo đó là một tràng hoan nghênh không dứt song nhìn Tư Nguyệt.

Nàng cười nhẹ : “ Đối rất tốt.”

“ Công chúa quá khen, tiểu nhân múa rìu qua mắt thợ rồi.” Liên Cẩn cung kính nói.

Sau Liên Cẩn là Thám Hoa Nhạc Trung Tề, Bảng Nhãn Lang Quế Trung cùng một vài công tử thế gia, thay phiên Lí Doãn Nho và Trữ Bạch ra đối. Cuối cùng, Bạch Thiên Sinh mới được bước lên đài.

Vệ Quân Thương hí hóp mắt : “ Ngươi là Bạch Thiên Sinh bị Trương Viên đánh rớt ?”

Bạch Thiên Sinh dảng vẻ nho nhã, không siểm nịnh không kiêu ngạo đáp : “ Bẩm hoàng thượng, là tiểu nhân.”

“ Trăm cho ngươi cơ hội, Công chúa, ngươi ra đối cho hấn.”

Bạch Thiên Sinh vận bạch y, khuôn mặt tuấn mỹ, dáng vẻ khiến nữ nhân cũng phải ghen tị nhìn đến Tư Nguyệt thì hai má có chút ửng đỏ.

Tư Nguyệt gõ mấy cái xuống bàn, nhếch nửa môi : “Bồ đào mỹ tửu , dạ quang bôi. Dục ẩm , tỷ bà mã thượng thôi.”

Bạch Thiên Sinh ngâm : “Túy ngọa sa trường quân mạc tiểu. Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi...”

“Kim nhật hoa tiềm ẩm Cam tâm túy sở bôi.” Nàng tiếp.

“Đảm sầu hoa hữu ngữ. “ Bất vị lão nhân khai “

Hai người kẻ ra về người đối hơn một khắc, Vệ Quân Thương rất hài lòng nhìn Bạch Thiên Sinh lại dùng ánh mắt đầy xúc động hướng Tư Nguyệt.

Kết thúc phần thử tài, Vệ Quân Thương thiết yến lại cho nghỉ nửa canh giờ sau đó mới ban thánh chỉ phong thưởng.

Đội Vệ Quân Thương rời đi, mọi người lập tức tán ra khắp Thượng uyển thăm thú. Đây cũng chính là thời gian các công tử tiểu thư gặp nhau, mấy vị phụ nhân thì ngồi trong đình bàn luận.

“ Tiện nhân ! Ngươi còn dám xuất hiện ở đây ? Đúng là không biết nhục !”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47: Lưu Vân Nhi

Từ Nguyệt vốn đang định đến hồ sen ngồi nghỉ thì nghe tiếng quát lớn liền dừng lại. Bên hòn non bộ xuất hiện một đám tiểu thư oanh oanh yến yến đang chỉ chỗ nữ tử vận hồng y, nàng ta mi thanh mục tú hơi cúi xuống, tay nắm chặt có lẽ rất tức giận.

Trước khi tham dự hội Nguyên, vì Nam Cung phu nhân không khỏe nên dẫn dò nàng xem có tiểu thư nào hợp với Nam Cung Lưu Tự thì để ý, thế nhưng ở nơi này chỉ toàn đám người son phấn lõe loét dĩ nhiên không lọt nổi vào mắt nàng. Thoáng thấy hồng y nữ tử vẫn im lặng trước lời chế giễu của đám người kia, nàng cười nhạt : “ Chiêu Vân, người nhớ kẻ mạnh phải biết nhẫn.” Nói rồi xoay lưng đi : “ Người ở lại, ta trở về cung nghỉ ngơi một lúc, khi nào xong báo với ta.”

“ Vâng, tiểu thư.”

Hơn một khắc sau Chiêu Vân mặt mày hơn hờ chạy vào : “ Tiểu thư, cô nương đó là Lưu Vân Nhi, nữ nhi bình thân của Lưu Bộ lại, kẻ mắng nàng ta là Lưu Ngọc Nhi, tiểu thư dòng chính. Cô nương đó rất khá, nghe chế giễu chỉ cười nhạt bỏ đi, sau bị đám người kia ý đồ hiếp yếu định đẩy xuống hồ. Là ta đã cứu nàng ấy.”

Từ Nguyệt tựa vào ghế nửa ngồi nửa nằm, khẽ cười : “ Tốt. Người trở về thì điều tra nàng ta một chút.” Nàng cũng có cái bàn giao với Nam Cung phu nhân rồi.

Qua giờ nghỉ giải lao, Vệ Quân Thương ban bố thánh chỉ phong thưởng.

Trạng Nguyên Liên Cẩn ban Học sĩ tòng tam phẩm vào Hàn Lâm Viện, Thám Hoa và Bảng Nhãn Tiến sĩ tứ phẩm. Vài công tử thế gia biểu hiện tốt liền phong thưởng các chức vị thích hợp. Còn lại Bạch Thiển Sinh, hẳn được đưa vào Hộ bộ giữ chức Hộ bộ thị lang chính tam phẩm, cao hơn cả Liên Cẩn khiến không ít người đỏ mặt.

Hội Nguyên yên ổn qua đi, danh tiếng Từ Nguyệt phi thường nổi trội. Ngày trước từ đầu đường đến cuối ngõ đều nói Nam Cung tiểu thư xấu xí, háo sắc nay danh tiếng lại vô cùng mỹ miều, nào là tình thông cảm kỳ, đẹp như thiên tiên. . .nói mãi không hết.

Hai ngày sau, Từ Giai Âu Thần đã điều tra ra tung tích của bọn sát thủ. Trên lưng bọn chúng xăm bọ cạp đỏ là dấu hiệu của Tam thập lục động Quy Hải Sơn, đứng đầu là Sa Diện Thủ Diệt Đông Thành, Thẩm Thủy Bình là nghĩa muội của hắn nên hắn muốn báo thù.

Mặc dù Thiên Hải Lâu danh tiếng trăm năm vững vàng nhưng Quy Hải Sơn không dễ động tới, mà Diệt Đông Thành là kẻ tàn ác, lấy máu uống rượu không khác gì hổ báo sai lang.

Thấy Từ Không Hạ phân tích một hồi, Từ Nguyệt hơi nhíu mày : “ Người cứ nói rõ, đánh hay không đánh ?”

Từ Không Hạ thở dài : “ Quy Hải Sơn có ba mươi sáu động, người nhiều không nói, võ công lại rất tinh anh. Đám sát thủ kia đều Lục Câu trở lên, nếu đánh thì...”

Từ Giai Âu Thần gõ gõ bạch phiến, cười âm hiểm : “ Tần Thiên, lần này bọn chúng làm hại nàng cũng làm hại ta. Quy Hải Sơn cứ để ta xử lý.”

Nàng nheo mắt, không để ý cười : “ Thù nay là bọn chúng muốn tính với ta.”

“ Vậy ta thay nàng trả cho bọn chúng là được. Quy Hải Sơn kia chỉ là con kiến.” Từ Giai Âu Thần cười như không cười lại phất tay ý bảo mọi người lui ra.

Trong sảnh chỉ còn hắn với Từ Nguyệt. Nàng nhấp trà : “ Người có gì muốn nói ?”

Từ Giai Âu Thần ngẫm gì đó một hồi, ánh mắt phức tạp, cuối cùng nói : “ Nàng thích Hạ Trác và Mạc Thương ?” Thời gian này hắn nhìn ra nhưng hắn hỏi cả hai người chính là muốn khẳng định một điều, người trong Thiên Hải Lâu đều nói nàng muốn thú cả hai người làm phu thê. Dĩ nhiên hắn từng đến Thanh Loan quốc, đây không phải chuyện gì to tát, và lại Hạ Trác và Mạc Thương hai người họ đều là “ nhân trung chi long” (rồng giữa loài người), còn nàng thừa đủ bá đạo để thú phụ lập thê.

Nàng liếc hắn, đặt ly trà rồi cười : “ Hai người họ đều là phu thê của ta.” Nàng chưa thể cho Hạ Trác, Mạc Thương cái lễ nhưng bù đắp lại, nàng đã thực sự thừa nhận họ.

Từ Giai Âu Thần cười nhẹ, gật đầu : “ Vậy chuyện Quy Hải Sơn cứ để cho ta. Nàng cho Hạ Trác đi cùng được không ?”

“ Muốn đánh Quy Hải Sơn Mạc Thương hữu dụng hơn, sao lại Hạ Trác ?”

Hắn cười bí hiểm : “ Ta cần Hạ Trác. Nàng yên tâm, không bao lâu đầu của Diệt Đông Thành sẽ được đưa đến đây.” Mạc Thương chỉ là một khúc gỗ, Hạ Trác thì có thể giúp hắn nói tốt a.

Một bên tiền Từ Giai Âu Thần và Hạ Trắc đi Quy Hải Sơn, một bên Mạc Thương đưa người đi Tàn Quốc cùng Trường Tôn Mạch, vì Mạc Thương không rành mọi thứ nên Hàn Dực đi theo hẳn. Thiên Hải Lâu từng người một trải khắp Ngũ quốc khiến không khí trong lâu cũng yên tĩnh mấy phần.

Trong phủ Tướng quân, Từ Nguyệt đi hội Nguyên về sau khi điều tra Lưu Vân Nhi thấy nàng ngoại trừ thân phận hơi thấp còn lại đều rất tốt nên hướng Nam Cung phu nhân nói, hai nhà Nam Cung gia và Lưu gia lập tức trao đổi bái thiếp đội tiểu Quận chúa Lâm Vương phủ kết thúc tang kỳ, tổ chức hôn lễ cho Nam Cung Hạo Kỳ xong sẽ đến Nam Cung Lưu Tự. Vì chuyện này trong triều nào loạn không ít, ai cũng biết ba nhà Nam Cung, Từ Đồ và La gia nắm giữ hai phần ba binh mã Vệ Quốc đều ủng hộ Vệ Từ Minh nay thêm Lâm Vương gia cùng Tam Vương gia Vệ Từ Du nên ván cờ này ngày càng nghiêng về phía Vệ Từ Minh.

Triều đình nổi sóng, Nam Cung phủ vẫn ngày ngày yên tĩnh. Thiên Hải Lâu dạo này chỉ toàn công văn nên Từ Nguyệt đều đem về phủ giải quyết, thỉnh thoảng thì nằm trong đình ăn bánh uống trà thập phần tự tại.

“Tiểu thư, nhị tiểu thư Lưu phủ cầu kiến.”

Từ Nguyệt đang nằm trên sập, một tay cầm quyển “Sử ký” của Vệ quốc, tay kia phe phẩy chiếc quạt nghe thấy thì lười biếng nói : “Bảo với nàng, ta không khỏe, đi lấy hai thanh bích ngọc trầm tặng cho nàng.” Không phải nàng khinh thường nàng ta, chỉ là có nhiều chuyện nàng không muốn dính vào, dù sao cũng đi nên càng ít người liên quan càng tốt.

Chiều Vân nhanh nhẹn đi tới, thì thầm nói : “Tiểu thư, ngoài đường đang đồn Lưu Vân Nhi phóng túng với người hầu trong phủ, có kẻ muốn đại thanh danh nàng.”

“Đã tra ?”

“Là Lưu Ngọc Nhi ganh tỵ chúng ta kết thân với nàng nên giả họa.”

Nàng khẽ nhắm mắt, uể oải trở mình rồi đặt quyển sách xuống : “Nhị ca cũng có ý với nàng, hai nhà đã trao đổi bái thiếp thì nàng xem như một nửa người nhà, đừng để Lưu Ngọc Nhi gây sự nữa.”

Sáng hôm sau tin đồn về nhị tiểu thư Lưu phủ được xóa bỏ, thay vào đó là đại tiểu thư Lưu Ngọc Nhi thông dâm với biểu ca, người hầu đều chứng kiến. Lại nói Lưu nhị tiểu thư là người hiền đức, lương thiện bị đại tiểu thư hàng ngày ức hiếp, vu oan giả họa khiến gà chó không yên. Hiện tại Lưu Ngọc Nhi đã bị đưa đến nông trang ở quê, cả đời không thể ngóc đầu lên được.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tàn Tiệc

Cách ngày Đại hội võ lâm ngày càng gần mà Từ Nguyệt lại không nghĩ ra cách nào để rời đi. Đại hội võ lâm năm nay được tổ chức tại thành Đô Long của Tề quốc, muốn đến đó kịp thời ít nhất phải xuất phát trước nửa tháng. Cuối cùng nàng đành vào cung cầu Vệ Quân Thương cho nàng đến đất phong Liêu Sơn du ngoạn một chuyến, đồng thời xem xét dân gian. Vệ Quân Thương ban đầu vốn không đồng ý song cũng chấp thuận ban ra khẩu dụ.

Khẩu dụ vừa ban, Từ Nguyệt về đến nhà Nam Cung phu nhân đã vội vàng gọi nàng. Gần đây bà liên tục bị bệnh, thân thể gầy đi một vòng, khóe mắt đầy té vằn (vết chân chim) : “Nguyệt Nhi, con là nữ nhi sao cứ đi Đông đi Tây như vậy ? Haizz.” Vừa nói bà vừa nắm tay nàng, không khỏi thương cảm.

Nàng mỉm cười, lòng có chút chua xót : “Nương, ta không sao. Ta chỉ muốn ngắm cảnh Giang Nam thôi, nương đừng lo. Ta đâu còn nhỏ nữa.” Nam Cung gia ai cũng đối tốt với nàng nhưng càng tốt càng khiến nàng áy náy. Người họ thương yêu là Nam Cung tiểu thư chứ không phải nàng, cho dù giống nhau đến đâu đều không phải cùng chung máu thịt. Lần này đi nàng vốn đã quyết định không trở về nữa.

“Ta biết ta già rồi, các con ai cũng có lông có cánh ta không giữ được. Con đi nhớ về sớm, ta chỉ có một nữ nhi là con thôi.” Khóe mắt đọng nước, bà vuốt mái tóc nàng, giọng nói xa xăm.

“Ân, nữ nhi biết.” Nàng nhìn bà, khẽ thở dài. Tiệc vui nào mà không có lúc tàn, nàng vốn định sớm chỉ là người qua đường.

Lúc này hai huynh đệ Nam Cung Hạo Kỳ và Nam Cung Lưu Tự cũng đến, dĩ nhiên là dẫn dò không thôi. Nam Cung Lưu Tự ôn nhu nhìn Từ Nguyệt, thời gian qua tiểu muội hẳn thay đổi rất nhiều nhưng chiều hướng tốt như vậy hẳn thập phần vui mừng.

Tối đó, Nam Cung gia thiết gia yến, gọi là gia yến cũng chỉ năm người, không khí vô cùng ấm áp. Ở trong sự ấm áp đó, Từ Nguyệt ý thức được lần này không đi nàng sẽ không nở dĩ nữa, chẳng qua thứ vốn không thuộc về mình thì không thể cưỡng cầu.

Nửa đêm, Vệ Từ Minh đến, nàng biết. Hắn ôm nàng vào trong lòng, giọng nói lạnh lạnh mang theo sự run rẩy : “Nàng phải đi sao ?”

“ Ần.” Nàng nghịch đầu ngón tay đầy vết chai do luyện kiếm, lại cọ vào má nàng, cảm giác không tệ.

“ Nàng đi bao lâu ?”

Động tác kia dừng lại, nàng im lặng.

Hắn vùi đầu ngửi lấy mùi hương trên tóc nàng, giọng khàn khàn : “ Nàng sẽ không trở về ?

Nàng xoay người nhìn thẳng vào mắt hắn, nghĩ một lúc rồi nói : “ Nếu ta không phải Nam Cung tiểu thư người có yêu ta không ?”

Hắn ôm chặt nàng, trán kề vào trán nàng, hơi thở ôn nhu tràn mùi tử đàn : “ Người ta yêu là nàng, chỉ có nàng.”

Tư Nguyệt khẽ cười, môi anh đào chạm vào làn môi lạnh lẽo run rẩy kia : “ Ta sẽ tìm người.”

Dứt lời thanh âm đã bị Vệ Tử Minh nuốt lấy, hắn công chiếm làn môi mềm mại như nước, hơi thở dồn dập. Lưỡi hắn qua kẽ răng quán lấy chiếc lưỡi xinh đẹp, cực kỳ mãnh liệt.

“ Nàng nhất định phải tìm ta.”

Lần này nàng đi đã quyết định chuyển căn cứ chính của Thiên Hải Lâu sang Thanh Loan Quốc. Đầu tiên, nàng đánh thư tín đi khắp các nơi có người của Thiên Hải Lâu, đúng ngày sẽ tập hợp tại Thanh Loan Quốc. Sau đó nàng để lại một số người cùng chương quỹ Tổng Xa là tâm phúc của Tư Không Hạ trông coi việc làm ăn ở nơi này. Những người còn lại chia làm hai đạo, một sẽ theo nàng đến Tề quốc tham dự Đại hội võ lâm, đạo kia lên đường đến Thanh Loan quốc do Tư Không Hạ dẫn đầu, bởi có nền móng trước đó cùng sự giúp đỡ của Âm Nguyệt Minh nên sẽ dễ xây dựng Lâu thành.

Ba ngày sau, đoàn hộ vệ hộ tống Tư Nguyệt kéo dài gần một dặm, rất có thanh thế. Nàng không nghĩ Vệ Quân Thương bố trí nhiều như vậy, bất quá mọi chuyện nàng đã dự tính cả rồi. Ngoài nhìn Vệ Tử Minh, Nam Cung lão tướng cùng hai huynh đệ Nam Cung gia ra tiễn, lòng nàng không tránh khỏi có chút lưu luyến nhưng cũng nhanh chóng khởi hành.

Tại trà lâu gần đó, Vệ Tử Lăng lặng lẽ nhìn theo bóng nàng. Hôm qua hắn tìm nàng, hắn có cảm giác nàng đi lần này sẽ không trở về nữa, thế nhưng nàng vẫn cự tuyệt hắn. Nàng nói người nàng yêu thích là Vệ Tử Minh, nàng với hắn là kẻ thù. Kẻ thù ? Hắn vốn không có hứng thú với hoàng vị, hắn chỉ muốn giết một người... Dù thế nào đi nữa hắn sẽ không buông nàng.

Mãi đến khi đoàn người trở thành một điểm tí ra chân trời, Vệ Tử Minh cùng Nam Cung gia mới trở về.

Ngày thứ hai sau khi đoàn người hộ tống rời đi, tin cấp báo liền tấu lên, Chiêu Nguyệt công chúa bị ám sát, mất tích. Vệ Quân Thương nhận được tin thì nổi cơn thịnh nộ, một chương đập gãy bàn, văng vỡ bá quá vô cùng kinh hãi. Ngay sau đó, mấy ngàn cấm vệ quân cùng ám vệ nhận lệnh điều tra, hình bộ nhúng tay vào. Nam Cung phu nhân ngất xỉu, Nam Cung lão tướng tức giận phất kỳ mã đi truy tìm. Đoàn người hộ tống không tròn trách nhiệm, tất cả đều bị lăng trì. Triều đình nhất thời trở nên rối loạn, không khí âm đạm.

Vệ Tử Lăng nghe tin, bất chấp cười ngửa xuất quân tìm kiếm, ám dạ tỏa ra tứ phương.

Duy chỉ có một người là bình tĩnh. Vệ Tử Minh chấp tay sau lưng, mắt phượng mờ mịt, lạnh lẽo. Nàng thực sự đi rồi...

Vì biết triều đình sẽ truy tìm nên Tư Nguyệt chia đoàn người làm hai đạo, nàng sẽ đi đường thủy tránh tai mắt triều đình. Phần lớn thời gian nàng đều ở trong khoang thuyền luyện công, thỉnh thoảng có lính lục soát nàng sẽ nguy trang, suốt ba ngày ba đêm đi không ngừng nghỉ, thuyền thành công xuôi xuống phía Nam.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đảo Đé

Đi suốt mấy ngày đêm, đoàn thuyền dừng lại tại Ủy Châu để mua đồ dùng và lương thực. Nhân lúc thuyền cập bến Tư Nguyệt cùng vài thủ hạ liền xuống thuyền đi dạo. Ủy Châu là vùng đất dẹt gần nổi tiếng, phố xá náo nhiệt, buôn bán sầm uất. Dạo một vòng, Tư Nguyệt, Chiêu Vân, Cổ Phi và hai lão nhân Đảo Đé Vương Luân, Thanh Nhân Hồ Di Mộng Thần tìm một trà lâu hai tầng hạng trung nghỉ ngơi.

Trong lầu, giữa vũ đài nhỏ có một cô nương ôm tỳ bà gảy đàn bán nghệ, khá nhiều người thưởng thức. Tư Nguyệt gọi một bình Thiết Quan Âm với vài món điểm tâm, thưởng thức ngắm nhìn phố xá.

“ Nương tử xinh đẹp như vậy sao lại một mình ngồi đây nhàm chán thế ? Có muốn đi cùng gia thân thân ái ái không ?” Kèm theo tiếng nói thô lỗ là một nam nhân khuôn mặt bặm trợn tiến vào, theo sau còn có mấy thuộc hạ.

Đang nghe đàn lại có tiếng người chen vào khiến Tư Nguyệt nhú mồm nhìn về phía vũ đài.

Nam nhân kia cười dâm ô, trực tiếp nhảy lên vũ đài sát tới trước mặt cô nương đang ôm đàn sợ hãi : “ Ngoan, đừng sợ. Đi theo gia sẽ được ăn sung mặc sướng.” Hắc cợt nhả vuốt ve nàng ta một cái.

Vương Luân vốn là người thô lỗ, trừng mắt nhìn muốn xông lên. Cổ Phi cười cười vỗ vai hắn : “ Ngươi ngồi xuống đi, đừng lỗ mãng.”

Vương Luân hừ mũi, uống cạn ly trà.

Bên kia tên nam nhân mắt càng lúc càng tỏa sáng, lao tới muốn ôm cô nương kia.

“ Thả người ra !” Từ bên ngoài, thiếu niên tầm mười lăm, mười sáu vận y phục màu tro đi vào, thần thái có mấy phần ngạo mạn, trên tay mang đại đao.

Tên nam nhân khựng người quay lại nhìn thiếu niên, khuôn mặt tối sầm : “ Tiểu tử thôi, ngươi muốn chết ?!”

Thiếu niên dậm chân bay tới vũ đài chắn trước mặt cô nương vẫn đang sợ hãi, chìa thanh đại đao ra : “ Giữa thanh thiên bạch nhật mưu hại con gái nhà lành còn không biết xấu hổ, hôm nay ta phải dạy cho ngươi một bài học.”

Tư Nguyệt vừa nhấp trà vừa cười, trầm ngâm nhìn thiếu niên đang hùng hổ ở đằng kia. Vương Luân phấn khởi đập bàn, mắt lóe sáng : “ Mộng Thần ! Ngươi xem tiểu tử kia có tư chất hay không ?”

Di Mộng Thần vuốt vuốt râu : “ Không tệ, không tệ.”

Vương Luân nghe thấy càng thêm hưng phấn. Hắn là rất muốn thu nhận đồ đệ a.

Trên vũ đài, nam nhân thô lỗ hung hăng nói : “ Tiểu tử, hôm nay gia nhất định cho ngươi chết từ tế. Ngươi đâu ! Xông lên !!!”

Thiếu niên đẩy vị cô nương ra xa, rút đao tiếp chiêu. Mấy tên lâu la mặc dù không tài giỏi nhưng số lượng đông nên hắn khá chật vật, sau gần một khắc mới giải quyết xong. Còn lại tên cầm đầu, thiếu niên đó xoay người lao tới, chém một nhát vào tay người nọ.

Hắn tức giận : “ Tiểu tử ! Ngươi đợi đó.” Nói xong liền cùng đám thuộc hạ chạy đi.

Lúc này chủ tử lâu mới chạy tới : “ Thiếu hiệp, ngươi chọc vào ổ vò vẽ rồi. Mau rời đi đi.”

Vị thiếu niên khó hiểu hỏi : “ Tại sao ?”

“ Hắn là lão tam của trại Chi Nha trên núi Phi Long. Thiếu hiệp đã thương hắn, giờ này chắc chắn hắn đang chạy lên núi dẫn người xuống trả thù thiếu hiệp.”

Thiếu niên “a” một tiếng, vỗ ngực nói : “ Không sao ! Ta sẽ đánh cho bọn chúng trở về.”

Nghe tới đây, Vương Luân đứng dậy, cười ha hả : “ Tiểu tử, có khí phách !”

Thiếu niên lập tức nhìn nhóm người Tư Nguyệt, mà thật ra sau trận ẩu đả, tửu lâu chỉ còn mỗi bàn của họ.

Vương Luân không giấu được sự hưng phấn : “ Sức lực không tệ nhưng dùng đao thì triển kiếm thuật, đúng là nhìn mèo vờ hổ.”

Dường như nói đúng tim đen, thiếu niên cúi mặt hơi xấu hổ bước đến bên bàn, cung quỳn nói : “ Đa tạ tiền bối chỉ giáo, văn bối hổ thẹn.” Lại nhìn thanh đại đao trên lưng Vương Luân, mắt liền sáng như sao khuê.

Vương Luân đứng trước ánh mắt hâm mộ của hắn, cười rộ : “ Mắt không tệ. Đao của ta trên giang hồ là có một không hai đấy.” Song lại nhú mồm nhìn thanh đao của thiếu niên kia : “ Đao của ngươi chế tác vội vàng, lưỡi đao dùng để chặt thịt còn chệch quá cùn làm sao hành tẩu giang hồ ?”

Thiếu niên mím môi bộ dáng rất ủy khuất, cúi đầu thêm sâu.

“ Nếu ta đoán không lầm, kiếm thuật ngươi vừa mới dùng hình như là Trường cái gì Bạch của lão già Tống Vạn Thiên.”

Thiếu niên gãi gãi đầu, thành thật nói : “ Không giấu tiền bối, ta là Tống Hàn Vũ. Tống Vạn Thiên là gia gia của ta.”

Cổ Phi nhếch miệng cười, thắc mắc hỏi : “ Gia gia ngươi là Kiếm Vương sao ngươi lại dùng đao múa kiếm thuật ?”

Hắn ngại ngùng : “ Từ nhỏ ta vốn thích đao pháp nhưng gia gia một mực ép ta luyện kiếm. Thanh đao này cũng là thanh đao cuối cùng của ta, trước đó đều bị gia gia hủy bỏ. Lần này trốn xuống núi vốn là đi đến Đại hội Tiểu Long thì tài để gia gia nhìn ta với con mắt khác.”

Vương Luân cười đến môi râu hai bên mép rung lên bần bật, sáng khoái : “ Hảo tiểu tử, kiếm có cái gì tốt ? Chỉ có mấy tên đàn bà sức yếu mới dùng kiếm.”

Di Mộng Thần vuốt râu đã kích : “ Vậy sao cả đời ngươi chỉ được xưng là Đao Đế ?”

Vương Luân bị bóc vỏ, râu giật giật, cứng rắn nói : “ Cái gì mà Dao Để ? Ngươi giỏi thì kêu lão già Tổng Vạn Thiên đó đến đấu với ta xem ai là Vương ai là Để ?”

Nhắc đến Dao Để, hai mắt Tổng Hàn Vũ sáng ngời, cung kính : “ Không ngờ tiền bối là Dao Để Vương Luân, ta đã hâm mộ từ lâu.”

“ Dừng ! Ngươi đừng gọi ta là Dao Để. Hừ, chỉ tại gia gia ngươi quá hèn nhát không dám tỷ thí với ta thôi.” Sau đó hắn đánh giá Tổng Hàn Vũ một lượt, không vòng vo : “ Thề chất ngươi không tệ, có muốn làm đệ tử ta không ? Chúng ta cũng đang đến Đại hội võ lâm, ta nhất định sẽ dạy ngươi đến khi lão già Tổng Vạn Thiên rút mất mới thôi.”

Tổng Hàn Vũ cảm kích, quỳ sụp xuống : “ Sư phụ xin nhận của đệ tử một lạy.”

“ Tốt, tốt. Đứng dậy đi.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Hoạt Sắc Diêm La

Cả quá trình Tư Nguyệt đều yên lặng ngồi một bên thưởng trà, đến khi Vương Luân giới thiệu nàng thì Tổng Hàn Vũ mới kinh ngạc không thôi. Đây là Lâu chủ Thiên Hải Lâu Lạc Tẩn Thiên ? Người vừa đại náo Huyền Yêu Các khiến ác bá tám phương đều phải khiếp sợ ? Nhìn đến khuôn mặt đang được cải trang của Tư Nguyệt, mày hắn nhíu chặt. Không phải nói là nữ nhân sao ? Hắn triệt để nhận thức nam nhân trước mặt ngũ quan tuấn mĩ, khí phách hiên ngang làm sao là nữ tử ? Quả thật cho đến khi hắn biết được nàng là nữ nhân, lại còn là nữ nhân đẹp đến thiên kiều bá mị liền hâm mộ thuật cải trang của nàng.

Lúc này bên ngoài truyền đến thanh âm hỗn loạn, theo đó là một đám tặc nhân gần 30 tên, đi đầu còn có ba nam nhân thô lỗ, khuôn mặt bặm trợn, gian xảo. Dĩ nhiên một tên trong đó là kẻ vừa bị Tổng Hàn Vũ đã thương.

Nhìn thấy Tổng Hàn Vũ, lão tam kia tức giận : “ Đại ca, chính hắn vừa đã thương đệ.”

Lão đại trên tay cầm hai thanh rìu, trừng mắt : “ Bay đâu, đánh chết hắn cho ta, để hắn biết động đến trại Chi Nha thì kết cục như thế nào !” Nói xong liền dẫn đầu xông tới.

Tổng Hàn Vũ rút đao muốn lao tới thì Vương Luân chặn lại : “ Tiểu tử, xem cho rõ.” Đao của Vương Luân là Thiết Hãn Ma Đao danh chấn thiên hạ, đại đao to lại sắc vừa lóe lên đã khiến không ít tặc nhân run sợ, từng đao một vô cùng uy mãnh.

Tư Nguyệt hít một hơi, tựa tiểu phi tiểu nhìn khuôn mặt sùng bái của Tổng Hàn Vũ : “ Đao thuật khác với kiếm thuật. Đao dùng để chém, kiếm dùng để đâm. Đao một lưỡi, kiếm hai lưỡi. Đường đao phải uy mãnh có lực, đường kiếm lại nhẹ tựa lông hồng. Ngươi dùng đao múa kiếm thuật nói không chừng gặp Diêm Vương lúc nào cũng không biết.”

Nghe Tư Nguyệt nói lại nhìn dáng dấp mạnh mẽ như rồng hổ, uyển chuyển nhưng không đánh mất sự uy dũng của đường đao thì Tổng Hàn Vũ càng ưa thích món binh khí này.

Dạy dỗ xong đám người trại Chi Nha, sáu người trở về thuyền tiếp tục lên đường. Vương Luân mặc kệ đang trên thuyền, sống chết tập luyện đao thuật cho Tổng Hàn Vũ.

Nửa đêm yên tĩnh, Tư Nguyệt khoát chiếc áo lụa mỏng ung dung đi ra mũi thuyền. Cảnh đẹp sông nước, trăng bạc mênh mông khiến mọi thứ trở nên mỹ lệ khác thường. Càng đến gần mũi thuyền, nàng càng nghe rõ tiếng thờ hồn hèn cộng với nội lực liên tục lưu động. Dưới ánh trăng, Tổng Hàn Vũ tay cầm đao, hăng hái luyện tập.

Nhận thấy có người đến, Tổng Hàn Vũ ngừng tay xoay người thì thấy một màn kính điểm đập vào mắt. Lúc hắn biết nàng là nữ thật sự đã ngẩn ngơ không biết bao lâu, bây giờ vẫn chưa quen được, tim rung lên mãnh liệt, ấp úng : “ Lâu chủ.”

Nàng nhàn nhạt cười : “ Ngươi đang luyện đao ?”

Hắn gật đầu, cố lấy lại bình tĩnh, khẽ nhìn nàng rồi nói : “ Sư phụ dạy ta “trú” nhưng ta luyện mãi vẫn không được.”

Nàng trầm ngâm một lúc, quả thật đao pháp của Vương Luân xuất chúng nhưng bảo một người thô lỗ như hắn dạy đệ thì có chút khó khăn. Nàng nhìn xung quanh rồi nhặt lên thanh gươm nhỏ khoảng gang tay : “ Ta chỉ ngươi.”

Tổng Hàn Vũ cầm đao, hắn biết võ công nàng không phải hắn có thể xem thường nhưng dáng vẻ mềm mại kia khiến hắn không dám động thủ.

Đúng lúc Tư Nguyệt vung tay lên hấn theo bản năng dùng đao chặn lại, thanh gươm nâng lên trong phút chốc uyển chuyển như rắn khiến hấn không thể động đậy, nhanh như chớp đánh bật thanh đao trên tay hấn, còn nhanh hơn cả Vương Luân.

Hấn “a” một cái.

Nàng ung dung : “ “Trứ” là chiêu lợi dụng sức của đối phương giả chạm vào vũ khí của họ để khống chế sự di chuyển của đối phương. Nếu đối phương tấn công ta sẽ dùng sức lùi lại còn đối phương tránh thì ta sẽ dồn sức tấn công.” Dùng một lúc rồi tiếp : “ Muốn dùng chiêu này ngươi phải nhìn thấu biến chiêu của đối phương. Người từng luyện kiếm chắc chắn biết dùng biến chiêu ?”

Tổng Hàn Vũ gật đầu, hấn không ngờ nàng lại giải thích rõ ràng như vậy.

“ Ngươi cứ từ từ luyện tập, “giục tốc bất đạt”. Ngươi phải nhớ biến chiêu của mỗi loại võ công khác nhau cũng sẽ thay đổi, ngươi biết biến chiêu của kiếm thuật nếu luyện đao ta cũng không thể nói tốt hay xấu. Xem ngươi ngộ tính như thế nào đã.” Nói xong nàng vút thanh gươm xuống đi vào trong khoan thuyền.

Đêm đó Tổng Hàn Vũ thức trắng luyện đao.

“ Lâu chủ, qua đoạn sông ngập này phía trước là ngã ba đường sông, tiến vào biên giới Tề quốc.” Cổ phi dừng trước mũi thuyền, ánh mắt có phần mong ngóng.

Tư Nguyệt gật đầu, dưới ánh mắt của rất nhiều người hỏi : “ Tiểu Vũ tham dự Đại hội Tiểu Long, ta có thể không ? Ta cũng mới mười sáu.”

Cổ Phi nhìn nàng quý dị. Mọi người đều như hộp ngum khí lạnh, khuôn mặt đen như lọ nôi.

Nàng tham dự Đại hội Tiểu Long là không phải muốn bức con nhà người ta tự sát sao ?!!

Đang nói chuyện phiếm, từ đuôi thuyền vang lên thanh âm : “ Không xong rồi ! Có mai phục !!!”

“ Lâu chủ ! Thuyền bị đục !”

Chuỗi thanh âm hỗn loạn vang lên, từ trong rừng ngập tràn ra một loạt thuyền nhỏ, phía sau cũng mai phục không ít. Dẫn đầu là nam nhân vận áo lông chồn, giọng nói ồm ồm : “ Các ngươi dám ức hiếp huynh đệ của ta. Chịu chết đi !”

Cổ Phi nói : “ Các ngươi là ai ? Huynh đệ của ngươi là ai ?”

“ Ta là Xích Diễm Quỷ Đồng Phu, các ngươi đã thương huynh đệ trên trại Chi Nha của ta lại dám làm không dám nhận. Ta phi !!!”

Tư Nguyệt liếc nhìn đám người Đồng Phu, không ít hơn bốn trăm, híp mắt lạnh lùng : “ Một đội tát nước đắp thuyền, một đội tiến lên. Giết !”

Nói đi cũng phải nói lại, sau một thời gian rèn luyện của Mạc Thương, Thiên Hải Lâu một người có thể địch mười, đồng thời lâu ngày chưa được chém giết nên rất thống khoái xông lên, từ giang hồ mà ra a.

Mặc dù phân ra hai đạo lại có nhiều người đang thi hành nhiệm vụ nên nhân số không nhiều nhưng người được đưa đi tham dự Đại hội võ lâm đều rất có danh tiếng trong giang hồ. Tỳ như Vương Luân, Di Mộng Thần còn có Hồ Đào Tử Chu Đồng, Kim Lộng Ma Vương Sĩ,... năm xưa danh chấn tứ phương nhưng ngộ đạo lánh đời gia nhập vào Thiên Hải Lâu. Bây giờ xuất đao thân thủ vẫn như xưa.

Đồng Phu tiếp đầu với Cổ Phi nhanh chóng bị ông chém mấy nhát, đau đớn tránh né cho mấy thuộc hạ nhảy vào kèm cặp. Nhân lúc Cổ Phi sơ suất, nhanh như chớp lấy song đao chém tới trúng vào tay Cổ Phi lại tiếp tục vùng thêm một nhát.

Tư Nguyệt đứng trên đầu mũi, híp mắt bật lên không trung, trong tay vung ra mười sợi băng tầm ti nhất thời hàn khí tỏa ra khiến không ít kẻ sợ hãi thoái lui. Mười sợi băng tầm ti vung lên bắt lấy đầu của mười kẻ đang xoay quanh Cổ Phi, chỉ trong nửa giây mười cái đầu rơi ra mang theo máu tanh vẩy lên nền trời đường nét như long phượng, đẹp đến quý dị.

Từ đó giang hồ gọi Tân Lâu chủ Thiên Hải Lâu là Hoạt Sắc Diêm La Lạc Tẫn Thiên !

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Tuyển Tú

Nhận thấy tình hình không ổn, mặt mày Đồng Phu tái đi dùng khinh công trốn chạy. Tư Nguyệt hừ lạnh một cái điểm chân đuổi theo vào trong rừng ngập. Bốn phía đều là cây cối, nàng vận công phá đi một mảnh mới thấy được bóng dáng của Đồng Phu liền đuổi theo cho hấn một chương. Đang lúc

vung tay thì một cổ hàn khí xâm chiếm cơ thể. Nàng bất giác mím môi, chết tiệt !

Đồng Phu thấy nàng bất thường dùng đao chém đến, nàng cắn răng chống cự bất quá sức lực mất hết, cả người đau đớn không cùng dồn hết sức chường ra một chưởng khi đánh Đồng Phu khiến hấn phun ra ngụm máu, còn nàng mất hết sức lực rơi xuống nước, hôn mê bất tỉnh.

Bên ngoài vẫn là một mảng chém chém giết giết.

“ An tiểu thư, An tiểu thư, tỉnh ?”

Tư Nguyệt đang mê man, đầu hơi nhức, nghe thấy tiếng gọi thì chậm chạp mở mắt. Trước mặt nàng là nữ tử vận cung trang, đầu búi chính tề đang khản trương nhìn nàng.

Cung nữ kia thấy lay mãi nàng mới tỉnh thì thở phào nhẹ nhõm, nói : “ An tiểu thư, tỉnh rồi thật tốt. Mau sửa soạn lại, sắp đến giờ tuyển tú rồi.”

Tư Nguyệt không để ý lời của nàng ta, mắt nhìn một lượt xung quanh, nhíu mày : “ Đây là đâu ?”

Thấy Tư Nguyệt có phần kỳ quặc, nàng ta đáp : “ Đây là Vĩnh Lý Các. Nửa canh giờ nữa là tuyển tú rồi, tiểu thư mau đến.”

Vĩnh Lý Các ? Nàng thoáng đánh giá một lượt mới ý thức được vấn đề, lập tức ngồi dậy. Cả người tỏa ra lãnh ý : “ Ta hỏi đây là đâu ? Nước nào ?” Nàng nhớ lúc đó phát bệnh rơi xuống sông, chỗ đó rất gần ngã ba sông của ba nước Vệ Quốc, Tề Quốc, Thanh Loan Quốc. Dĩ nhiên nơi này không phải Vệ Quốc.

Cung nữ kia thấy nàng toát ra hàn ý thì sợ hãi, lắp bắp nói : “ Đây là Tề quốc.”

Mày Tư Nguyệt nhíu càng sâu, nhân nhạ : “ Ta hỏi gì ngươi phải thành thật trả lời. Nếu không đừng trách ta !” Trong giọng nói mơ hồ dâng lên cổ sát ý nồng đậm. Nàng vừa thăm dò khí tức, xem ra lúc phát bệnh nàng dùng đến nội lực đã khiến thân thể bị phản phệ phong bế nội lực. Bất quá với võ công của nàng, giết một người không phải là khó.

Nàng ta giật mình, quỳ sụp xuống : “ Tiểu thư cứ hỏi.” Vốn trong lòng nghi hoặc nhưng có mười lá gan cũng không dám hé răng.

“ Đây là Tề quốc ?”

“ Vâng.”

“ Ngươi vừa gọi ta là gì ?”

Cung nữ nhìn nàng song cúi đầu, thanh âm rất nhỏ mang theo sự nghi ngờ : “ An tiểu thư.”

“ Tên ?”

“ Tiểu thư An Từ Lăng.”

Tư Nguyệt đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, nếu như nàng không nghe lầm, cung nữ này vừa nói tuyển tú. Lẽ nào nàng bị bắt đưa đến đây ? Thay thế cho cái An Từ Lăng kia ? Như vậy không phải phạm tội sao ? Và lại An gia kia nhậ được nàng nhưng chưa từng nói chuyện không sợ nàng nào loạn khiến họ mất mạng à ? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ? Hàng loạt câu hỏi được đặt ra khiến nàng mông lung một hồi. Sau đó nhìn y phục mới trên người cùng với búi tóc chính tề thì càng sâu sắc khó hiểu.

Cung nữ kia thấy nàng như vậy không dám nói gì, im lặng quỳ dưới đất.

Hiện tại nàng bị phong bế võ công, bây giờ đang tuyển tú trốn ra cũng không phải thượng sách. Nếu thay thế nàng ta tuyển đợi 5,10 ngày hồi phục nội lực rồi đi chắc hẳn an toàn hơn. Chỉ là nàng không có hứng thú đứng cho cái hoàng đế kia chọn chọn lựa lựa.

Sau khoảng nửa khắc suy nghĩ, Tư Nguyệt bảo cung nữ nọ dẫn nàng đến chỗ tuyển tú. Tất cả các tú nữ đều chờ trong sảnh nhỏ, y phục lộng lẫy, trang điểm lòe loẹt, người nói ta, ta nói người phi thường náo nhiệt. Lúc Tư Nguyệt tiến vào, cả sảnh liền im bật, chỉ còn vô số ánh mắt ghen tỵ, phẫn hận.

Tư Nguyệt vận bộ y phục xanh nhạt bằng lụa, búi tóc trước đó vì nằm hồi lâu nên ngã nghiêng không chỉnh tề được nàng búi lại rất đơn giản, trên tóc cài thanh trâm bộ điều bằng bạc, rất thanh nhã. Nói về nhan sắc dĩ nhiên cả sảnh không ai bì được.

“ Truyền An Từ Lăng, nữ nhi Đề hạc Cảnh Y An Ngôn.”

Thái giám cất cao giọng song không thấy ai tiến đến, hắng giọng tiếp.

“ Truyền An Từ Lăng, nữ nhi Đề hạc Cảnh Y An Ngôn.”

Tư Nguyệt thoáng nhíu mày, tựa tiểu phi tiểu bước đến. Đề hạc hẳn là quan ngũ phẩm, ông ta sao có thể mạo hiểm thay thế nàng ? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra ?

Vị thái giám thấy Tư Nguyệt liền ngậy ngốc một hồi, hẳn ở trong cung ngày nào mà không thấy mấy vị phi tần cung nữ xinh đẹp như hoa như ngọc thế

nhưng bây giờ nhìn lại, hiểu biết của hắn đúng là quá nông cạn rồi. Cái gì mà đệ nhất mỹ nhân, đối với tiểu thư này đều không có giá trị. Từ phong thái đến cốt khí đều làm người ta cung kính, sợ hãi.

Hắn dẫn nàng đi qua một cổng nguyệt, tiến vào Âm Lý Điện nơi tuyển tú. Ngói vàng son đỏ, bốn bức tường phết vàng, cột chạm long trỏ phượng, xà ngà điêu khắc bảo thạch ngọc bích sáng lóa, quả thực xa xỉ. Từ Nguyệt thoáng nhớ lời tư Không Hạ, Tề quốc so với Vệ quốc trù phú hơn nhưng hoàng đế chỉ nắm nửa phần thực quyền. Nửa phần kia chính là thuộc về vị Lăng Vương gia, hoàng thúc của hoàng đế hiện tại. Lần tuyển tú này không chừng hoàng đế muốn lợi dụng các đại thần trong triều giành lại đại quyền kia.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Thị Tầm

“Dân nữ An Từ Lăng tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế. Thái hậu vạn phúc kim an.”

Người sống dưới mái hiên vẫn phải cúi đầu !

“Bình thân.” Truyền đến là cổ thanh âm trầm ổn, rất có nội liễm.

Từ Nguyệt tao nhã đứng dậy, nhân nhật đối mặt với hoàng đế Tề quốc Tề Duyệt Phong. Bốn mắt giao nhau khiến không ít cung nô trong điện đỏ mặt hỏi.

Tề Duyệt Phong hai mươi ba tuổi lên ngôi được hai năm, anh tuấn phi phàm, ngũ quan góc cạnh rõ ràng mang theo khí chất thuần thực của người đàn ông nắm giữ thiên hạ. Đôi mắt phượng hẹp dài lẽ ra rất tròn và trong nhưng thỉnh thoảng híp lại tạo cảm giác trầm ổn. Cả người tỏa ra khí thế bá vương, quả không hổ “long trung chi vương” (vua của loài rồng)

Bên này Tề Duyệt Phong cũng một phen kinh ngạc nhìn đôi mâu phượng nhân nhật đang đánh giá hắn. Phải nói nữ tử trong thiên hạ không mê mẩn trước diện mạo của hắn thì sợ hãi sự uy nghiêm, bây giờ nàng lại dùng thân thái như một người qua đường nhìn hắn khiến lòng hắn buồn bực không thôi. Nữ nhân trước mặt, nếu dùng từ xinh đẹp thật không đủ để hình dung, mạo tự thiên tiên (đẹp như thiên tiên), mi nhược viễn sơn (mày như núi xa), nhân diện hoa đào (Mặt đẹp như hoa đào). Cảm khái mà nói chính là nhất mạo khuynh thành.

Thái hậu không vừa lòng Từ Nguyệt, liếc Tề Duyệt Phong vẫn chăm chăm nhìn nàng thì hừ mạnh : “Tiểu An tử, tiếp tục đi.”

Tề Duyệt Phong chợt thanh tỉnh, nghe Thái hậu bỏ qua nàng thì nói : “Ban thê.”

Thái hậu bất mãn : “Hoàng thượng !”

“Ban thê cho nàng.” Hắn kiên trì chống đối.

Thái hậu liếc Từ Nguyệt một cái : “Hoàng thượng, người phải lấy quốc gia làm trọng. Nữ nhân như vậy chính là họa thủy.”

Tề Duyệt Phong nghe Thái hậu nói đầy mắt dậy sóng, không phải nữ nhân chỉ là công cụ âm giương, công cụ để hắn điều khiển mấy đại thần trong triều sao ? Bây giờ vì nàng chống đối với Thái hậu hắn lại càng không rõ chính mình. Bất quá nhìn ánh mắt của nàng, hắn không cam. Nhất định hắn phải bắt nữ nhân này si mê hắn.

“Trẫm bảo giữ nàng lại.”

Từ Nguyệt hiển nhiên nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Tề Duyệt Phong, khuôn mặt vẫn giữ nguyên thái nhân nhật, lạnh nhạt. Lúc rồi đi còn nhếch môi cười nhật một cái.

Tề Duyệt Phong tự nhận đó là sự khinh thường. Hắn phải hảo hảo đối “tốt” với nàng.

Sau khi được chọn, Từ Nguyệt cùng với các tú nữ khác học tập cung quy trong ba ngày. Ba ngày sau, Từ Nguyệt được phong ngũ phẩm Tiểu Nghi, phong hào chữ Nhã. Mặc dù Tiểu Nghi không tính là cao nhưng so với các tú nữ khác bắt đầu từ Thường Tại hoặc Quý Nhân thì nàng xem như có rất nhiều ân điển.

Triều Phúc Cung của nàng nằm ở trung cung, không gần không xa so với Thái Hòa Điện của hoàng đế, chỉ là hàng ngày quá náo nhiệt nên nàng rất không thích. Vốn vừa nhập cung nàng định lập tức báo bệnh, không ngờ chưa báo đã có thái giám truyền chỉ nàng thị tâm đầu tiên.

Khẩu dụ đã đưa đến nàng không thể nói nàng có bệnh, còn quỳ thủy thì trước đó Kính sự phòng đã lấy thông tin, nàng dĩ nhiên không làm giả được.

Đang lúc Từ Nguyệt nghĩ cách ở Triều Phúc Cung thì Thái Hòa Điện, Tề Duyệt Phong cho người điều tra nàng liền thấy có rất nhiều điểm không thích hợp. An Từ Lăng này là dòng chính nữ nếu nàng xinh đẹp như vậy hắn đã phong phan truyền ra ngoài, bây giờ thăm dò vẫn không được gì, chỉ xem là

mì thanh mục tử. Lẽ nào có người già mạo ? Lại nhớ đến khuôn mặt hồ hững kia...càng không giống.

“Phúc tử, giờ gì rồi?”

Công công tiểu Phúc tử đáp : “Bẩm hoàng thượng, là giờ Tuất.”

Môi hần nhếch nụ cười, phát tay : “Đến Triều Phúc Cung.”

Triều Phúc Cung, Tư Nguyệt được các cung nữ hầu hạ tắm rửa xong thì thay bộ trung y bằng lụa thêu hoa màu xanh nhạt, mái tóc bông bênh còn vương hơi ẩm. Tàng nước mệnh mộc khiến phượng mâu âm lãnh kia có chút thơ ngây, dịu dàng. Bởi mấy ngày trước phát bệnh cả người lạnh lạnh, toát lên mấy phần ủy mị, yếu đuối. Tề Duyệt Phong từng người nhìn nàng hồi lâu mới cảm giác được trái tim rút mất một nhịp.

Dĩ nhiên nếu Thiên Hải Lâu biết được vị Lâu chủ vừa được giang hồ phong là Hoạt Sắc Diêm La được đánh giá ủy mị, yếu đuối thì không biết sẽ cười chết bao nhiêu người.

Cho tất cả các cung nữ, ma ma lui ra, Tề Duyệt Phong mới ung dung đi đến : “Nghỉ ngơi thôi.” Giọng nói mang theo sự ái muội.

Tư Nguyệt mỉm cười : “Hoàng thượng, mấy ngày trước ta không được khỏe. Ngay cả khi tuyền tú đều bị ngắt xiêu đến trước nửa canh giờ mới tỉnh dậy....”

Tề Duyệt Phong đã từng nghe đến chuyện đó nhưng đáng về nàng cùng thái độ lúc tuyền tú hiện lên hần liền nghĩ nàng chính là không muốn thị tẩm khiến hần càng không muốn buông tha, hần trầm giọng : “Trẫm thấy nàng vẫn đang rất khỏe mạnh.”

“Thân thể ta không tốt, lâu ngày bệnh ngấm vào sâu trong người...Hoàng thượng thứ tội.”

Hần thấy nàng như vậy, lòng thêm tức giận, hần đường đường là cửu ngũ chí tôn lại không thể thị tẩm nữ nhân của hần sao ? Hần gằn giọng : “Trẫm muốn ngươi phải thị tẩm.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Câu Cá

Dứt lời hần dùng trao công bắt lấy vai nàng, Tư Nguyệt nghiêng người lùi lại hai bước. Nội lực nàng không còn nhưng bàn về võ công và thủ đoạn giết người thì không ai sánh kịp đâu.

Tề Duyệt Phong thấy nàng tránh né, giận quá hóa cười : “Nàng nói không khỏe đây sao ?”

“Hoàng thượng, ta thật sự không khỏe. Ngài đừng ép.”

Hần nắm tay thành quyền, khuôn mặt tối sầm. Không ngờ phi tử của hần một mực không chịu thị tẩm, vậy thì hần buộc nàng phải thị tẩm. Tề Duyệt Phong lao đến, bước chân hữu lực bắt lấy hai vai Tư Nguyệt.

Nàng cau mày, dùng chân trượt về phía sau, trước công kích của hần chỉ phòng thủ.

Tề Duyệt Phong cắn răng, trực tiếp dùng nội lực : “Nàng khinh thường trẫm ?”

Thân thể nàng bị phong bế nhưng giác quan nhạy bén, liên tiếp thoái lui.

Dĩ nhiên ép chuột tới chân tường nó còn quay lại cắn người, không nói đến Tư Nguyệt là hổ. Tề Duyệt Phong ép tới tường khiến nàng tiến thoái lưỡng nan, một tay chặn lại công kích của hần, giây phút đó chỉ cần nàng khẽ động, tay của hần chắc chắn tàn phế.

Thấy trong mắt nàng tỏa ra sát khí, Tề Duyệt Phong trừng mắt đành rút tay rồi ôm lấy nàng : “Được rồi. Trẫm...chịu thua.”

Tư Nguyệt xoay người rời khỏi vòng tay hần : “Mời hoàng thượng.” Chỉ ra cửa.

Hần không biết nên cười hay khóc, bình tĩnh nói : “Không thị tẩm nhưng nàng phải ngủ cùng trẫm.” Lần đầu tiên trong hai mươi ba năm hần phải thương lượng để cùng ngủ với nữ nhân của hần, xem ra hần làm hoàng đế cũng quá thất bại.

Nàng biết đây là điểm cuối của hần, gật đầu.

Tề Duyệt Phong ôm chặt lấy nàng, đầu vùi vào mái tóc hỗn loạn thơm ngát kia, thầm thì : “Ngủ thôi.”

Trước nay nàng không thích người khác chạm vào nàng, còn ngủ chung chỉ có Vệ Tử Minh. Bây giờ Tề Duyệt Phong một mực không buông nàng thật sự chỉ muốn một chường đánh chết hần. Đợi đến nửa đêm, hơi thở hần đều đều Tử Nguyệt mới gỡ tay hần ra đi đến bên nhuyển tháp nằm xuống.

Lúc nàng ngủ say, Tề Duyệt Phong chợt tỉnh, không còn ôn hương nhuyển ngọc trong tay, mất hần tối sầm. Thấy nàng thà ngủ trong nhuyển tháp cũng không muốn ngủ cùng hần, lòng không kiềm chế được mà vô cùng tức giận song đành nhẫn nhịn bế nàng lên giường lại.

Mặc dù giác quan Tử Nguyệt nhạy bén nhưng Tề Duyệt Phong không toát ra sát khí lại mang hương thơm dịu dịu nên hần tiếp cận đưa nàng về giường nàng cơ hồ không biết. Đến tận khi ngủ dậy, nằm trên giường liền nhớ lại hôm qua, đành thở dài.

Phi tần sau khi được thị tẩm phải đến chỗ Thái hậu thỉnh an dâng trà. Lúc nàng đến Càn Khôn Cung tất cả các phi tần của Tề Duyệt Phong đều đã có mặt đầy đủ. Hiện tại trong cung chưa lập hậu, người đứng đầu quân lý hậu cung là Tô Quý Phi Tô Khuyết Thành, Thục Phi Nhan Diễm, Hiền Phi Mộ Dung Châu Mộc. Dưới mấy vị nhất phẩm phi còn có Liễu Tần, Huệ Tần, ... nếu đếm phải trên dưới hai mươi. Dĩ nhiên không tính Đáp Ứng hoặc Thường Tại.

Nhìn một đám cung trang lộng lẫy, mùi phấn hương ngát cả cung điện Tử Nguyệt khẽ nhướn mày một cái. Lại thấy sự ghen tỵ, phần hận kia nàng chỉ một mực giữ nụ cười tựa tiểu phi tiểu, không hề để tâm.

“Thỉnh an Thái hậu, Thái hậu vạn phúc kim an. Quý phi nương nương cùng các vị tỷ tỷ kim an.” Nghĩ đến Vệ quốc nàng được miễn hành lễ còn đến đây đi đầu đều cúi đầu thì không khỏi buồn cười, dưới mái hiên phải cúi đầu a !

“Đứng dậy đi !” Thái hậu lên tiếng, khuôn mặt tỏ vẻ khó chịu.

Tô Quý phi mỉm cười : “Thái hậu, vài ngày nữa là dạ tiệc thiết đãi mấy vị Phiên Vương cùng hoàng tử các nước, thần thiếp nghĩ nên để các muội muội ra góp vui như vậy sẽ thấy được sự hưng thịnh của hoàng thất.” Nàng ta vừa nói vừa liếc nhìn Tử Nguyệt.

Tử Nguyệt ngồi ghé cuối cùng chỉ chăm chú uống trà, mọi thứ như nước chảy mây bay không hề để ý.

“Nhã Tiểu Nghi muội muội, tỷ xem trong tài liệu tuyển tú, muội muội múa rất đẹp điệu “Lâu Vũ Hồng”, lần này cũng ra góp vui đi.” Tô Quý Phi lập tức hướng Tử Nguyệt nói.

Tử Nguyệt ung dung nhấp một ngụm trà, nhìn Tô Quý phi : “A, mấy ngày nay ta không khỏe. Vẫn nên để các tỷ tỷ khác thể hiện.”

Thục phi bên cạnh Tô Quý phi tiếp lời : “Tỷ sẽ mời thái y điều dưỡng muội muội thật tốt, trong cung tỷ còn mấy hộp nhân sâm liền đưa đến cung muội muội. Tỷ rất mong đợi.”

Trong điện mỗi người một câu, Tử Nguyệt đành chấp nhận. Bất quá điệu “Lâu Vũ Hồng” gì đó nàng không biết, và lại múa rất tốn sức nên nàng chuyển sang đánh đàn. Tô Quý phi một mực không đồng ý nói đã có nhiều tiết mục đánh đàn buộc nàng phải múa. Tử Nguyệt rất ghét phiền toái, đồng ý xong liền lui ra. Nữ nhân thật phiền phức !

Trên đường về cung, nàng đi ngang qua hồ nhỏ gần Thủy đình thấy có cá chép, ngẩng một hồi sai cung nhân đem cần câu đến. Tử Nguyệt ngồi trong thủy đình, ngả người trên nhuyển tháp, tay cầm cần câu. Các cung nô đều cảm thấy nàng quái dị, mấy vị chủ tử trong cung không thèm thừa thì ngắm hoa, đánh đàn, vị Nhã Tiểu Nghi này lại thích câu cá.

Thả câu tầm một khắc, trong giỏ vẫn chưa có bất kỳ con cá nào, cung nhân quanh đó cảm thấy có chút lạ thường nhưng không dám mở lời. Mãi đến lúc sau, Tề Duyệt Phong nghe tin nàng câu cá liền đến. Tuy hôm qua nàng chống đối khiến hần tức giận nhưng cả đêm ôm nàng trong tay, thật sự bao nhiêu muộn phiền đều tiêu tan.

“Nàng câu cá đến giờ vẫn chưa có con nào, quá kém cỏi.” Tề Duyệt Phong vận cảm bào thêu hắc long bằng chỉ bạc, đai đeo bội ngọc, tóc búi kim quan dưới ánh nắng nườn phàn anh khi.

Tử Nguyệt lười biếng ngồi dậy, nhàn nhạt nói : “Tham kiến hoàng thượng.”

Tề Duyệt Phong buồn bực trong lòng, hần không phải rất tuấn mỹ sao ? Sao nhìn nàng đối với hần một chút cảm tình đều không có. Hần phát tay : “Đừng dậy đi.” Song bước tới kéo cần câu của nàng lên, kinh ngạc : “Nàng không dùng mồi ?”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Phụng Bồi

Tử Nguyệt chống cằm, mỉm cười : “Cá cá xem như một loại tĩnh tâm thôi. Có mồi hay không vốn đâu quan trọng. Biết có mồi, phải chờ cá cắn câu.

Không có mời liền xem may mắn.”

Hắn đến ngồi cạnh nàng, im lặng nửa ngày mới nói : “ Không phải ai cũng may mắn. Nếu đã muốn, thậm chí nhảy xuống bắt cũng phải làm ”

Nàng khẽ cười : “ Hoàng thượng nói đi đâu vậy ? Ta chỉ muốn ngồi tĩnh tâm câu cá.” Dứt lời, cần câu rung lên, nàng giữ cần vung lên một cái, cá đã nằm trong giỏ.

Tề Duyệt Phong có chút nghiền ngẫm, đôi đề tài : “ Trẫm nghe Tô Quý phi nói nàng sẽ múa “ Lâu Vũ Hồng ” ? ”

“ Có lẽ múa nhưng không phải “Lâu Vũ Hồng”. Hoàng thượng bận trăm công nghìn việc, ta không làm phiền. Xin cáo lui.”

Không hiểu sao thấy nàng một mực xa cách, lòng hắn liền nhói lên. Hắn phát tay : “ Trẫm không bận. Cá chép to như vậy nàng cũng nên để trẫm thưởng thức chứ.”

“ Vậy thì mời hoàng thượng.”

Dùng xong bữa trưa, Tề Duyệt Phong vẫn ở lì trong cung nàng, còn sai người mang tấu chương đến để phê chuẩn. Tư Nguyệt không có hứng thú ra ngoài liền đứng nhuyền tháp bên cửa sổ nằm nghỉ.

Liên tục ba ngày, Tề Duyệt Phong đều đến Triều Phúc Cung qua đêm. Dĩ nhiên chỉ đơn thuần là ngủ nhưng ngoại trừ Tề Duyệt Phong cùng Tư Nguyệt thì không ai biết, lục cung từ tần cung tần đến các phi tần cũ đều tỏ thái độ vô cùng căm ghét Tư Nguyệt.

“ An tiểu chủ, Quý phi nương nương mời tiểu chủ đến Thủy đình uống trà.”

Tư Nguyệt vốn định chôn chân trong cung đến khi nào khôi phục nội lực, bất quá “ cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng”, liên tiếp hai lần từ chối bây giờ không đi không được a. Nàng gỡ lốt cúc mấy cái xuống bàn : “ Ta thay trang phục xong sẽ đến.”

Nàng không ngại cùng bọn họ đấu quan trọng là không có mục đích để đấu, cái gì không cần thiết nàng đều không quan tâm nên rất chán ghét phiền phức. Dù sao ba ngày ngủ cũng ngủ đủ rồi, muốn làm gì nàng đều phụng bội.

Tô Quý phi ngồi ghế chủ vị, hai bên đều là các phi tần phục sức lông lấy duy Tư Nguyệt một thân thanh y bằng lụa, tóc búi phi vân cài ngọc trâm vừa đơn giản lại thanh nhã, toát lên thần thái trong trẻo mà lạnh lùng.

Tô Quý phi mỉm cười bắt chuyện : “ An muội muội, muội đã luyện múa xong chưa ? Nội vụ phủ vừa làm xong vũ phục rất đẹp. Người đâu, đem đến cho An muội muội.”

Một thái giám nâng khay, bên trên là vũ y bằng lông màu trắng, các phi tần vừa thấy đều đỏ mặt đỏ kị.

Tư Nguyệt sờ lớp vải, trong lòng cười lạnh. Độc như vậy cũng đem ra dùng trên người nàng ! Loại độc này thơm trên quần áo thoang thoang mùi giống hương liệu, nếu để lâu sẽ khiến quần áo mục nát, dính trên người sẽ khiến da dễ sần sùi. Nàng nhàn nhạt cười : “ Muội đã chuẩn bị y phục rồi. Cảm tạ nương nương quan tâm ”

Nụ cười trên môi Tô Quý phi gượng gạo nhanh chóng lấp đi : “ Đây là vũ y dùng lông thiên nga, có một không hai. Đai eo là lông chồn bạch sắc thuần túy, muội xem kỹ nhất định sẽ thích.”

“ Đa tạ nương nương, vật quý như vậy muội càng không dám nhận.” Nói xong liền chăm chú uống trà.

Tô Quý phi cắn môi, cười tươi : “ Vậy người đem xuống đi. Muội muội mới vào cung hành sự không tiện, bỗng cung vừa sai Nội vụ phủ đưa đến mấy nô tài. Muội muội thích ai cứ chọn.”

Nàng tùy tiện gật đầu. Thật ra cơ thể nàng bách độc bất xâm, không sợ bị hạ thủ.

Đang nói chuyện, bỗng bạch miêu bên người Phương Quý nhân “ngao” một tiếng, điên cuồng lao về phía Tư Nguyệt. Mấy phi tần hoảng sợ tránh xa. Trong giây phút đó Tô Quý phi tỏ vẻ hoảng hốt nhưng liếc đám cung nữ, thái giám không cho bọn họ tiến lên ngăn cản.

Đúng lúc bạch miêu vồ tới, nàng nheo mắt xoay người nắm chặt cổ bạch miêu, cười nhạt : “ Mèo ngoan.” Sau đó ném bạch miêu về phía đám thái giám. Quả thật nếu không phải đang ở trong cung nàng chỉ cần một đạp liền khiến nó thân thể không nguyên vẹn. Hồ nàng còn đánh được huống hồ là miêu.

Trước ánh mắt kinh hãi của mọi người, nàng ung dung bước đi.

Phía sau Tô Quý phi trừng mắt nhìn nàng, chứa đầy phẫn hận.

Đi ngang qua Ngự hoa viên, Tư Nguyệt nghe thấy tiếng cười thì hơi ngoái nhìn phía xa, Tề Duyệt Phong tay ôm eo nữ nhân vận cảm y hồng phàn, môi nở nụ cười nhẹ nhàng. Hắn cũng quay lại nhìn nàng.

Tư Nguyệt cười nhạt xoay người bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Mượn Trời Xanh Thêm 500 Năm Nữa

Đúng lúc Tề Duyệt Phong trông thấy, tim hắn nhói lên một cái lập tức rút tay khỏi eo nữ nhân kia, đuổi theo Tư Nguyệt.

Diệp Tề Vân uyển chuyển níu tay hắn, đôi mắt như nước mùa thu ẩn chứa sức quyến rũ mê người.

Hắn nhú mày, bỏ tay Diệp Tề Vân ra không chần chừ chạy theo tà thanh y đang xa dần.

Diệp Tề Vân nhìn theo bóng hắn, môi cắn ra máu. Nàng đường đường là nữ nhi An Vũ Hầu, ca ca hiện đang lập công danh hiển hách chống lại giặc Kim Qua ở Tây Bắc, vốn vào cung sẽ được sủng ái không ngờ hoàng thượng chỉ chăm chú à tiện nhân kia.

Tề Duyệt Phong đuổi theo đến Triều Phúc Cung thấy cửa phòng nàng đóng chặt, hắn một cước phá đi phân nửa, hùng hổ bước vào.

Tư Nguyệt lười biếng nằm trên nhuyễn tháp, mắt phượng hơi hột nhìn hắn tựa như không biết hắn là ai.

Thái độ này khiến Tề Duyệt Phong giận đến khuôn mặt trở thành màu gan heo. Mấy ngày gần đây thái độ của nàng đối với hắn nhu hòa hơn, bây giờ lại tỏ vẻ không quen biết như vậy, hắn làm gì sai chứ ? Cẩn rắng nói : “Diệp Tề Vân là nữ nhi của An Vũ Hầu. Gần đây Diệp Bản lập đại công nên trăm mới hướng nàng ta bày vẻ một chút.”

Tư Nguyệt thấy hắn giải thích chỉ cười cười, nói : “Hoàng thượng sủng ái nàng ta cần gì phải giải thích với ta ?”

Hắn đường đường là cử tử chỉ tôn, sủng ái cả hậu cung còn được hưởng chi một phi tần nhỏ nhoi, vậy mà lại lúng túng giải thích với nàng, hắn thực không rõ lòng mình. Thế nhưng hắn không chịu được nàng đối hắn xa lạ. Nghĩ đến thái độ của nàng, hắn sững người, lẽ nào...nàng đang ghen? Tề Duyệt Phong bưng tỉnh nhìn nàng sẫm soi một lượt, con giận bỗng chốc tiêu tan không còn một mảnh, ám muội nói : “Nàng là đang ghen sao ?” Cơ hồ mang theo tia mong đợi.

Hai hàng lông mày nàng nhíu lại, mấy ngày hôm nay hắn ôm nàng, đầu hũu ăn cũng đủ rồi. Nàng là người có tư tưởng phòng bị rất cao, của nàng chắc chắn phải là của nàng, không muốn dính dáng phân lượng nào đến người khác. Lúc thấy hắn ôm nữ nhân kia, trong đầu nàng chỉ hiện lên một chữ... Nàng nhíu mi : “Bản.”

Tề Duyệt Phong chết đứng, nửa ngày mới gằn lên : “Mang cho trăm mùi thau nước ấm cùng với hương liệu.”

Phân phó xong hắn lập tức rửa sạch hai cánh tay ôm qua Diệp Tề Vân, mùi thau nước ấm kèm theo hương liệu thơm ngát lần lượt dùng qua.

Chứng kiến Tề Duyệt Phong làm vậy, nàng chỉ lười biếng nằm trên nhuyễn tháp, tựa hồ như ngủ. Ngay từ đầu hắn đối với nàng đúng là khác biệt, nếu bất kỳ vị hoàng đế nào gặp phải tình huống như vậy đều có thể lỗi nàng ra xử trăm, hắn lại chịu tấy uế. Nam nhân này không tệ !

Tề Duyệt Phong rửa xong cho tất cả cung nô lui ra, trực tiếp ôm lấy Tư Nguyệt bế lên giường, thành khẩn nói : “Đừng giả vờ ngủ nữa.”

Nàng hé mi, vuốt tóc mai hắn : “Ôm mỹ nhân trong tay không sướng sao ?”

“Ôm nàng tốt hơn.” Hắn sít sao ôm lấy nàng, đầu vùi vào cổ nhẹ nhàng hôn một cái. Làn da nàng tinh mịn, lạnh lạnh khiến dục khí hắn dần dần thiêu đốt thân thể.

Tư Nguyệt “xuy” một cái, đẩy hắn ra : “Không được.”

Hắn thờ dài, thành thật ép xuống nhưng vẫn ôm chặt lấy nàng.

“Bẩm hoàng thượng, Thảm đại nhân cầu kiến.”

“Nói hắn đợi ở Ngự thư phòng” Tề Duyệt Phong cau mày, người lấy một ít hương thơm từ nàng song mới bắt đầu rời đi.

Mãi đến bữa tối hắn trở lại dùng cơm cùng nàng, khuôn mặt có phần lo âu. Nàng cũng không hỏi nhiều, gấp cho hắn vài món thường ngày. Trên đời này chuyện khiến Tề Duyệt Phong khổ sở như vậy, hẳn là liên quan đến Lăng Vương kia. Làm hoàng đế chỉ nắm một nửa quyền lực, căn cơ lại mỏng quả không dễ dàng. Nghĩ đến đây nàng liền nghĩ đến Vệ Tử Minh, kẻ thù Vệ Tử Lăng nói... lẽ nào là Vệ Quân Thương ? Nếu Vệ Tử Minh lên ngôi chắc chắn nàng không để Vệ Tử Lăng chết. Còn Vệ Tử Lăng...thật ra không có kẻ thù vĩnh viễn chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Tâm tình Tề Duyệt Phong vốn không vui lại nhìn Tư Nguyệt đang nghĩ gì đó không để tâm hắn, sinh khí nói : “Thức ăn hôm nay sao lại nhạt như thế ?”

Mấy cung nữ nhìn nhau, chương sự Chu ma ma run rẩy : “Bẩm hoàng thượng, tiểu chủ thường ngày thích ăn thanh đạm nên thức ăn đều phân phó như vậy.”

Từ Nguyệt điềm tình dùng com, không quan tâm. Tề Duyệt Phong ghen bụng đành thờ dài : “ Mang xuống hết đi.”

Nàng trầm ngâm một chút rồi cười, nói với cung nữ bên cạnh : “ Mang đàn lên cho ta.”

Tề Duyệt Phong nghi hoặc : “ Nàng biết đàn ?” Hắn điều tra thì An Từ Lăng múa rất đẹp nhưng mấy loại cầm kỳ thì hầu như không quan tâm.

Nàng không sợ hắn điều tra ra, nội lực nàng hiện tại khôi phục ba thành rồi, đối phó với người trong cung dĩ nhiên không thành vấn đề. Chỉ là...nàng nhìn Tề Duyệt Phong, xem như mấy hôm nay hắn chiếm tiện nghi.

Đàn mang đến, nàng chăm chú vuốt một lượt, tao nhã nhấc tay gảy đàn. Âm thanh trong như nước mang theo sự ung dung, trầm tĩnh.

Men theo hình dáng non sông nhấp nhô hiền hoà

thả ngựa dọc trung nguyên, xuôi xuống vùng phía bắc và Giang Nam

đối mặt với muôn vàng khó khăn gian khổ, bầu bạn cùng gió mưa

trân trọng những năm tháng huy hoàng mà thượng đế ban tặng

làm người phải can đảm

làm người sao lại phải sợ khó khăn nguy hiểm

lòng hăng hái nhiệt huyết mãi theo cùng năm tháng

làm người có cay đắng có ngọt ngào

thiện và ác phân rõ ranh giới hai bên

tất cả đều vì giấc mơ mai sau

nhìn gót sắt hùng dũng bước

đi khắp cả non sông vạn lý

tôi nắm vững sự xoay chuyển của càn khôn trước mọi sóng gió

máu chìm ngập trong nhân gian

cuộc sống thái bình tươi đẹp

tôi thật muốn sống thêm năm trăm năm nữa

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Cổ Lai Hi

Thanh âm nàng trong trẻo, thò ờ mà ngạo nghễ như núi son đương trải rộng trước mắt, hùng hồn mang theo khí khái giang sơn gấm vóc. Giữa hoàng cung Đại Tề vang lên thanh khúc tráng lệ khiến những người nghe được đều cảm phục không nguôi.

Tề Duyệt Phong nhắm mắt dường như mấy trăm năm hào hùng đều chỉ cần một cái chạm tay. Hắn không ngờ nàng lại đàn ca khúc như vậy cho hắn nghe, nàng không giống những nữ nhân khác luôn nũng nịu, tranh đua lấy lòng hắn. Nàng luôn lạnh nhạt đối với mọi thứ lại hướng hắn mỉm cười. Dù chỉ nhếch môi cũng khiến hắn vui vẻ.

“ Khúc cảm này là ?” Hắn chưa từng nghe cảm khúc nào hay đến như vậy.

“ Mượn trời xanh thêm 500 năm nữa.” Nàng phát tay bảo cung nữ mang đàn xuống. “ Ngày mai là dạ tiệc chiêu đãi Phiên Vương cùng hoàng tử các nước rồi, hoàng thượng không nên lo âu đánh mất phong độ.

Hắn cười, ôm lấy nàng đến bên giường. Tính tình hắn trầm ổn, che giấu cảm xúc rất tốt nhưng đối với nàng, hắn luôn không tự chủ mà nóng nảy, mà muốn nàng quan tâm hắn.

Đêm đó tại điện dành riêng cho hoàng tử ngoại bang, một người mất ngủ.

Tối hôm sau, dạ yến gồm các vị Phiên Vương (vương gia có đất phong), hoàng tử các nước xung quanh và đại thần trong triều được tổ chức long trọng. Tề Duyệt Phong vận long bào thêu cừ long ngũ kim trảo tinh xảo, tóc búi kim quan bằng vàng, một thân uy khí bá vương khiến người người kính nể. Bên phải là Thái hậu, bên trái Tô Quý phi vận cung trang đồ thắm, áo khoác gấm bên ngoài thêu mẫu đơn bằng chỉ bạc, tóc búi phi vân kẻ cài trâm vàng rủ xuống mấy hạt ngọc bích, toàn thân đều là trang sức lộng lẫy. Mấy phi tần khác được phân ngồi theo phẩm vị.

Triệu Vương nâng ly rượu, cười nói : “ Hoàng huynh đúng là có diễm phúc. Hậu cung ba nghìn giai lệ đều là quốc sắc thiên hương.”

Tề Duyệt Phong chúc rượu, môi nở nụ cười không đáp.

“Đệ nghe nói có một vị Nhã Tiểu Nghi nhất mạo khuyên thành, không biết là vị nào ?” Huyền Vương tỏ vẻ mong ngóng, cười như không cười.

Tô Quý phi giả là nói : “ Nhã Tiểu Nghi muội muội đang ở hậu điện chuẩn bị. Khai tiệc xong sẽ góp vui một chút.”

Mã Lạc, nhị hoàng tử Oa quốc cười ha hả : “ Hoàng thượng ngay cả giai nhân bên gối cũng đưa ra góp vui quả là coi trọng hảo tình.”

Câu nói mang tính châm chọc khiến mấy Phiên Vương khác đều cười khanh khách. Tề Duyệt Phong vẫn giữ nụ cười nhưng đáy mắt đã tối sầm.

“ Hoàng thượng, Lăng Vương vẫn chưa đến à.” Lâm An Hầu thấy không khí ngột ngạt liền lên tiếng giải vây.

Tề Duyệt Phong tỏ vẻ bất đắc dĩ : “ Hoàng thúc nói không khỏe, trăm đã cho người mang thuốc bỏ đến phủ rồi.”

Sau một màn múa “Cửu tiên nữ”, dàn âm vang lên khúc “ Hoa Khai Mộng”, tiếng đàn réo rắt, trong trẻo. Dàn âm vừa tấu, từ bên ngoài có sáu nam nhân khiên một cỗ kiệu vào, gọi là kiệu nhưng thực tế chỉ là mảnh gỗ sơn dây hai tất, khá rộng, bên trên là nữ nhân vận y phục lụa đỏ, hai tay mảnh mai che lại khuôn mặt như một nụ hoa rục rờ kiêu sa.

Kiệu đặt giữa sảnh như một vũ đài nhỏ, sáu nam nhân kia cũng từ từ lui ra, Tư Nguyệt lắc chân, uyển chuyển đứng dậy, hai tay vươn ra rũ từng mảng lụa đỏ thắm, đẹp tới mê người.

Trong điện, ngoại trừ tiếng đàn tấu cả đều im lặng, không dám hít thở. Tề Duyệt Phong ngây ngốc nhìn nàng.

Nàng vận lụa y mềm mại như nước, đai lưng thắt chặt ba sợi châu ngọc rủ theo đai áo hòa cùng làn váy thêu phù dung nở rộ. Tóc đen vậy sợi ngả theo bóng dáng sóng sánh, phía trên dùng búi tóc nhỏ mang ngọc phiến sức rủ hai viên hồng ngọc tinh xảo, lấp lánh. Bình thường nàng đều ít khi trang điểm, ra ngoài hoặc thỉnh an chỉ thoa chút son môi đã đẹp đến khuyên đảo bây giờ phượng mi câu hồn thoa phấn hồng khiến sự thanh nhã thường ngày đầy đến yêu nghiệt, kiêu mị. Hàng mi tinh tế như rèm châu sa khê rủ, tăng thêm vẻ lười biếng đầy sức quyến rũ. Da trắng như tuyết, môi đỏ hồng đào. Từng cái nâng tay, xoay người thực làm người ta chỉ muốn hưng hăng chiếm đoạt ôm vào lòng.

Nàng múa “ Tán Hoa Thiên”, bước chân nhẹ tựa lông hồng, thân như phi yến lướt ngàn mây. Cơ hồ là đoá hoa, là hạc vũ đẹp đến kinh tâm động phách. Eo nhỏ uyển chuyển như hoa rơi, tay nhắc nhẹ nhàng, yêu kiều như thu ba khởi vũ, không gì sánh kịp.

Phượng mi khẽ lướt qua một lượt, mâu quang giữ vẻ lạnh nhạt, nhàn nhạt tựa như trước mắt chỉ là màn hư ảo, hồng trần phù phiếm. Bỗng nhiên đáy mắt nàng ngưng trọng, môi nhếch lên nụ cười khuyên quốc khuyên thành dùng trên người Tam hoàng tử Thương Long quốc Cổ Lai Hi cũng chính là Hạ Lan Tích Vũ.

Đáy mắt Tề Duyệt Phong tối sầm, nàng gọi ! Hấn cắn răng, tối nay chắc chắn phải hảo hảo dạy nàng.

Điệu vũ kết thúc, nàng lẳng lặng đứng đó nhìn Hạ Lan Tích Vũ, à không Cổ Lai Hi. Nàng biết hấn đi Thương Long quốc chắc chắn có việc lớn bất quá nàng đều không hỏi, không ngờ lại gặp hấn ở nơi này.

Hấn vận trường bào màu lam, tóc búi ngọc quan, ngồi trên xe lăn, giữ vững thái độ vô dục vô cầu với thế nhân nhìn nàng. Mãi đến thật lâu, hấn chợt nở nụ cười, gật đầu.

Trong mắt nàng hấn luôn lạnh nhạt với mọi sự, hấn si mê chế hương, hấn yêu hương liệu. Bất kỳ lúc nào điều chế được loại hương mới hấn đều tới tìm nàng, nàng thấy trong mắt hấn có ôn nhu, có đấu tranh, có loại phức tạp vô bờ bến, nàng không hỏi chỉ tận tâm làm cho hấn một túi thơm an thần. Bởi nàng biết trong những tia mắt phức tạp kia có sự yêu thích cũng có tự ti, nàng để hấn chọn, dĩ nhiên trong lòng nàng đã chấp nhận hấn.

Lần này gặp lại, nàng không thất vọng vì hấn không nói với nàng, hấn có thể từ một Hạ Lan Tích Vũ trở thành một Trầm Phong thì hà cớ gì thân phận Cổ Lai Hi nàng không chấp nhận được. Nàng chỉ đang hướng hấn đến một sự lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Lên Đường

Thoáng thấy nụ cười của hắn, nàng nhẹ gật đầu.

Tề Duyệt Phong không cho nàng lui mà đặt ghế để nàng ngồi bên cạnh hắn, đúng là nhỏ mọn.

Triệu Vương khanh khách cười, trong mắt ẩn hiện cổ ghen tỵ : “ Lai Hi hoàng tử hình như quen biết Nhã Tiểu Nghi thì phải ? Nhìn nhau thâm tình như thế đến ta cũng phải cảm động.”

Tề Duyệt Phong cau mày, sắc mặt ngày càng tối. Ly rượu trên tay bị hắn nắm chặt cơ hồ muốn vỡ. Thái hậu liếc Tư Nguyệt đầy trách cứ.

Dạ yến kết thúc, Tề Duyệt Phong liền bế nàng đi để mấy ánh mắt ghen ghét phía sau. Đến Triều Phúc Cung hắn không nói không rằng hùng hổ xé đi lớp áo ngoài bằng lụa, ẩn hiện vẻ đẹp mê người.

“Ngươi muốn làm gì ?” Nàng âm lãnh nói. Hôm nay toàn bộ công lực của nàng đã hồi phục, đừng nói ra khỏi hoàng cung, giết sạch hoàng cung còn có thể.

Giọng hắn khàn khàn, ánh mắt lạnh như hồ thu : “ Nàng là của trẫm !” Dứt lời, hắn cúi đầu mãnh liệt cấu xé đôi môi anh đào ẩm ướt, vồ lấy từng làn hương lạnh lạnh.

Nàng cắn vào môi hắn, rướm máu. Tề Duyệt Phong cứng đầu liếm môi, hôn xuống cổ nàng, hai tay gắt gao nắm chặt tay nàng. Tư Nguyệt nhướn mày, hừ một cái xoay tay.

Chát !

Tề Duyệt Phong khựng lại, sững sờ hồi lâu mới trầm giọng : “ Nàng dám đánh trẫm ?”

Phượng mâu lạnh lùng nhìn hắn, đôi mắt tựa như lần đầu tiên gặp trong buổi tuyển tú, lạnh lẽo như giếng cổ nghìn năm, không chút cảm xúc khiến bạc mâu ẩn hiện rõ ràng hơn.

Hắn nghiêng răng, nửa ngày sau liền phất tay bỏ đi.

Nàng lặng lẽ ngồi trên giường, liếm bờ môi còn vụn máu, nhàn nhạt cười : “ Đến rồi thì ra đi.”

Hai bóng đen từ bên ngoài lao vào, quỳ trước mặt Tư Nguyệt.

“ Thuộc hạ Lăng Li Bạch Đầu - Đào Thiên.” Nam nhân vận y phục màu xám lên tiếng.

Người còn lại mang áo khoác đỏ tía : “ Thuộc hạ Long Mãng Kích – Trư Vân.”

“ Chúng thuộc hạ theo lệnh Trảm Hộ pháp hộ tống Lâu chủ đến Đô Long.”

“ Cổ Phi đã đi rồi ?” Nàng mỉm cười.

“ Hắc Hộ pháp đã lên đường vào sáng nay, chúng thuộc hạ hộ tống Lâu chủ đi sau.” Đào Thiên vừa nói vừa lấy trong tay áo ra một chiếc hộp gấm dâng lên trước mặt nàng.

Tư Nguyệt cầm hộp gấm, mở ra. Bên trong là thanh Hắc Nguyệt Đẳng Long Phiến được xếp ngay ngắn, phía dưới Bách Thần Ngọc Chỉ lóe sáng. Nàng vuốt vuốt nhẫn ngọc rồi đeo vào tay cái, cười nhạt : “ Tìm được từ đâu ?”

“ Đề hạc Cảnh Y An Ngôn. An Từ Lăng muốn chạy trốn với người tình, trong lúc lên kiệu vào cung đã trao đổi với Lâu chủ. Cả gia đều đã chết.”

Nàng “xoạt” một cái, ngắm nghía hắc ngọc phiến trên tay, gật đầu cười.

Trư Vân tiếp tục đưa ra hộp gấm màu đỏ : “ Từ Giai Trang chủ nói đã giải quyết xong Quy Hải Sơn nhưng không bắt được Diệt Đông Thành, vẫn đang tìm kiếm. Đây là Bạch tiên (roi màu trắng), vũ khí chí bảo của Quy Hải Sơn dùng da Bạch Ưc Xà luyện ra, rắn chắc hơn sắt, dẻo dai, mềm mại, tránh hỏa tránh thủy.”

Tư Nguyệt thú vị cười, nhận lấy Bạch tiên trong hộp, da quả thực săn chắc, lạnh lạnh.

“ Lâu chủ, không biết khi nào khởi hành ?”

“ Bây giờ đi.” Nàng quần Bạch tiên vào hông, vì tay cầm bằng bạch ngọc được chạm cừu long nên trông như khối ngọc bội tinh mỹ. Điểm chân một cái liền bay vút ra khỏi hoàng cung.

Trư Vân và Đào Thiên nhìn nhau, khinh công của Lâu chủ quả là trác tuyệt.

Sáng hôm sau Triều Phúc Cung náo loạn, không tìm thấy bóng dáng Nhã Tiểu Nghi. Tề Duyệt Phong lên con thịnh nộ trên dưới toàn cung đều bị huyết tẩy, lập tức cho đóng cửa thành, phóng ra toàn bộ âm vệ đi tìm kiếm.

“Sống phải thấy người, chết thì các người trở về mang đầu cho trẫm!”

Lúc đó, ba người Tư Nguyệt đã rời khỏi thành, suốt mấy ngày xuyên qua thành Trì Nguyệt và Phụng Tường, đến ngã ba đường mỗi bên có tảng đá. Một ghi “chính”, bên kia là “tà”, thực thú vị. Nàng cứ nghĩ Đại hội Vô lâm chỉ dành cho chính phái không ngờ tất cả các bang phái đều được tham gia tỷ thí, Thiếu Lâm Tự chính trực ngồi ở vị trí chủ vị.

“Nên đi chính hay tà?” Nàng khẽ cười, xoa xoa chiếc nhẫn bạch ngọc trên tay.

“Lâu chủ, Thiên Hải Lâu chúng ta mặc dù trung lập nhưng gần đây Lâu chủ giết Thẩm Thủy Bình, Từ Giai Trang chủ truy bắt Quy Hải Sơn đã khiến tà phái bài xích chúng ta. Vẫn nên đi bên chính.”

Hai con đường dẫn đến hai thành trì do hai bên chính và tà canh giữ, qua thêm hai thành nữa sẽ hợp nhau tại Đô Long, có lẽ càng đến gần nơi tỷ thí sợ hai bên càng cạnh tranh mãnh liệt nên phân thành như vậy. Nàng gật đầu, chính hay tà đều không có ý nghĩa với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Tích Ngao

Đi được mấy bước, từ trong rừng vang lên đạo thanh âm đao kiếm, một tiểu chính thái tầm mười tuổi lao ra, hót hải chạy. Thấy ba người Tư Nguyệt, mắt bạn nhỏ sáng rỡ: “Ca ca, ca ca xinh đẹp cứu ta với.” Nói xong dứt khoát chạy núp sau lưng Tư Nguyệt.

“Tên tà phái kia, khôn hồn thì ra đây!” Tiếp đó là đám người tầm 8,9 nam nhân, dẫn đầu là thiếu niên tầm mười bốn, khuôn mặt có mấy phần ngao mạn.

Tiểu chính thái ló đầu nói: “Tà phái thì sao? Chúng ta tà phái quang minh chính đại, các người là lũ ngụy quân tử.” Lão sư hần nói quả không sai a!

Thiếu niên kia tức giận: “Người dám mắng ta?” Lại nhìn ba người Tư Nguyệt chắn phía trước, kiêu ngạo nói: “Các người là ai? Cút đi! Nếu không đừng trách ta!”

Đào Thiên nhìn hần: “Hừ, ngựa non háu đá.”

Hần trừng mắt, cầm kiếm lao tới. Đào Thiên lạnh lùng dùng bao kiếm đỡ, một chưởng đá vào vai hần. Mấy kẻ thuộc hạ bắt đầu lao lên, Trư Vân rút kiếm lập tức tất cả đều ngã xuống. Đào Thiên vốn định giết chết thiếu niên kia nhưng không muốn phiền phức nên thả hần xuống, dĩ nhiên đã hôn mê bất tỉnh.

“Các ca ca thật lợi hại!” Tiểu chính thái này giờ vẫn quơ quơ thanh kiếm trên tay để cổ vũ, hưng phấn khen.

Đào Thiên thoáng thấy thanh kiếm trên tay hần, ngạc nhiên: “Phục Ma Linh kiếm? Người là ai?”

Trư Vân nghe vậy cũng đi đến, chăm chú nhìn thanh kiếm kia.

“Ta là Tích Ngao, thanh kiếm này là đồ chơi lão sư phụ tặng ta.” Bạn nhỏ nhún nhún mày trả lời.

“Sư phụ người là ai? Cực Sát Phong Mộc Sát Sơn Trang phải không?” Đào Thiên chảy dài giọt mồ hôi lạnh. Phục Ma Linh kiếm là bảo vật của Mộc Sát Sơn Trang, nghe nói gần đây đã truyền cho đệ tử của hần. Thanh kiếm này chém sắt như chém bùn, có thể nhận chủ nhân vậy mà hần lại nói là đồ chơi.

Tích Ngao thành thật gật đầu: “Lão sư bảo ta tự đến tham dự Đại hội Tiểu Long, còn nói nếu ta thua sẽ đánh mông ta. Đến đây ta lại lạc đường gặp trúng bọn người xấu.”

Trư Vân nói: “Phục Ma Linh kiếm là bảo vật của Mộc Sát Sơn Trang, người mang nó đi nghênh ngang bên lãnh địa của chính phái dĩ nhiên sẽ bị truy sát.”

Tích Ngao ngờ ngác một lúc lại nhìn Tư Nguyệt, kéo kéo tay: “Ca ca, các ca ca chúng đến Đại hội gì đó phải không? Mang theo ta với được không?” Tiểu chính thái ỷ khuất thêm một ánh mắt đầy mong đợi.

Nàng mỉm cười, nhéo má hần: “Ừm” Ừm...cảm giác không tệ, rất mềm.

Đi rồi Tư Nguyệt mới cảm thấy lão sư của hần tự quảng cho hần tìm đường là có lý do. Tích Ngao như cái đuôi nhỏ, lảng xảng bên này, chạy đến chỗ

kia. Luôn miệng nói, nói đến nỗi cái môi nhỏ như dài thêm mấy tấc.

Vào trong thành, Trư Vân mang lệnh bài Thiên Hải Lâu ra mới qua được kiểm tra của phái Nhất Kiếm và Thanh Phong phái canh giữ cổng thành. Vốn đặt ba gian phòng nhưng Tích Ngạo đòi ngủ cùng Tư Nguyệt, nằng đành miễn cưỡng gật đầu. Bốn người sắp xếp đồ xong thì xuống lầu dùng cơm.

Hiệp khách Ất : “ Ta nghe nói năm nay có thần đồng Huyền Ảnh Môn tham dự Đại hội Tiểu Long, tà phái chắc chắn giành thắng lợi.”

Hiệp khách Bính : “ Hừ, Huyền Ảnh Môn có là gì ? Triều Tang của Hoa Sơn nghe nói mới mười ba đã đạt tới Tam Thượng Thổ Hoàng Cầu rồi. Đó mới gọi là thần đồng.”

Hiệp khách Giáp : “ Đại hội Tiểu Long chỉ là mở đầu thôi, ai thắng chả được. Các người đoán xem năm nay ai sẽ là Minh chủ Võ Lâm ?”

Một hiệp khách bàn khác xen vào : “ Một ngày trước ta nghe tà phái nói năm nay Đọa Sa Cung, Mộc Sát Sơn Trang và Thần Mã Hành Cung đều tham dự a. Tà phái chiếm thế thượng phong rồi.”

“ Người thì biết gì chứ ? Thần Mã Tướng quân không phải đã nói không tham dự chuyện giang hồ rồi sao ? Chấn Phong Lăng Tử Hào đại hiệp đâu phải dễ nói chuyện. Bọn tà phái đừng có mơ.” Hiệp khách bên bàn nọ lại phản bác.

Hiệp khách Bính gật đầu : “ Đúng đúng, còn có Môn chủ Tổng Võ môn bọn tà phái đừng hòng.”

Hiệp khách Giáp : “ Không phải gần đây Thiên Hải Lâu rất nổi trội sao ? Biết đâu cái Lạc Tẩn Thiên kia lại thắng không chừng.”

“ Ta nghe nói Lâu chủ Thiên Hải Lâu có quan hệ mờ ám với Từ Giai Trang chủ, mấy ngày trước Từ Giai Trang chủ đích thân tiêu diệt Quy Hải Sơn lấy lòng mỹ nhân a.” Một người thì thầm bắt quai.

Hai lỗ tai Tích Ngạo đều phồng to ra nghe ngóng, hần tròn mắt nhìn Đào Thiên : “ Ca ca, có phải mấy tiểu thần đồng kia đều rất lợi hại không ?”

Đào Thiên cười : “ Chắc là vậy. Người sợ sao ?”

“ Lão sư ta nói không được làm mất mặt hần.” Tích Ngạo cúi đầu. Hần thực sự rất sợ chết a.

Đám hiệp khách bắt quai ngày càng lớn, mỗi người một câu thậm chí còn đặt cược. Bỗng ba đoạn khí từ đầu bắn ngay vào trán ba hiệp khách mở đầu, lập tức thất khiếu chảy máu, ngã xuống.

“ Nhất Đọa Chi ?”

“ Ai ?”

Một đám người bật dậy, rút vũ khí hướng về một nam tử vận bạch y đương uống trà trên lầu. Tóc đen xõa dài mềm mại như gấm vóc, nửa khuôn mặt đẹp đến ngợp thờ, làn da tinh tế như bạch ngọc. Phía sau là hai thuộc hạ vận y phục đen.

Một hiệp khách tức giận vung đao điểm khinh công bay lên, chưa được nửa giây đã bị một đoạn khí bắt ra đẩy hần văng mạnh vào bức tường cách đó mấy trượng, rơi xuống đất.

“ Chết tiệt !”

Tiếp tục bốn, năm người lao lên. Bạch y nam tử vẫn ung dung uống trà, ngón tay từng khớp hoàn mỹ đưa lên bắn ra mấy đoạn khí, không ai sống sót.

Tất cả khách nhân bình thường đều chạy đi, chỉ còn mấy hiệp khách mang vũ khí thủ thế đứng đó.

Bạch y nam tử đặt ly trà xuống, thân nhiên nói : “ Thật chán !”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Kẻ Nguy Hiểm Nhất

Lúc này từ bên ngoài lao vào hai bóng dáng, nam nhân cầm đại đao chém tới, phía sau là một nữ nhân vận y phục đỏ tay mang song đao. Bạch y nam tử nhún chân một cái, bay xuống lầu đáp tại chiếc bàn gỗ nhỏ, phúi phúi bả vai : “ Không tệ.”

Nam nhân cầm đại đao lên tiếng : “ Tại hạ Đào Lăng Tứ, không biết các hạ là ai sao lại tàn sát người chính phái ?”

“ Sư huynh, đừng nói nhiều với bọn tà giáo !” Sư muội Đào Lăng Tứ, Giản Thanh Ngọc xông lên, song đao liên tục chém tới.

Bạch y nam tử không tấn công, tươi cười nhàn nhạt né chiêu, thế nhưng bước chân dường như không di chuyển, tựa như ảo ảnh.

Đào Thiên kinh ngạc : “ Vô Ảnh Bộ ?”

Mấy hiệp khách khác cùng thuộc hạ của Đào Lăng Tức nghe thấy đều vô cùng ngạc nhiên nhìn Đào Thiên. Số người trên giang hồ nhìn thấy Vô Ảnh Bộ chỉ đếm được trên đầu ngón tay, là loại khinh công nằm trong tam trọng khinh đó là “ Tật Long Vân Trung Hành”, “ Thủy Thượng Phiêu”, “ Vô Ảnh Bộ”. Ba loại thức khinh công này có thể đưa người đến chết.

Bạch y nam tử mỉm cười lướt qua bốn người Tư Nguyệt lại dừng trên người nàng, mày hơi nhíu lại.

Nhân lúc hấn phân tâm, Giản Thanh Ngọc đẩy chín thành công lực chém tới, bạch y nam tử hừ nhẹ, bắn ra đoạn khí. Giản Thanh Ngọc đưa song đao ra đỡ bị đẩy lùi, phun ra một búng máu, ngã xuống.

“ Sư muội !” Đào Lăng Tức hô to, chạy đến đỡ lấy nàng ta.

Bạch y nam tử lạnh lùng nhìn một cái rồi đi đến trước mặt Tư Nguyệt : “ Ngươi là ai ?”

Nàng không để ý hấn, nhàn nhã nhấp một ngụm trà.

Hấn thoáng cười, tay lập tức bắn ra một đoạn khí vào ngay mi tâm Tư Nguyệt. Nửa giây đó, không ai biết chuyện gì xảy ra chỉ thấy cảnh tượng sau lưng nàng đều trở thành khói bụi, còn nàng vẫn tựa tiểu phi tiểu nữ ngồi đó.

Đào Thiên và Trư Vân lập tức bật dậy, rút vũ khí.

“ Ngươi là ai, tại sao có được Ưc Xà tiên của Diệt Đông Thành ?” Bạch y nam tử không kiên nhẫn hỏi.

Nhắc đến Ưc Xà tiên tất cả liền xôn xao. Đó là báu vật của Quy Hải Sơn, tay cầm bằng ngọc khắc cừu long, lấy da Bạch Ưc Xà ngâm trong hàn băng ba năm lại luyện dưới lửa dung nham 99 ngày, da rắn như sắt, thân tiên lại mềm như lụa. Đích thực là cực phẩm vũ khí.

Nàng lạnh nhạt nói : “ Ngươi quen hấn ?”

Bạch y nam tử nhếch môi cười : “ Không quen.”

“ Vậy ngươi hỏi để làm gì ?”

“ Ta thấy ngươi có thể đoạt được Ưc Xà tiên của hấn chắc hẳn rất thú vị.”

Nàng gõ lốc cốc mấy cái xuống bàn, tươi cười nhàn nhạt : “ Ưc Xà tiên này là hấn nợ ta. Ngươi thấy thú vị có thể chờ ngày tham dự Đại hội Võ lâm sẽ gặp nhau tại đó.”

Hấn trầm tư hồi lâu, khanh khách cười : “ Hào.”

Chưa đến một giây, bóng dáng của hấn đã biến mất. Khinh công này quả không tầm thường.

Hôm đó nghỉ ngơi một đêm, mờ sáng hôm sau liền tiếp tục lên đường. Suốt hai ngày đêm cuối cùng cũng đến gần thành Đô Long. Đêm đó cửa thành đóng nên bốn người đành ngủ một đêm trong rừng.

Nửa đêm, nghe thấy vài tiếng động lạ nàng thoáng hé mắt, tay lướt trên mặt đất lượm ba phiến lá khô bắn thẳng vào khoảng không tối đen như mực.

Hự ! Ba tiếng lộp bộp rơi xuống.

Đào Thiên, Trư Vân lập tức đứng dậy, rút kiếm. Tích Ngạo ôm chặt lấy Tư Nguyệt. Từ trong bóng đêm xuất hiện gần hai mươi tên hắc y nhân, sát khí đằng đằng xông đến.

“ Mau giao tên đệ tử của Cực Sát Phong ra đây !”

Tư Nguyệt nhìn Tích Ngạo, hấn bầu lấy tà áo nàng, ủy khuất rưng rưng trông rất đáng thương. Nàng xoa xoa đầu hấn rồi mỉm cười nhìn đám hắc y nhân, ra lệnh : “ Giết.”

Đào Thiên và Trư Vân một tả một hữu xông lên, thân pháp ảo diệu khiến từng tên hắc y nhân không thể chống cự mà ngã xuống.

Hai mắt Tích Ngạo sáng rỡ, phấn khởi nói : “ Ca ca, Đào Thiên và Trư Vân ca ca thật lợi hại.” song tỏ vẻ nghiến cú : “ Nhưng vẫn thua kém lão sư phụ của ta.”

Tư Nguyệt mỉm cười : “ Sư phụ ngươi rất lợi hại sao ?”

Hấn gạt đầu : “ Lão sư của ta mặc dù không dễ thương bằng ta nhưng võ công rất giỏi.”

Nàng cười cười, dụ dỗ : “ Nếu võ công ta lợi hại hơn sư phụ người thì người có nhận ta làm sư phụ không ?”

“ Sư phụ ta nói nếu muốn tìm sư phụ khác phải chọn nữ nhân.” Hắn ngây ngốc lắc đầu.

Nàng nhướn mày : “ Sao phải là nữ nhân ?”

“ Lão sư bảo chọn nữ nhân có thể thuận tiện làm lão bà hắn. Còn nam nhân tất cả đều không đẹp mắt bằng hắn.” Nói xong hắn còn bồi : “ Mà nữ nhân cũng không đẹp bằng đầu a.”

Bên kia Đào Thiên và Trư Vân hăng hái chiến đấu cùng đám hắc y nhân nghe xong đều đổ dài giọt mồ hôi lạnh. Cực Sát Phong quá mức biến thái rồi !

Đúng lúc đó, một hắc y nhân chém tới chỗ Tư Nguyệt cùng Tích Ngạo, thanh kiếm lóe sáng. Nàng nhắm mắt, dùng tay kẹp lấy mũi kiếm lại lướt trên mặt kiếm lạnh lẽo, bẻ gãy. Nửa đoạn kiếm trên tay phóng một phát, đầu hắc y nhân liền lăn lóc trên mặt đất. Thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn.

Mấy hắc y nhân đang giao đấu với Đào Thiên và Trư Vân rùng mình, xem ra nam nhân kia mới là người nguy hiểm nhất.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Tả Thần Sứ Tà Dung

Qua một đêm mất ngủ, gần sáng bốn người liền tiến vào thành. Trước cổng thành đã có hai thuộc hạ Thiên Hải Lâu đợi ở đó, nhanh chóng dẫn Tư Nguyệt đến viện mà Cô Phi đã mua gần một tháng trước. Vì không biết sắp xếp cho Tích Ngạo như thế nào nên nàng đánh dẫn hắn theo.

Sau khi tắm rửa, nàng thay y phục nữ, đeo khăn che nửa mặt tiến vào chính sảnh. Bên trong ngoài người của Thiên Hải Lâu còn có ba người Tì Mặc, Tì Quân, Tì Thần và người của Bắc Băng Thần Cung.

“ Tham kiến Lâu chủ !”

“ Tham kiến Cung chủ !”

Nàng ngồi ghế chủ vị, phát tay cho bọn họ đứng lên. Trong đám người Bắc Băng Thần Cung có một lão nhân tóc trắng râu bạc đứng đầu tiên, ông ta vừa nhìn thấy Tư Nguyệt thì thốt lên : “ Tiểu thư !” Trong đôi mắt trợn lẫn sự xúc động, kìm nén, bi thương tột cùng.

Tư Nguyệt vẫn ngồi đó, lạ lẫm nhìn ông ta.

Tì Mặc nghe vậy liền chăm chú nhìn Tư Nguyệt, thoáng chốc cũng run lên song cổ kìm nén mà nói : “ Cung chủ, đây là Tả Thần sứ Tà Dung của Bắc Băng Thần Cung.” Trước kia hắn không để ý, bây giờ nhìn mới cảm thấy...thật giống.

“ Tiểu thư, cuối cùng người cũng trở về...” Tà Dung run rẩy nói, khuôn mặt như già thêm mấy chục tuổi.

“ Tả Thần sứ, đây là Tân Cung chủ đang giữ Bách Thần Ngọc Chi.” Tì Mặc cẩn thận nói. Đã mười sáu năm rồi...

Tà Dung sững người, nhìn kĩ Tư Nguyệt một lần nữa, nửa ngày sau mới lên tiếng : “ Cung chủ, người tên là gì ?”

“ Lạc Tẫn Thiên.”

Đôi mắt già nua thoáng tuyệt vọng lại hỏi : “ Cung chủ, sao người có được Bách Thần Ngọc Chi ?”

Nàng nhướn mày, thái độ của người này rất giống... Vệ Quân Thương. Lại đáp : “ Từ nhỏ đã có.”

Mâu quang lóe sáng, giọng nói cơ hồ run rẩy : “ Xin hỏi Cung chủ năm nay bao nhiêu tuổi ?”

“ Mười sáu.”

Người Thiên Hải Lâu đều nghi hoặc nhìn Tà Dung, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tà Dung chợt quỳ phịch xuống. Năm đó Cung chủ một mình dẫn người lên Vu Lĩnh Sơn nhưng không cứu được tiểu thư, ông từng nghe nói tiểu thư sinh được một cái hài nhi. Mười sáu năm, mười sáu năm qua những kẻ vì lòng tham không đáy lấy cớ chính nghĩa liên kết Thiên sát Hồ tộc. Mười sáu năm qua ông tìm mãi...cuối cùng đã xuất hiện.

“ Tả Thần sứ Tà Dung bái kiến Cung chủ !”

Từ Nguyệt nhìn Tà Dung lại phát tay cho tất cả mọi người lui ra chỉ còn Tà Dung và Ti Mặc. Nàng chậm chạp hỏi : “ Ngươi biết được những gì ?”

Tà Dung chán chừ, năm đó Võ lâm truy sát Hồ tộc là để tìm Hồn Băng Châu, nếu bây giờ để lộ ra thân phận chắc chắn không tránh khỏi thảm họa như mười sáu năm trước. Hắn thở dài : “ Năm đó Cung chủ Tiêu Thượng Tà trước khi đi dặn dò chúng ta, người nào giữ Bách Thần Ngọc Chi chính là Cung chủ tiếp theo. Ta đợi mười sáu năm, cuối cùng đã tìm được.”

Nàng hơi khép mi, nàng biết ông ta chắc chắn giấu gì đó. Bách Thần Ngọc Chi là vật thuộc thế giới này mà nàng lại mang nó từ nhỏ thì chỉ có một khả năng. . .nàng vốn thuộc thế giới này. Về thân phận nàng đã không còn để tâm rồi, có Thiên Hải Lâu là ngôi nhà của nàng, những thứ khác biết cũng chỉ một mối thêm, thuận theo tự nhiên vậy.

“ Ngươi đứng dậy đi.”

Tà Dung chậm rãi đứng dậy, đôi mắt già nua lướt trên khuôn mặt nàng, xúc động nói : “ Cung chủ ! Có phải người đã luyện Bắc Minh Thần Công hay không ?”

Nàng nghi hoặc : “ Bắc Minh Thần Công ?”

“ Cung chủ mang Bách Thần Ngọc Chi tâm giao tương thông vào mỗi đêm trăng tròn sẽ hiện lên thức luyện Bắc Minh Thần Công. Bất quá các đời Cung chủ muốn luyện Bắc Minh Thần Công phải ngâm qua nước Vô Nguyệt cốc mới không bị hàn khí tích tụ khiến bề ngoài. . . bị che đậy.”

“ Ý của ngươi là . . . ?”

Ti Mặc vội vã nói : “ Khuôn mặt của Cung chủ hiện tại đã bị hàn khí tích tụ, kết thúc Đại hội Võ lâm Cung chủ nên đến Bắc Băng Thần Cung ngâm qua nước hồ Vô Nguyệt mới giải trừ hết hàn khí. Bắc Minh Thần Công có chín tầng không biết Cung chủ đã luyện đến tầng thứ mấy ?”

Nàng trầm tư một hồi, sờ sờ khuôn mặt nàng, quả thật nàng từng cảm thấy có gì đó không đúng nhưng hoàn toàn không lí giải được. Nàng nhàn nhạt cười : “ Vậy thì kết thúc Đại hội ta sẽ đến. Bắc Minh thần công ta chỉ luyện đến tầng thứ tám, không cách nào phá lên được tầng thứ chín.”

Tà Dung kinh ngạc, Cung chủ Tiêu Thượng Tà chỉ luyện được đến tầng thứ sáu vậy mà. . .Hắn mừng rỡ cười : “ Cung chủ yên tâm. Nước Vô Nguyệt hồ sẽ giúp đã thông huyết đạo và loại đi hàn độc trong cơ thể mới phá thức lên được tầng chín.”

Hôm đó giang hồ truyền ra, Lâu chủ Thiên Hải Lâu Lạc Tấn Thiên được tôn làm Cung chủ Bắc Băng Thần Cung. Giang hồ thêm một phen chấn động.

Không chỉ vậy, Từ Giai Âu Thần cùng Hạ Trác trở lại, Tam thập lục động quy thuận dưới Thiên Hải Lâu. Tỳ Hồ tộc là thế lực ngoài Võ lâm sau bao nhiêu năm không đến tham dự cũng xuất hiện, quan trọng là tôn Lạc Tấn Thiên trở thành Vương.

Mà bạn nhỏ Tích Ngao sau khi biết Từ Nguyệt là nữ nhân thì cả ngày đều quần lầy, đôi từ ca ca sang tỷ tỷ. Cuối cùng hắn bị Từ Giai Âu Thần quăng đi luyện võ cùng Tổng Hàn Vũ.

Tề quốc nằm ở phía nam nên thời gian này khá nóng. Từ Nguyệt ngồi bên ghế đá xem Tích Ngao và Tổng Hàn Vũ luyện võ. Một bên Hạ Trác quạt mát, bên kia Từ Giai Âu Thần tỉ mỉ lột nơ, bộ dáng rất hưởng thụ.

Nàng tùy tiện hỏi : “ Ngươi có biết trong giang hồ ai mặc bạch y, thuộc hạ là hai hắc y mặt lạnh, sử dụng nhất đoạn chỉ không ?”

Từ Giai Âu Thần gật đầu cho nàng, mỉm cười nói : “ Vậy thì chỉ có Nhị đệ tử của Thần Mã Tướng quân. Mấy ngày trước ta nghe nói hắn tàn sát rất nhiều người của chính phái.”

Nàng gật đầu : “ Hắn không tệ. Diệt Đông Thành hiện giờ vẫn chưa tìm được à ?”

“ Hừ, hắn chắc chắn là nương nhờ tà phái nào rồi. Trong Đại hội chắc chắn sẽ gặp.” Nói xong hắn chợt lướt qua Hạ Trác, ban đầu hắn chỉ nghĩ Hạ Trác đi theo hắn có thể tìm hiểu nàng một chút không ngờ võ công Hạ Trác nằm ngoài dự đoán của hắn, không hề sứt mẻ so với Mạc Thương. Tuy hắn chưa từng thấy Từ Nguyệt xuất chiêu nhưng lúc nàng dùng băng tâm ti chữa trị cho hắn, võ công của nàng chắc chắn không đến lượt hắn suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Hoàng Thương

Đúng lúc này một thuộc hạ hét hải chạy vào : “ Báo, có tin từ Vệ quốc.”

Từ Nguyệt nhướn mày, tiếp lấy phong thư lướt qua Từ Giai Âu Thần và Hạ Trác đi vào trong chính sảnh, đây là tình báo Từ Nguyệt đặt tại Đông Cung. Trong thư ghi rất ngắn gọn, Vệ Tử Minh hiện đang trúng độc Xuy Hạch, người hạ độc theo điều tra là Vệ Tử Lăng. Nàng thoáng nhớ đến lời Vệ Tử Lăng

hắn nói kẻ thù hắn là Vệ Quân Thương trên cơ bản không muốn gây chuyện với Vệ Tử Minh nhưng nàng biết, Vệ Tử Minh là hòn đá ngáng chân của hắn, nhất định phải loại trừ.

Nàng trầm ngâm hồi lâu, cho người gọi Cổ Phi đến.

“Cổ Phi, Thạch Tín Nghị đang ở đâu?”

Cổ Phi kỳ quái nhìn nàng, thận trọng đáp: “Không làm thì trên núi Điều Phương, Vệ quốc.”

“Người cho người nhanh chóng tìm ra hắn, bảo hắn giả trang hỗ trợ chữa trị cho Thái tử Vệ quốc. À, điều tra Xuy Hạt độc từ đâu đến.” Độc này nàng đã xem qua chỉ là không tính thông lắm, xem như là một loại độc đã thất truyền.

Biết nàng có quan hệ với hoàng gia Vệ quốc, thân phận của nàng từ khi rời khỏi Nam Cung phù hiệu buộc mọi người không được nhắc tới nên ông cũng không hỏi nhiều, gật đầu đáp ứng.

“Bên Trường Tôn Mạch thế nào rồi?”

“Mạch Thương và Hàn Dực đều tốt. Chỉ là... Trường Tôn Mạch nói nếu Lâu chủ đồng ý có thể mở tiêu cục ở nước Tần, hắn sẽ hỗ trợ. Dù sao gấm vóc, tơ lụa đều là dành cho nữ nhân, nếu truyền ra ngoài cho rằng chúng ta đường đường là môn phái giang hồ lại đi làm thương nhân kiếm chút tiền đó cũng không tốt.” Cổ Phi vuốt râu.

Nàng mỉm cười, phe phẩy hắc ngọc phiến: “Bảo hắn cứ ổn định ở đó, chọn mua thêm mấy thôn trang, cửa hàng. Tiêu cục thì ta sẽ tìm Từ Giai Âu Thần hỗ trợ, gần đây hải thương phát triển tương đối tốt. Ta nghĩ nên làm một chuyến.”

Cổ Phi kinh ngạc, khuôn mặt thoáng lo lắng: “Hải thương tuy tốt nhưng hải tặc gần đây lộng hành. Chúng ta ở đất liền, bọn họ trên biển tỷ như có chuyện liền khó giải quyết.” Hải tặc hung ác, đối với các môn phái Trung Nguyên đều mang bộ mặt thù hận, người có thể khiến bọn chúng kính nể trên biển thật sự không nhiều.

“Người yên tâm, chuyện này ta đã nói với Từ giai Âu Thần. Hiện tại Quy Hải Sơn đã quy thuận dưới trướng, qua Đại hội Vô lâm ta sẽ đi Bắc Băng Thần Cung một chuyến, người cùng Từ Không Hạ nên quản nhiều hơn.” Ý của nàng chính là không nên co cò rút đầu nữa.

“Ta sẽ cố gắng.” Cổ Phi xúc động nói. Cuối cùng ông cũng đợi được ngày Thiên Hải Lâu phát dậy rồi.

Nàng khẽ cười: “Được rồi. Người ra gọi Từ Giai Âu Thần và Hạ Trác vào đây.” Thế lực của Từ Giai Âu Thần, một trong Tứ đại Sơn Trang không phải chỉ đề trung bày. Hắn đích thực là một con hổ ly giáo hoạt, nàng rất ngưỡng mộ.

Bên ngoài vì Tích Ngạo không chịu luyện kiếm, vứt thanh thần khí Phục Ma Linh kiếm sang một bên khiến ai nấy đau lòng không dứt. Từ Giai Âu Thần không câu nệ liền dạy hắn bộ khinh công “Lưu Ảnh Thiên Hà”, mặc dù không phải tuyệt thế nhưng né tránh hoặc trốn chạy là không thành vấn đề.

Nghe Từ Nguyệt gọi, Từ Giai Âu Thần và Hạ Trác nhìn nhau đi vào sảnh. Từ Nguyệt ở trong viện luôn vận bạch y bằng lụa, tóc xõa dài buộc lại bằng sợi lụa màu trắng không hề mang bất kỳ loại trang sức nào, mẫu phượng bình thân như làn thu ba, ung dung tựa như tiên nữ không nhiễm khói bụi.

Đợi Từ Giai Âu Thần và Hạ Trác ngồi một tả một hữu, nàng mới lên tiếng: “Âu Thần, Trường Tôn Mạch muốn giúp ta mở tiêu cục ở Tần quốc, người nghĩ thế nào?”

Từ Giai Âu Thần xếp thanh bạch phiến để một chữ rồng bay phượng múa “Tĩnh”, nở nụ cười: “Tần quốc mặc dù phồn hoa nhưng Tần Vương tính tình đa nghi, giao thương và hoàng quyền quản lý rất chặt. Nếu Trường Tôn Mạch có thể giúp dĩ nhiên là tốt.”

“Người tưởng đang nói với con nít sao? Lãnh Ngạo Thiên vốn luôn nắm giữ giao thương trong tay, Trường Tôn Mạch mặc dù là Hoàng thương nhưng không động chạm được bao nhiêu. Bây giờ muốn mở tiêu cục ít nhất phải có thanh lệnh bài Hoàng thương, cái đó không dễ.” Hạ Trác cười khẩy.

Từ Giai Âu Thần cười ha hả, gật đầu: “Ta nghe nói Lãnh Ngạo Thiên muốn tìm ra một cái Hoàng thương, thông qua tuyển chọn.”

Từ Nguyệt nheo mắt, nửa cười nửa không: “Ý của người là hắn muốn tìm lực lượng cho riêng mình? Thế nhưng lần tuyển chọn này hắn là liên quan rất lớn đối với triều chính. Người không có kẻ chống đỡ khẳng định khó qua được.”

“Trọng tâm là hắn muốn tìm thế lực trong giang hồ.” Từ Giai Âu Thần nhếch miệng cười.

“Vậy là người đã đánh chủ ý?” Hạ Trác bĩu môi.

Hắn lắc đầu, cười nhìn Từ Nguyệt: “Từ Giai Sơn Trang vốn không cần cái đó. Ta cho người điều tra dĩ nhiên là vì nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Đại Hội Tiểu Long (1)

Thoáng thấy trong mắt hần ẩn hiện sự nóng bỏng, nàng phì cười : “ Không cần nói ngọt như vậy.”

Hạ Trác biết lần trước đã bị hần tính kế, tuy có chút đồng tình vẫn không cam tâm : “ Nếu quả thật hần muốn tìm Hoàng thượng, liền để ta đi đi. Mạc Thương một kẻ chỉ biết chém giết, Hần Dực là quý đối hảo sắc, hai người đó ta thấy không ổn.”

Từ Giai Âu Thần vốn muốn lần này nói toạc ra tâm ý thế nhưng bị Hạ Trác phá bình liền không vui, lên tiếng tranh giành : “ Muốn đi thì ta đi tốt hơn. Ở Tần quốc có không ít cơ sở của ta.” Hần biết nàng hiểu nhưng vẫn chưa thực sự thừa nhận, hần không tin mình làm nhiều như vậy nàng không mấy may đoán hoài.

Nhìn hai kẻ thường ngày đều bộ dạng thâm tàng bất lộ bây giờ tranh giành như thế, Tư Nguyệt liền nở nụ cười rục rờ : “ Các ngươi rất ăn ý đấy.”

Nụ cười kia làm Từ Giai Âu Thần ngây ngốc, bất giác bỏ qua bộ dạng thường ngày mà ủy khuất nói : “ Ta chỉ muốn giúp nàng có được lệnh bài, mở rộng giao thương.”

Hạ Trác “phở” một tiếng.

“Được rồi, đợi Đại hội Võ lâm kết thúc hai người các ngươi đến Tần quốc một chuyến đi. Phải rồi, Cổ Phi nói hải tặc gần đây lộng hành, trước tiên điều tra hải tuyền trước đi.” Nàng nhàn nhã giải hòa.

Từ Giai Âu Thần suy tư : “ Hải tuyền không có vấn đề, chỉ là bây giờ lũ hải tặc Thanh Oa không hiểu sao gan trở nên rất lớn. Chắc chắn có người thao túng.” Hải thương của Từ Giai Sơn Trang cũng mất đi hai chuyến, hần điều tra rất lâu vẫn không có kết quả.

Nàng gật đầu rồi phân phó điều tra kỹ một chút. Sau đó bàn bạc vài câu về tình hình những nơi khác.

Đảo mắt một cái đã đến ngày tổ chức Đại hội Tiểu Long. Mới sáng sớm, Tổng Hàn Vũ và Tích Ngạo đã vận y phục chỉnh tề đi ghi danh tham gia. Vì là vòng sơ tuyển nên Đại hội vẫn chưa phát thiệp mời, Tư Nguyệt cải trang nam nhân đi cùng Từ Giai Âu Thần và Hạ Trác đến cổ vũ Tích Ngạo và Tổng Hàn Vũ, Vương Luân không đi, còn nói vòng sơ tuyển không qua được thì đừng trở về, áp lực thật lớn.

Sau khi ghi danh, tất cả các thiếu niên từ mười đến mười sáu tuổi chia ra từng tốp hai mươi người đi theo đường bên hông tiến vào sân đấu. Trên khoảng sân rộng, bên trên là dãy ghế gần như sân bóng ở hiện đại. Vòng sơ tuyển nên không có nhiều người đến, đa số đều là thân cận, thuộc hạ hoặc người trong môn phái.

Dưới sân đấu đặt hai mươi tầng đá phiến cao gần hai mét, từng tốp tiến vào theo quy định phải làm tầng đá rơi vỡ, đủ điều kiện liền tiến vào vòng trong. Xem như là thi sức lực hoặc nội công.

Tổng Hàn Vũ rất nhanh liền đậu, tầng đá cũng rơi không ít mảnh. Mặc dù không biết lí lịch nhiều người nhưng có vài thiếu niên nội công khá tốt, thậm chí có một thiếu niên tầm mười bốn, sử dụng chiêu khí khiến tầng đá vỡ vụn. Năm nay Đại hội Tiểu Long đoán chừng là một màn long tranh hổ đấu.

Để lượt Tích Ngạo, sức lực không tốt, nội công tuy Tư Nguyệt xem qua thì rất cao nhưng không thể điều khiển theo ý mình, đoán chừng là lão sư hần truyền vào. Hần đầm, đầm, đầm đến nỗi bàn tay nhỏ đỏ bầm, rướm máu. Vị khảo sư đỏ mồ hôi đứng bên cạnh, không sê sít lắm thì một viên đá nhỏ chưa tới nửa đầu ngón út rớt xuống.

Tích Ngạo hưng phấn la lớn : “ Vỡ rồi ! Vỡ rồi !”

Mặc dù vị khảo sư không đồng ý lắm nhưng đành chậm rãi hô : “ Tích Ngạo, đệ tử Cực Sát Phong Mộc Sát Sơn Trang đậu.”

Hần hô lên xong mới mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, bên trên hàng ghế ngồi cũng nhiều người xôn xao.

Người Ất nói : “ Đó là đệ tử Cực Sát Phong sao ? Như vậy chắc chắn sư phụ hần cũng chẳng có gì lợi hại. Hừ, chỉ được hư danh.” Đoán chừng hần là người chính phái.

Người Giáp ngồi xa xa phân bác : “ Ngươi mới hư danh, cả nhà ngươi đều là hư danh. Trang chủ Mộc Sát Sơn Trang há để các ngươi gọi tên ?”

Người Bính khinh bỉ : “ Lũ tà giáo các ngươi chỉ được vỗ bề ngoài. Đệ tử hần như vậy thì hần cũng chỉ là đồ bỏ đi !”

Hai bên càng mắng càng hăng, lời ra vô số cái tên xem như có thành tựu trong cả hai phái chính và tà.

Một người chính phái cao giọng : “ Các ngươi mắng cái gì ? Hừ, lão già Thần Mã Tướng quân đã hết thời rồi, các ngươi còn bợ dật hần. Không biết xấu hổ.”

Nhắc đến Thần Mã Tướng quân, tà phái càng tức giận, mắng chửi không được liền lao vào đánh nhau. Tư Nguyệt đối với cái tên Thần Mã Tướng quân này biết không nhiều, liền hỏi : “ Âu Thần, Thần Mã Tướng quân có vẻ rất được sùng bái.”

Từ Giai Âu Thần cười một tiếng : “ Thần Mã Tướng quân nắm trong tay Thần Mã Cung, một trong Tứ đại Thiên Cung, được xem như người đứng đầu tà phái. Các môn phái tà giáo khác đều phải kính nể hần ba phần. Chỉ là mấy năm qua Thần Mã Tướng quân đối với giang hồ đều không quan tâm.”

Nàng nhàn nhạt cười : “ Ngươi đã từng gặp ông ta ?”

Hắn gật đầu : “ Có gặp qua một lần.”

“ Võ công thế nào ?”

Từ Giai Âu Thần trầm tư , cười : “ Nếu nàng có thể cho ta xem một chút võ công của nàng, ta liền biết hắn ở mức nào.”

Nàng chỉ cười không đáp, sau đó đi đón Tích Ngạo và Tổng Hàn Vũ trở về.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Đại Hội Tiểu Long (2)

Vừa trở về viện, sư huynh Tổng Hàn Vũ - Trình An, môn đệ Trường Bạch phái lập tức đưa người chạy đến muốn mang Tổng Hàn Vũ về. Hắn một mực không đi còn nói hắn chỉ luyện đao, không luyện kiếm. Trình An ngồi nửa ngày không có biến chuyển liền ảo não trở về.

Chân trước Trường Bạch phái rời khỏi, chân sau người của Mộc Sát Sơn Trang đã đến, không phải đòi người mà là đem tặng hai rương châu báu cùng một vụn lượng bạc nói là phí bồi thường. Người trong Thiên Hải Lâu không biết chữ Tư Nguyệt dĩ nhiên hiểu, bồi thường đồ đạc bị tiểu tử kia đập vỡ a, không chừng còn bồi thường tinh thần nữa.

Suốt mấy ngày sau đó, Tích Ngạo quần lấy Tư Nguyệt đến lợi hại. Hắn muốn nàng dạy hắn võ công, trước đó còn khinh bỉ Từ Giai Âu Thần dạy khinh công gì đó đến cả vòng sơ loại cũng khó qua. Từ Giai Âu Thần dở khóc dở cười, hắn dạy khinh công thì làm sao đánh được tảng đá, trừ phi nó biết chạy a.

Nàng vừa ngồi ăn điểm tâm vừa véo khuôn mặt tròn mĩnh của bạn nhỏ Tích Ngạo, mỉm cười nói : “ Không phải ngươi nói đã có sư phụ rồi sao ?”

Tích Ngạo hí mắt cười : “ Lão sư sẽ không trách đâu. Tỷ tỷ, làm sư phụ của ta đi, đi mà.” Hắn úy khuất kéo kéo tay nàng.

Thấy hắn già vò đáng thương, đối với tư chất của hắn nàng cũng rất thương thức nên gật đầu đồng ý. Dù sao vòng sơ loại kéo dài đến mấy ngày, không học được võ hử thì mèo cào cũng xem như đối phó được.

Mà Tư Nguyệt không ngờ nàng đã bị bạn nhỏ tính kế. Hắn biết với thành tích võ công của hắn chắc chắn không thể thắng được, chỉ bằng nhận thêm tỷ tỷ làm sư phụ, chính là cống cho lão sư hắn cái lão bà. Chắc chắn sẽ không bị đánh mông. Tích Ngạo vừa nghĩ vừa cười đến rục rờ. Mà thật sự theo như lời Cục Sát Phong thì đây là điều duy nhất khiến hắn không hối hận khi nhận Tích Ngạo làm đồ đệ.

“ Tích Ngạo, ngươi muốn học võ công gì ?” Tư Nguyệt tinh thông mười tám món binh khí, mỗi loại đều có bộ võ pháp riêng. Trong Tàng Thư của Thiên Hải Lâu rất nhiều bộ bí tịch đã được nàng tiếp thu sạch sẽ nên nàng thực không biết phải dạy cái gì.

Tích Ngạo tỏ vẻ suy tư, nhần nhần cái trán song mở to hai mắt, phản kích nói : “ Ta muốn học võ công vừa xinh đẹp vừa tiêu sái nhưng phải uy mãnh, một giết một trăm”

Nói xong khuôn mặt ai nấy chảy dài ba vạch hắc tuyến. Tiểu tử này quá tham lam rồi ! Người trong Thiên Hải Lâu tuy biết Tư Nguyệt võ công cao cường nhưng thường ngày đều là thần long thấy đầu không thấy đuôi nên khi nàng đồng ý dạy võ rất nhiều người liền chạy đến xem.

Bộ dạng Tích Ngạo làm nàng bật cười, véo má hắn hai cái, ngẫm nghĩ một hồi lại nói : “ Vậy thì trước tiên là dạy ngươi bộ kiếm “Thủy Lưu Hoa” trước. Kiếm pháp không tính là tốt nhưng thích hợp cho hài tử như ngươi học.”

Tích Ngạo vốn định phản bác nhưng nhìn một lượt mọi người ở đây đều thấy khuôn mặt như bị ghen thì thức thời im lặng, chắc chắn võ công này không đơn giản như lời tỷ tỷ nói rồi.

Người bị ghen đầu tiên dĩ nhiên là Từ Giai Âu Thần, “ Thủy Lưu Hoa” kiếm pháp ảo diệu không kém “Trường Bạch kiếm pháp” của Tổng Vạn Thiên, khi dùng kiếm phải ba phần uyển chuyển, bảy phần mềm mại, nét kiếm mảnh mai như hoa rơi, gió thổi nhưng sát thương cực kỳ đáng sợ. Bộ kiếm pháp này đã bị thất truyền, thậm chí có bí tịch cũng chưa chắc luyện được.

Tư Nguyệt nhìn quanh một hồi sau đó cầm thanh Phục Ma Linh kiếm của Tích Ngạo lên chuẩn bị thi chiêu.

Cổ Phi vội vàng ngăn cản : “ Lâu chủ, Phục Ma Linh kiếm có thể nhận chủ nhân. Người không phải chủ nhân của nó có thể bị linh khí đã thương đến chết.”

Nàng vuốt ve thanh kiếm một cái rồi vận công không để ý lời Cổ Phi. Phục Ma Linh kiếm rung lên, bắt đầu tỏa ra khí yểm trấn áp nhưng Tư Nguyệt

truyền khí vào kiếm khiến nó bị áp bức không còn chống cự. Nàng nhếch môi cười, một tay quần vũ, bạch lụa mềm mại phát lên.

“Thứ thứ nhất : Phù Dung xuất thủy !”

Đường kiếm uyển chuyển như mây bay, nhẹ nhàng như gió. Từng chiêu một bên ngoài mềm mại nhưng bên trong quyết tuyệt, ngoan độc. Chỉ cần trúng một chiêu chắc chắn đầu rơi máu chảy. Sở dĩ “Thủy Lưu Hoa” không ai luyện được vì không có đủ khả năng nhìn thấu sát chiêu trong từng đường kiếm tưởng chừng như đang múa kia, khiến nó bị thất truyền.

Sau vòng sơ tuyển còn lại hơn một trăm người, bóc thăm theo số đề đầu trên võ đài. Sân đấu dựng lên bốn cái võ đài, người đến xem càng đông hơn. Tám người đầu tiên không có Tích Ngao và Tổng Hàn Vũ nhưng có một thần đồng phái Hoa Sơn, chính là Triều Tang. Thiếu niên tầm mười ba, vận y phục màu trắng viền đen, tóc dài được buộc thấp, mái một bên xoa xuống khiến thần thái sắc bén mấy phần.

Triều Tang dùng bộ kiếm pháp “Thủy Chi Lưu” của Hoa Sơn, trên người hắn còn luyện một bộ nội công tâm pháp hắn là chân truyền, quả nhiên tiến đến Thổ Hoàng Cầu. Đối thủ của hắn chỉ là môn đệ bình thường phái Nhất Kiếm nên nhanh chóng bị đánh hạ, chưa tới ba chiêu.

Tám người tiếp theo có Tổng Hàn Vũ, đối thủ khá lợi hại, gọi là Tinh Dạ thuộc “Phi Ảnh Môn” của tà giáo. Ban đầu Tổng Hàn Vũ liên tục công kích song đôi phương đều là tránh né, đến cùng mất sức Tinh Dạ phản công đẩy hắn đến mép của võ đài. Trong lúc quần bách Tổng Hàn Vũ cắn răng nhắm mắt tung chiêu.

“Lưu Vân Hóa Vũ !”

Một chiêu của Trường Bạch kiếm pháp. Xung quanh đều trở nên im lặng, hắn lấy danh đồ đệ Đào Đế Vương Luân lại sử dụng kiếm pháp của Kiếm Vương thực khiến người Thiên Hải Lâu thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Đại Hội Tiểu Long (2)

Tinh Dạ không kịp trở mình bị chém một đao, cười lạnh đầy chế giễu : “Đây là võ công của Đào Đế sao ?”

Khuôn mặt Tổng Hàn Vũ chuyển từ xanh sang đỏ, môi cắn ra máu. Nhân lúc Tổng Hàn Vũ thất thần, Tinh Dạ tấn công dồn dập thi triển sát chiêu. Tổng Hàn Vũ liên tiếp thoái lui chịu phải hai kiếm vào tay, máu thấm đầm cả tay áo. Tinh Dạ được thế, vận khí tổng mười thành công lực hô : “Đoạn Vân Chi Vụ !”

Vương Luân gấp đến ra mồ hôi, giận dữ gầm : “Quần gì đao hay kiếm ! Đánh chết hắn !”

Tiếng gầm như sấm thức tỉnh Tổng Hàn Vũ, mắt thấy đường kiếm như vũ bão, hắn cắn răng xoay mình bay lên không trung : “Cuồng Long Giáng Thiên !” Đao khí như rồng, mạnh mẽ như sóng biển gào thét cuốn cuộn chém vào người Tinh Dạ, bên này chưa kịp thu chiêu nên không tránh khỏi, phun ra một ngụm máu, ngã xuống.

“Tổng Hàn Vũ, thắng !”

Sáu người kia cũng lần lượt phân thắng bại.

Một khắc sau, Tích Ngao bước lên võ đài. Hắn vận một thân y phục màu đỏ, thêu mấy làn sóng, răng trắng, môi hồng đích thị là tiểu chính thái nhà phú quý. Đối thủ của hắn là thiếu niên ngày trước trong rừng truy bắt hắn, tên Quách Thành Thái phái Quán Nhật, trong giang hồ khá nổi tiếng.

Quách Thành Thái vừa thấy Tích Ngao, kiêu ngạo cười : “Nếu ngươi lay ta ba lay ta sẽ tha mạng cho ngươi.”

Tích Ngao bĩu môi, cười híp mắt : “Vậy ngươi chui qua chân gia, gia liền không nói ngươi không mặc quần áo trông như thế nào.”

Mặt Quách Thành Thái chuyển đỏ, hóm đỏ trong rừng bị hạ thủ lúc tỉnh dậy đã bị lột sạch quần áo, trần truồng trối lại. Nhớ đến con giận bùng nổ mãnh liệt, rút từ bên hông ra thanh nhuyễn kiếm chém tới. Thanh kiếm lóe sáng vội vã uốn lượn như xà, quần chặt người Tích Ngao.

Tích Ngao sử dụng bộ khinh công “Lưu Ảnh Thiên Hà” né tránh, người xung quanh rối rít bàn luận. Ai cũng biết “Lưu Ảnh Thiên Hà” mặc dù không nằm trong tam trọng khinh nhưng đích thị là bộ khinh công trác tuyệt.

Bộ dáng mèo vờn chuột của Tích Ngao khiến Quách Thành Thái càng lúc càng tức giận, kiếm khí tới tấp bắn đến nhưng đều rơi vào hư không. Tích Ngao vùng kiếm dùng một chiêu “Sao Thượng Thiên Hà” trong kiếm pháp “Thủy Lưu Hoa”, đường kiếm nhẹ tựa lông hồng, mềm mại như hoa rơi nhưng sóng ngầm ào ào không khác vũ bão. Quách Thành Thái sửng sờ, đưa kiếm ra đỡ.

Tích Ngao chưa thể tự điều khiển nội công nên kiếm khí khá yếu, nhanh chóng tan ra. Quách Thành Thái thấy được cơ hội liền tiếp dùng mấy thế kiếm

chiều bức ép Tích Ngạo. Đang lúc kiệt sức, Tích Ngạo bị Quách Thành Thái vung kiếm đâm vào bả vai. Tích Ngạo trừng mắt dùng kiếm đỡ kiếm.

“Chịu chết đi !” Quách Thành Thái kiêu ngạo.

Tay phải Tích Ngạo đỡ kiếm, tay trái tích tụ một luồng khí màu tím nhanh như chớp bắn vào người Quách Thành Thái. Hắn mở to mắt, không kịp tránh liền văng xuống võ đài, máu tươi phun ra.

Một lão già tầm sáu mươi ngồi phía sau Tư Nguyệt run rẩy, dường như không thể tin nổi : “ Từ... Từ Hà Thần công.”

Mà Từ Giai Âu Thần ngồi cạnh nàng cũng nhủ mảy : “ Không ngờ Cực Sát Phong lại truyền Từ Hà Thần công cho A Tích.”

Tư Nguyệt không nói chỉ nhìn Từ Giai Âu Thần đầy nghi hoặc.

“ Từ Hà Thần công là loại võ công nghịch đạo, người luyện nếu không biết khống chế. Kinh mạch bất kỳ sẽ bị phá vỡ, nổ tung mà chết. Năm xưa Cực Sát Phong dùng Từ Hà Thần công đã thương khiến ta hôn mê mười ngày, thật sự có thể sánh ngang Thần Mã tâm pháp của Thần Mã Tướng quân.” Từ Giai Âu Thần chậm chậm nói. Mặc dù Cực Sát Phong là kẻ thù hằn nhưng hắn chưa bao giờ đánh đồng Tích Ngạo với Cực Sát Phong, ân oán kia sẽ có ngày hắn đòi lại cả vốn lẫn lời. Đây mắt Từ Giai Âu Thần thoáng hiện lên vẻ ngoan tuyệt.

Nàng chỉ thản nhiên gạt đầu làm như không thấy vẻ mặt hắn.

Cả hai trận đều thắng, mặc dù Tống Hàn Vũ sử dụng kiếm chiêu nhưng Vương Luân vẫn cười rất vui vẻ, còn nói sẽ dạy dỗ hắn tốt hơn.

Mà trận đấu hôm đó được lan truyền mạnh mẽ. Đệ tử Đạo Đế sử dụng kiếm pháp của Kiếm Vương, đệ tử Cực Sát Phong biết đánh bộ kiếm “ Thủy Lưu Hoa” thất truyền. Càng truyền tin đồn càng mạnh mẽ, có kẻ còn vẽ ra đoạn tình duyên giữa Cực Sát Phong và Thủy Lưu tiên tử người tỉnh thông “Thủy Lưu Hoa”, sở dĩ là tiên tử bởi vì “Thủy Lưu Hoa” đa phần dùng cho nữ giới và những người xương cốt mềm dẻo.

Lúc này tin tức từ Vệ quốc cũng truyền đến, Vệ Tử Minh qua con nguy kịch, không có chứng cứ nên không thể buộc tội Vệ Tử Lăng. Điều này không nằm ngoài dự kiến của Tư Nguyệt, nhưng nàng không ngờ Vệ Quân Thương lại chỉ hôn Vệ Tử Minh cho Liễu Phiến Phiến, con gái Bạch Quốc Công gia, là một gia tộc lớn, thiết mạo tước quyền cha truyền con nối.

Xem đến đây Tư Nguyệt không nhịn được mà cười nhạt, Vệ Quân Thương là muốn bức Vệ Tử Minh đến mức nào ? Trong tay Vệ Tử Minh có ba thể lực nắm giữ trọng binh Vệ quốc, người Nam Cung gia đều biết nàng yêu thích hắn thể nhưng nàng mất tích không rõ hoàng thượng lại chỉ hôn cho hắn, dù chấp nhận hay không chấp nhận đều gánh lấy hậu quả nghiêm trọng.

Thánh chỉ tứ hôn đã ban ra được bốn ngày, Vệ Tử Minh vẫn một mực cáo bệnh không tiếp. Nàng cũng muốn xem thử, hắn có đáng để nàng hi vọng hay không.

Thấy Tư Nguyệt mỗi lần nhận thư từ Vệ quốc đều dăm chiêu, Từ Giai Âu Thần chỉ đứng phía xa nhìn, hắn từng hỏi Hạ Trác nhưng Hạ Trác không nói, hắn biết nam nhân của nàng đang ở đó. Lòng hắn trào lên cảm giác khó chịu, hắn biết những gì hắn làm vẫn chưa đủ.

Bên này Vệ Tử Minh khiến Tư Nguyệt có phần khó xử, bên kia tin cấp báo truyền đến, Mạc Thương và Hàn Dục bị ám sát, may mắn là cả hai đều không bị thương. Thế nhưng chuyến hàng tơ lụa đã bị cướp trên đường đến Tần quốc, vẫn chưa tra ra ai là kẻ đứng sau. Quả như lời Từ Giai Âu Thần nói, Tần quốc bề ngoài hào nhoáng khiến người ta lún vào nhưng đích thực là vùng nước sâu đầy cạm bẫy.

Nàng khép mắt nửa ngày mới phân phó gọi Hạ Trác và Từ Giai Âu Thần.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Đại Hội Tiểu Long (4)

Nàng ngồi trên ghế mỹ nhân lần lượt nhìn qua Hạ Trác và Từ Giai Âu Thần đang tiến vào, nhàn nhạt nói : “ Hàn Dục, Mạc Thương bị ám sát. Chuyến hàng sang Tần quốc bị cướp rồi.”

Hai đầu lông mày mỏng của Hạ Trác nhíu thành hình chữ bát.

“ Họ chỉ bị thương nhẹ.” Nàng khẽ cười.

Từ Giai Âu Thần trầm ngâm một lúc, lên tiếng : “ Đã tra ra thích khách chưa ? Là ai cướp hàng ?”

“ Hiện vẫn chưa tra ra, nếu ta đoán không nhầm chắc chắn có người muốn phá chuyện của chúng ta với Trường Tôn Mạch. Chuyến hàng bị cướp ở lưng núi Tam Quan, Tần quốc. Hàn Dục cho người điều tra nhưng ở đó không hề có sơn tặc nào cả, không làm là có người sai khiến.” Nàng cười lạnh, mâu phượng âm u lóe hàn quang.

“Nếu đã không tự tra được thì chỉ còn một cách...” Từ Giai Âu Thần đắm chiêu nghĩ. Tàn quốc là vùng nước sâu như vậy, không chừng là người trong triều gây ra, sóng gió hắt không nhỏ.

Nàng khẽ híp mắt, môi hồng nhếch lên : “ Ngươi nói đi.” Mấy ngày nay nàng cho người điều tra kinh thương bên Tàn quốc, đích thực là rất loạn. Thế lực các đại thần và Phiên vương mặc dù bị trấn áp nhưng từng người một đều liên kết lẫn nhau. Nếu Thiên Hải Lâu muốn xen vào đoán chừng riêng Trường Tôn Mạch hỗ trợ là chưa đủ.

“Trên giang hồ nơi tin tức linh thông nhất, ẩn chứa nhiều bí mật nhất chỉ có một nơi, Hồng Hạc Minh.” Ba năm trước để đoạt được thương vụ với tộc Bách Vân, hẳn phải tốn rất nhiều thứ mới đổi được tin tức từ Hồng Hạc Minh, nghĩ lại vẫn đau a.

Nàng nheo mắt cười : “ Ngươi có cách gì cứ nói đi.”

“Ta nghe nói gần đây người của Hồng Hạc Minh tung tin muốn mua Tị Thiêm, nếu có nó hẳn là được.”

“Hạ Trác, ngươi sắp xếp đến Tàn quốc đi. Ta cho người gọi Thạch Tín Nghị về hỏi hẳn Tị Thiêm rồi báo cho ngươi.” Vấn đề lúc này là chuyển hàng kia, nếu không giao kịp lúc đừng nói đứng vững ở Tàn quốc, kể cả Trường Tôn Mạch cũng sẽ không còn tin tưởng. Nàng gò má cái xuống bàn, khuôn mặt ra chiều đắm chiêu liếc nhìn Từ Giai Âu Thần.

Từ Giai Âu Thần phẩy chiếc bạch phiến, mỉm cười : “ Số hàng đó ta sẽ giúp nàng.” Sau đó hắn phân phó một thân tín mang thư cấp tốc đến Tàn quốc song cử thêm vài chương quỹ thông thạo đi cùng Hạ Trác. Vốn Từ Giai Âu Thần định đến Tàn quốc giúp Tư Nguyệt một tay nhưng Hạ Trác và Mạc Thương đều không có ở đây, hẳn tất nhiên sẽ không ngu mà rời đi. Từ lúc hắn đưa mình đỡ tên cho nàng, không, từ lúc gặp nàng lần đầu tiên hắn đã xác định thiên hạ này người đáng để hắn phụng bồi, yêu thương chỉ có một mình nàng.

Hôm sau, Tổng Hàn Vũ và Tích Ngạo tiếp tục tham gia đấu loại. Đối thủ của Tổng Hàn Vũ khá yếu nên tầm hai khắc đã chịu thua. Mà Tích Ngạo lại gặp phải tiểu cô nương Di Ảnh Cung rất hung hãn, tay mang kim tiên (roi vàng).

Kim tiên vung ra Tích Ngạo đã sợ hãi bất quá khinh công Từ Giai Âu Thần dạy miễn cưỡng tránh né được. Mắt thấy kim tiên nhanh như mảnh xà lao đến, Tích Ngạo sợ đến đổ mồ hôi đầy đầu lui lại. Kim tiên mạnh mẽ quất vào người khiến cánh tay hắn đau đến tê liệt.

Vương Luân cười khanh khách : “ Không phải tiểu tử này sợ rắn chứ !”

Tích Ngạo không nói, trong lòng cũng kêu gào gât đầu. Hắn cố nắm chặt thanh Phục Ma Linh kiếm đỡ đường tiên đang vung tới, nhanh như chớp kim tiên quấn mấy vòng vào thanh kiếm, bức hắn buông ra. Tích Ngạo cắn răng, cánh tay mạnh mẽ giữ chặt thanh kiếm nhớ tới câu nói của Tư Nguyệt : “ kiếm bộ “Thủy Lưu Hoa” lấy tĩnh chế động, càng động phải càng tĩnh. Tâm tĩnh dùng kiếm liền mềm mại, đối chiêu bất biến.”

Hắn mở to mắt, hô : “ Nguyệt Hạ Tịnh Thi !” Đường kiếm như hoa rơi, uyển chuyển như nước chảy thoát khỏi vòng vây của kim tiên xoay tròn một vòng bắn kiếm khi ra bốn phía. Tiểu cô nương Di Ảnh Cung bị đá thương, nhanh chóng gục xuống.

Lúc Tích Ngạo rời khỏi võ đài đi về hướng Tư Nguyệt thì một nam nhân vận y phục màu Nguyệt Nha tam ba mươi, khuôn mặt góc cạnh nghiêm nghị chắn trước mặt : “ Tiểu tử, làm sao ngươi học được kiếm pháp “Thủy Lưu Hoa” ?”

Tích Ngạo nhú mày, bĩu môi : “ Sư phụ của ta dạy. Ngươi là ai ? Hỏi làm gì ?” Lâm bộ dáng mắt mẫn nhanh chạy về hướng Tư Nguyệt.

Nam nhân kia xoay người một cái, lướt như gió bắt lấy Tích Ngạo. Trong nửa giây đó, Tư Nguyệt điểm chân chắn mặt nam nhân đó, như có như không vào vào tay hắn.

Hắn cau mày, vết sẹo dài trên trán trở nên dữ tợn : “ Ngươi là ai ?”

Nàng tựa tiểu phi tiểu xoa đầu Tích Ngạo : “ Ta là sư phụ hắn.”

Tích Ngạo tỏ vẻ ủy khuất kéo kéo vạt áo nàng, vết thương trên tay khiến hắn đau đớn, ủy khuất rung rung thực khiến người ta thương tiếc.

Nàng khẽ cười nheo má hẳn hai cái.

“ Tại sao ngươi biết “Thủy Lưu Hoa kiếm” ? Ai dạy cho ngươi ?” Nam nhân âm dương quái khí hỏi.

Nàng cười nhạt không trả lời hắn trực tiếp phát tay dẫn Tích Ngạo đi. Nam nhân kia trực tiếp đưa tay bắt lấy vai Tư Nguyệt. Nàng nhún mày, một sợi băng tăm ti lướt qua trong không khí, như có như không cắt đứt một đầu ngón tay của hắn.

Hắn “a” một tiếng, trừng mắt nhìn ngón trỏ lẫn ngón dưới đất, bàn tay nhuộm đỏ, mấp máy môi : “ Ngươi...”

Nàng thoáng cười, phảng phất quý dị : “ Cảm thấy sống đã đủ thì đến.” Nói xong không đợi hắn phản ứng liền đưa Tích Ngạo và người Thiên Hải Lâu rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Đại Hội Tiểu Long (5)

Mười mấy ngày trôi qua, hơn một trăm thanh thiếu niên chỉ còn mười sáu người lọt vào vòng trong. Tổng Hàn Vũ và Tích Ngạo là một trong số đó. Thiếp mời thường thức Đại hội Tiểu Long cũng bắt đầu được đưa đến các môn phái, bất quá Tư Nguyệt vẫn không lấy thân phận Lâu chủ Thiên Hải Lâu đến mà cái nam trang đi theo Từ Giai Âu Thần.

Trong sân đấu, võ đài cao hơn một trượng uy nghi, sừng sững. Xung quanh là mấy bộ bàn nhỏ dành cho chương môn nhân các phái và khách quý được mời. Bên trên vẫn là dãy khán đài dành cho nhân khách bốn phương.

“Âu Thần!” Mắt thấy Từ Giai Âu Thần, Trương Lí Vũ hô to. Ngày đó Uyển Nhi vừa hồi phục Trương Lí Vũ liền đưa nàng ta về Lâm gia, sau đó hẹn gặp lại Từ Giai Âu Thần ở Đại hội.

Thoáng thấy Tư Nguyệt đứng cạnh Từ Giai Âu Thần, Trương Lí Vũ kinh ngạc, tay cung thành quyền : “Lâu chủ... đa tạ.”

Tư Nguyệt không đáp chỉ mỉm cười.

Trận đấu đầu tiên là Tổng Hàn Vũ đối đầu với thần đồng phái Huyền Ảnh Môn, gọi là Mộc Linh Vân, thiếu niên đã dùng một chương phá hủy phiến đá trong vòng sơ loại.

“Bắt đầu!”

Hai bên cung kính chào nhau. Tổng Hàn Vũ vừa thủ thế đã thấy bóng dáng Mộc Linh Vân ẩn hiện lao đến, chưa kịp định thần đã lãnh một chương ngay bả vai, phun ra ngụm máu đỏ tươi. Tổng Hàn Vũ trừng mắt nhìn Mộc Linh Vân.

Bên dưới khán đài vang lên vô số thanh âm kinh ngạc.

Tổng Hàn Vũ cắn răng nắm chặt đại đao, vốn định vùng đao lại tiếp thêm một chương, chân trượt trên nền đá rồi quy xuống : “Ngươi...”

Mộc Linh Vân thần sắc lạnh lùng, nhếch môi : “Truy Xà Ảnh!”

Chương phong như gió bão lao tới, cuộn cuộn quét sạch. Tổng Hàn Vũ bất động, môi mím lại, lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự bất lực.

Trận đấu kết thúc, Vương Luân tự tay bế Tổng Hàn Vũ về, vết máu bi thảm kéo dài.

Lúc Vương Luân bế Tổng Hàn Vũ đi ngang qua Tư Nguyệt, Từ Giai Âu Thần thở dài : “Tiểu tử kia quá ác độc.”

Tư Nguyệt hơi nhướn mày nhìn tà hắc y của Mộc Linh Vân, mái tóc đen được cột cao vẩy nét dài như thi họa lạnh nhạt bước đi, khẽ cười : “Võ công không tồi.” Mặc dù nàng thương tiếc Tổng Hàn Vũ nhưng không thể không thừa nhận, Mộc Linh Vân thực sự có tài, võ công đủ ngoan tuyệt.

Tích Ngạo ngồi bên cạnh Tư Nguyệt, môi hồng mím lại thành một đường : “Sự phụ, ta phải trả thù cho Hàn Vũ ca ca.”

Nàng xoa đầu hắn, mỉm cười. Bởi hôm nay không có trận của Tích Ngạo nên không nán lại xem mà cả đoàn người trở về viện của Thiên Hải Lâu. Vừa bước vào đại sảnh đã có người đưa thư từ Tàn quốc đến, nàng đoán không sai, Hồng Hạc Minh tra ra chuyện cướp hàng kia liên quan đến hoàng tộc nước Tàn, thậm chí người đứng sau có thể là Tàn Vương – Lãnh Ngạo Thiên.

Từ Giai Âu Thần từng nói Lãnh Ngạo Thiên muốn tìm Hoàng thượng trong giang hồ, nay cướp hàng của Thiên Hải Lâu chỉ có hai nguyên nhân, hoặc Lãnh Ngạo Thiên muốn cắt đứt buôn bán của Thiên Hải Lâu ở Tàn quốc hoặc hắn muốn dò xét Thiên Hải Lâu xem có bao nhiêu năng lực.

Tư Nguyệt tĩnh thần ngồi trên ghế mỹ nhân, làn mi dày như rèm lụa khẽ rung nhẹ, lạnh giọng hô : “Đào Thiên, Trư Vân!”

Hai bóng dáng từ bên ngoài lập tức vào, cung kính : “Có thuộc hạ.”

“Đưa thêm sát thủ sang Tàn quốc, báo với Hạ Trác ngoại trừ Lãnh Ngạo Thiên. Tất cả các thế lực đều giết.” Lãnh Ngạo Thiên muốn lợi dụng nàng sẽ cho lợi dụng, muốn dò xét nàng cũng không ngại để hắn thấy năng lực.

Đào Thiên, Trư Vân gật đầu đáp : “Rõ.”

Hai bóng dáng nhanh như chớp đã biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc này, Từ Giai Âu Thần mới nhàn nhã bước vào, tươi cười đầy ẩn ý : “Ta cứ nghĩ nàng sẽ hạ thủ với Lãnh Ngạo Thiên.”

Nàng nhếch môi cười : “Lợi dụng lẫn nhau thôi mà.”

Hắn gạt đầu, thu lại nét cười, mắt hơi híp lại : “ Tề Duyệt Phong vừa mới lập hậu.”

Nét cười trên môi Tư Nguyệt khựng lại, hồi lâu mới lên tiếng : “ Ai ?”

“ Cháu gái Thái Hậu, biểu muội hắn, Kiều Mộng Lan. Mấy ngày trước hắn còn điên cuồng tìm nàng, vừa mới mấy ngày đã lập hậu sủng phi.” Nói đến đây Tư Giai Âu Thần liếc Tư Nguyệt một cái, quả thực hắn cũng có ghen tỵ không ít. Tra đi tra lại mấy ngày không ngờ hắn còn chưa ôm được nàng cái nào thế mà nàng lại bị hắn bắt làm phi tử, chiếm tiện nghi không ít.

Nàng khép mi, lưng tựa vào sập trong ghế. Tề Duyệt Phong không giống Vệ Tử Minh, hắn bá đạo, nóng nảy nhưng một lòng vì giang sơn xã tắc của hắn. Lập Kiều Mộng Lan làm hậu chắc chắn để vững ngôi mà đầu phá cùng Lăng Vương. Nàng hé mắt nhìn khuôn mặt đầy mong đợi của Tư Giai Âu Thần, nhàn nhạt cười : “ Ta đã rời đi thì sẽ không quay lại tìm hắn đâu.”

Hắn thờ dài một hơi.

“ Sao thế ?” Nàng tựa tiểu phi tiểu, phượng mâu ánh cười.

Hắn chăm chú nhìn nàng, đôi mắt chan chứa ôn nhu, hồi lâu mới chậm chậm nói : “ Nàng thật sự xem Mạc Thương Hạ Trắc là phu thệ ?”

“ Phải.”

“ Vậy còn ta...?”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tập Kích

Nàng thoáng ngạc nhiên khi hắn hỏi thẳng như vậy, hồi lâu mới cười : “ Hà tất phải như vậy.”

“ Từ lần đầu tiên gặp nàng đã định, nàng phải thu ta.” Tư Giai Âu Thần không quản danh hiệu Trang chủ một trong Tứ đại Sơn Trang danh chấn thiên hạ mạnh mẽ tuyên bố. Đôi mắt hữu thần tạo nên sự kiên nghị khó nói.

Nàng khẽ cười, lơ đãng nói : “ Ày, ta thật mới vai.”

Tư Giai Âu Thần lập tức chạy đến xoa bóp hai bên vai nàng, bờ vai mảnh khảnh, mặc dù cách mấy tầng lụa vẫn mềm mịn lạ thường. Hắn gian nan nuốt một ngụm nước bọt, hít lấy mấy đợt hương êm dịu.

Tư Nguyệt nhận được cổ khí nóng từ hắn, vỗ nhẹ lên bàn tay không yên phận kia : “ Ta biết rồi.”

Nửa đêm, trăng sáng bàng bạc chiếu rọi một dải đất mênh mông. Tiếng lá cây xào xạc mang theo cổ hơi thở quý dị bao trùm lấy toàn viện. Tư Nguyệt mở bừng mắt, bật dậy phi thân ra ngoài.

“ Nguyệt Nhi ! Nàng không sao chứ ?” Tư Giai Âu Thần điểm chân nhảy đến cạnh nàng, hiển nhiên đã cảm nhận được sự kỳ lạ ẩn trong bóng đêm.

“ Đến rồi !” Nàng nhàn nhạt nhướn mày.

Vừa dứt lời, sập trong màn đêm ẩn hiện gần trăm tên hắc y nhân, mũi kiếm lóe sáng dưới ánh trăng mang theo hơi thở quý dị tràn đầy sát khí.

Xem ra mục tiêu của chúng là nàng.

Tư Giai Âu Thần cau mày : “ Nguyệt Nhi, nàng rời khỏi trước đi.” Nói xong liền rút thanh bạch phiến bên hông ra.

Tư Nguyệt nheo mắt, tựa tiểu phi tiểu : “ Người nghĩ ta vô dụng vậy à ?” Nàng vốn không thích phiền phức nhưng kẻ năm lần bảy lượt tìm đến nàng, không trả lễ sẽ khiến thiên hạ chê cười !

Tư Giai Âu Thần sững người, cười khổ, hắn quên mất nữ nhân này không giống bao nữ nhân khác, võ công của nàng có thể còn cao hơn cả hắn. Bất chợt nhớ lại lần trước, hắn lo lắng nói : “ Nàng sẽ không sao chứ ?”

“ Không sao !”

Không đợi đám hắc y nhân động thủ, Tư Nguyệt rút ra sáu sợi băng tằm ti, phi thân lên không trung, bạch y như họa, băng tằm ti rã ra từng đoạn nhỏ mang theo hàn khí kinh người bắn ra bốn phía, vô thanh vô tức.

Chỉ thấy phượng mĩ câu hồn lạnh nhạt, tà lụa tung bay như nét tranh thủy mặc vùng vẫy giữa không trung, đẹp đến mê người. Hắc y nhân gần trăm tên lần lượt ngã xuống, mũi băng tầm ti đâm sâu vào tim, rỉ ra một giọt máu.

Từ Giai Âm Thần lặng người, gió đêm phàn phật nâng ba nghìn sợi tóc dài của hắn. Đêm nay thật lạnh...

Giải quyết xong đám hắc y nhân, Từ Nguyệt và Từ Giai Âm Thần liền đi tìm những người khác, tất cả đều không bình an. Song nàng quét qua một lượt, âm trầm hỏi : “ Tích Ngạo đâu ?”

Cổ Phi giật mình : “ Lê nào...?”

“ Hừ, đuổi theo !” Chắc chắn có người “ cháy nhà hôi cửa”, rốt cuộc là ai muốn bắt Tích Ngạo ? Lê nào liên quan đến Cực Sát Phong ? : “ Cử người đi báo cho Mộc Sát Sơn Trang biết.” Nói xong liền phi thân đi tìm người.

Thật may Tích Ngạo luôn mang theo túi hương mà nàng đưa cho, Từ Nguyệt nương theo mùi hương đuổi ra đến ngoại thành. Phía trước xuất hiện mười mấy hắc y nhân, có một kẻ vác theo bao bố lớn, nàng đoán không lầm thì bên trong chính là Tích Ngạo. Kinh công đám người này đều là thượng đẳng, Từ Nguyệt đành dừng đến kinh công thượng thừa trong tam trọng kinh lướt tới, chắn trước mặt đám hắc y nhân.

Kẻ dẫn đầu đám hắc y nhân giật mình, cả đám lùi về phía sau : “ Người... tại sao biết “Tật Long Vân Trung Hành” ?”

Nàng bình thản nói : “ Trả hắn lại cho ta.”

Đám hắc y nhân thấy khí tức áp chế trên người Từ Nguyệt, trên trán cũng đổ ra mấy tầng mồ hôi lạnh, cắn răng nói : “ Đừng hòng ”

“ Tốt !” Nàng cười nhạt, bàn tay xoay nhẹ vận khí nâng lên mấy phiến lá khô, “vút” một tiếng, mấy phiến lá hữu lực bắn tới.

Tuy có chuẩn bị nhưng đám hắc y nhân vẫn không thoát khỏi, năm tên bị cắt trúng yết hầu liền ngã xuống. Hắc y nhân dẫn đầu ra hiệu cho những tên còn lại : “ Các ngươi đưa hắn đi trước, ta ở lại giữ chân đợi tam gia đến.”

Một trận gió thổi đến, bên tai hắc y nhân dẫn đầu nhẹ phà ra hơi thở ấm áp, thanh âm mềm mại như gió xuân : “ Tính toán thật tốt.” Sợi băng tầm ti rung lên, đầu hắc y nhân kia đã rơi xuống đất, lăn lóc đánh gãy tầng lá khô hòa theo thanh âm của gió.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Thức Tỉnh (1)

Đám hắc y nhân còn lại run rẩy nhìn nhau, thủ đoạn đó...bọn chúng chắc chắn không phải đối thủ.

Nàng u lãnh cười : “ Muốn chết từ tế thì trả hắn lại cho ta.”

Đám hắc y nhân lặng lẽ nhìn nhau, đương lúc sợ hãi thì bên trong rừng vang lên thanh âm cười khàn : “ Thiên Hải Lâu chủ, hạnh ngộ.”

Từ Nguyệt nhướn mày nhìn theo hướng phát ra thanh âm.

Gió xào xạt thổi, một nam nhân vận y phục màu xám tro, tầm ba mươi tuổi, mắt hồ ly giả hoạt lướt theo gió bay đến chắn trước mặt đám hắc y nhân. Xung quanh bị bao trùm bởi hơi thở của cả trăm sát thủ.

“ Đại gia !” Đám hắc y nhân mừng rỡ kêu.

Nam nhân kia vừa hạ xuống liền đánh giá Từ Nguyệt một lượt, đáy mắt tràn đầy kinh ngạc song mỉm cười : “ Thiên Hải Lâu chủ, người này là của chúng ta.” Hắn vừa chỉ vào bao bố chứa Tích Ngạo vừa nói.

Từ Nguyệt không kiên nhẫn nhíu mày : “ Đừng nhiều lời.” Nếu nàng đoán không nhầm nam nhân này tầm Huyết Lệ câu, khẩu khí thật lớn.

“ Vậy thì tại hạ không khách khí.” Hắn gật đầu cười, ra hiệu cho đám sát thủ xông lên.

Nàng lạnh lùng vung tay, rút thanh hắc ngọc phiến bên hông ra, nhẹ nhàng vuốt một cách. Sa quyền đen tuyền lạnh lạnh, ánh trăng chiếu vào hắc ngọc sáng lóng lánh. Khẽ hô : “ Phong Trầm Lâu Lan”. Thân pháp thanh tao, đơn giản mà phiêu ảo.

Phong trầm xoáy tới, bốn phương càn quét, đám sát thủ sắc mặt đại biến nhanh chóng thì pháp né tránh. Nam nhân gọi là đại công tử kia cũng sững sờ, nội lực này thực sự bá đạo.

Không đợi đám sát thủ trở tay, nàng tiếp một chiêu : “Bàng Hoa Phát Liễu !” Rừng cây bát phương bị trăm phong đã tới vỡ vụn, rừng hàng cây ụnh

uỳnh ngã xuống. Đám sát thủ không kịp né tránh, từng người một lặng lẽ ngã xuống.

“Ngươi...” Nam nhân kia trừng mắt, môi mấp máy.

Nàng cười lạnh, nhanh như chớp phi tới trước mặt hắn, xoay tay tung một chưởng vào ngực.

Chỉ thấy đôi phượng mâu xám tro lạnh lẽo như giếng cổ, lạnh đến mức khiến hắn không tự chủ được mà run rẩy. Hắn phun một ngụm máu, cười khan, giang hồ xem ra sắp đổi chủ rồi...

Giết sạch tất cả, Tư Nguyệt mở bao bỏ ra, Tích Ngao bị trúng mê hương vẫn đang ngủ say như chết. Nàng mỉm cười, béo má hắn: “Tiểu tử!”

Lúc nàng trở về viện, những sát thủ còn lại đã được giải quyết sạch sẽ. Trong đại sảnh, Cổ Phi, Tà Dung và người của hai bên thế lực đều có mặt đầy đủ. Từ Giai Âu Thần sau khi cho người kiểm tra thì thể mới nói: “Đám người muốn giết nàng vẫn chưa tra ra, còn đám người bắt Tích Ngao có lẽ là người của Huyền Ảnh Môn. Tên đại công tử kia ta đoán không nhầm chính là Trưởng tử của Môn chủ Huyền Ảnh Môn Mộc Linh Tinh.”

Cổ Phi cau mày: “Huyền Ảnh Môn tại sao phải bắt Tích Ngao?”

“Gần đây Huyền Ảnh Môn có dị động, chắc chắn có người ra giá cho Huyền Ảnh Môn bắt Tích Ngao.” Từ Giai Âu Thần dăm chiêu.

“Tích Ngao là đệ tử của Cực Sát Phong, nếu có kẻ muốn bắt hắn không chừng có liên quan đến Cực Sát Phong. Cho người chuyển lời tới Mộc Sát Sơn Trang đi.” Tư Nguyệt lên tiếng.

Cổ Phi lắc đầu: “Vừa nãy ta cho người sang báo cho Mộc Sát Sơn Trang thì họ nói Cực Sát Phong đã rời khỏi nơi này, còn nói nhờ chúng ta chăm sóc Tích Ngao.” Hắn ngừng một lúc lại nói: “Giao thương của Mộc Sát Sơn Trang chủ yếu ở Tề quốc mà hoàng đế nước Tề đang thắt chặt quyền hành, hắn có lẽ trở về để giải quyết.”

Từ Giai Âu Thần cười lạnh, đáy mắt lóe sáng: “Cực Sát Phong có thể đưa Mộc Sát Sơn Trang trở thành một trong Tứ Đại Sơn Trang trong giang hồ, đừng nói Tề quốc nhỏ bé, cho dù cả đại lục hắn đều không sợ.” Làm đối thủ bao nhiêu năm với hắn, Từ Giai Âu Thần là người biết được năng lực của hắn ở mức nào. Một Tề Duyệt Phong có thể làm hắn lo sợ vậy sao?

Đương lúc căng thẳng, thuộc hạ Huyền Lâm của Từ Giai Âu Thần vội vã chạy vào: “Trang chủ, Lâu chủ, đám người tập kích ám sát trong viện là người của Quỷ Thủy Môn.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Thức Tỉnh (2)

Từ Giai Âu Thần nhăn mày, âm trầm nói: “Tiếp tục điều tra.” Hắn quay sang Tư Nguyệt: “Quỷ Thủy Môn có quan hệ mật thiết với Thần Mã Cung.” Thần Mã Tướng quân là nỗi ám ảnh của chính phái, danh vọng trong tà phái lại cực kỳ cao. Lần này ông ta xuất thủ là vì điều gì?

“Thần Mã Tướng quân mặc dù thuộc tà phái nhưng ám sát không phải sở thích của hắn.” Cổ Phi suy tư.

Tà Dung gật đầu: “Đúng vậy.” Song nghi hoặc: “Lẽ nào có kẻ muốn giá họa? Thiên Hải Lâu và Bắc Băng Thần Cung đều là môn phái trung lập, nếu hãm hại Cung chủ, kẻ được lợi chắc chắn là người của chính phái.”

Tư Nguyệt gõ vài tiếng lên bàn, mắt khép hờ mãi đến một lúc sau mới lên tiếng, giọng nói âm trầm, lạnh lẽo: “Tà Dung, Bắc Băng Thần Cung có bao nhiêu người?”

Tà Dung bước lên trước mặt nàng, cách tầm hai trượng, cung kính nói: “Bắc Băng Thần Cung có một vạn tám nghìn người, Thiết Băng kỵ gồm bốn nghìn người, Sát Thiết đoàn gồm năm nghìn người. Trước kia Bắc Thần Ngọc Chi bị thất lạc, Cung chủ mất tích nên Thiết Băng kỵ và Sát Thiết đoàn đều không thể điều động. Nay người có Bắc Thần Ngọc Chi, trên dưới Bắc Băng Thần Cung đều cung kính nghe lệnh.”

Nàng gật đầu một cái, hướng Cổ Phi: “Còn Thiên Hải Lâu?”

“Thiên Hải Lâu hiện tại có bảy nghìn người, Hắc Phong Hội huấn luyện ba nghìn sát thủ đội lệnh. Bảy mươi hai phân đà trên khắp ngũ quốc là hai nghìn người.” Cổ Phi ước chừng nói.

“Quy Hải Sơn?” Nàng quay sang nhìn bốn đại hán từ ngai cuối hàng ghé, họ chính là chủ quản tam thập lục động, trước kia bị Diệt Đông Thành áp chế phải chịu khổ không ít nay đều quy thuận dưới trướng Thiên Hải Lâu.

“Tam thập lục động Quy Hải Sơn tổng cộng có chín nghìn người làm bốn đạo và ba đoàn.” Hán tử ngai ghế đầu tiên trong bốn người, Nhậm Hiền Tề nói.

“Ta nghe nói Tam thập lục động lợi hại nhất là chế tạo vũ khí ? Ba núi mỏ sắt trên Dục Vân sơn đều là của các người ?” Tư Nguyệt mỉm cười.

Nhậm Hiền Tề gật đầu : “ Không giấu Lâu chủ, nói về chế tạo vũ khí Quy Hải Sơn tuyệt đối tự tin. Không nói một số nước nhỏ và vài tộc người thiểu số, nhiều môn phái lớn trong đều phải đến Quy Hải Sơn đặt hàng ”

“Tốt. Nghe đây ! Cô Phi, Tà Dung, Nhậm Hiền Tề ! Các người hãy triệu tập tất cả các chủ chốt trong vòng hai mươi ngày có mặt tại Bắc Băng Thần Cung. Cô Phi, gọi Hàn Dực, Mạc Thương và Hạ Trác trở về. Chuyện ở Tần quốc tạm thời giao cho người của Từ Giai Sơn Trang. Bên Thanh Loan quốc cũng gọi đến đây. Đợi Tích Ngao đấu xong lập tức lên đường đến Bắc Băng Thần Cung” Tư Nguyệt nghiêm giọng nói, mang theo sắc thái âm trầm.

Cô Phi kích động : “ Lâu chủ, người muốn... ”

“Người nói đúng, chúng ta là người của giang hồ, giao thương tất nhiên quan trọng nhưng cũng không thể để người khác xem thường. Tà Dung, người cảm thấy thế nào ? “ Nàng liếc nhìn Tà Dung vẫn đang trầm ngâm.

Tà Dung nở nụ cười, thần thái sang lóa như trẻ ra mười tuổi : “ Tất cả đều nghe theo lời của Cung chủ. Băng Băng Thần Cung chìm trong bão tuyết mười sáu năm cuối cùng đã có thể tỉnh giấc.”

Nàng nhàn nhạt cười : “ Bồn tọa nhất định san bằng Quý Thủy Môn và Huyền Ảnh Môn.” Tuy Tư Nguyệt muốn thay đổi, muốn quên đi quá khứ nhưng không có nghĩa nàng sẽ dễ mặc người khác chà đạp, tùy tiện tính kế. Nàng vẫn là Tư Nguyệt, dã tâm của nàng lớn hơn bất kỳ ai, năm đó nàng thống nhất thị trường thế giới thì hôm nay nàng cũng có thể thống nhất giang hồ. Nàng quét mắt qua một lượt, mỉm cười : “ Các người muốn chính hay tà ? ”

Cô Phi quý xuống, đáp : “ Không có chính hay tà, chỉ có kẻ mạnh và yếu.”

Tất cả người của Thiên Hải Lâu, kể cả những tiền bối vì muốn quy ẩn giang hồ cũng không tránh được nhiệt huyết sôi sục quý theo Cô Phi, Vương Luân cười to : “ Ta vì chán lũ chính phái mồm to, lão già Thần Mã lại chui rúc nên mới thoái đạo quy ẩn. Bây giờ có chuyện vui như vậy làm sao ta bỏ lỡ.”

Những người kia cũng gật đầu.

Tà Dung khụy gối một chân hơn bốn mươi người của Băng băng Thần Cung quý : “ Dũng sĩ Bắc Băng Thần Cung tuyệt đối không ngại vấy máu.”

“ Tuyệt đối không ngại vấy máu !!! ”

Bốn thủ lĩnh Quy Hải Sơn nhìn nhau, “ đông ” một tiếng (quý đó) : “ Quy Hải Sơn nguyện theo Thiên Hải Lâu chủ, đến chết không từ ! ”

Tư Nguyệt ngồi trên ghế, thần thái u lãnh mà cao ngạo, nở nụ cười đẹp như đóa Mạn Đà La, đẹp nhưng đầy nguy hiểm : “ Tốt ! Bồn tọa sẽ không khiến các người thất vọng ”

Từ Giai Âm Thần này giờ vẫn im lặng mỉm cười nhìn Tư Nguyệt, nàng ngạo khí kinh thiên, nàng uy khí tuyệt diệu, đây chính là nữ nhân cả đời này hân hận nguyện theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 70: Giận Dữ Vì Hồng Nhan (1)

Sáng hôm sau, vốn tưởng có kẻ muốn ly gián Thiên Hải Lâu và Thần Mã Cung không ngờ chương môn nhân tất cả các cung phái, bất kể chính hay tà đạo đều bị tấn công, giang hồ một lần nữa dậy sóng. Đại Hội Vô Lâm bị tạm hoãn, Đại Hội Tiểu Long vẫn được tiếp tục, dù sao cũng chỉ còn vài trận.

Tích Ngao giao đấu với Triều Tang. Kiếm pháp Triều Tang lấy nhu chế cương, đồng thời nội công so với Tích Ngao cơ hồ cao hơn nên Tích Ngao chỉ có thể thủ không công. Liên tiếp bị Triều Tang giáng mấy đòn, mặc dù Tích Ngao tránh được nhưng nội kinh của kiếm khí trực tiếp đối đầu với nguồn nội lực nghịch thiên mà Cực Sát Phong truyền cho Tích Ngao khiến hắn bị đả thương nghiêm trọng.

Sau một hồi giằng co, nhân lúc Triều Tang sơ suất, Tích Ngao vung chương, “Từ Hà thần công” tuy vẫn chưa được thành thực nhưng chương khí vẫn mạnh mẽ đầy uy lực, Triều Tang trúng chương chương, lao đảo lui về phía sau.

Đột nhiên mâu quang Triều Tang lóe sáng, cắn răng phi lên không trung hạ một chiêu : “ Lãng Tử Hồi Đầu ! ” Kiếm khí cuộn cuộn lan ra song hấn nhún người đến phía sau Tích Ngao, ngưng tụ chân khí màu vàng nhạt trên lưỡi kiếm, nhanh như chớp kiếm khí bắn ra tứ phía : “ Thanh Phong Tổng Sát ! ”

Tích Ngao cả kinh, dùng khinh công né tránh, bất quá kiếm khí quần phong loạn vũ, Tích Ngao thương tích đầy mình. Hắn khụy một gối xuống đất, nghiêng đầu nhìn Tư Nguyệt. Không ! Hắn nhất định phải chiến thắng rồi tự mình rửa thù cho Hàn Vũ ca ca. Tích Ngao xoay người, chớp mắt phi đến trước mặt Triều Tang, chương ra bốn chương liên tiếp, ba chương đẩy cho Triều Tang thoái lui, chương cuối cùng tóa ra khí phong đá vào tim Triều

Tang.

Triều Tang bất ngờ chỉ có thể hứng chịu từng đợt khí đánh tới, lúc ngã xuống môi vẫn mỉm cười. Gặp được một đối thủ như vậy hẳn đã vui rồi.

Ngay sau đó, Tích Ngạo cũng ngã xuống...

Từ Nguyệt bước đến đỡ Tích Ngạo dậy, xoa xoa đầu hắn : “ Tiểu tử, giỏi lắm.” Chiều cuối cùng kia chính là Cử Ân Tề Mi nằm trong bộ chương pháp Bắc Minh Thần công. Nàng chỉ mới thi triển cho hắn xem một lần, không ngờ tiểu tử này có thể ghi nhớ được.

Vừa xoay người định rời đi, Cô Phi đã chạy đến báo : “ Lâu chủ, sáu thiếu niên ngoại trừ Tích Ngạo và Triều Tang tất cả đều bị mất tích. Hân Vũ tiểu tử đang dưỡng thương trong viện cũng bị bắt mất.”

Từ Nguyệt nhíu mày, đáy mắt trào dâng tia u lãnh. Nàng quay sang Tử Giai Âu Thần.

Hắn thở dài : “ Tin tức đã bị truyền ra. Là Quỷ Thủy Môn.”

Lại là Quỷ Thủy Môn !

Đúng lúc này, cửa lớn sân đấu bị đánh gãy, một nam tử vận bạch y, tóc dài phiêu dật bước vào. Phía sau là hai tên thuộc hạ vận y phục đen. Hắn bước đi thong dong cơ hồ như đang đi dạo trong vườn hoa nhà mình.

Hai bên khán đài đang tranh cãi kịch liệt, tà phái nói chính phái vu cáo, chính phái nói tà phái ác độc, cơ hồ nước miếng muốn nhấn chìm cả nơi này trong phút chốc liên im bật. Thật lâu sau đó, một lão nhân tà giáo mới cất tiếng : “ Đó có phải Nhị công tử của Thần Mã Cung ?”

Thành chủ Đô Long thành vội vã bước từ trên đài xuống : “ Xin chào nhị công tử.” Thành chủ Đô Long thành tuy nói trung lập nhưng danh tiếng Thần Mã Tướng quân không phải nói giỡn, hẳn có mười cái mạng cũng không dám bắt kinh.

Bên cạnh Thành chủ Đô Long thành là Hư Không trụ trì Thiếu Lâm Tự, khuôn mặt hiền từ, phúc hậu mỉm cười chào bạch y nam tử kia.

Bạch y nam tử vẫn giữ vẻ hững hờ song khiến người ta kinh ngạc là hắn mở miệng hướng Hư Không trụ trì : “ Hư Không trụ trì, chào.” Hắn liếc một vòng quanh khán đài, mang theo hơi thở lạnh nhạt mà đáng sợ rồi dừng trên người Từ Nguyệt, điểm chân một cái đến trước mặt nàng : “ Ngươi còn nhớ lời hứa ?”

Bất giác nàng sờ vào chuỗi bạch ngọc chạm rồng của Xà tiên quần trên tay, khẽ gật đầu, mỉm cười.

Từ Giai Âu Thần nhướn mày : “ Hành Vân, ngươi muốn gì ?”

Bạch y nam tử Hành Vân liếc nhìn Từ Giai Âu Thần, đáy mắt lóe lên tia hứng thú, nhàn nhạt buông một chữ : “ Đấu.”

Thành chủ Đô Long thành cúi thấp đầu, một bên là Trang chủ Từ Giai Sơn Trang nằm trong Tứ Đại Sơn Trang danh chấn thiên hạ, một bên là đệ tử của Thần Mã Tướng Quân đứng đầu tà phái, hẳn thực bất lực. Bất quá nhiều Tiểu Long mất tích như vậy, hẳn không thể dễ loạn càng thêm loạn, cần rằng nói : “ Hai vị xin nghe ta nói một câu, hôm qua Quỷ Thủy Môn tấn công nhiều bang phái, bây giờ bắt cóc sáu bị Tiểu Long, mong hai vị bỏ qua ân oán ngồi lại bàn kế một chút.”

Hành Vân thản nhiên : “ Chuyện đó ta không cần biết. Hôm nay ngươi nhất định phải đấu với ta.” Hắn đưa ngón trỏ đẹp như bạch ngọc chỉ về phía Từ Nguyệt.

Từ Giai Âu Thần hí mắt thấy Từ Nguyệt có vẻ không thích thú mấy liền cười lạnh : “ Nếu muốn đấu, bốn Trang chủ sẽ bồi ngươi.”

Nói xong cả hai bay lên võ đài. Quả thực giang hồ luôn không thiếu màn anh hùng giận dữ vì hồng nhan. Bất quá hiện nay Từ Nguyệt đang cái nam trang, vậy là Từ Giai Âu Thần rất tự nhiên đội lên cho mình cái thanh danh đoạn tụ

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Giận Dữ Vì Hồng Nhan (2)

Võ công Từ Giai Âu Thần so với Hành Vân kẻ tám lạng, người nửa cân. Trên võ đài, hai người đều vận bạch y, một kẻ tiêu sái giáo hoạt, một kẻ lạnh nhạt, cô độc đích thực long tranh hổ đấu.

Hành Vân thi triển bộ Thần Mã tâm pháp và Nhất Đoạn Chỉ, từng chiêu đều vô cùng hiểm độc, khí thế bức người. Từ Giai Âu Thần mềm dẻo linh hoạt với kiếm bộ Hồi Phong Lạc Nhạn, cả hai đánh đến thiên hôn ám địa, võ đài nhanh chóng nứt ra từng mảnh, cảnh tượng kinh hoàng.

Hành Vân hô : “ Thiên Sát Cường Khí !” Hần vận chưởng bắn về phía Tử Giai Âm Thần, nhanh như chớp.

Tử Giai Âm Thần nhú mày, nghiêng người trượt trên nền võ đài song dặm chân phi lên không trung : “ Bỉ Dực Song Phi !” một cước hạ xuống, nền đá chia làm hai, lại tiếp : “ Thiên Địa Hạc Trường !” Đây chính là chiêu thức giúp kiếm bộ Hồi Phong Lạc Nhạn nằm trong thập nhị tuyệt kỹ của võ lâm. Biến thức như ảo, tựa như mê hoặc, mắt thấy Tử Giai Âm Thần đứng ở mép võ đài trong chớp lát đã nhảy đến trước mặt Hành Vân một chưởng lại một chưởng đả vào người hắn.

Hành Vân phun ra ngụm máu song lấy lùi làm tiền : “ Thiên Ma Quân Hoành Bộ !” Hần đưa chân, từng bước nện xuống, cả võ đài rung lên mạnh mẽ.

Đương lúc kịch liệt, từ trên không trung bắn xuống một đạo chưởng phong.

Tư Nguyệt nhướn mày, hô : “ Âm Thần !”

Phía sau màn khói bụi mịt mù, Tử Giai Âm Thần và Hành Vân ngã xuống nền đá lạnh, máu tươi rướm ra, ngũ tạng lục phủ như đảo lộn.

“ Võ lâm trung nguyên thật náo nhiệt !” Một lão quái tầm bảy mươi mấy tuổi, tóc trắng, trên khuôn mặt già nua xăm một con bạch hổ hạ xuống võ đài.

Tư Nguyệt phi đến đỡ Tử Giai Âm Thần dậy : “ Cố chịu.” Nàng khẽ nói, tay điểm ba huyệt ổn định nội lực cho hắn.

Hai tên thuộc hạ của Hành Vân cũng vội chạy đến giúp hắn điều khí, mắt liếc lão quái kia nhưng không dám xông lên.

Hư Không trụ trì ngạc nhiên, chậm rãi lên tiếng : “ Bạch Hổ trưởng lão hạ cố đến Võ lâm trung nguyên không biết vì sao lại đả thương người ?”

Nhắc tới Bạch Hổ trưởng lão lại nhìn cách ăn mặc của lão quái, trên dưới khăn đài như bùng nổ. Ai cũng biết, thế lực ngoài Võ lâm đáng sợ nhất chính là Kỳ Hắc Luân, mà Bạch Hổ trưởng lão nằm trong tứ đại thần pháp dưới trướng Thiên Tàn Vương Hồ Quân. Mà võ lâm trung nguyên và họ đều là nước sông không phạm nước giếng, bây giờ Bạch Hổ xuất hiện ở Đại hội Võ lâm lại ra chiêu khiêu khích như vậy, xác thực quá đáng.

Bạch Hổ lão quái cười lạnh : “ Ta phụng mệnh Vương đến lấy Bách Thần Ngọc Chỉ. Các người giao ra thì sẽ được sống.”

Hư Không trụ trì đáp : “ Bách Thần Ngọc Chỉ là bảo vật của Cung chủ Bắc Băng Thần Cung, Bạch Hổ trưởng lão muốn cướp đoạt đã vi phạm giao ước giữa Võ lâm trung nguyên và Kỳ Hắc Luân.”

“ Lão trọc, người đừng nhiều lời !” Dứt lời, xung quanh khán đài xuất hiện hơn mấy trăm hắc y nhân khoác áo đen, đeo mặt nạ bạc.

“ Hắc Luân ky...” Một lão nhân trên khán đài kinh ngạc kêu.

Tà Dung, Cổ Phi cùng người của Bắc Băng Thần Cung và Thiên Hải Lâu chạy đến bảo vệ Tư Nguyệt, Tà Dung nói : “ Một Kỳ Hắc Luân nhỏ nhoi như vậy mà dám ngông cuồng !”

Bạch Hổ lão quái để ý thấy cờ của Bắc Băng Thần Cung liền phi đến trước mặt Tà Dung, nhanh như chớp vung tay chưởng tới.

Tà Dung sững sờ, Tư Nguyệt bật dậy một tay đỡ Tử Giai Âm Thần một tay tiếp chưởng Bạch Hổ lão quái. Nội lực hai bên đối nghịch, Bạch Hổ lão quái trừng mắt, rút tay thoái lui ba bước.

Cả khán đài ồn ào, kinh hãi. Nói đến tứ đại thần pháp của Kỳ Hắc Luân, ai mà không biết võ công thượng thừa, nếu so với các nhân vật nổi danh ở võ lâm trung nguyên chỉ hơn không kém. Vậy mà thiếu niên trước mặt không quá mười tám lại tiếp chiêu bức hắn lùi bước, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên.

Tư Nguyệt lạnh lùng nhìn Bạch Hổ lão quái, giao Tử Giai Âm Thần cho Cổ Phi rồi xé bàn tay tinh mịn như bạch ngọc lên, ánh dương quang chiếu thẳng vào chiếc nhẫn bạch ngọc đeo trên ngón tay cái, lóng lánh : “ Muốn nó ?”

Hư Không trụ trì kinh ngạc : “ Bách Thần Ngọc Chỉ ?”

Chỉ thấy thiếu niên vận y phục màu thanh thiên hào sảng, tóc búi bạch ngọc quan, mi mục như vẽ, vừa sắc bén vừa lạnh lùng. Mâu quang bằng bạc, âm trầm không thấy đáy. Dáng dấp mang theo bá khí của bậc đế vương, ngạo khí bất tuân.

Bạch Hổ lão quái cười to : “ Không tệ ! Người nếu giao Bách Thần Ngọc Chỉ cho ta, ta sẽ tha cho người một con đường sống.” Tuy nói vậy nhưng trong lòng lão có chút lo lắng, võ công của người trước mặt thực sự không đơn giản.

Tư Nguyệt cười lạnh, rút thanh hắc ngọc phiến đeo bên hông ra, bình thản nói : “ Bốn tóa cũng muốn biết, các người không tha cho bốn tóa con đường sống như thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Cường Giả (Kẻ Mạnh)

Giang hồ có thể không biết Bách Thần Ngọc Chỉ nhưng chắc chắn biết Hắc Nguyệt Đăng Long Phiến. Hắc ngọc phiến vừa đưa ra, khán đài một lần nữa bùng nổ. Gần đây giang hồ đồn đãi, Cung chủ kế vị Bắc Băng Thần Cung chính là Tân Lô chủ Thiên Hải Lô, người gần đây gây không ít sóng gió trong giang hồ, mệnh danh Hoạt Sắc Diêm La – Lạc Tẩn Thiên.

Bạch Hồ lão quái cười lạnh : “ Ngựa non háu đá ! ” Dứt lời, hắn rút từ trong tay áo ra một đôi Bán Nguyệt Dao lao lên.

Tư Nguyệt cười nhạt, hắc ngọc phiến phát nhẹ, bốn đạo trảm phong tung ra, cuộn cuộn như vũ bão. Bạch Hồ lão quái kinh ngạc, né được ba đạo còn đạo cuối cùng bức hắn lùi hơn một trượng.

“ Atula Công ! Thứ thứ bảy : Bạch Tiêu Hồn Vãn ! ” Bạch Hồ lão quái mạnh mẽ thi triển, đạo phong mang theo cỗ nội lực phi thường ào diệu.

Nàng xoay một vòng trên không trung, nhẹ nhàng né tránh. Vừa lúc đáp xuống, Tư Nguyệt như mây nhìn chường kinh đang bắn tới.

Từ Giai Âu Thần cắn răng bật dậy.

Gió lốc một mảng, xung quanh khói bụi mịt mù. Nền võ đài chấn chặt vết hằn sâu.

Bạch Hồ lão quái đang cười đến sáng khoái thì cả người liền khựng lại, đằng sau lớp bụi kia, bóng dáng vận thanh y chậm chạp hiện ra. Tư Nguyệt dùng tay đỡ chường kinh của hắn, khỏe mỗi nhếch lên nụ cười kinh diêm.

“ Cực.”

“ Băng.”

“ Thiên.”

“ Sát...”

Bốn chữ ngắn gọn, đạo nội lực trong tay nàng rầm rẫn một tiếng rồi hóa thành viên băng tròn vô tình lăn xuống đất vang lên mấy tiếng “cốc cốc”.

Cả khán đài giờ đây chỉ còn sự im lặng.

“ Ngươi... Ngươi đã luyện đến tầng thứ mấy Bắc Minh Thần Công ? ” Bạch Hồ lão quái không tin nổi mắt mình.

Vấn đề này khiến cả võ đài hồi hộp đợi chờ. Không ít chưởng môn nhân các phái, thậm chí Hư Không trụ trì cũng chờ đợi. Phải biết năm đó võ công Tiêu Thượng đầu lợi hại cũng không thể trực tiếp băng hóa như vậy.

Nàng bình thần nói : “ Tầng 8.” Không đợi Bạch Hồ lão quái hoàn hồn nàng lướt tới tung một chưởng : “ Dung Băng Kích ! ” Nội lực xung kích, chưởng phong càn quét xung quanh.

Bạch Hồ lão quái bị đánh bật ra, khụy một gối xuống đất. Hắn nheo mắt, quyết định đồng quy vu tận : “ Atula Công ! thứ thứ mười hai : Hỗn Động Nhất Phá ! ” Cường khí bùng nổ, cơ bắp hắn như muốn phá bỏ lớp da, vằn lên từng tia máu. Xung quanh đá cuội lần lượt bay lên, vằn vự.

Tư Nguyệt hừ lạnh, dùng khinh công chạm đến khối cường khí hỗn động của Bạch Hồ lão quái, hai bàn tay trước ánh mắt kinh hoàng của cả khán đài xé bỏ lớp cường khí, trực tiếp vung chưởng : “ Hàn Băng Chưởng ! ”

Bạch Hồ lão quái liên tiếp phun ra mấy ngụm máu, cả người hóa băng.

Nàng dùng hắc ngọc phiến đưa tới đạo phong trảm khiến Bạch Hồ lão quái vỡ vụn, máu tươi cùng xác thịt hóa băng nhầy nhụa.

“ Giết hết ! ”

Môi anh đào khẽ nhếch, liếc mắt nhìn đám hắc y nhân gọi là Hắc Luân kỵ.

Võ lâm Trung Nguyên hôm đó chỉ thấy, nữ nhân mang theo bá khí ngạo nghễ đỡ lấy Từ Giai Âu Thần, Trang chủ Từ Giai Sơn Trang rời đi. Phía sau, Thiên Hải Lô và Băng Bắc Thần Cung được lệnh đại khai sát giới, cái gì gọi là Hắc Luân kỵ ? Đều là kẻ bị thịt.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Trở Lại Hoàng Cung 1

Trở về viện, Tư Nguyệt lập tức ra lệnh hai bên Thiên Hải Lâu và Bắc Băng Thần Cung kết hợp với người của Từ Giai Sơn Trang điều tra tông tích của Tổng Hàn Vũ. Tất cả mọi chứng cứ đều quy về Quý Thủy Môn khiến không ít người vừa tức giận lại nghi hoặc. Vốn dĩ Quý Thủy Môn chỉ là một môn phái nhỏ trong giang hồ, có gì bây giờ phải chuốc nhiều thù oán như vậy? Những tiểu long mặc dù võ công vượt trội nhưng cũng chỉ là những thiếu niên, lẽ nào bọn chúng muốn luyện công phu bàn môn tả đạo gì?

Suốt mấy ngày, Đô Long thành như muốn nổ tung. Đến ngày thứ sáu, Tư Nguyệt điều một số người hỗ trợ Tổng gia ở lại Đô Long thành trợ giúp còn nàng mang theo vài người đi đến sào huyệt Quý Thủy Môn. Duệ Từ Sơn. Trước đó nàng còn ra lệnh giữ nguyên ban bố như cũ, ngoài nàng và Đào Thiên - Trư Vân thì mọi người đều phải khởi hành đến Bắc Băng Thần Cung. Sau khi nàng tìm được Tổng Hàn Vũ liền đến đó tụ họp.

Tích Ngao nằng nặc đòi đi theo Tư Nguyệt, nàng không nói hai lời lập tức giao hãn cho người của Mộc Sát Sơn Trang. Trong đêm đó, Từ Giai Sơn Trang vì mất trắng hai thương tâu nên vô cùng rối rắm, Từ Giai Âu Thần đành cũng phải quay về giải quyết nên tạm thời cáo từ. Hãn giao cho nàng Ngạc lệnh đề chữ Giai, đó chính là tín vật hiệu lệnh của Từ Giai Sơn Trang, chỉ nhận vật không nhận người. Đồng thời còn nắm giữ bí mật ít ai biết, đó là lệnh bài điều động binh đoàn Ma Vân Kim Long Sĩ.

Duệ Từ Sơn nằm ở phía Bắc Tề quốc, cách Kinh thành Tề quốc mấy trăm dặm, là một vùng hẻo lánh. Để nắm bắt tin tức linh thông, ba người Tư Nguyệt quyết định cưỡi ngựa lên đường. Thiên Hải Lâu, Bắc Băng Thần Cung và Quý Hải Sơn chia làm năm đạo người theo các đường thủy, bộ, sơn tề tụ Bắc Băng Thần Cung.

"Tiểu nhị, lấy một bình Long Tinh thượng hạng!" Dừng chân tại một quán trọ ven đường, Đào Thiên lau ghế, mời Tư Nguyệt ngồi rồi lớn tiếng gọi.

Tư Nguyệt khép hờ mi: "Còn bao nhiêu dặm là đến Kinh thành?"

Đào Thiên liếc nhìn xung quanh: "Sáng mai có lẽ đến." Song hãn mím môi, khẽ nói: "Công tử, người đó..." Bàn bên cạnh lập tức xuất hiện một bạch y nam tử, phía sau là hai nam nhân vận hắc y cước bộ thông dong.

Tư Nguyệt nhếch môi cười: "Nhị công tử thật có nhã hứng."

Hành Vân, Nhị công tử Thần Mã Cung đã đi theo ba người Tư Nguyệt từ Đô Long Thành đến đây, trước đó hãn còn nói khi nào Tư Nguyệt chấp thuận đấu một trận với hãn, hãn mới lui, quả thực cố chấp. Hành Vân nhàn nhạt nói: "Không dám."

Tư Nguyệt khẽ lắc đầu, tao nhã nhấp trà.

Tiểu nhị sau khi đưa trà, nhìn nhìn một hồi: "Các vị đang muốn lên kinh sao?"

Đào Thiên gật đầu rồi trầm giọng hỏi: "Đạo này trên đường ta thấy có nhiều người hỏi hã lên kinh, hãn là có điều lạ?"

Tiểu nhị hơi ngạc nhiên: "Các vị không biết ư? Nghe nói Hoàng Hậu mắc bệnh lạ đến cả ngự y trong cung cũng không thể chữa được nên ban bố lệnh kẻ nào trị khỏi cho Hoàng Hậu liền thưởng ngàn lượng hoàng kim, đến Thái Y viện trong cung làm việc." Song hãn ngẫm ngẫm, tiếp: "Còn có cái gì mà Thụy Hương...À Thụy Hương Tuyết Liên, hình như rất quý."

Đào Thiên và Trư Vân đồng loạt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhìn Tư Nguyệt.

Tư Nguyệt từng đọc qua sách trong Thiên Hải Lâu, Thụy Hương Tuyết Liên là bạch liên ngâm dưới băng tuyết mấy trăm năm mới nở hoa là dược liệu cực hiếm, ngàn người học y đều muốn có nó. Bất quá, nàng hiển nhiên không quan tâm. Chỉ là, Tề Duyệt Phong quả đau lòng Hoàng Hậu, bỏ ra cái giá lớn như vậy...

Mãi cho đến khi lên đường, Đào Thiên cùng Trư Vân đều im lặng. Tư Nguyệt nhún mày, không lạnh không nóng nói: "Có chuyện gì các người cứ nói."

Đào Thiên, Trư Vân khẽ gật đầu, nhảy xuống ngựa, mạnh mẽ quỳ xuống: "Xin Công tử cứu Trang chủ!"

Tư Nguyệt thoáng ngạc nhiên, nhíu mày ra hiệu cho họ nói tiếp.

"Thuộc hạ biết công tử tinh thông y thuật hãn là hiểu rõ công dụng của Thụy Hương Tuyết Liên. Trang chủ bị trúng độc từ khi còn là thai nhi, nay hàng năm độc tính tích lũy, cơ thể suy kiệt chỉ có Thụy Hương Tuyết Liên mới có thể chữa khỏi. Xin công tử cứu Trang chủ!" Đào Thiên nói.

Trư Vân vốn kiếm lời cũng mở miệng: "Xin công tử cứu Trang chủ!"

Thật ra trên dưới Từ Giai Sơn Trang đều đã xem Tư Nguyệt là chủ mẫu. Những gì Từ Giai Âu Thần làm cho nàng, Tư Nguyệt dĩ nhiên không bao giờ quên. Nàng đáp: "Vậy thì trước tiên đến Kinh thành lấy Thụy Hương Tuyết Liên."

Đào Thiên mừng rỡ: "Tạ công tử."

Lần trước mặc dù nàng vào đến thâm cung nhưng vẫn chưa ngắm qua Kinh thành Tề quốc, nay trở lại, nhà nhà lầu son gác tía, trên đường người người qua lại tấp nập, thực phồn hoa không kém Kinh thành Trung Chân. Nghĩ tới Trung Chân, đáy mắt Tư Nguyệt âm ảm, bất giác nhớ đến người nhà Nam

Cung gia. Nếu nàng thực là Nam Cung Tư Nguyệt, nếu không có tranh quyền đoạt vị...thật là tốt.

Ba người Tư Nguyệt cười ngửa đến thẳng cổng Hoàng thành, xé bỏ tấm cáo thị dán bên cạnh. Một thị vệ lên tiếng : " Các người là ai ?"

" Công tử chúng ta nghe nói Hoàng Hậu bệnh nặng khó trị nên muốn đến giúp Hoàng Thượng giải trừ lo âu." Đào Thiên cười nói.

Thị vệ xầm xì với kẻ bên cạnh song cho người vào bẩm báo, lại nói : " Bệnh của Hoàng Hậu biết bao nhiêu thần y xem qua đều lắc đầu, các người nếu không trị được sẽ bị giáng hai mươi đại bản. Các người hãy suy nghĩ cho kĩ."

" Hoàng Hậu là quốc mẫu, nay người bệnh nặng, thân là con cháu Tề quốc sức ít thì góp ít, các người đừng nói năng hàm hồ làm vị công tử đây bất mãn." Một nam nhân vận uy giáp tiến đến.

" Tà thống lĩnh !" Thị vệ kia hốt hoảng cúi đầu.

" Xin hỏi quý tính đại danh của công tử ?" Tà Trục Thanh, thống lĩnh đại nội cấm quân cười nhìn Tư Nguyệt, đầy mắt không tránh khỏi sững sờ.

Tư Nguyệt vận thanh y, bên ngoài khoác trường bào màu lam, đai đeo bội ngọc. Tóc nàng búi cao bằng thanh trâm bạch ngọc, mắt phượng hơi nheo lại thoáng nhìn rất lạnh lùng, thanh sáng : " Tại hạ họ Lạc, tên một chữ Thiên."

Tà Trục Thanh mặc dù chưa từng ra sa trường nhưng huấn luyện trong quân trại không nói ngoa, thể nhưng uy khí mạnh mẽ từ người này thực sự khiến y kính phục, trong giọng nói có nét dè chừng : "Hóa ra là Lạc công tử."

Nửa khắc sau, thái giám từ trong nội cung đến đưa ba người Tư Nguyệt vào trong. Bước đi trên con đường cừu long gấp khúc, cảnh vật xung quanh vẫn xa hoa, lộng lẫy như cũ khiến khước môi nàng khẽ nhếch. Thật ra lần này trở lại, nàng cũng không sợ có người nhận ra, bởi "Nhã Tiểu Nghi" đã bệnh nặng khó qua. Cho dù Tề Duyệt Phong nhận ra cũng không thể làm gì nàng

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Trở Về Hoàng Cung 2

Tư Nguyệt được an bài tại Chư Văn Các trong Thái Y Viện. Nửa canh giờ sau, thái giám từ Phụng Triều Cung của Kiêu Hoàng Hậu đến thỉnh Tư Nguyệt, theo sau còn có hai vị thái y để xem xét.

Phụng Triều Cung nằm gần Thái Hòa Điện của Hoàng đế, là cung điện xa hoa nhất Tề quốc. Mái ngói lưu ly rực rỡ giữa dương quang, bốn trụ đỡ tía chạm hai đôi song phượng, điêu khắc tỉ mỉ, đỉnh thêm hai trăm bảy mươi viên đá quý lấp lánh. Thêm gạch bóng loáng, sáng chói. Thái giám dẫn Tư Nguyệt qua dãy hành lang nhỏ đến công bán nguyệt mới thấy sự phú quý bên ngoài thực chẳng là gì so với bên trong.

Là một thảo dân bình thường, Tư Nguyệt vốn không thể tiến vào nội các nhưng Kiêu Hoàng Hậu Kiêu Mộng Lan bệnh lâu ngày không khỏi hiển nhiên tận dụng hết mọi cách để trị liệu liên không câu nệ. Trên hương án, lư hương bằng vàng chạm cừu phượng ngậm châu nghi ngút tỏa làn hương dịu dịu. Bức rèm châu phủ mờ hiện một bóng nữ nhân nửa nằm nửa ngồi trên ghế quý phi. Cách một màn mỏng châu ngọc Tư Nguyệt vẫn nhận rõ dáng dấp yêu kiều, thướt tha của Kiêu Mộng Lan.

" Là Lạc tiên sinh ?" Thanh âm mềm mại, mặc dù mang vài phần phong thái của bậc quốc mẫu nhưng không tránh khỏi tuổi trẻ, có chút non nớt.

Tư Nguyệt hành lễ : " Tham kiến Hoàng Hậu nương nương. Nương nương vạn phúc kim an !"

"Miễn lễ !" Kiêu Mộng Lan thấp thoáng thấy bóng người ngoài rèm, đôi mắt hạnh tỏ vẻ kinh ngạc : " Tiên sinh tuổi trẻ tài cao."

" Tạ nương nương."

Cũng không rườm rà, lập tức có người đưa đến cho Tư Nguyệt một sợi tơ mỏng màu vàng. Tư Nguyệt khép mi, dùng nội lực xuyên qua sợi tơ vàng thăm dò đầu tơ bên kia. Mãi đến nửa khắc sau nàng mới mở miệng : " Không biết gần đây nương nương có phải rất thèm ăn chua, nếu không ăn đầu lười sẽ rất đáng ?"

Cung nữ kẻ cận Kiêu Mộng Lan lên tiếng : " Nương nương ban đầu thèm chua, vốn tưởng đã có hoài long thai không ngờ thái y khám chỉ nói là căn bệnh nhiệt thông thường, không đáng lo ngại."

" Vậy nương nương có cảm thấy ớn lạnh thoảng đau đớn một lúc hay không ?"

Cung nữ dường như do dự, Kiêu Mộng Lan đáp : " Bồn cung không để ý, Lạc tiên sinh nói mới nhớ thỉnh thoảng ớn rất đau đớn, cứ nghĩ là mệt mỏi nên vậy."

Trước đó nghe mấy thái y nói Hoàng Hậu sắc mặt không tốt, tay chân như có hàng nghìn mũi kim đâm vào lại đau nửa đầu Tư Nguyệt đã đoán ra bảy phần. Nay nghe vậy, đôi mắt nàng híp lại, nhàn nhạt nói : " Trước tiên thảo dân bốc một vài thang thuốc để giảm đau cho Hoàng Hậu, ngày mai sẽ có câu trả lời hợp lý."

Kiều Mộng Lan nghe vậy thì ngồi dậy, nói : " Nếu Lạc tiên sinh có thể chữa khỏi cho bản cung, bản cung ắt sẽ không bạc đãi."

" Thảo dân ắt dốc hết sức." Nàng chậm rãi nói.

Về đến Thái Y Viện, Tư Nguyệt viết đơn thuốc cho thái y kiểm tra song trở lại Chư Văn Các. Đúng như suy đoán của nàng, chưa đầy một canh giờ, Tề Duyệt Phong đã triệu kiến nàng. Lần này đoạn đường dường như quen thuộc hơn, trong Thái Hòa Điện, Tề Duyệt Phong chăm chú đọc tấu chương mãi đến khi có thái giám bẩm báo mới triệu Tư Nguyệt vào điện.

" Thảo dân tham kiến Hoàng thượng, vạn tuế, vạn vạn tuế !"

Tề Duyệt Phong không ngần đầu lên : " Bình thân" Dường như ý thức được gì đó hắn mới đưa mắt nhìn Tư Nguyệt.

Phượng mi bằng bạc, sắc lạnh u lãnh, phong thái lạnh lùng, bình thân như nước. Về đẹp ấy bất phân nam nữ khiến người ta không thẹn mà chìm đắm. Tư Nguyệt mắt chạm mắt với Tề Duyệt Phong, dường như là một người xa lạ.

" Nàng..." Tề Duyệt Phong khẽ thốt, thanh âm khàn khàn chứa muôn vạn cảm xúc.

Tư Nguyệt ung dung đáp : " Thảo dân họ Lạc, tên một chữ Thiên."

Tề Duyệt Phong nhú mày, phát tay cho tất cả thuốc hạ lui ra ngoài mới lên tiếng : " Nàng...trở về rồi ?"

Nàng dĩ nhiên không có hứng thú giận dỗi hay đôi co với hắn, thân phận này của nàng cũng không có gì đáng giấu nên chỉ chậm chậm nói : " Thảo dân nghe nói Hoàng Hậu mắc bệnh lạ, Hoàng thượng vô cùng đau lòng nên đến thử sức một phen, hi vọng giúp đỡ thành ân."

Thấy nàng lạnh lùng như vậy, Tề Duyệt Phong nắm chặt tay thành quyền : " Chiêu Nguyệt Quận Chúa, nàng quả nhiên có lòng."

Nàng cũng không mấy ngạc nhiên khi hắn điều tra được thân phận của nàng, chuyện nàng mất tích ở Vệ quốc không ít người biết, mật thám ngũ quốc trải rộng, là một quân vương hắn chắc chắn nắm rõ trong lòng bàn tay. Nàng khẽ cười : " Ta giữa đường nhảy ra hi vọng không làm hồng ké lớn của Hoàng thượng."

Tề Duyệt Phong bật dậy vốn định vô lý ôm nàng nhưng Tư Nguyệt nhanh hơn, thoái lui ba bước. Nàng tiếp tục : " Thành Hoàng thượng tự trọng."

" Tự trọng ? Nếu trẫm nói với Vệ quốc nàng từng ở trong hậu cung của trẫm, nằm trên giường của trẫm thì cho dù Vệ Quân Thương cũng không ngăn được nàng trở thành người của trẫm." Tề Duyệt Phong nghiêng rằng.

Tư Nguyệt nhàn nhạt : " Ta đã có hôn ước rồi, thành Hoàng thượng người nói vô tình, người nghe hữu ý. Huống hồ Hoàng thượng đã có Hoàng Hậu, cả hai lưỡng tình tương duyệt, lời này nếu Hoàng Hậu nghe được khó tránh khỏi bệnh càng thêm nặng." Không nói đến nàng đã rời khỏi Vệ quốc, cho dù nàng còn là Chiêu Nguyệt Quận Chúa, trừ phi Tề Duyệt Phong chấp nhận phế hậu nếu không chắc chắn không có mặt mũi cầu thân.

Tề Duyệt Phong bật thốt : " Trẫm..." Hắn mím môi : " Lần này trẫm quyết không để nàng rời khỏi. Người đâu !"

" Hoàng thượng, người thật sự muốn Kiêu Mộng Lan nghi ngờ người ?" Diễn một đôi phu thê ân ái không phải dễ, phu quân hạ độc kiều thê khiến người trong thiên hạ thần không hay quỷ không biết càng không phải dễ

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: La Sát Tác Mệnh Công

Tề Duyệt Phong hơi mím môi : " Nàng muốn gì ?"

"Thụy Băng Tuyết Liên". Tư Nguyệt đáp.

Tề Duyệt Phong nhìn nàng, đôi mắt chứa vô vàn điều muốn nói song hắn híp lại như quyết định gì đó : " Được." Lại nói : " Với điều kiện nàng phải ở lại trong cung hầu hạ ta..." Hắn nhẹ giọng bắt giắc thay đổi cách xưng hô. " Một tháng."

Nàng nhưn mày.

Tề Duyệt Phong cười : " Nếu không đừng mong có được thứ đó."

Nàng nhảm tính, cười nhạt : " Hoàng thượng tính toán không tồi." Nàng đoán không nhầm Kiều Mộng Lan không gắng gượng quá một tháng, loại thuốc độc đó ba ngày nữa sẽ ngấm sâu vào tận xương tủy nàng ta khiến nàng ta có vẻ như đã trị khỏi nhưng thực chất chính là thời khắc điểm tử. Nếu Kiều gia tra được đó là "Xuyên Thù Tán", loại độc chỉ có người Ô tộc biết và dĩ nhiên sâu xa hơn chỉ có Lăng Vương là người nắm rõ. Hạ thủ Kiều Mộng Lan để kiềm chế Kiều gia đồng thời đẩy lên người Lăng Vương, không phải kẻ thù của kẻ thù chính là bạn sao. Và lại hẳn đã diễn rất tốt vở để hậu tình thâm, liệu ai có thể nghi ngờ ? Thời hạn một tháng đó chính là chờ Kiều Mộng Lan chết đi..

" Trước hết nàng cứ ở tại Chư Văn Các, ta tự có an bài cho nàng." Tề Duyệt Phong thoáng đau lòng. Hắn tìm kiếm nàng suốt ngày đêm, vì kẻ lớn hắn đành phải tạm hoãn. Thật may ông trời lại một lần nữa giúp hắn gặp lại nàng.

" Cáo tử." Tư Nguyệt lạnh lùng nhắc chân rời đi.

Hôm sau "Lạc tiên sinh" vốn chấn được mạch cho Hoàng Hậu không hiểu vì sao bị hạ thủ khiến Hoàng cung rối loạn, manh mối để lại là một tấm lệnh bài khắc một chữ "Tứ", Tề quốc ai mà không biết lệnh bài đó xuất phát từ đâu, lại thêm Kiều gia tra được nguồn gốc của loại độc ấy khiến làn sóng ngầm ngày càng trào dâng, các gia tộc đều rục rịch không yên.

"Nước cờ này ngươi đi không tồi." Tư Nguyệt vận thanh y bằng lụa mỏng, đai thắt vải lụa sa tanh thêu hoa bằng chỉ bạc, dáng vẻ thanh nhàn nhắc quân cờ bằng ngọc, chậm chậm nói.

Tề Duyệt Phong ngây ngẩn nhìn nàng, khóe môi hơi cong : " Là nàng nhường ta."

"Lạc tiên sinh" bị ám sát, Tư Nguyệt được hắn đưa vào hoàng cung với thân phận Nguyệt Phi ở tại Ý Lan Cung, tất cả cung nô đều là thân tín do hắn sắp xếp. Mặc dù lúc đầu sôi lửa bỏng đưa nàng vào cung không có lợi cho hắn nhưng hắn tuyệt không để nàng rời đi một lần nữa nên đành chấp nhận mạo hiểm.

Ý Lan Cung nằm ở phía Nam hoàng cung, khá tách biệt lại xa Thái Hòa Điện của Tề Duyệt Phong, đây là yêu cầu đầu tiên của Tư Nguyệt. Nàng không muốn dính dáng đến hậu cung của hắn. Đồng thời, nàng tất nhiên không cho hắn tiết lộ thân phận thật của nàng. Bất quá Tề Duyệt Phong không phải kẻ ngốc, hiện nay hắn đã có trung cung Hoàng Hậu, tiết lộ thân phận của nàng thì Vệ quốc muốn đưa người đến hắn tất nhiên không thể giữ.

Tư Nguyệt gõ mấy tiếng lên bàn, cười nhẹ như gió lướt, làm lòng người rung động : " Thuộc hạ của ngươi ẩn nấp thực tệ."

Tề Duyệt Phong nhíu mày, phát tay : "Ra đi."

Ám vệ vận hắc y ngay lập tức xuất hiện : "Chủ tử."

Tư Nguyệt nhìn ám vệ rồi nói : " Ngươi nói chuyện đi, ta không làm phiền." Nói xong liền đi ra ngoài. Ban đầu Tề Duyệt Phong sắp xếp không ít ám vệ trong Ý Lan Cung nhưng nàng nhiều lần dùng nội lực bức ép, Tề Duyệt Phong hiểu nàng đã muốn thì không ai có thể ngăn được nên chỉ còn để lại vài ám vệ bên ngoài đề phòng kẻ có mưu đồ bất chính.

Nàng đến dưới tán cây quế, mùa này hoa nở tỏa mùa hương nhàn nhạt rất dễ chịu. Khẽ cười : "Ra đi."

"Lâu chủ !"

" Điều tra thế nào rồi ?" Vì ở lại hoàng cung nên nàng đã lệnh Đào Thiên và Trư Văn lên đường trước, điều tra tin tức. Cách đây hai ngày, tại Tích Từ Sơn cách Duệ Từ Sơn năm mươi dặm đã phát hiện tông tích Quý Thủy Môn. Hiện nay, Đào Thiên cùng Trư Văn đã đi cùng với người của Tổng gia lần theo dấu vết.

" Ba ngôi làng quanh Tích Từ Sơn đều bị người của Quý Thủy Môn tàn sát, một số người mất tích. Phát hiện vài thi thể mất tích thì đều trở nên khô cằn không còn máu thịt, tóc tai đều rụng."

Cánh hoa quế khẽ rơi xuống bàn tay trắng nõn như sứ, nàng cười lạnh : "Có vẻ thú vị. Truyền lời cho Đào Thiên bảo hắn phối hợp tốt với người Tổng gia." Xoay người. "Còn gì nữa không ?"

" Nhị công tử vẫn đang ở khách điểm Từu Lân."

Nàng gật đầu, mỉm cười : " Ngươi tìm cách nói với hắn, hỏi hắn có biết...." Khóe môi hồng đào nhếch lên : "La Sát Tác Mệnh Công không ?"

Ám vệ giật mình, khuôn mặt ẩn sau lớp khăn che biến sắc, vội đáp : "Rõ."

Nàng thổi nhẹ cánh hoa quế, tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn dải trời xanh rộng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Ngoại Truyện 1 : Mạc Thương

Ta tên Mạc Thương.

Mạc trong "tịch tiểu mạc nhiên", Thương trong "bích thương kỳ vũ".

Mạc Thương là tên do nàng ban cho ta.

Từ nhỏ đến lớn ta chỉ biết chạy vặt trong quán bar do mẹ làm việc. Có người từng hỏi, cha ta là ai ? Một người trong khu ổ chuột nói với ta rằng tất cả những kẻ từng lên giường của mẹ ta đều là cha ta.

Hôm đó là ngày 24 tháng 12, là ngày sinh nhật ta. Trời vừa mờ sáng ta đã thấy bông tuyết bay đầy trời, rất lạnh. Ta ngồi một góc hẹp trong chiếc hẻm nhỏ tối tăm ngồi rửa bát, nhìn ra bên ngoài thấy những đứa bé bằng tuổi ta vận quần áo mới, trên tay mang gói quà đi cùng cha mẹ, ta chỉ biết ngẩn ngơ nhìn theo.

Tối mẹ ta về sớm, còn dẫn theo một người đàn ông trung niên béo phệ bắt ta gọi là cha. Họ uống rượu say mềm, ta nấp trong chiếc bàn con sợ bị họ nhìn thấy. Bất quá vẫn không tránh khỏi. Họ lột sạch bộ quần áo cũ mềm rồi bắt ta nằm dưới sàn, điều thuốc nôi lửa đỏ như máu dẫm vào lưng ta, đau nhói. Chưa thỏa mãn, người đàn ông béo phệ còn rút chiếc thắt lưng bằng da điên cuồng quất ta, rướm máu.

Vốn nghĩ đã quen, ta vẫn đau đớn khôn xiết. Vừa ngước lên, ta thoáng kinh hoàng, người đàn ông béo phệ trên tay mang chiếc nền màu trắng tiến đến gần ta. Ta hoảng sợ vừa bỏ vừa lết đến cánh cửa gỗ xập xệ. Gã kéo tay ta, một giọt sáp bóng rất đỏ vào da thịt, ta điên cuồng. Đương lúc đó chiếc bàn gỗ lung lay, chai rượu không rõ nhãn hiệu rung lên rồi rơi xuống đất, vỡ vụn. Ta nằm đè lên đồng thủy tinh, lại nắm chặt lấy chai rượu chỉ còn một nửa hình hài dề lệ góc cạnh sắc nhọn, gã lao tới ta lập tức dẫm mạnh vào bụng gã. Mẹ ta dường như tỉnh táo hẳn lao đến nhưng không may trượt chân, khuôn mặt luôn khiến bà tự hào úp xuống đồng thủy tinh vụn.

Nhìn hai người nằm dưới đất, ta vội vã vứt chai rượu xuống đất, hoảng sợ lao đi.

Đêm đó, lạnh, rất lạnh.

Ta trốn dưới gầm một chiếc ô tô đậu ngoài gara, tuyết rơi hòa lẫn máu thịt ta làm ta không còn đau đớn, ta cứ thế mở mắt nhìn chăm chăm mảng tối đen phía trên, đến cả hô hấp cũng không dám.

Sáng hôm sau, nghe tiếng động cơ xe khởi động ta liền rùng mình. Một tia sáng hiếm hoi chiếu thẳng vào mặt ta, ta bất động.

Nàng vận chiếc đầm ren thêu mây bông hoa hải đường màu phấn nhạt. Trên vai khoác chiếc áo lông sói, chính giữa thắt nơ bướm, hai sợi ren đan xen nhau xoắn xuống. Nàng đội chiếc mũ lông cừu nhỏ kiểu công chúa, mái tóc đen nhánh buông thõng ngang lưng. Chỉ thấy đôi mắt phượng trong veo, bàng bạc híp lại. Làn da trắng nõn như ánh trăng, gò má phớt hồng còn vờn nét trẻ thơ. Nàng nhìn ta, mặt không biến sắc nói : " Ta cứu ngươi, ngươi là của ta."

Năm đó nàng sáu tuổi ta chín tuổi.

Từ đó ta bước vào biệt đội huấn luyện đặc nhiệm, tranh ăn với sói, dùng xương máu kẻ khác bảo vệ xương máu chính mình. Ta tập kiếm, dùng thương, luyện súng, bước chân vào quân đoàn sát thủ. Từng bước một trở nên mạnh mẽ trở thành cánh tay phải của nàng.

Nguyễn phần đầu cả đời chỉ để có đủ bản lĩnh ở bên cạnh nàng, bảo hộ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Âm Áp 1

Tầm nửa canh giờ sau Tề Duyệt Phong mới bước ra, biểu cảm rất kỳ quặc. Hắn bước đến ôm lấy bờ eo thon nhỏ của nàng, con bực tức trong lòng chợt vui hơn nữa, hắn cắn răng nói : "Xem ra nàng rất được lòng Thái tử Vệ Tử Minh !"

Từ Nguyệt nheo mắt, xem ra là vừa rồi là báo cáo tình hình Vệ quốc, nàng đẩy hắn ra : "Có chuyện gì ngươi cứ nói."

" Ta không ngờ Vệ Tử Minh vì nàng ra lệnh ám sát Liễu Phiên Phiên, thánh chỉ ban hôn của Vệ quốc Hoàng đế xem như ngấm nước nóng rồi." Tiếp. "Hắn còn xin Vệ quốc Hoàng đế cho hắn dẫn binh xuống phía Nam thảo phạt Mãn tộc, đã tâm thực không nhỏ."

Khóe môi nàng cong lên nụ cười, hắn không làm nàng thất vọng.

"Bất quá..." Tề Duyệt Phong cau mày.

" Hừm ?"

" Mãn tộc khí thế như lang hổ, năm nay lại được mùa, lương thực dồi dào, trận này không dễ đánh". Nhìn nàng vì nam nhân khác mà cười, mà để tâm khiến lòng hân trào dâng cảm giác khó chịu chỉ muốn một tiễn xuyên tâm nam nhân đó.

Nàng tuy không hiểu rõ về địa lý và văn hóa các tiểu quốc hoặc mấy bộ tộc nhỏ nhưng nghe Tề Duyệt Phong thì có vẻ chữ khó này không đơn giản. Nàng từng nghe nói Nam Cung Lão tướng từng được phong là Bình Nam Đại Nguyên Soái, bỏ ra suốt mười năm mới đẩy lui được Mãn tộc về sâu trong bình nguyên Thẩm Tề, nay chúng lại nổi dậy ắt có binh hùng tướng mạnh, Vệ Từ Minh khó tránh khỏi khổ sở. Nàng trầm tư nói : "Không phải Mãn tộc cũng giáp ranh với Đại Tề sao ? Chúng có binh hùng tướng mạnh dường như không mấy ích lợi với Đại Tề."

Tề Duyệt Phong gỡ lấy cánh hoa quế màu vàng nhạt trên tóc nàng xuống, lưu luyến mà vuốt một cái : "Ta dù cho Mãn tộc chiếm lấy oai phong cũng không để hân nguyên vẹn trở về." Nói xong hân ôm lấy nàng, cầm tựa vào bờ vai nhỏ, hít mấy lần hương.

Tư Nguyệt nhàn nhạt mở miệng : "Nếu người động vào chàng thì đừng trách." Mắt phượng lóe lên tia sáng.

Đôi tay Tề Duyệt Phong xiết chặt vòng eo nàng, thanh âm chua xót : "Cho dù ta không động vào hân cũng sẽ có người không chịu buông tha cho hân." Tranh giành ở Vệ quốc mặc dù hân không nắm rõ nhưng nắm sáu phần vẫn hiểu được. Lục hoàng tử kia như thủy triều mạnh mẽ, Thái tử Vệ quốc chống chọi được bao lâu ?

"Bất kể là ai đều không thể." Người của nàng, kẻ nào dám động đến ắt chết không toàn thây. Song nàng cười nhẹ : "So với hân, người cũng chẳng khác là bao." Lăng Vương chuyên quyền, nắm trong tay hơn phân nửa binh quyền Tề quốc, chỉ cần Tề Duyệt Phong đi sai một bước liền vạn kiếp bất phục.

Tề Duyệt Phong nhìn xa xăm : "Rồi sẽ có ngày ta lấy lại được toàn bộ Đại Tề." Hân đưa tay vuốt sợi tóc mai của nàng, vô cùng nhẹ nhàng : "Nàng sẽ là Hoàng Hậu Đại Tề."

Tư Nguyệt không đáp chỉ nhàn nhạt cười.

Mấy ngày sau đó Tề Duyệt Phong vì phải đóng vai đế vương chung tình nên thỉnh thoảng chỉ ghé Ý Lan Cung một lúc rồi đi. Hân còn ban lệnh trừ phi được sự đồng ý của nàng nếu không bất kỳ ai cũng không được bước vào Ý Lan Cung, kể cả Thái Hậu. Hậu cung liền nổi gió, tất cả bàn tán đều đổ về Ý Lan Cung. Hôm nay Tô Quý Phi đến ngày mai Trang Đức Phi mời, Tư Nguyệt đều không quan tâm.

Quả như nàng dự đoán, sau khi Kiều gia tra ra loại độc kia thì rục rịch hạ bệ thế lực của Lăng Vương. Không những thế, có kẻ nghi ngờ Tề Duyệt Phong đến nay chưa có con nối dõi là do Lăng Vương âm thầm tính kế. Tất cả những mũi nhọn đều hướng về Lăng Vương, thế nhưng Lăng Vương Tề Thiên Lăng vẫn im lặng không chút động tĩnh, hai bên giằng co vô cùng hung hiểm.

Tư Nguyệt biết cách làm của Tề Duyệt Phong nhưng hoàn toàn không đồng tình, bởi vì Lăng Vương không phải kẻ ngốc, hân chơi trò thâu tóm quyền lực bất đắc dĩ lại là ra rất nhiều nhược điểm. Đã vậy thời gian lâu dài, tí như Lăng Vương cá chết lưới rách, thương tổn là khó tránh khỏi.

Sáng ngày thứ bảy, tin tức từ ngoài triều truyền ra, Triệu Tướng Quân tử trận sa trường, y chính một trong những thuộc hạ của Lăng Vương, cuộc chiến chính thức bắt đầu. Mặc dù bên ngoài mưa to gió lớn, Ý Lan Cung vẫn yên tĩnh như thường. Thoáng nhìn ra ngoài hiên mưa rơi tầm tã, Tư Nguyệt lặng lẽ tựa vào ghế quý phi tiếp tục ngủ.

Tầm chiều Tề Duyệt Phong đến, nhìn nàng an tĩnh ngủ, lòng hân dẫu có bao nhiêu buồn phiền đều tiêu tan. Hân vội bước đến bế nàng dậy, bất giác thấy không ổn liền đưa tay sờ lên trán nàng : " Truyền thái y !"

Lúc nàng tỉnh dậy trời đã sẫm tối, nhận thấy cơ thể khác lạ nàng cũng không mấy ngạc nhiên. Nghiêng người qua một bên, đập vào mắt là khuôn mặt tỉnh mỹ như khắc của Tề Duyệt Phong, nàng nói : "Sao người lại ở đây ?"

Tề Duyệt Phong chồm dậy, sờ sờ trán nàng : "Ta không ở đây thì ở đâu ?" Đôi mắt không tự giác liếc nhìn chiếc yếm màu ngẫu hà phấn thêu hoa hải đường, vùng da trắng nõn khiến cơ thể hân như căng lên. "Đỡ sốt rồi."

Nàng hí mi : "Ta không sao." Nói xong cũng không câu nệ rút vào bờ ngực hân. Trước khi rời khỏi, Tà Dung từng nói cho nàng biết Bắc Minh Thần Công luyện tới tầng thứ tám sẽ nảy sinh cảm giác thích gần gũi kẻ có khí thuần dương. Sau khi ngâm qua nước Vô Nguyệt Cốc phải giao hợp với họ mới bức phá lên được tầng chín. Lại nói từ nhỏ đến lớn nàng đều mang Bách Thần Ngọc Chỉ nên giữa nàng và nó đã có mối tương liên, Bách Thần Ngọc Chỉ nhận được thuần dương khí sẽ trở thành thần vật, nắm giữ thiên hạ giống như... Về sau hân im lặng.

Tuy vậy, đau đớn hàng năm vẫn không tránh khỏi.

Nàng từng mời Hư Không trụ trì bắt mạch, y chỉ lắc đầu nửa muốn nói rồi thôi nên nàng cũng không hỏi cận kề.

Tề Duyệt Phong hiếm khi thấy nàng chủ động thì ôm lấy nàng, tay vuốt ve lan tóc đen nhánh.

" Bẩm Hoàng thượng thuốc đã sắc xong, vẫn còn nóng." Một thái giám lên tiếng.

"Đề đó cho trầm, tất cả lui ra." Tề Duyệt Phong ôm nàng thêm hồi lâu rồi ngồi dậy cầm bát thuốc sóng sánh đưa lên miệng nhấp một ngụm lớn. Tư Nguyệt chưa kịp trở mình đã bị bờ môi hân cuốn lấy, dòng thuốc ấm áp mang theo hơi thở gấp dạt tuôn vào cánh môi mềm. Cứ thế từng ngụm từng ngụm được đưa vào môi nàng, giọt nước thuốc chảy dài xuống cổ đọng lại quai xương đầy gợi cảm, hân nhẹ nhàng hôn rồi liếm sạch, chỉ thấy hương vị

ngọt ngào đầy mê luyến.

Hắn đặt bát thuốc xuống, lặng nhìn khuôn mặt nàng mờ màng ẩn tàng tầng lớp lấp lánh, đôi phượng mi tinh xảo ngày thường lạnh lùng xa cách như nhiễm làn nước mờ ảo làm lòng hắn ngứa ngáy. Hắn cắn lấy cánh môi mềm như cánh hoa, nhắm nháp từng chút một. Liếm nhẹ cánh môi nàng song đưa lưỡi tiến vào quần lông dòn dập. Bàn tay sờ phiến lưng đẹp như cánh bướm nở rộ, từng chút chà xát, nâng niu. Mãi đến khi cả hai không còn thở nổi mới chịu buông ra, hắn hôn nhẹ mũi nàng, giọng nói khàn khàn : " Cho ta được không ?"

Nàng nhếch môi cười : "Không được." Trước khi nàng ngâm nước Vô Nguyệt Cốc nàng không được giao hợp với bất kỳ nam nhân nào.

Tề Duyệt Phong ním môi, thở dài song ôm lấy nàng, tham lam nhìn nàng một chút rồi phớt nhẹ lên môi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Âm Áp 2

" Ta lên ngôi được ba năm, ngoại thích tranh quyền, Lăng Vương áp chế, trong tay ta nửa vạn binh mã cũng không có. Để hạ bệ Lăng Vương ta đành phải lập Kiều Mộng Lan làm Hậu, Kiều gia ý thế ngày càng ngạo mạn. Ta biết nước cờ này rất hung hiểm, nhưng ta không thể nhu nhược mãi được." Hắn chậm chạp nói, người ngoài nhìn vào chỉ thấy hắn là bậc chí tôn vô thượng mấy ai hiểu được những gì hắn phải chịu đựng.

Tư Nguyệt thở nhẹ nhẹ, rúc vào ngực hắn : "Sao ngươi không thử tin Lăng Vương ?"

Tề Duyệt Phong cười thê lương : "Trước khi phụ hoàng lâm chung từng dặn dò ta phải giữ vững cơ nghiệp trăm năm, ngàn vạn lần không được nghi kỵ Lăng Vương nhưng Lăng Vương uy vọng bốn phương, ta không thể trơ mắt ngồi nhìn."

Nàng im lặng, bệnh đa nghi vốn là bệnh của đế vương.

" Nguyệt Nhi..." Hắn nhẹ nhàng gọi.

"Ừ?"

"Tại sao nàng lại trốn khỏi Vệ quốc ?"

Nàng ngước mắt nhìn hắn rồi mỉm cười : "Quan trọng sao ?"

Tề Duyệt Phong hôn nhẹ lên trán nàng, trầm tư thật lâu : "Nàng muốn Thụy Băng Tuyết Liên là vì Vệ Tử Minh ?" Hắn đã cho người điều tra về y, với thân phận như vậy lại có thể trở thành Thái tử, quyền hành trong triều cũng không thấp, hắn rất khâm phục. Bất quá chỉ là khâm phục, đáy mắt hắn lóe sáng.

Nàng nhàn nhạt cười, tựa như hoa trong gương, trắng trong nước, đẹp đến tận lòng : "Phải thì sao ? Không phải thì sao ?"

Hắn trầm giọng : "Phải hay không phải, hắn đều phải chết." Đoạn dừng, hắn tiếp : "Hai thuộc hạ kia của nàng cũng không phải kẻ tầm thường, là người trong giang hồ ?" Mấy ngày trước Đồ Long Thành tổ chức Đại Hội Vô Lâm động tĩnh không nhỏ, nghe nói sau đó có sự cố nên phải hoãn lại. Tuy triều đình với giang hồ nước sông không phạm nước giếng nhưng xảy ra ở Tề quốc hắn vẫn biết, lẽ nào nàng rời khỏi Vệ quốc đến đây là để tham dự Đại Hội Vô Lâm ? Hắn nhìn nàng rồi nhíu mày, rất có khả năng.

" Tò mò không tốt đâu." Nàng khẽ nhếch môi. " Ta mệt rồi." Nói xong nàng nhắm mắt như một chút chuột nhỏ nấp vào sau trong người Tề Duyệt Phong.

Lòng hắn như có dòng nước ấm chảy vào chỉ muốn xiết chặt hòa tan nàng vào người hắn, như vậy hắn mới có cảm giác nàng thực sự đang ở bên hắn.

"Ta lạnh." Giọng nàng như muỗi kêu, mang chút nũng nịu khiến Tề Duyệt Phong mềm nhũn.

Hắn kéo chăn đắp cho cả hai một tay ôm nàng vào lòng, tay kia xoa xoa bàn tay mảnh dẻ của nàng, từng chút vỗ cùng nhẹ nhàng.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, từng hạt một nặng trĩu.

Người ta nói cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Tư Nguyệt không muốn tranh phong lại càng có nhiều mũi nhọn hướng về nàng. Đại thọ sáu mươi tuổi của Thái Hậu, bà ra lệnh buộc tất cả các phi tần từ thấp đến cao đều phải có mặt. Tề Duyệt Phong khó xử, đương lúc dầu sôi lửa bỏng hắn không thể trái ý Thái Hậu, Tư Nguyệt nể mặt hắn nên gật đầu đồng ý.

" Nương nương thật xinh đẹp. Cả Đại Tề chắc chắn không có ai đẹp hơn người." Cung nữ gọi là Tiểu Xảo lên tiếng, giọng nói đầy vẻ ngưỡng mộ.

Tư Nguyệt vận cung trang màu đỏ thêu hoa mẫu đơn ngũ sắc đính thêm đá quý lấp lánh. Đại lục uyển chuyển thất lại bằng gấm lụa thâm tông sắc chính

giữa khảm ba viên hồng ngọc. Váy dài xòe nhẹ thướt tha, ẩn bên dưới là tầng lụa mỏng thêu ren. Nàng vẫn phi vân kế, hai bên mang bốn thanh bích ngọc trăm rũ sáu viên từ lam ngọc, trăm bộ điều bằng vàng có tua rua phù dài một bên. Mắt phượng tinh xảo được tô thêm một tầng phấn hồng, đuôi mắt kẻ nhàn nhạt đầy sắc bén, tôn lên sự yêu nghiệt vốn có. Mấy liễu như yên, môi thắm hồng đào khiến khuôn mặt nàng như bùng sáng, điểm lệ khôn tả. Giữa vàng trắng nổi như sứ, tí mĩ đóa hoa đào đính viên hồng ngọc nhỏ. Lấy hoa vì mao, lấy tuyết vì dung, đẹp đến khuynh đảo thế nhân.

Nàng tao nhã nhấc tay, mỉm cười một cái.

Ý Lan Cung dường như im bật, đừng nói là thái giám, cả cung nữ cũng phải mê mẩn không thốt nên lời.

"Còn bao lâu nữa yến tiệc bắt đầu?" Nàng nhàm chán nói.

Một cung nữ hoàn hồn, đáp : "Bẩm nương nương, bây giờ đi là kịp."

Nàng gật đầu : " Không cần phô trương, đi vòng qua Thái Hồ rồi đến, tránh gặp yến oanh quấy nhiễu."

Từ Ý Lan Cung đến cung của Thái Hậu có một con đường dài vòng qua Thái Hồ, khá yên tĩnh. Bởi ăn mặc rườm rà nên nàng dùng kiệu, đi được một đoạn liền cảm thấy không ổn. Nàng hơi nhướn mày, nói : "Hạ kiệu." Nàng khẽ híp mắt, đưa tay xoa xoa lớp gấm lót liền thấy một lớp bụi phấn nhỏ, đúng là trò trẻ con.

"Bỏn cung muốn đi bộ." Mặc dù nàng không sợ trúng độc nhưng mảy thứ này càng nhìn càng không vừa mắt.

Sắp đến gần Thái Hồ, vài tiếng vun vút xuất hiện. Tư Nguyệt xem như không biết tiếp tục bước. Chưa đến một giây, nàng xoay lưng lộn một vòng trên không rồi dừng bên bờ Thái Hồ. Hai cung nữ, hai thái giám theo sau nàng đã bị giết không một tiếng động. Nàng lạnh lùng : "Ai?"

Ẩn trong bóng tối hơn hai mươi hắc y nhân mang thiết đao xuất hiện, sát khí dày đặc. Một gã đánh thép nói : "Thấy rồi thì phải chết."

Vừa định động thủ, phía sau lại vang lên thanh âm : "Không tòi, không tòi ! Tìm được đến tận đây."

Nghiêng dưới bóng trăng, nam nhân vận lam y thiết giáp, phía sau mang phi phong tung bay trong gió, dáng dấp vững chãi, bá khí kinh thiên. Chỉ thấy đôi mắt hồ ly hẹp dài đầy nguy hiểm, khuôn mặt từng nét tinh mỹ như tượng, mái tóc tùy tiện búi lại, phía sau ba nghìn sợi tung bay đẹp như một bức thủy mặc.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Chúc Thọ

Đám hắc y nhân đồng loạt nhìn nhau, tay nắm chặt hung kiếm.

Lam y nam nhân nhếch môi cười, tựa tiểu phi tiểu nhìn đám hắc y nhân song quay sang nhìn Tư Nguyệt, đôi mày chột nhíu lại : "Ngươi là..." Chột nghĩ ra gì đó, hần liền nói : "Phi tử gần đây rất được sủng ái của tiểu tử Phong?"

Tư Nguyệt không đáp chỉ nhàn nhạt gật đầu.

"Vô công không tòi!" Hần bước lên đối mặt với đám hắc y nhân, thân hình to lớn che khuất bóng dáng nhỏ bé của Tư Nguyệt, hần mỉm cười : "Đề bỗn vương xem ả tổn bao nhiêu tâm huyết để giết được bỗn vương."

"Sát!" Một tên hắc y nhân trầm giọng nói.

Ngay lập tức, hắc y nhân tỏa ra bốn phía bao vây lấy Tư Nguyệt và lam y nam nhân, sát khí tỏa ra khiến bóng đêm trở nên quỷ dị. Lam y nam nhân cười đến sáng khoái, vỗ vai Tư Nguyệt một cái : "Ồ yên đây."

Nàng nhướn mày, không nói.

Lam y nam nhân lao lên, từng chường một nhanh như chớp hạ gục đám hắc y nhân. Đôi mắt hần híp nhẹ, mang đầy ý cười khiến lòng người sợ hãi.

Trong chốc lát, hơn hai mươi mấy hắc y nhân đều bị hạ gục. Một gã hắc y nhân đương lúc lam y nam nhân sơ suất liền bật dậy cầm kiếm đâm tới. Lam y nam nhân mặt không đổi sắc nghiêng người né tránh, bắt lấy tay hắc y nhân rồi dùng chường kinh đả vào ngực khiến hắc y nhân văng xa tám trượng.

Lam y nam nhân chậm rãi phui vạt áo, mỉm cười nhìn Tư Nguyệt : "Nàng rõ ràng thấy tại sao không lên tiếng."

Tư Nguyệt đáp : "Lăng Vương cũng thấy."

Hắn bật cười, chăm chú nhìn nàng một lúc rồi nói : " Rất thú vị. Hay là bốn vương xin tiểu tử kia ban nàng cho bốn vương."

Tư Nguyệt nheo mắt, quay lưng bước đi : " Tàn thiếp có việc phải đi trước."

Tề Thiên Lăng vỗ tay một cái, phía sau liền xuất hiện hai nam nhân vận tử y, khuôn mặt giống nhau như đúc : " Dọn dẹp chỗ này." Dứt lời hắn nhanh chân bước theo Tư Nguyệt.

Phúc Thọ Cung của Thái Hậu sáng rực một góc hoàng cung, kẻ vào người ra phi thường náo nhiệt. Tề Duyệt Phong ngồi ngang hàng với Thái Hậu, bởi Kiều Mộng Lan có bệnh nên không thể đến dự, phía dưới Tề Duyệt Phong là Tô Quý Phi và Trang Đức Phi. Những phi tần cấp bậc thấp thì ngồi phía sau.

Là đại thọ của Thái Hậu nên các đại thần trong triều đều được mang theo gia quyến đến dự, đa phần đều trông ngóng tìm được mối duyên tốt cho con cháu của họ, dĩ nhiên không ít kẻ muốn con mình bay lên cành cao trở thành phượng hoàng.

" Lăng Vương đếnnnn !!!"

Thái Hậu nhú nhú mày, khuôn mặt nở nụ cười gượng gạo : " Tiểu thúc cuối cùng cũng tới."

Tề Thiên Lăng cười sáng lạn, chấp tay nói : " Bốn vương không đến e là phụ sự kì vọng của Thái Hậu rồi." Hắn quay sang tề Duyệt Phong : " Tham kiến hoàng thượng."

Tề Duyệt Phong gật đầu : " Miễn lễ, thúc phụ an tọa đi."

Tề Thiên Lăng cười nhẹ, xoay lưng đi đến ghế ngồi đầu tiên dãy bên phải. Hắn vừa rời đi, bóng dáng bé nhỏ phía sau mới lộ ra khiến đại diện một phen sững sờ.

" Đó...không phải là vị Tiểu Nghi vừa chết sao ?" Một đại thần nhanh miệng nói.

Thái Hậu nghe vậy cũng nhanh chóng ngẩng lên nhìn Tư Nguyệt, bà quay sang Tề Duyệt Phong : " Đây là..." Gần đây trong cung luôn đồn thổi về Nguyệt Phi vừa được sắc phong, thân làm Thái Hậu bà cũng không muốn nhúng tay quá nhiều vào hậu cung của con trai nhưng việc lớn chưa thành, bà đành phải ép Nguyệt Phi kia xuất hiện, không ngờ nàng ta lại là Nhã Tiểu Nghi đó.

Phút chốc cả đại diện tràn ngập tiếng xì xào.

Tề Duyệt Phong cau mày nói lớn : " Người giống người không phải là hiếm thấy. Khai tiệc !"

Suốt buổi tiệc hàng trăm ánh mắt đều đổ dồn về phía Tư Nguyệt, bất quá nàng luôn giữ thái độ dửng dưng khiến không ít người chán nản đành im lặng. Sau phần ca múa, sứ thần các nước, công tôn vương hầu và đại thần trong triều bắt đầu dâng lễ chúc thọ Thái Hậu. Đương lúc náo nhiệt, sứ giả Mãn tộc bước ra giữa đại diện, lớn tiếng nói : " Thái Hậu thân là nhất quốc chi mẫu, vạn phụng chi vương những món tẩm thường này làm sao có thể xứng với người."

Sứ thần Ngưu quốc tức giận nói : " Sứ thần Mãn tộc lớn tiếng như vậy không biết là mang đến kỳ trân dị bảo gì tặng cho Thái Hậu."

Thái Hậu mỉm cười : " Ai da cũng muốn biết thứ gì có thể sánh với ai da như ngươi nói."

Sứ thần Mãn tộc cười to rồi vỗ tay một cái : " Đưa vào !"

Bốn nam nhân Mãn tộc thân hình lực lưỡng vác vào một chiếc phượng ngai bằng vàng chạm trổ cừu vĩ phượng tinh xảo, bên trên là bộ da chồn màu tím, nét lông tinh mượt như gấm, vừa nhìn lại mềm mại không thua kém tơ non khiến người ta không kiềm được muốn vuốt ve.

Sứ thần Ngưu quốc cười : " Chỉ là một bộ da chồn đẹp mắt, Mãn tộc các ngươi đúng là xem thường Thái Hậu rồi."

Sứ thần Mãn tộc nhếch môi cung kính nói : " Mời Thái Hậu thượng tọa. Xin hoàng thượng tất tất cả nển trong đại diện."

Thái Hậu chậm rãi bước tới ghế phượng, nhẹ nhàng ngồi xuống, ngay lập tức đôi mắt liền mở to. Cả đại diện tối om duy chỉ có bộ lông chồn màu tím phát sang đầy ma mị tôn lên khí thế cao ngạo bậc nhất, dù sắp vào đông nhưng lớp lông lại ấm áp khôn cùng đồng thời còn tỏa ra hương thơm phi thường thoải mái.

" Không biết Thái Hậu có hài lòng không ?" Sứ thần Mãn tộc liếc nhìn đám sứ thần khác trong đại diện.

" Đây rốt cuộc là thứ gì ?" Thái Hậu gật gù cười.

" Đây là lông Từ Xuyên hồ, là loại hồ ly sống trên đỉnh Bắc Ai của bộ tộc thần, hai trăm năm mới có một con như thế này."

" Sứ thần có lòng, ai da rất thích nó." Thái Hậu luyến tiếc vuốt nhẹ lớp lông song đứng dậy. Lúc này cả đại diện đã được thắp sáng như ban đầu.

Sứ thần Mãn tộc chấp tay : " Thái Hậu thích là phúc của thần. Bất quá..."

"Sứ thần cứ nói, đừng ngại." Thái Hậu vui vẻ.

"Bắc Ải vốn thuộc về Mãn tộc thế nhưng mấy năm trước đã bị Vệ quốc chiếm mất một nửa nên lòng hiềm khích của chúng thần ở đây thực không trọn vẹn. Nếu Bắc Ải quay về với tay Mãn tộc, hằng năm Mãn tộc sẽ không thiếu kỳ trân dị bảo cung tặng Thái Hậu." Sứ thần Mãn tộc uyển chuyển nói.

Không khí trong điện nhanh chóng trở nên căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Truy Tìm

Tư Nguyệt nhấp rượu, liếc mắt nhìn sứ giả Mãn tộc cười lạnh. Bên này Tề Duyệt Phong chậm chậm nâng cốc rượu lên, khẽ cười: "Xưa nay Vệ quốc ý quân hùng tướng mạnh luôn ức hiếp các nước chư hầu, nay Mãn tộc khí khái mười phần trăm tất nhiên sẽ hỗ trợ." Nói xong hất ý vị thâm trường nhìn Tư Nguyệt.

Sứ giả Mãn tộc thấy Tề Duyệt Phong không chút đắn đo nói vậy liền sung sướng cười, nói: "Đa tạ hoàng thượng!"

Vốn đang vui vẻ, Tề Thiên Lăng nhàn nhạt lên tiếng: "Lần này đích thân Vệ quốc Thái tử dẫn binh xuất chinh, không biết các người nắm chắc mấy phần?"

Sứ giả Mãn tộc giật mình, do dự nói: "Cái này..."

Một đại thần trong triều đứng dậy khẳng khái: "Vệ quốc mặc dù binh hùng tướng mạnh nhưng nội bộ rối loạn, Mãn tộc có không ít dũng sĩ chắc hẳn sẽ không thảm bại."

Sứ giả Mãn tộc như tìm được cành cây cứu vớt, gật đầu: "Mãn tộc chúng thần có không ít dũng sĩ, đều là chiến binh nghìn người chọn một sẽ không làm hoàng thượng thất vọng."

Tề Thiên Lăng nhếch môi cười: "Nếu Mãn tộc đã có quyết tâm như vậy bốn vương cũng chúc các người mã đáo thành công." Vừa nói vừa hướng cốc rượu về phía sứ giả Mãn tộc rồi uống cạn.

Tan tiệc, Tư Nguyệt một mình trở về Ý Lan Cung, bên Nội Vụ Phủ lập tức đưa bốn cung nô đến tỏ vẻ như chưa từng xảy ra chuyện gì ở Thái Hòa. Âm vệ ả núp đợi Tư Nguyệt hồi lâu liền xuất hiện: "Tham kiến Lâu chủ!"

Tư Nguyệt tựa vào ghế quý phi, tỉnh thần: "Nói đi."

"Sau khi Nhị công tử nghe được lời kia liền tức tốc lên đường đến Tích Tử Sơn. Không phụ kỳ vọng của Lâu chủ, y đã cùng Đào Thiên, Trư Vân tìm ra sào huyệt của Quý Thủy Môn." Ngừng một lúc lại tiếp: "Nhị công tử tính tình háo thắng hai lần xông vào đều bị trọng thương, hiện nay đang tịnh dưỡng gần Tích Tử Sơn."

Tư Nguyệt gõ lốc cốc vài cái lên bàn, tựa hồ đang suy nghĩ. La Sát Tác Mệnh Công là do nàng đọc được từ trong một quyển sách cổ ở Thiên Hải Lâu thư khó, môn tà công này có thể hút lấy nội lực và sinh khí của con người, ngay từ lúc nghe được âm vệ diễn tả nàng đã biết mục đích bắt các Tiểu Long của Quý Thủy Môn. Xem ra trận này nàng nhất định phải đánh.

"Người chuyển lời bảo Đào Thiên, Trư Vân đợi ở đó. Đồng thời ngăn cản ai có ý định xông vào. Ba ngày nữa ta sẽ đến." Nàng gầy gầy mấy ngón tay, nhàn nhạt thờ ra một hơi.

"Thuộc hạ rõ!"

Như nghĩ ra gì đó nàng tiếp: "Điều tra Lăng Vương cho ta."

Âm vệ có chút khó hiểu nhưng vẫn gật đầu: "Rõ!"

Lúc này trong Lăng Vương phủ, Tề Thiên Lăng nhìn tất cả tin tức liên quan đến Nguyệt Phi và Nhã Tiểu Nghi, đuôi mắt hồ ly xé dài như được tí mĩ vẽ bằng mực tàu cong cong ý cười, hân hững thủ hân cặp song sinh hộ vệ: "Hết rồi sao?"

Trích Tinh cảm thấy nụ cười kia rất tà đạo, song nhìn quen liền thôi: "Vâng. Thân phận của người này rất bí ẩn, hành tung kỳ quái."

"Cho người tìm hiểu thêm tin tức. À, điều vài âm vệ bảo vệ nàng." Nhớ lại thái độ nàng nhìn sứ giả Mãn tộc, hẳn có phần nghi hoặc.

Ngay ngày hôm sau, Tư Nguyệt đi tìm Tề Duyệt Phong nói chuyện nàng muốn rời đi mấy ngày. Tề Duyệt Phong dĩ nhiên không đồng ý, nửa uy hiếp nửa dụ dỗ nàng. Bất quá xét về võ công lẫn thân phận hẳn không thể ngăn được nàng nên đành chấp thuận.

Sau khi Tư Nguyệt đi, Tề Duyệt Phong ra chỉ dụ nghiêm cấm trên dưới hoàng cung đến Ý Lan Cung quấy rầy. Lãng Vương trước đó sắp xếp không ít ám vệ tất nhiên biết chuyện nàng rời đi, ra lệnh thả hơn hai mươi ám vệ truy tìm tông tích Tư Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Một Chiêu Hai Thức

Sau ba ngày đêm ròng rã, Tư Nguyệt cuối cùng cũng đến được Tích Tử Sơn. Ngoại trừ người của Thiên Hải Lâu và Tổng gia còn có hơn hai mươi người của các môn phái khác có Tiểu Long bị mất tích. Tuy nói Tư Nguyệt là Lâu chủ Thiên Hải Lâu nhưng giang hồ trọng nhất vẫn là danh tiếng, Tư Nguyệt nàng vừa lên chủ vị không lâu khó tránh bị xem thường.

"Không biết Thiên Hải Lâu chủ đã có đối sách gì ứng phó đám người Quỷ Thủy Môn chưa?" Người lên tiếng là một vị sư tỷ của Tổng Hàn Vũ gọi là Lâm Trụy.

Tư Nguyệt vừa xem xét thương thế của Hành Vân vừa nhàn nhạt nói: "Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con?" Hiện tại không biết trong động kia chứa thiên la địa võng gì nhưng càng trì hoãn càng khó cứu được Tổng Hàn Vũ nguyên vẹn trở về.

Lâm Trụy cười khẩy: "Ai cũng biết thân thủ Nhị công tử Thần Mã Cung bất phàm, chính hắn xông vào còn muốn tàn phế trở ra. Trước đó người bảo chúng ta chờ người, ta còn tưởng có đối sách gì, hóa ra vẫn phải liều mạng xông vào sao?"

"Đúng vậy! Thiên Hải Lâu chủ là đang đùa giỡn chúng ta sao?" Một nhân sĩ lớn tiếng nói.

Tư Nguyệt im lặng nửa ngày, nở nụ cười nhạt: "Chính ta muốn xông vào, các người không muốn thì đừng cứu người nữa." Nói xong nàng đưa cho Hành Vân một viên giải độc: "Khi nào tắm thì hòa vào nước, người bị trúng độc không nhẹ."

Lâm Trụy mím môi nhìn bộ dạng bình thân của Tư Nguyệt trợn mắt muốn tiếp tục nói. Sư huynh nàng ta - Lâm Mệnh vội giải hòa: "Sư muội, sư phụ đã nói phải nghe theo sắp xếp của Thiên Hải Lâu chủ."

Tư Nguyệt liếc nhìn Lâm Trụy và Lâm Mệnh, nói: "Các người nghỉ ngơi đi. Sáng sớm ngày mai đến hang động đó."

Nửa đêm, Tư Nguyệt lặng lẽ rời khỏi miếu thổ địa nơi bọn họ tạm trú, đi về hướng hang động trên núi. Không phải nàng xem thường bọn họ chỉ là đồng người khó kiểm soát. Và lại bọn họ vốn không phục nàng, nàng cũng không muốn rước thêm phiền toái.

"Lâu chủ!"

"Lâu chủ!"

Đào Thiên, Trư Vân vội vã quỳ xuống. Tư Nguyệt nhướn mày, gật đầu ra hiệu: "Đã đến thì cùng đi."

"Các người đi sao có thể thiếu ta?" Hành Vân cùng hai thuộc hạ của hắn bước ra từ bóng tối, khóe môi ánh lên nụ cười.

Tư Nguyệt nhìn hắn một lúc, hắn là hắn đã dùng giải độc nàng đưa, xem thân thể không còn vấn đề gì nàng im lặng bước đi. Im lặng chính là đồng ý, Hành Vân thông thả theo sau.

Trăng đêm đẹp như một mâm vàng to lớn, trải dài dài sáng bạc xuống một vùng rừng núi rộng lớn. Đi đến gần hang động kia, Hành Vân nhíu mày nói: "Cẩn thận!" Lời vừa thốt ra, xung quanh ám khí bốn phía bay tới, sáu người vội vàng né tránh.

"Ha ha, không tồi, không tồi!"

Dưới ánh trăng, một nam nhân khoác áo choàng bạc xuất hiện, phía sau là có hơn một trăm hắc y nhân tay cầm trường kiếm, đằng đằng sát khí.

Đào Thiên giật mình: "Diệt Đông Thành?"

Hành Vân nghe vậy cũng nhíu mày nhìn kỹ nam nhân kia, cười lạnh: "Đúng là Diệt Đông Thành."

Tư Nguyệt nghe thấy, đêm chiều một lúc mới nhớ ra hắn là ai: "Nguyên lai là tiền chủ nhân Quy Hải Sơn, Diệt Đông Thành." Từ Giai Sơn Trang truy nã hắn khắp giang hồ, không ngờ xa tận chân trời mà gần ngay trước mặt, hắn lại trú ẩn ở Quỷ Thủy Môn.

Diệt Đông Thành cời mũi tràm ra, trên mặt lộ hai vết sẹo kéo dài xuống tận cổ, cơ hồ lộ ra vữa thịt, giọng nói âm u: "Hôm nay ta phải trả lại cho Thiên Hải Lâu các người cả vốn lẫn lời." Dứt lời, hơn một trăm hắc y nhân vùng kiếm lao tới. Đường kiếm tâm độc là lướt trong không khí mang theo hơi thở quỷ dị từ đám hắc y nhân tạo thành một mảnh thị huyết.

Tư Nguyệt rút phiến, nhanh chóng lướt đi, xoay phiến thành vũ tạo mười hai đạo phong trảm chém ra tám phía : " Ma Ảnh Trùng Trùng !" Phong trảm tạo cuồng khí bắn tới khiến đám hắc y nhân không kịp chống đỡ bị chém thành hai khúc, máu tươi nhầy nhụa.

Diệt Đông Thành kinh hoàng hô : " Lùi lại !"

Nhưng không kịp, nàng nắm chặt hắc ngọc phiến trong tay đưa lên đỉnh đầu, lập tức nội lực tụ hội bắn ra tứ phía, nàng nhàn nhạt liếc Diệt Đông Thành : "Hữu Vô Tương Sinh !"

Từ lúc bắt đầu, Hành Vân đứng phía sau lặng lẽ theo dõi, ánh mắt phi thường phức tạp. Nàng chỉ dùng hai chiêu đã hạ hơn một trăm hắc y nhân, thực lực này khiến người ta vừa nhìn liền kinh hãi. Trong lòng hắc ngũ vị tạp trần, một phần là kính phục nàng, một phần chính là không cam.

Diệt Đông Thành nhìn người của hắn lần lượt ngã xuống, không khỏi tức giận : " Xem đây !" Hắn tung chưởng kinh hướng Tư Nguyệt, chưởng kinh cơ hồ mang theo bảy phần nội lực, lướt gió mà tới.

Nàng phi lên không trung, dùng hắc ngọc phiến đỡ lấy chưởng kinh ngón tay như ngọc nắm chặt, cười mỉm : " Bất Sinh Bất Diệt !" Chưởng kinh như bị hấp thu, tan biến trong hư không. Nàng xoay người trong phút chốc đã lướt tới trước mặt Diệt Đông Thành : " Từ Điện Xuyên Vân, Trảm !!!" Hắc ngọc phiến về thành một đường, lôi đình tấn công, chưa đến nửa giây Diệt Đông Thành rơi từ trên cây xuống, đầu hắn mạnh mẽ lìa khỏi cổ, máu tươi phun như mưa.

Trong thời khắc đó, Đào Thiên, Trư Vân lẫn Hành Vân như hộp ngum khí lạnh, lần trước kẻ đã thương Hành Vân chính là Diệt Đông Thành. Hắn đã luyện thành tà công Mê Diệp Cổ, không ngờ tới phiến Tư Nguyệt nàng lại giải quyết nhanh chóng như vậy. Một chiêu hai thức đã khiến Diệt Đông Thành vô thanh vô tức rời khỏi thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Bát quái

Khuôn mặt vốn đang mười phần thỏa mãn của Khương Thương Hải chợt biến sắc, đôi mắt tràn ngập sợ hãi, nội lực hắn đang không ngừng xoay chuyển sang Tư Nguyệt, còn số nội lực chỉ hân hân vừa hấp thu từ nàng đang có dấu hiệu chống đối với nội lực của hắn sinh ra phản phệ, hắn cắn răng : " Người...Làm sao người học được La Sát Tác Mệnh Công ?" Hắn tồn hơn ba mươi năm mới luyện La Sát Tác Mệnh Công đến tầng thứ tư, vậy mà nữ nhân trước mặt có thể phản kháng và hấp thu lại nội lực của hắn, chắc chắn công phu của nàng cao hơn không chỉ một bậc.

Tư Nguyệt nhàn nhạt cười : " Người xuống Diêm Vương từ từ hỏi." Nàng không có hứng thú giải thích với hắn đây căn bản không phải La Sát Tác Mệnh Công mà là một loại võ công nàng tự nghiên cứu, bởi thuộc tính nó khá giống bộ công phu của Đông Phương Bất Bại trong tiểu thuyết Kim Dung nên Hạ Trác đã tùy tiện gọi nó là Quỷ Hoa Bảo Điển.

Hành Vân vừa hạ gục cận thân của Khương Thương Hải liền quay sang Tư Nguyệt, mắt thấy nội lực Khương Thương Hải ngày càng suy yếu cơ hồ cả tinh lẫn lực đều bị hút cạn, Hành Vân kinh ngạc nhìn Tư Nguyệt, nàng vẫn tựa tiểu phi tiểu, phi thường nhàn nhạ. Hắn không phải Khương Thương Hải, tuy hắn chưa từng đọc bí tịch La Sát Tác Mệnh Công nhưng mười mấy năm qua hắn tìm hiểu về nó không ít, công pháp nàng đang sử dụng rõ ràng không phải, vậy mà thực lực cường đại hơn không phải chín thì là mười. Hắn thực sự bội phục.

Đến khi hấp thụ cạn tinh khí lẫn nội lực từ Khương Thương Hải, nàng vung một chưởng kết liễu hắn, trước khi nhắm mắt chỉ thấy hắn nở nụ cười không rõ là bi thương hay hối tiếc, gọi ra một cái tên : " Tiêu...Thượng...Tà !"

Khương Thương Hải chết, mấy trăm hắc y nhân dưới trướng hắn đồng loạt bạo thể chết theo. Sáu người Tư Nguyệt tiếp tục đi sâu vào trong động cuối cùng cũng tìm thấy Tổng Hàn Vũ. Hắn mơ màng nằm trên phiến đá bên trong thủy động, xung quanh bày rất nhiều chai lọ cùng dược thảo. Lúc này Tư Nguyệt mới thờ phào được một cái. Mệnh hắn xem ra không tệ !

Lúc Tư Nguyệt đưa Tổng Hàn Vũ trở về trời đã sáng, Tổng gia cùng mấy chục nhân sĩ vô cùng kinh ngạc đồng thời thán phục không thôi, chỉ một đêm có thể giải quyết tận gốc Quỷ Thủy Môn, giết chết kẻ sử dụng La Sát Tác Mệnh Công thực sự không dễ dàng gì, tất cả nhân sĩ đều hướng Tư Nguyệt cấp lễ.

Tổng gia vốn muốn đưa Tổng Hàn Vũ trở về nhưng Tư Nguyệt ngăn cản, hắn dù sao cũng là đệ tử của Vương Luân, tuy tiểu tử này chưa tỉnh nhưng chắc chắn hắn không nguyện ý trở về Tổng gia. Biết thực lực mình không đủ chống lại, Lâm Mệnh đành chấp thuận, dù sao sự phụ hắn nói chỉ cần Tổng Hàn Vũ bình an là được.

Tư Nguyệt phân phó Đào Thiên, Trư Vân đưa Tổng Hàn Vũ đến Bắc Băng Thần Cung, còn nàng trở về hoàng cung Tề quốc.

"Nhị công tử ! Cáo tử !" Nàng chào Hành Vân một cái, xoay người phóng lên ngựa.

Hành Vân cũng không đáp lại, nhàn nhã thúc ngựa theo sau nàng.

Tư Nguyệt nheo mắt : " Ngươi vẫn muốn tỷ thí ?" Nàng không tin Hành Vân qua lần này còn muốn đấu với nàng, căn bản chính là lấy trứng chọi đá.

"Ta chỉ muốn đi theo nàng học hỏi." Hấn lắc lắc đầu.

Hấn từng ở kinh thành Tề quốc chờ nàng chắc chắn biết nàng ở đây làm gì, nàng không giấu giếm nói : " Ta phải trở lại hoàng cung."

Tuy Hành Vân không hiểu nàng đường đường Lâu chủ Thiên Hải Lâu, Cung chủ Bắc Băng Thần Cung mà lại sống dưới thân phận một cung phi nhỏ bé nhưng hấn cũng không hỏi nhiều : " Không sao, ta đi cùng nàng."

Tư Nguyệt nhếch môi cười : " Theo ta thì ngươi phải trở thành thái giám."

"Ta không ngại giả trang." Hấn chậm rãi nói, rất nghiêm túc.

Nàng ho khan một tiếng, vấn đề không phải hấn có giả trang hay không mà là với cá tính của hấn mà vào cung, nói không chừng hấn một ngày hai bữa chương chết mấy cung phi là chuyện bình thường. Bất quá nàng không mấy quan tâm, chăm chú đánh giá hấn một lượt, nàng gật đầu : " Cũng được." Song tiếp : " Ngươi không định trở về Thần Mã Cung ?"

Hấn ung dung đáp : " Không vội." Hấn tuy là nhị công tử nhưng sự vụ trong cung trên dưới đều do bốn vị trưởng lão cùng đại sư huynh hấn giải quyết. Hấn không có hứng thú nhảy vào tranh công.

Trên đường trở về kinh thành, hai người nghe không ít chuyện gần đây trong giang hồ, dĩ nhiên nổi bật nhất vẫn là chuyện Lâu chủ Thiên Hải Lâu nửa đêm xông pha phá đánh bại môn chủ Quỷ Thủy Môn, cứu được cháu trai Kiếm Vương, ngoài ra pha thêm không ít mắm muối, càng kể càng sinh động. Tư Nguyệt cùng Hành Vân dừng chân tại một quán trà nhỏ nhìn người kể chuyện nói đến nước miếng bay đầy trời không khỏi cảm khái.

"Sau khi đánh bại Khương Thương Hải khiến hấn sức cùng lực kiệt, Thiên Hải Lâu chủ một phen mỹ nhân cứu anh hùng ôm Tống thiếu hiệp trong tay, vạn phần lo lắng mềm mại kêu một tiếng : "Hàn Vũ ca ca...""

Phụt !

Tư Nguyệt xưa nay vô cùng điềm tĩnh, cho dù trời sập cũng không mấy may lay động một cái vậy mà nghe kể đến đây liền tao nhã phun ra một ngụm trà. Nếu so tuổi Tống Hàn Vũ quả thật lớn hơn nàng nhưng đối với nàng mà nói, hấn chỉ là một tiểu bối mà thôi. Vậy mà chuyện nàng cứu hấn lan ra trong giang hồ lại trở thành giai thoại anh hùng với mỹ nhân, cô đại bát quái quả không tầm thường.

"Này ! Ngươi không biết kể chuyện thì đừng kể, ai mà không biết Thiên Hải Lâu chủ với Trang chủ Từ Giai son trang lưỡng tình tương duyệt." Một nhân sĩ giang hồ bày ra vẻ ta đây biết rất nhiều ngông nghênh nói.

Ngươi kể chuyện thẹn quá hóa giận nói : " Ngươi có chứng cứ gì ?"

Nhân sĩ kia tự đắc cười : " Không nói dối các ngươi, ta từng đến tham dự Đại hội Tiểu Long, ày, các ngươi không biết Từ Giai trang chủ đối với Thiên Hải Lâu chủ chính là nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa a !" Song hấn đứng phắt dậy bước lên đài kể chuyện : " Đã vậy, ta cũng không ngại nói các ngươi biết, Thiên Hải Lâu chủ quả thực kiêu ngạo vô song không chỉ khiến Từ Giai trang chủ mê luyến mà cả Nhị công tử Thần Mã Cung thực kiểm lòng không đậu hướng Từ Giai trang chủ khiêu chiến."

Tư Nguyệt nhìn nhân sĩ kia, hơi nheo mắt. Hôm đó là Từ Giai Ân Thần vì ngăn cản Hành Vân động thủ với nàng nên bước ra tiếp chiêu, nếu không giai thoại kia có nên viết thành Nhị Công Tử Thần Mã Cung ái mộ Từ Giai trang chủ không thành quyết định sống chết với nữ nhân trong lòng y? Nàng hí mắt nhìn Hành Vân vẫn đang ưu nhã thưởng trà.

Thật ra bây giờ Hành Vân đã phần nào cảm thấy may mắn, mặc dù hấn không quan tâm danh tiếng nhưng một nam nhân bị người khác nói đoạn tụ làm sao thoải mái ?

Để lại phía sau người nói kể đáp, Tư Nguyệt cùng Hành Vân lặng lẽ trả tiền trà rồi rời khỏi đó, nhanh chóng lên đường.

Tề Duyệt Phong nhận được tin Tư Nguyệt trở về, trong lòng vạn phần hưng khởi. Cho đến khi gặp được Hành Vân, hấn mới cảm thấy làm hoàng đế không quá dễ dàng đi. Ngày ngày nhìn tên nam nhân giả trang thái giám đi qua đi lại trong Ý Lan Cung hấn thực sự muốn ngửi mả phanh thầy y, bất quá hấn biết võ công Hành Vân không thua kém gì hấn nên đành phải ghen một bụng tức. May mắn, hấn trên danh nghĩa là phu quân nàng, cho dù ăn không được vẫn có thể ôm có thể sờ, không như tên kia chỉ được phép nhìn mà không thể làm gì.

Chưa tới bốn ngày sau, trong cung truyền ra tin tức Hoàng Hậu Kiều Mộng Lan hương tiêu ngọc vẫn.

Tề Duyệt Phong vốn đã chuẩn bị sẵn, lập tức an bài một tang lễ cực kỳ thịnh trọng cho Kiều Mộng Lan rồi gia phong không ít con cháu Kiều gia vài chức quan hữu danh vô thực. Ngay sau đó, Thiệu Nghị Tướng quân cùng Nhị phẩm Binh bộ Thị lang Trưởng Chính Cần bị bắt vì tội mưu phản, cả hai người này đều là cánh tay đắc lực dưới trướng Lăng Vương, triều đình bỗng chốc dậy sóng.

Mà bên kia biên giới, Mãn tộc khí thế lang thôn hổ yết vừa xuất quân đã chiếm được thành Hưng Châu Vệ quốc, rèn sắt khi còn nóng, Mãn tộc tiếp tục tiến công thành Nghị Châu, Vệ Từ Minh kiên quyết thủ thành nhưng Mãn tộc có hơn mười vạn binh trong khi hấn chỉ có trên dưới sáu vạn xác thực lấy trứng chọi đá, song hấn mấy lần yêu cầu viện binh từ Đôn Mã đều không có tin tức, quân lương ngày một cạn kiệt khiến Vệ Từ Minh rơi vào tình thế vạn phần hung hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

Tác giả đánh nhầm Chương 83.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Diệt Sạch

Tin tức truyền đến, Tư Nguyệt khó tránh khỏi lo lắng. Nàng đã xác định Vệ Tử Minh là người của nàng, lẽ nào trơ mắt nhìn hắn thất thủ? Bất quá nước xa không cứu được lửa gần, nàng lại không thể hướng Tề Duyệt Phong cầu xin, rốt cuộc làm thế nào cho phải?

"Nguyệt Nhi, nàng đang lo lắng cho Vệ Tử Minh?" Thấy Tư Nguyệt vừa tỉnh thần vừa nhăn mày, Tề Duyệt Phong khó chịu hỏi.

Tư Nguyệt không mở mắt, bình thản đáp: "Ừ."

Tề Duyệt Phong nắm tay thành quyền, không vui nói: "Ta có thể giúp được hắn."

Nàng chậm chạp hé mi, chờ đợi hắn nói tiếp.

"Nhưng...nàng phải ở lại đây cùng ta, làm Hoàng Hậu của ta." Tề Duyệt Phong nở nụ cười, ngôi vị Hoàng Hậu biết bao nữ nhân mơ ước vậy mà bây giờ hắn lại phải ra điều kiện để nàng chấp nhận nó.

"Ta tự nghĩ cách." Nàng lạnh lùng.

Mắt hắn long lên từng tia lửa giận, cắn răng hỏi: "Ta có chỗ nào thua hắn?" Hắn đương là quốc quân một nước, Vệ Tử Minh kia chỉ là một Thái tử hữu danh vô thực, hắn rốt cuộc là thua ở chỗ nào?

Nàng khẽ cười, ngẩng lên nhìn Tề Duyệt Phong: "Người không thua, chẳng qua ta và người vốn không hợp."

Hắn im lặng hồi lâu, thanh âm khàn khàn: "Ta có thể thay đổi."

"Người không thể." Nàng nhướn mày, cười như không cười. Hắn có giang sơn, có hậu cung của hắn, nếu không phải vì hắn mười phần thật lòng nàng đã không đáp ứng ở đây lâu đến thế. Nhưng chỉ vậy thôi...

Àm!

Tề Duyệt Phong nện mạnh vào chiếc bàn tròn gỗ trầm, răng rắc mấy tiếng chiếc bàn gãy thành hai mảnh, hắn phát tay rồi đi: "Vệ Tử Minh nhất định phải chết."

Hành Vân vốn đang nửa nằm nửa ngồi trên trụ tháp bất giác mở mắt, phức tạp nhìn Tư Nguyệt. Hắn vui vì nàng từ chối Tề Duyệt Phong rồi lại đau vì nàng bảo vệ nam nhân khác, lẽ nào hắn đã...? Hành Vân cười cay đắng lại ngã lưng xuống trụ tháp: "Trong tay ta có trên dưới năm nghìn sát thủ Hắc Phong Hội."

Tư Nguyệt khẽ gõ mấy tiếng xuống bàn, chăm chú nhìn chiếc Bách Thần Ngọc Chi trong tay rồi khép mi lại.

Nửa đêm giờ Tuất, sáu bóng đen từ bên ngoài hoàng cung thoăn thoắt vượt qua tất cả lớp lớp cấm vệ, ám vệ bay tới Ý Lan Cung. Cả sáu người đều vận uy giáp, bên ngoài khoác bạch lang mao (lông sói trắng), đầu đội mũ lông, tóc thắt bím, thân hình cao to, vạm vỡ.

"Tham kiến Cung chủ!" Sáu người vừa tiến vào Ý Lan Cung liền đồng loạt quỳ xuống hành lễ với Tư Nguyệt.

"Thuộc hạ Tàn Kham, thủ lĩnh Thiết Băng kỵ ra mắt Cung chủ!" Tay phải Tàn Kham xăm huyết thủ (nhện đỏ), khuôn mặt nghiêm nghị, góc cạnh.

"Thuộc hạ Diệp Tu, thủ lĩnh Sát Thiết đoàn ra mắt Cung chủ!" Tay trái Diệp Tu xăm hắc hổ, mặt sắt cương nghị, lạnh nhạt.

Tư Nguyệt nhìn lướt qua sáu người, gật đầu : " Đừng dậy cả đi." Thiết Băng kỵ và Sát Thiết đoàn là binh đoàn tối cao của Bắc Băng Thần Cung, có khả năng một địch một trăm, là nỗi sợ của hai phe chính tà.

Tần Kham, Diệp Tu và bốn thuộc hạ cung kính nhìn Tư Nguyệt, đáy mắt có kinh ngạc, có bi thương. Năm đó Tiêu Cung chủ dẫn theo mấy trăm người Bắc Băng Thần Cung tiến lên Vu Lĩnh Sơn để lại hai binh đoàn bọn họ, chỉ dặn dò sau này lấy vật nhận người, chờ đợi mười sáu năm cuối cùng người kế vị cũng xuất hiện. Nhưng họ không ngờ, người này lại giống đến như vậy... Vốn trong thư, Tà Dung đã nói qua nhưng hắn không tin, năm đó bao nhiêu kẻ võ công cao cường đều chết, một cái oa nhi làm sao sống được ? Bây giờ người ngay trước mặt, hắn không tin cũng phải tin !

Tư Nguyệt thu hết biểu tình của họ vào trong mắt, không để ý nói : " Dọn dẹp mười vạn binh trong một đêm, các ngươi làm được không ?"

Tần Kham và Diệp Tu nhìn nhau, chấp hai tay thành quyền, mười phần anh khí đáp : " Có thể !"

" Tốt ! Mười vạn binh Mãn tộc đóng quân ngoài thành Nghị Châu Vệ quốc, trong vòng bốn ngày ta không muốn thấy có bất kỳ kẻ nào còn sống. Nhớ, làm cho thật sạch sẽ." Nàng khẽ cười, phượng mi trong suốt như ngọc tỏa ra hàn khí lạnh lẽo.

" Chúng thuộc hạ tuân lệnh !!!!"

Nàng gật đầu, lại quay sang Hành Vân. Hắn mở miệng : " Ra đây."

Ngay lập tức trong phòng tràn ngập tử khí, mười hắc y nhân vận áo khoác đen mang mặt nạ xuất hiện : " Đợi lệnh công tử."

" Cho tất cả năm nghìn sát thủ đi cùng người của Bắc Băng Thần Cung, lệnh của họ chính là lệnh của ta." Hành Vân lạnh nhạt nói.

" Thuộc hạ rõ !!!!"

Năm xưa cái gọi là Tứ đại Thiên Cung vốn chỉ có Bắc Băng Thần Cung và Thần Mã Cung, Bắc Băng Thần Cung nổi tiếng với Thiết Băng kỵ và Sát Thiết đoàn, máu lạnh, đáng sợ và tàn nhẫn. Bọn họ đi đến đâu tàn quét đến đó, quân đoàn khiến không ít thế lực võ lâm lần triều đình phải e sợ. Mà Thần Mã Cung nằm trong tay Hắc Phong Hội, năm đó Linh Lung Cung và Âm Nguyệt Điện liên hợp đối phó Thần Mã Tướng quân không thành, trong một đêm từ người già đến trẻ em đều bị giết sạch. Tất nhiên xưa không bằng nay !

Thiết Băng kỵ, Sát Thiết đoàn cùng sát thủ Hắc Phong Hội đi xuyên qua tộc Bách Vân nằm giữa trung tâm đại lục, chưa tới ba ngày đã đến được bình nguyên nơi Mãn tộc đóng quân. Căn cứ vào tôn chỉ đánh nhanh thắng nhanh, ngay trong đêm chín nghìn cao thủ Bắc Băng Thần Cung cùng năm nghìn sát thủ Hắc Phong Hội hợp lực phóng hỏa, tiến công diệt sạch mười vạn binh Mãn tộc, không ai sống sót !

Bình nguyên rộng lớn trong một đêm máu chảy thành sông, gió cát cuốn theo mùi hôi thối quanh quẩn cả một vùng. Kèn kèn, thú hoang gào rú tranh nhau nguồn thức ăn dồi dào. Thực sự là một mảnh hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Hãm Hại

Mười vạn binh Mãn tộc trong một đêm bị quét sạch, tin này truyền đi liền chấn động ngũ quốc !

Thành Nghị Châu, Vệ Tử Minh biết được chỉ cười khổ một tiếng, lần này hắn cũng không phải bị dồn vào đường cùng, hắn dùng khổ nhục kế chỉ muốn nàng biết tin có thể gửi một bức thư hỏi han để hắn an lòng, không ngờ nàng lại có bản lĩnh này khiến hắn thực sự hồ thẹn.

" Hoàng huynh, nàng thực sự lo lắng cho huynh." Vệ Tử Lăng trầm ngâm. Ban đầu nghe tin nàng mất tích hắn bất luận nơi nào có dấu vết đều muốn lục tung tìm kiếm song sau đó mới nhớ Vệ Tử Minh vậy mà an an ổn ổn không chút để tâm, hắn đầu tiên hạ độc Vệ Tử Minh rồi thúc Vệ Quân Thương ban hôn cho Vệ Tử Minh hi vọng tìm ra manh mối. Trời không phụ lòng người, bên cạnh Vệ Tử Minh quả thật sắp đặt không ít người của nàng, tuy hắn không điều tra được tông tích nàng nhưng cũng phần nào an tâm. Mấy ngày trước Mãn tộc đánh tới, hắn phụ trách đốc thúc quân lương, giữa đường động tay động chân một chút xem có phải nàng vẫn quan tâm Vệ Tử Minh hay không, Vệ Tử Minh không ngờ thuận theo dùng khổ nhục kế. Chính là trăm nghĩ ngàn nghĩ cũng không nghĩ tới nàng có thể một tay dẹp sạch mười vạn binh Mãn tộc như lang như hổ kia.

Vệ Tử Minh xoay người nhìn Vệ Tử Lăng, hắn cùng Vệ Tử Lăng đấu nhau bao nhiêu năm nay đã không còn kiêng kỵ gì, nay lại cùng tranh giành một nữ nhân đứng là tư vị khó nói : " Chuyện đó không cần lục đục quan tâm."

Đáy mắt Vệ Tử Lăng phức tạp, cười như không cười nói : " Ta có thể buông tay với ngôi vị kia." Hắn tranh tranh đấu đấu hai mươi mấy năm cho tới khi gặp nàng hắn đã không còn hứng thú với cái gọi là thiên hạ nữa rồi. Hoặc là so với nàng, thiên hạ kia không đáng để hắn đánh đổi.

Vệ Tử Minh niết chặt bàn tay, hắn nhớ tới vẻ mặt nhu nhu hòa hòa khi nàng nằm trong lòng hắn, nhớ nàng không chán chường giương cung bạt tiễn cứu hắn một mạng, hắn thực sự yêu nàng. Nhưng, việc lớn chưa thành, tử thù chưa báo... Vệ Tử Minh lạnh lùng : " Cho dù ngươi không buông, ngôi vị kia cũng

không thể rơi vào tay người."

"Năm đó Hồ Canh Y xảy ra chuyện gì, ai ai cũng biết. Phụ hoàng còn giữ huynh tới bây giờ đã là ân điển rồi." Vệ Tử Lăng cười lạnh.

Hồ Canh Y chính là mẫu thân Vệ Tử Minh. Năm xưa Vệ Quân Thương vì say rượu nên lâm hạnh một cung nữ trồng hoa trong ngự hoa viên, sau không hiểu sao liền ra lệnh rạch mặt nàng ta tống vào Thủy Đình làm phục dịch. Cung nữ đó thực may mắn, mới lâm hạnh một lần liền mang thai sinh ra Nhị hoàng tử là Vệ Tử Minh. Vệ Quân Thương không thích Vệ Tử Minh nên mặc kệ hắn ở Thủy Đình, chưa đến ba ngày Vệ Quân Thương tra được Hồ Canh Y lên lút tư thông với thị vệ, phần nộ đánh chết nàng ta. Vệ Tử Minh cũng được vứt cho một phi tần địa vị thấp nuôi dưỡng.

Vệ Tử Minh siết tay thành nắm đấm, buông một câu : " Chuyện năm đó thế nào thì phụ hoàng vẫn giữ lại ta. Còn ngôi vị kia không phải muốn là sẽ được."

Thấy Vệ Tử Minh cứng rắn, Vệ Tử Lăng chỉ cười một tiếng rồi phát tay rời đi.

Vệ Tử Minh lặng lẽ đứng đó, cầm lấy chiếc túi hương màu lam nhạt đặt trên bàn, góc túi hương thêu chữ "Vân", chính là Vân trong Niệm Vân Điện. Năm đó ai hại ai vẫn chưa tra rõ đâu !

Ngay ngày hôm sau, Vệ Tử Minh phát binh chiếm lại thành Hưng Châu, đánh tới lãnh thổ Mãn tộc. Mãn tộc như rắn mất đầu nhanh chóng hàng phục, một lần nữa chạy sâu vào bình nguyên Thẩm Tề, trong vòng 20 năm chắc chắn không dám xuất đầu lộ diện.

Mà bên này, Kiều Hoàng Hậu qua đời, vị trí trung cung để trống đã khơi dậy không ít ý chí chiến đấu cho nữ nhân trong cung. Bất quá ngày ngày Tề Duyệt Phong đều đi đi lại lại Ý Lan Cung khiến các nàng chỉ có thể dậm chân mà không làm được gì.

" Nguyệt Phi nương nương, Thái Hậu cho mời."

Thái Hậu còn chưa có cặn dầu, Tề Duyệt Phong vừa đi đã sang gọi nàng, Tư Nguyệt thần nhiên : " Thái Hậu triệu bốn cung là có việc gì ?"

Cung nữ gọi Bội Âm đầy mắt lóe lóe : " Nô tỳ không rõ, thỉnh nương nương nhanh chóng."

Tư Nguyệt gạt đầu, vừa vặn thay một bộ cung trang rồi mới đi theo Bội Âm. Khôn Ninh Cung lúc này quả thực đông đủ : Tô Quý Phi, Thục Phi, Hiền Phi...từ lớn đến nhỏ đều có mặt. Thái Hậu ngồi giữa chính điện, khuôn mặt âm trầm.

" Thần thiếp thỉnh an Thái Hậu, Thái Hậu kim an. Các vị nương nương kim an." Bởi vì có chỉ dụ của Tề Duyệt Phong nên Tư Nguyệt không cần hành lễ quá nặng, chỉ hơi cúi người một chút.

" Trong cung có độc phụ như người ai gia làm sao kim an ! Nguyệt Phi người còn không mau nhận tội !" Thái Hậu trừng mắt nói.

Tư Nguyệt cười nhạt : " Không biết thần thiếp làm gì nên tội ?" Bày bố thế trận lớn như vậy, đối với nàng đúng là dụng tâm.

Thái Hậu liếc Tô Quý Phi một cái, nàng ta nhanh chóng nói : " Bốn cung thấy muội xưa nay hòa nhã, yếu điệu không ngờ tâm cơ lại thâm trầm như vậy, nhân lúc Hoàng Hậu bệnh nặng bỏ đá xuống giếng độc chết Hoàng Hậu."

" Quý Phi có nhân chứng ?" Tư Nguyệt vẫn nghiêm chỉnh đứng thẳng lưng, tựa tiểu phi tiểu đáp.

Ánh mắt Tô Quý Phi lóe hàn băng, hô : " Lôi người vào !!!"

Kẻ được lôi vào là một tiểu cung nữ cùng tiểu thái giám ăn mặc bản thủ, trên dưới đều rướm máu hẳn là bị đánh không ít. Tiểu cung nữ kia vừa vào liền hướng Tư Nguyệt khóc : " Nương nương ! Người phải cứu nô tỳ. Nương nương đã nói nô tỳ giúp người, người sẽ không bạc đãi nô tỳ, nương nương nhất định phải giữ lời." Song quay sang Tô Quý Phi hô : "Thái Hậu, nô tỳ chỉ nghe lệnh làm việc, nô tỳ biết tội rồi. Quý Phi nương nương ! Nô tỳ biết tội rồi !"

Tư Nguyệt cười lạnh không quan tâm nàng ta. Cung nữ bên cạnh Tư Nguyệt - Xuân Hi nhỏ giọng nói, trong mắt không giấu được sát khí : "Nàng ta là Tô Tâm, cung nữ quét tước trong Ý Lan Cung." Bình thường sự vụ trên dưới Ý Lan Cung đều do Xuân Hi giải quyết, nàng ta là trợ thủ do Tề Duyệt Phong cấp cho Tư Nguyệt.

Tô Quý Phi căng căng khoe môi, nghiêm giọng : " Người biết gì thì mau nói ra, Thái Hậu có thể tha cho người một mạng."

Tiểu cung nữ Tô Tâm thút thít nói : " Nương nương của nô tỳ biết nô tỳ quen biết với tiểu An tử ở ngự thiện phong nên đưa nô tỳ một gói bột màu đỏ, dặn dò nô tỳ bỏ vào bát canh của Hoàng Hậu nương nương. Còn nói nô tỳ làm không xong thì tính mệnh phụ mẫu, đệ đệ nô tỳ đều không an. Quý Phi nương nương...nô tỳ là bị ép buộc...nô tỳ không dám !" Nói xong lại khóc một trận.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Hậu Quả

Tô Quý Phi tỏ vẻ hài lòng song đe dọa : " Nô tỳ to gan ! Chuyện này là chuyện lớn liên quan đến Hoàng Hậu, người không được nói bậy !"

" Nô tỳ không dám ! Tiểu An tử có thể làm chứng cho nô tỳ, những gì nô tỳ nói đều là sự thật." Tô Tâm quay sang tiểu thái giám bên cạnh kêu oan.

Tiểu An tử run rẩy nói : " Hôm đó Tổ Tâm đưa gói thuốc bột đó cho nô tài kêu nô tài nhân lúc ngự trù không để ý bỏ vào canh. Tổ Tâm còn mang theo cây trâm của mẫu thân nô tài, uy hiếp nô tài..."

Mất sắc Tô Quý Phi lóe lóe, gằn giọng nói : " Bản cung đã ứng theo lời hai kẻ này mời Thạch Ngự y, chính ông ta nói trong canh Hoàng Hậu ngày đó có cho thêm Hồng Đình dược gây tắc nghẽn mạch máu, khó thở cộng với bệnh Hoàng Hậu sẽ khiến Hoàng Hậu vô phương cứu vãn. Nhân chứng, vật chứng đều đủ kính xin Thái Hậu suy xét."

Tư Nguyệt cười nhạt : " Không biết bản cung có thể hỏi bọn họ vài câu ?" Hoàng Hậu chết như thế nào Thái Hậu hẳn là rõ nhất, nay dựng chuyện đổ hết lên đầu nàng như vậy cũng không hỏi nàng có đồng ý không.

Tô Quý Phi liếc Tư Nguyệt mấp má môi : " Nguyệt Phi ! Người còn gì muốn nói ?"

Mấy cung phi khác thấy thái độ Tô Quý Phi như vậy chỉ bĩu môi. Huệ Phi cười một tiếng : " Dựa vào mấy nô tài thấp kém này mà định tội Nguyệt Phi, tỳ tỳ quá vội vàng đi ?"

Tư Nguyệt bước tới trước mặt Tổ Tâm, cười lạnh : " Người nói là bản cung sai người hạ độc Hoàng Hậu ? Trong Ý Lan Cung ta người dùng không hết, hà tất gì lại sai phái tiểu cung nữ quét tước hạ đẳng như người ?"

Sát khí tỏa ra khiến Tổ Tâm run lẩy bẩy, ấp úng nói : " Nương nương là biết ta quen Tiểu An Tử nên uy hiếp ta với hấn. Nương nương, người không thể qua cầu rút ván bỏ mặc ta."

Tư Nguyệt khề cười, liếc Tô Quý Phi một cái rồi nói : " Vậy người nói xem, tấm điện ta có chậu hồng san hô với tử san hô, người thấy cái nào đẹp hơn ?" Phải nói trong Ý Lan Cung trên dưới đều là người của Tề Duyệt Phong, bọn họ muốn thu mua chỉ có thể thu mua cung nữ hạ đẳng mà thôi.

Tô Quý Phi vội lên tiếng : " Nguyệt Phi không chịu nhận tội còn muốn giảo biện hồng làm mọi người hồ đồ theo người ?"

Tư Nguyệt không đáp trả nàng ta, chăm chú nhìn Tổ Tâm. Dưới áp lực nặng nề từ Tư Nguyệt, Tổ Tâm cắn cắn môi : " Nô...nô tỳ thấy hồng san hô đẹp hơn."

" Cầu nô tài !!! Trong tấm điện nương nương nhà ta nào có chậu san hô nào, người rõ ràng tấm điện Ý Lan Cung còn chưa vào nói chi được nương nương sai phái !" Xuân Hi lớn giọng áp.

Tổ Tâm tiếp tục rộp nước mắt, khóc lóc hô : " Ta...ta lúc đó sợ hãi làm sao còn ngắm được tấm điện như thế nào...Thái Hậu, ngài phải làm chủ cho nô tỳ ! Quý phi nương nương, ngài phải làm chủ cho nô tỳ !"

" Hoàng thượng giá đáo !!!"

Thanh âm vang lên khiến một lượt mỹ nhân trong điện thay đổi sắc mặt mấy lần, chính trang y phục, tư thế cần phoi đều phoi rõ, đồng loạt hô : " Thịnh an Hoàng thượng ! Hoàng thượng vạn tuế !"

" Bình thân !" Tề Duyệt Phong bước vào cấp Thái Hậu hành lễ rồi quay sang Tư Nguyệt : " Nguyệt Nhi, sao nàng không ngồi ?"

Tư Nguyệt không nhìn hấn, lạnh lùng "hừ" một tiếng.

Khuôn mặt Tề Duyệt Phong lướt qua tất cả cung phi rồi âm trầm nói : " Trẫm vừa nghe nói là ai muốn ai làm chủ ? Làm chủ chuyện gì ?"

Thái Hậu nãy giờ ngồi như tượng đất bỗng lên tiếng : " Ai gia thấy có kẻ được sủng sinh kiêu, không xem quốc pháp ra gì, dám ra tay hãm hại Hoàng Hậu. Hoàng thượng người cũng đừng thiên vị." Thật ra bà không có ý định đổ lên đầu Nguyệt Phi nhưng gần đây hậu cung không yên, thù giết lẫn còn hơn bỏ sót, bà không thể nào để nhĩ tử mình vì một nữ nhân mà quên mất việc lớn.

Tô Quý Phi thấy có Thái Hậu trợ lực liền ăn nói mạnh dạn : " Thần thiếp tra ra Nguyệt Phi dùng Hồng Đình dược bỏ vào canh của Hoàng Hậu, nhân chứng vật chứng đều đủ cả, mong Hoàng thượng minh xét."

" Hồ đồ !!!" Tề Duyệt Phong cơ hồ như gầm lên. Thời hạn một tháng sắp hết, hấn nghĩ ngày nghĩ đêm để giữ nàng còn đám nữ nhân này lại không biết trời cao đất dày cả ngày chỉ biết gây chuyện cho hấn.

Tô Quý Phi dẫn đầu đám cung phi thất sắc, vội vã quỳ xuống : " Hoàng thượng bớt giận !"

Tề Duyệt Phong phức tạp nhìn Thái Hậu, ra lệnh : " Đem hai cầu nô tài này trưng tể, tru di cửu tộc ! Tô Quý Phi cấu kết làm bậy hàng vị thành mặt đảng Canh Y, phục dịch trong Tần Giả Khố. Hiền Phi, Huệ Phi thấy Tô Quý Phi làm việc xấu mà không can, không hiền không huệ giáng xuống thành Quý Nhân. Tất cả các phi tần giáng một vị, phạt một năm bổng lộc !!!"

Lệnh đưa ra, trên dưới Khôn Ninh Cung liền tĩnh lặng. Người lấy lại hồn phách đầu tiên là Tô Quý Phi, vừa khóc vừa hô : " Hoàng thượng ! Thần thiếp không dám ! Thần thiếp bị oan..."

Tề Duyệt Phong phát tay cho thái giám đưa bọn họ đi rồi quay sang Thái Hậu vẫn đang kinh ngạc : " Trẫm tự nhiên biết cân nhắc, mẫu hậu đừng quá bận tâm tới hậu cung của trẫm " Nói xong liền dặt tay Tư Nguyệt rời đi.

Về tới Ý Lan Cung, Tư Nguyệt cũng không nhìn hần chỉ nhàn nhạt nói : " Ngày mai là hết thời hạn giao ước, người mau đưa ta Thụy Hương Tuyết Liên."

Đã rất lâu rồi hần chưa thấy nàng vận cung trang, gấm y màu trắng ngà lan theo tà váy là sáu đóa hải đường màu lam nhạt. Đại lưng bằng lụa hải đường phần tinh tế buộc hai chuỗi ngọc châu tròn lên dáng dấp thanh thoát, yếu điệu. Nàng chỉ vấn một búi tóc rũ xuống cài thanh trầm bộ điều có tua rua bằng bạc, mộc mạc nhưng vẫn toát thân thái phiêu diêu tựa tiên nữ. Tề Duyệt Phong nắm chặt vai nàng, chán nản nói : " Nàng đừng đi, được không ? Nàng muốn gì trẫm đều có thể cho nàng. Đợi thời cơ tới, trẫm sẽ loại trừ hết nữ nhân trong hậu cung, nơi này chỉ còn trẫm và nàng...Được không ?"

Nàng ngẩng lên đối đầu với ánh mắt hần, đôi phượng mi bàn bạc như thủy tinh châu : " Ta chỉ cần Thụy Hương Tuyết Liên. Ngày mai ta sẽ rời đi."

Tề Duyệt Phong mím môi, khàn khàn ra lệnh : " Người đâu !!! Trẫm muốn một con ruồi cũng không được rời khỏi Ý Lan Cung nửa bước !"

Ám vệ vốn được hần sắp đặt xung Ý Lan Cung nhanh chóng bao vây, không 100 cũng phải 90 người. Tư Nguyệt cười lạnh : " Ta đã muốn rời khỏi, gấp thân giết thân, gấp phạt giết phạt."

Hành Vân bên ngoài không đợi Tư Nguyệt lên tiếng, nhanh chóng thanh lý hơn phân nửa ám vệ, vọng lại một câu : "Người nên dành thời gian huấn luyện lại đám ám vệ này đi, một đám phế vật !"

Tề Duyệt Phong bi thương nhìn Tư Nguyệt. Nàng khép hờ mi, thờ dãi nói : " Thiên hạ của ta không phải ở nơi này."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Rơi Xuống Vực

Sau khi lấy được Thụy Hương Tuyết Liên, nàng liền rời đi ngay trong đêm. Bởi Hành Vân bị triệu về Thần Mã Cung nên Tư Nguyệt cùng đám ám vệ giả trang thành thương nhân lên đường đến Bắc Băng Thần Cung.

"Vương gia, thuộc hạ đã điều tra được lai lịch của vật kia."

Tề Thiên Lăng lơ đãng nhìn thanh loan đao trên tay, lưỡi đao sắc bén, nhọn nhụi. Chuôi đao điêu khắc tỉ mỉ đôi song long ngâm châu, vừa nhìn đã biết là binh khí quý giá . Hần tựa sâu vào ghế, lười biếng : " Nói đi."

Trích Tinh cung kính đáp : " Bẩm Vương gia, theo điều tra thanh loan đao này là một chiếc trong cặp song loan đao của sát thủ Hắc Phong Hội."

Tề Thiên Lăng nhướn mày, hứng thú nói : " Hắc Phong Hội ? Lão gia Thần Mã hôm nay còn rảnh rỗi xen vào chuyện của triều đình sao ? Các người phải thêm người lưu ý một chút mấy gã đệ tử của lão đi."

" Ý Vương gia là...?" Trích Tinh kinh ngạc.

" Lần này hần là đệ tử của lão nhúng tay vào." Vừa nói hần vừa đặt thanh loan đao xuống bàn, đưa tay vuốt nhẹ bức họa đương trải trên đó, bắt giác hỏi : " Nàng như thế nào rồi ?" Trên bức họa chỉ vẽ một bóng người tựa như sương khói, mái tóc đen dày búi lên đoạn phong kiều mềm mại, thướt tha. Bóng lưng ấy thật khiến người ta ê ẩm trong lòng.

Trích Tinh biết nàng ở đây là chỉ người ở Ý Lan Cung, hần áp ứng : " Nàng...đã rời khỏi hoàng cung rồi."

Tề Thiên Lăng vốn đang vuốt ve bức họa bỗng khựng lại, cau mày nói : " Rời khỏi ? Tề Duyệt Phong tình nguyện thả người sao ?"

" Bẩm Vương gia, sáng nay Tô Quý Phi vu oan Nguyệt Phi hãm hại Hoàng Hậu nửa đường bị Hoàng thượng bắt được, hàng vị thành mạt đẳng Cảnh Y, các phi tần hậu cung đều bị răn đe hàng một vị, phạt một năm bổng lộc. Nguyệt Phi cách đây nửa canh giờ đã rời khỏi hoàng cung, không có ám vệ của Hoàng thượng đuổi theo." Trích Tinh kể rõ tình hình, một chữ cũng không sót.

" Phóng thích ám vệ bắt nàng lại cho bốn vương !" Tề Thiên Lăng như nghĩ ra gì đấy thú vị, nở nụ cười đầy yêu nghiệt.

Trích Tinh hồi tưởng lại cảnh tượng náo đó, bắt giác rùng mình : " Bẩm Vương gia, thuộc hạ đã phóng thích hơn năm mươi ám vệ...đều không có thấy trở về."

Nháy mắt khuôn mặt anh tuấn của Tề Thiên Lăng trầm xuống, hắn đứng bật dậy : " Bốn vương tự đi bắt người. Nàng mang theo rút cuộc bao nhiêu ám vệ ?"

" Hơn hai mươi ám vệ, đều là cao thủ hàng đầu." Những kẻ đó có khả năng một chọi ba a, quá trâu bò rồi. Trích Tinh thầm nghĩ đáp.

Không đợi Tề Thiên Lăng xuất thủ, Trích Dạ đã trở về còn mang theo một thân đầy thương tích, máu tươi chảy dài theo từng bước chân. Trích Tinh vội vã chạy đến đỡ Trích Dạ, cả hai cùng ngẩng lên nhìn Vệ Thiên Lăng.

"Thuộc hạ không làm tròn nhiệm vụ, thỉnh Vương gia trị tội !" Trích Dạ cúi đầu, không nhanh không chậm nói.

Tề Thiên Lăng nhú nhú mày, nhìn theo bóng trắng bình thân nói : " Không sao ! Lần này không bắt được thì còn lần sau, thứ bốn vương muốn chưa bao giờ thoát khỏi tay bốn vương." Lọn tóc mai khẽ bung ra, Tề Thiên Lăng từ tốn vuốt nhẹ.

Đi đường suốt mấy ngày, trước mắt đã là biên giới Tề quốc, Ám vệ Thập nhất thúc ngựa mắt nhìn quang cảnh nước non vạn dặm dưới sườn núi : " Lâu chủ, nơi này là Thác Oa quốc giáp biên giới nước Tề."

Tư Nguyệt hơi vén rèm gấm, quan sát tình hình bên dưới, mỉm cười : " Thác Oa quốc hàng năm tiến cống Tề quốc không ít lễ vật, cũng xem như là giàu nhất trong các tiểu quốc."

Ám vệ Thập Nhất gật đầu, suy nghĩ rồi nói : " Thác Oa quốc này dựa thế Tề quốc, hàng năm đều gây khó dễ Thanh Loan quốc bên kia, một năm đánh không dưới mười trận. Gần đây còn chiếm được thành Tử Vệ của Thanh Loan quốc."

Tư Nguyệt "Àn" một tiếng lại thả rèm tựa vào gối mềm tiếp tục tĩnh thần. Mấy ngày gần đây hơi gian phát bệnh ngày càng dài, nhiều lúc đau đớn tựa như bị kim châm, vừa ngứa ngáy vừa tê dại khiến nàng vô cùng mệt mỏi. Mái tóc đen nhánh mềm như nhung lụa đã dần chuyển sang màu bạch kim, đồng tử xám tro phần nào phai thành màu bạc, thoát nhìn có chút quỷ dị.

Đi thêm một đoạn vào sâu trong rừng, sát khí bốn phía dần lan tỏa, Ám vệ Thập Nhất rút đao khỏi vỏ, cảnh báo : " Cẩn thận ! Có mai phục !"

Ngay sau đó là hàng loạt mũi tên được phóng ra, hơn hai mươi ám vệ xoay quanh cỗ xe ngựa ngăn cản những mũi tên kia. Trong rừng bỗng vọt ra gần trăm tên sát thủ vận hắc y, tay mang lợi kiếm, sát khí đằng đằng phóng tới. Tuy ám vệ của Thiên Hải Lâu đều được huấn luyện rất kỹ nhưng đi đường nhiều ngày, lấy một địch năm thực không nổi. Ám vệ Thập Nhất ra hiệu chia ám vệ thành hai đạo, một ở lại ứng phó, đạo thứ hai hộ tống Tư Nguyệt rời khỏi nơi này.

Bởi Tư Nguyệt đang trong thời gian phát bệnh, nội lực hoàn toàn bị phong bế nên không giúp gì được bọn họ chỉ đành im lặng ngồi trong xe ngựa. Năm ám vệ bảo vệ quanh xe ngựa vừa đánh vừa kiếm đường lui, một tên sát thủ dùng kiếm phóng vào chân hắc mã kéo xe, hắc mã lồng lên khiến ám vệ đánh xe rơi xuống, một mình kéo cỗ xe lao thẳng hướng vực thẳm.

" Lâu chủ !!!"

Lúc này Tư Nguyệt ý thức được nguy hiểm song cơn đau ập tới khiến nàng chỉ biết quẩn quai, khuôn mặt chảy đầy mồ hôi, từng giọt lăn dài trên khuôn mặt trắng bệch không tia huyết sắc. Hắc mã bên ngoài điên cuồng lao xuống vực trong tiếng kêu réo của đám ám vệ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: A Đâu

" A? Người tình ?"

Thanh âm trong trẻo vang lên khiến Tư Nguyệt phần nào thanh tỉnh, nàng khe khẽ mở mắt, nhú nhú mày. Trước mặt là nữ tử vận y phục khá phú quý song đã bị vậy bản phần nào, nàng ta có đôi mắt hạnh to tròn, ngập nước, bờ môi đào nhu thuận tôn lên làn da mềm mịn, sáng bóng. Nữ tử này hẳn là tầm mười bảy, mười tám.

" Người có khát không ? Mấy ngày như vậy ta cứ tưởng người chết rồi." Nàng ta tiếp tục hỏi thuận tay đỡ Tư Nguyệt ngồi dậy.

Tư Nguyệt nhấc tay xoa xoa huyệt thái dương, đầu đau như búa bổ, nói : " Đây là đâu ? Là người cứu ta sao ?" Giọng nàng khàn khàn.

Nữ tử kia cười nói : " Ta thấy người bị trôi bên bờ sông nên vớt người lên. Đây là cốc vực rất sâu, ta cũng bị nhốt ở đây a." Dường như nghĩ đến chuyện gì đó khuôn mặt nàng ta trở nên âm trầm.

Tư Nguyệt liếc nhìn lớp lá cây được lót bên dưới nàng rồi quan sát một lượt trong hang động, nàng lên tiếng : " Người đỡ ta ra bên ngoài đi."

Nữ tử gật đầu, vội vàng chạy tới đỡ Tư Nguyệt dậy : " Người tên là gì ?"

Tư Nguyệt nhắc từng bước một đầy khó khăn, chậm chạp nói : " Thiên."

Nữ tử ngẩng lên nhìn Tư Nguyệt, đầy mắt tỏ vẻ hiếu kỳ : " Thiên ? Nghe rất lạ!"

"Còn ngươi ?" Tiếp xúc với ánh mặt trời bên ngoài khiến nàng thấy chói mắt liền hơi híp lại rồi hít một hơi thật sâu.

Nữ tử gương gao cười : " Ngươi cứ gọi ta là A Đậu được rồi. Mẩu...mẩu thân cùng cha ta đều gọi ta như vậy."

Tư Nguyệt cũng không để ý nét mặt kỳ quái của A Đậu, chậm rãi quan sát xung quanh rồi bốc một nhúm cát, chà xát trong tay thờ dài : " Đất ẩm thấm thấu khẳng định cốc này rất sâu, không chừng còn có thú dữ."

Nhắc tới thú dữ A Đậu liền nhăn mặt : " Đáng sợ vậy à ? Thật may mấy hôm nay ta đều quanh quần gần đây, còn không dám tiến vào trong rừng."

Đang quan sát Tư Nguyệt chợt cau mày, nội lực bên trong cơ hồ như dâng trào đả mạnh vào ngực khiến nàng phun ra một ngụm máu, lâm vào hôn mê bất tỉnh.

Lần thứ hai nàng mở mắt thì trời đã tối. A Đậu vừa nhóm lửa xong thấy nàng tỉnh thì vội ôm đồng trái cây đại lượm được đưa cho Tư Nguyệt : " Ngươi làm ta hết hồn, này mau ăn đi !"

Tư Nguyệt lẳng lặng nhìn A Đậu rồi nhận lấy quả đại màu xanh cho vào miệng : " Ngươi ở đây đã mấy ngày rồi ?"

A Đậu cắn môi, ngần ngại nói : " Đã mười ngày rồi..." Trong giọng nói không tránh được buồn bã.

Quả thật khuê nữ tầm mười bảy, mười tám tuổi ở thời đại này rất mong manh, nàng ta chịu được như vậy đã khiến người ta kinh ngạc rồi. Tư Nguyệt khẽ nhắm mắt thăm dò nội lực trong người, mấy ngày qua cơn bệnh quái ác kia hành hạ nàng không ít, hiện nay đã khỏi sắc được một chút, đợi thêm vài ngày nữa hẳn là sẽ rời khỏi đây được.

A Đậu hơi nhích tới gần Tư Nguyệt, mơ màng hỏi : " Ngươi là người nước nào ? Tóc ngươi là màu bạch kim thật sao ?"

Nàng không mở mắt, thấp giọng trả lời : " Ta không thuộc người nước nào cả."

A Đậu là người thông minh thấy Tư Nguyệt không trả lời về sau cũng không truy hỏi tiếp, cười nói : " Ta thấy ngươi rất có khí chất ! Nữ nhân như ngươi ở Thanh Loan quốc ta chắc chắn được trọng dụng." Song lại tiếp tục : " A ! Ngươi có biết võ công không ? Đọc sách thế nào ?"

Hẳn là ở nơi này một mình lâu rồi nên nàng ta rất cần người trò chuyện, Tư Nguyệt hơi nhẹ giọng hỏi lại : " Vậy ngươi là người của Thanh Loan quốc ư ?"

A Đậu cười gật đầu : " Nước ta lấy nữ vi tôn, ngươi là nữ nhân đơn thân độc mã nếu đến nước ta khẳng định ngươi sẽ thích." Nàng ta nghĩ nghĩ, cười : " Nam nhân ở nước ta cũng rất anh tuấn, khi nào trở về ngươi đi theo ta, khẳng định sẽ vui quên đường về a." Nói xong mặt nàng ta đỏ lựng, ngượng ngùng cười.

Tư nguyệt nhếch môi, quay sang nhìn nàng ta : " Ngươi là đang nghĩ đến tình lang ?"

Nàng ta cười hai tiếng rồi thờ dài : " Chẳng là...ừm...phu thĩ của ta. Nhưng hình như chàng không thích ta." Song nàng ta nhìn đồng lửa trước mắt, quyết tâm nói : " Ta vốn là muốn iến công lập nghiệp để chàng nhìn ta bằng con mắt khác, ta sẽ không từ bỏ."

Tư Nguyệt thấy nàng ta như vậy ngược lại còn ngồi dậy vỗ vai nàng ta một cái : " Hảo !"

Cả hai người, người hỏi ta một câu, ta hỏi người một câu mãi đến nửa đêm. Bên ngoài mưa bắt đầu rơi, tí tách từng hạt nặng trĩu bao trùm lấy không gian tĩnh mịch. Sấm sét đùng đùng rạch ngang bầu trời, A Đậu giật mình dậy lấy tay lay lay Tư Nguyệt : " A Thiên, A Thiên !"

Tư Nguyệt vừa chớp mắt nghe gọi thì tỉnh dậy, thấy giọng nàng ta như miếng liềm mềm giọng nói : " Sao vậy ?"

A Đậu mím môi tỏ vẻ rất thẹn trước sự nhút nhát của mình, lúc sau mới lên tiếng : " Ngươi biết hát không?" Lại bối rối nói : " Ta rất sợ tiếng sấm. Những lúc như vậy phụ quân ta đều hát cho ta nghe."

Tư Nguyệt cười nhẹ một tiếng, khẽ ngâm nga.

Tiếc rằng ánh bình minh không hiểu nổi nỗi đau thương . Khiến hai người đi về hai ngã

Ai có thể quên khoảng thời gian đó, biệt ly quá dễ dàng mà tương ngộ lại thật khó khăn

Gió không thổi hết tang thương

Mưa đọng đầy trong khoé mắt

Thế gian này còn ai là người sưởi ấm cho ta

Ta ở phương xa, trông ngóng đến bàng hoàng, trời đất mênh mông, nhìn cảnh lòng đau như cắt

Ta ở phương xa, nỗi tương tư thêm khắc khoải, lệ tuôn ướt đầm manh áo trắng

Ta ở phương xa, nhìn hoa rơi, cõi lòng đau tan nát, sống có gì vui, chết cũng không thanh thản

Ta ở phương xa, đau lòng tựa cửa, đợi chờ người đến tím ruột bầm gan

Người ở phương xa

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Minh Quân

Sáng sớm, A Đậu đi loanh quanh gần đó nhặt trái cây dại, vì hôm qua trời mưa nên nhặt được khá nhiều. Tuy quả dại mùi vị không khó ăn nhưng mấy ngày trời qua đều ăn như vậy thực không chịu nổi, Tư Nguyệt liếc nhìn bộ dáng âm thầm của A Đậu, nâng đứng dậy : " Đi, chúng ta đi săn một ít thú." Thời điểm này nàng không thể sử dụng nội lực nhưng ở hiện đại tập luyện công phu cũng không phải thừa.

A Đậu đang cắn dở quả dại màu đỏ, ngạc nhiên nói : " Ngươi biết võ công ?"

Tư Nguyệt không trả lời, một mạch đi vào trong rừng. A Đậu vội vã chạy theo. Nói là vào rừng nhưng thực chất chỉ lách qua mấy bụi cỏ chứ không vào sâu bên trong, thoáng nghe tiếng động, Tư Nguyệt nắm chặt viên đá trong tay " phanh" một cái liền bắn vào con gà rừng nấp sau gốc cây nọ.

" Ngươi thật giỏi !" A Đậu không kiềm được hô.

Liên tiếp săn được hai con gà rừng và một con thỏ, vì A Đậu thích thú với chú thỏ trắng nên Tư nguyệt chỉ làm thịt hai con gà rừng rồi nướng lên. Mặc dù không có gia vị, thịt gà rừng cũng không ngon nhưng cả hai đều ăn rất vui vẻ.

" A Thiên, thỏ trắng này có sống được không ?" A Đậu xé một góc vẩy băng bó cái chân bị gãy cho thỏ trắng song chổng cằm hỏi.

Tư Nguyệt ngồi tĩnh thần, không nhanh không chậm đáp : " Không !" Nàng trước nay không hề có hứng thú với mấy thứ dễ thương.

A Đậu nhú mày, ngạc nhiên hỏi : " Nó bị thương nặng lắm sao ?" Rồi nàng ta lật lật chân thỏ trắng, cảm thấy gãy một cái chân không phải vấn đề gì lớn cho lắm.

Tư Nguyệt nhếch môi, bình thản nói : " Ngày mai không có thức ăn thì phải làm thịt nó."

" Không được ! Ngươi nếu đối ta sẽ lượm trái cây cho ngươi, và lại ngươi bắn đá giỏi như vậy sao lại không săn được thức ăn." Nàng ta ôm thỏ trắng vào lòng, vuốt vuốt bộ lông của nó.

Nàng khẽ cười : " Ta đùa thôi. Ngươi ôm nó như vậy sẽ làm nó ngạt chết."

A Đậu ngơ ngẩn nhìn nàng, một lúc sau mới nói : " Ngươi cười lên rất đẹp, ngươi liền cười nhiều một chút đi." Nàng ta nghĩ nghĩ, tiếp : "Bộ dạng của ngươi đến Thanh Loan quốc chắc chắn sẽ có rất nhiều nam nhân ái mộ."

Tư Nguyệt ngược lại nhếch mép : " Ta biết."

A Đậu trở mắt nhìn Tư Nguyệt, nàng ta nghĩ Tư Nguyệt luôn có bộ dạng lạnh lùng không ngờ chính là phúc hắc a. A Đậu bắt chước bộ dáng phụ quân nàng ta, thâm thúy sờ cằm rồi cười đầy nham hiểm : " A Thiên, ngươi đã có phu thê chưa ?"

" Có rồi." Nàng dứt khoát đáp, bỏ qua nụ cười nham hiểm của A Đậu.

" Ách !" A Đậu chu chu môi, mặt hạnh vẫn không chịu bỏ cuộc, đứng dậy đi một vòng quanh Tư Nguyệt : " Vậy thì hạ nam nhân kia xuống, ta có một ca ca rất đẹp mắt lại dịu dàng, khẳng định ngươi sẽ thích." Nàng ta ưỡn ngực, dường như chắc chắn không có nam nhân nào hơn được ca ca nàng ta.

Tư Nguyệt nhướn mày, trực tiếp đánh gãy lời A Đậu : " Ta thích nam nhân bá đạo." Tức là không thích ca ca dịu dàng kia.

A Đậu tỏ vẻ tiếc nuối, vỗ vỗ bả vai nàng : " Ngươi yên tâm, khi nào trở về gặp nhau cũng không muộn." Dĩ nhiên nàng ta vẫn không chịu bỏ cuộc.

Trong cốc cứ yên yên ả ả trôi qua cũng không biết bên ngoài đã loạn thành một đoàn. Nhận được tin Tư Nguyệt mất tích, Mạc Thương lập tức từ Bắc Băng Thần Cung phi ngựa ngày đêm đến biên giới nước Tề. Hắn biết nàng tài giỏi, biết nàng bá đạo nhưng nàng vẫn chỉ là một nữ nhân, thân thể nàng đang phát bệnh nếu không có người bên cạnh khẳng định sẽ khó qua khỏi.

Suốt bảy ngày dò xét khắp biên giới nước Tề, men theo đường sông cũng tìm vô số lần vẫn không thấy nàng, Bắc Băng Thần Cung lẫn Thiên Hải Lâu đều vô cùng sốt ruột. Từ Giai Âu Thần vận dụng quan hệ khắp nơi, thậm chí rút kinh nghiệm lần trước chạy vào hoàng cung các nước xem nàng có bị bắt đi không.

Màn đêm buông xuống, thâm cốc duy một màu đen huyền ảo, bên ngoài âm ỉ tiếng sói tru não lòng. Vốn đang tỉnh thần bất giác Tư Nguyệt nghe được tiếng lá cây xao động bên ngoài, nàng nhặt một khúc gỗ bên đồng lửa, căng mắt nhìn mảnh màu đen bên ngoài.

A Đậu cảm giác được nguy hiểm đang đến gần vội ngồi dậy nhích lại gần Tư Nguyệt : " Chuyện gì vậy ?" Nàng ta thì thầm.

Trong bóng đêm vụt tới mấy đôi mắt sắc bén, lưỡi kiếm lóe sáng lạnh lạnh. Tư Nguyệt đẩy A Đậu ra sau lưng nàng, đơn thân độc mã xông lên đối đầu với mười tên sát thủ. Mặc dù mất đi công lực nhưng luận về võ thuật nàng hiển nhiên không thua bất kỳ ai, cứng rắn đánh bại từng tên một.

Quyết định đánh nhanh thắng nhanh không thành, bảy tên sát thủ còn lại nhìn nhau mới xác định được rõ mục tiêu, lao về phía A Đậu. Tư Nguyệt nhíu mày, hiểu rõ ý định bọn chúng nên nhanh hơn một bước chặn trước A Đậu, một đá vào đầu sát thủ, khúc gỗ nảy lên khiến gã đó liền gục xuống, máu từ đỉnh đầu tuôn ra.

" A Thiên, cẩn thận !!!"

A Đậu mất thấy kiếm của sát thủ chém tới Tư Nguyệt, dùng hết can đảm xông tới ôm chặt lấy cánh tay gã sát thủ, Tư Nguyệt dùng miêu trào hai ngón đâm sâu vào cuống họng hắn. Trong thời khắc đó, A Đậu bỗng rùng mình, đôi đồng tử màu bạc kia thực đáng sợ.

Đang lú lút cuống, một gã dùng kiếm đâm vào A Đậu, Tư Nguyệt đập xác gã sát thủ kia rồi dùng tay không bắt lấy kiếm. Lưỡi kiếm sắc bén cứa vào da thịt nàng, máu tươi rướm ra. A Đậu run rẩy, vội vàng nhặt thanh kiếm dưới đất chém gã. Nàng ta từng thấy rất nhiều người chết, nhưng chưa một lần tự tay giết người, nàng ta cắn răng nhìn qua Tư Nguyệt.

Tư Nguyệt thấy bờ vai nàng ta run run liền trấn định : " Đừng sợ."

A Đậu mím môi, mở to mắt gắt đầu.

" Tốt, mau đưa kiếm cho ta." Nàng thấp giọng nói, thanh âm lạnh lẽo như thần chết.

Có kiếm trong tay, Tư Nguyệt quần phong loạn vũ một hồi bọn chúng chỉ còn lại cái xác, có mạng tới nhưng không có mạng đi. Vì hang động vốn âm thầm nên mùi máu rất nồng, Tư Nguyệt cùng A Đậu khiêng xác bọn chúng ném ra ngoài. Sợ mùi máu dẫn thú dữ đến, Tư Nguyệt dời đồng lửa ra gần cửa hang để đuổi thú dữ.

Thoáng nhìn A Đậu vẫn đang ngơ ngác nhìn vết máu chưa khô, nàng đến bên cạnh nàng ta mềm giọng nói : " Ngươi là quân vương một nước, nếu cứ mềm lòng như vậy khẳng định sẽ không bảo trụ được thứ ngươi muốn bảo trụ."

A Đậu đang ngơ ngác thì giật mình, nhìn Tư Nguyệt : " Ngươi...Ngươi làm sao biết được ?"

Tư Nguyệt nhặt khối ngọc bội vừa nảy A Đậu đánh rơi trên đất đưa lại cho nàng ta, nhàn nhạt nói : " Ta cũng không phải đồ ngọc."

A Đậu cúi đầu cũng không nhận khối ngọc bội, thờ dài nói : "Ngươi nói đúng, ta không có khả năng bảo trụ Thanh Loan quốc." Tiếp : "Ta là hoàng nữ nhỏ nhất, mẫu hoàng qua đời để lại thánh chỉ bảo ta kế vị, quần thần trong triều chỉ coi ta như kẻ ngọc, mặc họ dày vò."

" Quân vương quan trọng nhất là nắm được người, hiểu được lòng người. Ngươi không cần phải tự ti, từ từ rèn giũa sẽ tốt thôi." Từ lần đầu nhìn thấy nàng ta, Tư Nguyệt đã biết thân phận nàng ta nhưng nàng cũng có thân phận khó nên dĩ nhiên không làm khó A Đậu, luôn đối xử với nàng ta bình thường nhất.

" Ngươi nói thật giống mẫu hoàng ta, nhưng mẫu hoàng là minh quân còn ta...ta đến cả dẫn quân đánh giặc cũng không được. Làm sao trở thành minh quân ?" A Đậu cắn môi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Bái Kim Lang

Tư Nguyệt lắc đầu : " ngươi muốn trở thành minh quân hay trở thành mãnh tướng ? Thứ ngươi cần là học cách dùng người chứ không phải hùng hùng hổ hổ xông ra đánh giặc." Song nàng trầm giọng : " Tại sao ngươi lại bị lạc trong rừng như thế này ?"

A Đậu cắn môi, mặt hạnh mông lung : " Ta nghe lời khuyên của hoàng tỷ đích thân dẫn binh thảo phạt Thảo Oa quốc. Theo kế hoạch, Mạnh tướng quân dùng kế điệu hổ ly sơn dụ địch, ta dẫn quân men theo đường núi đánh úp bọn chúng. Không ngờ có kẻ mật báo, bọn chúng tương kế tựu kế phản kích

ta, giữa đường chạy lại gặp sát thủ nên ta đành nhảy xuống sông trôi dạt tới đây."

Tư Nguyệt không rõ về nội bộ Thanh Loan quốc nên không nói loạn chỉ ung dung : " Vậy người nghĩ người đích thân dẫn binh là đúng hay không đúng ?"

" Ta...Ta muốn lập quân công, khiến bọn họ không xem thường ta nữa." A Đậu mấp máy môi.

" Người là quân, bọn chúng là thần. Người biết một tướng quân chết trận sa trường và một quân vương chết trận sa trường khác nhau như thế nào không ? Người liều mạng lập công nhưng người có nghĩ nếu người chết, mấy vạn dân sống ở Thanh Loan quốc sẽ như rắn mất đầu, người sống không phải vì chính người mà còn phải vì lê dân bá tánh." Tựa như ở hiện đại, nắm trong tay chức vị càng cao, trọng trách sẽ càng nặng nề. Một khi người bên trên sụp đổ sẽ kéo theo vô số thứ, vô số mạng người.

A Đậu im lặng một lúc, chậm chạp nói : " Ta hiểu rồi. Ta mặc dù không thông minh như hoàng tử, không anh minh như mẫu hoàng nhưng ta sẽ cố gắng trở thành một vị minh quân xứng đáng với sự kính trọng của muôn dân." Giọng nói vô cùng vững vàng. Rồi nàng ta quay sang Tư Nguyệt : " A Thiên, người hãy giúp ta, được không ?"

Tư Nguyệt hí mắt, không đáp. Tổng đà Thiên Hải Lâu đã dời đến Thanh Loan quốc, Tuy nói có Âm Nguyệt Minh trợ giúp nhưng đơn thân độc mã mà muốn đứng vững không phải chuyện dễ. Đồng ý hay không đồng ý ? Trước nay Tư Nguyệt chưa từng bao giờ nói chuyện với ai nhiều như nàng ta, trong thâm tâm nàng dường như đã chấp nhận nàng ta thân cận với mình. Đột nhiên Tư Nguyệt hiểu, cái này có phải gọi là tình bạn không ?

" Bên cạnh ta luôn có những kẻ muốn thân cận, nịnh hót ta chỉ có người chậm rãi giải thích cho ta từng chút một còn hát cho ta nghe, an ủi ta." A Đậu vừa nói vừa cúi đầu mân mê ngón tay, chột nàng ta ngẩng lên đối diện với đôi đồng tử bạc màu của Tư Nguyệt : " Người làm tỷ tỷ của ta đi, chúng ta kết bái tỷ muội."

Tư Nguyệt nhếch mép cười : " Ta nhỏ tuổi hơn người, người vẫn muốn nhận ta làm tỷ tỷ ?"

A Đậu tròn mắt, tỏ vẻ không tin : " Người nhỏ tuổi hơn ta ? A, người nói vậy là chấp nhận rồi phải không ?"

Nàng gật đầu.

" Hào, vậy chúng ta kết bái. Không được, người nhỏ tuổi hơn thì phải là muội muội." A Đậu bĩu môi, lấy ba nhánh cây trên mặt đất giả làm nhang. Thật ra A Đậu không biết, sau này nàng ta vẫn phải gọi Tư Nguyệt là tỷ tỷ.

" Ta, Phụng Lâm !" A Đậu quỳ trên mặt đất chấp tay thành quyền hướng ba nhánh cây kia nói.

" Ta, Lạc Tân Thiên !" Tư Nguyệt cùng nghiêm túc quỳ bên cạnh A Đậu.

" Hôm nay kết bái kim lang, tuy không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm !!! Vinh hoa cùng hưởng, khổ nạn cùng qua !" Cả hai đồng thanh nói xong dập đầu một cái.

Sáng hôm sau, Tư Nguyệt cùng Phụng Lâm đang định vào rừng săn thú thì nghe thấy tiếng bước chân dồn dập tiến tới, còn tưởng sát thủ đến không ngờ là thuộc hạ của Phụng Lâm - Mạnh tướng quân mà nàng ta từng nhắc qua.

" Quân thượng ! Vi thần cứu giá chậm trễ, làm quân thượng hoảng sợ, thỉnh quân thượng trách tội !!!" Mạnh tướng quân Mạnh Tương quỳ trên đất đánh thép nói.

Phụng Lâm cũng thu lại vẻ hoạt bát bình thường : " Trẫm không sao, người không cần tự trách." Song quay sang Tư Nguyệt : " Đây là khách quý của trẫm, các người phải hảo hảo đối tốt với nàng."

Đáy mắt Mạnh Tương lóe sáng, nhìn Tư Nguyệt. Chỉ thấy nữ tử trước mặt tóc mi như mây nhiễm bạc phân nửa, đôi đồng tử bàn bạc, thâm lãnh. Phụng Lâm mi như vẽ, sắc sảo tung bay. Tư sắc này quả thực khuynh đảo, so với tiên nữ còn đẹp hơn mấy phần. Mạnh Tương khinh thường hừ một cái, có tư sắc thì sao ? Chỉ là một đám nữ nhân nhu nhược !

Theo Phụng Lâm trở về quân doanh, Tư Nguyệt tắm rửa một chút lại tiếp tục tĩnh thần hạn chế hàn khí bộc phát khiến bệnh tình nặng thêm. Biết mất tích lâu như vậy hẳn là Hạ Trác, Mạc Thương sẽ lo lắng nhưng nàng cũng không thể nhờ vả Phụng Lâm nên đành im lặng, đợi trở về Thanh Loan quốc sẽ báo sau.

Nghỉ ngơi một ngày, hôm sau Phụng Lâm đã gấp gáp gọi Tư Nguyệt. Bước vào lều, Tư Nguyệt liếc mắt nhìn đám võ tướng ngồi hai bên, đều là nữ nhân. Nàng ngẩng lên nhìn Phụng Lâm, lúc này đã thay thường bào màu vàng nhạt, tóc búi gọn gàng bằng ngọc trân, so với vẻ mềm mại, đáng yêu lúc ban đầu thì tăng thêm chút thành thực : " A Đậu !" Tư Nguyệt lên tiếng.

Phụng Lâm đã từng nói Tư Nguyệt không cần hành lễ, tên A Đậu cũng là dành cho người thân thiết với nàng ta nên cả hai trước sao giờ vậy, không câu nệ. Nàng ta chỉ vào chỗ trống bên tay phải : " A Thiên, người mau ngồi đi." Tiếp : " Trong thời gian trẫm mất tích có đại sự gì xảy ra hay không ?"

Người đứng dậy là Mạnh Tương, khuôn mặt hẳn là khó chịu với đãi ngộ của Tư Nguyệt nên nhấn nhó : " Bẩm quân thượng, trong thời gian quân thượng mất tích, Thảo Oa quốc ý đồ hành động liên tục khiêu khích, Mã tướng quân và Kỳ tướng quân nghênh địch bị trọng thương, hiện nay vẫn đang điều dưỡng."

Phụng Lâm cau mày : " Bọn chúng lấy kẻ nào khiêu chiến ?"

"Bẩm, là Hàn Tinh. Hẳn ý vào tuổi trẻ liên tục đánh nam dẹp bắc, hiện nay đã trở thành nhị phẩm tướng quân Thảo Oa quốc. Lần này nghênh chiến, Mã tướng quân và Kỳ tướng quân đều bị hấn đánh trở tay không kịp." Mạnh Tương cung kính đáp.

Vừa dứt lời, một binh sĩ chạy vào : " Báo !!! Bẩm quân thượng, Thảo Oa quân xuất hiện cách đây ba dặm "

Phượng Lâm mở to mắt nhìn lướt qua đám nữ tướng bên dưới, nói : " Trận này nhất định phải thắng ! Ai có tự tin nghênh địch ?"

Bên dưới đều im phăng phắc. Tur Nguyệt nhìn lướt qua Phượng Lâm, vẻ mặt nàng ta có chút khó xử cùng lúng túng. Là quân vương nhưng lời nói đưa ra bị thần tử xem như không khí, mấy ai chịu được ? Nàng nhếch môi : " A Đậu, trận này đề ta đánh."

Phượng Lâm giật mình, cần môi nhìn đám nữ tướng rồi gật đầu, lo lắng nói : " Ngươi còn đang bị thương, có thể không ?"

Tur Nguyệt khẽ cười : " Không sao, chút vết thương nhỏ này không đáng lo ngại." Vừa nói nàng vừa liếc đám nữ tướng, hàn khí bắn ra khiến bọn họ không lạnh mà run.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Quay Đầu

Nàng về lều thay đổi một bộ uy giáp màu bạc, tiện tay chọn lựa trong đám binh khí cây thanh cương đại đao. Đao dài hai thước, lưỡi gấn khuyên đồng, trên chuôi đao điêu khắc bốn con mãnh long uốn lượn, lưỡi đao sắc bén lóe sáng dưới ánh nắng. Nàng búi tóc cao cài lại bằng thanh ngọc trầm nhẵn, ánh mắt lạnh lùng, sắc bén.

Phượng Lâm nhìn Tur Nguyệt, mắt hạnh tràn ngập sự ngưỡng mộ, tăng hắng một cái rồi nói : "Lạc Tẩn Thiên, trầm sắc phong ngời thành Phá Khung Đại Nguyên Soái thống lĩnh tam quân đánh trận này ! Ta ở đây mở tiệc đợi ngươi chiến thắng trở về."

Tur Nguyệt chấp tay thành quyền, lưng thẳng tắp, nhếch môi cười : " Được !"

Mạnh Tương đứng sau lưng Phượng Lâm không kiềm được nhăn mày : " Quân thượng, người này lai lịch không rõ ràng..."

Phượng Lâm phát tay áo : " Ta tin tưởng nàng ấy." Nói xong nàng ta nhìn theo bóng lưng Tur Nguyệt, khẽ hô : " Ngươi nhất định phải an toàn trở về !"

Tur Nguyệt không xoay người, nhẹ nhàng nhảy lên lưng ngựa : " Được !"

Mang theo mười vạn binh tiến lên ba dặm đã thấy một mạng khói bụi mịt mù, Thảo Oa quân mặc khôi sắc màu đỏ như máu, nhìn tựa như ngọn lửa đương nung máu có thể cháy bất kỳ lúc nào. Chủ tướng Thảo Oa quân là thập tứ hoàng tử Ô Nhĩ Lặc Ma vận uy giáp màu đen, cầm thanh trường thương có lông vũ màu trắng, sắc mặt bình thản mang theo chút cuồng tiếu của tuổi trẻ. Bên cạnh hắn là tướng quân trẻ tuổi Hàn Tinh - một thân uy giáp hồng khôi, làn da trắng trẻo mang theo chút non nớt, đôi mắt tinh anh như kiếm thi thoảng neho lại nhìn gì đó.

Ô Nhĩ Lặc Ma thấy đại quân Thanh Loan quốc tiến đến liền cười một tiếng : " Các ngươi tốt nhất nên đầu hàng đi, ta sẽ hảo hảo cho quân thượng các ngươi một danh phận, không để nàng ta bị cô quạnh." Vừa nói vừa nhìn về phía chủ tướng Thanh Loan quốc, nụ cười trên môi chột cứng lại.

Tur Nguyệt ung thúc ngựa tiến tới, sợi tóc mai phất bay trong gió, dung nhan như họa. Mười vạn đại quân phía sau thấy nàng như vậy trong lòng không kiềm được lo lắng.

Hàn Tinh ngưng nhìn nàng rồi quay sang Ô Nhĩ Lặc Ma nói : " Ngài từng nói nếu đánh thắng trận này ta có quyền chọn vài nữ nhân tùy thích đúng không ? Ta chỉ cần nàng ấy."

" Ngươi a, trận còn chưa đánh xong đã muốn chia nữ nhân với ta ?" Ô Nhĩ Lặc Ma đen mặt nói.

Hàn Tinh ngưng ngừng cười một tiếng.

Tuy khoảng cách khá xa song nàng vẫn nghe được lời nói của Ô Nhĩ Lặc Ma và Hàn Tinh, nàng cười lạnh, thúc ngựa lên phía trước : " Thảo Oa quốc ! Mời !"

Hàn Tinh cũng thúc ngựa đến cách Tur Nguyệt tầm hai thước, nhanh nhẹn nói : " Có câu anh hùng sánh với mỹ nhân, bốn tướng thương hoa tiếc ngọc không muốn đánh với nàng ! Nếu nàng chấp nhận buông binh, bốn tướng nhất định sẽ thú nàng."

Tur Nguyệt cười nhạt, một tay nắm chặt dây cương một tay xung đao chém tới. Hàn Tinh kinh ngạc đưa kiếm ra đỡ, hạ thấp vai ghì cương ngựa chạy ngang qua Tur Nguyệt. Không đợi hắn định thần, nàng liền xoay ngựa thêm trăm, lưỡi đao "vun vút" trong gió, vô cùng uy mãnh. Hàn Tinh cắn răng chặn kiếm trước mặt, ngả người trên lưng ngựa, lưỡi kiếm và lưỡi đao chạm nhau phát ra tiếng " leng keng" sắc bén.

Trong khoảng khắc đó, Hàn Tinh cảm nhận được một luồng sát khí vô cùng mạnh mẽ áp chế hẳn, đầu hẳn bắt đầu vã ra mồ hôi, thận trọng nhìn Tư Nguyệt.

Nàng nhếch môi : " Ngươi có còn muốn thương hoa tiếc ngọc ?"

Hàn Tinh mấp máy môi không nói, phi ngựa đánh tới. Mắt thấy trường kiếm vung qua đỉnh đầu nàng dùng tay chống lên lưng ngựa, tung một cú song phi vào ngực Hàn Tinh. Cú đá nặng tựa ngàn cân, Hàn Tinh lao đảo rơi xuống đất, hộc ra một ngụm máu.

Cả chiến trường liền im bật.

Tư Nguyệt vẫn giữ ngữ điệu ung dung hướng Ngạc phó tướng : " Bắt hẳn." Tựa như trong mắt nàng hẳn chỉ là một con kiến, không cần phí sức vẫn có thể tiêu diệt.

Ngạc phó tướng giật mình lệnh cho hai tiểu binh lấy dây thừng trói Hàn Tinh lại. Nàng ta không ngờ kẻ đã hành hạ Mã tướng quân và Kỳ tướng quân đường đường đến nay chưa khỏi lại bị vị chủ tướng từ trên trời rơi xuống này một đá đánh bại.

Toàn bộ quân binh Thanh Loan quốc nhìn chủ tướng bọn họ lúc này vẫn thẳng lưng, bình thản giữa chiến trường, trong lòng trào dâng cổ cảm giác an toàn.

Bên này Ô Nhĩ Lặc Ma nắm chặt trường thương, phức tạp nhìn Tư Nguyệt. Một vị tướng quân thúc ngựa đến cạnh hẳn, nói : " Thập tứ hoàng tử, nữ nhân này không phải tầm thường, Hàn tướng quân lại bắt, chúng ta có nên lui binh không ?"

Ô Nhĩ Lặc Ma ý vào tuổi trẻ, kiêu ngạo liếc vị tướng quân đó : " Trận này nhất định phải đánh ! Không những đánh mà còn phải thắng !" Dứt lời hẳn phát cờ hiệu : " Bày trận !"

Đại quân Thảo Oa quốc lập tức dàn ra hai bên, từ bên trong chạy ra một đoàn kỵ mã vận giáp khôi màu đen, xích sắc nối đuôi nhau , tung bụi mịt mù.

Ngạc phó tướng kinh hãi : "Đó là Thiết giáp liên hoàn mã của Thảo oa quốc !"

Tư Nguyệt cười lạnh, trầm giọng ra lệnh : " Chuẩn bị phóng mâu thương hai lượt !" Hôm qua Tư Nguyệt đã đọc không ít tài liệu về Thảo Oa quốc, nếu bọn chúng biết thiết giáp liên hoàn kỵ mà chúng lao tâm khổ tứ nghiên cứu bị nàng vừa liếc đã tìm được cách phá giải hẳn là phải đập đầu tự tử.

" Phóng !!!"

Mâu thương hai lượt có cột dây thừng tung ra như mưa, cắm trên mặt đất. Đội đoàn kỵ mã lướt tới Tư Nguyệt ra lệnh thu dây, hai lượt mâu sắc bén lần vào trong đám kỵ mã khi bị dây kéo về lập tức cắt đứt toàn bộ chân ngựa. Bởi đoàn kỵ mã nối nhau nên một con ngã quỵ liền kéo theo tất cả, ngựa hí vang trời.

Tư Nguyệt hô : " Đánh !!!"

Đại quân Thanh Loan quốc hùng hực xông lên, hai bên dẫm đạp nhau mà đánh. Mắt thấy không ổn, Ô Nhĩ Lặc Ma vừa đánh vừa tìm đường lui, phát cờ hiệu : " Đánh kẻo lui binh !"

Tư Nguyệt hí mắt, lạnh lẽo dán vào bóng dáng Ô Nhĩ Lặc Ma. Nàng dậm chân bật dậy khỏi lưng ngựa, dậm lên mấy đầu ngựa lướt tới chỗ Ô Nhĩ Lặc Ma. Ô Nhĩ Lặc Ma chợt rùng mình, luồng sát khí áp đến khiến hẳn cảm thấy khó thở, vừa quay đầu lại đã đối diện đôi phượng mi u lãnh của Tư Nguyệt, tia gió phát qua, đầu hẳn đã lăn trên đất.

Sợi tóc mai màu bạc khẽ rung, nhuộm một giọt máu đỏ chói.

Chiến trường xa xăm vắng vắng tiếng binh đao, tiếng ngựa hí xen lẫn mùi máu tươi nồng nặc.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Cấu Kết

Thập tứ hoàng tử Ô Nhĩ Lặc Ma chết, Hàn Tinh bị bắt quả thật là đã kích động với Thảo Oa quốc. Ngay lập tức, đại quân Thảo Oa quốc lui binh ba dặm, án binh bất động. Mà Phụng Lâm nghe tin Tư Nguyệt đại thắng trở về thì vô cùng vui mừng ra lệnh khao thưởng tam quân.

Tư Nguyệt lắc lư bạc bôi, nhìn rượu còn hơi nóng sóng sánh lay chuyển chợt cười lạnh, phượng mi vô tình lướt qua Mạnh Tương. Nàng và Phụng Lâm từ chỗ Hàn Tinh không ngờ mọi được chuyển mạnh Tương cầu kết với Đại Vương Gia - Phụng Tịch âm thầm công răn cản nhà gà, lần trước kế diệu hồ ly son không thành còn khiến Phụng Lâm bị vây khốn là do Mạnh Tương bày ra. Tuy nhiên Tư Nguyệt và Phụng Lâm đều biết phía sau còn có âm

tiễn, cả hai đều đang đợi Phụng Tịch lật lá bài chốt.

Tư Nguyệt đặt ly rượu xuống đi đến bên cạnh Phụng Lâm thăm thì vài câu. Chỉ thấy Phụng Lâm khẽ gật đầu một cái, không nhìn ra cảm xúc gì.

Mạnh Tương từ lúc khai tiệc vẫn luôn chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Tư Nguyệt và Phụng Lâm, mặc dù khoảng cách không xa nhưng nàng ta vẫn không nghe được Tư Nguyệt nói gì với Phụng Lâm, nàng ta giả vờ cúi đầu uống rượu, trong lòng lướt qua kế hoạch đã vạch sẵn âm thầm gặt đầu, rất hoàn hảo !

Phụng Lâm thoáng nhìn Mạnh Tương một cái, nhấp ly rượu đưa lên môi trong ánh mắt chờ đợi của Mạnh Tương. Ngay tức khắc, một binh sĩ chạy vào : " Báo, đại quân Thảo Oa quốc xuất hiện cách đây chưa đầy một dặm !"

Phụng Lâm trừng mắt bật dậy song lại quy xuống, khuôn mặt chợt trở nên tái nhợt, nàng đưa tay ôm ngực, mấp máy môi : " Đây là..."

Tư Nguyệt cũng đã uống ly rượu kia, nhanh chóng ôm ngực chạy tới đỡ Phụng Lâm, âm trầm nói : " Rượu có độc !"

Tám vị tướng lĩnh lúc này, ngoại trừ Mạnh Tương và hai vị phó tướng dưới trướng nàng ta còn lại đều hốt hoảng, Sơ Tướng quân xem như là người lớn tuổi nhất ở đây, bà từng là cánh tay phải của tiên hoàng hiển nhiên hiểu được chuyện gì đang xảy ra, mặc kệ khoe môi trào ra máu vẫn vội vã rút kiếm chắn trước mặt Phụng Lâm.

Mạnh Tương bấy giờ mới khoan thai đứng dậy, nhìn hai phó tướng dưới trướng nàng ta nói : " Các người mau đi tìm hổ phủ với ngọc tỷ cho ta. Quân thượng, ngài đừng trách ta. Nếu có trách chỉ trách quân thượng ngài bắt tài còn cản trở con đường của Đại Vương Gia !"

Bên ngoài bắt đầu vang lên tiếng đao kiếm đánh nhau, mơ hồ còn bập bùng ánh lửa. Phụng Lâm hít một hơi thật sâu, cắn răng nói : " Trẫm tự hỏi chưa bao giờ đối xử tệ bạc với người, vậy mà người lại lấy ân báo oán, giúp đỡ hoàng tử mưu hại trẫm ?"

Mạnh Tương cười lạnh, vén lọn tóc mai xõa ngang tai, cười lạnh : " Năm đó chính vì ngài ta mới người không ra người, thú không ra thú như bây giờ khiến huynh ấy ghét bỏ ta, đến với ả tiện nhân kia !"

Tại Mạnh Tương bị cắt mất vành, thoát nhìn còn nổi lên gân đỏ rất đáng sợ. Phụng Lâm run run khoe môi, năm đó tiên hoàng bắt Phụng Lâm chọn một thần tử cho bản thân, nàng nhìn trướng Mạnh Tương thông minh lanh lợi nhưng cái không biết quy củ chọn thần tử cho hoàng nữ kế vị phải trải qua rất nhiều huấn luyện tàn khốc, và để biểu hiện họ trung thành họ buộc phải cắt vành tai để biểu hiện cho việc - không nghe.

Một chút vô tâm liền đẩy nên tai họa, Tư Nguyệt không khỏi cảm khái.

Phụng Lâm biết Mạnh Tương ái mộ Hoa công tử của Hoa gia, nàng đã từng thay nàng ta hỏi thăm Hoa Thượng Thư song Hoa công tử kia gặp qua Mạnh Tương một lần đã chán ghét nàng ấy, sau này đã trở thành phu thệ của Mạnh Hàm - thứ muội của Mạnh Tương. Phụng Lâm dù sao vẫn còn trẻ, cảm thấy bản thân gây ra sai lầm nên chỉ cần môi không nói gì.

" A, bốn hoàng tử không đến muộn chứ ?" Vừa nói, Cửu hoàng tử Thảo Oa quốc Ô Nhĩ Thừa Vân vừa vén màn che bước vào. Hắn vận uy giáp màu đen, đầu không đội giáp khôi mà búi cổ định bằng trâm gỗ. Đôi mắt xé dài, môi mỏng nở nụ cười cực kỳ ôn hòa.

Mạnh Tương vội phát lọn tóc để che tai lại rồi quay sang Ô Nhĩ Thừa Vân, nói : " Á đã bị trúng độc. Đại diện hạ nhất định sẽ làm theo giao ước, cắt sáu thành trì kia cho Thảo Oa quốc các người."

Ô Nhĩ Thừa Vân giữ vững nụ cười ôn hòa, bước đến cạnh Mạnh Tương. Nàng ta ngo ngáy nhìn nụ cười của hắn, phút chốc đánh mất cảnh giác. " Hự" một tiếng, Ô Nhĩ Thừa Vân nhanh như chớp rút thanh đoản đao bên hông đâm vào bụng nàng ta, cười như không cười : " Bốn hoàng tử không cần sáu thành trì còn con đồ của các người."

Nếu nói Thảo Oa quốc người không nên đắc tội nhất chính là Cửu hoàng tử Ô Nhĩ Thừa Vân, hắn thoát nhìn luôn tươi cười nhưng không ai biết đằng sau nụ cười kia chứa đựng âm mưu hiểm độc đến mức nào.

Mạnh Tương cắn răng kêu : " Người..." Rồi ngã xuống.

Ô Nhĩ Thừa Vân cười tươi như hoa đi đến trước mặt Phụng Lâm, Sơ tướng quân trong lúc không đề ý đã bị Tư Nguyệt điểm huyết cảm độc, ngất đi từ sớm. Hắn nhìn Phụng Lâm song ánh mắt lại dừng trên người Tư Nguyệt, có kinh ngạc xen lẫn hứng thú : " Nàng là người đã giết Ô Nhĩ Lạc Ma ?"

Hắn gọi Ô Nhĩ Lạc Ma chứ không phải Thập tứ đệ chứng tỏ hắn hoàn toàn không có cảm tình với Ô Nhĩ Lạc Ma. Tư Nguyệt nhướn mày, cười nhạt không đáp.

Hắn tiếp : " Giết rất đẹp !" Song đưa sát khuôn mặt tuấn mỹ đến gần Phụng Lâm : " Bốn hoàng tử có thể cứu người, còn đáp ứng người trở thành hoàng hậu của ta. Tất nhiên nàng phải danh chính ngôn thuận thoái vị truyền ngôi cho ta."

Tư Nguyệt âm thầm cười lạnh, nam nhân này rất biết tính toán. Cho dù hắn giết Phụng Lâm thì thế nào ? Chưa chắc có thể thu tóm được Thanh Loan quốc. Chưa nói đến ở kinh thành kia còn có Đại Vương Gia Phụng Tịch âm mưu tạo phản. Nếu Phụng Lâm chết chỉ có lợi cho ả Phụng Tịch mà thôi. Nhưng Phụng Lâm tình nguyện truyền ngôi lại khác, hắn vừa có thể ngồi vững vương vị vừa không mang tiếng xấu, thuận tiện lấy luôn ngôi vị quốc vương Thảo Oa quốc. Quả là một mũi tên trúng ba đích !

Phụng Lâm vẫn đang thất thần trước cái chết của Mạnh Tương, Tư Nguyệt vỗ nhẹ vai nàng ta rồi nói, không còn vẻ gì gọi là thống khổ vì trúng độc : "

Quân thượng không hề bị trúng độc, người nói xem người có gì để trao đổi ?"

Khuôn mặt Ô Nhĩ Thừa Vân chợt biến sắc, ngay tức khắc ám vệ xuất hiện từ phía bao vây Ô Nhĩ Thừa Vân cùng thuộc hạ. Mà bên ngoài tình hình đã trở nên ổn định, phần nửa binh lính Thảo Oa quốc đều bị bắt. Ô Nhĩ Thừa Vân đứng như trời trồng, cười một tiếng : " Hào !

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Đánh Giá Của Phụng Lâm

Ô Nhĩ Thừa Vân bị bắt, Thảo Oa quốc lập tức lui binh, nhanh chóng phái sứ giả đến nghị hòa cắt bảy thành trì cùng với vô số châu báu để đổi lấy Ô Nhĩ Thừa Vân cùng Hàn Tinh. Sở dĩ bảy thành trì là vì Tư Nguyệt muốn bọn chúng hiểu được cái gì gọi là mất nhiều hơn được.

Trong lúc đó tin tức Phụng Tịch mưu phản cũng được truyền đến. Vốn tưởng kế hoạch đã thành không ngờ mất cả chì lẫn chài, Phụng Tịch đánh liều dùng ba vạn quân từ thủ kinh thành. Xem ra hoàng quyền thực sự có sức hấp dẫn rất lớn.

"A Thiên, người ngủ chưa ?"

Tư Nguyệt vốn đang thiền, không mở mắt đáp : " Chưa, người vào đi."

Phụng Lâm vận áo sa mông màu vàng, tóc buông thõng được buộc lại bằng chuỗi hồng trần châu khiến đôi mắt hạnh càng trở nên trong suốt. Mấy ngày nay nàng ta luôn nghĩ đến cái chết của Mạnh Tương nên khuôn mặt gầy gò đi mấy phần, dáng dấp cũng âm trầm.

Tư Nguyệt chậm chạp hé mắt, vỗ vào chỗ đệm bông bên cạnh nàng nói : " Sao người còn chưa ngủ ? Người nên dưỡng sức nhiều một chút, sắp tới sẽ rất bận rộn."

Phụng Lâm cắn cắn môi, đáy mắt phức tạp nhìn Tư Nguyệt một hồi lâu mới lên tiếng : " A Thiên, có phải ta không xứng đáng trở thành quân thượng hay không ?"

Tư Nguyệt nhún mày, đáp : " Cái này là quyết định của mẫu hoàng người, không lẽ người cho rằng mẫu hoàng người thực không sáng suốt ? Người đừng nghĩ tới Mạnh Tương nữa, trên đời này cái khó đoán nhất là nhân tâm, người cho bọn chúng một quả táo chúng sợ đi chịu đáp lại người là vì chúng muốn được nhiều hơn thế, cho tới khi người không còn gì để cho thì chúng sẽ phản bội người. Ta muốn người biết, không có cái gì gọi là trung thành tuyệt đối, mà chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Người hiểu không ?" Giọng nàng đều đều, phụng mị kiên định nhìn thẳng vào mắt Phụng Lâm.

Phụng Lâm ngây người, nửa hiểu nửa không nói : " Mạnh Tương cùng ta lớn lên, hoàng tử vẫn luôn ôn hòa với ta vậy mà xoay lưng tất cả đều phản bội ta. Người nói ta còn có thể làm một quân vương thu phục nhân tâm sao ?"

Tư Nguyệt cười nhẹ : " Bọn họ vì lợi ích lớn hơn mà phản bội người, đối với những người như vậy chỉ có thể diệt mà không thể dung. Nếu không một ngày nào đó họ sẽ leo lên đầu của người." Song nàng ôn hòa nói : " Những chuyện đó, từ từ người sẽ hiểu. Nhưng người phải biết, ta nhất định sẽ không phản bội người." Thậm chí nàng có thể dạy nàng ta để vương thuật. Bất quá đây không phải để vương thuật của cô đại mà là thuật lãnh đạo của hiện đại. Còn nếu muốn nàng dạy Phụng Lâm trở thành một quân vương vô tình, nàng thoáng nhớ lại nụ cười của nàng ta, nàng không muốn dạy cũng không thể dạy.

"Ta tin người !" Phụng Lâm gật đầu, còn nắm chặt tay của Tư Nguyệt.

Tối đó Phụng Lâm cũng không trở về lều của nàng ta mà cùng Tư Nguyệt trò chuyện đến tận khuya rồi ngủ tại đó. Sáng hôm sau, đại quân lập tức khởi hành về kinh. Tư Nguyệt nhân cơ hội đó thăm dò rồi viết thư đưa đến mấy cửa hàng của Thiên Hải Lâu. Lúc này Mạc Thương, Hạ Trắc và Từ Giai Âu Thần mới thả được tảng đá trong lòng xuống, lập tức lên đường đến Thanh Loan quốc. Dĩ nhiên đại lễ kế vị cũng được dời lại, dù sao cả Bắc Băng Thần Cung đều đã công nhận Tư Nguyệt là tân Cung chủ.

Đi suốt mấy ngày đêm, đại quân dừng chân tại thành Nam Xuân cách kinh thành Nam Thâm hai dặm. Hiện nay kinh thành trong ngoài đều dày đặc binh lính, kinh thành lại là trọng địa của Thanh Loan quốc nên không thể tùy tiện công thành. Điều này khiến Phụng Lâm lẫn Tư Nguyệt đều đau đầu.

" Quân thượng, hay là chúng ta nhờ Trầm Vương giúp đỡ ?" Sơ tướng quân ra ý kiến.

Phụng Lâm nghĩ nghĩ rồi gọi ra một ám vệ : " Hoàng huynh hiện đang ở đâu ?"

Ám vệ cung kính trả lời : " Bẩm quân thượng, nửa tháng trước Vương gia đã trở về kinh thành, hiện đang ở trong phủ."

Phụng Lâm gật đầu, gọi người mang giấy bút đến viết thư cho Trầm Vương. Song kinh thành hiện nay đã bị phong tỏa, một con ruồi cũng khó lọt huống hồ gì là đưa thư. Phụng Lâm một lần nữa nhăn mày.

Đương lúc căng thẳng, bên ngoài chợt vang lên âm thanh vô cùng ôn nhu : " Thê chủ !"

Cả ba người đồng loạt nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy ba nam nhân vô cùng anh tuấn đang đi đến. Một người vận hắc y, mày kiếm sắc bén, hơi thở lạnh lùng. Một người mang trường bào màu trắng, tay thêu tường vân, mắt hồ ly cười như không cười. Người còn lại vận gấm bào màu thanh thiên, nụ cười ôn hòa như gió xuân khiến không ít người phải lóa mắt. Vâng, không ai khác chính là Mạc Thương, Hạ Trác và Tử Giai Âu Thần.

Ấm vệ vẫn luôn cúi đầu đứng bên cạnh Phượng Lâm chột biến sắc, võ công của hắn nếu xếp trong giang hồ cũng đứng hàng cao thủ vậy mà ba nam nhân này đến hắn lại không cảm nhận được chút khí tức nào, nếu bọn họ thực sự có ác ý chắc chắn hắn không phải đối thủ.

Tử Nguyệt nở nụ cười nhàn nhạt : " Các ngươi đến rồi à ?" Rồi nàng quay sang Phượng Lâm, thấy nàng ta vẫn đang kinh ngạc thì vỗ nàng ta một cái : " Bọn họ đều là phu thê của ta."

Được nàng công nhận là một chuyện còn công khai lại là chuyện khác. Hạ Trác và tử Giai Âu Thần đều nở nụ cười tươi như hoa. Mạc Thương xưa nay lạnh lùng cũng không ngoại lệ, khẽ mỉm cười như con lên.

Phượng Lâm giật mình mãi một lúc sau mới lên tiếng : " Gặp qua ba vị muội phu !"

Ba người Mạc Thương thoáng nhìn Phượng Lâm, tinh tế đánh giá nàng ta một cái. Trên đường đi đến Thanh Loan quốc bọn họ đã điều tra ít nhiều về tình hình nơi này lẫn vị quân thượng tên Phượng Lâm. Phải biết Tử Nguyệt là người phi thường lạnh lùng, không bao giờ dưng hơi nhúng tay vào việc của người khác, nay nữ tử này có thể khiến Tử Nguyệt ta tay lãnh binh xem ra cũng có chút bản sự khiến Tử Nguyệt hứng thú. Ba người cung tay thành quyền : " Gặp qua quân thượng !"

Phượng Lâm cười tươi : " Ấy, các ngươi là phu thê của A Thiên. Đừng đa lễ như vậy !" Mặc dù Phượng Lâm có chút ngốc nhưng không phải hoàn toàn không dùng được, ba người phu thê này của A Thiên vừa nhìn đã biết không phải người tầm thường. Song nàng ta hơi mâu thuẫn, vốn dĩ nàng ta muốn ghép Tử Nguyệt với ca ca của nàng ta, giờ lại nhảy ra ba phu thê đều là nhân trung long phượng, thử hỏi nàng ta làm sao mở miệng đẩy bọn họ đi để Tử Nguyệt chấp nhận ca ca của nàng.

Vừa nghĩ Phượng Lâm vừa lén đánh giá ba người Mạc Thương. Nam nhân vận hắc bào sát khí đằng đằng, mặc dù ngũ quan như khắc song không thể so sánh với ca ca ôn nhu của nàng a. Lại đến nam nhân thứ hai, nụ cười kia nhìn kiểu gì cũng vô cùng gian xảo, A Thiên lại là người chính trực (hắn là chính trực :v) chắc chắn hắn ta không được sủng. Còn người thứ ba tuy cười đến ôn hòa, dung mạo tuấn mỹ nhưng xét về tài hoa, nàng tin chắc ca ca nàng cao hơn một bậc. Đánh giá xong Phượng Lâm lập tức ưỡn cao ngực, ca ca nàng vẫn còn hi vọng a.

Bỏ qua ánh mắt tìm tòi của Phượng Lâm, Tử Nguyệt nói với Tử Giai Âu Thần việc đưa thư vào trong thành. Cái gọi là Tử Đại Sơn Trang dĩ nhiên không chỉ xét về độ giàu có còn xét về mặt thế lực, đúng như Tử Nguyệt nghĩ, Tử Giai Âu Thần đối với chuyện này chỉ cần phẩy tay một cái là xong.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Gặp Phượng Trầm

Hiệu suất làm việc của Tử Giai Âu Thần quả không tồi, chưa đầy một ngày Phượng Lâm đã nhận được thư trả lời của Trầm Vương - Phượng Trầm. Tuy Phượng Trầm luôn không mãn thế sự song Phượng Lâm là muội muội duy nhất có cùng phụ mẫu thân sinh với hắn, nếu Phượng Tịch muốn oán ngời hắn dĩ nhiên không thể bàng quan đứng nhìn. Trong thư Phượng Trầm đề cập đến thông đạo phía sau núi Hoàng Âm, lối ra của thông đạo chính là thư phòng của Phượng Trầm.

Sau khi bàn bạc, Phượng Lâm quyết định chia quân làm ba đạo, một đạo theo nàng ta và Tử Nguyệt men theo đường hầm vào thành. Hai đạo còn lại sẽ theo Sơ Tướng quân cùng vài vị tướng lĩnh canh chừng ngoài cổng thành, đợi cơ hội xông vào.

Đi suốt hai canh giờ, Tử Nguyệt mới thấp thoáng thấy ánh sáng từ bên kia thông đạo chiếu vào. Nàng liếc nhìn khuôn mặt đương khản trương của Phượng Lâm lại quay sang ba vị phu thê bình bình thần thần như đang đi dạo kia, không hiểu sao cảm thấy rất buồn cười. Nàng khẽ nói với Phượng Lâm : " Người đừng lo lắng, có ta ở đây không ai có thể làm tổn thương ngươi."

Tử Nguyệt không biết Phượng Lâm sợ đi lo lắng cùng khản trương là vì sợ phải đối mặt với Phượng Tịch, tuy Phượng Tịch muốn hãm hại nàng ta song từ nhỏ đến lớn Phượng Tịch là người đối xử tốt với nàng ta nhất trong số các hoàng nữ. Biết Tử Nguyệt quan tâm, Phượng Lâm gật đầu nhẹ : " Ta biết rồi. A Thiên ! Cảm ơn ngươi !"

Bước khỏi thông đạo, Tử Nguyệt lập tức cảm nhận được một cỗ hương thơm thanh dịu, tựa như mùi của trúc, sáng khoái lạ thường.

" Khẩu kiến Quân thượng ! Quân thượng vạn tuế !" Thanh âm nghe gió xuân phả vào lòng, nghe qua tai dường như thấy có chút quen thuộc.

Phượng Lâm vui mừng ra mặt vội đỡ tay Phượng Trầm, nói : " Ca ca, ca ca không thương A Đậu nữa hay sao mà đi hành đại lễ như vậy với A Đậu ?" Trong giọng nói chứa đầy ủy khuất.

Phượng Trầm vận một thân cẩm bào bạch y, viền áo thêu mấy nhánh trúc bằng chỉ bạc, chuỗi tóc đen dài được cẩn thận búi lại bằng thanh ngọc trầm tĩnh

xảo. Khác với đôi mắt hạnh của Phụng Lâm, hân sở hữu một đôi mắt phụng tình xảo, hàng lông mi như liễu khẽ phủ xuống khiến người ta cảm thấy ánh mắt kia luôn đượm buồn, nhân nhợt. Sống mũi như tạc, mỗi móng thờ ơ lúc này hơi cong lên, đáp : " Người đã là một quân vương mà vẫn trẻ con như vậy !" Nói xong còn cốc nhẹ lên đầu Phụng Lâm.

Từ Nguyệt đứng sau Phụng Lâm, kinh ngạc nhìn Phụng Trầm. Đây không phải là Đệ nhất cảm sự Triều Thương sao ? Ngày đó nàng vì muốn mời Triều Thương đến hoa lâu biểu diễn mà đích thân xuất thủ, tính ra cũng đã mấy tháng rồi không ngờ còn có ngày gặp lại.

Mà lúc này đôi con ngươi của Phụng Trầm cũng rời khỏi Phụng Lâm chuyển đến trên người Từ Nguyệt, hân lập tức thất thần, khẽ lẩm bẩm : "Thu khổ tân cần tiêu tụy tận. Như kim khước tự họa đồ trung." Nữ nhân hân đêm ngày nghĩ đến bây giờ đang đứng trước mặt hân, nếu hân đoán không lầm nàng chính là người cứu muội muội hân còn đánh lui đại quân Thảo Oa quốc. Đây mắt hân lập tức phức tạp, không rõ buồn hay vui.

Hai người nhìn nhau như vậy, Phụng Lâm thầm vui sướng. Có phải ca ca nàng rất hảo hay không ? Lại quay sang ba người Mạc Thương bữu môi Từ Giai Âu Thần thấy tình hình không ổn, ho khan hai tiếng : " Thê chủ !" Hân đường đường là Trang chủ một trong Tứ đại Sơn Trang, chấp nhận cùng hai nam nhân khác chia sẻ nàng đã là giới hạn rồi, hân không có hứng thú chia sẻ thêm đâu.

Nghe Từ Giai Âu Thần gọi, Từ Nguyệt nhìn hân nhếch môi cười. Thật ra Từ Giai Âu Thần nhỏ hơn Hạ Trác nhiều. Nàng chấp tay với Phụng Trầm : " Khẩu kiến Vương gia !"

Đây mắt Phụng Trầm tối sầm, hân luôn là người bình tĩnh song hai chữ Từ Giai Âu Thần vừa thốt ra chính là nhát dao chí mạng với hân. Sinh ra ở nơi nam ti nữ tôn, hân không mong muốn quyền lực mà chỉ cầu được một đời một kiếp với người hân yêu. Thế nhưng...nàng đã có phu thê rồi. Hân khẽ gật đầu : " Không cần đa lễ." Ánh mắt dừng lại chỗ ba người Mạc Thương, mỗi một người trong bọn họ so ra đều không thua kém hân. Hân liệu có thể khiến nàng vì hân mà từ bỏ ? Phụng Trầm chợt khựng lại, người đời nói Trầm Vương vô dục vô cầu không phải hân không cầu mà vì chưa có thứ gì đáng để hân cầu cả...

Thấy Từ Giai Âu Thần phá bình ca ca nàng với Từ Nguyệt, Phụng Lâm mắt hững nói : " Ca ca, đây là nghĩa muội của ta. Ca ca cứ giống ta gọi nàng là A Thiên đi ! Được không A Thiên ?" Nịnh nọt cười với Từ Nguyệt.

Từ Giai Âu Thần khinh bỉ hừ một cái. Nha đầu này đúng là không biết sống chết, xem bọn họ là người vô hình sao ? Còn có nhét thêm nam nhân khác cho Nguyệt Nhi ? Từ Giai Âu Thần ra tín hiệu với Hạ Trác. Hạ Trác gõ gõ quạt vào mu bàn tay đến bên cạnh Từ Nguyệt, chu chu môi : " Thê chủ, chúng ta mau làm nhanh chính sự rồi trở về hảo hảo nghỉ ngơi đi. Mấy ngày nay ta thật nhớ người chết được."

Từ Nguyệt nhướn mày, phì cười. Trông nàng rất có số đào hoa sao ? (ba người Mạc Thương đồng loạt : " Cực kỳ đào hoa mới đúng !")

Phụng Trầm vừa định gọi nàng một tiếng " A Thiên " song lời của Hạ Trác trực tiếp chặn họng hân. Hân gật đầu : " Phụng Tịch đã mua chuộc được Sở Thông lĩnh, trong ngoài hoàng cung hiện nay đã bị bao vây. Nếu muốn bắt Phụng Tịch, chúng ta trước tiên đánh đến cổng thành Tây Nam cho đại quân tiến vào rồi tấn công hoàng cung cũng không muộn."

Từ Nguyệt cũng có cùng ý với Phụng Trầm, lập tức hành động.

Phụng Tịch biết nếu Phụng Lâm về kinh Phụng Trầm sẽ hỗ trợ nên cài rất nhiều ám vệ giám sát Trầm Vương phủ nhưng nàng ta không biết, số ám vệ đó chỉ có đi không có về. Từ Nguyệt cùng ba người Mạc Thương dẫn theo mấy nghìn quân tấn công về phía cổng thành Tây Nam, để lại Phụng Trầm cùng Phụng Lâm liên lạc với mấy triều thần, phá bỏ đường lui của Phụng Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Đế Vị

Từ Nguyệt cùng ba người Hạ Trác, Mạc Thương, Từ Giai Âu Thần dẫn quân đánh đến cổng thành Tây Nam. Tuy Phụng Tịch đã lường trước song đại quân của Từ Nguyệt gấp thần giết thần, gấp phạt giết phạt khiến hơn một vạn quân của Phụng Tịch chỉ còn lại một đồng xương tàn. Sở dĩ Từ Nguyệt không cho bọn chúng đầu hàng vì đối với nàng đã phản bội thì đừng lấy lý do bị người ép buộc hay bắt đắc dĩ, kết cục đều chỉ có chết !

Cổng thành Tây Nam vừa phá, đại quân do Sở Tướng quân lãnh đạo ào ạt xông vào hộ tống Phụng Lâm đánh đến hoàng cung. Trước hoàng cung, tàn quân dưới trướng Phụng Tịch bỏ binh khí, quỳ dưới chân Phụng Lâm. Phụng Lâm do dự nhìn Từ Nguyệt, khó xử nói : " A Thiên, người xem...bọn họ dù sao vẫn là bá tánh Thanh Loan quốc ta."

Biết nàng ta mềm yếu, Từ Nguyệt khẽ nhún mày lại quay sang Phụng Trầm : " Vương gia, người nghĩ thế nào ?"

Phụng Trầm nhàn nhạt đáp : " Giết !" Hân không nhúng tay vào tranh đấu, không động đến quyền lực nên trên dưới Thanh Loan quốc đều xem hân như trịch tiên hạ phạm nhưng không có nghĩa hân thực sự là trịch tiên, mặc kệ người khác đối với hân như thế nào hân vẫn độ lượng bỏ qua, đó là ngu ngốc ! Và lại hân biết nàng không có ý xấu, nàng đang muốn dạy Phụng Lâm cách hành xử của một vị hoàng đế.

Phượng Lâm khó tin nhìn Phượng Trầm : "Ca ca..."

Bởi đang đứng trước mặt ba quân, Phượng Trầm không xoa đầu Phượng Lâm như thường mà chỉ vỗ nhẹ lên vai nàng ta : "Thiện nhân là tốt nhưng kẻ đáng chết vẫn phải chết. Hôm nay bọn họ vì chút lợi ích, vì bị ép buộc mà tạo phản, nếu tha thứ cho bọn chúng biết đâu sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba. Chúng ta không thể mạo hiểm !"

Phượng Lâm cắn môi, hít một hơi thật sâu rồi hô : "Toàn bộ giết sạch ! Thân nhân trong nhà nam đầy biên ải, nữ sung kỹ !"

Ngay sau đó là một mảng chém giết hòa cùng tiếng la hét vang vọng cả hoàng thành. Hoàng cung hoa lệ trong phút chốc chỉ còn mùi máu tươi bốc lên nồng nặc.

Trong Diêu Loan điện, Phượng Tịch vận long bào thêu cửu loan kim thể lấp lánh, đầu đội long quan rũ xuống bảy mươi hai viên trân châu đỏ rực, thất thần ngồi trên ngai vàng chạm song long ngâm châu - thứ khiến biết bao người sống chết giành lấy.

Phượng Lâm ngây người thật lâu mới lên tiếng, thanh âm có phần nghẹn ngào : "Đại hoàng tử, tại sao ?"

Phượng Tịch vốn đang cúi đầu bỗng ngẩng lên, đáy mắt ẩn chứa điên cuồng cùng mê lương dừng trên người Tư Nguyệt : "Ngươi là Lạc Tấn Thiên ?" Không chờ Tư Nguyệt trả lời, nàng ta tiếp : "Phượng Lâm...ha ha...Ta thua rồi ! Năm đó biết ngươi được mẫu hoàng yêu thích nhưng lại không có phụ phi nên ta mới giả vờ quan tâm ngươi, giúp đỡ ngươi để mẫu hoàng có thể nhìn ta bằng con mắt khác. Năm mười ba tuổi, ta nghe lén được mẫu hoàng vốn dĩ từ lúc sinh ra ngươi đã định ngươi là hoàng nữ kế vị, Quân ca ca là Phượng Quân của ngươi." Phượng Tịch dừng trong chốc lát, nước mắt trào ra : "Ta cố gắng cả đời để có thể sánh đôi với Quân ca ca, còn ngươi ? Ngươi có cái gì chứ ? Ngươi chỉ là một đứa ngốc ! Ngươi không xứng làm hoàng đế !!!"

Phượng Lâm nhìn Phượng Tịch trân trân, phút chốc những hình ảnh lướt qua đầu như vỡ nát khiến trái tim đau đớn cùng cực.

Phượng Tịch cười to, đôi mắt long lên như thú dữ : "Phượng Lâm ! Cho dù ngươi có được hoàng vị, có được giang sơn nhưng sẽ không bao giờ có được trái tim Quân ca ca." Nàng ta nhếch mép : "Người huynh ấy hận nhất chính là ngươi ! Chính là đế vương !"

Phượng Lâm giật mình vội vã chạy tới nắm chặt bả vai Phượng Tịch : "Hoàng tử ! Ngươi nói vậy là sao ? Tại sao ?"

Phượng Tịch cười ha ha hai tiếng rồi ngã vật xuống, khoe môi trào ra dòng máu đen nhiều xuống góc long bào thật chói mắt.

"Hoàng tử, ngươi tỉnh dậy, nói cho ta biết tại sao ?!" Phượng Lâm không tin, lay lay thân thể Phượng Tịch.

Năm bảy tuổi, phụ phi nàng qua đời. Tuy có ca ca và mẫu hoàng yêu thương nhưng các vị hoàng nữ khác đều muốn bắt nạt nàng. Có một lần nàng bị ngũ hoàng tử đẩy xuống nước, đại hoàng tử đã cứu nàng. Đại hoàng tử là hoàng nữ của Khương Quý Phi, là người rất xuất sắc, có khả năng được lập làm Thái Nữ nhất nên nàng luôn sùng bái nàng ta. Từ sau lần đó, Phượng Lâm nàng ngày ngày đều theo đuổi Đại hoàng tử học tập khiến các hoàng tử khác phải căm phẫn ghen tỵ.

Lần đầu tiên nàng gặp Quân ca ca là lúc nàng theo Đại hoàng tử vào Cung Học. Dưới tán hồng đào, Quân ca ca vận cẩm bào đậm tử, tóc ba nghìn sợi lay động theo gió, hai sợi tóc mai khẽ đong đưa, khuôn mặt tuấn mỹ như trác, ánh mắt động lòng người. Không chỉ riêng nàng, tất cả các hoàng tử đều đỏ mặt, ngây người nhìn chàng.

Quân ca ca gọi là Mặc Băng Quân, từ lúc sinh ra đã được định sẵn sẽ trở thành Phượng Quân đời kế tiếp. Sở dĩ nói là định sẵn bởi Thanh Loan quốc từ xưa đến nay, Phượng Quân của hoàng đế đều phải họ Mặc. Mặc gia dòng chính nữ đời đời chỉ sinh được một nam một nữ, nam trở thành Phượng Quân, nữ trở thành chủ tộc Mặc gia, cứ như vậy đến khi nào vương triều không còn tồn tại.

Các hoàng tử đều hi vọng được chọn trở thành hoàng đế một phần vì thứ quyền lực kia, một phần còn tranh đấu vì nam nhân họ yêu thích. Còn nàng, nàng không có phụ phi, không có gia tộc chống lưng...Nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ trở thành hoàng đế nên nàng chỉ đứng nhìn Quân ca ca từ xa.

Quân ca ca luôn lạnh nhạt với các vị hoàng tử song lại đối xử tốt với nàng, nàng không biết tại sao nhưng nàng rất vui mừng. Mỗi ngày có ca ca quan tâm, mẫu hoàng yêu thương, Đại hoàng tử cùng Quân ca ca bên cạnh chơi đùa với nàng, dường như đó là khoảng khắc hạnh phúc nhất mà nàng từng có.

Cho đến khi hạnh phúc vụn vỡ...mẫu hoàng ban thánh chỉ sắc phong nàng trở thành Thái Nữ, một tháng sau liền quy tiên. Phút chốc, Đại hoàng tử quay lưng, Quân ca ca cũng không còn cười với nàng, nàng thật cô độc. Nhưng có lẽ...nàng là một người ích kỷ. Niềm vui được đứng bên cạnh Quân ca ca nhận triều bái, được nắm tay chàng đã khiến nàng quên hết tất cả, quên đi ánh mắt lạnh lùng như băng của chàng.

Phượng Lâm quý phịch xuống, đáy mắt mờ mịt : "Không, hoàng tử, ngươi sai rồi ! Quân ca ca sẽ không hận ta ! Quân ca ca rõ ràng thích ta nhất ! Hoàng tử, ngươi nói dối !"

Phượng Trầm chậm chạp bước đến bên cạnh nàng ta, thanh âm ôn nhu : "A Đậu, muốn khóc thì cứ khóc ! Còn có ca ca yêu thương ngươi." Nói xong còn ôm lấy Phượng Lâm.

Phượng Lâm sụp đổ, đầu tiên thút thít vài tiếng rồi òa khóc thật to, miệng không ngừng nói : "Ca ca, nàng ta nói dối, Quân ca ca sẽ không ghét bỏ A Đậu, phải không ca ca ?"

"Đúng, đúng...A Đậu là dễ thương nhất ! Không ai có thể ghét bỏ A Đậu cả !" Rồi hán lăm bầm : "Nếu có kẻ nào dám tổn thương A Đậu, ca ca sẽ là

người giết hán đầu tiên !"

Điều không ngờ là người làm tổn thương muội muội hán yêu quý nhất lại là người hán yêu đến tận xương tủy...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Tiêu Dao Vương

Phượng Tịch chết, tất cả kẻ cầu kết với nàng ta nhẹ thì tịch biên tài sản nặng thì chém đầu, tru di cửu tộc, nhất thời trên dưới Phượng Loan ai nấy đều kinh hồn táng đảm, bo bo giữ mình.

Tư Nguyệt được sắp xếp ở tại Đông Cung, bởi chuyện Phượng Tịch tạo phản dính dáng đến khá nhiều gia tộc nên có không ít cung phi bị liên lụy, hậu cung của Phượng Lâm cũng trở nên vắng vẻ vì thế Tư Nguyệt rất thoải mái.

"A Thiên, chết ta mất ! Mấy bà lão đó suốt ngày chỉ biết bắt ta nạp phi, nạp phi. Phiền chết được !" Phượng Lâm vừa bước vào vừa than thở, môi nhỏ chu chu trông rất đáng yêu.

Tư Nguyệt khẽ cười đưa cho nàng ta một quả nho : " Ngươi đừng vội trách bọn họ, ta thấy hậu cung của ngươi cũng không đến mười người đâu, ngươi nên nghe lời tuyển tú đi thôi."

Phượng Lâm bĩu môi, nhóp nhép nhai quả nho rồi hí hửng cười : " Ngươi chê hậu cung của ta ít vậy ngươi có phải cũng nên tuyển thêm không ?" Tiếp : " A, hay để ta giúp ngươi mở hội tuyển phu ?"

Tư Nguyệt tựa tiểu phi tiếu : " Ngươi nghĩ nếu ta nạp thêm nam nhân thì ba kẻ kia sẽ không giết người diệt khẩu sao ?"

Nghĩ đến khí thế cùng võ công của ba người Mạc Thương, Phượng Lâm lè lưỡi, nói : " Ta thấy chọn phu tốt nhất là chọn người hiền lành, đảm đang có sao ngươi lại chọn ba cái nam nhân hung ác như vậy ?" Vừa nói nàng ta vừa liếc xung quanh.

"Bọn họ ra ngoài rồi, ngươi yên tâm." Tư Nguyệt nhướn mày cười.

Nghĩ đến cái gì đó, Phượng Lâm vội vàng chạy tới ngồi cạnh Tư Nguyệt, nịnh nọt nói : " Ngươi thấy ca ca ta thế nào ?"

Tư Nguyệt nheo mắt, cười một tiếng : " Ngươi lại có chủ ý linh tinh gì đấy ?"

Phượng Lâm híp mắt cười : " Ta thấy ngươi và ca ca ta rất hợp nhau a. Huỳnh ấy vừa anh tuấn lại dịu dàng, chắc chắn là một phu thê tốt."

"Chuyện nhà ngươi, ngươi còn lo chưa xong đã lo đến chuyện nhà ta rồi. Có cần ta đốc thúc Lâm Thừa tướng một chút để bà ấy sớm lo xong chuyện tuyển tú không đây ?" Tư Nguyệt vừa nói vừa ra chiều suy nghĩ.

Nhắc tới tuyển tú, Phượng Lâm vội nhăn mặt : " Hừ ta mới không cần !" Rồi giận dỗi quay ngoác sang một bên.

Tư Nguyệt chống cằm nhìn Phượng Lâm, nụ cười ở khóe môi cũng thu lại. Nàng biết Phượng Lâm không phải không muốn tuyển tú mà là nàng ta còn vương bận vị ở Chiêu Dương cung kia. Phượng Lâm mà nàng biết tuy ngốc nghếch nhưng rất kiên cường, người có thể làm cho nàng ta khóc đến thương tâm như vậy chắc chắn đã ở rất sâu trong lòng nàng ta. Con người là vậy, cho dù quyền lực đến mấy cũng không thoát khỏi một chữ tình.

"Bẩm báo Lạc Tướng quân, Vân Quý phi cầu kiến !"

Câu nói vừa dứt, Phượng Lâm đã lập tức lấy lại tinh thần, cắn môi nói : " Hừ chắc chắn lại tới tìm ta dài dòng rồi. Mau mau, giúp ta tìm chỗ trốn đi !"

Nói xong lại bật dậy ngó nghiêng khắp đại sảnh.

Vân Quý Phi tên gọi là Long Phi Vũ, tên cũng như người, nếu sinh ra ở đất nước nam tôn hán đã có thể vững vãi một hồi, trở thành nam nhân đầu đội trời chân đạp đất vậy mà hán lại sinh ra ở đất nước nữ tôn, còn trong một đại gia tộc nên kết cục phải vào cung làm phi. Vốn ban đầu Phượng Lâm phong hán là Long Quý Phi nhưng nói ra ai nấy đều ngượng miệng nên nàng ta mới dứt khoát ban cho hán hiệu Vân, êm đềm như nước, uyển chuyển như mây. Bất quá cái hiệu cũng không sửa được tính tình của hán, không những nóng nảy, Long Phi Vũ còn rất dong dài, chuyện gì hán không thích hán nhất định sẽ nói từ sáng đến chiều cho tới khi nào ngươi làm theo lời của hán. Và Phượng Lâm đáng thương đã trở thành mục tiêu kẻ tiếp.

"Hoàng thượng, ngài đừng hòng trốn ta !" Không đợi Phượng Lâm tìm ra chỗ nấp, Long Phi Vũ đã hùng hổ bước vào. Long Phi Vũ có đôi mày đen rậm, mắt sáng cùng khuôn mặt góc cạnh có phần rậm rỗ, tuy rất anh tuấn nhưng lại không phù hợp với tiêu chuẩn về đẹp nam nhân ở Phượng Loan quốc nên hán thường xuyên bị gọi là Hắc Quý phi.

Phượng Lâm cười ngượng nhìn hắn : " Quý phi tìm trăm có việc gì ? A, ta nhớ hôm nay phải phê duyệt khá nhiều tấu chương, ta phải đi đây."

" Hoàng thượng, ngài đừng tưởng ta không biết, hôm nay tấu chương có nhiều cũng chỉ đốc thúc ngài tuyển tú mà thôi. Ngài cũng sắp hai mươi rồi, dưới gối còn chưa có hoàng nữ, hoàng tử nào, ngài như vậy là phụ lòng trên dưới Phượng Loan quốc !" Long Phi Vũ chặn trước mặt Phượng Lâm, vừa mở miệng đã phun ra một đồng lời lẽ đầy khí khái.

Phượng Lâm háng giọng, tỏ vẻ nghiêm túc : " Quý phi, trăm năm nay chỉ mới mười tám, ngày xưa Tật Huy đế cũng phải hai mươi ba tuổi mới sinh ra trưởng nữ, Dật Uy đế ba mươi tuổi lên ngôi, năm đó trưởng tử của bà ấy cũng chỉ mới hai tuổi mà thôi. Trăm nay còn sớm lắm !"

" Tật Huy đế hai mươi ba tuổi có trưởng nữ nhưng năm mươi sáu tuổi bà ta đã có hoàng thứ nữ. Ngài đừng ở đấy bao biện nữa, hậu cung của các tiền đế không đến ba nghìn nhưng ít nhất cũng phải một trăm, hậu cung của hoàng thượng hiện nay trừ người ốm, người bệnh thì không đến năm người đâu. Ngài không suy nghĩ đến bản thân cũng phải suy nghĩ đến thể diện quốc gia...(bla bla lược đi 3000 chữ)." Ngừng một chút lấy hơi, Long Phi Vũ lại chuyển hướng sang Tư Nguyệt : " Lạc Tướng quân, người nói xem bản cung nói có đúng hay không ?"

" Khụ" Nghe Long Phi Vũ nhắc tới mình, Tư Nguyệt ho một tiếng lỡ đềnh nói : " Ta quên mất, hôm nay Lâm Thừa tướng có mời ta đến phủ. Trễ rồi, ta phải đi đây." Nói xong không đợi ai đáp lời, nàng đã vội vã rời đi. Dừng trước cửa Đông Cung, nàng khẽ quay đầu lại mặc niệm cho Phượng Lâm.

Mồng sáu tháng mười một năm Trưng Uy đế thứ hai, sau khi dẹp hết phản loạn Phượng Lâm một lần nữa khai triều, khoa cử ba năm một lần được tổ chức sớm hơn một năm nhằm tìm ra người tài lấp đi những chức vị trống trước đó. Vì không chịu nổi tình cảnh bá quan ngày ngày " đốc thúc " Phượng Lâm đành phải chịu thua, tuyển tú lập tức được diễn ra.

Tư Nguyệt vận triều phục màu ngà thêu kim phượng sáu đuôi, ba nghìn sợi tóc được cố định bằng thanh ngọc trăm bạch hạc, môi cười như không chạm rãi bước ra chính giữa Diêu Loan Điện.

" Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chi viết, Lạc Tồn Thiên có công cứu giá, đánh bại Oa quốc, dẹp bọn phản loạn, giúp trăm một lần nữa giữ vững cơ nghiệp. Xét thấy công lao to lớn, sắc phong thành Tiêu Dao Vương năm giữ hộ phủ mười vạn quân thay Mạnh Tương, phong đất Tương Châu ba vùng, vạn lượng hoàng kim, ba ruộng châu báu cùng nghìn sấp gấm vóc. Cho phép thấy trăm không quý, tiếp chi không quý. Khâm thờ !"

Tư Nguyệt tiếp lấy thánh chỉ, cúi đầu đáp : " Tạ ơn hoàng thượng !"

Phượng Lâm ngồi trên long ngai, cười tươi như hoa : " Trăm hi vọng người sẽ giúp trăm giải trừ ưu phiền, giữ vững giang sơn này."

Mãi về sau Phượng Lâm mới biết được, Tư Nguyệt đã làm được nhưng chỉ là về sau chứ không phải về đầu...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Yến Tiệc

Đêm đó Phượng Lâm thiết đãi yến tiệc cho phép quan lại trên dưới trong triều mang theo thân nhân. Dĩ nhiên yến tiệc này một nửa để chúc mừng việc sắc phong Tư Nguyệt thành Tiêu Dao Vương, một nửa là để các quan lại trong triều đưa nhĩ tử của mình đến gặp Phượng Lâm hồng lấy chút ấn tượng tốt trước khi tuyển tú.

Để thuận lợi cho Tư Nguyệt thường xuyên tiến cung, Phượng Lâm đã ban phủ Tiêu Dao Vương ngay cạnh hoàng cung, tọa lạc tại một nơi sầm uất nhất trong hoàng thành. Vì thế Tư Nguyệt cùng ba người Mạc Thương, Hạ Trác, Tử Giai Âu Thần liền là người đến sớm nhất trong yến tiệc.

Tư Nguyệt tuổi trẻ tài cao, chiến công hiển hách lại được hoàng đế trọng dụng sớm đã khiến nam nhân trên dưới Thanh Loan quốc ngưỡng mộ, không ít đại thần còn nảy ý muốn gả nhĩ tử của họ cho nàng song nàng đều từ chối nên lúc này rất nhiều con mắt đảo quanh bốn người Tư Nguyệt, vừa nhìn tới Hạ Trác, Mạc Thương và Tử Giai Âu Thần bọn họ đều kinh ngạc rồi thờ dài, ai bảo nhĩ tử nhà bọn họ đến một cái phủ thị của nàng cũng không so sánh được, nói chi đến làm phi.

" Chúc mừng Tiêu Dao Vương ! Chúc mừng !" Người lên tiếng là Quốc sư Long Thành Cơ cũng là mẫu thân của Long Phi Vũ, mặc dù tuổi ngoài tứ tuần nhưng ánh mắt vẫn rất sáng, lông mày hơi cong và rậm tỏ rõ là một nữ nhân thập phần mạnh mẽ. Bà ta vừa cười vừa đánh gả Tư Nguyệt, mắt như điều hâu.

Tư Nguyệt hơi nhếch môi : " Đa tạ Quốc sư !"

Long Thành Cơ vẫn nở nụ cười, mắt liếc sang Tử Giai Âu Thần tỏ vẻ ngạc nhiên : " Đây không phải là Tử Giai Trang chủ sao ?"

Tuy Tử Giai Sơn Trang là thế lực trong giang hồ song phần lớn tập trung về kinh thương, là một trong Tứ Đại Sơn Trang của ngũ quốc nên liên hệ chặt chẽ với triều đình, quan lại ở bất kỳ nước nào nghe đến tên đều phải bầy phần nhường nhịn, ba phần cung kính. Tử Giai Âu Thần không mấy ngạc nhiên,

mỉm cười : " Tại hạ Tử Giai Âu Thần gặp qua Quốc sư !"

Long Thành Cơ kinh ngạc, cúi đầu nói : " Không dám ! Không dám ! Lần trước nạn đói ở Kinh Lương nhờ có Tử Giai Sơn Trang kịp thời mở kho lương mới cứu được bá tánh ở đó. Ta nhiều lần muốn đến Sơn Trang bái phỏng cảm tạ không ngờ nhanh như vậy đã gặp được. Nên là ta cảm tạ Trang chủ mới đúng."

Tử Giai Âu Thần thoáng cười : " Quốc sư đừng để bụng, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi."

Năm ngoái nắng nóng khô hạn, Kinh Lương mất mùa thất thu, nạn cướp lại tràn lan khiến cho bá tánh Kinh Lương lâm vào cùng cực, người chết nhiều như rơm rạ. Vốn triều đình đã phải người viện trợ không ngờ giữa đường gặp cướp nên không kịp đưa đến Kinh Lương, Tử Giai Âu Thần đúng lúc đang du ngoạn ở Thanh Loan quốc phát tay một cái liên bỏ ra không dưới nghìn tấn lương thực đồng thời còn phái người cải tạo ruộng hoang cho bá tánh Kinh Lương.

Long Thành Cơ không ngờ Tử Giai Âu Thần là người hào phóng như vậy, nở nụ cười tươi rồi khoát tay : " Phải rồi, Duyệt Nhi đây là Tử Giai Trang chủ. Tử Giai Trang chủ, đây là nữ nhi của ta Long Phi Duyệt."

Long Phi Duyệt hơi cúi đầu, có thể thấy gò má còn mang chút hồng hồng, giọng nói đầy anh khí : " Tại hạ gặp qua Tử Giai Trang chủ."

Tử Giai Âu Thần không để ý nói : " Gặp qua."

Long Thành Cơ thấy thái độ Tử Giai Âu Thần lạnh nhạt thì gấp gáp, lên tiếng : " Không biết lần này Tử Giai Trang chủ dự định ở lại mấy hôm ? Nếu không chê hay là ghé qua tể phủ làm khách, xem như để ta cảm tạ đại ân của Trang chủ."

Tử Giai Âu Thần như có như không sít lại gần Tư Nguyệt : " Cái này phải hỏi qua vương gia rồi, ta không thể tự làm chủ." Lại thêm khuôn mặt ngượng ngùng khiến người ta không muốn nghĩ cũng phải nghĩ.

" Đây là..." Long Thành Cơ mở to mắt.

Tư Nguyệt vốn đứng một bên thường rượu nay đành phải lên tiếng : " Quốc sư, thật ngại, chàng ấy là phu thị của bản vương. Nếu quốc sư muốn tạ ân thì hôm nào rảnh liền ghé qua vương phủ uống một hồi rượu đi."

Long Thành Cơ kinh ngạc, nửa giây sau mới phục hồi tinh thần, cười gượng : " Vương gia thứ tội, lão bà ta càng ngày càng già, thật không nhìn ra được. Vương gia cũng quá kín tiếng, không biết bao giờ ngài mới tổ chức lễ nạp phi đây ?" Tuy vậy vẫn thấy đáy mắt bà ta xẹt qua tia thất vọng.

Tư Nguyệt nhướn mày cười, chậm chạp nhấp rượu : " Không vội."

" Trăm Vương đến !!!"

Phượng Trầm vừa bước vào, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía hắn. Phượng Trầm tuy là nam nhi nhưng được phong vương lại nắm trong tay một phần tư binh quyền cùng đất phong ở Thanh Loan quốc đủ khiến nữ nhi trên dưới Thanh Loan quốc thêm ngưỡng, còn có không ít công chúa, quân chúa các nước khác đánh chủ ý lên hắn. Phượng Trầm vận trường bào màu nguyệt nha, tóc búi cao bằng thanh bạch trâm khắc phượng, khuôn mặt từng nét tỉ mỉ, từng bước ung dung, nhàn nhả.

" Tiêu Vương, chúc mừng nàng !" Phượng Trầm đi tới trước mặt Tư Nguyệt, thoáng thấy ba bóng nam nhân phía sau nàng thì cúi đầu, thanh âm cũng nhỏ lại.

Tư Nguyệt mỉm cười nhàn nhạt : " Đa tạ Trầm Vương." Nhớ tới lời Phượng Lâm nói Tư Nguyệt nheo mắt đánh giá Phượng Trầm rồi cười nhẹ, nàng ta nói cũng không sai, ba cái phu thị nhà nàng đều không có uyển chuyển, dịu dàng như Phượng Trầm.

Thấy Tư Nguyệt nheo mắt đánh giá mình, Phượng Trầm mỉm môi, gò má trắng tinh mỹ ứng hồng.

Long Thành Cơ vốn định chuyển tâm tư lên người Phượng Trầm thì thấy cảnh như vậy, không khỏi thở dài, quay sang Long Phi Duyệt, bà ta hiển nhiên hiểu rõ nữ nhi của bà chính là thua vị Tiêu Dao Vương này đến một vạn tám nghìn dặm, vẫn là cắt tâm tư đi.

Tầm nửa khắc sau, Phượng Lâm đến, theo sau chỉ có Long Phi Vũ cùng hai cái Quý Tàn làm bình hoa, xem ra Phượng Quân kia lại báo bệnh.

" Nào, A Thiên, trăm mời người một ly !" Phượng Lâm nở nụ cười hướng Tư Nguyệt.

Tư Nguyệt không khách khí nâng rượu lại quay sang đánh giá một lượt các nam nhân trẻ tuổi phía dưới, bởi Tư Nguyệt ngồi gần Phượng Lâm nhất nên nàng nói chỉ có ba người Mặc Thương cùng Phượng Trầm, Long Phi Vũ nghe thấy nên nàng cũng không câu nệ : " A Đậu, người xem, người có nên bảo bọn họ biểu diễn chút tài nghệ cho không khí vui vẻ hay không ?" Tuy Tư Nguyệt là người trên cao quen rồi song vẫn không chịu nổi mấy cái " liếc mắt đưa tình" của chúng nữ nam bên dưới, tốt nhất là để bọn họ bận rộn một chút.

Lời vừa ban ra, chúng nữ nam công tử bên dưới liền rối rít. Bất quá người mở đầu lại không phải nhắm đến hậu cung của Phượng Lâm.

" Vương gia vẫn võ song toàn là trợ thủ đắc lực của hoàng thượng, tại hạ nay cả gan muốn so tài với ba vị phu thị của vương gia, không biết ba vị có nề mặt ?"

Chương 98: So Tài (1)

Người lên tiếng là nhi tử của An Bình Vương, tức là biểu đệ của Phụng Lâm - tiểu quận vương Phụng Bản. Hắn vận một thân hoa bào, tóc búi lại đeo trang sức lấp lánh, khuôn mặt không sai biệt cũng là mỹ nam hiếm thấy.

Tư Nguyệt chỉ hơi nhướn mày, bình thản nhấp rượu.

Phụng Lâm ngược lại cao hứng, cười đến đuôi mắt cong cong nói : " Phụng Bản nói đúng, A Thiên nhà ta không thể cưới phu thị vô năng."

Được rồi, Tư Nguyệt khi nào đã trở thành nhà nàng ta a ?

Mà bên này, Mạc Thương xưa nay lạnh lùng, dĩ nhiên không để ý đến khiêu khích của Phụng Bản. Hạ Trác chỉ xoa cằm, hẳn dù sao cũng không phải người thuộc thời không này, không thể tùy tiện. Từ Giai Âu Thần nở nụ cười, đứng dậy nói : " Trước tiên nói xem tiểu quận vương muốn so tài cái gì ?"

Phụng Bản nghiêng người, tình tứ liếc Tư Nguyệt một cái nói : " Ta nói ra nếu gặp thứ người không biết lại bảo ta mà cũ bất nạt mà mới, vẫn là để vương gia định đoạt đi."

Tiếng vương gia kia kêu cũng thật thân mật, nụ cười của Từ Giai Âu Thần càng đậm, chớp mắt hỏi Tư Nguyệt : " Vương gia, người nói xem chúng ta nên so tài cái gì đây ?"

Tư Nguyệt không thèm để ý nụ cười bất thiện của hắn, gõ lên bàn mấy nhịp, tùy tiện đáp : " So tài vẫn là cái kia...cầm kì thi họa gì đó đi."

Phụng Lâm chỉ sợ thiên hạ không loạn, cao hứng tiếp : " Đúng đúng, các người hai bên chọn ra người so cầm kì thi họa đi !"

Từ Giai Âu Thần cười mỉm : " Hảo, bất quá hoàng thượng người xem, so tài tất nhiên phải có đặt cược mới thú vị..." Thanh âm có phần mập mờ, uyển chuyển.

Không chờ Phụng Lâm lên tiếng, Phụng Bản đã cao giọng nói : " Người muốn đặt cược cái gì ?"

" Tổ Tâm Trai !" Từ Giai Âu Thần cười nói.

Toàn bộ quyền quý như hộp phải ngum khí lạnh, Tổ Tâm Trai...là Tô Tâm Trai ngân hàng trái rộng khắp ngũ quốc, kho bạc còn lớn hơn nước sông Kinh Hà đó ! Phụng Bản tròn mắt, duỗi lan hoa chỉ ấp úng nói : " Người...người là ai ?"

" Thiên hạ thù thù, Trang chủ Từ Giai Sơn Trang." Long Thành Cơ mở miệng, ánh mắt dường như đang nghiền ngẫm gì đó.

Tất cả ánh mắt đổ dồn về phía Từ Giai Âu Thần vẫn đang cười đến vô hại, đáy lòng giật mạnh. Phụng Bản mặc dù kinh ngạc vẫn cứng miệng : " Được, ta lấy thành Long Tuyền cược với người."

Thành Long Tuyền là đất phong của An Bình Vương, mà bà ta chỉ có một nhi tử là Phụng Bản nên hết sức cưng chiều hắn, thành Long Tuyền nằm trong tay hắn cũng không có gì lạ. Thành Long Tuyền lại là thương thành mấu chốt giao thương với Tàn quốc, so sánh giá trị với Tổ Tâm Trai quả không sai biệt.

Từ Giai Âu Thần nhếch môi cười hướng Phụng Lâm : " Có hoàng thượng làm chứng."

Phụng Lâm gật gật đầu : " Có trăm làm chứng, kẻ nào không tuân theo đặt cược trăm sẽ...sẽ...lãng trí." Dứt lời thấy ánh mắt mọi người trở ra, nàng ta mới vội sửa : " Ách, người yên tâm trăm sẽ làm chủ, kẻ nào dám bội tín trăm sẽ không tha."

Vì thế, Từ Giai Âu Thần đạt được mục đích, mời ra ba vị Tư Nguyệt, Phụng Lâm cùng với Lâm Thừa Tướng làm chủ khảo. Vòng đầu tiên là thi họa, bên phía mấy vị công tử người ra thi đấu chính là một trong tứ đại tài tử Thanh Loan quốc Thượng Quan Ân. Mà bên phía Từ Giai Âu Thần, hẳn nhìn Mạc Thương lại nhìn Hạ Trác, ba người thương lượng một hồi Từ Giai Âu Thần đánh phải đích thân ứng chiến.

" Mời hoàng thượng ra đề !"

Phụng Lâm quay sang Tư Nguyệt nói : " A Thiên, người ra đề đi !"

Tư Nguyệt không khách khí, mỉm cười : " Vậy thì vẽ một bức thanh minh thượng hà đồ đi." Bức tranh này nàng từng thấy bản gốc ở thư phòng của Tề Duyệt Phong, tuy nói thời không này có chút hạn chế song văn hóa, nghệ thuật vẫn phát triển tốt.

Nghe được họa đề, Từ Giai Âu Thần và Thượng Quan Ân liền nhắc bút. Nét giấy trắng tinh, Từ Giai Âu Thần khẽ vuốt một cái, thu lại nụ cười khiến khuôn mặt hắn bất giác trở nên nghiêm túc, mang theo mấy phần thần thái làm người ta chú ý. Từ Nguyệt vừa nhấp rượu vừa nhìn theo nét vẽ của Từ Giai Âu Thần, thoáng nở nụ cười.

Nửa canh giờ trôi qua, bốn nén nhang liên tục tàn, Từ Giai Âu Thần đặt bút lại vị trí cũ, mỉm cười nói : " Ta đã xong, mời thưởng."

Thượng Quan Ân có chút gấp gáp, đợi hắn hoàn thành xong đã cháy đến nén nhang cuối cùng. Tám cung nô theo lệnh chạy tới, nâng hai bức tranh đến trước mặt Từ Nguyệt và Phụng Lâm.

Tầm mắt đặt trên bức của Thượng Quan Ân, đường nét nặc dù tinh tế, tỉ mỉ, song vì quá chau chuốt khiến bức tranh hà đồ trở nên cứng nhắc, giả tạo. Cho dù nhìn kĩ cũng chỉ thấy cái xác không hồn càng không thể sánh với thanh minh thượng hà đồ thật sự.

Lại liếc nhìn bức của Từ Giai Âu Thần, Từ Nguyệt kinh ngạc rồi chợt mỉm cười. Nét vẽ uốn lượn, phóng khoáng, tự nhiên. Vừa nhìn đã thấy sự khác biệt rõ rệt, so với tranh thật chỉ hơn không kém.

Đánh giá xong Từ Nguyệt phát tay để tám cung nô xoay tranh cho mọi người cùng xem. Quả nhiên là một mảnh òn ào.

" Đây thật sự là vẽ lại sao ? Khẳng định cùng thanh minh thượng hà đồ thật không khác biệt !"

Có người còn khoa trương : " Nếu không biết bức kia còn đang ở trong tay hoàng đế Tề quốc, ta còn khẳng định đây là tranh thật."

Thượng Quan Ân mặt xanh rồi hồng, đứng dậy nói : " Hoàng thượng, tiểu nhân xin chịu thua !"

Tuy không muốn Từ Giai Âu Thần chiếm được lợi thế song không thể bác bỏ tài nghệ của Từ Giai Âu Thần, Phụng Lâm đành tuyên bố : " Thi họa, Từ Giai Âu Thần thắng !"

Kỳ nghệ, dĩ nhiên là Hạ Trác trở tài. Phía Phụng Bân không dám khinh suất liền bàn bạc thật kỹ cuối cùng vẫn không ai dám bước ra thi đấu. Mãi một lúc sau, tận cuối hàng mới có một người ấp úng mở miệng : " Hay là...để ta thi đấu."

Hắn là Tiêu Dục, nhi tử của một quan viên tứ phẩm, khuôn mặt trắng hồng, trên dưới mười sáu nhưng vẫn có chút nộn nộn, một đôi mắt sáng, hữu thần khiến người ta muốn che chở.

Mặc dù không tin tưởng Tiêu Dục song Phụng Bân không có cách nào khác đành phải để Tiêu Dục bước ra ứng chiến Hạ Trác. Tiêu Dục vẫn giữ bộ dáng tiểu hài tử, thỉnh thoảng còn liếc Từ Nguyệt, gò má ửng đỏ.

Từ Nguyệt nhún mày nhìn Tiêu Dục, ra chiều suy nghĩ, cảm thấy đã gặp hắn ở đâu đó.

Nguyên lai hai ngày trước Từ Nguyệt ra ngoài đi dạo, gặp được Tiêu Dục bị ức hiếp, đúng lúc hắn đụng trúng nàng nên đành ra tay giúp đỡ một chút, tiểu Tiêu Dục tính tình đơn thuần liền để trong lòng, hôm nay đi cùng nương mới biết Từ Nguyệt chính là vị Tiểu Dao Vương đình đình đại danh, lại càng thêm hâm mộ. Xưa nay hắn luôn giấu kỹ tài nghệ nay lấy hết can đảm muốn biểu diễn trước mặt nàng khiến cả nương hắn cũng phải sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: So Tài (2)

Phụng Lâm cho người đặt một cái bàn gỗ thấp ở chính giữa, hai bên trái đệm cho Hạ Trác và Tiêu Dục ngồi. Còn lại ba vị chủ khảo là nàng ta, Từ Nguyệt và Lâm Thừa Tướng thì ngồi xung quanh. Phụng Lâm cũng không keo kiệt, lấy ra một bộ cờ vây bằng nỏn ngọc cực kỳ tinh xảo, còn nói ai thắng sẽ tặng bộ cờ này cho kẻ đó khiến không ít người đỏ mặt.

Bốc cờ, Hạ Trác quân trắng, Tiêu Dục quân đen, Tiêu Dục đi trước.

Ban đầu khuôn mặt nộn nộn, trắng nỏn của Tiêu Dục còn ửng hồng sau khi hạ vài quân cờ liền trở nên bình ổn, nghiêm túc, ánh mắt sắc bén không ít. Lối chơi cờ của Tiêu Dục là dựa theo lối đánh cổ đại, chậm mà chắc, từng nước cờ đều suy tính rõ ràng, không nóng vội mà rất ổn trọng. Quả thật ở độ tuổi như hắn có thể luyện được kỳ nghệ như vậy, đúng là rất có bản lĩnh.

Mà Hạ Trác, thời điểm ở hiện đại xem như sánh ngang với kỳ thủ chuyên nghiệp song ngoại trừ lúc đánh với Từ Nguyệt bị nàng sát phạt, hầu hết những người khác đều không dám đối đầu với hắn nên lần này hắn rất hưng phấn. Tính tình Hạ Trác giao hoạt, nước cờ cũng uyển chuyển, biết tiến biết lùi, như một bao bông cho dù dùng hết sức công chiếm cũng không đạt được nửa phần lợi ích.

Gần một canh giờ trôi qua, nét mặt cả hai đều ngưng trọng, môi Tiêu Dực hơi mím lại hạ quân cờ cuối cùng. Đây quả thực là trận đấu đầy cam go.

Nhìn cả hai sau một hồi sát phạt đến cả mồ hôi trên trán cũng tuôn ra, Tư Nguyệt chậm chậm lau mồ hôi trên trán Hạ Trác, nhàn nhạt nói : " Uống trà đi."

Tiêu Dực thấy vậy cũng rất hâm mộ, liếc Tư Nguyệt một cái rồi cúi đầu đợi Phụng Lâm cho người đếm đất (ô vuông trên bàn cờ).

Tư Nguyệt thấy Tiêu Dực như vậy, thuận miệng nói : " Tiêu Dực, người cũng uống đi. Ván cờ này rất xuất sắc."

Tiêu Dực được nâng khen, đáy lòng liền nở hoa vội vàng vàng uống trà, gò má nổi lên mấy rặng mây hồng.

Theo như cách tính ở hiện đại, bởi vì quân đen đi trước được lợi thế nên sẽ cộng thêm 2,5 đất cho quân trắng nhưng ở cổ đại vẫn giữ nguyên, Tư Nguyệt cũng không tiện thay đổi nên đành chấp nhận.

" Hạ công tử, 23,5 đất. Tiêu công tử 24 đất. Tiêu công tử nhiều hơn nửa đất, Tiêu công tử thắng !" Lâm Thừa Tướng sau khi đếm xong liền công bố kết quả khiến ai nấy đều kinh ngạc liên tục khen ngợi Tiêu Dực đồng thời còn quay sang Tiêu đại nhân nói mấy lời hay ho.

Mà rất lâu rồi Hạ Trác mới được đánh một trận thống khoái như vậy, dĩ nhiên không để ý đến kết quả, nói : " Tiêu công tử, thỉnh giáo ! Đã lâu rồi ta mới được đánh đến sáng khoái như thế này."

Tiêu Dực cung kính, nở nụ cười : " Thỉnh giáo ! Nếu Hạ công tử không chê ngày sau Tiêu Dực sẽ bồi."

Vòng thi làm thơ, loay hoay một hồi liền đưa Mạc Thương ra ứng chiến. Bên kia không ai khác chính là Phụng Bân. Nhìn nam tử vận hắc y, nét mặt tràn đầy lãnh khí Phụng Bân không khỏi lạnh người, chậm chậm bước lên đứng cạnh Mạc Thương.

Mạc Thương xưa này không hiểu phong tình, bắt hán làm thơ chỉ bằng kêu hán giết người nhưng thư pháp của hán lại rất tốt, hán mỗi ngày đều bỏ qua hơn một canh giờ luyện thư pháp nên Hạ Trác mới đẩy hán ra thi đấu, còn dặn nếu không biết làm thơ cứ tùy tiện chọn mấy bài thơ của cô nhân Trung Quốc đạo lại là được.

Phần thi này Phụng Lâm ban đầu muốn đùn đẩy cho Tư Nguyệt ra đề song Tư Nguyệt ngoảnh mặt làm ngơ khiến nàng ta phải khổ sở suy nghĩ. Phụng Lâm nghĩ nát óc cuối cùng hưng phấn đọc : "Thiên nhai dữ địa mạt.

Hữu sơn vạn trượng cao"

Vẫn là trái gậy như phần thi họa, Mạc Thương ái ngại nhìn Tư Nguyệt rồi lạnh mặt nhìn Hạ Trác một chốc mới nâng tay chấp bút. Bình thường nếu không có việc gì Tư Nguyệt liền ngồi thưởng thức Mạc Thương luyện thư pháp, rảnh rồi còn mài mực cho hán nên Tư Nguyệt nhìn hán rất chăm chú.

Phụng Trầm nửa nhấp rượu nửa hé mắt sang chỗ Tư Nguyệt, đáy lòng vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, còn có đau đốn, cốc rượu trong tay cũng rung lên.

" Hoàng huynh, huynh không sao chứ ? Trầm đi gọi Thái y." Phụng Lâm nghiêng người hỏi Phụng Trầm, nàng với hoàng huynh đã thỏa thuận ở trên triều và trước mặt bá quan nàng sẽ xưng là trẫm để không đánh mất lễ nghi.

Phụng Trầm cắn môi, lắc đầu : " Ta không sao."

Phụng Lâm lo lắng nhìn Phụng Trầm một hồi, cũng không ép buộc hán.

Nén nhang vừa tàng, vẫn là tám thái giám bước ra nâng giấy. Phụng Bân giành ngăm trước.

"Ngũ giá tam gian tân thảo đường,

Thạch giai quế trụ trúc biên tường.

Nam thiềm nạp nhật đông thiên noãn,

Bắc hộ nghinh phong hạ nguyệt lương.

Sái thể phi tuyên tài hữu điểm,

Phát song tà trúc bất thành hàng.

Lai xuân cánh tập đông sương ốc,

Chỉ các lô liêm trước mạnh quang."

" Hay, hay !"

" Tiểu quận vương quả không hổ là một trong tứ đại tài tử !"

Một số kẻ chưa biết hay dở thể nào đã giờ công phu vượt mộng ngựa, Phụng Bân đắc ý liếc Mạc Thương : " Mạc công tử, tới phiên người."

"Hoàng hoa từng bạn lục tôn tiền,

Do hữu ta ta cự quần huyền.

Ngẫu ngộ nhuận thu trùng cửu nhật,

Đồng ly độc chúc nhất đào nhiên.

Tự tông cửu nguyệt tri trai giới,

Bất tụy trùng dương thập ngũ niên."

Bình thường Mạc Thương rất ít nói, thời điểm nói cũng không nhiều không ngờ giọng ngâm của hắn lại rất tốt, thanh âm lạnh lạnh, trầm trầm như gảy vào lòng.

Cho tới khi Lâm Thừa Tướng và Phụng Lâm nhìn thấy thư pháp của Mạc Thương mới ngạc nhiên : " Mạc công tử thể nào lại viết chữ cuồng thảo."

Nguyên lai ở Thanh Loan quốc, nam nhân chỉ được viết chữ hoa mai, nữ nhân mới được viết chữ cuồng thảo. Quay sang nhìn chữ hoa mai thanh tú nhỏ nhắn của Phụng Bân, Tư Nguyệt khẽ cười : " Vương phi của ta không phải người nơi này, ta thật sự cũng không biết nên không thể nhắc nhở hắn."

Mà câu này nói ra trọng tâm mọi người đều dồn vào hai chữ " Vương phi", kia không phải là thiên hạ thủ phủ Trang chủ Tử Giai Sơn Trang sao ? Không ngờ lại chấp nhận là thị phụ, vô số nữ nhân ở đây lập tức biểu hiện thái độ ngưỡng mộ đối với Tư Nguyệt. Phải nói, Tử Giai Âu Thần việc làm ăn trải rộng ngũ quốc, hắn có thể như nam nhân ở các nước nam tôn tam thê tứ thiếp nay lại chấp nhận làm phu thị của một cái Vương gia, nghiêm nhiên Tiểu Dao Vương rất có bản lĩnh.

Lâm Thừa Tướng cũng kinh ngạc, nhìn nét chữ cuồng thảo của Mạc Thương, cười nói : " Vương phi rất có anh khí, nét chữ mạnh mẽ, dứt khoát so với nét chữ hoa mai của Tiểu quận vương quả thật nhìn hơn một chút. Lại nói thơ của Vương phi như hoa trong gương, trắng trong nước, xưa nay Lâm Khinh ta còn chưa nghe qua bài thơ hay đến thế."

Lời Lâm Thừa Tướng dĩ nhiên là thật, không nói đến thư pháp, thơ của Phụng Bân làm sao so với Thi Tiên - Bạch Cư Dị.

Mặc dù có vòng vèo, có tranh luận nhưng kết quả chung quy vẫn là Mạc Thương thắng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: So Tài (3)

Ba ván đấu, hai thắng một thua, chỉ còn lại thi cầm.

Phụng Bân cắn môi dùng hết dũng khí mời Phụng Trầm ra tay. Xét về cảm nghệ quả thật trên dưới Thanh Loan quốc không ai có thể sánh được với Phụng Trầm, Phụng Trầm hồ hững : " Được."

Phụng Bân mừng như điên, hást cầm nhìn Tử Giai Âu Thần.

Mạc Thương và Hạ Trác đều biết Phụng Trầm là đệ nhất cầm sư và lại đã nghe qua tiếng đàn của hắn tất nhiên không mạnh động bước ra ứng chiến, Tử Giai Âu Thần không thiêng về cảm nghệ thấy Hạ Trác và Mạc Thương bất động liền hiểu, mỉm cười nói : " Tiểu quận vương, liệu ta có thể đề thuộc hạ của ta thi đấu hộ hay không ?"

Phụng Lâm thấy Phụng Trầm thi đấu thì rất hưng phấn, nghe vậy liền đáp : " Dĩ nhiên là không được."

Phụng Bân được Phụng Lâm ủng hộ, vội vã nói : " Chúng ta chính là muốn so tài với phu thị của Vương gia, sao có thể đề thuộc hạ thi đấu giúp ?"

" Đúng, đúng ! Như vậy chứng tỏ phu thị của Vương gia vô năng." Không ít người hòa theo.

" Ta là phu thị của vương gia, trận này ta đấu !" Một thanh âm hùng hồn phát ra, chưa kịp định thần đã thấy một nam tử vận bạch y, tóc mai xõa dài, phía sau buộc thanh lụa màu đậm thùy. Chỉ thấy hàng mày dài, mắt phượng đen nhánh lạnh nhạt, môi hơi cong lên không rõ cười hay không cười. Bất quá khiến mọi người kinh ngạc là trên tay y còn xách theo một cầm vệ quân, khuôn mặt nàng ta tái xanh.

" Hành Vân ?!" Tử Giai Âu Thần ngạc nhiên, thanh âm không xác định.

Hành Vân vút cầm vệ quân sang một bên để nàng ta lui cúi bò đi nhanh như chớp lướt tới trước mặt Tư Nguyệt, giọng nói không vui : " Ta đã nói ta là phu thị của ngươi mà bọn họ cũng không cho ta vào."

Vậy thì ngươi liền xông vào sao ?

Mọi người đồng loạt tròn mắt.

Một viên tướng vận uy giáp vội vã bấm báo : " Hoàng thượng ! Có thích khách !" Vừa nói xong ngẩng lên đã thấy Hành Vân đứng đó, khoe môi giật giật rút kiếm : " Hộ giá !"

Tư Nguyệt nhìn Hành Vân lại nhìn viên tướng kia, cười khỏ : " Hoàng thượng thứ lỗi, hấn quả thật là phu thị của ta."

Hành Vân mỉm cười liếc viên tướng nọ : " Hừ, ta đã nói ngươi còn không tin !" Nói xong liền ngồi bên cạnh Tư Nguyệt. Lúc hấn biết được tin nàng mất tích đã phái vô số ám vệ điều tra, vừa nghe Thiên Hải Lâu có dị động hấn lập tức theo đuôi đến đây. Thật may, nàng vẫn không sao cả. Nghĩ xong, hấn liền khựng người, mấp máy môi : " Ngươi...ngươi thật sự thừa nhận ta là phu thị ?"

Tư Nguyệt cười một tiếng, hấn xông vào đã xông vào, khẳng định cũng khẳng định rồi còn hỏi nàng như vậy, nàng nhướn mày : " Lần sau ngươi đừng tùy tiện như vậy."

Hành Vân nở nụ cười hiếm thấy khiến đôi mắt phượng như cong lên, đuôi mắt vẽ thành một đường tỉ mỉ : " Hảo."

Sau một hồi sững sờ, Phượng Lâm khó tin nói : " A Thiên, hấn thật sự là...phu thị của ngươi ?" Mạc Thương kia tuy khuôn mặt luôn nghiêm nghị nhưng rất ít khi động thủ, bây giờ lại xuất hiện thêm một cái nam nhân xông vào hoàng cung, năng nhất định phải thúc đẩy A Thiên và hoàng huynh nếu không để A Thiên lẫn lộn với đám người bạo lực kia, năng sẽ rất áy náy.

Tư Nguyệt đứng dậy, chấp tay nói : " Phu thị của ta ít hiểu biết, mong hoàng thượng thứ tội."

" A...không, không sao !" Phượng Lâm căn môi liếc nhìn Phượng Trầm, thấy hấn âm trầm thì không nén khỏi thở dài.

Mặc dù Phượng Bản kinh sợ nhưng vẫn lên tiếng : " Vương gia, đó là phu thị của ngươi ? Vừa nãy hấn đã nói trận này do hấn ứng chiến." Trong lòng không khỏi khinh bỉ, nam nhân thô lỗ như vậy làm sao có thú vui tao nhã đánh đàn, làm sao có thể vượt qua Phượng Trầm ? Ngẫm nghĩ hai thắng hai thua hấn là không mất đi Thành Long Tuyền hấn liền thấy vừa may mắn vừa tiếc nuối.

Hành Vân nhếch môi, lạnh lùng nói : " Phải, ta đã nói trận này ta đấu."

Từ Giai Âu Thần khó tin nhìn Hành Vân, xưa này chỉ nghe giang hồ đồn nhị công tử Thần Mã Cung giết người như ngóe còn chưa nghe hấn có bản sự như vậy đâu, Từ Giai Âu Thần nhíu mày : " Hành Vân, ngươi có thể không ?"

Hành Vân khinh thường hừ một tiếng : " Tránh sang một bên."

Từ Giai Âu Thần mím môi nhưng lúc này không thể động thủ liền nói : " Hảo, tối nay chúng ta luận bàn một phen." Đứng nhìn Từ Giai Âu Thần xưa này hòa nhã, hấn là kẻ có thù tất báo.

Phượng Trầm nhìn Tư Nguyệt thật sâu, đáy lòng thất lại, đứng dậy nói : " Mời."

Hành Vân thi đấu trước, hấn cũng không dùng đàn mà Phượng Lâm chuẩn bị, hai thuộc hạ theo phía sau hấn dâng cầm lên, là một huyền cầm bằng gỗ từ đàn, đen nhánh chạm khắc tỉ mỉ. Hấn vuốt dây đàn bóng loáng, thử âm nhẹ, mỉm cười.

"Hai mặt yêu và hận phẳng phát tựa khói mây

Có lúc tàn mạn có lúc lại mù mịt

Thanh kiếm thời gian chia đôi thương nhớ

Là lưu luyến hay chỉ có đoạn tuyệt

Nhìn bãi biển, nương dâu, mây tan mây cuộn

Chuyện xưa theo giang hồ đi xa

Trái tim rơi xuống vực thăm

Gương mặt nàng như phù dung thoáng hiện

Như đàn tranh đứt dây mang đi quá khứ

Và lời thề mãi mãi về sau

Liệu kiếp sau có gặp nhau bên hòn đá Tam Sinh không?

Hận nhất là năm tháng

Vội vàng như bị gió bão cuốn đi

Một ánh mắt vội vàng của ta không kịp khiến nàng lưu luyến

Những tấn bi kịch đó

Cuối cùng bảo rằng kiếp sau sẽ kết thúc

Còn lại lời thề hoang đường

Cuối cùng chìm vào đêm dài..."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Tụ Hội

Tóc mai lay nhẹ, ngón tay dài, mảnh khảnh của hắn không biết vậy bao nhiêu máu lúc này lại uyển chuyển lướt trên dây đàn. Hàng mi xưa nay lạnh lùng, hờ hững khép nhẹ, buông cánh mi dày ropy như lớp châu sa mềm mại, rung động lòng người.

Tiếng đàn của hắn tựa như con người hắn vậy, thờ ơ bất cần mang theo sự cô đơn dai dẳng. Tư Nguyệt từng cho người điều tra thân thế của hắn song đều không thu được kết quả, chỉ lờ mờ nghe đồn năm mười tuổi hắn một mình giết sạch hai trăm nhân mạng Trầm Sơn Trang, từ đó người trong giang hồ mới biết nhị công tử Thần Mã Cung là kẻ lạnh lùng khát máu.

Nàng thoáng nhìn hắn lại đưa mắt nhìn bàn tay của mình, khẽ cười. Nàng cũng chẳng phải thiện nam tín nữ gì.

Tiếng đàn dứt, mọi người như từ cõi mộng đi ra vô cùng kinh ngạc mà khen ngợi hắn.

Hành Vân lạnh lùng quét mắt rồi hé môi cười với Tư Nguyệt. Phút chốc đó nàng thoáng sững sốt cũng mỉm cười với hắn.

"Tiếp theo, mời Trầm Vương Gia !"

Phượng Trầm bước tới trước bàn gỗ son đặt huyền cầm, hắn không rõ tại sao lúc đó lại chấp thuận so tài, có lẽ trong lòng hắn chấp nhất muốn biết xem liệu hắn có thua kém phụ thị của nàng hay không.

Phượng Trầm cố bình ổn sóng dữ trong lòng, đem mấy ngón tay ngọc vuốt vuốt dây đàn, khẽ tấu một khúc "Trường Lưu Thủy".

"Phượng hề phượng hề quy cố hương,

Ngao du tứ hải cầu kỳ hoàng,

Thì vị ngộ hề vô sở tương,

Hà ngộ kim hề thăng tư đường!

Hữu diễm thực nữ tại khuê phòng,

Thất nhĩ nhân hà độc ngã trường,

Hà duyên giao cảnh vi uyên ương,

Hồ hiệt hàng hề cộng ngao tường!"

Tư Nguyệt từng nghe Phượng Trầm đàn hai lần khi hắn ở trong thân phận Đệ nhất cầm sư Triều Thương, bất quá so với lần này tựa hồ có chút khác biệt. Lần trước tiếng đàn hắn thanh sáng thoát tục, vô dục vô cầu chỉ nghe thanh âm tuyết son lưu thủy không nề hà tình cảm nay trong thanh âm lại ẩn ẩn đau thương, nhàn nhạt là dai dẳng khiến tâm Tư Nguyệt cũng chùn xuống. Nàng đối với Mạc Thương chỉ là bèo nước gặp nhau, mặc dù thường thức tài

năng của hắn nhưng chưa bao giờ mang theo ý riêng vậy mà giờ phút này nghe đàn âm không hiểu sao bạc bời trên tay lại lay lay, mãi khi tiếng đàn dứt vẫn chưa uống hết ly rượu.

Phượng Trầm hạ âm đàn cuối cùng, nhìn lướt qua một lượt rồi dừng trên người Tư Nguyệt, không rõ là buồn hay vui chỉ có màn sương mờ mờ. Mãi đến một lúc sau hắn mới chậm rãi trở về chỗ ngồi.

Người chấm đầu tiên là Phượng Lâm, nếu là cuộc so tài bình thường nàng ta hẳn sẽ thiên vị Phượng Trầm nhưng đây là phu thi của Tư Nguyệt so tài, nàng ta nghĩ tới tiếng đàn của Hành Vân so với hoàng huynh nàng liền không sai biệt, nghĩ vậy mở miệng nói : " Trầm thấy cả hai đều là cầm âm xuất chúng, ban hòa."

Mà Lâm Thừa Tướng bên này cũng suy nghĩ cẩn thận, kết quả không khác Phượng Lâm, là hòa.

Chỉ còn lại Tư Nguyệt nàng.

Tư Nguyệt liếc nhìn Mạc Thương rồi quay sang Hành Vân, ả ả cười : " Cầm nghệ của Trầm Vương quả thật khiến bốn vương mở rộng tầm mắt bất quá Vân Nhi cũng không kém, vẫn là theo như hoàng thường và Lâm Thừa Tướng, ban hòa." Hai chữ Vân Nhi này xác thực khá nặng.

Đổi lại Hành Vân nghe thấy tuy không được tự nhiên nhưng rất vui mừng, liếc Tử Giai Âu Thần đắc ý cười một tiếng. Tử Giai Âu Thần hừ nhẹ.

Kết quả hai thắng, một thua, một hòa, đương nhiên là Tử Giai Âu Thần thắng. Mặc dù Phượng Bản không tình nguyện nhưng có Phượng Lâm làm chủ, trước mặt Tư Nguyệt nàng ta cũng không dám bao che đành thúc gục Phượng Bản giao ra thủ bài Thành Long Tuyền.

Ngược lại Tử Giai Âu Thần không nói hai lời đem thủ bài kia giao cho Tư Nguyệt : " Âu Thần là phu thi của Vương gia dĩ nhiên thủ bài giao cho Vương gia bảo quản. Sau này Thành Long Tuyền kia sẽ do Vương gia định đoạt."

Lời này khiến Phượng Lâm rất hưng phấn, tuy Phượng Bản thua phải giao ra Thành Long Tuyền nhưng đưa miếng đất Thanh Loan quốc cho người khác Phượng Lâm thực không cam tâm, nay Tư Nguyệt cầm dĩ nhiên sẽ khác.

" Hào, vậy thì Thành Long Tuyền sau này do Tiêu Dao Vương định đoạt." Phượng Lâm cười thật tươi.

Tiệc tàn, Tư Nguyệt mang theo bốn người Mạc Thương, Hạ Trác, Tử Giai Âu Thần và Hành Vân trở về Tiêu Dao Vương phủ. Người của Thiên Hải Lâu, Bắc Băng Thần Cung và Quy Hải Sơn đã tập hợp đầy đủ ở chính sảnh. Vốn Mạc Thương đến Thanh Loan quốc chỉ mang theo một số người nhưng họ đều biết Lâu chủ của bọn họ nhận phong Tiêu Dao Vương Thanh Loan quốc chắc chắn có ý định ở lại lâu dài, mà căn cứ chính lẫn các phân đà Thiên Hải Lâu đa phần đều dời đến Thanh Loan quốc nên họ nhất quyết lên đường, dĩ nhiên trên dưới Bắc Băng Thần Cung cũng đi theo.

Tư Nguyệt ngồi ở vị trí chủ tọa, hai vị trí đầu bên tay phải là Mạc Thương, Hạ Trác, tay trái là Tử Giai Âu Thần, Hành Vân. Bên dưới lần lượt Hắc Bạch hộ pháp Thiên Hải Lâu - Cổ Phi và Tư Không Hạ, Hàn Dực hiện đang lo liệu giao thương ở Tần quốc nên không đến, còn Trầm Phong tức Hạ Lan Tích Vũ còn đang ở Thương Long quốc. Thập nhị tinh tú Thiên Hải Lâu thì có sáu vị, sáu vị còn lại theo lệnh phân bố khắp ngũ quốc làm nhiệm vụ.

Tiểu nha đầu Chiêu Vân thấy Tư Nguyệt thì rất kích động, chạy tới trước mặt nàng : " Lâu chủ, ta rất nhớ ngươi. Lần sau đi đâu cũng không được bỏ ta lại."

Tư Nguyệt nhướn mày, hiềm hơi nở nụ cười : " Tốt, sau này cho Tiểu Vân hầu hạ ta."

Tiếp theo sáu vị trong thập nhị tinh tú Thiên Hải Lâu là Tử Đàm, Minh Nguyệt Hải và người Quy Hải Sơn. Còn có Lạc Thanh Dương và mấy vị lão nhân đều đến nhưng thấy đệ tử Tư Nguyệt không thủ vị đã tới Tuyết Tử Lâu uống rượu.

Đối diện với Cổ Phi là Tà Thần Sư Bắc Băng Thần Cung Tà Dung, ngồi cạnh hắn là Hữu Thần Sư, vị này Tư Nguyệt chưa từng gặp qua gọi là Đường Mãn Kỳ Huyết Tinh. So với Tà Dung thì Huyết Tinh trẻ hơn, khoảng tầm trên dưới bốn mươi, tuy thần thái lạnh nhạt nhưng khi nhìn thấy Tư Nguyệt vẫn một bộ dạng kích động giống Tà Dung. Lần này đi còn mang theo Thiên Sát, Địa Sát của Bắc Băng Thần Cung, bọn họ rất cung kính đối Tư Nguyệt. Mà nhị vị thống lĩnh Thiết Băng Kỳ và Sát Thiết Đoàn cũng có mặt, bọn họ ít nhất đã hơn mười sáu năm không lộ mặt trên giang hồ nên vừa xuất hiện đã khiến không ít người Thiên Hải Lâu và Bắc Băng Thần Cung kinh ngạc.

Không khí có chút ngưng trọng, vẫn là Tà Dung xung phong mở miệng : " Cung chủ, mặc dù ngài lấy thân phận Tiêu Dao Vương kết thân với Tử Giai Trang Chủ và Nhị công tử, chỉ là bức tường nào mà không có kẽ hở...Tử Giai Trang chủ đồng thời là người trong giang hồ dĩ nhiên thân càng thêm thân, bất quá nhị công tử..."

Lời này hắn không tiếp, ai ai cũng hiểu. Thiên Hải Lâu và Bắc Băng Thần Cung xưa nay nằm ở thế trung lập, nếu kết thân với Tử Giai Sơn Trang chính là hô mọc thêm cánh, ngược lại Hành Vân là nhị công tử Thần Mã Cung, đứng đâu tà phái nói khó nghe một chút chính là đạo không đồng làm sao kết giao. Dĩ nhiên nếu chuyện này có người tỉ mỉ tìm hiểu khó tránh khỏi vô lâm Trung Nguyên một lần nữa dậy sóng, không dễ dẹp yên.

Đạo lý này tất cả mọi người đều hiểu, Hành Vân lại càng sâu sắc, hắn im lặng chờ hồi mới nói : " Bách Thảo đường, Vu Dật đường, Ngu Ý đường và Hắc Phong Hội sau này đều theo lệnh Thiên Hải Lâu hành động, xem như đồ cưới của ta. Lão gia kia cũng không thể nói gì."

Mọi người đều biết nhị công tử Thần Mã Cung Hành Vân là bảo bối của Thần Mã Tướng Quân cũng không nghĩ Thần Mã Tướng Quân đã giao Hắc Phong Hội cho Hành Vân, lời này nói ra ai nấy đều tròn mắt. Thiết Băng kỳ và Sát Thiết đoàn cộng thêm Hắc Phong Hội, quả thật chính là oanh tạc vô lâm. Dĩ nhiên ở đây ngoài nhị vị thủ lĩnh Sát Thiết đoàn và Thiết Băng kỳ cùng Hành Vân đều không ai biết mưu vạ quân Mãn tộc là do bọn họ diệt sạch.

Chương 102: Phát Bệnh

"Chuyện này..." Tà Dung khó xử nhìn Tư Nguyệt. Nếu có Hắc Phong Hội trong tay việc nhất thống giang hồ không còn là trở ngại nữa, chỉ là Thần Mã Tướng Quân e không phải đèn cạn dầu...

Tư Nguyệt nhếch môi cười : "Được rồi, cứ thế quyết định đi. Nếu Thần Mã Tướng Quân tìm đến ta ắt có biện pháp."

Mọi người nhìn nhau một lượt, thôi thì bình đến tướng chặn.

"Nguyệt, lần trước đưa lô thủy tinh đến Tần quốc, Lãnh Ngao Thiên rất thương thức. Hắn muốn gặp ngươi rồi mới quyết định chức vị hoàng thượng kia." Mạc Thương không mặn không nhạt lên tiếng.

Sản nghiệp hiện nay của Thiên Hải Lâu đa phần đều tập trung ở Vệ quốc và Thanh Loan quốc, tuy Tần quốc có Tử Giai Sơn Trang chống đỡ giúp nhưng muốn thành công trước tiên phải dựa vào bản thân, chức vị hoàng thượng kia dĩ nhiên thu vào càng sớm càng tốt. Nàng nghĩ nghĩ : "Truyền tin báo Hàn Dục đối phó thêm mấy hôm, đợi tình hình bên này ổn định rồi ta sẽ khởi hành đến Tần quốc." Song nàng còn bỏ thêm một câu : "Những kẻ không có mắt đều giết hết, khỏi phiền lòng."

Mạc Thương chỉ gật đầu, hắn đã chuẩn bị sẵn tất cả chỉ chờ nàng ra lệnh mà thôi. Mười năm nay có lẽ Mạc Thương là người hiểu rõ cách hành sự của Tư Nguyệt nhất.

Nàng tựa vào ghế, nâng chung trà thơm ngát dường như nhớ ra gì đó : "Chuyện kia điều tra tới đâu rồi ?"

Cổ Phi liếc Tư Không Hạ một cái, đứng dậy đáp : "Huyền Ảnh Môn hành sự quá bí mật không để lại tông tích, bất quá Mộc Sát Sơn Trang đã nhúng tay, bọn chúng cũng khó trốn thoát." Lần trước hai phe áo đen tranh nhau bắt Tích Ngao, đến nay Huyền Ảnh Môn vẫn ẩn trong bóng tối, rất khó nắm bắt.

Tư Nguyệt "ò" một cái rồi trầm ngâm : "Dạo này Mộc Sát Sơn Trang có động tĩnh gì không ? À còn tiểu tử kia nữa."

"Cực Sát Phong hành tung bất định, theo thám tử tình báo hiện nay hắn chín phần đang ở trong địa phận Tề quốc. Còn Tích Ngao đã được đưa tới Tật Phong đường, nếu Lâu chủ muốn gặp ta sẽ sai người đến đó đón, Mộc Sát Sơn Trang chắc chắn sẽ nể mặt."

Nàng khoát tay : "Không cần, cứ để hắn ở đó học hỏi vài hôm."

Tiếp theo là vài tin tình báo từ khắp các nơi trên ngũ quốc.

Hộ pháp Quy Hải Sơn, Nhậm Hiền Tề cung kính nói : "Bẩm Lâu chủ, gần đây có một đơn hàng hơn hai vạn thanh vũ khí không biết theo Lâu chủ có nhận hay không ?"

"Nhận, có sao lại không nhận ? Nói xem, kẻ nào đặt đơn hàng đó." Nàng tựa tiểu phi tiểu, hứng thủ hỏi.

Nhậm Hiền Tề suy nghĩ một chút : "Đơn hàng này đến từ Tề quốc, cũng không biết là kẻ nào đặt." Từ trước đến nay những đơn hàng lớn đều có kẻ trung gian ra mặt, Quy Hải Sơn bọn hắn hành sự cũng giống như sát thủ, chỉ cần có tiền thì không quan tâm người nào ra lệnh.

Tề quốc hiện nay là một mớ bòng bong, Tề Duyệt Phong nắm một phần binh lực, Tề Thiên Lăng hai phần, còn lại chia đều cho các tướng lãnh. Tề Duyệt Phong là vua một nước, hẳn chắc chắn sẽ không đặt binh khí riêng, Tề Thiên Lăng xác suất bảy phần, những kẻ kia thì chưa biết được. Tư Nguyệt hí mắt, cười nhạt : "Ngươi cứ nhận đơn hàng đó. Cổ Phi, cho người điều tra xem kẻ nào đứng sau màn."

Lời này khiến Mạc Thương và Hạ Trác đồng loạt nhìn nàng, phải nói Tư Nguyệt trước giờ chỉ quan tâm tiền và yêu cầu, không bao giờ quan tâm tới mấy thứ vặt vãnh kia. Trừ phi...ánh mắt Hạ Trác khẽ tối lại, cười tự giễu, hắn biết nàng từng hai lần trở thành phi tử của Tề Duyệt Phong. Tuy hắn không phải người hẹp hòi nhưng cứ một người lại một người chen chân vào, hắn xác thực không rộng lượng đến mức đó. Hắn liếc Tử Giai Âu Thần, mà Tử Giai Âu Thần cũng đồng thời nhìn hắn, cả hai tự hiểu cười đến khuyếch tâm.

Tàn nguyệt hồ hững treo trên bầu trời, Tư Nguyệt lặng lẽ ngồi bên án thư xem sổ sách. Thoáng thấy bóng người in trên cửa, nàng nhàn nhạt : "Vào đi."

Mạc Thương chậm chạp bước vào, vẫn là khuôn mặt tuấn tú nghiêm nghị mang theo hơi thở lạnh lạnh. Hắn một thân hắc bào, mái tóc khá dài được buộc cao.

"Ngươi chưa ngủ?" Ánh mắt nàng một mực đặt trên trang giấy cũng không ngán đầu lên.

Mạc Thương ngồi xuống bên cạnh nàng, hơi thở phả ra dịu dịu: "Hôm nay là hai mươi ba."

Ngón tay lật sách chột khựng lại, nàng lật cổ tay cười khỏ: "Phải, hôm nay là hai mươi ba."

Nụ cười của nàng khiến hấn nhíu mày, hấn không tự nhiên nói: "Đề ta gọi Hạ Trác."

"Không cần."

Hấn nhíu môi: "Từ Giai Âu Thần có lẽ chưa ngủ."

Nàng khẽ cười: "Không cần, Mạc Thương, ngươi lại đây." Nàng đặt sách xuống bàn rồi bước tới bên giường. Từng ngón tay như ngọc cời nút thắt bên hông, nàng giặt nhẹ một cái khiến y phục xõa tung, từng lớp từng lớp rơi xuống đất cho đến khi chỉ còn chiếc yếm.

Mạc Thương chỉ im lặng nhìn nàng, ánh mắt mơ hồ.

Ba nghìn sợi tóc đen như mun, mềm mại xõa nhẹ bên vai. Làn da trắng nõn như ngọc, mịn màng đến tận xương tủy, hai bên xương quai hàm tinh xảo. Chỉ thấy cánh lưng tựa như cánh bướm, nhỏ nhắn khiến người ta không tự chủ được muốn hun hăng hôn lên. Nàng xoay người, nghiêng đầu nhìn Mạc Thương: "Lại đây."

Hơi thở của hấn dồn dập, hấn cắn môi cô trăn trăn đi đến bên giường, chậm chạp cời hắc bào.

Mãi đến khi trăng treo giữa trời, mái tóc vốn đen như mun đã chuyển thành bạc, mây màu khói nhạt cũng trở màu mang theo sự lạnh lẽo khôn cùng. Làn da nàng tái nhợt, lạnh lẽ. Nàng nằm trong vòng tay Mạc Thương, ép sát vào người hấn, cảm nhận sự ấm áp từ vòm ngực rắn chắc kia.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Cháp Nhất

Từng hơi lạnh tỏa ra thấm thấu vào da thịt, vào sâu trong máu thịt như cầu xé khiến nàng đau đớn khôn cùng. Làn da trắng nõn giờ đây cơ hồ trong suốt hiện lên những mạch máu đỏ tươi hòa lẫn với hàn khí lạnh thấu tim. Nàng cắn môi, ép sát vào Mạc Thương.

Hai cánh tay rắn chắc ôm lấy nàng như muốn khảm vào lồng ngực, hòa máu thịt hấn với máu thịt nàng. Hàn khí kia từng chút một len lỏi vào người hấn, còn nhiệt khí bên thân hấn như dồn tất cả sang nàng. Hấn đau, nhưng là đau ở trong tim, nhìn thấy nàng khổ sở như vậy hấn chỉ hận không thể gánh thay nàng hết thảy những đau đớn đó.

Đôi mắt hấn sâu thăm thẳm.

Nàng cắn môi đến mức muốn bật ra máu, Mạc Thương hít một hơi, một tay ôm lấy đầu nàng một tay ôm hông nàng nâng nàng đẩy lên để môi nàng đặt trên bờ vai hấn. Cánh môi mỏng lạnh lạnh vừa chạm vào khiến hấn run lên, hàn khí theo kẽ răng nàng phả ra khiến nhiệt khí trong người hấn tăng thêm mấy phần.

Nàng hé môi cắn mạnh vào bả vai hấn, dòng máu ấm nóng sền sệt mang theo hương vị ngai ngái chảy xuống cổ họng nàng. Tư Nguyệt cảm thấy cổ họng như thiêu đốt không tự chủ được lại muốn nhiều hơn, đôi đồng tử màu bạc mơ hồ long lên.

Mạc Thương vẫn ôm chặt lấy nàng mặc cho nàng cầu xé hấn, môi mỏng không hề phát ra nửa tiếng rên rĩ.

Năm hấn mười hai tuổi, vào nửa đêm hai mươi ba tháng chạp, quân gia biệt viện của nàng tìm đến hấn, lúc đó hấn mới biết vào mùa đông hằng năm nàng sẽ phát bệnh và hôm hai mươi ba là ngày quyết định cũng là ngày chấm dứt nỗi đau đó.

Nhìn nàng thống khổ hành hạ bản thân, làn da tinh xảo trở nên tái nhợt, mái tóc đen như mun bỗng trở nên trắng bệch, hấn hận, hận bản thân không thể gánh chịu thay nàng hết thảy thống khổ. Từ lúc đó hấn biết, hấn phải cường hấn, cường hấn để không phải vương bận nàng, để có thể bảo hộ nàng.

Mãi đến khi trăng dần hạ xuống, hàn khí quanh thân nàng mới tản bớt. Tư Nguyệt khẽ hé mi, đập vào mắt nàng là bả vai huyết nhục mơ hồ của Mạc Thương, ngón tay mảnh khảnh, tinh xảo như ngọc chạm vào khiến hấn cảm giác lạnh lạnh, nhíu mày một cái.

"Thương, cảm ơn chàng."

Trái tim hấn rung lên, từng nhịp từng nhịp rối loạn, hấn hít một hơi thật sâu, thanh âm nhẹ nhàng: "Nàng mệt rồi, ngủ đi." Nói xong lại xoa xoa mái tóc

nàng. Người nên cảm ơn phải là hấn, nàng cứu mạng hấn, cho hấn thêm một lần nữa được sống, cho hấn mục tiêu để sống, chính là nàng..

Tàn nguyệt hồ hững hờ chiếu rọi, dưới bóng trăng bóng dáng Hạ Trác trải dài. Hấn ngồi trên lan can thủy đình, vận một bộ bạch y mỏng, khoác áo bào trắng, tóc lòa xòa xõa xuống, trên tay cầm bình rượu màu bạc nhìn có chút thê lương.

"Hạ Trác ? Sao ngươi lại ở đây ?"

Từ Giai Âu Thần đi vào thủy đình, trước đó hấn cảm nhận được một luồng hàn khí cực kỳ kinh khủng phát ra từ hướng phòng Tư Nguyệt nên định đi xem xét. Bất quá Hạ Trác ngồi đây hấn liền biết nàng vẫn an toàn nhưng không nhìn được, nhũn mày hỏi : "Nàng vẫn ổn chứ ?"

Hạ Trác nốc rượu ừng ừng, rượu tràn ra chảy xuống yếm hầu lấp lánh dưới ánh trăng, cười nhạt : "Ngươi yên tâm, Mạc Thương đang ở đó."

Từ Giai Âu Thần liếc Hạ Trác, tìm một bình còn rượu trong đồng ngăn ngang trên bàn : "Nàng đối với ngươi và Mạc Thương rất tốt."

Hạ Trác không trả lời chỉ nhìn về hướng phòng của Tư Nguyệt.

Thanh âm Từ Giai Âu Thần tiếp tục vang lên đều đều : "Lần đầu tiên gặp nàng ta đã biết đời này trừ nàng ra ta đã không thể động tâm với ai khác nữa rồi. Sau lần đó ta điên cuồng phóng ra vô số ám vệ nhưng vẫn không thu được chút tin tức nào. Thật may ông trời không phụ lòng người, xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt nàng lại là Lâu chủ Thiên Hải Lâu."

Hấn nhấp một ngụm rượu.

"Lần đó thấy nàng không ngại nguy hiểm xuất thủ cứu Mạc Thương ta dường như đã muốn bỏ cuộc. Ta đau đớn nhưng biết mình vẫn không thể buông bỏ được, thậm chí ta còn nghĩ đến muốn giết chết Mạc Thương. Cho đến khi nhìn nàng phát bệnh, run rẩy ở trong lòng ta, ta vô cùng hoảng sợ...chính ta cũng không biết bản thân sợ cái gì." Hấn nhàn nhạt cười, "Từ Giai Âu Thần ta nắm giữ ngũ mạch kinh tế, tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay nhưng ta lại vì nàng mà sợ, cho dù một lần nữa xảy ra ta vẫn chịu thay nàng mối tên kia. Khi nhìn thấy nàng tận tay chữa trị, chăm sóc cho ta, ta đã hiểu, thật ra chỉ cần được nàng chấp nhận, được ở bên nàng ta đã mãn nguyện."

Hấn nhìn xa xăm, tiếp tục nói : "Vì nàng chứng đại đạo, chỉ cần nàng muốn Từ Giai Âu Thần ta cho dù mất mạng cũng phải bồi nàng."

Bình rượu trên tay Hạ Trác chợt rơi xuống, thanh âm thanh thúy, hấn nở nụ cười, lẩm bầm : "Chỉ cần được nàng chấp nhận..."

"Bất quá, không phải nam nhân nào cũng có thể ở bên nàng..." Từ Giai Âu Thần chợt nói, nhếch môi nhìn Hạ Trác.

Hạ Trác nhoẻn miệng cười.

Trong đêm, gió vẫn thổi, cây vẫn lay, có những chấp nhất đã được gỡ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Nam An Tiểu Vương Gia

Sau khi phát bệnh Tư Nguyệt sẽ bị phong bế toàn bộ nội lực trong vòng nửa tháng. Mà thân thể nàng cũng chịu không ít giày vò nên nàng nghỉ ở nhà ba ngày, không thượng triều.

Bốn người Mạc Thương, Hạ Trác, Từ Giai Âu Thần và Hành Vân thì luân phiên chăm sóc và bảo vệ nàng. Không nói đến thân phận Lâu chủ Thiên Hải Lâu, với thân phận Tiêu Dao Vương cũng có không ít kẻ muốn trừ khử Tư Nguyệt.

"Nguyệt Nhi, đây là canh gà cho tự tay ta hầm, nàng ăn đi xem có ngon không ?" Từ Giai Âu Thần kẻ khuôn mặt tuấn mỹ sát vào mặt Tư Nguyệt, khẽ môi nhếch lên nụ cười hại nước.

Tư Nguyệt liếc nhìn một bàn đầy sơn hào hải vị lại nhìn bát canh gà do Từ Giai Âu Thần hầm, nước canh màu đen còn mang theo mùi thuốc bắc. Tư Nguyệt nhũn mày : "Là do các người nấu sao ?"

Từ Giai Âu Thần và Hạ Trác liên tục gật đầu, Hành Vân liếc hai người đó, khinh bỉ hừ một tiếng.

Nàng nhướn mày rớt cuộc cũng mức canh gà do Từ Giai Âu Thần hầm. Canh gà vừa đưa lên khoe miệng nàng đã ngửi thấy vị đắng đắng, nàng híp mắt uống một ngụm.

"Phụt !"

Canh gà chưa kịp đưa xuống cổ họng đã bị Tư Nguyệt phun ra, độ cong vô cùng hoàn mỹ bắn lên mặt Từ Giai Âu Thần đang kẻ sát.

Từ Giai Âu Thần kinh ngạc, lấy khăn tay lau miệng cho Tư Nguyệt xong mới tao nhã lau khuôn mặt đầy canh của mình, khoe môi giật giật : "Nguyệt Nhi...canh này khó uống lắm sao ?"

Hành Vân ngồi đối diện Từ Giai Âu Thần cười nhạt, ánh mắt đầy vẻ khinh thường : "Ngươi rõ ràng dùng hoàng liên thay cho cam thảo, không khó uống mới lạ." Trước giờ Hành Vân luôn lạnh lùng ít nói, thế nhưng mỗi câu nói ra đều khiến người ta tức giận công tâm.

Trong lúc Hành Vân lên tiếng Từ Giai Âu Thần đã múc canh gà do chính hân hãm đưa lên miệng, dĩ nhiên không khá hơn Tư Nguyệt bao nhiêu, trực tiếp phun vào mặt Hành Vân.

Hành Vân trừng mắt đập bàn : "Ngươi..."

Từ Giai Âu Thần cười một tiếng, lau canh trên miệng rồi liếc Hành Vân : "Ta thế nào ?"

Hành Vân hừ lạnh : "Lần trước có Bạch Hồ của Kỷ Hắc Luân cứu ngươi, lần này ta xem kẻ nào cứu được." Dứt lời Hành Vân vận công đánh một chưởng.

Từ Giai Âu Thần nghiêng người, không thua kém đánh trả Hành Vân. Bàn ăn lúc này đã bị đánh gãy, xung quanh bàn ghế đều nát vụn, đánh đến nghiêng trời lệch đất.

Mấy lão nhân nghe thấy động tĩnh thì chạy tới...bắt đầu cá cược xem ai thắng. Từ Giai Âu Thần thể nhu, Hành Vân thể cương, đánh từ trong sảnh ăn ra đến ngoài sân, quả thực là kẻ tám lạng người nửa cân.

Tư Nguyệt bị phong bế nội lực nên không thêm quân bọn họ, chỉ bình thần đứng ở ngoài xem. Hạ Trác đặt cược cho Từ Giai Âu Thần nên luôn miệng cổ vũ hân, Mạc Thương thì ngược lại đặt Hành Vân thắng...

"Bẩm Vương gia, Nam An tiểu vương gia cầu kiến !" Một thuộc hạ run rẩy chạy vào bẩm báo. Có câu trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết a, khí tức kinh khủng kia bọn tiểu tằm tiểu tép như hân thực không chịu nổi.

Tư Nguyệt liếc hai kẻ vẫn đang hăng say đánh, mở miệng nói với Mạc Thương : "Ngươi trông chừng bọn họ, đợi đánh nhau xong thì liệt kê xem hư hỏng những gì, bồi thường gấp mười." Dứt lời nàng phát tay rồi đi, Chiêu Vân chạy theo phía sau.

Vừa tới chính sảnh Tư Nguyệt đã thấy một nữ nhân tầm mười tám, mười chín tuổi ăn vận xa hoa ngồi trên ghế, bên cạnh là nô tỳ mặc áo vàng trông khá cao lớn. Nam An Vương gia là thân vương, xét về vai vế là cậu cữu của Phượng Lâm, trông coi gia phả hoàng tộc, quyền thế tương đối lớn. Mà Nam An Vương chỉ có một nữ nhi gọi là Phượng Khải Ca, bởi vì được nuông chiều mà tính tình trở nên bá đạo, Tư Nguyệt từng nghe qua không ít chuyện của nàng ta.

Vốn nàng muốn nể mặt Nam An Vương chào hỏi nàng ta một tiếng, dù sao cục diện triều đình chưa ổn nàng cũng không muốn bút dây động rừng thế nhưng Phượng Khải Ca thấy nàng đi vào chỉ liếc một cái, không có ý định hành lễ. Tư Nguyệt thấy vậy cũng lười phản ứng, trực tiếp ngồi vào ghế gia chủ.

"Tiêu Dao Vương, ngươi thấy tiểu vương gia chúng ta mà không hành lễ sao ?" Phượng Khải Ca nhăn mặt, nô tỳ mặc áo vàng bên cạnh nàng ta liền lên tiếng.

Chiêu Vân không phải dễ chọc, trực tiếp phản bác : "Hỗn láo ! Vương gia đường đường là thân vương do hoàng thượng sắc phong, tiểu vương gia các ngươi là cái rắm gì ?" Nàng ta là nữ tử giang hồ, quả nhiên ăn nói có phần mạnh bạo.

Nô tỳ áo vàng bị dọa bởi khí thế của Chiêu Vân, không chịu thua nói : "Hừ, chỉ là một tiện dân được sắc phong đã tưởng mình biến thành phượng hoàng sao ? Tiểu vương gia chúng ta là huyết thống hoàng tộc cao quý, các ngươi thấy không hành lễ còn láo xược."

"Chát !"

Không đợi nô tỳ kia nói xong, Chiêu Vân đã vung roi đánh vào mặt ả. Roi này chính là Bạch Tiên lần trước cướp được từ tay Diệt Đông Thành, Tư Nguyệt thấy Chiêu Vân thích dùng roi nên đã ban cho nàng ta.

Nô tỳ áo vàng "a" lên một tiếng, run rẩy sờ lên khuôn mặt đầy máu của mình. Phượng Khải Ca tức giận đứng dậy, hô : "Lạc Tẩn Thiên ! Ngươi dám đánh người của ta ?"

Tư Nguyệt hí mắt, mặc dù nội lực bị phong bế nhưng sát khí tỏa ra vẫn khiến người ta kinh sợ : "Ngươi chỉ là một tiểu vương gia nhỏ nhoi mà dám đến phủ của bốn vương làm loạn ? Bốn vương gặp hoàng thượng không cần quỳ, Nam An Vương thấy bốn vương cũng phải kính nể bảy phần, hay cho một tiểu vương gia không biết lớn nhỏ !" Nói tới đây nàng lạnh lùng quét qua Phượng Khải Ca.

Phượng Khải Ca bởi vì bối phận trong hoàng tộc cao nên trước giờ nàng ta nói một không ai dám nói hai, nay thấy Tư Nguyệt như vậy, mặc dù sợ hãi nhưng trong lòng vẫn không phục, ngón tay chỉ vào Tư Nguyệt : "Bốn vương ? Tiện dân ngươi không biết xấu hổ ? Nha đầu Phượng Lâm sắc phong ngươi đúng là hồ đồ" Tuy giọng nói cứng rắn nhưng chân nàng ta đã mềm nhũn, hô hấp dần trở nên khó khăn.

" Chát ! Chát !"

Hai roi vung xuống, một phát lên mặt Phụng Khải Ca, một phát lên tay nàng ta. Chiêu Vân lớn giọng nói : "Ngươi là cái thá gì mà dám chỉ tay vào mặt Vương gia !"

Chiêu Vân đang muốn quát cho Phụng Khải Ca thêm mấy roi thì Tư Nguyệt đã phát tay ngăn lại, thanh âm lạnh lẽo : " Bỏ vương không muốn tranh cãi với ngươi, ngươi đến đây nếu chỉ để nói mấy câu vô nghĩa này thì thứ lỗi bỏ vương không tiếp ! Chiêu Vân tiễn khách !"

Phụng Khải Ca giật mình dường như nhớ tới ý định của mình, cắn răng nhịn sự đau đớn nói : " Hừ, Lần trước tại yến tiệc ta vừa thấy gã tự xưng là phu thị của ngươi đã thích, lần này đến là muốn ngươi tặng hẳn cho ta, giá bao nhiêu cứ nói, ta đều sẽ đưa." Trong giọng nói chứa đầy sự kiêu ngạo.

Tư Nguyệt híp mắt, giận quá hóa cười, lạnh lùng nói : " Hẳn là phu thị của bỏ vương, bỏ vương không hề có ý định tặng hay bán hẳn. Tiễn khách !"

Phụng Khải Ca trợn mắt, ngực phập phồng dường như rất tức giận : " Ngươi...ngươi rượu mời không uống muốn uống rượu phạt ?!" Đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra nàng ta bị khinh nhục như vậy. Trước đây những gì nàng ta muốn không ai dám cự tuyệt cả !

" Huyết Nhi !" Tư Nguyệt cười lạnh.

Phụng Khải Ca chưa kịp định thần đã nghe tiếng gầm gừ ngay một gần, xoay lưng một cái nàng ta lẫn nô tỳ mặc áo vàng đều nhũn chân quỵ xuống.

Huyết Nhi chính là Huyết Hồ lần trước Tư Nguyệt thuần phục được khi đến Ty Hồ tộc tìm băng nhũ cho Mặc Băng Quân, Huyết Hồ vừa đi vào vừa gầm gừ, thân hình cao hơn một trượng, mắt vẫn ra từng tia máu vô cùng đáng sợ. Nó dường như hiểu ý Tư Nguyệt, lúc đi ngang qua Phụng Khải Ca thì khề khề mấy tiếng..Rống !

Phụng Khải Ca giật mình, ngay lập tức hôn mê bất tỉnh. Nô tỳ áo vàng kia cũng đồng cảnh ngộ.

Tư Nguyệt nhướn mày phát tay với Chiêu Vân : " Đem bọn họ vứt ra ngoài cửa."

Lúc bấy giờ đình trong vương phủ xách Phụng Khải Ca và nô tỳ của nàng ta đi thì thấy thảm bị ướt một vũng, ai nấy đều cười đến đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Vệ Tử Lăng Cầu Thân

Ba ngày trôi qua, thân thể Tư Nguyệt đã khá hơn, dưới sự cầu cứu của Phụng Lâm nàng đành phải thay triều phục vào chầu.

Lúc này triều đình mới thả ra một tin tức cực kỳ chấn động : Vệ quốc muốn hòa thân với Thanh Loan quốc, gả Lục Vương gia Vệ Tử Lăng cho Tiêu Dao Vương !

Nghe đồn Lục Vương gia Vệ Tử Lăng đã quỳ suốt bảy ngày bảy đêm ngoài Dưỡng Tâm Điện, bất kể mưa gió. Hoàng đế Vệ quốc mặc dù phần nộ nhưng dưới sự quyết tâm của Lục Vương gia đành phải bắt lức, phái sứ thần đến Thanh Loan quốc một chuyến.

" Các khanh có ý kiến gì không ?" Phụng Lâm vừa buồn vừa vui, vui vì hoa đào này không rơi trúng nàng còn buồn vì...chuyện này thực làm khó A Thiên.

Long Thành Cơ trầm ngâm, ánh mắt liếc qua Lễ Bộ Thượng Thư Hình Từ Khanh.

Hình Từ Khanh vội vàng bước lên : " Bẩm hoàng thượng, vi thần có lời muốn nói."

Phụng Lâm phát tay : " Nói."

" Vệ quốc nếu muốn hòa thân tất nhiên phải nghị thân với hoàng thượng, nay bỏ qua cấp bậc lễ nghĩa mà nghị thân với Tiêu Dao Vương, đây không phải là đánh mất mặt mũi của hoàng thượng sao ?" Hình Từ Khanh cúi đầu, cung kính nói.

Lại Bộ Thượng Thư Khúc Thừa Vân tiếp : " Bẩm hoàng thượng, lời Hình đại nhân nói không sai, mong hoàng thượng minh xét !"

Lâm Thừa Tướng cười một tiếng, bước lên nói : " Hình đại nhân, Khúc đại nhân, lời này của hai vị có vẻ không đúng. Lục Vương gia Vệ quốc là thân vương, nếu gả đến đây không thể nào chỉ sắc phong phi vị, mà vị trí Phụng Quân Thanh Loan quốc xưa nay đều do Mặc gia đảm nhiệm. Nay Vệ quốc không so đo chấp nhận làm phu thị của Tiêu Dao Vương, đó là phúc của hai nước sao hai vị lại nói những lời lẽ hồ đồ đó !"

Thanh âm Lâm Thừa tướng không to nhưng khí thế đủ chèn ép Hình Từ Khanh và Khúc Thừa Vân, bọn họ nhìn nhau rồi đưa mắt cầu cứu Long Thành Cơ.

Long Thành Cơ mỉm cười hòa nhã : " Lâm Thừa Tướng bình tĩnh, bọn họ chỉ thắc mắc tại sao Vệ quốc lại bỏ qua hoàng thượng mà cầu thân Tiểu Dao Vương thôi."

Phượng Lâm nhú mày nhìn Long Thành Cơ, hướng về phía Tư Nguyệt, nói : " A Thiên, khanh suy nghĩ như thế nào ?"

Tư Nguyệt trầm mặc.

Nàng không ngờ hần nhanh như vậy đã tra được tin tức của nàng.

Chiến trường khi đó, lục y tung bay, nét cười điềm nhiên, khí thế ngạo ngễ. Tuy hần từng nhiều lần nói muốn ở bên nàng nhưng nàng đều không chấp nhận. Hoặc là nàng nghĩ hần vì thân phận Chiêu Nguyệt công chúa mới thân cận nàng...Nàng không tin bá nghiệp còn đó, dã tâm hần lớn như vậy, hần có thể vì nàng mà từ bỏ !

Triều đình Vệ quốc hiện nay, Vệ Từ Minh nắm trong tay Nam Cung gia, Tư Đồ gia và La gia chiếm khoảng hai phần năm binh lực. Vệ Từ Lăng sáu bộ mười hai ty hần có trong tay tới bốn bộ chín ty, ngoại thích lớn mạnh. Ván cờ này chưa đánh đến quân cuối cùng...liền chưa biết ai bại.

Vậy mà, hần lại buông...

Ta cho nàng thiên hạ, nàng là của ta !

Thiên hạ,

Nếu nàng chấp nhận, Vệ Từ Lăng gả đến Thanh Loan, Vệ quốc không còn ai có thể đối đầu được với Vệ Từ Minh, hần chắc chắn sẽ dễ dàng giành được đế vị. Thế nhưng, nếu nàng không chấp nhận, Vệ Quân Thương tính tình kỳ quái, hần một lần nữa xuất quân, nàng sẽ phải đối đầu với ai ? Vệ Từ Minh ? Tư Đồ Mạn ? Thậm chí là Nam Cung Hạo Kỳ...Nàng đều không muốn. Và lại chưa nói tới có thắng được hay không, triều đình rối loạn, mớ bòng bong này chưa dẹp xong nàng làm sao có thể để lại Phượng Lâm mà đi đánh trận ?

Vệ Từ Lăng...nước cờ này đi rất tốt !

Tư Nguyệt bất giác mở miệng : " Bẩm hoàng thượng, vi thần muốn suy nghĩ thêm."

Phượng Lâm gật đầu : " Được, khanh hãy về suy nghĩ thật cẩn thận !"

Trên đường về Vương phủ, Tư Nguyệt lặng lẽ nhắm mắt dưỡng thần.

Tuy Vệ Từ Minh từng nói hần không quan tâm nàng có nam nhân khác nhưng một khi Vệ Từ Lăng xuống đài, hần trở thành quân vương một nước hần có thể chấp nhận không ? Hoặc là lúc này nàng đã không còn là Chiêu Nguyệt công chúa, càng không phải nhân sĩ giang hồ mà là Vương gia của Thanh Loan quốc, hần liệu có thể chấp nhận trở thành phu thệ của một Vương gia ngoại bang như nàng không ? Chấp nhận thân phận của nàng...

Cho dù chấp nhận, hần đành biết bao tâm huyết cho ngôi vị đó, hần làm sao có thể buông bỏ, mấy trăm vạn lê dân bá tánh Vệ quốc hần làm sao buông bỏ ?

Thật ra Tư Nguyệt từng nghĩ đến nhưng nàng không muốn tất cả đều được minh bạch, nàng sợ cuối cùng Vệ Từ Minh cũng chỉ là Tề Duyệt Phong thứ hai.

Bất giác Tư Nguyệt cảm thấy buồn cười, tại sao nàng phải sợ ?

Trên đời này còn chuyện gì nàng không dám làm, sao nàng còn phải sợ ?

Tư Nguyệt hít một hơi thật sâu, Vệ Từ Minh, nàng từng nói hần muốn thiên hạ nàng cũng sẽ giành cho hần, bây giờ đến lúc nàng thực hiện lời hứa đó rồi.

Bất quá, nàng vẫn cho hần một cơ hội để chọn lựa. Tư Nguyệt bình thần nói : " Thả bỏ câu truyền tin cho Vệ Từ Lăng nói Cửu công chúa Thương Long quốc sang năm vừa tròn mười sáu. Hần tự biết sắp xếp."

Không nghe thấy tiếng trả lời chỉ nghe vút một tiếng, gió thổi ngày một mạnh hơn.

Vừa tới vương phủ, sứ thần Vệ quốc đã đến còn mang theo lễ vật của Vệ Từ Lăng. Tư Nguyệt cũng không truyền gặp hần mà viện có một môi bảo hần để lại lễ vật rồi trở về.

Tư Nguyệt nhìn hộp gấm màu đỏ dài hơn nửa thước, thiết kế tinh xảo, khẽ cười một tiếng : " Vệ Từ Lăng ngày càng xảo quyệt !" Nàng từ từ mở hộp gấm ra, đôi mắt hơi híp lại.

" Cuộn tranh ?" Hạ Trắc kéo dài cổ nhìn, kinh ngạc nói.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 106: Hế Lộ

Tư Nguyệt đưa tay mở cuộn tranh ra, nàng muốn biết rốt cuộc Vệ Tử Lăng đang tính toán cái gì !

Trong tranh, một nữ nhân vận sa y màu tím, tóc đen tựa hải tuyền, mắt phượng mây ngài, khuôn mặt như hoa, dung mạo phi thường xinh đẹp. Nàng ta tựa vào một cành đào, nét vẽ khoan khoái, góc dưới bức tranh còn có một chấm đỏ tươi cũ kỹ.

Từ Giai Âm Thần kinh ngạc, cười nói : " Đây là tranh vẽ nàng sao ?"

Không đợi Tư Nguyệt lên tiếng, Hạ Trác đã nhủ mày, tay sờ lên bức họa : " Không phải, bức tranh này được vẽ cách đây chừng trên dưới 20 năm, Nguyệt Nhi chỉ mới 16 tuổi." Chưa nói đến Tư Nguyệt vốn không phải người thuộc thời không này.

Từ Giai Âm Thần nghe vậy liền nhìn kĩ một lần nữa, gật đầu : " Dung mạo của nữ tử này cũng chỉ giống Nguyệt Nhi tám phần, thần thái càng không giống." Tư Nguyệt tựa hồ lấy tuyết vì dung, lấy mai vì cốt, thanh sáng lạnh lùng còn nữ nhân trong tranh mềm mại dịu dàng, là kiểu nữ tử đáng yêu.

Nàng nhích tay chạm vào mấy dòng chữ bên góc trái bức họa, nét chữ rồng bay phượng múa, tinh xảo lạ lùng. Tư Nguyệt khẽ lẩm bẩm : " Tiêu Họa Vân ? Niệm Vân Điện ?" Đáy mắt nàng chợt lóe sáng, dường như nghĩ ra được gì đó lại như tất cả đều mờ mịt.

Nếu Vệ Tử Lăng đưa nàng bức họa này chứng tỏ nó có liên quan tới nàng, không, là liên quan tới Nam Cung tiểu thư. Nhớ đến ánh mắt, cử chỉ cùng sự ân sủng mà Vệ Quân Thương dành cho nàng...Lẽ nào chỉ vì nàng có dung mạo giống nữ nhân này ? Nhưng Vệ Quân Thương nhìn nàng đáy mắt không có dục vọng...Một tia suy nghĩ xẹt qua nàng nhủ mày : " Tra, phải người đến Vệ quốc tra xem năm đó ai từng sống trong Niệm Vân Điện." Nói xong nàng chợt khựng lại : " Không, cho người gọi Tà Dung tới đây."

Nàng không biết nữ tử này có quan hệ thế nào với Nam Cung tiểu thư nhưng Bách Thần Ngọc Chi - vật thuộc thời không này lại nằm trong tay nàng...Tư Nguyệt xoa xoa mi tâm, ngồi trên ghế đường trần.

Một lúc sau Tà Dung tới, thấy không khí có phần kỳ lạ nên cũng không dám mở miệng, đứng một bên nghe phân phó.

Tư Nguyệt vẫn nhắm mắt, khẽ nói : " Tà Dung, ta nghe nói Cung chủ Tiêu Thượng Tà trước kia có một nữ nhi, nữ nhi của y tên là gì ?"

Hạ Trác, Từ Giai Âm Thần và Hành Vân đều nhìn nàng, cơ hồ hiểu ra gì đó.

Tà Dung ngạc nhiên, đáy mắt phức tạp, một hồi sau mới nói : " Tiểu thư tên Tiêu Họa Vân."

Nàng gõ lóc cóc mấy cái lên bàn, thanh âm bình thản : " Dung mạo Họa Vân tiểu thư như thế nào ?"

Ông không ngờ Tư Nguyệt lại hỏi vậy, bàn tay run run, đưa mắt nhìn Tư Nguyệt mím môi : " Nam đó Họa Vân tiểu thư được xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân, khắp ngũ quốc không ai sánh kịp."

" Có phải giống như thế này không ?" Nàng mở mắt, thả cuộn tranh trước mặt Tà Dung, giọng nói không rõ cảm xúc.

Tà Dung trừng mắt, đáy mắt có xúc động, có bi thương và căm phẫn.

Tư Nguyệt hít một hơi thật sâu, thanh âm nhàn nhạt : " Ta muốn nghe chuyện năm đó." Tiêu Họa Vân là nữ nhi của Tiêu Thượng Tà, Bách Thần Ngọc Chi nằm trong tay nàng nếu nàng thực sự là Nam Cung tiểu thư chắc chắn sẽ dễ dàng vẽ ra một câu chuyện, nhưng đáng tiếc, nàng không phải ! Rốt cuộc, nàng là ai ? Nam Cung tiểu thư là ai ?

Tà Dung ngược lên nhìn nàng, giọng nói nhuốm đầy bi thương, quả nhiên giấy làm sao gói được lửa : " Năm đó Họa Vân tiểu thư được gả cho Tư Mộ Phàm, tộc trưởng Hồ tộc nằm ở phía bắc Vu Linh Sơn. Tương truyền Hồ tộc nắm giữ thần vật trấn giữ thiên hạ là Hồn Băng Châu, có được Hồn Băng Châu sẽ có được thiên hạ. Vì thế mười sáu năm trước, Tà phải cầu kết với triều đình ngũ quốc dùng mấy trăm vạn binh đánh lên đỉnh Vu Linh Sơn." Hân ngừng một lúc, tiếp : " Tiêu Cung chủ lo lắng cho Họa Vân tiểu thư và cô gia nên mang tất cả sát thủ đi trợ giúp, trước khi đi còn nói nếu ngài ấy không trở về thì dùng Bách Thần Ngọc Chi làm vật hiệu triệu, tôn làm Cung chủ đời kế tiếp. Ngài ấy đi xuyên qua tộc Bách Vân mang thêm nhân thủ chính phái quyết chiến một trận..." Nói đến đây, Tà Dung như già đi vài tuổi, ánh mắt mơ màng liên tưởng đến màn tuyết năm ấy.

" Kết quả ?" Tư Nguyệt nhếch môi, đáy mắt u lãnh.

Tà Dung run run, giọng nói chứa đựng sự uất hận : " Hồ tộc bị diệt, lửa cháy suốt bảy ngày bảy đêm, không một ai sống sót."

" Vậy còn Hồn Băng Châu kia ?"

Không đợi Tà Dung trả lời, Từ Giai Âu Thần nói : " Hồn Băng Châu sau đó cũng tuyệt tích."

Tư Nguyệt liếc nhìn Từ Giai Âu Thần.

Hắn thờ dài nói : " Ta bị trúng độc từ nhỏ, phụ thân nghe nói trên đỉnh Vu Lân Sơn có hồ Thủy U, nếu ta ngâm mình trong hàn thủy ở đó độc tính sẽ nhanh chóng được giải nên đã mang ta lên Vũ Lân Sơn nhờ vả. Không ngờ đúng lúc Tà phái tấn công Hồ tộc, ông dùng mấy trăm sát thủ hỗ trợ Hồ tộc, cuối cùng mất tích. Ta được một nam nhân tộc Bách Văn cứu nên mới có thể trở về..."

Tư Nguyệt nhíu mày : " Năm đó không một ai sống sót sao ? Tà phái thì sao ?"

Từ Giai Âu Thần nghĩ nghĩ, đáy mắt lạnh đi mấy phần : " Sau trận chiến đó chỉ có 4 người sống sót."

" Ai ?"

" Thần Mã Tướng quân - Thần Mã Cung, Đông Phương Liệt của Võ Lâm Minh, Ma Diện Ngân Châm - Thủy Diệu Tinh sư tôn của Đọa Sa Cung và Diệu Tuệ Đại Sư của Thiếu Lâm tự." Đường như Từ Giai Âu Thần vô cùng quen thuộc mấy cái tên này, không cần nghĩ cũng có thể điểm ra chính xác, " Bất quá thể lực triều đình thì không tra ra được, chỉ biết năm đó ngoại trừ Thanh Loan quốc, bốn nước còn lại đều ít nhiều có dính líu."

Tư Nguyệt khép mí, thật lâu sau mới bình thần nói : " Tà Dung, Họa Vân tiểu thư có con không ?"

Tà Dung nắm chặt tay, hít một hơi, đáp : " Có một nữ nhi." Rốt cuộc chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, hôm nay ông không nói rồi cũng có lúc tra ra được.

" Chỉ có một ?" Nàng hỏi, giọng điệu rất kỳ quái.

Tà Dung khó hiểu nhìn nàng, gật đầu khẳng định : " Họa Vân tiểu thư chỉ có một nữ nhi."

Lúc này người hiểu được tại sao nàng hỏi câu đó chỉ có Hạ Trác, giả sử Tư Nguyệt là Nam Cung tiểu thư, năm đó Tiêu Họa Vân và Tư Mộ Phàm mất, Vệ Quân Thương vốn si mê Tiêu Họa Vân nên khi cứu được Nam Cung tiểu thư đã giao nàng ta cho Nam Cung gia nuôi dưỡng, mà Nam Cung tiểu thư càng lớn càng giống Tiêu Họa Vân khiến hắn hết mực yêu thương nàng ta, chấp nhận cả yêu cầu vô lý là ra chiến trường...Đáng tiếc, Tư Nguyệt chỉ là gặp nạn xuyên qua, hiện nay Nam Cung tiểu thư lại không rõ tông tích nên Tư Nguyệt đã thay thế nàng ta.

Thế nên,

Tư Nguyệt không phải Nam Cung tiểu thư, giả sử Nam Cung tiểu thư thật sự là nữ nhi của Tiêu Họa Vân và Tư Mộ Phàm vậy tại sao Bách Thần Ngọc chỉ lại nằm trong tay Tư Nguyệt ?

Đến cùng giữa Tư Nguyệt và Nam Cung tiểu thư có mối quan hệ gì ? Bây giờ cho dù tra ra thân phận của Nam Cung tiểu thư cũng không ai biết Tư Nguyệt là ai, xuất hiện như thế nào, tại sao nàng lại mang theo Bách Thần Ngọc chỉ xuyên đến hiện đại...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Kêu Oan

Tư Nguyệt trầm mặc một lúc : " Được rồi, Tà Dung, trước tiên người phái người tra lai lịch của tất cả những kẻ nhúng tay vào chuyện năm đó. Không được bỏ sót một ai !" Sau đó nàng quay sang Hạ Trác : " Hạ Trác, huynh phái một số người tới vùng núi Sa Nhĩ Lan của Thổ Phồn...tra xem tin tức của người đó."

Hạ Trác nghe thấy thì giật mình, gật đầu.

Tà Dung ngẩn đầu, mắt sáng như sao mơ hồ còn mang vẻ kích động.

" Không nói đến thân phận của ta, Tiêu Cung chủ dù sao cũng từng là Cung chủ Bắc băng Thần Cung, ta không thể để ngài ấy mất tích không có lí do như vậy." Nàng nhân nhát nói.

Từ Giai Âu Thần nhíu mày, chậm rãi nói : " Chuyện năm đó hầu hết đều là các bang phái lớn cấu kết với triều đình làm ra, nếu một lần nữa khơi dậy khó tránh sẽ có thêm một trận đẫm máu."

Tư Nguyệt nhấc tách trà bằng sứ men xanh, thổi nhẹ một hơi, ánh mắt sâu thẳm : " Huynh cũng muốn biết năm đó phụ thân huynh làm sao mất tích đúng không ?"

Từ Giai Âu Thần ngẩn người, cười khổ : " Ta chỉ không muốn nàng chịu nguy hiểm." Hằng ngày hằng giờ hắn đều muốn tra ra kẻ nào đã giết phụ thân, năm đó không tìm được thì thế dĩ nhiên không thể xác định được là ai ra tay. Mười sáu năm nếu không phải hắn cố định lực thì sớm đã vọng động tàn sát...

Nàng nhếch môi cười, đáy mắt lóe sáng : " Huynh yên tâm, ít nhất nợ máu phải trả bằng máu." Trong đầu nàng bắt gặp hiện lên một màn tuyết trắng xóa, trắng đến cùng cực, trong màn tuyết mờ ảo kia đọng lại vết đỏ vô cùng chói mắt...Nàng khẽ nhắm mắt lại, đưa tay xoa xoa huyết thái dương.

" Nàng sao vậy ?" Từ Giai Âu Thần dịu dàng hỏi.

" Ta không sao." Từ Nguyệt thở dài.

Nghỉ ngơi đến tận trưa, bốn người Mạc Thương, Hạc Trác, Từ Giai Âu Thần và Hành Vân đều ra ngoài, không khí trong Vương phủ liền có chút yên tĩnh.

" Bẩm Vương gia, có Tiêu công tử cầu kiến !"

Từ Nguyệt đương vận sa y màu trắng tôn lên làn da trắng nõn như ngọc, mái tóc đen dài chỉ buộc bằng một sợi lụa màu xanh nhạt, mắt phượng vẫn khép chặt, làn mi rung rung như hàng quạt mềm mại. Nàng nhướn mày : " Tiêu công tử ?"

" Hắn nói hắn là nhi tử của Tiêu Chương sư Lại Bộ Tiêu Trọng Vi."

Cái tên này nàng hiển nhiên không có ấn tượng nhưng nhớ đến họ Tiêu...không phải là thiếu niên đã so tài đánh cờ với Hạ Trác sao ? Từ Nguyệt nhàn nhạt hỏi : " Hắn đến có chuyện gì ?"

" Hắn nói muốn cầu kiến Vương gia, còn mang theo một nữ tử."

Nàng "ân" một tiếng rồi phát tay, nháy mắt gã người hầu đã vô tung. Bởi vì toàn bộ người trong phủ đều được thay thế thành người Thiên Hải Lâu nên bên cạnh Từ Nguyệt chỉ có Chiêu Vân cũng không cần người hầu hạ, bất quá hôm nay Dạ Âm Các mới ra một lô trang sức mới, Chiêu Vân từ sáng đã lon ton đi theo Minh Nguyệt Hải nhập hàng.

Nàng nhớ tới bộ dáng hơn ha hơn hờ của Chiêu Vân thì thở dài một tiếng cũng không thay y phục mà đi đến chính sảnh.

Trong sảnh chính, Tiêu Dực mặc một thân trường bào màu lục, vạt áo thêu điển trúc trước gió, làn da trắng nõn ần ần phẫn nộ màu hồng khiến đôi mắt hữu thần càng thêm lấp lánh. Giờ phút này hắn rất khẩn trương, còn có mong chờ, thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa.

Nữ tử bên cạnh Tiêu Dực lại khác, khoảng tầm 23, 24, khuôn mặt tam giác, tóc búi gọn gàng, mắt sáng, sống lưng thẳng tắp.

" Tham kiến Vương gia, Vương gia thiên tuế, thiên thiên tuế !"

Từ Nguyệt phát tay : " Miễn lễ, ngồi đi !" Nàng vừa nói vừa nhấc tách trà, hương mai hàn tuyết tỏa ra, ngào ngạt hương thơm, nàng khẽ nhấp một ngụm, mắt phượng khép hờ.

Bên này Tiêu Dực nhìn nàng đến ngơ ngẩn sau đó thấy luồng cuồng mới cúi đầu, tai đã ửng lên một mảng hồng hồng.

Nữ tử kia cũng nâng tách trà nhưng ánh mắt vẫn đánh giá Từ Nguyệt.

" Không biết hôm nay Tiêu công tử đến tìm bốn vương là có chuyện gì ?" Từ Nguyệt hồ hững nói, thanh âm không nóng không lạnh.

Tiêu Dực cắn cắn môi cuối cùng mới lấy lại can đảm đứng dậy : " Bẩm Vương gia, đây là biểu tỳ của thảo dân gọi là Dương Linh Dung. Hôm nay mạo muội đến cầu Vương gia giải oan !"

Từ Nguyệt tiếp tục nhấp một ngụm trà, không lên tiếng.

Dương Linh Dung nghiêm mặt, đi đến trước mặt nàng rồi quỳ phịch xuống, thanh âm đồng dục : " Hạ quan là Dương Linh Dung tri phủ Liễu Hàm, cách đây một tháng Liễu Hàm xảy ra nạn đói, triều đình phái Hộ bộ thị lang Trương Mục khâm sai phát chuẩn, không ngờ bà ta cấu kết với Định Vương nuốt chửng số lương thực cứu tế đó. Hạ quan phái người điều tra vốn định dâng sớ lên hoàng thượng, ai ngờ Định Vương lại giả họa hạ quan thông dâm với phu thi của ngài ấy, còn phẫn xử trăm " Dừng một lúc, " Hạ quan may mắn được bộ khoái trong phủ nha cứu ra, nay rồng rả lên kinh trước muốn tố cáo Định Vương bao nhiêu năm nay lấy tay che trời, cả một vùng Liễu Hàm bấy giờ dân chúng đến cháo cũng không có mà ăn, sau muốn giải oan cho bản thân. Xin Vương gia minh xét !"

Dương Linh Dung nói từng câu từng chữ đều rõ ràng ần chứa sự căm phẫn và kiên định. Từ Nguyệt nghe xong cũng không nhìn nàng ta một tiếng chỉ hồ hững nói : " Nếu đã là bị oan tại sao không đến hình bộ lại đến chỗ của bốn vương ? Người không sợ bốn vương giao người cho Định Vương sao ?"

Dương Linh Dung không ngờ nàng hỏi vậy, vẫn nghiêm túc nói : " Hạ quan nghe danh Vương gia trước giết ngoại xâm sau giết nịnh thần, triều đình hiện nay mỗi người đều bo bo giữ mình chỉ có Vương gia ngày đêm lo cho xã tắc, lại là cánh tay phải của hoàng thượng. Hạ quan suy đi tính lại mới nhờ biểu đệ Tiêu Dực đưa hạ quan đến gặp Vương gia."

Tiêu Dực vội vàng bật dậy, ánh mắt đầy chờ mong : " Liễu Hàm nạn đói chưa dứt, kính xin Vương gia minh xét !"

Nàng đặt chung trà xuống, liếc nhìn Dương Linh Dung, lạnh nhạt nói : " Lời khen của người bốn vương không nhận nổi. Án này tốt nhất người nên đến Hình bộ kêu đi, bốn vương lực bất tòng tâm."

Dương Linh Dung và Tiêu Dực nhìn nhau, Dương Linh Dung cắn răng : " Lễ nào Vương gia nhất quyết để bá tánh Liễu Hàm chết dần chết mòn như vậy sao ? Hạ quan từng nghe Vương gia lãnh binh xông vào hoàng cung ngăn chặn Hiến Vương mưu phản, lễ nào tất cả đều là giả ?"

Từ Nguyệt hồ hững cười một tiếng sau đó lạnh lùng nói : " Nể tình người vì lo cho bá tánh nên hôm nay bốn vương xem như chưa từng nhìn thấy người. Tiễn khách !"

Dứt lời đã thấy hai bóng đen xuất hiện, khuôn mặt lạnh lùng bày ra tư thế mời.

Tiêu Dực sững sốt, đôi mắt long lanh như hồ thu ngâm nước : " Vương gia, bá tánh Liễu Hàm vẫn đang đợi ngài đến cứu..."

Dương Linh Dung mím môi, kéo Tiêu Dực đi, trước khi đi còn cắn phẫn : " Hạ quan vốn tưởng Vương gia công chính liêm minh không ngờ đã làm, ngài chẳng khác bọn nịnh thần kia là bao !"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Phượng Quân

Từ Nguyệt không liếc nàng ta lấy một lần, bình thân đang đưa tách trà trong tay.

Tiêu Dực và Dương Linh Dung vừa đi, Hạ Trác đã về, thắc mắc hỏi : " Chẳng phải gần đây Định Vương có dị động sao nàng không nhân cơ hội này giải quyết ?" Chuyện trên dưới Thiên Hải Lâu và Tiêu Dao Vương phủ, Hạ Trác tương đối nắm rõ, cơ mật triều đình hẳn cũng biết không biết.

" Định Vương và Nam An Vương đạo này khá thân mật, tránh bút dây động rừng vẫn không nên manh động. Chưa nói đến Vương phi Lâm Mặc Ân lại là nhi tử của Lâm Thừa tướng, dính líu đủ đường." Nàng vừa nói vừa gõ mấy tiếng lên mặt bàn, " Chuyện ở Liễu Hàm ta đã kêu Từ Giai Âu Thần phái người đến , trước mắt không cần lo lắng." Trong lòng nàng đang cân nhắc, nàng từng nghe nói đến Dương Linh Dũng, quả nhiên không tệ song không đủ kiên nhẫn. Trước tiên vẫn phải để nàng ta rèn luyện một chút, tránh sau này hỏng việc.

Hạ Trác gật đầu, nhớ ra mục đích đến tìm nàng mới vội vã nói : " Phải rồi, gần đây Khiếu Vân bên Quý Hải Sơn nói muốn thu mua một quặng sắt, ta vốn dĩ không để tâm lắm. Không ngờ thám tử tra được Định Vương kia cũng nhúng tay vào, hiện nay đang đấu giá rất kịch liệt."

Nàng bắt gặp nhũ mày : " Định Vương muốn thu mua mỏ quặng sắt ? Cho dù nàng ta tham ô ngân lượng và lương thực cứu trợ nhiều hơn nữa cũng không đủ để mua mỏ." Vốn các mỏ quặng thuộc quyền quản lý của triều đình nhưng có một số nơi triều đình không muốn khai thác hoặc dư ra sẽ đưa cho Hộ bộ giải quyết, dưới danh nghĩa triều đình tổ chức đấu giá mỏ quặng, dĩ nhiên giá không hề rẻ.

Hạ Trác không tỏ vẻ bất ngờ, đáp : " Ta cũng nghĩ vậy nên phải thêm thám tử đến Liễu Hàm, hóa ra Định Vương một tay che trời ngoại trừ trung binh còn đãi vàng."

Xem ra Định Vương đã tâm không nhỏ ! Từ Nguyệt nheo mắt : " Đã thu được bao nhiêu ?"

" Núi Âm Ba có hai mỏ quặng vàng, hiện nay khai thác đã hơn mười vạn lượng." Mười vạn lượng vàng nguyên chất chính là hơn hai trăm vạn lượng bạc a ! Ánh mắt Hạ Trác lóe sáng, hẳn xuất thân thế kiệt thương gia, đối với số lượng lớn như vậy dĩ nhiên đã muốn nắm gọn nó trong lòng bàn tay.

Nàng nhướn mày cười, hồ hững nói : " Nếu người đã có chủ ý thì chuyện này cho người giải quyết. Còn Định Vương đợi qua năm mới rồi hẵng tính."

Hạ Trác hưng phấn gật đầu, khoe môi nhếch lên một đường cong

Đêm 29 vốn dĩ trong cung sẽ tổ chức gia yến nhưng một phần vì Phượng Lâm chưa có hoàng tử, hoàng tử, một phần các Vương gia đều ở tại đất phong nên Phượng Lâm đôi gia yến thành yến tiệc, các quan viên trên tam phẩm đều có thể mang theo gia quyến đến dự.

Mạc Thương là người lạnh nhạt, không thích thú với yến tiệc nhộn nhịp. Hạ Trác và Từ Giai Âu Thần thì ngày đêm tính kế đem số vàng kia về tay nên không thêm đi. Còn Hành Vân, yến tiệc này dĩ nhiên có Phượng Khải Ca tham gia, nàng hiển nhiên không thể đưa hân theo. Vì thế Từ Nguyệt một mình đến dự yến khiến chúng nhân vô cùng kinh ngạc.

Lâm Thừa tướng dùng ánh mắt thần bí nhìn nàng : " Vương gia, ngài thật ích kỷ, mấy vị phu thi đều là mỹ nam hiếm có, ngài lại không muốn cho chúng ta ngắm nhìn."

Tư Nguyệt nhưn mày cười : " Lâm Thừa tướng nói sai rồi, mấy ngày trước bốn vương nghe nói người vừa chuộc thân cho một hoa khôi thanh lâu. Bộ đáng hăng không tề !"

Lâm Thừa tướng không ngờ nàng nhắc đến chuyện này, vội ho một tiếng lảng tránh : " Không biết vương gia đã suy nghĩ chuyện kia đến đâu rồi ?"

Bởi vì Lâm Thừa tướng ngồi phía dưới Tư Nguyệt, thanh âm cũng rất nhỏ nên bọn họ không sợ người khác nghe thấy. Tư Nguyệt nhấp rượu, phi thường từ tốn : " Rượu này xem chừng là Ngọc Duyệt tửu của phượng bắc, mùi vị không tệ !"

Thấy bộ dạng bình thản của nàng, Lâm Thừa tướng có chút sốt ruột : " Lục Vương gia là người tâm ngoan thủ lạt, hấn đấu với Thái tử Vệ quốc bao nhiêu năm qua chỉ thấy thắng không thấy bại. Hôm nay hấn cam tâm tình nguyện gả cho ngài, nói tốt không tốt, nói xấu không xấu. Thành vương gia suy nghĩ kĩ càng !"

Mặc dù Lâm Thừa tướng không nói thẳng thừng nhưng Tư Nguyệt vẫn hiểu, bất quá Lâm thừa tướng dù sao cũng không phải là nàng. Trong mắt Lâm Thừa tướng nàng là người có dã tâm, hiện tại nàng dưới một người mà trên một người, cưới Vệ Tử Lăng địa vị ngược lại sẽ càng thêm vững chắc nhưng Tư Nguyệt biết rõ, đối với nàng hoặc là chấp nhận hoặc là cự tuyệt, không có thỏa thuận !

Tư Nguyệt chăm chú thưởng rượu, đáy mắt sâu thẳm khiến Lâm Thừa tướng giật mình, biết mình lỡ lời vội vàng im bặt.

" Hoàng thượng giá đáo ! Phượng quân giá đáo !"

" Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế ! Phượng quân thiên tuế, thiên thiên tuế !"

Phượng Lâm vận cẩm bào màu vàng sáng thêu kim long ngũ trảo, tóc đen được búi tỉ mỉ bằng một bộ trang sức kim hoàn lấp lánh, khuôn mặt nàng hồng nhuận, mắt hạnh cong cong lộ rõ chủ nhân đôi mắt đang phi thường vui vẻ. Bất quá đôi mắt thủy linh thỉnh thoảng vẫn không kiềm được liếc sang người bên cạnh.

Bên cạnh nàng ta là một nam tử vận phượng bào đỏ thẫm, vạt áo thêu đuôi phượng tinh xảo, chỉ ngũ sắc hoa lệ. Mái tóc hấn búi gọn bằng một thanh bạch ngọc trâm, phượng mi tinh xảo, đuôi mắt hẹp dài như được tỉ mỉ chau chuốt hòa cùng làn mi rũ xuống, chốc chốc lại rung lên. Sống mũi cao thẳng, môi mỏng nhàn nhạt, cả người hấn toát lên hơi thở ôn nhuận nhưng khuôn mặt tuấn mỹ như khắc luôn tỏ vẻ thanh lãnh khiến người khác không dám tới gần.

Tư Nguyệt nhìn nam tử kia, ly rượu trong tay như muốn bóp nát.

Mặc Băng Quân ngồi trên phượng ngai, kiểm chế thân thể đang run lên kịch liệt, hé mi đảo qua người Tư Nguyệt. Từ lúc chia tay nàng ở Vệ quốc hấn ngày đêm nhớ đến nàng, giày vò bản thân để không bị lún sâu hơn nữa song nghe tin nàng đến Thanh Loan quốc hấn vẫn không kiềm được mà vui mừng, hấn muốn gặp nàng..

Thế nhưng, hấn có thể lấy thân phận nào đi gặp nàng đây ?

Hôm nay nàng vận cẩm bào trắng thuần, vạt áo thêu mây áng tường vân, tóc búi đơn giản, khuôn mặt không trang điểm vẫn xinh đẹp lạ thường mang thêm anh khí khiến chúng nhân choáng ngợp, chỉ cần nàng nở một nụ cười tùy thời thế gian sẽ điên đảo.

" A Thiên, đây là Phượng Quân của ta, Mặc Băng Quân." Có thể thấy Mặc Băng Quân chịu tham dự yến tiệc đã khiến Phượng Lâm cao hứng đến mức nào, từ lúc bước vào khố môi nàng ta luôn cong lên như một vầng trăng.

" Phượng Quân !" Tư Nguyệt nhàn nhạt nói. Bây giờ nàng đã hiểu tại sao trong cơ thể Mặc Băng Quân ngoại trừ độc của Quái Mộc còn mang thêm một huyết cô độc rồi. Tương truyền đời đời trưởng tử Mặc gia sau khi sinh phải uống một loại thuốc mang huyết cô thế, huyết cô này sẽ áp chế hấn phải bảo vệ mẫu cô mà tân đế đời kế tiếp mang, trừ phi hoàng đế chết nếu không hấn cũng không được chết...

Hai tiếng "Phượng Quân" khiến tâm Mặc Băng Quân rung lên, hồi lâu khố môi nhếch lên một nụ cười khổ, giọng nói hấn vẫn thản nhiên, hơi thở mang theo hương hoa lan nhàn nhạt : " Tiêu Dao Vương !"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Đồng Mệnh Tương Sinh

Nàng từng cứu hấn hai lần, một lần vì bất đắc dĩ, một lần vì lệnh bài giao thương Thanh Loan quốc. Bất quá nàng biết, nếu không phải nàng muốn cứu tuyệt sẽ không động tay. Thế nhưng trăm nghĩ ngàn nghĩ không nghĩ đến hấn lại là Phượng Quân Thanh Loan quốc, là nam nhân trong tâm can của Phượng Lâm.

Ngẩng lên nhìn nụ cười tươi như hoa của Phụng Lâm, nàng khẽ cười một tiếng. Phụng Lâm là bằng hữu đầu tiên cũng là duy nhất của nàng...

"A Thiên ! Ta mời ngươi một ly, nếu không có ngươi sẽ không có Phụng Lâm ta hôm nay !" Phụng Lâm dường như uống quá chén, khuôn mặt hồng hồng.

"Cạn ly !" Từ Nguyệt sáng khoái đáp.

Mặc Băng Quân cúi đầu, thi thoảng lại đưa mắt về phía Từ Nguyệt. Nàng không tránh né ánh mắt hắn mà chỉ thản nhiên mỉm cười. Phải, là thản nhiên, tựa như hắn và nàng chỉ mới gặp nhau lần đầu...

Mặc Băng Quân mỉm môi sắc mặt trắng bệch. Hắn đưa tay vuốt cổ tay đang nổi lên mấy vằn máu đỏ, giật giật như có sinh vật đang kêu gào trong đó.

Hắn là Phụng Quân, từ khi sinh ra đã bị hạ huyết cổ. Huyết cổ không chỉ làm hắn đồng sinh mệnh gắn kết với hoàng đế mà còn bắt hắn cả đời này tuyệt không thể động lòng với người khác nếu không huyết cổ sẽ cắn xé tâm mạch, ăn hết lục phủ ngũ tạng, giày vò hắn cho đến chết.

"Phụng Quân, chàng sao vậy ?" Phụng Lâm dường như vui vẻ bỗng quay sang thấy sắc mặt tái nhợt của Mặc Băng Quân thì thốt lên đầy lo lắng.

Hắn cố điều chỉnh lại hơi thở, lạnh nhạt nói : "Ta không sao."

Phụng Lâm bỏ qua thái độ lạnh lùng của Mặc Băng Quân, tiếp tục : "Chàng không khỏe sao ? Hay là bệnh cũ tái phát ? Để ta gọi thái y cho chàng." Nàng nói với nội thị đứng phía sau : "Mau truyền thái y."

"Ta không sao, ta muốn hồi cung." Mặc Băng Quân không mặn không nhạt cũng không đợi Phụng Lâm đồng ý đã đứng phắt dậy rồi đi.

Phụng Lâm ngơ ngác nhìn theo bóng lưng hắn.

Tối đó Phụng Lâm uống say một hai bát Từ Nguyệt ở lại trong cung với nàng ta. Từ Nguyệt bắt đấm đi đánh phải ở lại.

"A Thiên, ngươi nói xem, có phải Quân ca đã bớt giận rồi hay không ? Hôm nay huynh ấy thế nhưng chịu sánh bước cùng ta...Ta tin huynh ấy sẽ sớm tha thứ cho ta." Phụng Lâm ôm lấy cánh tay Từ Nguyệt, mơ màng nói.

Từ Nguyệt khép hờ mi, trong đầu hiện lên đôi từ mâu sâu thẳm xen lẫn mùi hoa lan dịu dịu. Nàng đưa tay day day trán, hắn là Phụng Quân !

Phụng Lâm không để ý đến biểu tình của Từ Nguyệt, chu môi nói : "Lâm Thừa tướng từng nói ta không được độc sủng một người, phải chia đều mưa móc nhưng ta không làm được, ngoại trừ Quân ca ca, những nam tử khác đều làm ta thấy chán ghét."

Hậu cung cũng giống như triều đường, mỗi phi tử đại diện cho một thế lực trong triều đường. Hoàng đế khống chế triều đường qua hậu cung mà các thần tử cũng thông qua hậu cung đạt được những thứ họ muốn. Phụng Lâm yêu Mặc Băng Quân chứng tỏ nàng ta không phải để vương vô tình, vậy thì phần vô tình đó hãy để Từ Nguyệt nàng gánh lấy.

Đối với sự xúc động lúc này khi gặp Mặc Băng Quân, Từ Nguyệt chỉ có thể lí giải nàng cảm thấy thân thiết với hắn...một chút thân thiết mà thôi.

"A Thiên, ngươi đều thích tất cả các phi tử của ngươi sao ?"

Câu nói này cắt đứt dòng suy nghĩ của Từ Nguyệt, nàng mở đôi đồng tử bằng bạc quay sang nhìn Phụng Lâm, một lúc sau mới nói : "Thích ? Ta không biết thích là gì ?" Nàng không giống nữ tử bình thường luôn hi vọng tình yêu kinh tâm động魄, bị dục song phi. Giữa bọn họ và nàng tồn tại sự tin tưởng và an toàn, ở bên bọn họ nàng vui vẻ, bọn họ cho nàng sinh mạng nàng cũng tuyệt không để ai thương tổn đến họ. Đây không đơn thuần là thích, mà là cần !

Phụng Lâm khó hiểu nhìn nàng, đối với quý tộc thế gia nạp thêm phi tử chỉ có ba lí do, một là yêu thích, hai là háo sắc, ba là bị trường bối bắt buộc nạp. Vậy thì A Thiên không thích, không háo sắc, không có trường bối tại sao phải nạp phi tử ?

"Ngươi nghĩ trên thế gian có bao nhiêu người nguyện đánh đổi sinh mạng vì nhau ?" Giọng nói nàng trầm trầm, như có như không.

Phụng Lâm cắn môi, nghĩ nghĩ một hồi : "Không nhiều, Quân ca ca từng nói thế gian có quá nhiều tham luyến, tình yêu chỉ là một trong số đó."

Từ Nguyệt khẽ cười, xoa xoa mái tóc bồng bềnh của Phụng Lâm : "Ta với bọn họ không phải thích, cũng không phải yêu chính là đồng sinh tương sinh, nguyện vì nhau đánh đổi sinh mệnh."

Dường như nhớ ra gì đó, Phụng Lâm giật mình : "Các ngươi cũng dùng huyết cổ ?"

Từ Nguyệt nhún mày, thờ dãi : "Không. Chúng ta tin tưởng nhau."

Phụng Lâm im lặng thật lâu mới cười nói : "Ta biết bọn họ đều rất yêu ngươi. Ánh mắt bọn họ nhìn ngươi ta đều thấy rõ. A Thiên, ta rất vui !"

"Vui ?"

" Ngươi là bằng hữu duy nhất của ta, ngươi hạnh phúc tất nhiên ta sẽ vui về." Phượng Lâm nở nụ cười nhưng đáy mắt vẫn ánh lên buồn bã.

Tư Nguyệt biết nàng ta lại nghĩ đến Mặc Băng Quân liền dịu dàng cười, an ủi : " Hôm nay hẳn chịu sánh bước cùng ngươi biết đâu ngày mai sẽ tha thứ cho ngươi, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thắng, ngươi đừng quá lo lắng "

Nàng ta gật gù đầu, hàng mi chảy ra hai dòng nước.

Tư Nguyệt thờ dãi xoa xoa đầu nàng ta.

Đêm ba mươi, Tư Nguyệt vốn định mở tiệc tất niên trong Tiêu Dao Vương phủ song cảm thấy không ổn liền mở tại trang viện ngoài kinh thành, cũng là căn cứ chính của Thiên Hải Lâu ở Thanh Loan quốc.

Năm thế lực trước nay không liên quan nhau dường như trở thành ngươi một nhà, đèn đuốc sáng trưng, mỗi người ôm một vò rượu ấm nóng hô hào cạn chén. Thịnh thoảng vài ba kẻ kích động rút kiếm so chiêu khiến tiếng cười vang lên không ngớt.

Tư Nguyệt nhìn khung cảnh phía dưới, khoe môi nhẹ nhàng giương lên. Không phải Vệ quốc, không phải Thanh Loan quốc, chỉ là Thiên Hải Lâu, đây mới thực sự là nhà của nàng.

" Tổng Hàn Vũ ! Ngươi lần ra đây cho ta ! Chúng ta so chiêu !" Giang Nguyệt - nữ nhi của Tang Mộ đạo - Giang Âm và Thiết Duyệt kiếm - Cẩm Bách Linh la lớn, nàng ta vận hồng y, tóc búi song kê, trên tay cầm Tang Mộ đạo khí thế hùng hổ. Tuy nhiên, dù sao cũng chỉ là nữ hài tử mười ba tuổi, phần khí thế kia khiến sự non nớt trên khuôn mặt như hiện rõ hơn.

Tổng Hàn Vũ ngồi bên cạnh sư phụ hán Dao Đế - Vương Luân, mang tai hồng hồng, im lặng không đáp.

Giang Nguyệt càng lớn tiếng : " Tổng Hàn Vũ ! Ngươi dám nhìn ta tằm còn không chịu trách nhiệm ! Ngươi có phải nam tử hay không ?"

Câu này nói ra khiến đám đông đang say sưa uống rượu khựng lại nửa giây sau đó tất cả cùng phá lên cười. Giang Nguyệt thấy vậy nhảy lên trước mặt Tổng Hàn Vũ, giận dữ nói : " Đến đây, hôm nay ngươi không chịu trách nhiệm thì chúng ta quyết đấu !"

Tổng Hàn Vũ bối rối nhìn Vương Luân song Vương Luân dường như không để ý. Ai cũng biết Dao Đế Vương Luân và Tang Mộ Dao Giang Âm không hợp nhau, hề gặp nhau là đánh tới nghiêng trời lệch đất. Dĩ nhiên từ lúc Mạc Thương tới Thiên Hải Lâu cả hai đều không dám động tay động chân nữa.

" Ta... ta không đấu với nữ nhi." Giọng nói Tổng Hàn Vũ nhỏ như muỗi.

Giang Nguyệt trừng mắt, quát : " Ngươi xem thường ta !" Dứt lời Tang Mộ đạo vung lên.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Thụy Mỹ Nhân (1)

Tang Mộ đạo vừa vung lên, chiếc bàn đã gãy làm hai, Giang Nguyệt hást cảm tỏ vẻ khiêu khích.

Vương Luân ôm lấy bình rượu né qua một bên, trừng mắt hướng Giang Âm : " Quả nhiên cha con nhà ngươi giống nhau ! Đến cả nữ nhi cũng chẳng khác nào hồ cái !"

Không đợi Giang Âm phản bác, Cẩm Bách Linh đặt chân lên bàn, nhấn mặt nói : " Lão bất tử nhà ngươi nói gì a ? Đệ tử của ngươi không có đạo đức dám khi dễ nữ nhi nhà ta còn ở đây mắng chửi ?"

Vương Luân hừ lạnh : " Nữ nhi nhà ngươi cái lưng sau còn cao hơn cái lưng trước, có gì mà khi dễ !"

Cẩm Bách Linh đen mặt hét : " Hay cho Vương Luân ngươi đánh không lại tướng công nhà ta liền sỉ nhục Tiểu Nguyệt, tưởng chúng ta là quả hồng mềm dễ bóp a ?" Nói xong liền rút kiếm chia về phía Vương Luân.

Mà Giang Nguyệt dù sao cũng là tiểu cô nương, mặc dù hung hăng nhưng bị nói lưng sau cao hơn lưng trước dĩ nhiên uất ức, hung hăng rống một tiếng, khóc như hoa lê dầm mưa.

Tổng Hàn Vũ nhìn sư phụ hán rồi nhìn Giang Nguyệt, lúng túng gãi đầu sau đó đi đến trước mặt Tư Nguyệt : " Lâu chủ ! Thịnh Lâu chủ làm chủ cho Hàn Vũ. Hàn Vũ muốn cưới Giang Nguyệt tiểu thư !" Nói xong liền len lén nhìn Giang Nguyệt.

Lời này trực tiếp làm Vương Luân và Cẩm Bách Linh sững người, Vương Luân mở to mắt, lớn tiếng nói : " Hàn Vũ ! Sư phụ là đang tranh thủ lợi ích cho

ngươi a !" Ông dĩ nhiên biết chuyện giữa Tống Hàn Vũ và Giang Nguyệt nhưng ít nhất phải chen ép để Cẩm Bách Linh kia đừng hòng chiếm tiện nghi.

Tư Nguyệt đảo mắt, trầm giọng nói : " Ngươi có biết ngươi đang nói gì không ?"

Tống Hàn Vũ gạt mình, cắn răng kiên quyết nói : " Hàn Vũ biết, Hàn Vũ thân là nam nhi tất nhiên phải chịu trách nhiệm với việc làm của mình. Nay Hàn Vũ muốn cưới Giang Nguyệt tiểu thư, thỉnh Lâu chủ làm chủ !"

Nghe ra sự nghiêm túc trong lời nói của hắn, Tư Nguyệt khẽ gật đầu nhìn Giang Nguyệt : " Giang Nguyệt, ý ngươi thế nào ?"

Từ lúc Tống Hàn Vũ mở miệng, Giang Nguyệt vẫn đứng như trời trồng, lúc này lấy lại tinh thần, nửa vui mừng nửa hung hăng : " Hắn tất nhiên phải chịu trách nhiệm !"

Tư Nguyệt nở nụ cười nhàn nhạt, nói với Tư Không Hạ : " Vậy thì trước để Tư Không Hạ mang theo Hàn Vũ trở về Tống gia nói với Kiếm Vương lão tiền bối một tiếng sau đó mới đính ước. Dù sao Tống Hàn Vũ cũng xuất thân từ Tống gia."

Tư Không Hạ cười, hai hàm râu rung rung : " Thuộc hạ rõ."

An bài xong chuyện của Tống Hàn Vũ và Giang Nguyệt, không khí liền khôi phục sự náo nhiệt ban đầu, thậm chí còn vui vẻ hơn. Song Lạc Thanh Dương nghiêng nghiêng ngã ngã đến bên cạnh nàng, mở miệng nói : " Nguyệt Nhi, ngươi xem hôn sự người khác thì ngươi quyết định thật nhanh vậy mà hôn lễ của ngươi vẫn chưa có sắp xếp."

Ở đây hầu hết đều là cao thủ, thanh âm Lạc Thanh Dương không lớn không nhỏ hiển nhiên lọt vào tai tất cả mọi người. Dứt lời, bên dưới như trời đổ, người nói ta hết.

" Đúng đó, đúng đó, Lâu chủ mau tổ chức hôn lễ đi thôi ! Ta muốn uống rượu mừng a !"

" Phải phải, ta muốn hồng bao a !"

...

Thật ra Tư Nguyệt từng nghĩ đến chuyện này nhưng thời gian qua hết chuyện này đến chuyện khác làm nàng phân tâm, bây giờ Lạc Thanh Dương nhắc nàng mới nhớ. Dù sao thời gian sắp tới nếu phải dùng kiểu lớn tám người khiên rước Vệ Từ Lăng về thì trước đó nàng phải an bài hôn lễ cho bốn " vị" phu thê này trước đã.

Tư Nguyệt trầm tư một lúc mới cười nói : " Được, chuyện này qua tết nguyên tiêu sẽ chọn ngày, nhất định để các ngươi uống rượu mừng đến thống khoái."

Lời này nói ra, đến Mạc Thương và Hành Vân ít khi mỉm cười cũng phải kéo kéo khóe môi. Từ Giai Âu Thần gầy gầy quạt trong tay rồi đưa cho Lạc Thanh Dương một vò rượu thượng hạng : " Quà nhiên là sự phụ có cách." Lạc Thanh Dương là sự phụ Tư Nguyệt nên mấy người Mạc Thương đều theo cách gọi của nàng mà gọi ông là sự phụ.

Đương lúc này, một bóng đèn vút qua, quỳ trước mặt Tư Nguyệt : " Lâu chủ, có biến !"

Nàng nhướn mày, đây là gia đình ở trong Vương phủ, đa phần đều có võ công : " Có chuyện gì ?"

Gia đình đi đến bên cạnh Tư Nguyệt, nhỏ giọng nói : " Hoàng thượng trúng độc, Trầm Vương cho người đến mời Lâu chủ vào cung."

Nàng nhú mày, ngắn gọn nói : " Đi."

Bởi vì võ công của nàng vẫn đang bị phong bế nên nàng phải cười ngửa vào thành, thay y phục sau đó mới tiến cung. Trước cửa cung, Đại nội tổng quản An Phúc đã đợi nàng ở đó, cung kính nói : " Đợi Vương gia đã lâu, mời !"

Trong tấm cung, Phụng Lâm an ổn nằm trên long sàng, hơi thở đều đều, khuôn mặt hồng nhuận, bóng loáng không có chút dấu hiệu trúng độc. Bên cạnh nàng ta là Phụng Trầm và Viên thái y, ngoài ra không còn ai khác.

" Hoàng thượng bị sao ?" Tư Nguyệt quan sát khuôn mặt Phụng Lâm sau đó nhìn Viên thái y hỏi.

Viên thái y bị khí thế của nàng trấn áp, giọng nói run run : " Hạ quan...hạ quan bắt tài, không tra ra bệnh căn của hoàng thượng, thỉnh Vương gia tha tội." Lúc này mặc dù có Phụng Trầm nhưng hắn là thân nam nhi, cho dù là Vương gia cũng không được coi trọng còn Tư Nguyệt đường đường là thân vương, trong tay nắm thực quyền, Viên thái y vẫn sợ nàng hơn.

Tư Nguyệt nhíu mày, quay sang Phụng Trầm như hỏi.

Sắc mặt Phụng Trầm không được tốt, dường như có uống rượu nên khuôn mặt hồng hồng, giọng nói nhẹ nhàng : " An Phúc, ngươi mau kể rõ sự tình cho Tiều Vương !"

An Phúc cung kính nói : " Tồi nay hoàng thượng tổ chức yến tiệc trong hậu cung, vừa uống được ba tuần rượu đã ngất xỉu. Nỗ tài cho mời Khúc thái y nhưng hắn nói hoàng thượng chỉ mệt mỏi nên ngủ thiếp đi, nỗ tài không an tâm liền tiếp tục mời Viên thái y, sau đó sợ không ổn mới truyền tin cho Trầm

Vương."

Tư Nguyệt cau mày, đi đến bên giường bắt mạch cho Phụng Lâm. Thời gian trôi qua sắc mặt nàng càng lúc càng âm trầm, quanh thân phát ra hàn khí lạnh lẽo. Sau đó nàng điếm hai bên vai Phụng Lâm liếc Phụng Trầm : "Ngài đã cho kiểm tra thức ăn của hoàng thượng hay chưa ?"

Phụng Trầm gật đầu : "Đã kiểm tra tất cả, kê bàn y phục, bát đĩa đều không có gì khả nghi. Thế nào ? Hoàng thượng trúng độc gì ?"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Thụy Mỹ Nhân (2)

Phụng mi ần ần sát khí : " Là Thụy Mỹ Nhân." Loại độc này uống vào ban đầu sẽ không có triệu chứng, sau mấy ngày sẽ ăn sâu vào lục phủ ngũ tạng khiến nạn nhân mãi mãi sống như người thực vật, người ngoài nhìn vào chỉ nghĩ nàng đang ngủ say nên mới gọi là Thụy Mỹ Nhân.

" Là kẻ nào ác độc như vậy ?" Phụng Trầm xưa nay ôn hòa nghe đến tên độc cũng phải ánh lên tia hàn khí.

Tư Nguyệt phát tay kêu An Phúc đưa giấy bút đến, nàng viết một đơn thuốc phân phó cho Viên thái y bốc thuốc, An Phúc canh chừng. Loại độc này Tư Nguyệt không có khả năng giải, chỉ có thể ngăn chặn độc tố phát tác trong vòng ba ngày.

Đội Viên thái y và An Phúc lui ra ngoài, Phụng Trầm không nhịn được hỏi : " A Đậu đã trúng độc bao lâu rồi ?"

" Năm ngày." Đáy mắt Tư Nguyệt lóe lên.

Phụng Trầm như hiểu gì đó, nhìn Tư Nguyệt : " Sắp tới nàng cũng nên cẩn trọng."

"Trầm Vương không cần lo lắng." Nàng không mặn không nhạt nói. Quả nhiên nàng lâu rồi không ra tay liền khiến bọn họ nghĩ nàng là mèo bệnh, tùy ý sắp xếp !

Dứt lời không khí chợt im lặng đến lạ thường, Tư Nguyệt và Phụng Trầm đều uống rượu khiến mùi rượu lan tỏa khắp nơi, dần dần đốt nóng. Lúc này Phụng Lâm chợt "um" một tiếng, bởi vì trước đó Tư Nguyệt đã điếm huyết giúp độc tố hạn chế nên Phụng Lâm ít nhiều có chút phản ứng.

Phụng Trầm đang ngồi trên ghế thì giật mình đứng dậy, hơi rượu xông lên đầu làm hấn loạn choạng, chưa kịp định thần đã ngã xuống người Tư Nguyệt.

Từ lượng Tư Nguyệt rất tốt nhưng hôm nay uống khá nhiều, còn lạ loại rượu nặng, phát tán chậm nên yên tĩnh hồi lâu khiến nàng có cảm giác nóng đầu, không giữ vững mà thuận thế theo Phụng Trầm ngã xuống long sàng.

Hơi rượu phả từ Phụng Trầm phả ra khiến nàng cảm giác trước mặt là một bình rượu, không kiềm được đưa lưỡi ra liếm một cái. Môi mỏng mang theo hơi rượu ướt, mềm mại như tơ, nàng hít hít mấy cái rồi chụp môi lên môi hấn.

Môi anh đào mướt nhẹ cánh môi mỏng, lưỡi nàng lượn qua kẽ răng, từng chút một công chiếm bên trong hang động mềm mại đầy hương rượu hoa đào.

Phụng Trầm hơi khựng lại song nhắm mắt, đầu lưỡi quán lấy lưỡi mềm mại của nàng, hút lấy hơi thở của nàng, không chút kiêng dè.

Tư Nguyệt lật người, đè lên thân thể Phụng Trầm, môi lưỡi vẫn không ngừng công thành đoạt đất, hôn đến khi cả hai đều hụt khí, không thở nổi. Đồng tử nàng rất sâu, lạnh lạnh, thăm thẳm. Nàng đưa môi hôn lên yết hầu hấn, cong lưỡi liếm một cái.

Phụng Trầm không kiềm được thở một tiếng.

Nàng đưa tay kéo vạt áo ra để lộ bờ ngực trắng nõn, bởi vì ở cuối giường có rèm che nên ánh sáng rất mờ, đôi mắt nàng mông lung, nhẹ nhàng cắn lên hạt hồng đậu trước ngực hấn. Lưỡi nhẹ nhàng đánh một vòng, bàn tay không ngừng xoa bờ ngực mềm như lụa, không, so với lụa còn trơn mịn hơn. Không giống bờ vai cường trăn của Mạc Thương, cứng rắn, săn chắc mà là loại chỉ cần lướt qua có thể để lại cảm giác ướt át không tả nổi.

" Khụ !"

Đương say mê thì nghe tiếng ho khê, Tư Nguyệt ngoái đầu ra khỏi màn che thì thấy Mặc Băng Quân và Vân Quý phi – Long Phi Vũ đứng cách đó không xa, phía sau là An Phúc và Viên thái y, trên tay An Phúc bưng cái khay, bên trên là bát thuốc nóng hổi, đen ngòm.

Lần đầu tiên Tư Nguyệt cảm thấy ngại ngùng, giống như bị bắt gian tại giường, nàng ho một tiếng sau đó đứng dậy, chỉnh lại tóc tai xộc xệch.

Phượng Trầm cũng tỉnh táo mấy phần, đỏ mặt buộc lại thắt lưng, lui đến bên ghế ngồi.

Mặc Băng Quân không nói gì, im lặng ngồi bên cạnh Phượng Trầm mặc cho Long Phi Vũ đau lòng bón thuốc cho Phượng Lâm.

"An Phúc, mấy ngày nay ngươi nên chăm sóc hoàng thượng thật tốt. Đêm đã khuya, bốn vương hồi phủ nghỉ cách." Tư Nguyệt ho một tiếng rồi nói.

Phượng Trầm thấy Phượng Lâm đã uống thuốc cũng phần nào yên tâm, gật đầu : " Nàng nên về nghỉ ngơi đi, ta ở lại đây một lúc nữa, có chuyện sẽ sai người đến báo."

" Xem ra Trầm Vương và Tiêu Dao Vương quan hệ rất tốt." Mặc Băng Quân ngoài cười trong không cười, nhàn nhả nói.

Tư Nguyệt không có cách nào phân bác, xoay người chào một cái rồi rời đi.

Phượng Trầm và Mặc Băng Quân nhìn theo bóng lưng nàng, mỗi người một suy nghĩ.

Trở về Vương phủ, Mặc Thương, Hạ Trác, Từ Giai Âu Thần và Hành Vân đã đợi nàng trong đại sảnh. Từ Giai Âu Thần mở miệng trước : " Nha đầu Phượng Lâm đó bị trúng độc sao ?" Bọn họ ngồi gần nàng nên vẫn nghe được.

Tư Nguyệt hóp một ngụm trà, âm trầm nói : " Là Thụy Mỹ Nhân."

Mặc Thương và Hạ Trác không am hiểu độc dược thuộc thời không này nên đều im lặng nhìn nàng. Từ Giai Âu Thần và Hành Vân đồng loạt nhú mày, Hành Vân bất đắc dĩ nói : " Chuyện này không đơn giản."

Nàng đặt tách trà xuống bàn, đáy mắt lóe lên sát khí : " Ta đã kiểm chế độc tính trong người nàng, trong vòng ba ngày sẽ không phát tán. Trước tiên phải tìm người giải được độc." Nói xong nàng quay sang Hạ Trác : " Thạch Tín Nghị đang ở đâu ?" Thạch Tín Nghị được mệnh danh là Tà Vương, từng được nàng phái đến Vệ quốc trị độc cho Vệ Từ Minh.

Hạ Trác nghĩ nghĩ, lắc đầu : " Lần đó sau khi trị độc cho Vệ Từ Minh hắn đã rời khỏi Vệ quốc, hành tung không xác định."

Thời gian chỉ có ba ngày, tìm được Thạch Tín Nghị chưa chắc đưa ông ta về kịp, Tư Nguyệt thờ dãi.

Từ Giai Âu Thần gõ gõ bạch phiến vào mu bàn tay, bí hiểm nói : " Nàng từng nghe nói đến Tiên Y Mặc Kiến Vũ chưa ?"

Cái tên này nàng từng nghe Lạc Thanh Dương nhắc đến, mặc dù chưa gặp nhưng hai chữ Tiên Y đã có thể xác định một phần nào đó : " Huynh biết tin tức của ông ta ?"

" Tiên Y bao nhiêu năm qua đều ở tại Bách Vân tộc."

Bách Vân tộc nằm giữa đại lục, bao quanh là dãy Lục Sát có vào không có ra. Xưa này Bách Vân tộc không giao lưu với bên ngoài, không tham gia chiến sự, là thần long thấy đầu không thấy đuôi. Nhiều cao thủ vốn không tin Bách Vân tộc có tồn tại, mạo hiểm xông vào đều không thấy trở ra.

" Cái này..." Tư Nguyệt khẽ cau mày, so với việc điều tra hành tung Thạch Tín Nghị thì xông vào Bách Vân tộc tìm Tiên Y nhanh hơn bởi vì từ kinh thành đến đó chỉ hơn nửa ngày đi đường. Bất quá...

" Nàng đã quên Bắc Băng Thần Cung có giao tình với Bách Vân tộc sao ?" Từ Giai Âu Thần tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Ngoại Truyện 2 : Hành Vân (1)

Vân ca ca, huynh vừa đi đâu về vậy ?"

Ta là Hành Vân, năm nay tám tuổi, sống cùng với gia gia ở Lưu gia thôn. Gia gia ta là một lang trung, ngày ngày khám bệnh cho người trong thôn nhưng ít khi lấy tiền nên rất được mọi người kính trọng. Ta nhìn Ân Tú đang đi tới, nhếch môi nở nụ cười : " Bác Xuân Trụ nhà kế bên bị ngã gãy xương nên gia gia kêu ta lên núi hái ít thuốc về đắp cho hắn."

Ân Tú nhỏ hơn ta mấy tháng nên nàng luôn gọi ta là Vân ca ca, nhà nàng ở kế bên nhà ta. Nàng nhìn giỏ thuốc sau lưng ta rồi lôi kéo : " Vậy muội đi cùng với huynh tới nhà bác Xuân Trụ, đi nhanh đi, muội có cái này muốn cho huynh xem !" Nói xong, dứt khoát kéo ta chạy.

Ta bất đắc dĩ nhìn nàng, cười một tiếng.

Đi được một đoạn, liền thấy phía trước có hai tiểu hài tử đứng chắn giữa đường, đó là Thất lang nhà Vương thúc thúc và tiểu Đan tử, bọn họ luôn

chương mất Ân Tú thân thiết với ta.

"Đó không phải là con ma ốm nhà Lý đại phu à ? Ra đường như thế cũng không sợ lây xui xẻo cho bọn ta !"

"Hừ, ngươi nhìn hẩn xem, người không ra người, quỷ không ra quỷ. Xấu xí ! Dọa chết ta ! Ngươi mau rút về ôm cái siêu sắc thuốc của ngươi đi !"

Ta không để bụng lời bọn hẩn, chỉ cười khỏ. Phải, ta là một con ma ốm, từ nhỏ một ngày ba bữa ta uống thuốc còn nhiều hơn so với bọn hẩn ăn cơm. Người lớn trong thôn đều thông cảm, thương hại ta song đám hài tử bằng tuổi luôn chế nhạo ta nên trong thôn ngoại trừ Ân Tú ta cũng không nói chuyện với ai.

Ta nhìn nhưng Ân Tú không nhìn được, nàng cong môi nói : "Thất lang, tiểu Đản tử ! Các ngươi dám nói nữa ta liền đi mách Vương bá mẫu và Vương nhị thẩm chuyện các ngươi ăn trộm trứng gà đem ra bờ sông nướng ! Cho các ngươi ăn đòn no nê a!"

Nghe Ân Tú nói vậy, con người Thất lang và tiểu Đản tử đảo một vòng, bĩu môi ngoác : "Ta mới không sợ ! Đồ ma ốm ! Xui xẻo !" Nói xong liền xoay người bỏ chạy.

Ân Tú cười an ủi : "Bọn hẩn là ganh tị, huynh đừng để ý !"

Sau khi đưa thuốc cho bác Xuân Trụ, Ân Tú dẫn ta ra sau núi đến trước một vách đá cao. Nàng chỉ tay, nương theo cánh tay trắng nõn như bắp ta nhìn thấy một khóm hoa đỏ rực mọc trên mỏm đá. Hóa ra thứ nàng muốn ta xem chính là đóa hoa này.

Ta nhìn vách đá một cái, nói : "Muội muốn nó sao ? Huynh giúp muội hái !" Ta liền đem giỏ trúc đặt xuống đất rồi hi hục leo lên.

Vách núi này không tính là cao nhưng đối với một người thân thể không tốt, suốt ngày đau ốm như ta nó quả thực là một tòa núi đá sừng sững. Ta chậm chạp leo, tay ta hằn lên mấy sợi gân xanh bấu vào từng mỏm đá nhỏ, mồ hôi tuôn ra như suối.

Ân Tú ngược lên vừa lo lắng vừa hưng phấn cổ vũ ta.

Hai khắc đồng hồ trôi qua ta mới tiếp cận được khóm hoa đỏ rực kia, bông hoa to hơn miệng bát, đỏ thắm, tựa như vết chu sa trong trí nhớ mơ hồ của ta. Ta cắn răng đạp lên chông đá, mấy viên đá vụn lộc cộc rơi xuống. Mắt thấy khóm hoa trước mặt, ta đưa tay hái, lần đầu tiên ta cảm thấy mình thực sự có thành tựu. Ta quơ quơ bó hoa trong không trung, nhìn xuống Ân Tú đang hoan hỉ phía dưới : "Huynh hái được rồi !"

Nhưng chưa đầy một giây, Ân Tú liền hét lên !

Tay phải ta vốn bám vào mỏm đá kể đó không ngờ mỏm đá bị lờ, ta vô thức buông tay. Mắt ta nhắm chặt, cứ ngỡ sẽ thịt nát xương tan thể nhưng thời điểm ta mở mắt chỉ thấy cả người như đang lơ lửng giữa không trung.

Một nam nhân vận hắc y, đội mũ chụp màu đen ngồi trên mỏm đá nhỏ nơi khóm hoa ta vừa hái, tay hẩn bắt lấy cổ tay ta, góc độ này ta có thể thấy rõ vết sẹo dài dữ tợn trên bàn tay hẩn.

"Cửu âm thất tuyệt mạch ?" Nam nhân kia nói, giọng nói rất lạnh, khàn khàn.

Hẩn xoay người một cái, nháy mắt ta và hẩn đã đáp xuống đất, ta hoảng sợ thầm nghĩ : Đây là khinh công ? Hẩn dường như đang đánh giá ta, mãi một lúc sau mới tháo cái mũ chụp màu đen xuống để lộ một khuôn mặt tầm hơn bốn mươi tuổi, đôi mắt thâm thúy mang theo một cỗ uy nghiêm khiến người ta khuất phục. Hẩn nói : "Ngươi có muốn học võ công không ?"

Ta không nhớ tâm trạng lúc đó là như thế nào, chỉ nhớ rõ thanh âm trong trẻo, vắng vắng : "Có !"

Từ đó hẩn nhận ta làm đệ tử, bắt ta gọi hẩn là sư phụ. Hẩn không nói hẩn là ai, tại sao lại xuất hiện ở nơi này mà chỉ bắt ta sáng sớm theo hẩn lên núi luyện võ. Gia gia không nói gì, chỉ ngày ngày chờ dài, hằm hằm khuyên ta đừng quá sức.

Mỗi lần luyện xong một bộ tâm pháp, sư phụ đều khen ta là nhân tài luyện võ, trăm năm hiếm có song sau đó liền nhìn xa xăm nói hai chữ, đáng tiếc...Ta không biết là đáng tiếc cái gì, giả hoặc ta không biết cũng có thể là không muốn biết.

Vào một ngày năm ta mười tuổi, ta luyện võ xong đang định tìm Thất lang và tiểu Đản tử vào rừng lượm trứng chim. Từ lúc ta học võ da dẻ ta trở nên hồng hào, khí sắc cũng tốt hơn, bọn hẩn liền không khinh thường ta là ma ốm nữa mà còn rủ ta đi hái quả dại, lượm trứng chim. Không những thế, ta biết khinh công nên bọn hẩn rất hâm mộ, đối đãi với ta càng tốt hơn.

Đi đến đầu thôn, ta ngửi thấy một cỗ tanh nồng, mùi tanh theo gió khiến người ta nhìn không được mà cau mày. Ta vội vã chạy vào thôn.

Đường đất từng vũng từng vũng máu hiện ra, sắc đỏ khiến tâm ta tê dại. Xác người chất đầy hai bên đường, la liệt, sông soài, có người trong tay còn đang cầm một bó rom có lẽ sắp đi ử phân. Ta nửa đi nửa chạy, đó là bác Xuân Trụ hai hôm trước cho ta trứng gà để bồi bổ, là Lâm tam thúc mấy ngày trước không đủ tiền chữa bệnh nên không dám tìm gia gia, cuối cùng gia gia phải ôm ấp tới tận nhà, còn có...Thất lang, tiểu Đản tử, tiểu Nhị lang đáng về này là muốn đợi ta về đi lượm trứng chim. Tất cả bọn họ đều là thân hữu, là người trông ta lớn lên từng chút một.

Ta hốt hoảng, co chân chạy về nhà. Sân viện im lìm, Ân Tú ngã trên mặt đất, mấy cái bánh nướng lấm lóc đến không còn màu sắc, cả người nàng nhầy nhụa máu, ta sững sờ, trần trần nhìn vũng máu đỏ đến chói mắt.

Nàng rất thích chưng diện, hôm nay còn cài một đóa hoa lụa màu hồng trên tóc, đóa hoa dính máu, đẹp nhưng bi thương.

Ta đi như người mất hồn vào trong nhà, gia gia nằm vật trên khán, cổ bị cắt thật sâu như muốn đứt lìa. Ta cái gì cũng không nói, muốn khóc nhưng mắt chỉ mờ trùng trùng, nửa giọt lệ cũng không rơi ra được, quỳ xuống bên người gia gia.

Mặt trắng vàng vạc, qua cửa sổ in bóng ta lên tường, thật tịch mịch.

Sư phụ bước vào, giọng nói vẫn lãnh ngạo, uy nghiêm như cũ : " Vậy thì báo thù thôi."

Đêm đó, hai trăm mạng người Trầm Sơn Trang không ai sống sót. Xác người chất từ đại môn ra đến hậu viện, từng vũng từng vũng máu phi thường chói mắt. Ta nhìn đứa bé sơ sinh đang khóc oa oa trên mặt đất, vung kiếm, mím môi, đâm xuống một nhát.

Tiếng khóc không còn.

Gió thổi vù vù.

Ta quỳ xuống đất, tóc bay tán loạn mang theo mùi máu, cả người ta nhầy nhụa, không rõ là máu của ta hay máu của bọn họ. Ta mơ hồ nhìn xác đứa bé sơ sinh trước mặt, hai dòng lệ nóng hổi chậm rãi lăn xuống, ta bị thống rỗng lên.

Mãi cho đến khi giọng ta khản đặc, sư phụ vỗ vai ta : " Đi thôi."

Từ hôm đó, giang hồ chỉ còn Nhị công tử Thần Mã Cung giết người như rom rã, không còn tiểu ma ồm - Hành Vân.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Bách Vân Tộc

Tà Dung từng nói với nàng mối quan hệ giữa Bắc Băng Thần Cung và Bách Vân tộc, nguyên lai Cung chủ Tiêu Thượng Tà chính là cưới một nữ nhân của Bách Vân tộc làm thê tử, suy ra cả hai xem như quan hệ thông gia. Mà lần đầu tiên Tư Nguyệt gặp Ti Mặc của Bắc Băng Thần Cung chính là lúc hắn đem Tuyết Thánh Lộ đưa đến Bách Vân tộc.

Nàng suy nghĩ một chút rồi nói : " Được, vậy thì chuẩn bị ngày mai lên đường ! Âu Thần, huynh tai mắt rộng điều tra xem Thụy mỹ nhân là từ đâu tới, còn Hạ Trắc tiếp tục theo dõi động tĩnh của Định Vương, nếu thấy bất thường lập tức tiền trạm hậu tẩu." Trảm ở đây tất nhiên là diệt khẩu. Sau đó nàng xoay người đi vào thư phòng, khi đi ra thì trên tay nhiều hơn một ấn tính bằng ngọc, điêu khắc bạch hổ, nàng đưa cho Mạc Thương ngắn gọn nói : " Đại sự không ổn lập tức phát binh."

Không phải nàng lo xa mà quả thật chuyện này vốn dĩ không đơn giản, Phượng Lâm trúng độc nguy kịch, nàng lại phải rời kinh, tốt nhất phòng bệnh vẫn hơn chữa bệnh !

Mạc Thương tiếp nhận ấn tính, gật đầu : " Đi sớm về sớm."

Nàng lướt qua Hành Vân, chợt mở miệng : " Lần này Hành Vân đi với ta."

Hành Vân vốn không vui vì không được nàng phân phó song nghe lời này liền nhếch môi cười, đáp : " Được."

Mờ sáng hôm sau, Tư Nguyệt, Hành Vân cùng với Tà Dung, Ti Mặc và bốn cao thủ Bắc Băng Thần Cung vội vã lên đường. Bởi vì nội lực nàng vẫn đang bị phong bế nên Tư Nguyệt, Âu Thần không yên tâm lại sợ nhiều người lỡ mất thời gian, hắn đành phải thêm một nhóm cao thủ đi theo phía sau hỗ trợ.

Mặc dù chuyện nàng rời kinh là bí mật nhưng tường cao chưa hẳn đã kín gió, trên đường đám người Tư Nguyệt gặp hơn ba nhóm sát thủ, mức độ đều là tinh anh được huấn luyện cẩn thận. Xem ra có kẻ đã không thể chờ được !

Bất quá không nói đến võ công của Tà Dung và Ti Mặc, một mình Hành Vân đã có thể một mình giải quyết sạch, đây chính là lí do nàng chọn hắn đi cùng. Hành Vân hành sự quả quyết, có đủ sát tâm, dọc đường đủ bản lĩnh giúp nàng. Tất nhiên nếu so với Mạc Thương thì hắn vẫn có chút thua kém.

Phi ngựa không ngừng nghỉ, đến chiều tối cuối cùng nhóm người cũng đến được biên giới Thanh Loan quốc và Bách Vân. Bởi vì Bách Vân được bao vây bởi trùng điệp núi non nên nằm giữa Thanh Loan và Bách Vân chính là một khu rừng gọi là U Điệp Lâm. Ti Mặc ngăn không cho nhóm người tiến vào rừng, sau đó gom củi đốt lửa, từ trong tay áo lấy ra một ống trút đổ vào đồng lửa một loại bột phấn màu đen.

" Đây là bột Tức Thanh Từ, có nó tự người Bách Vân tộc sẽ tìm đến." Ti Mặc không đợi Tư Nguyệt lên tiếng hỏi đã giải đáp thắc mắc.

Quả nhiên chưa đến một khắc, từ phía xa thấp thoáng thấy một nam tử vận hắc y, tóc trắng, mắt bạc cười trên lưng hắc mã đi tới. Dưới ráng chiều, mái tóc bạc như phát sáng, đông đưa giữa không trung. Nam tử kia dừng trước mặt nhóm người Tư Nguyệt, xuống ngựa sau đó chấp tay hướng Tà Dung : " Tà hộ pháp !"

Tà Dung và mấy người Bắc Băng Thần Cung đều khách sáo đáp lễ : " Mạch Xuyên công tử !" Lúc này Tà Dung mới giới thiệu : " Đây là Cung chủ của chúng ta."

Ánh mắt Mạch Xuyên chuyển sang Tư Nguyệt, đáy mắt chứa đầy kinh ngạc. Lúc này Tư Nguyệt vận một bộ nam trang màu đen tuyền, tóc búi cao cổ định bằng bạch ngọc trân, mày khoi tựa viễn sơn, phượng mĩ tinh xảo cùng với bạc mâu sâu thẳm thẳm như giếng cổ ngàn năm. Khóe môi anh đào hồng nhuận khẽ nhếch, cười như không cười. Hắn vừa liếc qua đã biết đây là một nữ tử song vì là nữ tử nên hắn mới kinh ngạc như vậy, nữ tử này thân mang bá khí cao ngạo từ trong cốt tủy, chỉ cần vừa nhìn đã khiến người khác muốn cúi đầu xưng thần.

" Cung chủ ! Lần đầu hạnh ngộ !" Mạch Xuyên thu lại cảm xúc, cung kính kêu một tiếng.

Xưa nay Bắc Băng Thần Cung và Bách Vân tộc rất thân thiết nên xưng hô đều không câu nệ, Tư Nguyệt khẽ gật đầu, mỉm cười : " Mạch Xuyên công tử, hạnh ngộ."

Không cần Tà Dung nói ra ý định, Mạch Xuyên đã bày bộ dáng mời đi theo hắn. Đầu tiên là vượt qua U Diệp Lâm, quả nhiên trong rừng có bày trận pháp nếu không phải Ti Mặc ngăn cản chắc chắn lúc này bọn họ đang bị vây trong rừng, khó thể thoát khỏi. Tiếp đó Mạch Xuyên đưa bọn họ đi xuyên qua mấy dãy hang động bằng đá, vừa bước ra khỏi hang động đã bị choáng ngợp bởi trước mắt là một tiên cảnh xinh đẹp như mộng. Dưới ánh nắng chiều, hoa cỏ đua nhau khoe sắc, không khí thơm ngát tựa như đi vào cõi thần tiên.

" Các vị mau che mũi, đừng ngửi hương thơm nếu không sẽ bị trúng độc." Mạch Xuyên ân cần nói.

Tất cả hoa ở đây đều là Tu Mệnh hoa, loài hoa này có hương thơm ngọt ngào, càng ngửi càng mê đắm, ngửi qua một lần tuyệt không thể quên. Bất quá hoa càng đẹp thì càng độc, Tu Mệnh hoa từ hương thơm, phấn hoa, cánh hoa đến nhựa hoa đều mang cực độc chí mạng.

Tất nhiên lúc này Tư Nguyệt là ngoại lệ, nàng nheo mắt nhìn dãy hoa bạt ngàn trải đến tận chân trời nói : " Mạch Xuyên công tử, khi trở về ta có thể hái theo một ít Tu Mệnh hoa hay không ?"

Mạch Xuyên cũng rất ngạc nhiên vì Tư Nguyệt không trúng phải độc hương, gật đầu : " Cung chủ cứ tùy ý."

Vượt qua cánh đồng Tu Mệnh hoa lại đi vòng qua thủy hồ cuối cùng mới đến được Bách Vân tộc. Cảnh sắc Bách Vân tộc còn đẹp hơn cánh đồng hoa Tu Mệnh, cây hoa chim chóc vô cùng náo nhiệt, nữ tử xinh đẹp như hoa, nam tử tuấn mỹ phi phàm, thật sự là cảnh đẹp thế gian hiếm thấy, xem ra không khác mấy với những lời đồn đại bên ngoài.

Tộc nhân mặc dù không mấy xa lạ với người Bắc Băng Thần Cung song ánh mắt đều dồn về phía Tư Nguyệt và Hành Vân. Hành Vân lúc này vẫn vận bạch y, tóc xõa sau lưng được buộc lỏng bằng sợi lụa màu trắng, tóc mai dài thi thoảng đông đưa. Một đôi mâu quang tinh lãnh, mày kiếm tinh tế, khuôn mặt mang theo sự lạnh lùng cùng mấy phần ngạo khí.

Mà phần ngạo khí này chính là sự khác biệt giữa hắn và Mạc Thương.

" Đó là ai ? Nữ tử kia thật đẹp, so với Y Y còn muốn đẹp hơn a !"

" Ta xem nàng ta trông thật quen, ày, trí nhớ ta ngày càng kém."

" Nam tử kia thật tuấn mỹ, eo ôi, người nhìn đi, từng sợi tóc đen mới đẹp làm sao !"

Bách Vân tộc xưa nay đều không có người lạ tiến vào nên lúc này tiếng bàn tán càng xôn xao hơn, dừng nhìn bọn họ bộ dáng như thiên tiên, thực sự so với mấy thôn dân bình thường thì chuyện bất quá chẳng thua kém ai đâu.

Mạch Xuyên cũng không để ý đến đám tộc nhân luôn miệng xầm xì mà trực tiếp dẫn Tư Nguyệt đi vào nơi ở của tộc trưởng. Xuyên qua mấy dãy hành lang khúc khuỷa, thủy tạ, thủy đình liền đến một đại sảnh khá lớn, trước cửa có một lão nhân đang đứng đợi.

Gọi là lão nhân nhưng thật sự tộc nhân Bách Vân tộc đều là tóc bạc, chỉ có thể dựa vào hàm râu để xác định mà thôi. Người trước cửa mặc xiêm y màu xanh thẫm, tóc bạc búi lên, đôi mắt sáng quắc song bởi vì mái tóc trắng mà hàm râu lại màu đen nên có vẻ kỳ lạ.

" Cung nghênh Cung chủ ghé thăm bốn tộc !" Mắt thấy Tư Nguyệt ngày càng đến gần, ông ta cung kính mỉm cười, đáy mắt thâm đánh giá nàng. Trong chốc lát khuôn mặt kia liền cứng đờ, đầu tiên là kinh ngạc sau đó nghiêng ngẫm, tò mò, đánh giá và cuối cùng là nửa kinh hi nửa nghi hoặc.

Tư Nguyệt thu hết biểu tình của ông ta vào mắt, vốn tưởng ông ta là tộc trưởng, đang định đáp lễ thì Mạch Xuyên lên tiếng : " Tộc trưởng đâu ?"

Lão nhân kia đảo mắt, ho khan một cái rồi nói : " Ngài ấy đang dưỡng thần ở thủy tạ phía sau đình."

Hai chữ "dưỡng thần" đặc biệt nhấn mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 114: Tộc Trưởng Mạc Khiết Thần

Mạch Xuyên nhíu mày, nghiêng người giới thiệu với Tư Nguyệt : " Đây là Hạ trưởng lão của bốn tộc."

Nàng hơi mỉm cười, gật đầu chào một cái.

Tà Dung vỗ vỗ vai Hạ trưởng lão, cười tươi khiến hàm râu rung rung : " Hạ lão đầu, mấy năm không gặp người trông càng trẻ ra a."

Hạ trưởng lão khinh thường : " Người lại chế nhạo ta ? Đạo này ta khổ tâm đến nỗi tóc cũng bạc trắng."

" Ha ha, tóc người chuyển sang màu đen ta mới thấy lạ." Tà Dung không nề mặt bạn già, cười to.

Mạch Xuyên không để ý hai lão già chọc ngoáy nhau, tiếp tục dẫn mấy người Tư Nguyệt đi vào trong mãi cho đến trước một nhà thủy tạ mới dừng lại. Bốn phía thủy tạ treo rèm lụa màu đỏ, từng đợt gió khẽ lay khiến mỗi tà lụa như một vũ cơ xinh đẹp đang uyển chuyển khiêu vũ. Rèm châu bên trong theo tiếng gió đĩnh đông mấy tiếng, quả thực vui tai vui mắt.

Chỉ thấy phía sau rèm châu là một chiếc bàn gỗ, thấp thoáng một bóng người đang tựa trên nhuyễn tháp, bất quá bởi vì bàn gỗ chắn phía trước nên không thấy rõ dung mạo người kia.

Mạch Xuyên liếc Hạ trưởng lão : " Người vào gọi tộc trưởng dậy đi !"

Hạ trưởng lão ho một tiếng, nhăn nhó : " Đạo này ta đau họng, mỗi lần mở miệng cổ họng liền đau rát. Mạch Xuyên, người vào gọi đi a."

Mạch Xuyên hừ một tiếng, do dự một hồi vẫn bước vào. Hắn đến gần người kia, khẽ gọi : " Tộc trưởng mau dậy, có khách đến."

Tán hoa hạnh bên hồ là tà từng cánh hoa rơi vào trong nhà thủy tạ, không gian trở nên thập phần im ắng, tường chừng như người kia chưa dậy Mạch Xuyên đang định mở miệng một lần nữa thì bên trong vọng ra một cổ thanh âm khàn khàn mang theo mấy phần lười biếng, gọi cảm : " Kê nào ?"

Mạch Xuyên đáp : " Là Cung chủ Bắc Băng Thần Cung "

" Không phải đã mất tích rồi sao ?" Người kia vẫn nằm bất động trên nhuyễn tháp, giọng nói nhàn nhạt như gậy vào lòng người khiến người ta thực sự ngửa ngáy.

" Là Cung chủ mới kê vị." Mạch Xuyên bất đắc dĩ trả lời.

Người kia "a" một tiếng, âm cuối kéo dài đầy biếng nhác : " Kéo rèm."

Lần này không đợi Mạch Xuyên động thủ, bốn hầu nữ từ đầu xuất hiện lập tức vén rèm châu, sau đó hàng dài hầu nữ một nửa mang đệm ngồi, một nửa mang trà quý củ tiếng vào, bước chân rất nhẹ, xem ra đều là cao thủ.

Người kia chậm rãi ngồi dậy, cũng không ngược lên nhìn mấy người Tư Nguyệt mà đưa tay nâng tách trà trên bàn, hai ngón tay thon dài như ngọc cầm nắp trà bằng sứ gầy gầy hơi nóng, môi mỏng khẽ nhấp một ngụm song môi nhếch môi : " Bốn tộc xưa này ít qua lại với bên ngoài nên không biết Bắc Băng Thần Cung đổi chủ, không kịp chúc mừng. Lần này đích thân Cung chủ đến đây phải để bốn tộc hào hào tiếp đón."

Dưới nắng chiều vàng ươm rực rỡ, hoa hạnh là tà rơi bên thềm, nam nhân có mái tóc ánh kim mềm mại như tơ, từng sợi men vào bờ vai rũ xuống nhuyễn nháp. Một đôi mắt hoa đào sâu như biển, đôi môi màu bạc không rõ tiêu cự, đuôi mắt như được họa sĩ tỉ mỉ, trau chuốt từng nét, không rõ là người hay tranh. Sống mũi tinh xảo, da trắng nõn như ngọc được nổi bậc bởi ngoại bào màu đỏ thắm, môi bạc mà không bạc, vừa đủ lại tinh nhuận. Cả người hắn toát lên sự ma mị hiếm có, chỉ có thể diễn tả bằng bốn từ " kinh tâm động phách", phải, một nam nhân đẹp đến "kinh tâm động phách".

Mấy người Tà Dung và Ti Mặc gặp qua tộc trưởng Bách Vân tộc Mạc Khiết Thần không ít lần song vẫn chống cự nổi mà rung mình. Đừng hỏi tại sao bọn họ rung mình, nếu so nhan sắc Mạc Khiết Thần cũng chỉ ngang với Lâu chủ bọn họ thôi, bất quá nếu nhìn một nam nhân xinh đẹp hơn so với tất cả nữ tử mà nam nhân đó còn thích mặc hồng y, quả thực rất khó nuốt !

Tư Nguyệt nhàn nhạt cười : " Không dám, lần này gặp chuyện phiền phức nên mới mạo muội đến làm phiền tộc trưởng, thỉnh tộc trưởng thứ lỗi."

Đôi mày xinh đẹp khẽ nhướn lên, hắn ngược lên nhìn Tư Nguyệt, phản ứng không khác mấy với Hạ trưởng lão song chỉ như lướt quá nên rất khó nắm bắt. Mạc khiết Thần nhếch môi cười, nụ cười cực kỳ xinh đẹp : " A, vậy thì phải xem Cung chủ mang đến chuyện phiền phức gì rồi." Nói xong, đôi mắt hoa đào híp lại, cười mà như không cười.

Nàng bình thần nói : " Bằng hữu của ta bị trúng kịch độc, lần này mạo muội đến Bách Vân tộc là hi vọng tộc trưởng nỗ lực cho Tiên Y xuống núi chữa bệnh."

Người kia quần một lọn tóc mai, khe khẽ cười : " Vậy nếu ta không nể mặt thì sao ?"

Phượng mi nàng nâng lên đối diện với đôi mắt hoa đào phong tình vạn chủng kia, mỉm cười : " Vậy thì chỉ còn cách cướp người."

Mạc Khiết Thần nâng mày, đáy mắt càng đậm ý cười, môi mỏng tạo thành một độ cong hoàn mỹ, dưới ánh chiều phi thường rực rỡ : " Cái này ta chỉ nói đùa thôi, Cung chủ đã đến tận đây há ta lại có thể từ chối. Bất quá nàng có thể trả lời ta mấy câu hỏi không ?"

Lần này Mạc Xuyên lần mấy vị Tà Dung, Ti Mạc đều kinh ngạc.

Nàng gật đầu : " Tộc trưởng cứ hỏi."

Một cơn gió khẽ phát qua, nháy mắt bóng người ngồi trên nhuyễn tháp đã không còn mà trước mặt Tư Nguyệt lại nhiều thêm một người, hắn đưa một ngón tay lạnh lạnh chặn trên môi nàng, hơi vị ấm nóng khiến tay hắn khẽ run lên, giọng nói vẫn biếng nhác : " Ta tên Mạc Khiết Thần, nàng cứ gọi ta là A Thần hoặc Thần ca ca." Hắn vừa nói vừa nở một nụ cười.

Rắc !

Hành Vân trừng mắt nhìn Mạc Khiết Thần, tách trà trong tay không biết bị bóp nát từ lúc nào, quanh thân tỏa ra hàn khí kinh người : " Người muốn nói chuyện thì cách xa ra một chút !" Khẩu khí như muốn đóng băng người khác.

Thật ra Tư Nguyệt không biết trước khi đi Từ Giai Âm Thần đã dặn dò nhiều lần với Hành Vân rằng tộc trưởng Bách Vân tộc là một con hồ ly tinh biết cắn người, tuyệt đối không thể để hắn tiếp cận với nàng.

Mạc Khiết Thần đảo mắt một cái, đáy mắt tựa như hồ thu, thanh âm uy khuất mang thêm mấy phần phong tình : " Hắn là ai ? Làm ta thật sợ a...Ta sợ liên quên mất câu hỏi."

Người xem, một nam nhân thân cao thước tám lại nũng nịu trước mặt bao nhiêu người như vậy cho dù hắn xinh đẹp cỡ nào đều khiến người ta thấy đáy bụng cồn cào, đám người Mạc Xuyên, Tà Dung tâm linh tương thông không hẹn cùng cúi đầu.

Hành Vân hành sự lạnh lùng cũng bị đáng vẻ của hắn dọa, khuôn mặt ngày càng đen : " Người..."

Tư Nguyệt ho một tiếng liếc Hành Vân, Hành Vân mặc dù ôm một cổ nghẹn nhưng đại sự chưa xong hắn đành phải nhịn, học theo Tà Dung cúi đầu uống trà.

" Tộc trưởng, mời người hỏi." Nàng bất đắc dĩ cười, đuôi mắt cũng cong lên.

Mạc Khiết Thần bĩu môi, hai hàng lông mày tinh xảo hơi nhíu lại, ánh mắt long lanh : " Người gọi không đúng."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Người Không Nên Chọc !

Nàng bất đắc dĩ gọi : " A...Thần, người hỏi đi."

Mạc Khiết Thần nở nụ cười hài lòng, khiêu khích liếc Hành Vân một cái : " Nàng tên gọi là gì ?"

" Lạc Tẩn Thiên." Tư Nguyệt bình thản đáp.

Hành Vân nghe vậy thì nhìn Mạc Khiết Thần, khóe môi cong cong. Nàng không có nói ra tên thật !

" Nàng bao nhiêu tuổi ?"

" Mười bảy." Hôm nay là ngày đầu năm, nàng tất nhiên trở thành mười bảy.

Mạc Khiết Thần vuốt một sợi tóc của nàng, bạc môi phẩm cười, cả người tản mát ra hơi thở ấm áp : " Nàng có phu quân chưa ? Nàng trẻ như vậy hăng là chưa có, thật trùng hợp, ta cũng chưa có thể từ nhà." Hắn nói một mạch, tự hỏi tự trả lời, âm cuối lười biếng kéo dài.

Hành Vân bóp vỡ cốc trà thứ hai, cười lạnh : " Vậy thì không trùng hợp rồi ! Ta là phu quân của nàng ấy."

Mạc Khiết Thần nâng mày, liếc Hành Vân một cái rồi nhìn Tư Nguyệt, đôi mắt như muốn nặn ra nước.

" Ân, hắn là phu quân của ta." Nàng nhướn mày nói, lần đầu tiên nàng có cảm giác tràn đầy bất đắc dĩ như thế này.

Mạc Khiết Thần híp đôi mắt hoa đào đảo qua người Hành Vân, ngón tay gầy gầy mái tóc Tur Nguyệt, thần bí nói : " Vậy thì...hoi khó giải quyết." Chữ "giải quyết" đề rất nặng, không biết hần muốn giải quyết cái gì.

Nàng tựa tiểu phi tiểu không để ý lời nói kia : " Ngươi còn gì muốn hỏi không ?"

Mạc Khiết Thần nhìn nàng, đưa hai ngón tay ngọc lên xoa xoa trán, cả người mềm mại không xương tựa vào người Tur Nguyệt, hồng y đỏ thắm hơi rũ xuống lộ ra bờ ngực trắng nõn mê người, thanh âm thôn thức : " Ấy, ta lại đau đầu rồi..."

Bóp !

Hành Vân nhanh như chớp bật dậy, không khách sáo đá vào mông ai kia khiến hần lão đảo dịch sang một bên, bất quá Mạc Khiết Thần giáo hoạt muốn ngã vào người Tur Nguyệt song nàng đã nhanh nhẹn lùi về phía sau để lại Mạc Khiết Thần nằm dài trên sàn.

Sự việc xảy ra trong nháy mắt khiến mấy người chứng kiến đều sửng sờ. Mạch Xuyên chỉ hận không thể chôn mặt xuống đất !

Mạc Khiết Thần mặt không đỏ tím không đập ngược lên, dùng đôi mắt tràn đầy ủy khuất, long lanh như hồ thu hướng tới Tur Nguyệt, kêu một tiếng : " A Thiên, ta đau."

Hành Vân kiềm nén ý nghĩ muốn giết người !

Tur Nguyệt ho khan một tiếng nhìn bộ mặt đen như than của Hành Vân, hỏi : " A, cái này...ngươi muốn hỏi gì liền hỏi đi."

Hần bĩu môi, giọng nói như đổi, ần ần ủy khuất : " Ngươi đỡ ta dậy a, nếu không ta liền không hỏi nữa."

" Ngươi..." Hành Vân bước lên một bước muốn tung chưởng.

Tur Nguyệt nhú mày, khoát tay ý bảo Hành Vân dừng tay song hơi nhích lại đỡ Mạc Khiết Thần dậy, Mạc Khiết Thần nhân cơ hội này nắm chặt tay nàng không buông, đáy mắt ánh cười rực rỡ, thanh âm nhẹ như gió : " Ta không còn gì muốn hỏi, bất quá ta muốn ngươi giúp ta một chuyện."

Nàng nghĩ nghĩ rồi gật đầu : " Ngươi nói."

Hần dựa sát vào người nàng, một tay nắm chặt tay nàng, hơi thở tản ra một cỗ hương nhàn nhạt, đôi mắt hoa đào liếc Hành Vân, ần ần nụ cười : " Ta muốn nàng hưu hần."

Lần này Hành Vân không bóp ly trà nữa mà trực tiếp tung một chưởng về phía Mạc Khiết Thần. Mạc Khiết Thần nghiêng người bình thân né tránh chưởng lực. Nội công Hành Vân thâm hậu, chỉ nghe "tỳnh" một tiếng, cây liễu bên hồ nháy mắt đã bị đánh gãy.

Tur Nguyệt xoa xoa thái dương, bất đắc dĩ mỉm cười nói : " Chuyện này ta không làm được. Ngươi có thể yêu cầu chuyện khác không ?"

Mạc Khiết Thần tỏ ra rất tiếc nuối, thanh âm như gầy vào lòng : " Nàng xem, phu quân như hần vừa hung dữ lại xấu xí. Chi bằng nàng hưu hần cưới ta, ta vừa tuấn mỹ, võ công lại phi phàm, công phu trên giường...càng không tệ..."

" Khụ !" Mạch Xuyên đen mặt, ngay lập tức ho khan một tiếng. Ai nói cho hần biết đây không phải là tộc trưởng của hần đi !

Nghe Mạch Xuyên ho, Mạc Khiết Thần như giật mình, liền nói : " Ta nói nhầm, không phải là không tệ mà là cực kỳ tốt, chắc chắn tốt hơn hần." Nói xong Mạc Khiết Thần dùng lan hoa chỉ hướng khuôn mặt đen như than của Hành Vân.

Lần này tới lượt Tur Nguyệt ho khan, nàng vừa ho vừa đứng dậy ngăn Hành Vân : " Ta đã nói chuyện này ta không thể đáp ứng. Hi vọng ngươi có thể đưa ra yêu cầu khác."

Mạc Khiết Thần bĩu môi, hai ngón tay xinh đẹp vuốt một sợi tóc mai trắng như tuyết, không cam lòng nói : " Không phải không có, bất quá hần đánh ta, hần phải xin lỗi !"

" Đừng hòng !" Hành Vân trực tiếp cự tuyệt.

Tur Nguyệt nhìn hai nam nhân trước mặt, dở khóc dở cười, đành nói với Hành Vân : " Hành Vân, huynh xin lỗi hần một tiếng đi."

Hành Vân nắm chặt hai tay thành quyền, liếc đôi mắt hoa đào đang nhìn hần đầy khiêu khích, Hành Vân kiềm nén cảm xúc muốn móc hai con mắt đáng ghét kia ra ! Song hần cũng không thể không nghe lời nàng, bước tới trước mặt Mạc Khiết Thần, lạnh giọng nói : " Xin lỗi."

Mạc Khiết Thần không buông tha, cánh môi xinh đẹp như hoa nhếch lên : " Ngươi xin lỗi ai ? Không có thành ý !"

Đáy mắt Hành Vân càng ngày càng đen, hần hít một hơi, cắn răng nói : " Mạc Khiết Thần, ta xin lỗi ngươi."

" Ngươi nói cái gì a, nói nhỏ quá." Mạc Khiết Thần không buông tha, lơ đãng cười.

" Mạc Khiết Thần, ta xin lỗi người !" Hành Vân như cắn răng nuốt máu gầm lên. Hần khí tản ra cơ hồ muốn đóng băng mọi thứ xung quanh.

Mà Tà Dung và mấy người Bắc Băng Thần Cung đều rất mặc niệm, chọc phải ai tốt nhất cũng không nên chọc trúng tộc trưởng Bách Vân tộc a !

Tư Nguyệt vỗ nhẹ vai Hành Vân, nói với Mạc Khiết Thần : " Bây giờ thì ngươi có thể nói yêu cầu rồi hay chưa ?"

Mạc Khiết Thần nhìn nhìn bầu trời, nheo mắt nói : " Trời cũng sắp tối rồi, chi bằng các vị cứ ở lại đây vài hôm rồi chúng ta từ từ nói a." Trăng sắp nhú lên, rọi ánh bạc vào mái tóc bạch kim muôn phần rực rỡ, hồng y như tỏa sáng khiến dung mạo kia càng trở nên yêu nghiệt.

" Bằng hữu ta chỉ cảm cực được ba ngày, thật sự không thể đợi được !" Nàng nghiêm túc.

Mạc Khiết Thần thu lại nụ cười cợt nhả, đáy mắt lóe một tia tinh quang song lại cười như bình thường : " Được, vậy thì mời theo ta."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Phỉ Kiếm Bách Vân

Mạc Khiết Thần dẫn bọn họ ra sau núi, núi Bách Vân linh khí dồi dào, cây cối um tùm, trăng non vừa lên khiến nó như nhuộm thêm mấy phần huyền ảo, cổ xưa. Đi khoảng hai khắc thời gian, Mạc Khiết Thần dừng chân trước một hang động đá lớn, bên trong tối đen như mực.

Mạch Xuyên là người phản ứng đầu tiên : " Tộc trưởng ?!"

Mạc Khiết Thần khoát tay ý bảo hấn im lặng rồi mỉm cười nhìn Tư Nguyệt, dưới ánh trăng mái tóc trắng như tuyết tựa hồ phát ra ánh kim, một đôi bạc mâu trong suốt hơn cả vàng trắng khiến người ta cảm thấy không chân thực : " Mời."

Mạc Khiết Thần chỉ dẫn theo Mạch Xuyên và Hạ trưởng lão, tất cả những người khác đều ở ngoài. Hành Vân muốn xông vào nhưng không đợi Mạch Xuyên ngăn cản, Tà Dung đã lên tiếng : " Đây là thánh địa của Bách Vân tộc, chúng ta vẫn nên chờ ở bên ngoài." Mặc dù tính tình Mạc Khiết Thần cổ quái nhưng chắc chắn sẽ không làm chuyện gì ảnh hưởng tới tính mạng của Cung chủ.

Đường hầm tối đen như mực, không có ánh lửa, không có tiếng động, chỉ có nhắm mắt đi thẳng nếu không sẽ mãi mãi lạc ở bên trong, không có đường ra.

" Tới rồi." Giọng nói Mạc Khiết Thần bớt đi mấy phần cợt nhả, thay vào đó là sự ôn hòa hiếm có.

Nguyên lai đây là hang động khoét sâu trong núi, đỉnh núi trống trơn để ánh trăng rọi vào, trước mặt Tư Nguyệt là một thủy đàm rộng lớn, bề mặt bốc lên hàn khí ngút trời khiến nàng có phần tê dại.

Mạc Khiết Thần chỉ tay về phía mỏm đá nằm giữa thủy đàm, xuyên qua lớp lớp hàn khí có thể thấy một bóng dáng vững chãi, lóe sáng dưới ánh trăng, là một thanh bảo kiếm. Hấn nói : " Nếu nàng có thể rút được thanh kiếm trên mỏm đá kia, ta sẽ đưa nàng đi tìm Y Tiên."

Đôi mâu Tư Nguyệt như nhát đi mấy phần, lớp lớp khói sương lạnh lẽo xuyên thấu vào da thịt khiến nàng run mình, thế nhưng cảm giác hàn khí này lại làm nàng thấy quen thuộc. Nàng gật đầu : " Được."

Mạch Xuyên vội nói : " Tộc trưởng, nàng ta làm sao có thể ?" Đây là bí mật của Bách Vân tộc, bất kỳ đứa trẻ nào của tộc Bách Vân tròn một tuổi đều phải đến Hàn U thủy đàm này tắm qua, chúng tương thích với máu của tộc nhân, nếu là ngoại tộc chắc chắn sẽ bị hàn khí chiếm thân, thất khiếu đổ máu mà chết.

Đáy mắt Mạc Khiết Thần lóe tinh quang, nhàn nhạt nói : " Đó là ý nguyện của nàng ta, ngươi không cần quan tâm."

Tư Nguyệt hít một hơi, chậm rãi bước xuống thủy đàm. Mũi hài vừa chạm, hàn khí như tìm được nơi bầu vịu cuộn cuộn ập vào trong thân thể nàng. Hàn thủy cơ hồ chứa ngàn vạn mũi kim, mỗi bước lún sâu càng đau đớn hơn gấp trăm nghìn lần. Dần dần khuôn mặt nàng trở nên tái nhợt, hàn thủy dâng lên đến eo, nàng từng bước đi về phía mỏm đá.

Bây giờ Tư Nguyệt mới biết cho dù đi trên liệt hỏa, kim lộ đều không thể đau đớn bằng mỗi bước chân ở đây. Gió thốc qua từng cơn, trăng càng lên cao, nước thủy đàm càng lạnh, từng trận nhói buốt buộc người ta phải khưất phục.

Ánh mắt Mạc Khiết Thần càng ngày càng sâu, gắt gao theo dõi bóng dáng Tư Nguyệt.

Sắc mặt Mạch Xuyên từ kinh ngạc chuyển sang kinh hãi. Không nói đến nàng không phải là tộc nhân, cho dù là hấn cũng không thể gắng gượng đi đến đó.

Hạ trưởng lão nhìn Mạc Khiết Thần rồi lại lo lắng nhìn Tư Nguyệt đầy nghi ngại.

Bọn họ tuy biết nàng đau đớn, đau còn hơn róc xương lột da nhưng nỗi đau này vốn không thể so sánh với nỗi đau mỗi lần phát bệnh. Nó tựa như lấy một mảnh gỗ nham nhúa dính đầy kim châm chà xát da thịt nàng, hung hăng dầy vò khiến nàng thống khổ không thể nào tả nổi.

Nàng lê từng bước một, đột nhiên nước sôi lên ùng ục, hàn khí tỏa ra ngày càng mãnh liệt, cửa vào da thịt mềm mại như tờ.

" Uỳnh !"

Hàn thủy bắn lên tứ phía, Tư Nguyệt lúc này cảm nhận được một cỗ nội lực dâng trào, đánh vỡ lớp phong bế trong cơ thể, mái tóc đen nhánh ẩm ướt chuyển dần sang màu bạc, dưới ánh trắng lấp lánh ngân quang, trong trẻo như tuyết.

Bước chân nàng nhanh hơn, nháy mắt đã đi tới mỏm đá kia, nàng đưa tay rút lấy thanh kiếm, hàn khí trong người nàng cuộn cuộn đổ vào thanh kiếm, nó rung lên bần bật, rồi khỏi mỏm đá ! Nàng xoay người nhìn thẳng vào Mạc Khiết Thần, mái tóc bạch kim, phượng mầu tinh xảo càng trở nên yêu nghiệt khó tả, một đôi bạc mầu trong suốt, chỉ có bốn từ, đẹp đến "kinh tâm động phách", "bách bản nan miêu" (không thể diễn tả bằng lời).

Nàng một lần nữa trở lại chỗ Mạc Khiết Thần đưa thanh kiếm cho hắn, giọng nói khàn khàn mang theo vài tia suy kiệt : " Ta đã lấy được."

" Nàng từng nghe qua " Long châu Hồ tộc, Phi kiếm Bách Vân, Ngọc câu Thường Doãn, Tỳ ân Phượng Tỳ" chưa ?" Mạc Khiết Thần không nhận lấy thanh kiếm mà mỉm cười hỏi.

Nàng nhú mày, nàng chỉ biết Hồ tộc có Long châu thôi, vì vậy nàng lắc đầu.

Mạc Khiết Thần nhìn thanh kiếm trên tay Tư Nguyệt, lưỡi kiếm đỏ như máu, chuôi kiếm màu vàng chạm trổ song long tương châu, mắt rồng khảm hồng ngọc lấp lánh : " Đây là Phi kiếm Phệ Cốt Long, bảo vật trấn tộc của Bách Vân tộc. Nàng đã rút được nó, chứng tỏ nó là của nàng." Đôi mắt hoa đào nhìn thẳng vào bạc mầu trong suốt chỉ in lên hình bóng của hắn.

Tư Nguyệt vuốt lưỡi kiếm, lại nhìn mái tóc bạc của nàng, sóng ngầm trong lòng càng mãnh liệt. Tiêu Họa Vân là nữ nhi của Tiêu Thượng Tà và nữ tử Bách Vân tộc nên trong cơ thể nàng ta chưa một nửa dòng máu của Bách Vân tộc. Mà Tư Nguyệt, lần đầu tiên nàng nhìn thấy mái tóc trắng như tuyết của Mạch Xuyên, nghi ngờ càng đậm sâu, nàng có mái tóc trắng, có bạc mầu, nàng chỉ nghĩ đây là do căn bệnh quái ác của nàng thôi song lần đầu tiên nàng nghi ngờ suy nghĩ này.

Mạc Khiết Thần chậm rãi nói : " Nàng không cần suy nghĩ nữa, nàng là biểu muội của ta, Tư Mộ Tuyết !"

Một câu nói khiến thân thể Tư Nguyệt lao đảo, nàng mở to mắt nhìn Mạc Khiết Thần.

" Hàn thủy trong Hàn U thủy đàm chỉ có người có dòng máu Bách Vân tộc mới có thể dung hòa được nó, mà Bách Thần Ngọc Chỉ vốn là vật năm xưa Cung chủ Tiêu Thượng Tà tặng cho nàng làm lễ vật trong ngày tròn một tháng. Nàng chính là Tư Mộ Tuyết, mười sáu năm qua ta tìm kiếm nàng thực cực khổ." Mạc Khiết Thần nhìn Tư Nguyệt, tựa như thiên địa đều chỉ còn duy hắn và nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Định Vương Tạo PhảnĐịnh Vương Tạo Phản

Đêm

Tư Nguyệt lẳng lặng nhìn lên trần nhà, đôi mắt quang đã trở lại màu xám tro như thường ngày, khẽ thở dài một tiếng.

Mạc Khiết Thần nói, nàng chính là nữ nhi của Tư Mộ Phàm - tộc trưởng Hồ tộc và Tiêu Họa Vân - đại tiểu thư Bắc Băng Thần Cung, còn Bách Thần Ngọc Chỉ là do Tiêu Thượng Tà tặng nàng nhân ngày nàng tròn một tháng tuổi.

Mười sáu năm, mười sáu năm nàng từ cô đại không hiểu sao bị đưa đến hiện tại, cuối cùng vất về chủ, một lần nữa trở lại nơi này. Nàng không biết nên hận hay nên cảm kích Nam Cung Viễn nữa, đến cùng đó cũng chỉ là một nơi nàng tạm thời dừng chân mà thôi.

Trước kia khi nàng biết nàng chỉ là một cô nhi được Nam Cung Viễn nhặt về nàng rất hận, hận người được gọi là cha mẹ nàng đẩy nàng vào tay ác ma. Thật may, mọi chuyện không giống như nàng tưởng tượng, nàng nhất định sẽ tìm được cha mẹ và ông ngoại nàng, trả thù những kẻ đã khiến gia đình nàng ly tán bao nhiêu năm qua.

Mệt mỏi, nàng chìm vào giấc ngủ.

Trăng treo trên cao, đỉnh Bách Vân chìm trong sương mù, vạn vật ngủ say khiến không gian im ắng đến lạ thường. Mạc Khiết Thần đứng trên đỉnh núi, mái tóc trắng như tuyết tung bay, cuồng phong thổi qua thành một mảnh hỗn loạn.

" Tộc trưởng, ngài định làm gì ?" Hạ trưởng lão bụng đầy suy tư.

"Nàng ấy đã trở về. Ta nhất định sẽ thay nàng ấy đòi lại mọi thứ, nợ máu phải trả bằng máu !" Ánh mắt màu bạc lóe sáng, vô cùng lạnh lẽo.

Ngày hôm sau Mạc Khiết Thần dẫn Tư Nguyệt lên núi tìm Mạc Kiến Vũ, y là lão gia gia của hắc bình thường đều sống ở trên núi. Đi gần nửa canh giờ, trước mặt nàng hiện ra một căn nhà tranh cũ, trong sân là một vườn được điền rộng lớn, trồng rất nhiều loại thảo dược.

"Lão gia gia, lão gia gia !" Mạc Khiết Thần đá tung cánh cổng gỗ vụn vẹo, trực tiếp bước vào sân hô to.

"Ồ ào cái gì đó ? Lão tử ta còn chết !" Trong nhà đi ra một lão nhân vận y phục thô màu trắng, mái tóc trắng bạc, hàm râu dài màu trắng, trông rất hiền từ tựa như mấy lão tiên nhân song cách nói chuyện thô tục liền đánh bay suy nghĩ này của Tư Nguyệt.

Mạc Khiết Thần nhếch môi cười : "Ta dĩ nhiên biết lão nhân ngươi chưa chết, ta là đưa tiểu tôn tước (cháu dâu) đến thăm ngươi a."

Mạc Kiến Vũ ngược lên nhìn Tư Nguyệt, nháy mắt khuôn mặt như già đi vài tuổi, giọng nói chứa đầy xúc động : "Vân nhi ? Là Vân nhi ?" Nói xong trực tiếp nhào đến muốn ôm lấy nàng.

Mạc Khiết Thần chụp lấy cái ót của lão, hừ, muốn ăn đậu hũ của nàng à? Hắc còn chưa có ăn đâu ! Hắc hípc đôi mắt hoa đào : "Nàng không phải là biểu cô."

Mạc Kiến Vũ thu lại xúc động, bình tĩnh nhìn Tư Nguyệt rồi thở dài : "Quả nhiên..." Sau đó nói : "Sao trên đời lại có người giống nhau đến vậy ?"

"Nàng là Tư Mộ Tuyết, là nữ nhi của biểu cô thì làm sao không giống mẫu thân nàng chứ." Mạc Khiết Thần bình thản nói, môi cười cười.

"Tư Mộ Tuyết ?" Mạc Kiến Vũ lẩm bẩm, "Lẽ nào...? Rõ ràng năm đó chúng ta tìm khắp Vu Lân Sơn cũng không tìm được nàng, tại sao có thể ?"

"Nàng ấy được một người bí ẩn thu lưu nên chúng ta không tìm thấy được." Bởi vì hôm qua Tư Nguyệt đã nói một chút về tình huống của nàng với Mạc Khiết Thần, dĩ nhiên nàng cũng không nói rõ mà chỉ bảo được một người bí ẩn nuôi dưỡng trong núi, vừa rời núi cách đây không lâu mà thôi.

Mạc Kiến Vũ nghi hoặc nhìn Tư Nguyệt : "Thật sự ?"

Mạc Khiết Thần khẳng định : "Nàng ấy đã xuyên qua hàn đàm rút được Phi kiếm, xác thực không sai được."

Mạc Kiến Vũ từng gặp Tư Mộ Phạm mấy lần, lúc này nhìn kỹ Tư Nguyệt mới thấy nàng có ba phần giống cha bảy phần giống mẹ, lão gật gù đầu : "Mau vào trong nhà rồi nói chuyện."

Nói đến chuyện mười sáu năm trước, lời của Mạc Kiến Vũ không khác gì so với Từ Giai Âu Thần. Năm đó khi hắc đưa người của Bạch Vân tộc lên núi giải vây thì gặp một trận bão tuyết kéo dài một tháng, đến khi những thể lực khác lên núi thì trên núi đã không còn bóng ai, tất cả đều mất tích. Bốn người trở về được đều bế quan tu luyện, tính đến nay vẫn chưa xuất hiện lại trên giang hồ.

"Ta sẽ giúp nàng." Mạc Khiết Thần vỗ nhẹ vai nàng, đôi mắt nhu hòa.

Tư Nguyệt gật gù đầu.

Án oán này vốn không thể giải quyết trong một sớm một chiều nên Tư Nguyệt vẫn nghĩ tới đại sự trước mắt, thỉnh Mạc Kiến Vũ xuống núi cứu Phụng Lâm. Mạc Kiến Vũ cũng không từ chối, sai người chuẩn bị mọi thứ khởi hành ngay tức khắc. Ngoại trừ Mạc Kiến Vũ, Mạc Khiết Thần và Mạch Xuyên cũng đi theo, phía sau là hai mươi cao thủ Bạch Vân tộc bảo vệ.

Cưỡi ngựa không ngừng nghỉ, chiều tối hôm đó cũng đến được thành Ung Trì cách Kinh Thành không đến mười dặm. Song lúc này Tư Nguyệt mới nhận ra điều kỳ lạ, quả nhiên người Thiên Hải đã tề tựu trong thành.

"Bẩm Lâu chủ, Định Vương vụ không lâu chủ cầu kết với Vệ quốc hãm hại hoàng thượng nay hắc liền kết với Nam An Vương bao vây kinh thành, chiếm được hoàng cung. Hạ Trác đại nhân đã đưa hoàng thượng rời khỏi đó, hiện đang ở trong căn cứ Thiên Hải Lâu. Còn Mạc Thương đại nhân đang trên đường điều 10 vạn binh về kinh." Một người bẩm báo.

Tư Nguyệt cười lạnh : "Được, trước tiên chữa trị cho hoàng thượng. Ta viết một bức thư ngươi tìm cách đưa cho Sở Tư tướng quân, hiện giờ bà ấy chắc đang đóng quân ở Tây Thành." Nàng tiếp : "Hiện tại bọn hắc có bao nhiêu binh lực ?"

"Định Vương có năm vạn quân đóng ở ngoài thành, bên trong bảy vạn cấm quân đều đã bị mua chuộc. Ở Liễu Hàm còn có mười hai vạn quân đang đến đây."

Nàng liếc Tà Dung và Hành Vân : "Hiệu lệnh cho hai Sát binh đoàn của Bắc Băng Thần Cung và Hắc Phong Hội hợp tác, diệt sạch mười hai vạn quân kia không để chúng có đường lui." Trong mắt nàng đầy đặc sát khí, xem ra thù đoạn nàng vẫn còn nhẹ, bọn chúng nghe con không sợ cộp ! Nàng cũng không quan nữa.

Mạc Khiết Thần nở nụ cười kinh diễm : "Có cần ta giúp nàng không ?"

Tư Nguyệt lắc đầu : "Không cần." Mặc dù mẫu thân nàng là biểu cô hắc nhưng quen biết không lâu, nàng vẫn chưa thực sự tin tưởng hắc. Và lại đôi mắt với hắc nàng có cảm giác bản thân sẽ thua thiệt !

Sắp xếp xong một số chuyện, mấy người Tư Nguyệt trực tiếp đi đến căn cứ Thiên Hải Lâu để Mạc Kiến Vũ chẩn bệnh cho Phụng Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Mạc Khiết Thần Muốn Gả

Trong căn cứ Thiên Hải Lâu, Hạ Trác, Từ Giai Âu Thần và Phụng Trầm đã đợi ở đó. Sở dĩ còn có Phụng Trầm là vì trước kia Phụng Trầm trong thân phận Triều Thương đã gặp qua bọn họ, cũng không phải người xa lạ gì.

Tư Nguyệt nhìn lướt qua đại sảnh, cho người dẫn đường Mạc Kiến Vũ đi vào chẩn trị cho Phụng Lâm.

Từ Giai Âu Thần nhìn Mạc Khiết Thần đi theo sau Tư Nguyệt, khóe môi kéo kéo lên nụ cười ôn nhuận như ngọc : " Các hạ hẳn là tộc trưởng tộc Bách Vân - Mạc Khiết Thần, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt."

Mạc Khiết Thần hí hóp mắt hoa đào nhìn mấy nam nhân tuấn mỹ bất phàm đứng trong đại sảnh, con ngươi lóe ra ánh mắt lạnh lẽo nhưng vẫn giữ vững tươi cười : " Không dám, không biết ngài là ?"

" Ta là Từ Giai Âu Thần, phu thi của Lâu chủ. Mạc tộc trưởng từ xa đến đây, nếu có gì cần cứ nói với ta một tiếng, ta nhất định sẽ khiến tộc trưởng hài lòng." Từ Giai Âu Thần bày ra bộ dạng quân gia, lập tức đánh phủ đầu.

" Phu thi ?" Mạc Khiết Thần nhếch môi hỏi lại, con ngươi trắng bạc đảo đảo, mỉm cười : " Vậy thì làm phiền mấy vị rồi. Biểu muội từng nói với ta Thiên Hải Lâu cảnh sắc xinh đẹp, ta thực yêu thích." Hắn đặc biệt nhấn mạnh hai từ " biểu muội".

Mấy nam nhân ở đây đều chấn động, dĩ nhiên Hạ Trác là người nghi hoặc nhiều nhất. Mỗi người một suy nghĩ liếc nhìn Tư Nguyệt.

Nàng nhàn nhạt nói : " Trước tiên chẩn trị cho Phụng Lâm, chuyện khác từ từ nói." Dứt lời nàng mang theo Mạc Kiến Vũ đi vào bên trong, mấy nam nhân kia lục tục theo sau.

Mạc Kiến Vũ không hổ danh là Tiên Y, vừa bắt mạch xong đã có thể kê đơn. Đơn thuốc hầu hết là thảo dược thông thường đều không cần thứ gì quý giá nên rất nhanh đã phân phó người đi sắc thuốc.

" Cái này phải cảm ơn Tuyết Nhi đã giúp nàng ta kiểm chế độc tính nếu không trễ thêm một ngày liền không thể cứu vãn được." Mạc Kiến Vũ vuốt vuốt hàm râu, nở nụ cười hàm hậu.

Tư Nguyệt cũng không trả lời, nàng lưu lại Phụng Trầm chăm sóc cho Phụng Lâm sau đó dẫn mấy người kia đi vào thư phòng. Tư Nguyệt ngồi sau án thư, hai bên ghế sắp xếp theo thứ bậc tuổi tác, Mạc Kiến Vũ, Lạc Thanh Dương, Tà Dung, Cổ Phi, Từ Không Hạ sau cùng là bốn nam nhân Hạ Trác, Mạc Khiết Thần, Từ Giai Âu Thần và Hành Vân.

Tà Dung mang vẻ mặt trầm trọng, tối hôm qua ông đã thấy Cung chủ tóc trắng mắt bạc đi ra từ thánh địa Bách Vân tộc, trên tay còn mang một thanh kiếm, cho dù ông ngọc cũng có thể lờ mờ đoán được nhưng đến nay Cung chủ không nói ông vẫn không thể đoán bừa.

Tư Nguyệt tao nhã nhấp một ngụm trà, thanh âm bình thản nói lại chuyện xảy ra ở Bách Vân tộc : " Ta đi vào thánh địa của Bách Vân tộc, qua được hàn đàm chỉ dung dòng máu Bách Vân tộc, có lẽ ta thực sự là tôn nữ của Tiêu Cung chủ."

Lời này ngoại trừ Mạc Kiến Vũ và Mạc Khiết Thần ai nấy đều chấn động, người kinh hãi nhất là Hạ Trác. Hắn không giữ nổi vẻ bình tĩnh thường ngày, nhũn mày nói : " Chuyện này...?" Hắn chỉ biết nàng không phải con ruột của Nam Cung Viễn nhưng không nghĩ đến nàng thực sự là người của thời đại này !

Nàng đặt tách trà xuống bàn, giọng nói nhẹ nhàng : " Năm đó ta được một người lạ mặt cứu đưa đến một đỉnh núi nhỏ, thời điểm đó cái gì ta cũng không rõ. Mạc Thương và Hạ Trác ở cùng ta hơn mười năm, sau người kia rời đi ta với bọn hắn mới xuống núi thì gặp được binh mã Vệ quốc đang truy tìm Nam Cung Tư Nguyệt." Nàng bình thản kể lại tựa như vừa qua chỉ là một giấc mộng, từ chuyện nàng có dung mạo giống hệt Nam Cung Tư Nguyệt đến chuyện nàng trở thành công chúa Vệ quốc, kể cả thái độ của Vệ Quân Thương.

Lạc Thanh Dương, Cổ Phi và Từ Không Hạ dĩ nhiên rõ ràng thân phận của nàng nhưng không ngờ đó không phải là thân phận thật sự ! Rốt cuộc bọn họ cũng hiểu tại sao nàng lại gia nhập giang hồ mà không an phận trở thành công chúa là ngọc cảnh vàng kia.

Mạc Kiến Vũ trầm ngâm một hồi : " Dung mạo Nam Cung Tư Nguyệt thật sự rất giống ?"

Tư Nguyệt gật gù đầu, lấy ra bức tranh mà Vệ Từ Lăng đưa đến : " Đây là bức tranh Vệ Quân Thương giấu rất kỹ, Tà Dung đã nhận định đây là họa mẫu thân ta." Khi nàng nói tới hai từ " mẫu thân" có khựng lại một chút. Nàng không nghĩ có một ngày nàng tìm được " mẫu thân" của nàng, thân phận của chính nàng.

Nếu nói đến bối phận Tư Nguyệt rõ ràng phải gọi Mạc Kiến Vũ là ông cố chứ không phải lão gia gia, Mạc Kiến Vũ nhìn bức tranh họa tôn ngoại nữ mà ông luôn yêu quý, run run xác nhận : " Đây đích thực là Vân Nhi !"

Vậy thì chỉ còn một nghi vấn, rốt cuộc Nam Cung Tư Nguyệt là ai ? Có quan hệ gì với bàn cờ này ? Lễ nào nàng ta thực sự chỉ là một người có dung mạo giống với Tiêu Họa Vân nên được Vệ Quân Thương sủng ái ?

Hạ Trác bình ổn xong tinh thần, nhẹ nhàng nói : " Nam Cung Tư Nguyệt từ khi rơi xuống vực đều không có tung tích, tựa hồ như đã biến mất khỏi thế gian." Hắn nhìn Tư Nguyệt một cái, nàng là ai đối với hắn đều không quan trọng, nếu nàng là vua hắn nguyện làm tướng, nếu nàng trở thành ác nhân hắn nguyện cùng nàng vạn kiếp bất phục.

Tư Nguyệt hít một hơi thật sâu, khẽ cười : " Gấp gáp cũng không thể tìm được chân tướng. Âu Thần, huynh để ý xem bốn người kia khi nào thì xuất quan. Ta muốn tìm hiểu một chút." Ông trời đã cho nàng cơ hội trở lại thì mỗi nợ này nên giải quyết rồi !

Từ Giai Âu Thần gật đầu : " Được."

Bởi vì có Mạc Kiến Vũ và Mạc Khiết Thần ở đây nên Tư Nguyệt không tiện nói ra sự tình Thanh Loan quốc, chỉ dặn khi nào Mạc Thương đem quân về thì lập tức phối hợp với đại quân của Sở Tướng quân một lần nữa công thành. Dù sao Mạc Kiến Vũ nói Phụng Lâm khoảng ngày mai sẽ tỉnh, khi đó đại quân vừa vận đến, vu cáo nàng cấu kết hãm hại hoàng thượng ? Nàng mang theo Phụng Lâm ra trận chắc chắn sẽ có một màn đặc sắc !

Đương lúc này Mạc Khiết Thần tà tứ mở miệng, đôi mắt hoa đào toát lên vẻ tà mị khó cưỡng : " Phải rồi, ta có chuyện này muốn nói với biểu muội."

Mặc dù nàng có quan hệ với Mạc Khiết Thần nhưng nghe hai từ biểu muội nàng vẫn có cảm giác bái xích, nàng nhướn mày nói : " Từ hôm nay mọi người cứ gọi ta là Tư Nguyệt là được. Đó là tên do người nuôi dưỡng ta trước kia đặt cho ta." Không tình nguyện nhắc tên Nam Cung Viễn, dù sao nàng chỉ không cần cái họ Nam Cung kia thôi.

Mạc Khiết Thần mỉm cười phong tình vô hạn nhưng đáy mắt cực kỳ nghiêm túc : " Ân, Nguyệt Nhi, mười sáu năm trước biểu cô đã hứa gả nàng cho ta, ta tìm nàng mười sáu năm hiện tại ta muốn thực hiện lời hứa đó. Ta tin nàng cũng không muốn làm thất vọng trưởng bối phía trên."

Tức thì, căn phòng lập tức dâng lên một mảnh hàn khí. Năm vị tiền bối đồng loạt co rút con ngươi, Mạc Kiến Vũ ho mấy tiếng : " Cái này, ta cũng có chứng kiến. Nguyệt Nhi, phụ mẫu các ngươi chỉ muốn thân lại càng thân mà thôi."

Tư Nguyệt day day thái dương, bắt đắc dĩ nói : " Khiết Thần, huynh xem ta đã muốn có bốn cái phu thê rồi. Chuyện này..." Nàng vừa gặp Mạc Khiết Thần không lâu, ngoại trừ cùng một dòng máu thì nàng không biết gì về hắn cả. Tuy nhìn qua Mạc Khiết Thần có vẻ phong lưu, giáo hoạt nhưng về giáo hoạt của hắn không giống với Hạ Trác là tính toán hoặc Từ Giai Âu Thần là bí ẩn mà là sự âm tàn. Phải, chính là âm tàn, tựa như giết hết thấy chúng sinh trong thiên hạ đều không thỏa mãn được nụ cười kia.

" Ta không để ý, dù sao cũng là thêm mấy người thôi." Mạc Khiết Thần cười nói, đôi bạc mâu tràn đầy ý cười nhìn mấy người Hạ Trác.

Tư Nguyệt lướt qua ba nam nhân trong phòng, gõ mấy tiếng lên bàn : " Các ngươi nghĩ thế nào ?"

Hạ Trác là con người hiện đại, từ lúc còn nhỏ hắn đã chấp nhận việc có Mạc Thương xuất hiện giữa hắn và nàng thì hắn đã không còn bận tâm nàng có bao nhiêu nam nhân khác rồi, thứ hắn cần chính là được ở bên nàng, nam nhân khác hắn không quan tâm. Dĩ nhiên nếu người đó có khả năng giúp nàng, hắn tuyệt không từ chối. Hạ Trác khẽ gật đầu, không để ý tới ánh mắt của Từ Giai Âu Thần : " Ta đồng ý."

Nếu nói người hiểu nàng nhất là Hạ Trác và Mạc Thương thì người hiểu hai người bọn họ nhất chính là nàng. Tư Nguyệt biết Hạ Trác đang nghĩ gì, nàng đưa mắt nhìn hắn, cười khờ một cái : " Hành Vân, huynh thế nào ?"

Hành Vân hừ lạnh, ánh mắt âm u : " Ta không đồng ý." Hắn không biết những người kia đã trải qua bao nhiêu chuyện mới được nàng thu nhận, khi hắn nhìn thấy nàng đối với Hạ Trác và Mạc Thương là sự tin tưởng tuyệt đối hắn đã tự nhủ với lòng, có một ngày nàng sẽ tin tưởng hắn như vậy.

Từ Giai Âu Thần kéo kéo khóe môi, cười như không cười : " Ta cũng không đồng ý. Như vậy..."

Hạ Trác lại nói : " Mạc Thương đồng ý."

Lời này Từ Giai Âu Thần và Hành Vân đều không thể phản bác, bọn hắn tự biết trọng lượng của Hạ Trác và Mạc Thương trong lòng của nàng. Nhất thời là hai phiếu chống, hai phiếu thuận.

" Vậy thì phải tự nàng quyết định rồi." Mạc Khiết Thần khẽ cười, ánh mắt mang theo một tia tự tin, một tia mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Hồn Băng Châu

Tư Nguyệt bắt đầu đi nhìn lướt qua bốn nam nhân tuần mĩ phía dưới. Đang định mở miệng thì có một đạo âm thanh truyền vào.

"Bẩm Lâu chủ, Trầm hộ pháp trở về hiện đang đợi ở ngoài đại sảnh!"

Dứt lời, Hạ Trác "a" một tiếng, quý dị cười: "Hình như chúng ta quên mất một phiếu rồi."

Khuôn mặt Từ Giai Âu Thần và Hành Vân trầm xuống, Mạc Khiết Thần vẫn giữ vững nụ cười song khóe mắt lại chứa đầy tia rét lạnh.

Lần đầu tiên nàng có cảm giác chột dạ, nàng hơi cúi đầu uống tách trà nguội ngắt, ho một tiếng: "Nói với hần thay y phục nghỉ ngơi trước. Đợi ta bàn xong chuyện sẽ cho gọi." Gần đây sự vụ bận rộn làm nàng quên mất còn có Hạ Lan Tích Vũ, lúc này Tư Nguyệt có chút quần bách.

"Dạ, Lâu chủ." Người kia lập tức lui ra.

Từ Giai Âu Thần nhìn nàng đang chăm chú uống trà, thăm dò: "Trầm hộ pháp đó là...?"

Hạ Trác liếc Tư Nguyệt, trả lời thay nàng: "Đều là "huynh đệ" với nhau. Mấy tháng trước hần đi Thương Long quốc quản lý sản nghiệp giúp Nguyệt Nhi, có lẽ xong xuôi rồi nên mới trở về."

Mạc Khiết Thần nhếch môi cười, đôi mắt hoa đào cong cong như vàng bán nguyệt: "Vậy thì vẫn còn một phiếu nữa?"

Nàng day day trán, không nhìn thẳng vào Mạc Khiết Thần: "Được rồi, chuyện đó chúng ta nói sau. Mọi người giải tán đi."

Mấy nam nhân nhìn nhau, mỗi người một thần sắc lui ra. Trong thư phòng chỉ còn lại Mạc Kiến Vũ và Tư Nguyệt. Hôm qua, thời điểm ở Bách Vân tộc, Mạc Kiến Vũ từng bắt mạch cho nàng nhưng vì thời gian cấp bách nên vẫn chưa nói rõ, hiện tại ông muốn xem kỹ hơn.

Khuôn mặt Mạc Kiến Vũ ngày càng ngưng trọng, án chùng một nén nhang sau ông mới chậm rãi mở mắt, mấp máy môi một hồi hỏi: "Cháu tu luyện Bắc Minh Thần Công đến tầng thứ bao nhiêu rồi?"

Tư Nguyệt thành thực đáp: "Trước kia chỉ mới tới tầng thứ 8. Sau khi ngâm trong hàn đàm liền đột phá tầng thứ 9 rồi." Nàng dừng một chút, "Cháu nhớ Tà Dung từng nói hàn thủy ở Bắc Băng Thần Cung mới có khả năng giúp cháu đột phá, không ngờ ở hàn đàm ở Bách Vân tộc cũng có khả năng đó."

Mạc Kiến Vũ ra chiều suy tư: "Trong người cháu có một nguồn nội lực chí hàn cực mạnh, ta không biết nó xuất phát từ đâu nhưng bởi vì cháu tu luyện Bắc Minh Thần Công nên nguồn nội lực kia mới có thể dung hợp với nội lực của cháu. Hiện tại cháu đã đột phá tầng thứ 9, ta nghĩ cháu nên tìm nam nhân thân thể thuần dương để lấy dương bổ âm, như vậy tạm thời có thể trấn áp được chí hàn nội lực kia." Ông ho mấy tiếng, "Ta hiện đã nghĩ tới một thứ nhưng vẫn chưa chắc chắn, tạm thời chỉ có thể dùng cách này mà thôi."

Nàng nhú mày: "Là thứ gì?"

Ông dừng một chút như cảm nhận xung quanh đây có ai hay không sau đó mới thấp giọng nói: "Chính là Hồn Băng Châu."

"Hồn Băng Châu?" Nàng kinh ngạc. Đây chính là bảo vật trấn tộc của Hồ tộc, bởi vì nó nên Hồ tộc mới diệt vọng, phụ mẫu và ông ngoại của nàng mới mất tích!

Mạc Kiến Vũ gật đầu: "Đây chỉ là suy đoán của ta. Năm đó vô số thế lực tấn công lên Vu Lĩnh Sơn nhưng không có kẻ nào tìm ra được Hồn Băng Châu cả, ta nghĩ..." Ông dừng đôi mắt trên người nàng sau đó rũ mắt xuống, thở dài: "Hồn Băng Châu là cội nguồn của chí hàn nội công, ngoài nó ra ta không nghĩ có thứ gì có khả năng gây ra căn bệnh quái ác cháu từng nói."

Nàng như nhớ ra gì đó: "Mấy ngày trước cháu vẫn bị phong bế nội lực do bệnh phát tác nhưng sau khi ngâm trong hàn đàm ở Bách Vân tộc cháu đã phá vỡ được phong bế. Cái này...?"

"Ta nghĩ không phải do hàn đàm mà là do Phi Kiếm. Cháu từng nghe nói đến "Long châu Hồ tộc, Phi kiếm Bách Vân, Ngọc câu Thường Doãn, Tỳ ân Phượng Tỳ" chưa?" Mạc Kiến Vũ trầm ngâm.

Câu nói này Mạc Khiết Thần từng đề cập với nàng, Tư Nguyệt đáp: "Cháu chỉ nghe qua nhưng không rõ."

Mạc Kiến Vũ chậm rãi nói: "Thế gian đồn đại có được Long châu Hồn Băng Châu của Hồ tộc sẽ có được nội lực ngàn năm cùng thiên hạ nhưng sự thật không phải vậy. Hồn Băng Châu được đặt trên Vu Lĩnh Sơn hàng ngàn năm hấp thu chí hàn chân khí, nếu không có ba vật kia bù trừ thì tuyệt đối không thể dung hòa được Hồn Băng Châu. Phi kiếm được đặt trong hàn đàm cũng tương tự như vậy, cực khí từ Phi kiếm lan khắp hàn đàm nên cháu ngâm mình trong đó vừa vặn đã phá giải phong bế của Hồn Băng Châu. Nói chính xác có lẽ căn bệnh kia là do Hồn Băng Châu trong cơ thể cháu gây nên." Trong lòng ông thầm than, năm xưa vô số thế lực vì Hồn Băng Châu tiến lên Vu Lĩnh Sơn vậy mà không ngờ nó lại nằm trong tay một đứa bé trai qua suốt mười sáu năm.

Nàng ngẩng lên nhìn Mạc Kiến Vũ, nở một nụ cười lạnh lẽo: "Hồn Băng Châu?" Nếu đó là sự thật, vậy thì nó chính là thứ khiến nàng đau đớn suốt mười sáu năm, khiến gia đình phụ mẫu nàng ly tán! Đó gọi là có được thiên hạ hay sao?

Mạc Kiến Vũ biết nàng đang xúc động, ông xoa xoa đầu nàng : " Cháu từng nói sau khi phát bệnh cháu sẽ mất nửa tháng mới có thể khôi phục nội lực đúng không ? Hiện tại còn bao nhiêu ngày nữa là nửa tháng ?"

Bàn tay ông ấm áp xoa xoa đầu nàng, đây là lần đầu tiên Tư Nguyệt cảm thụ được cảm giác này. Nam Cung Viễn nuôi dưỡng nàng mười sáu năm nhưng rốt cuộc hần chỉ xem nàng như một công cụ giúp con trai hần, chưa bao giờ đối xử tốt với nàng. Còn Nam Cung Tĩnh mặc dù yêu thương nàng nhưng rốt cuộc đó vẫn không phải là thứ thuộc về nàng. Nàng khẽ nhìn Mạc Kiến Vũ, ông nở nụ cười hàm hậu mà ấm áp, nàng bỗng cảm thấy khóe mắt cay cay : " Có lẽ là bốn năm ngày nữa. "

Mạc Kiến Vũ gật gật đầu : " Hiện tại cháu đã được Phi kiểm nhận chủ, trong người cháu lại có dòng máu Bách Vân tộc. Ta nghĩ chỉ cần cháu dùng dương ngự âm tạm thời sẽ điều khiển được chí hần chân khí của Hồn Băng Châu. Bất quá nếu ta đoán không lầm vài ngày nữa cháu sẽ trở lại bộ dáng vốn có của cháu." Là một người con của Bách Vân tộc !

Tư Nguyệt hít một hơi, khẽ cười : " Không sao. Cháu nhất định sẽ bắt những kẻ năm xưa mưu lợi phải trả giá đắt !" Máu quang lóe lên một tầng lạnh lẽo.

Mạc Kiến Vũ gật đầu : " Không hổ là cháu gái của Mạc Kiến Vũ ta." Lại nói," Nhưng cháu phải nhớ chuyện Hồn Băng Châu nhất định không được để lộ ra ngoài. Ta sẽ về Bách Vân tộc tìm hiểu thêm để giải quyết nó triệt để." Ông dặn dò nàng vài thứ song vốn định rồi đi thì chân chừ một lúc, cuối cùng mới nói : " Nguyệt Nhi, năm đó ta và Thần Nhi dẫn quân lên Vu Lĩnh Sơn nhưng vì gặp bão tuyết suốt một tháng nên không thể cứu được Hồ tộc. Vì chuyện này Thần Nhi đã tự trách mười sáu năm, mười sáu năm nay nó tìm kiếm cháu khắp nơi, nhiều lần tu luyện đến tẩu hỏa nhập ma. Ta hi vọng cháu có thể cho nó một cơ hội, nó nhất định sẽ không bao giờ làm hại cháu." Hai đứa đều là cháu của ông, ông hi vọng bọn họ đều hạnh phúc !

Nàng nghĩ nghĩ rồi gật đầu : " Cháu sẽ suy nghĩ thêm."

Bọn trẻ tự có phúc của nó ! Mạc Kiến Vũ thở dài bước ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Hạ Lan Tích Vũ Trở Về

Đội Mạc Kiến Vũ đi khỏi, Tư Nguyệt cho thuộc hạ mời Hạ Lan Tích Vũ tới. Hạ Lan Tích Vũ tựa như lần đầu nàng gặp hần, một bộ lam y xanh thẫm, một nửa tóc được búi bằng ngọc quan, một nửa buông thõng phía sau. Khuôn mặt hần tuấn mỹ trác tuyệt nhưng cả người lại toát lên hơi thở lạnh nhạt, xa cách chỉ khi nhìn lướt qua nàng ánh mắt kia mới ánh lên ý cười, một loại ý cười ôn nhu đến tận xương tủy.

Nàng tựa người lên ghế quý phi, ba ngàn sợi tóc buông xuống như thác đổ, mắt phượng khép hờ khiến làn mi dày rợp như cánh quạt thi thoảng lại rung lên như gãi vào lòng người. Ráng chiều đỏ rực chiếu vào bên trong ánh lên làn da trắng nõn như bạch ngọc thượng đẳng làm người ta luyến tiếc không dám chạm vào.

Hạ Lan Tích Vũ chậm chạp lăn bánh xe, phát lên mấy tiếng "lộc lộc". Nàng thoáng mở mắt, đôi con ngươi càng lúc càng nhạt tựa như ánh trăng, thanh thuần mà lạnh lẽo. Cảm giác này làm Hạ Lan Tích Vũ nhíu mày, mở miệng : " Lâu chủ !"

Thanh âm có chút mệt mỏi : " Phi Ứng đâu ?" Phi Ứng là thuộc hạ trung thành của Hạ Lan Tích Vũ, sở dĩ nàng hỏi hần bởi vì bình thường đều là hần đẩy xe lăn cho Hạ Lan Tích Vũ.

" Hần chết rồi." Hạ Lan Tích Vũ bình thản nói.

Tư Nguyệt nhìn hần thật sâu, gật đầu : " Huynh...vẫn tốt chứ ?"

Hần nhếch môi, ôn nhuận mỉm cười : " Vẫn tốt." Từ lúc gặp nàng ở Tề quốc hần luôn cố gắng sắp xếp xong mọi thứ để có thể nhanh chóng trở về, cuối cùng cũng có thể thực hiện được.

Nàng không nói gì mà chỉ mỉm cười nhìn hần.

" Sổ sách ở Thương Long quốc ta đã đưa cho Tư Không Hạ an bài rồi, người ở đó đều là thân tín của ta, đội hần chọn vài người tin cậy đưa sang tiếp quản là được. Nguồn kinh doanh tơ lụa ở Thương Long quốc ta đã nắm trong tay, đội qua năm mới chúng ta có thể trực tiếp mở rộng đến giới quyền quý ở kinh thành." Giọng nói hần đậm đậm khiến người khác có cảm giác an tĩnh.

Tư Nguyệt gõ mấy tiếng lên bàn : " Ta nghe nói Thương Long quốc đạo này không bình tĩnh, chuyện này có ảnh hưởng gì không ?"

Thanh âm Hạ Lan Tích Vũ có chút chế nhạo : " Hoàng tử tranh giành, hậu cung không yên, là lúc kiếm chác lợi ích."

Nàng chống cằm nhìn hần : " Huynh là muốn tranh giành hay muốn kiếm chác ?"

Hắn hơi khựng lại, sâu xa nhìn Tư Nguyệt, lắc đầu cười : " Lần này ta theo đội thương cống của Thương Long quốc đến. "Hắn" muốn ta làm nam sủng của nữ hoàng Thanh Loan quốc." Ánh mắt Hạ Lan Tích Vũ không chút gọn sóng tựa như đang nói một chuyện vốn không liên quan tới mình.

Nàng "a" một tiếng, khoe môi anh đào nhếch lên đầy ý vị : " Vậy để ta nói với Phượng Lâm cho huynh một phân vị cao chút, đỡ bị người khác khi dễ."

Hạ Lan Tích Vũ cau mày, lần đầu tiên cảm thấy nữ tử lạnh lùng này cũng có lúc phúc hắc như vậy ! Hắn mỉm môi không trả lời.

" Thế nào ? Huynh thích làm Phi hay là Quý Phi ?" Tư Nguyệt đứng dậy đi đến chiếc ghế bên cạnh Hạ Lan Tích Vũ ngồi xuống, đuôi mắt cong cong.

" Nàng..." Hạ Lan Tích Vũ bất đắc dĩ kêu một tiếng.

Nhìn một nam nhân luôn giữ vẻ lạnh nhạt bấy giờ lại xúc động như vậy, Tư Nguyệt bật cười : " Huynh không thích làm phi tử ? Vậy ta sẽ xin Phượng Lâm ban huynh cho ta làm phu thi, huynh thấy thế nào ?"

Hạ Lan Tích Vũ dĩ nhiên hiểu hắn là bị nàng đùa bỡn, lập tức bảo trì trầm mặc.

Tư Nguyệt nhìn hắn một lúc, thu lại dáng vẻ cột nhũ, giọng nói như gần như xa : " Huynh có muốn tranh giành hay không ?" Nàng đã cho Vệ Tử Minh một cơ hội thì tất nhiên cũng không chen ép người khác. Nàng biết Hạ Lan Tích Vũ trong lòng có gút mắc, nàng hi vọng hắn có thể ngạo ngễ đứng bên cạnh nàng chứ không phải lẩn tránh, làm một kẻ không có tiền đồ !

Hắn ngẩng lên nhìn nàng, đối với đôi phượng mi trầm tĩnh kia cả người hắn như bị hút vào, đáy mắt ngàn năm bình thản gọn lên một tầng hận ý : " Ta không muốn tranh giành, ta chỉ muốn tất cả những kẻ đó phải trả giá !"

Sau khi gặp lại Hạ Lan Tích Vũ ở Tề quốc, biết được thân phận thật của hắn là Tam hoàng tử Thương Long quốc nàng đã phái người điều tra một số chuyện xưa của hắn. Nguyên lai mẫu thân Hạ Lan Tích Vũ là đích tiểu thư Hạ Lan gia Hạ Lan Uy Nguyệt, sau khi gặp đã yêu Cổ Đàm Hiên tức hoàng đế Thương Long quốc. Năm đó ông ta đến Vệ quốc du ngoạn rồi đưa Hạ Lan Uy Nguyệt về Thương Long quốc, phong nàng ta thành Mật Phi. Bất quá Cổ Đàm Hiên là người có mới nới cũ, Hạ Lan Uy Nguyệt lúc đầu được vô số sủng ái nên bị rất nhiều người ganh ghét sau Cổ Đàm Hiên tìm được thú vui mới liền quăng nàng ta sang một bên, trong lúc đó thì Hạ Lan Uy Nguyệt có thai nhưng bị trung cung hoàng hậu Liễu Ninh Uyên hạ độc khiến Hạ Lan Tích Vũ sinh ra đã bị liệt.

Cổ Đàm Hiên thấy đó là điềm xấu, lại có Liễu Ninh Uyên cùng chúng phi xúi giục nên ban cho Hạ Lan Uy Nguyệt ba thước lụa trắng rồi quăng Hạ Lan Tích Vũ đến Vệ quốc làm con tin. Mấy tháng trước ra lệnh đưa Hạ Lan Tích Vũ về là ý của Khâu Thục Phi muốn Hạ Lan Tích Vũ đến Thanh Loan quốc làm nam sủng thay cho con trai à là Thất hoàng tử Cổ Lai Khiêm.

Nàng khẽ nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của hắn, mỉm cười : " Ta sẽ giúp huynh."

Hạ Lan Tích Vũ nhủ mảy : " Lâu chủ..."

Nàng vỗ vỗ lên tay hắn, ánh mắt lóe lên hàn quang : " Huynh nên gọi ta là Tư Nguyệt hoặc Nguyệt Nhi. Gần đây huynh có nghe được tin tức Vệ Y Tuyết đánh chủ ý lên Cửu công chúa không ?"

Vệ Y Tuyết chính là trưởng công chúa của Vệ quốc, hiện tại là Hoa Quý Phi của Thương Long quốc. Hạ Lan Tích Vũ nhớ đến gì đó, nhìn nàng càng kỳ lạ cuối cùng đành hỏi : " Nàng...thật sự buông được Thái tử ?" Thời điểm ở Thiên Hải Lâu hắn ít nhiều nghe được nàng và Vệ quốc Thái tử có tình, và lại lúc đó nàng còn là Chiêu Nguyệt công chúa cao quý bậc nhất Vệ quốc, đối với sự tình này hắn không thể giữ vững bình tĩnh.

Tư Nguyệt nhoen miệng cười, là nụ cười bình thản : " Đó là ta cho hắn cơ hội. Nếu hắn chấp thuận cuộc hôn nhân này ta sẽ thành toàn để hắn có được ngôi vị kia." Sau đó nàng đối mắt với Hạ Lan Tích Vũ, bạc mẫu không có điểm sáng : " Nếu huynh muốn, ta cũng có thể..."

Hắn ngược lại nắm chặt tay nàng, lắc đầu : " Cho dù ta không phải kẻ tàn phế ta cũng tuyệt đối không muốn nó." Từ lúc sinh ra đến nay hắn chưa bao giờ có ý nghĩ với ngôi vị đó, nếu có cũng chỉ là hận ý.

Nàng nhẹ nhàng cười : " Vệ Y Tuyết đánh chủ ý lên Cửu công chúa chẳng qua là muốn bảo vệ cái thai trong bụng nàng ta. Đại hoàng tử và ngũ hoàng tử Thương Long quốc đều không bình tĩnh, ta nghĩ chỉ cần gài thêm một số người vào là được, để bọn hắn từ cắn nhau."

" Ý nàng là...?" Hạ Lan Tích Vũ kinh ngạc.

" Ta nghe nói Đại hoàng tử và ngũ hoàng tử đều đang chiêu hiền, trong tay ta đang có một vài người nên thuận tiện sắp xếp một chút. Lại nói ngũ hoàng tử hữu dũng vô mưu chủ yếu đều là nhờ vào hoàng hậu Liễu Ninh Uyên, vừa vặn đưa một vài mưu sĩ trong Thiên Hải Lâu tới chắc chắn không làm ả thất vọng." Giọng nói nàng bình bình, lạnh lẽo. Thiên Hải Lâu mặc dù là tổ chức giang hồ nhưng chiêu không ít danh nhân ẩn sĩ, đối với việc khuấy đảo thế này bọn họ cảm thấy rất mới mẻ.

Hạ Lan Tích Vũ nhủ mảy, nắm chặt tay Tư Nguyệt lo lắng nói : " Liễu Ninh Uyên kia rất đa nghi."

Nàng khẽ cười để cho hắn an tâm : " Dù đa nghi cách mấy cũng chỉ là bụng dạ đàn bà. Thuận tiện đưa vài vũ cơ vào cung là được." Nếu Hạ Lan Tích Vũ đã là nam nhân của nàng, nàng tuyệt đối không để những kẻ coi thường hắn được sống tốt !

Lúc này Hạ Lan Tích Vũ mới gật đầu, nở một nụ cười : " Cảm ơn nàng." Chung quy hắn cứ nghĩ hắn đã không còn chấp niệm với chuyện kia nhưng khi nhắc lại hắn vẫn không thể bình tĩnh, không nghĩ nàng lại gỡ bỏ giúp hắn. Chợt hắn kinh ngạc nhìn nàng : " Lễ nào chuyện của Cửu công chúa là nàng gặt

dây ?" Hấn từng thu được tin tức chuyện này là do Lục Vương gia Vệ quốc nói với Vệ Y Tuyết nhưng Lục Vương gia lại một lòng muốn gả cho Tư Nguyệt, vậy thì chuyện này hết thấy là do nàng muốn thành toàn nguyện vọng của Thái tử Vệ quốc sao ?

Tư Nguyệt hiển nhiên biết hấn đang nghĩ gì, lắc lắc đầu : " Huynh đừng nghĩ nhiều. Vốn dĩ ta chỉ muốn cho Vệ Tử Minh một cơ hội nhưng nếu hấn đã lựa chọn, ta chỉ có thể thuận nước đẩy thuyền, một mũi tên bắn ba con chim." Vệ Tử Lăng gả cho nàng mà Vệ Tử Minh cưới được Cửu công chúa Thương Long quốc sẽ củng cố thêm quyền lực, ngôi vị kia đã là vật nằm trong tay hấn.

" Ta hiểu." Hạ Lan Tích Vũ nắm bàn tay mềm mại của nàng, nháy mắt đầu óc bay xa, mang tai càng lúc càng hồng.

Nàng nhìn hấn không nhìn được muốn trêu ghẹo nhưng cuối cùng đành thờ dài : " Các người cũng nên lăn xuống đây rồi đây !"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Bí Thuật Khu Linh Chi Tình

Tức thì cửa phòng bật ra, bốn nam nhân tuấn mỹ trác tuyệt xuất hiện, mỗi người một vẻ mặt.

Hạ Trác nhàn nhã bước vào, mỉm cười với Hạ Lan Tích Vũ : " Tích Vũ, lâu không gặp người vẫn khỏe chứ ? Chuyện bên kia giải quyết thế nào rồi ?"

" Đã xong." Hạ Lan Tích Vũ xưa nay ít giao tiếp với người khác nên khuôn mặt có chút lạnh nhạt song Hạ Trác là nam nhân thân tín bên cạnh Tư Nguyệt, đối với hấn cũng khá thân quen nên thanh âm Hạ Lan Tích Vũ xem như ôn hòa.

Tư Nguyệt nhìn ba người còn lại đang đánh giá Hạ Lan Tích Vũ thì quay trở lại ghé quý phi phía sau án thư : " Các huynh ngồi đi."

Từ Giai Âu Thần đi đến trước mặt Hạ Lan Tích Vũ, thoát nhìn là bộ dáng ôn nhuận hiền lành : " Chào Trầm hộ pháp, ta là Từ Giai Âu Thần."

Hạ Lan Tích Vũ gật gật đầu, hữu lễ đáp : " Từ Giai trang chủ, ta gọi là Hạ Lan Tích Vũ, không cần khách khí." Hấn mặc dù đã lâu không trở về nhưng bất kỳ thông tin nào ở Thiên Hải Lâu hấn đều nắm rõ. Đối với việc Trang chủ Từ Giai son trang muốn trở thành phu thị của nàng hấn không quá bất ngờ, nàng một thân quân lâm thiên hạ tất nhiên người bên cạnh đều không thể tầm thường.

Tư Nguyệt đợi mấy nam nhân đều an vị mới mở miệng, giọng nói mang theo bá khí khó cưỡng : " Ta tin các huynh trong lòng đều biết rõ thân thế lẫn nhau, ta cũng không nói nhiều. Ta biết mỗi người các huynh đều là thiên kiêu chi tử, nếu đồng ý gả cho ta làm phu thị khó tránh sẽ ủy khuất. Vì vậy ta muốn hỏi các huynh một lần nữa, các huynh hãy suy nghĩ cho kỹ, nếu không muốn ta liên không thể cưỡng ép." Mỗi người bọn hấn đều có một vị trí trong lòng nàng, nàng không hi vọng bọn hấn có khúc mắc.

" Không cần suy nghĩ !" Năm người đồng loạt mở miệng.

Tư Nguyệt lướt qua từng người, khẽ mỉm cười : " Từ xưa đến nay ta không tin cái gọi là yêu, thứ ta cần chính là sự tin tưởng và an toàn tuyệt đối. Mỗi người các huynh đều có vị trí khác nhau trong lòng ta nên ta mong mọi người đều có thể vui vẻ. Ta sinh tuyệt đối không để các huynh từ !" Nói ra những lời này nàng có chút bất đắc dĩ, tựa hồ như trạng phu đang dạy dỗ mấy thê thiếp trong nhà phải hòa thuận vậy.

Hạ Trác nhìn nàng một hồi lâu, cười nhẹ : " Ta đã đi theo nàng đến đây tất nhiên cả đời này đều là do nàng định." Đối với thế giới hiện đại hấn đã không còn gì nuối tiếc, nếu nàng là người nơi này vậy thì hấn "lấy gà theo gà, lấy chó theo chó".

Từ Giai Âu Thần cũng cười, đáy mắt nồng đậm tình ý : " Ta luôn luôn vui vẻ thuận theo, trừ phi có kẻ muốn gây sự." Nói xong lại liếc Hành Vân một cái.

Hành Vân hừ một tiếng, sự lạnh nhạt bình thường thoáng vơi đi mấy phần : " Ta nghe nàng." Nếu sự phụ là người cho hấn mạng sống thì chính nàng cho hấn cuộc sống chân chính. Đối với việc hai bàn tay vậy máu, hấn cứ nghĩ đời này sẽ mãi như vậy không ngờ ông trời có thể cho hấn gặp được nàng.

Hạ Lan Tích Vũ bình thần gật đầu, đáy mắt thoáng một tia đau lòng. So với tôn nghiêm của một nam nhân, việc mất đi nàng càng khiến hấn đau đớn hơn, nghĩ đến đây Hạ Lan Tích Vũ cố gắng trấn định tâm tư.

Mạc Khiết Thần từ đầu đến cuối chỉ mỉm cười, không lên tiếng.

Tư Nguyệt nhếch môi, thanh âm bớt đi vẻ âm trầm bình thường : " Được rồi, ta đã nói với Minh Nguyệt Hải ngày 20 sẽ tổ chức hôn lễ ở Vương phủ, đến lúc đó có thể ăn mừng một phen." Nàng muốn lấy thân phận Tiếu Dao Vương thú bọn họ, đơn thuần hiện tại nàng còn chưa muốn lộ mặt quá nhiều trong giang hồ.

" Được !" Bốn người Hạ Trác, Từ Giai Âu Thần, Hành Vân và Hạ Lan Tích Vũ đồng loạt nở nụ cười đáp. Mà Mạc Khiết Thần vẫn tà tứ liếc nàng, hấn tin nàng sẽ cho hấn câu trả lời.

Nói xong Tư Nguyệt cho bọn hấn giải tán chỉ để lại một mình Mạc Khiết Thần. Nam nhân này vẫn một thân hồng y như lửa đối nghịch với mái tóc trắng

như tuyết, khóe môi tươi cười vô cùng mỉa mai.

"Người thật sự muốn gả cho ta ?" Từ Nguyệt bình thần hỏi.

Mạc Khiết Thần quần một lọn tóc mai, tà tử cười : " Phải."

" Nếu ta không phải Từ Mộ Tuyết thì sao ?"

" Nàng là Từ Mộ Tuyết !"

" Nếu ta thực sự không phải ?"

"Không thể !"

" Ta nói là nếu !" Nàng nhướn mày nhìn sâu vào đôi mắt hoa đào màu trắng bạc, lạnh giọng nói.

Mạc Khiết Thần nhếch môi mỉa mai : " Nếu như vậy ta liền giết chết Từ Mộ Tuyết thật sự, như vậy không ai biết nàng là kẻ giả mạo." Đáy mắt hắc lóe lên tia sáng lạnh lẽo, cười như không cười.

Nàng hơi giật mình, đôi phượng mi sâu như giếng cổ khẽ lay động. Nàng lại hỏi : " Ta sẽ thú phụ lập thị, người tại sao phải uy khuất chính mình như vậy ?"

Hắn bật dậy, ánh trắng bạc chiếu qua mái tóc trắng xóa tựa như phát sáng, giọng nói ba phần nghiêm túc, ba phần bi thương, ba phần tình ý : " Ta không ủy khuất. Ta muốn chính là nàng."

Nàng thờ dãi, không nói gì. Hắn và nàng quen biết không lâu, nếu vì thân phận Từ Mộ Tuyết, vì một lời hứa của người khác mà phải chấp thuận ở bên nhau, nàng thực sự không làm được.

Mạc Khiết Thần im lặng một hồi bỗng chốc lên tiếng mang theo sự bi thương dai dẳng, thốt lên ba từ : " Nam Cung Viễn." Đôi con ngươi màu bạc tựa như trong suốt in đậm hình bóng của nàng, ba ngàn sợi tóc như mực, da trắng như tuyết, khuôn mặt kiêu diễm tựa thiên tiên khiến hắn chỉ muốn hung hăng ôm lấy nàng, chỉ như vậy mới có thể trấn an được lòng hắn.

Ba chữ này như một quyền nện vào lòng Từ Nguyệt, nàng nhướn mày, đôi mắt dâng lên hàn khí lạnh lẽo thấu tim : " Người là ai ?" Từ khi đến nơi này nàng chưa hề nói với ai về quá khứ vậy thì một Mạc Khiết Thần quen biết chưa đến ba ngày làm sao biết được ?

Mạc Khiết Thần vẫn lẳng lặng nhìn nàng, hắc rử mi, nở một nụ cười không rõ là bi thương hay sung sướng : " Ta là tộc trưởng Bách Vân tộc, mỗi đời tộc trưởng đều truyền xuống một bí thuật gọi là "Khu Linh Chi Tinh" giúp người thi thuật có thể nhìn thấy hình ảnh đối tượng tương lai của họ..." Giọng nói hắn càng lúc càng nhẹ, tựa như đang chìm đắm trong quá khứ.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng là khi nàng tròn một tháng tuổi, hắn nhìn tiểu oa nhi trắng trẻo, xinh đẹp có màu tóc và màu mắt giống hắn, hắn rất thích thú còn trêu ghẹo làm nàng cười khanh khách. Biểu cô thấy hắn như vậy mới hỏi hắn có thích nàng không, hắn liền đáp rất thích, cũng từ hôm đó vận mệnh của hắn và nàng đã gộp chung một chỗ, hắn lấy danh dự tộc trưởng kế nhiệm Bách Vân tộc thề suốt đời phải bảo hộ nàng thể nhưng...người tính không bằng trời tính.

Năm tám tuổi hắn cầu lão gia gia suốt một ngày một đêm mới được lão gia gia chấp thuận mang theo hắn tiến lên Vu Lĩnh Sơn cứu Hồ tộc, nào ngờ đại quân Bách Vân gặp phải bão tuyết suốt một tháng không thể thoát thân. Đến khi lão gia gia và hắn vượt qua được con bão thì trận chiến đã kết thúc, Hồ tộc diệt vong, hắn cũng không thể cứu được nàng. Từ lúc đó hắn luôn tự trách, trong mơ vẫn nghe tiếng nàng oa oa khóc, còn nghe tiếng nàng gọi tên hắn, hắn biết đó là ảo giác nhưng vẫn không thể thoát khỏi.

Lần thứ sáu hắn bị tẩu hỏa nhập ma là vào đêm trăng tròn năm hắn mười sáu tuổi, sau khi ổn định lại tinh thần hắn đi vào phía sau hàn đàm, nơi mà chỉ có tộc trưởng các đời mới biết được. Nhìn mặt giếng cổ trong trẻo lạnh lùng dưới ánh trăng, hắn không kiềm được nhớ đến nàng, khao khát muốn tìm thấy nàng, hắn đã sử dụng bí thuật "Khu Linh Chi Tinh".

Hắn rạch một đường lên cổ tay, trăng tròn vành vạnh chiếu xuống khiến những giọt máu kia như phát sáng, xinh đẹp lạ thường. Mặt giếng cổ như khuấy động, thanh âm đục chú thuật của hắn rất nhỏ vang lên giữa đêm đen tựa như một câu ma chú khiến tâm hắn dần dần bình tĩnh đến khi hắn mở mắt ra, mặt giếng cổ đã biến thành màu đỏ, máu trên cánh tay vẫn không ngừng tuôn ra, hình ảnh một nữ hài tử chậm rãi xuất hiện.

Nữ hài tử tám tuổi, mái tóc đen nhánh xõa xuống thắt lưng, một đôi mắt phượng tinh xảo cùng đôi con ngươi màu xám tro diễm tĩnh, khuôn mặt không còn vẻ non nớt của một nữ hài tử mà là sự lạnh lùng thấu tim, chỉ cần quét mắt cũng khiến người ta run sợ. Nàng mặc y phục hắn không rõ, ở trong hoàn cảnh xa lạ nhưng hắn vừa nhìn đã biết, đích thực là nàng...Cho dù nàng không còn mái tóc trắng như tuyết, không còn bạc màu hắn vẫn nhận ra nàng...Đó là cảm giác vừa đau đớn vừa vui sướng khiến hắn vô thức mà hăm sâu.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Phượng Lâm Tỉnh Dạ

Hắn ngắm nàng cả đêm mặc cho máu chảy đến cạn, ngã gục xuống trước mặt giếng cổ. Mấy ngày sau đó hắn đều đến đó thi pháp nhưng không được lúc này hắn mới biết chỉ có trăng tròn hàng tháng mới có thể sử dụng bí thuật "Khu Linh Chi Tinh", cũng từ đó hắn ngoại trừ luyện công đều vô thức mong chờ đến ngày 15 hàng tháng.

Hắn theo dõi nàng tám năm, nàng từ một tiểu hài tử biến thành một đại cô nương trong trẻo như ngọc, vô cùng xinh đẹp. Tuy hắn không biết nàng đang sống ở đâu, nơi ở trong mặt giếng cổ là nơi nào, hắn vẫn ôm hi vọng, hi vọng một ngày nào đó sẽ gặp được nàng.

Trong mặt giếng cổ luôn có hai nam tử một vận hắc y, một vận bạch y thủ hộ bên nàng, những lần nhìn thấy bọn họ bảo vệ nàng thoát khỏi nguy hiểm hắn vừa vui mừng vừa ghen tỵ, trong lòng khó chịu như bị ai đó hung hăng mà nhéo, hắn biết hắn đã yêu nàng.

Hắn cứ như vậy cho tới mấy tháng trước, nhìn nàng cùng hai nam tử kia rơi xuống vực, tâm hắn vô cùng đau đớn. Thời điểm nàng rơi xuống, mặt giếng cổ lung lay, cột nước bùng lên, một cỗ thanh âm lạnh lẽo như băng mang theo sâu thẳm oán hận thốt lên ba chữ : "Nam Cung Viễn !" Tức thì mặt giếng cổ lập tức đóng băng cũng từ hôm đó hắn không còn nhìn thấy nàng.

Hắn vừa hốt hoảng vừa điên cuồng lại ần ần mừng rỡ. Hắn biết nàng bị một căn bệnh lạ, hắn xem qua vô số sách cổ mới dám khẳng định trong cơ thể nàng có Hồn Băng Châu. Châu long hàn khí ngút trời, người đời chỉ biết có được nó sẽ có được thiên hạ nhưng không ai biết rằng, Hồn Băng Châu còn có khả năng đảo lộn thời không..

Hắn nhìn nàng, khẽ mỉm cười, nụ cười như gió xuân, như mây tan mưa tạnh thấm sâu vào lòng người : " Ta không cần biết nàng là Tư Nguyệt hay Tư Mộ Tuyết, ta chỉ biết người ta cần chính là nàng." Tám năm đằng vật cùng với tám năm chờ đợi đã đủ để hắn biết lòng của mình rồi.

Tư Nguyệt im lặng thật lâu, đôi phượng mi sâu hun hút không rõ tiêu cự. Nàng có giác quan rất nhạy, từ năm tám tuổi luôn cảm thấy có một ánh mắt theo dõi mình nhưng phòng hộ xung quanh đừng nói là người, cho dù một con ruồi cũng chui không lọt nên nàng chỉ cảm thấy bản thân đa nghi. Cho tới một lần nàng bị thương nặng, cảm giác như có ai đó chạm vào má nàng, lạnh lạnh kèm theo bi thương dai dẳng khiến nàng sợ hãi. Từ đó nàng cũng để mặc cảm giác ấy, giống như đã quen với nó. Giọng nàng nhàn nhạt, không rõ vui buồn : " Người thực sự muốn theo ta ?"

Mạc Khiết Thần gật đầu, bạc môi cong lên thành một nụ cười xinh đẹp : " Đời này ta chỉ theo nàng."

Nhìn ánh mắt Mạc Khiết Thần nàng lại nhớ đến cảm giác quen thuộc kia, nàng gật đầu : " Được rồi, người trước về nghỉ ngơi sau đó đi nói với lão gia gia." Nàng không phải gỗ đá, trước kia nàng có quá nhiều chấp nhất, hiện tại chỉ muốn trả thù dứt nợ rồi an an ổn ổn mà vui vẻ thôi.

" Lão gia gia đã sớm biết rồi, ngày 20 ta sẽ theo nàng vào cửa." Mạc Khiết Thần trực tiếp nói.

Nàng đành gật đầu : " Được."

Sáng hôm sau Phượng Lâm tỉnh dậy, Tư Nguyệt lập tức đến tìm nàng ta. Mặc dù chưa tới ba ngày nhưng khí sắc Phượng Lâm rất kém, môi trắng bệch, đôi mắt hạnh cũng mất đi vẻ linh hoạt như trước khiến Tư Nguyệt có chút đau lòng, nàng nói : " Người cảm thấy thân thể thế nào rồi ? Có muốn ăn gì hay không ?"

Phượng Lâm thấy Tư Nguyệt đến lập tức nước mắt lưng tròng : " A Thiên, ta sai rồi. Chỉ tại ta không nghe lời người nên sự việc mới trở nên như vậy..." Thời điểm tỉnh dậy Phượng Trầm đã kể nàng nghe tình hình ba ngày qua, nàng thực sự rất hối hận.

Trước đó không phải Tư Nguyệt không muốn xử lý Định Vương chỉ là Phượng Lâm ngăn cản, Tư Nguyệt cũng không muốn cứng rắn ép buộc nên Định Vương mới có cơ hội lật mình. Nàng lau nước mắt trên khuôn mặt tái nhợt của Phượng Lâm, nhẹ giọng : " Người biết là tốt rồi, người nên nhớ người là vua một nước, có tình là tốt nhưng không thể gặp chuyện lại một mất một còn, như vậy triều đình sớm muộn cũng sẽ mục nát." Đối với nàng mà nói, Định Vương chỉ là một con cờ để nàng dạy Phượng Lâm biết cách cư xử của một quân vương, dĩ nhiên nàng không thể nói ra.

Phượng Lâm nhìn Tư Nguyệt, lo lắng nói : " Quân lính của Định Vương có phải rất đông không ?"

Tư Nguyệt lắc đầu, khẽ cười : " Viện quân của nàng ta ở Liễu Hàm đã bị giết sạch, hiện tại chỉ còn 5 vạn quân đóng ở gần kinh thành. Ngày mai Mạc Thương cùng Sơ tướng quân dẫn binh về sẽ lập tức tiêu diệt, người không cần lo lắng."

Phượng Lâm cắn cắn môi : " Ta là một hoàng đế vô dụng !" Trước kia là hoàng huynh bảo vệ, bây giờ là A Thiên, nàng cảm thấy mình thực không xứng làm một hoàng đế.

Tư Nguyệt vỗ vỗ vai Phượng Lâm, đôi phượng mi cũng bớt đi vẻ lạnh nhạt thường ngày : " Người là thân chân mệnh thiên tử, tốt nhất không nên xem thường chính mình. Ở bên cạnh người còn có ta và Trầm Vương, người chỉ cần cố gắng học hỏi nhiều một chút sau này ắt sẽ khiến người đời tin phục." Đối với Tư Nguyệt mà nói, nàng tin tưởng bạo quân sẽ trị vì đất nước tốt hơn một hiền quân thế nhưng muốn Phượng Lâm trở thành bạo quân, nàng không nghĩ tới cũng không muốn nghĩ tới. Đã vậy Phượng Lâm cứ làm một hiền quân, Tư Nguyệt nàng làm bạo vương cũng không tệ.

Phượng Lâm được Tư Nguyệt an ủi dần dần bình tĩnh, lại hỏi : " A Thiên, đây là ở đâu ?"

" Nơi này là biệt viện bên ngoài cửa ta, người trước nghỉ ngơi cho tốt đợi ngày mai sẽ theo ta tiến vào kinh thành." Nàng không muốn nói cho Phượng Lâm biết nơi này là Thiên Hải Lâu, nàng tin Phượng Trầm cũng sẽ không mở miệng.

Phượng Lâm gật đầu lại nhìn Phượng Trầm đang ngồi bên ghế, trong lòng có một tính toán nho nhỏ. Nàng biết hoàng huynh ái mộ A Thiên, tuy A Thiên luôn đối xử tốt với nàng nhưng nàng vẫn hi vọng hoàng huynh có thể gả cho nàng ta, như vậy cả hai sẽ thân càng thêm thân. Nàng cười ngọt ngào với Phượng Trầm : " Hoàng huynh, ta muốn ăn bánh hoa hồng do huynh làm !"

Phượng Trầm tuy là nam tử nhưng sinh ra ở đất nước nữ tôn nên gia chánh rất tốt, hẳn đầu lòng muối muối nên khẽ cười, nụ cười ấm áp : " Được, ta đi làm cho muối."

Mất hạnh đảo một vòng : " A Thiên, ta muốn nghỉ một chút. Ngươi giúp hoàng huynh làm bánh đi, ta còn chưa thưởng thức tài nghệ của ngươi đâu !"

Tư Nguyệt nhủ nhủ mảy, quay đầu nhìn Phượng Trầm. Phượng Trầm làm sao không biết được ý đồ của muối muối, do dự nhưng vẫn gật đầu : " Tiêu Vương, nàng giúp ta một chút."

" Được." Tư Nguyệt bất đắc dĩ cười với Phượng Lâm, " Ngươi ở đây nghỉ ngơi đi." Sau đó nàng đi theo Phượng Trầm về phía phòng bếp.

Mỗi viện ở nơi này đều có một phòng bếp nhỏ, Phượng Trầm tay nghề lưu loát, tất cả các công đoạn đều tự mình làm chỉ để Tư Nguyệt đứng một bên nhìn. Tư Nguyệt vốn có hứng thú nhưng nàng trời sinh thông thiên, bất kỳ chuyện gì nam tử làm được nàng đều có thể, nữ tử làm được dĩ nhiên không làm khó nàng chỉ duy nấu ăn là không được.

Phượng Trầm thấy nàng loay hoay liền mỉm cười : " Nàng ngồi bên đó đi, để ta làm là được rồi." Hắn chỉ chiếc ghế gần cửa phòng bếp.

Tư Nguyệt bị bột mì bám lem trên mặt cũng không so đo nữa, trực tiếp ngồi xuống nhìn Phượng Trầm làm bánh. Bình thường nàng đều không muốn có ý nghĩ với hắn nên chưa bao giờ nhìn kỹ, bây giờ mới thấy Phượng Trầm thoát nhìn rất khác với Phượng Lâm, hắn có một đôi mắt phượng đuôi xéch tỉnh xảo, một sợi tóc mai rũ xuống dính bột mì phất phơ theo động tác của hắn cũng không làm đáng vẻ kia trở nên tầm thường mà rất ưu nhã. Làn da trắng nõn cùng với bạc môi đang nhếch lên một độ cong khó thấy khiến hắn càng trở nên tuấn mỹ.

Phượng Trầm cảm nhận được ánh mắt của nàng, không tự chủ được mà vành tai đỏ ửng. Hắn đối với vạn vật đều vô cảm chỉ có ở trước mặt nàng hắn mới không khống chế được cảm xúc !

Bất giác Tư Nguyệt nhớ đến nụ hôn hôm đó, cả người liền trở nên nóng rực. Từ lúc nàng đột phá lên tầng thứ 9 Bắc Minh Thần Công cảm xúc rất khác thường, rất dễ xúc động. Theo trường phái hành động, nàng đứng dậy đi đến bên người Phượng Trầm. Hắn giật mình quay đầu nhìn nàng thì thấy môi nàng đã kề sát, khuôn mặt xinh đẹp nhiễm một tầng hồng lung khiến hắn không tự chủ được để mặc cho nàng áp tới.

Nàng chưa từng sử dụng bất kỳ loại son phấn hay hương liệu nào nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được sự ngọt ngào xen lẫn mùi hương dịu nhẹ trên người nàng. Môi anh đào ẩm ướt, mềm mại hút chặt lấy bạc môi, nàng dùng lưỡi thăm dò tiến vào, môi không ngừng mút lấy đầu lưỡi Phượng Trầm, mút đến tê liệt.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Đoạt

Bạc mâu như dâng lên một tầng hơi nước, hồng lung nhìn Phượng Trầm. Trên người hắn luôn có hương trúc nhàn nhạt khiến người khác cảm thấy thoải mái lạ kỳ. Môi anh đào đỏ như máu, không ngừng tham lam hút lấy sự ngọt ngào của Phượng Trầm.

Phượng Trầm mới đầu là kinh ngạc sau đó là đau đớn cuối cùng mặc kệ tất cả. Cả hai quần quýt nhau đến khi không thở nổi mới buông ra, khuôn mặt nàng lúc này không còn vẻ lạnh lẽo mà thay vào đó là sự yêu kiều, kinh diễm tột độ.

" Lâu chủ, Mạc Thương đại nhân đã dẫn đại quân về tới, hiện đang hạ doanh trại cách kinh thành 20 dặm " Ám vệ từ đâu vọt tới quỳ xuống trước cửa phòng bếp.

Tư Nguyệt thu liễm lại hơi thở, nhàn nhạt nói, thanh âm khàn khàn mị hoặc : " Được, báo với Hạ Trác chuẩn bị, ta lập tức đi đến đó." Nàng quay lại nhìn Phượng Trầm một cái, không biết nói gì cho phải.

" Nàng đi đến đó trước đi, ngày mai A Đậu khỏe hẳn ta sẽ đưa nàng tới." Hắn cố gắng áp chế sự rối loạn trong lòng, dịu dàng nói với nàng.

Tư Nguyệt gật đầu : " Ta đi trước." Nói xong liền rời đi, không hiểu sao bước hơn chục bước nàng quay lại nhìn hắn thấy hắn vẫn nhìn theo nàng, hai mắt chạm nhau, lòng càng loạn.

Phượng Trầm mỉm môi, đợi nàng đi thật xa mới đưa tay mân mê bạc môi đỏ au, từng ngón tay thon dài tê rần. Hắn không thích nữ nhân tam phu tứ thi, ghét nhất nữ tử đa tâm, thế nhưng hắn lại không thể ngăn bản thân động tâm với nàng, tham luyến nàng. Lẽ nào hắn thực sự phải chấp nhận kiếp số này ?

" Vương !" Một bóng đen từ góc khuất lao ra, cung kính quỳ dưới chân Phượng Trầm.

" Chuyện gì ?" Phụng Trầm lạnh nhạt hỏi.

" Thám tử điều tra được Định Vương có qua lại với Từ Giai son trang, chỉ sợ Thụy nỡ nhân kia..." Hắc y nhân chần chừ.

" Từ Giai son trang ?" Phụng Trầm nghi hoặc, " Người tiếp tục điều tra. Còn nữa, phái ảnh vệ đến Vệ quốc tìm hiểu tại sao Vệ Từ Lăng lại muốn gả cho Tiêu Dao Vương." Hắc mập máy môi một hồi mới nói ra.

Hắc y nhân ngược lên nhìn Phụng Trầm, dăm chiêu một lúc, nói : " Vương, nếu ngài đã thích nàng tại sao không đoạt ?"

"Đoạt ?" Phụng Trầm giật mình. Hắc sống ở đất nước nữ tôn gần mười lăm năm, cho dù đã bốn ba qua bao nhiêu nước khác thì trong đầu vẫn ăn sâu đạo lý nữ tôn nam ti. Hắc luôn nghĩ nàng đã có phu thê, hắc không muốn phải cùng nam nhân khác chia sẻ nàng nhưng chưa bao giờ hắc dám nghĩ hắc sẽ đoạt được nàng để trở thành nam nhân duy nhất của nàng.

Hắc y nhân đầy ngạo khí : " Hoàng thượng hiện này chỉ là khúc gỗ mục không thể đeo chi bằng Vương bức nàng trao lại hoàng vị sau đó sáp nhập với Đông Lăng, như vậy Tiêu Dao Vương kia có là gì ?"

Phụt !

Phụng Trầm khảy tay, một luồng nội lực đánh thẳng vào ngực hắc y nhân làm hắc phun ra mấy ngụm máu. Phụng Trầm không liếc hắc, ánh mắt lạnh như băng : " Người tốt nhất nên từ bỏ ý tưởng đó đi nếu không đừng trách cô (cách xưng hô giống như "trẫm" của hoàng đế) !"

Hắc y nhân vội vã cúi đầu nhưng vẫn không phục nói : " Vương, lẽ nào ngài thật sự đã xem rằng nàng là thân muội muội của ngài ? Năm đó nếu không phải Phụng Khâu bi ối lấy Vương uy hiếp thì Thanh Loan quốc đã trở thành vật trong túi của Đông Lăng chúng ta !"

Phụng Trầm khẽ nhắm mắt, khuôn mặt thanh tao tuấn dật nhiễm một tầng bi thương : " Năm đó loạn lạc nhưng không phải Đông Lăng vẫn còn hay sao ? Người hà tất gì phải chấp nhất như vậy ?"

" Lẽ nào Vương muốn Đông Lăng cả đời phải cúi đầu trước Thanh Loan quốc ?" Hắc y nhân quật cường nói, " Vương thật sự muốn mãi mãi giấu kín thân phận như vậy sao ? Đến nay người Đông Lăng quốc còn không biết Vương của bọn họ là ai ! Ngài thật sự muốn như vậy mãi sao ?"

Phụng Trầm im lặng thật lâu cuối cùng nói : " Ân oán là Phụng Khâu gây nên, người chết rồi cũng như mây gió mà thôi, Phụng Lâm vốn dĩ vô tội không nên áp đặt thù hận lên người nàng. Hiện tại Thanh Loan quốc còn có Tiêu Dao Vương, người tốt nhất không nên manh động."

Hắc y nhân không đồng ý : " Tiêu Dao Vương dù sao cũng chỉ là một nữ nhân, nếu ngài thu phục được nàng ta không phải sẽ càng có lợi sao ? Chưa kể...trong tay nàng ta còn có Thiên Hải Lâu rất có ích cho Vương."

Phụng Trầm cau mày, giọng nói âm trầm : " Người nếu tính kế nàng thì mạng đầu đến gặp cô !" Hắc nhớ đến nụ hôn của nàng, đáy lòng rung lên mãnh liệt. Đoạt nàng ? Hắc có thể không ?

Hắc y nhân biết Phụng Trầm đã thật sự tức giận, khuôn mặt biến sắc, cúi đầu không nói.

"Được rồi, người lui đi." Phụng Trầm không kiên nhẫn phát tay.

Hắc y nhân "ạ" một tiếng rồi lách mình biến mất chỉ để lại mấy vệt máu trên sàn xem như dấu hiệu hắc đã từng đến đây. Phụng Trầm trầm ngâm nhìn ra bên ngoài, tay vẫn mân mê bạc môi bóng nhuận.

Bên này Tư Nguyệt và Hạ Trắc cười ngựa đến doanh trại nơi Mạc Thương và Sơ Tướng quân đóng quân. Mạc Thương bốn ba hơn một ngày một đêm tóc tai phờ phạc, tóc đen rũ trước gió xao động lạ thường. Mây kiếm bình thân, lạnh lùng, khuôn mặt tuấn mỹ như điêu. Hắc vẫn vận hắc bào, bên ngoài khoác một lớp giáp đen sừng sững như một góc bạch dương, hiển ngang lẫm liệt, phong thái cương thương trác tuyệt.

Tư Nguyệt nhảy xuống ngựa, đi đến vỗ lên vai hắc : " Vất vả cho huynh." Nàng mỉm cười, nụ cười như hoa khai trước gió.

Mạc Thương nhàn nhạt nói : " Không vất vả." Mười năm nay những gì hắc làm tất cả đều vì nàng, cho dù vất vả hơn chỉ cần nàng mỉm cười là hắc sẽ không còn chút mệt mỏi nào cả.

Sơ Tướng quân lúc này mới chạy tới, hành lễ xong lập tức hỏi : " Tiêu Dao Vương, hoàng thượng không sao chứ ?"

" Không sao, độc đã được giải. Hiện tại đang nghỉ ngơi ở biệt viện của bốn vương, ngày mai Trầm Vương sẽ hộ tống hoàng thượng đến đây cùng chúng ta vào thành." Nàng khẽ cười. Sơ Tướng quân tuy lỗ năng nhưng là người trung nghĩa, rất thích hợp ở bên cạnh Phụng Lâm.

Khuôn mặt Sơ Tướng quân hơi giãn ra, gật gật đầu : " Vậy thì tốt rồi, không ngờ Định Vương lại có dã tâm như vậy, nếu không phải nhờ Tiêu Dao Vương ta e Thanh Loan quốc sẽ đại loạn." Tuy bà ta trung thành với Phụng Lâm nhưng tuyệt không phải người dui mù, Phụng Lâm hiện tại chẳng khác nào cái bao có, nhờ có Tiêu Dao Vương nhiều lần hóa giải thành lãnh nếu không hoàng vị sớm đã rơi vào tay người khác.

Tư Nguyệt nói : " Là chuyện bốn vương nên làm thôi. Định Vương mặc dù chỉ còn 5 vạn quân nhưng cũng không phải dễ đối phó, Sơ Tướng quân ngày mai nên cẩn thận một chút."

" Tiêu Dao Vương cũng vậy." Sơ Tướng quân gật đầu.

Hạ Trác liếc nhìn Mạc Thương lạnh lùng đứng bên cạnh, không nhìn được nói : " Mạc Thương, nàng vừa mới thu thêm một nam nhân yêu nghiệt gọi là Mạc Khiết Thần, người này còn là biểu cả của nàng." Tuy nói hần không để ý nàng có bao nhiêu nam nhân nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu, dĩ nhiên muốn Mạc Thương "chia sẻ" sự khó chịu đó rồi.

Mạc Thương lạnh lẽo nhìn Hạ Trác một cái, không để ý tới câu khiêu khích phía trước chỉ hỏi : " Biểu cả ? "

Hạ Trác gật đầu, chiếc bạch phiến của hần đã bị Từ Giai Âu Thần đoạt lấy nên tay trống trải có chút không quen : " Thân thể nàng đã được xác nhận, nàng thực sự là người ở nơi này, chính là nữ nhi của tộc trưởng Hồ tộc bị diệt tộc cách đây mười sáu năm."

Mạc Thương đã từng suy đoán tới kết quả này nhưng không ngờ lại nhanh như vậy đã xác định được. Nàng là người ở đâu thì có gì quan trọng. Hần vẫn sẽ theo nàng, bảo hộ nàng. Mạc Thương không để tâm đến Hạ Trác : " Vậy sao ? "

Hạ Trác nhú nhú mày, cười tủm tỉm : " Lễ nào người thật sự rộng lượng như vậy ? Rất có phong phạm chính thất a ! " Mặc dù đã quen biết Mạc Thương gần mười năm nhưng hần vẫn không thể hiểu rõ suy nghĩ của nam nhân này. Hần cảm thấy Mạc Thương chính là một khối băng, ngoại trừ giết người và yêu nàng thì chẳng còn biết làm cái gì khác !

" Hóa ra người đang ghen." Mạc Thương tỏ vẻ hiểu ra, lạnh nhạt liếc Hạ Trác.

Hạ Trác ho một tiếng, mạnh miệng đáp : " Lễ nào người không ghen ? "

Mạc Thương bỗng nói một câu không rõ đầu đuôi : " Ở hiện đại chuyện đụng chạm sờ sờ nhau hay gọi là gì ? "

Hạ Trác không hiểu tại sao Mạc Thương hỏi vậy, sờ sờ cảm nói : " Là ăn đậu hũ."

Mạc Thương gật đầu, xoay người rồi đi bỏ lại một câu : " Ta ăn đậu hũ của nàng cũng gần mười năm rồi, vốn định nhường người một ít không ngờ lại xuất hiện nhiều người như vậy, đáng tiếc..." Tức thì đã thấy Mạc Thương đi theo Từ Nguyệt vào lều của Sơ Tướng quân.

Hạ Trác lẳng lặng đứng đó, không hiểu sao hần cảm thấy Mạc Thương không lạnh lùng như vẻ ngoài kia.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: 9 năm 10 tháng lẻ 1 ngày

Sơ Tướng quân là người đam mê binh pháp, nửa tháng trước Từ Nguyệt đã tự tay chép ra một quyển binh pháp Tôn Tử đem tặng cho bà ta khiến ngày ngày bà đều muốn chạy tới vương phủ đổi âm trao đổi. Nay tuy trước mắt có Định Vương tạo phản nhưng xét cho cùng chỉ có 5 vạn quân thực sự không đáng để Từ Nguyệt và Sơ Tướng quân để vào trong mắt vì vậy Sơ tướng quân lại quán lấy Từ Nguyệt nghiên cứu binh pháp.

Thời điểm Mạc Thương đem quân trở về nhiều lần bị tập kích, mặc dù không có thương tích đáng ngại nhưng rất mệt mỏi nên hần và Từ Nguyệt đến lều của Sơ Tướng quân một hồi liền trở về lều nghỉ ngơi, để lại Từ Nguyệt và Sơ Tướng quân đàm luận.

Sơ Tướng quân là năng phụ (phụ nữ lỗ mãng) tinh lực dồi dào một lần đàm luận là hơn nửa ngày mãi đến khi trời thật tối mới thả Từ Nguyệt, chỉ hận không thể bàn luận xuyên đêm.

Lều của nàng ngay cạnh lều Hạ Trác và Mạc Thương, lúc đi ngang qua lều của Hạ Trác thì thấy bên trong còn sáng đèn, nàng vén tấm vải bố ngăn ở cửa lên thì thấy Hạ Trác đang ngồi xem sổ sách, bộ dạng rất nghiêm túc : " Huỳnh chưa ngủ ? "

Hạ Trác khoác một chiếc áo bào màu trắng bên ngoài, trung y bên trong buộc rất lỏng để lộ ra bờ ngực trắng muốt, đầy tinh tế : " Ta đang xem sổ sách Hạ Lan Tích Vũ đem về. Sơ Tướng quân chịu thả nàng về rồi sao ? " Hần câu môi cười.

Từ Nguyệt đi đến ngồi bên cạnh hần, tùy tiện cầm lấy một quyển thư chi : " Sơ Tướng quân là người có tài, nhiệt huyết không tệ." Nàng lật lật mấy trang, khẽ kinh ngạc : " Sinh ý dường như rất tốt ? " Lúc Hạ Lan Tích Vũ nói muốn đến Thương Long quốc mở ra giao thương nàng chỉ nghĩ hần muốn giải quyết chuyện riêng nào ngờ việc làm ăn ở đó lại phát triển tốt đến vậy.

Hạ Trác rút một tấm bản đồ da dê từ trong một quyển sổ lớn đặt lên bàn, vuốt vuốt cảm nói : " Không nói đến mấy phường tơ tụa, châu báu, cơ hồ buôn bán vũ khí, lương thảo ở đó dường như rất tốt. Thương Long quốc trái có Thanh Loan, phải có Tàn quốc, xung quanh là các tiểu quốc vô cùng hiếu chiến, chính là nơi thích hợp để phát triển." Sau đó hần chỉ vào mấy chấm đỏ trên bản đồ da dê, chính là nơi tập trung các phường buôn bán của Thiên Hải Lâu. Không chỉ có ở Thương Long quốc mà còn có các Tiểu quốc lân cận.

Từ Nguyệt nhìn mấy chấm đỏ trên bản đồ, nhàn nhạt cười : " Huỳnh đem Khiếu Vân ở Quy Hải Sơn và Minh Nguyệt Hải đến Thương Long quốc tiếp quản một chuyến, đồng thời thỏa thuận buôn bán vũ khí, lương thảo với càng nhiều tiểu quốc càng tốt. Tốt nhất là khiến Thương Long quốc loạn thành một đoàn."

Hạ Trác ngưng ngưng mi, gật đầu : " Bất quá Minh Nguyệt Hải quản lý sổ sách Thiên Hải Lâu như đã quen, Hàn Dực lại ở Tàn quốc, nếu để Minh Nguyệt Hải đi cơ hồ không tốt lắm." Mặc dù Thiên Hải Lâu có Tư Không Hạ nhưng đạo này ba lão nhân Lạc Thanh Dương, Cổ Phi và Tư Không Hạ như đã muốn gác tay hưởng thụ, bây giờ kêu ông ra mặt sợ là khó tiếp quản được.

" Không sao, Hạ Lan Tích Vũ đã về, huynh trước cùng hắn thay Minh Nguyệt Hải tính toán sổ sách. Cho Tư Thiên đi theo Minh Nguyệt Hải lại để Hạ Lan Tích Vũ bổ trí thêm một ít người của hắn, Thương Long quốc hiện nay không khác gì long đàm hồ huyết, vẫn nên chú ý." Tư Nguyệt phát tay, " Lấy cho ta bản đồ ngũ quốc."

Hạ Trác đi tới một cái tráp nhỏ đặt bên cạnh rương sổ sách lấy tấm bản đồ ngũ quốc trải rộng trên bàn. Tấm bản đồ này cũng giống tấm bản đồ da dê do Hạ Lan Tích Vũ đưa, những phường buôn bán của Thiên Hải Lâu đều được đánh dấu bằng một chấm đỏ.

Vệ quốc là nơi đặt nền móng đầu tiên, hiện tại khắp các thành thị lớn nhỏ đều có phường buôn bán tơ lụa, châu báu, tửu lầu và kỹ viện của Thương Hải Lâu. Bởi vì có Hành kim lệnh nên việc mở mấy trang báo tiêu cùng ngân hàng tư nhân đều rất thuận lợi, sinh ý trải rộng khắp nơi.

Thanh Loan quốc trước kia là nhờ vào Âm Nguyệt Minh của Mặc Băng Quân cùng với Hoàng Thương lệnh mở rộng giao thương, sau đó Tư Nguyệt trở thành Tiêu Dao Vương liền khai thông rất nhiều phương diện, tuy nhiên một số sinh ý hắc đạo như sòng bạc, cho vay nặng lãi,...nàng đều nghiêm cấm tuyệt đối. Hiện tại ở Thanh Loan quốc Tư Nguyệt có thể nói là phú khả địch quốc (giàu ngang một nước), cho dù Tư Giai sơn trang của Tư Giai Âu Thần cũng tuyệt không nhiều chi nhánh bằng nàng.

Lại nói Tàn quốc, hoàng đế nước Tàn đa nghi, thâm quyền mặc dù có Trường Tôn Mạch giúp đỡ nhưng ngoại trừ mở một số phường tơ lụa, trang sức, Thiên Hải Lâu vẫn không thể chiếm được chút lợi ích nào. Hàn Dực ba lần bốn lượt cầu kiến đều không thành, hiện nay vẫn ở tại nước Tàn ra sức thâm tóm thương quyền (quyền lực giới thương nghiệp), thật sự là thất sách !

Trái lại Thương Long quốc trong tay Hạ Lan Tích Vũ chỉ hơn nửa năm đã phát triển đến phong sinh thủy khởi, sinh ý dôi dào.

Cuối cùng là Tề quốc, Tư Nguyệt nhìn Tề quốc trên bản đồ thậm chí một chấm đỏ cũng không có, lập tức rơi vào trầm tư. Giao thương Tề quốc cơ hồ đều nằm trong tay Mộc Sát Sơn Trang, đến cả Tư Giai Âu Thần cũng không thể xen vào, xem ra phải cẩn thận suy nghĩ một phen.

Hạ Trác thấy nàng chăm chú nhìn Tề quốc, biết nàng có một đoạn thời gian ở trong hoàng cung nước Tề, nghĩ nghĩ một lúc liền nói : " Hoàng đế nước Tề và Lăng Vương như nước với lửa, chúng ta có thể dựa vào chuyện này kiểm soát một chút." Tuy nói triều đình và giang hồ nước sông không phạm nước giếng song thật sự mà nói, tứ đại sơn trang trong giang hồ cho dù là hoàng đế một nước nghe danh cũng phải kính nể ba phần, đó là ma lực của tiền bạc !

Nàng chợt nhớ ra một chuyện : " Phải rồi, lần trước đã tra ra là kẻ nào hướng Quy Hải Sơn thua mua binh khí chưa ?"

Hạ Trác nói : "Thăm từ phái đi vẫn chưa có tin tức nhưng một số manh mối đều hướng tới Hàm Vương và Kiều gia. Ban đầu thám tử đều tập trung vào Lăng Vương nên khó tránh một số thiếu sót."

" Hàm Vương ?" Nàng nhưn mày, dường như chưa bao giờ nghe nhắc đến tên người này, lẽ nào là chân nhân bất lộ tướng.

Hạ Trác vuốt vuốt cằm, tuy biết nàng sẽ không để ý tới mấy tên ngựa đực hoàng đế nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái : " Hàm Vương là con thứ bảy của tiên hoàng Tề quốc, luôn sống ở đất phong. Có lẽ gần đây hoàng đế nước Tề tranh đấu gay gắt với Lăng Vương nên Hàm Vương kia muốn "ngư ông đắc lợi"."

Tư Nguyệt gật gật đầu : " Vậy cứ để thám tử tiếp tục tra, dù sao cũng không liên quan đến chúng ta." Nhớ tới nam nhân mỗi ngày đều phải tranh tranh đấu đấu kia, lòng nàng hơi chùn lại. Mặc dù hắn có phần "độc ngã duy tôn" (ích kỷ) nhưng vẫn là minh quân, nếu có thể nàng cũng muốn Thanh Loan quốc và Tề quốc quan hệ tốt một chút.

Hạ Trác nhìn nàng đương trầm tư, khuôn mặt dưới ánh nến trắng nõn hơn cả dương chi bạch ngọc, phút chốc có chút si mê.

Tư Nguyệt cảm nhận được đạo ánh mắt của hắn, thật lâu sau mới hỏi : " Hạ Trác, huynh theo ta bao lâu rồi ?"

" 9 năm 10 tháng 1 ngày." Hạ Trác mỉm cười, đôi mắt lấp lánh như tinh tú trải dài, sợi tóc ngả nghiêng bên vai, phảng phất phong thái tao nhã tuyệt luân.

Nàng nhàn nhạt nói : " Huynh có bao giờ nhớ nhà không ? Nhớ cha mẹ của huynh." Hạ Trác không giống Mặc Thương, hắn vốn có gia đình của chính hắn nhưng cuối cùng lại từ bỏ để đi theo nàng.

Hạ Trác đưa tay ôm lấy nàng vào lòng, cười nhạt : " Bọn họ không phải là cha mẹ của ta. Đối với ta, nơi nào có nàng nơi đó mới là nhà." Hắn là một đứa trẻ được sinh ra từ ống nghiệm, kẻ gọi là cha mẹ chẳng qua chỉ muốn hắn trở thành công cụ tạo thanh thế cho bọn họ mà thôi. Năm đó hắn gặp nàng đều là hai đứa trẻ bị áp bức gánh nặng, không ngờ cuối cùng lại bị buộc vào nhau rong ruổi trên thương trường suốt mười năm.

Nàng quay đầu lại, phượng mi nhìn hắn thật sâu, dịu dàng cười : " Chỉ cần bên nhau thì nơi nào cũng đều là nhà." Nàng và Hạ Trác, Mặc Thương cùng lớn lên, trải qua vô số phong ba, vô số tai ương mới đến được ngày hôm nay. Bọn họ thực sự đã trả giá quá nhiều vì nàng !

Nụ cười của nàng tựa như mai khô hoa khai (hoa hồng nở rộ), phi thường kiều diễm, Hạ Trác không kiềm được hôn lên môi anh đào đỏ au, bàn tay ôm chặt như muốn khảm nàng vào lồng ngực.

Thân thể nàng khựng lại nhưng không đẩy hẳn ra, hé môi để lưỡi hẳn tiến vào. Cả hai đều muốn hút hết vị ngọt trong miệng đối phương, hơi thở gấp rút chỉ hận không thể hòa vào nhau làm một. Bàn tay Hạ Trác không an phận sờ xuống eo nàng, cảm giác mềm mịn như tơ ập đến khiến thân thể cả hai càng nóng hơn.

Hắn liếm liếm môi nàng, di chuyển xuống cổ. Chiếc váy trắng nõn, tinh mịn khiến người ta chỉ muốn hung hăng mà cắn. Hắn hôn nhẹ lên cổ nàng, lại mút mấy cái đến khi ửng đỏ mới thôi : " Ta yêu nàng, thật sự rất yêu nàng..." Hắn thì thào, giọng nói mang theo tia dục vọng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Thay Da Đổi Thịt

Ánh nến lay động, phượng mâu mông lung kiều diễm, ba ngàn sợi tóc xoắn xuống bên vai nửa rối loạn nửa ma mị tôn lên làn da trắng nõn như nguyệt quang, mềm mại lạ thường. Hạ Trác lần theo cổ nàng hôn nhẹ xuống xương quai hàm tinh xảo, mảnh mai, lại cắn nhẹ một cái tựa như đang ăn mỹ vị nhân gian.

Hắn một tay ôm hông nàng, một tay vẽ loạn trên lưng. Hương thơm nhàn nhạt khiến đáy lòng hắn như bốc lửa, không nhịn được chỉ muốn trầm luân, hăm sâu vào. Hạ Trác động thủ cởi vạt áo nàng lộ ra trung y bằng lụa tơ tằm mỏng mịn, ẩn hiện chiếc áo lót tự chế màu hồng nhạt tôn lên hai gò tuyết đôi kiều mỹ.

Hắn thâm nuốt một ngụm nước bọt, lại tiếp tục mở ra vạt áo trung y của nàng. Hai luồng tuyết đôi tinh mịn, trắng hơn sứ Liên Thành, lại lộ hồng tiem ẩn ẩn trong hai vành áo lót thực làm người ta chỉ muốn hung hăng giày xéo, cho dù chết cũng cam tâm.

Bàn tay vẽ loạn trên lưng nhẹ nhàng cởi ra chiếc áo lót, khí lạnh thổi vào khiến nàng khẽ run rẩy, hắn gắt gao nhìn nàng, một đôi mâu quang sâu thẳm thăm như biển, chậm chạp hạ xuống một nụ hôn như chuồn chuồn chạm nước, mang theo sự sùng nịch, tôn trọng như trước mắt là báu vật quý giá nhất trên đời.

Hắn dừng một chút lại tiếp tục hôn lên làn da bóng loáng, mang theo kiều ái sâu đậm vang lên mấy tiếng chắc chắc, đôi mắt thăm thẳm mờ mịt bốc lên cỗ nóng hừng hực, vùi đầu vào hai luồng tuyết trắng. Bàn tay lạnh lạnh sờ soạng một bên, dịu dàng xoa nắn, không kiềm được lại vuốt ve kéo nhẹ nhũ hoa anh đào.

“ Ân, Trác...” Nàng khẽ gọi, thanh âm mê man tựa như phượng vĩ cầm gảy nhẹ vào tai xuyên thủng tầng tầng lớp lớp lý trí của hắn.

Hắn khí trong cơ thể lan ra, thẩm thấu vào từng đường kinh mạch, vào tận xương, tủy phá nát khóa dục hòa trong lòng, cảm giác cồn cào không còn thay vào đó là cỗ lạnh lẽo thấu xương. Khuôn mặt kiều mỹ phút chốc liền tái nhợt, một đôi phượng mâu mê lương, âm trầm.

Đương lúc cỗ nóng bùng dưới bụng tăng lên, thiên hạ trong lòng chợt lạnh như băng khiến Hạ Trác chợt tỉnh táo, lo lắng nhìn nàng : " Nguyệt Nhi !"

Hạ Trác vội vàng ôm chặt lấy nàng, bàn tay liên tục chà xát thân thể nàng hi vọng có thể truyền cho nàng chút hơi ấm, thanh âm khàn khàn : “ Nguyệt Nhi, nàng không sao chứ ? Nguyệt Nhi...”

Mặc dù đau đớn nhưng đầu óc nàng vẫn rất thanh tỉnh, nàng khẽ lắc đầu : “ Ta không sao.” Tức thì hắn khí trong cơ thể loạn chuyển tựa như có hàng nghìn, hàng vạn phi châm lạnh thấu xuyên thủng bát kỳ kinh mạch, đâm xuyên da thịt, đau đớn đến chết đi sống lại.

Hạ Trác gắt gao nhìn nàng, chỉ có thể khít khao ôm chặt lấy nàng, dục hỏa trong lòng vốn đã bị quặng đi tám vạn chín ngàn dặm. Hắn biết hàng năm nàng đều phát bệnh nhưng cố tình người được lựa chọn bên cạnh nàng lại là Mạc Thương, lúc đó hắn rất ghen tỵ, hắn luôn tự hỏi tại sao bên cạnh nàng không phải là hắn. Bây giờ hắn mới biết hắn thực may mắn, nếu phải bất lực nhìn nàng trải qua đau đớn như vậy, hắn không làm được. Thà rằng chính hắn đau đến chết cũng tuyệt không muốn nàng phải chịu đựng như thế này.

Mãi cho đến khi tưởng chừng như muốn ngất đi, đầu óc nàng bỗng dưng tỉnh táo lạ thường, tóc đen như mực lúc này lại biến thành màu bạc, từng sợi lông lánh rực rỡ như bạch kim, đồng dạng màu trắng nhưng không khiến người khác thấy già cỗi mà là loại phi thường mỹ lệ. Đôi mắt phượng xưa nay lạnh lùng tăng thêm yêu nghiệt, mị hoặc nhưng không thô tục mà xa xăm, lãnh đạm. Đôi con ngươi màu xám tro càng nhạt màu, long lanh, không chút gọn sòng, tạo cảm giác thâm thúy giống như giếng cổ ngàn năm nhìn không thấy đáy, không có tiêu cự. Đồng dạng là khuôn mặt tinh xảo, xinh đẹp nhưng lúc này lại như thay da đổi thịt trở nên yêu diễm gấp trăm lần, mỗi đường nét đều không gì diễn tả, không bút mực nào vẽ được.

Hạ Trác ngẩn ra, không nói nên lời.

Tóc trắng như tuyết, mày liễu như yên, phượng mi câu hồn, phượng mâu đậm mực, lấy tuyết vì dung, lấy hoa vì mạo, lấy nguyệt vì thần, thu thủy vì tư, chỉ có tám chữ : bệ nguyệt tu hoa, khuynh quốc khuynh thành.

“ Hạ Trác, người làm sao ?” Nàng đưa tay vuốt một sợi tóc bạc trắng, nghi hoặc nhìn Hạ Trác.

Hạ Trác giật mình, cười khổ : “ Nàng tự lấy gương xem đi.” Trước kia dung mạo nàng đã kinh hãi thế tục rồi, bây giờ lại kiều diễm, xinh đẹp hơn trăm lần

như vậy có để người khác sống hay không ? Mặc dù không biết nàng vì sao như thế nhưng hần ả ả cảm thấy có liên quan đến căn bệnh quái lạ của nàng.

Mặc dù thân thể vẫn còn bị hàn khí vây quanh nhưng cử động đã tốt hơn nhiều, nàng đi tới cái tráp lấy một chiếc gương ra, đây là gương thủy tinh do xưởng thủy tinh Thiên Hải Lâu chế tạo, tuy không trong suốt như gương ở hiện đại nhưng vẫn rất trong trẻo.

Vừa nhìn khuôn mặt hiện lên trong mặt gương, nàng kinh ngạc : “Đây là...” Tuy Mạc Kiến Vũ nói Phi Kiếm áp chế Hồn Băng Châu thì nàng sẽ có thể khôi phục dung mạo vốn có nhưng trăm nghĩ ngàn nghĩ không nghĩ tới lại thay đổi đến mức này. Khuôn mặt cơ bản vẫn ả ả đường nét như trước kia nhưng mỗi cái vết mảy, đuôi mắt đều như được cẩn thận chau chuốt lại một lần, cho dù là nàng nhìn cũng phải ngây ngốc một hồi !

Hạ Trác đi đến ôm lấy nàng trở lại giường, cười một tiếng : “ Xem ra trước kia ông trời vẫn là có chút châm chọc, nếu không Nam Cung Viễn thấy nàng bây giờ sợ là cũng không nở ra tay hạ sát nàng.”

Tư Nguyệt nhũ nhũ mảy, lần trước sau khi đi qua hàn đàm đột phá Bắc Minh Thần Công tầng thứ 9 nàng đã thay da đổi thịt một lần, lần này lại một lần nữa, nàng thực sự cảm thấy bất đắc dĩ. Hồn Băng Châu rút cuộc là vật như thế nào ? Tuy nói đây là dung mạo vốn có của nàng nhưng Hồn Băng Châu dung hòa vào trong cơ thể đã ít nhiều cải biến thể chất, vì thế nên nàng mới càng lúc càng kiểu diêm mỹ lệ.

“ Thực sự là rất đẹp ?” Nàng phiếm môi đỏ như son, mắt phượng liếc Hạ Trác một cái.

Trải qua đau đớn tuy nàng chảy rất nhiều mồ hôi, cánh lưng ướt đầm nhưng lại không khiến người ta thấy chán ghét mà chỉ muốn găt gao ôm chặt lấy nàng, tận hưởng cảm giác mềm mại đến tận xương tủy. Hạ Trác cười nhẹ, bàn tay không an phần hướng lên tuyết đồi như có như không xoa nhẹ, thì thào : “ Đẹp đến điên đảo tâm hồn.” Hần là người hiện đại tất nhiên không biết văn thơ lai láng miêu tả chỉ có thể nói ra suy nghĩ trong lòng.

Tư Nguyệt không nhịn được “xuy” môi cười một tiếng : “ Người đi theo Từ Giai Âu Thần miệng càng lúc càng ngọt.” Lại chụp lấy bàn tay của hần, nheo một cái.

Hần “a” một tiếng, ừm khua nói : “ Ai bảo nàng cứ bắt ta đi thị tra mấy cái địa phương thanh lâu, kỹ viện. Ta là theo bọn họ học hỏi một chút.” Thời điểm ở hiện đại mọi người trong tập đoàn đều gọi hần là lăng tử nhưng không ai biết cái phương diện kia hần thực sự mờ mịt, ai bảo hần mười năm đều đi theo nàng, đến tay của nữ nhân khác hần cũng chưa có chạm qua ! Cái gì là lăng tử chứ !

Nàng ho một tiếng, nghi hoặc nhìn hần : “ Học hỏi hay là học hành ?” So với Mạc Thương thì nàng xưa này nói chuyện với Hạ Trác nhiều hơn, dĩ nhiên biết rõ hần là kẻ chỉ giỏi mạnh miệng, lần đầu tiên thấy nàng xem AV còn đỏ mặt tía tai !

Hạ Trác lắc lắc đầu, hôn nhẹ lên vai nàng, mềm mại như tơ làm lòng hần lằng lằng : “ Tất nhiên là học hỏi, ta là muốn sau này hảo hảo hầu hạ nàng.” Hần cười xấu xa, đôi mắt tà tà bộ dạng chẳng khác nào Từ Giai Âu Thần.

Nàng nheo mắt, giọng nói phá lệ thanh thúy : “ Huynh càng lúc càng giống Từ Giai u Thần, tốt nhất là đừng có theo hần thói xấu.” Hạ Trác và Từ Giai Âu Thần đồng dạng đối với kinh thương đều có tiềm năng nhưng Hạ Trác dù sao vẫn nhỏ hơn Từ Giai u Thần, mười năm qua đi theo nàng đa phần đều là tiếp xúc với nam nhân, chuyện nam nữ dĩ nhiên không rõ ràng bằng.

Hạ Trác nhân lúc nàng không để ý, nhếch môi cười đắc ý. Hần chính là muốn bôi đen Từ Giai Âu Thần ! Nhanh chóng găt găt đầu : “ Ta sẽ không.”

Nàng nhướn mày, đương lúc hần động thủ tay chân thì đẩy hần ra, nằm xuống giường : “ Được rồi, ngủ đi. Ngày mai còn phải vào thành.” Tuy Phi kiếm chỉ tạm thời áp chế hàn khí nhưng đối với nàng đã là rất tốt rồi, hơn ai hết nàng thực sự chán ghét cảm giác đau đớn hơn cả rút gân lột da kia.

Hạ Trác tiếc nuối hôn lên gò má trắng nõn của nàng một cái, hai tay như cũ ôm nàng vào lòng : “ Nàng thật sự muốn báo thù sao ?”

Nàng im lặng một hồi, thanh âm nhẹ nhàng, lơ đãng : “ Ta muốn tìm lại cha mẹ, nếu bọn họ thật sự đã chết ta sẽ thay họ báo thù rửa hận.” Nàng không phải chỉ muốn báo thù cho cha mẹ, nàng còn muốn bọn họ trả giá cho những gì nàng đã trải qua suốt mười sáu năm nay. Nàng không tin thần, không tin phật, không tin ông trời có mắt mà chỉ tin bản thân mình, nợ này nhất định phải do chính nàng đòi lại !

Hạ Trác cũng không phải “thiện nam tín nữ” gì, nàng muốn giết ai hần đều sẽ theo nàng, bất quá : “ Nguyệt Nhi, nơi này không có Nam Cung Viễn, không có Nam Cung thị, ta hi vọng nàng có thể phóng túng bản thân một lần, đừng quá cố gắng khiến bản thân mệt mỏi.” Hần lúc này không rõ là nên cảm kích hay oán hận Nam Cung Viễn. Nhờ có ông ta hần mới có thể gặp được nàng, cũng vì ông ta mà nàng trở nên vô tình lãnh huyết.

Tư Nguyệt biết lo lắng trong lòng Hạ Trác, nàng xoay người đối mặt với hần, dịu dàng mỉm cười : “ Huynh yên tâm, ta sẽ không ngược đãi chính mình.” Nàng biết rõ bản thân chỉ là một cô nương 16, 17 tuổi. Trước kia nghĩ rằng Nam Cung Viễn là cha nàng nên nàng luôn oán hận hần, lại sợ hãi bị người khác tổn thương cuối cùng biến bản thân trở thành vô tình, bất quá hiện tại nàng đã thông suốt. Nay nàng đã biết cha mẹ nàng không phải không thương nàng, bản thân có mấy người Mạc Thương lo lắng. Thiên Hải Lâu chính là nhà của nàng, vì vậy nàng muốn trở nên cường đại hơn nữa, không chỉ báo thù cho cha mẹ mà còn muốn bảo vệ hết thấy những thứ thuộc về nàng, những người đối tốt với nàng tuyệt không để một cái Nam Cung Viễn thứ hai xuất hiện !

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Truy Tìm Tư Nguyệt

Vệ quốc,

Lãnh nguyệt treo trên cao, gió lạnh thốc qua, tóc đen rời rạc lay nhẹ trong gió để lộ khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng, mày kiếm vẽ một đường như viền sơn thu thủy, hơi thở lạnh nhạt. Vệ Tử Minh đứng trong tiểu đình, trên người khoác hồ hững một bộ gấm bào màu nguyệt nha, tuấn dật lạnh lẽo, phượng mẫu không có tiêu cự nhìn xa xăm, chợt mở miệng : " Đã tìm được tung tích của nàng chưa ?"

Nam nhân trung niên đứng phía sau hần hơi cúi đầu, chần chừ một hồi mới thốt ra tiếng : " Bẩm chủ tử, cách đây hai tháng ở hoàng cung Tề quốc xuất hiện một phi tần gọi là Nguyệt phi, dung mạo rất giống với công chúa."

Thân hình Vệ Tử Minh hơi động, hồ hững đứng trong gió, cổ nén kích động trầm giọng nói : "Như thế nào là rất giống ? Tại sao không đưa người về đây ?"

" Sau khi ở hoàng cung Tề quốc chưa tới nửa tháng nàng ta đã mất tích, hiện tại hoàng đế nước Tề vẫn đang truy tìm nàng ta nhưng cũng không có tin tức." Nam nhân trung niên đáp.

" Mất tích ? Ta lẽ nào là nuôi một đồng vô dụng hay sao ? Tìm một người cũng không thể tìm ra !" Giọng nói Vệ Tử Minh càng lúc càng phát lạnh, đáy mắt lóe lên sát khí, khuôn mặt tuấn mỹ giờ phút này khiến người ta cảm thấy không rét mà run.

Nam nhân trung niên vội vã cúi đầu : " Nàng ta thực lực rất mạnh, vốn dĩ thời điểm Nguyệt phi rời khỏi hoàng cung bị một nhóm hơn hai mươi ám vệ của Lăng Vương chặn lại nhưng không thành công, ám vệ của chúng ta cũng không thể đuổi kịp."

" Vô dụng !" Thanh âm mang theo nội lực khiến nam nhân trung niên phun ra một ngụm máu, Vệ Tử Minh xoay người, từ lúc Tư Nguyệt rời đi hần đã dần dần thu tóm các thế lực, đấu với Vệ Quân Thương, đấu với Vệ Tử Lăng, với đám đại thần khiến cả người hần toát lên khí thế thành thực, càng lúc càng lãnh ngạo : " Hồng Hạc Minh từ khi nào tìm một người đều tìm không được ? Có phải gần đây ta quá dễ dãi với các người hay không ?"

Hồng Hạc Minh chính là tổ chức thông tin lớn nhất ngũ quốc, không có bất kỳ bí mật nào họ không biết, không có sự tình nào họ không nắm rõ. Ngũ quốc và giang hồ đều căm thù nó nhưng cũng sợ hãi bởi vì mỗi con người đều có bí mật, bọn họ sợ Hồng Hạc Minh tung ra cái đuôi của bọn họ vì thế cho dù là hoàng đế một nước cũng không dám động chạm tới Hồng Hạc Minh.

Nam nhân trung niên hơi run rẩy nói : " Chủ tử, nếu đến cả Hồng Hạc Minh đều không có tung tích chỉ có hai loại người, hoặc là dịch dung, hoặc là đã chết..."

" Câm miệng !" Nàng rời đi đã hơn nửa năm, từ sau lần nàng giúp hần tiêu diệt mười vạn quân Mãn tộc đến nay một cái tin tức của nàng hần đều không biết được, hần biết rõ nàng cường đại, nàng tuyệt không xảy ra chuyện gì nhưng lại không kiếm được mà nhớ nàng, muốn tìm kiếm nàng. Vệ Tử Minh hít một hơi thật sâu, lạnh lùng liếc nam nhân trung niên một cái : " Tiếp tục phái ra ám vệ truy tìm tin tức của nàng, nếu không tìm được nàng thì đừng trở về đây gặp ta !"

Nam nhân trung niên gật đầu : " Tuân mệnh."

" Còn nữa, đã tra ra nguyên nhân Vệ Tử Lăng muốn gả đến Thanh Loan quốc chưa ?" Vệ Tử Minh khép hồ mắt, vạt áo tung bay trong gió thản nhiên lộ ra tư thái phi thường tuấn dật song ánh mắt lại lạnh như băng. Hần với Vệ Tử Lăng đầu không biết bao nhiêu năm, không nghĩ tới Vệ Tử Lăng lại chủ động thoái lui, trực tiếp muốn gả đến một đất nước nữ tôn nam ti làm phu thị cho một cái Tiêu Dao Vương.

Nam nhân trung niên cúi đầu càng sâu : " Vương phủ bên đó ngoại trừ chuẩn bị đồ cưới cái gì cũng không lộ ra, có lẽ Lục vương gia thực sự yêu thích nữ nhân Tiêu Dao Vương đó." Chính hần cũng không hiểu tại sao Lục Vương gia đang khi thế như rồng như hổ lại buông xuôi chấp nhận gả đến Thanh Loan quốc mặc kệ hoàng thượng không đồng ý vẫn sống chết cố chấp.

Vệ Tử Minh lẩm bẩm : " Tiêu Dao Vương ?" Vệ Tử Minh biết rõ Vệ Tử Lăng yêu thích Tư Nguyệt, thậm chí muốn lấy ngôi vị hoàng đế ra trao đổi, rốt cuộc là tại sao hần lại thay đổi ý định muốn gả đến Thanh Loan quốc ? Lẽ nào...Vệ Tử Minh sững sốt : " Dung mạo Tiêu Dao Vương như thế nào ?"

Nam nhân trung niên lắc đầu : " Tiêu Dao Vương phủ canh chừng cẩn mật, đến cả hạ nhân trong vương phủ võ công cũng rất cao chúng ta không tài nào tiếp cận được. Chỉ là nghe nói Tiêu Dao Vương là mỹ nhân tuyệt sắc cũng rất háo sắc, hiện tại đã có bốn vị phu thị, trong đó còn có trang chủ Tử Giai Sơn Trang - Tử Giai Âu Thần, Nhị công tử Thần Mã Cung - Hành Vân, thuộc hạ thấy nàng ta hần là thâm tàng bất lộ." Đối với một nam nhân thì nhất thế đa phu tuyệt đối là sự sỉ nhục, không ngờ Vệ Tử Lăng đường đường là vương gia Vệ quốc lại muốn trở thành phu thị của người khác !

Vệ Tử Minh nhíu mày, hần biết bên cạnh nàng có Hạ Trác và Mạc Thương, nàng cũng từng nói nàng sẽ có hơn hai nam nhân nhưng từ đó đến nay chỉ hơn nửa năm, bốn phu thị nàng làm sao có thể ? Trái tim Vệ Tử Minh chợt co rút, đôi mắt thâm thúy ảm ảm bi thương, không phải, tuyệt đối không phải ! Hần cố gắng trấn định, tay nắm chặt thành quyền, thật lâu sau mới lạnh lùng nói : " Người đem toàn bộ ám vệ đến Thanh Loan quốc, cho dù chết cũng phải thấy được khuôn mặt của Tiêu Dao Vương."

Nam nhân trung niên giật mình, như nghĩ ra gì đó trên trời nhìn Vệ Tử Minh : " Chủ tử, lẽ nào Tiêu Dao Vương là..." Sau khi chủ tử lĩnh binh trở về kinh thành hần vẫn luôn thi hành nhiệm vụ ở Tần quốc nên chưa từng gặp lại Chiêu Nguyệt công chúa, hần chỉ nhớ trước kia nàng ta luôn bám theo chủ tử khiến chủ tử ghét bỏ, không nghĩ tới vật đổi sao dời, bây giờ chủ tử lại một lòng muốn truy nàng ta. Hần kinh nghĩ nói : " Tiêu Dao Vương từng cứu mạng nữ hoàng Thanh Loan quốc, đánh bại đại quân Thảo Oa quốc thậm chí khiến Tử Giai Trang chủ và Nhị công tử Thần Mã Cung điên đảo, làm sao có thể là Chiêu Nguyệt công chúa ?"

Vệ Tử Minh lạnh lùng cười một tiếng, hần cũng hi vọng là không phải. Hần day day huyết thái dương, chợt nhớ nhưng thân thể mềm mại của nàng, ngón tay thon nhỏ trắng nõn như ngọc thay hần bấm huyết, hần mở miệng, thanh âm đã bớt gay gắt : " Ngươi đừng nhiều lời, lập tức phái toàn bộ ám vệ đi đến Thanh Loan quốc cho ta."

Nam nhân trung niên vội vàng "ạ" sau đó nói : " Vậy cừu công chúa Thương Long quốc kia...?"

" Giết." Vệ Tử Minh cười lạnh, hần không biết ai bày kế cho Vệ Y Tuyết nhưng hần tuyệt đối không thứ ai khác ngoài Tư Nguyệt.

Nam nhân trung niên lập tức nói : " Chủ tử, lần trước giết chết Liễu Phiến Phiến đã khiến hoàng thượng nghi ngờ, Bạch quốc công tuy không tìm được chứng cứ nhưng đã đầu quân vào Lục Vương gia, nếu lần này lại giết Cừu công chúa e là không ổn."

" Nếu vậy thì tìm cách phá hỏng nàng ta, tuyệt không để Vệ Quân Thương có cơ hội chi hôn." Vệ Tử Minh âm trầm nói. Hiện tại Thương Long quốc rối loạn, Vệ Y Tuyết mặc dù có thai nhưng đại hoàng tử và ngũ quốc tử đều đã lớn, nàng ta chỉ muốn nhân cơ hội này kéo dài đợi đến khi nàng ta hạ sinh long thai sau đó dựa vào Vệ quốc lập uy chiếm ngôi vị thái tử. Bất quá Vệ Y Tuyết tưởng nàng ta vẫn còn là trưởng công chúa cao cao tại thượng ở Vệ quốc sao ?

" Chủ tử, Cừu công chúa kia là công chúa được sủng ái ở Thương Long quốc, nếu nàng ta trở thành thái tử phi đối với chúng ta đều muôn phần có lợi, thỉnh chủ tử suy xét lại."

Vệ Tử Minh lạnh lùng quét qua khuôn mặt nam nhân trung niên, trầm giọng nói : " Ta không cần chút lợi ích kia, ngươi tốt nhất đừng tự làm theo ý mình nếu không đừng trách ta ! Hiện nay hoàng đế Thương Long quốc vẫn chưa quyết định ý chỉ ngươi hãy tìm cách phá hỏng nàng ta hoặc là để hoàng đế Thương Long quốc chi hôn nàng ta với người khác, còn thực sự không làm được thì lập tức giết."

Ánh mắt nam nhân trung niên đầy phức tạp : " Chiêu Nguyệt công chúa mất tích không rõ, chủ tử hà tất phải như vậy..."

" Câm miệng, ngươi mau lui đi." Vệ Tử Minh không kiên nhẫn nói.

" Chủ tử..."

" Lui !" Vệ Tử Minh bộc phát nội lực đánh nam nhân trung niên văng xa một trượng, phượng mâu rét lạnh.

Nam nhân trung niên thở dài, nháy mắt biến mất. Trước kia chủ tử tuy lạnh lùng nhưng rất trầm ổn thế nhưng lúc này, những chuyện liên quan đến Chiêu Nguyệt công chúa hần đều không thể bình tĩnh, rốt cuộc Chiêu Nguyệt công chúa đến tốt cùng là như thế nào tại sao có thể khiến chủ tử thay đổi như vậy ?

Ánh trăng càng lúc càng mờ nhạt, phủ dài in đậm bóng lưng lạnh lùng, cô độc. Vạt áo như có như không thốc lên trong gió, sườn mặt tuấn mỹ in đậm vẻ cô đơn, thanh âm nhàn nhạt theo gió : " Nguyệt Nhi, ta nhất định sẽ tìm được nàng."

Lời tác giả : Nhớ rõ lời giới thiệu nhân vật của Vệ Tử Minh có một câu : " Thắng được cả thiên hạ, thua mất nàng." Câu này có hai ý nghĩa, một là thắng sẽ được thiên hạ, nếu thua sẽ mất nàng. Nghĩa thứ hai tức là thắng được cả thiên hạ nhưng lại không thể có được nàng.

Mọi người đoán xem rốt cuộc Vệ Tử Minh sẽ là về trước hay về sau ?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Chịu Trách Nhiệm Với Phượng Trầm

Ngay sáng hôm sau, trong doanh trại truyền ra lời đồn “Tiêu Dao Vương vì lo cho đất nước, lê dân bá tánh sau một đêm tóc đen điểm bạc” khiến cho ba quân tướng sĩ đều vô cùng cảm động, càng thêm một lòng trung thành với nàng.

“ Ngươi thật sự bạc đầu sao ? Là ta không tốt, ta chỉ toàn làm ngươi lo lắng mới khiến ngươi ra nông nỗi này.” Phượng Lâm nhìn một đầu tóc trắng như tuyết, giọng nói đầy buồn bã, đôi mắt hạnh lóng lánh nước đầy tự trách. Rõ ràng nàng là hoàng đế một nước nhưng luôn phải dựa dẫm vào A Thiên, nếu không phải có A Thiên giúp đỡ chỉ e ngôi vị hoàng đế này sớm đã đổi chủ.

Tư Nguyệt vận một bộ khải giáp màu trắng, một đầu ngân phát (tóc bạc) được buộc lên cao, dưới ánh nắng càng thêm rực rỡ. Phượng mâu yêu nghiệt, tinh xảo bởi vì mâu quang xám tro thâm thúy mà trở nên mị hoặc cùng lãnh tình. Môi không tô tự đỏ, da không cần son phấn mà vẫn trắng trẻo, nõn nà như dương chi bạch ngọc. Dù mặc khải giáp nhưng vẫn không thể che dấu một thân tuyệt thế phong hoa, thanh trần thoát tục, chỉ thấy trong gió phất lên ba ngàn sợi tóc tuyết trắng càng khiến người ta không thể chớp mắt.

“Ngươi đường đường là quân vương một nước sao lại hay khóc nhè như vậy ? Ta vì ngươi mà tóc đen điểm bạc thì ngươi càng phải cố gắng, đừng làm ta thất vọng.” Tư Nguyệt buồn cười nói, nàng cũng không muốn giải thích về bệnh của nàng. Một khi có người biết được Hồn Băng Châu tồn tại e là sẽ dẫn đến một hồi tình phong huyết vũ.

Phượng Lâm cắn cắn môi, vẫn là lo lắng nói : “ Ngươi có cảm thấy không khỏe không ? Hay là gọi cái Tiên Y gì đó tới bắt mạch cho ngươi.”

Tư Nguyệt muốn đưa tay lên xoa đầu Phượng Lâm nhưng nhớ đến trước mặt là ba quân tướng sĩ liền thu tay lại, lắc lắc đầu : “ Ta không sao, một chút nữa ngươi nhớ theo sau ta, không được chạy loạn nếu không sẽ gặp nguy hiểm.” Nàng vừa nói vừa liếc Phượng Trầm, dù sao ngoài Tư Nguyệt thì người Phượng Lâm nghe lời nhất là Phượng Trầm.

Phượng Trầm không có ý định đi theo đánh trận, hần vận một thân gấm bào màu trắng, khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt như ngọc, khi nhìn Tư Nguyệt đôi mắt không tự chủ được ánh lên một loại si mê, nháy mắt lại khôi phục biểu tình ôn hòa nói với Phượng Lâm : “ Muội đã là vua một nước tự thân phải có một chút quân uy, Tiêu Dao Vương nói không sao chắc chắn sẽ không sao, muội đừng làm nàng ấy khó xử.”

Phượng Lâm hơi do dự, cuối cùng gật đầu : “ Muội biết rồi, muội sẽ không làm A Thiên và hoàng huynh thất vọng.”

Tư Nguyệt mỉm cười, nàng nhìn sang Mạc Thương. Hắc giáp cứng rắn, khuôn mặt lãnh khốc, lạnh như băng, mày kiếm như viền sơn đầy sắc bén, “ Lần này là nhờ công lao của Mạc Thương, sau khi biết tin Định Vương khởi binh huynh ấy liền phát thư cho Sơ Tướng quân sau đó bốn ba dẫn mười vạn quân về kinh. Vất vả cho huynh rồi.” Hần luôn như vậy, chưa bao giờ làm cho nàng thất vọng.

Mạc Thương nhìn dung mạo nàng, thoáng sững sờ, đáy mắt âm u, lạnh lẽo bởi vì lời nói của nàng mà mở ra tia sáng. Ở hiện đại, nàng là thiên kim của Nam Cung thế gia, còn hần chỉ là một sát thủ sống trong bóng tối, tay dính đầy máu. Mệnh hần là của nàng nhưng mệnh nàng tuyệt đối không dành cho hần. Xuyên qua tới nơi này, hần không ngờ nàng lại cho hần cơ hội trở thành nam nhân của nàng. Đôi lúc hần thực nghĩ bản thân đang nằm mơ song tỉnh dậy nàng vẫn ôn hòa nói chuyện với hần, mỉm cười với hần, cho dù phải chia xẻ nàng với nam nhân khác hần cũng nguyện ý, chỉ cần có thể được ở bên cạnh nàng.

Phượng Lâm biết nam nhân lãnh khốc này là người A Thiên đề ý nhất, nàng cười tươi nói : “ Sau khi hồi cung ta sẽ ban thưởng cho ngươi, đáng tiếc nam nhân không thể phong quan tấn tước... hay là ta phong ngươi làm cáo mệnh ? Như thế sẽ không ủy khuất ngươi chứ ?”

Tư Nguyệt khẽ cười, dung mạo nàng vốn yêu nghiệt khi cười lộ lên lại càng đẹp đẽ, tựa như xuân hoa thu thủy không gì sánh được : “ Hần là vương phu của ta, chức cáo mệnh gì đó hần cũng không cần. Đại khái ngày 20 chúng ta sẽ tổ chức tiệc rượu bồi hôn lễ ngươi chỉ cần đưa tới một tặng lễ thật lớn là được.”

Phượng Lâm kinh ngạc : “ Ngươi muốn lập hần làm vương phu ?” Nàng ta không tự chủ liếc Phượng Trầm một cái, thấy đôi mắt hần hơi rừ xuống, trong lòng có chút nóng nảy : “ Ngươi là thân vương của Thanh Loan quốc vương phu của ngươi làm sao có thể là một nam nhân giang hồ ?” Bởi vì Từ Giai Âu Thân và Hành Vân đều là người trong giang hồ nên nàng ta tự nhiên cũng nghĩ Hạ Trắc và Mạc Thương như thế.

Tư Nguyệt nhún mày, thanh âm trở nên lạnh nhạt : “ Sao lại không thể ?”

Phượng Lâm biết mình đã quá lời, khẽ cắn môi, thấp giọng nói : “ Ta không có ý gì đâu, ta chỉ là nghĩ ngươi muốn nạp bọn hần làm phu thi, ta vốn định chọn ngươi khác làm vương phu của ngươi.” Bình thường A Thiên đối với nàng đều rất hòa nhã, đây là lần đầu tiên A Thiên dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với nàng, tự đáy lòng không hiểu sao có chút run sợ.

Tư Nguyệt bất đắc dĩ, khoát tay nói : “ Ta đã quyết định lập hần làm vương phu rồi, ta hi vọng ngươi sẽ không giống những người kia, coi trọng thân thế gia tộc mà ngăn cản ta.” Nàng vì muốn danh chính ngôn thuận cưới mấy người Mạc Thương nên mới đến Thanh Loan quốc nếu vì thân phận Tiêu Dao Vương mà phải ủy khuất bọn hần nàng thà từ bỏ thân phận này.

Phượng Trầm mờ mịt nhìn nàng, hần tuy không rõ nàng tại sao lại đến Thanh Loan quốc nhưng hần nhìn thấy trong mắt nàng có sự kiên định, hần ngăn Phượng Lâm lại : “ Tiêu Dao Vương tự biết sắp xếp, muội đừng lo lắng. Mạc Thương là nam nhân tốt, muội chỉ cần sắc phong hần làm quận vương tự nhiên sẽ không sợ lời dị nghị bên ngoài.”

Phượng Lâm chỉ hận “rèn sắt không thành thép”, nàng muốn nhân cơ hội này nói ra ý định muốn gả hoàng huynh cho A Thiên không ngờ hoàng huynh lại vẽ đường cho A Thiên với nam nhân khác, thấp giọng kêu : “ Hoàng huynh...”

Phượng Trầm làm sao không biết ý định của Phượng Lâm nhưng hần không muốn vì tranh đoạt vị trí vương phu làm nàng mất hứng, hần lắc đầu : “ Đừng nói nữa, sắp tới tất cả đều phải trông cậy vào nàng ấy, muội đừng ngoan cố.” Tối hôm qua hần đã suy nghĩ rất lâu.

Cái gì gọi là tình yêu ?

Nhất thế nhất phu ?

Nhất thế uyên ương ?

Một đời một kiếp một đời nhân ?

Không, tất cả đều không phải. Hần muốn ở bên cạnh nàng, muốn vì nàng cười, muốn yêu thương nàng, nếu những nam nhân khác đều có thể vì nàng bỏ đi tự tôn nam tử thì một nam nhân lớn lên ở đất nước nữ tôn nam tử như hần vì cái gì mà hi vọng nàng chỉ có một mình hần ? Hần đã hiểu rõ lòng mình, hần không muốn bỏ lỡ nàng. Nhớ tới lời nói của người kia, đoạt ? Hần đoạt được nàng nhưng liệu có thể đoạt được tâm của nàng hay không ? Chưa nói

tới nàng tuyệt đối không phải vật trong ao để hần tùy tiện sắp đặt.

Phượng Lâm mím môi, mắt hạnh như làn thu thủy, khẽ rử mắt. Tư Nguyệt thờ dài, biết nàng ta vẫn luôn có ý định tác hợp nàng với Phượng Trầm, dịu giọng nói : “ Ta hiểu ý tốt của ngươi nhưng Mạc Thương là người ta không muốn ủy khuất nhất, vị trí vương phu tuyệt đối không thể là người khác.” Nàng liếc Phượng Trầm một cái rồi thấp giọng nói bên tai Phượng Lâm : “Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm với hoàng huynh của ngươi.”

Phượng Lâm vốn đang ủ rử lập tức sùng sốt mở to hai mắt : “ Ngươi nói gì ? Cái gì là chịu trách nhiệm ? Lẽ nào các ngươi...”

Tư Nguyệt lập tức bịt miệng Phượng Lâm lại không để nàng ta nói tiếp : “ Được rồi, lập tức chinh đồn ba quân nhanh chóng dọn dẹp Định Vương hồi cung.”

Phượng Lâm “a a u” kỳ quặc nhìn Tư Nguyệt lại nhìn Phượng Trầm mãi đến khi Phượng Trầm đỏ mặt quay đầu đi nàng ta mới chịu buông tha, hai mắt sáng rõ. Nguyên lai A Thiên và hoàng huynh đã...

Khụ, Phượng Lâm mặc danh kỳ diệu đã hiểu lắm.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Thắng Lợi, Lại Hồi Cung

Định Vương nghe tin mười hai vạn quân trong đêm bị tiêu diệt sạch, trong lòng khủng hoảng, biết không thể tránh khỏi đành phải cắn răng mang theo năm vạn quân nghênh chiến, không biết xấu hổ lớn giọng nói : " Lạc Tẫn Thiên nữ nhân ti tiện, bệ hạ thấy ngươi có công cứu giá nên sắc phong ngươi làm Tiêu Dao Vương không nghĩ đến ngươi là kẻ vong ân, cấu kết với Vệ quốc hạ độc mưu sát hoàng thượng, nhân thần cùng phẫn. Hôm nay bốn vương nhất định phải thay trời hành đạo !"

Giữa chiến trường, Tư Nguyệt mặc khôi giáp màu bạc, ánh nắng rực rỡ chiếu lên một đầu tóc trắng phi thường kiêu ngạo, đôi mắt thâm thúy, cười lạnh một tiếng : " Hay cho câu thay trời hành đạo !"

Dứt lời Phượng Lâm từ phía sau thúc ngựa đi lên, đôi mắt hạnh trung khí mười phần hướng Định Vương nói : " Trẫm ở tại đây, kẻ nào dám nói Tiêu Dao Vương tạo phản trẫm liền chém đầu kẻ đó !"

Định Vương sùng sốt mở to hai mắt, run rẩy một hồi mới thốt ra thành lời : " Ngươi... không thể nào !"

" Tại sao không thể ? Lẽ nào trẫm còn sống khiến hoàng tỷ thất vọng ?" Âm thanh Phượng Lâm có phần bi thương, nàng vốn bị ép ngồi lên hoàng vị, không ngờ trước là đại hoàng tỷ nàng yêu thương nhất sau là các hoàng tỷ khác mưu đồ tạo phản, lẽ nào lão thiên gia buộc nàng phải tự tay sát hại thân tỷ muội sao ?

Định Vương cố gắng trấn định, còn tỏ vẻ lăm lăm : " Hoàng muội, ngươi đừng để á tiện nhân kia lừa gạt. Ta là muốn tốt cho muội, nghe tin muội bị hãm hại lòng ta đau như cắt nên mới khởi binh chất vấn Lạc Tẫn Thiên."

Phượng Lâm thê lương cười một tiếng, lẽ nào bọn họ còn cho rằng nàng vẫn là tiểu hoàng nữ ngu ngốc dễ dàng bị ức hiếp như trước sao ? Nàng trầm giọng chất vấn : " Hoàng tỷ, ngươi đừng tưởng ta không biết những chuyện ngươi đã làm ! Trung binh, đãi vàng, ăn hối lộ, cấu kết Hóa Lạc quốc,...ngươi có dám nói ngươi vô tội hay không ?"

Định Vương kinh ngạc, đáy mắt lóe lên tia oán hận, cắn răng nói : " Nếu ngươi đã biết tất cả mọi chuyện bốn vương cũng không còn gì để nói, Phượng Lâm ngươi có tài đức gì mà được mẫu hoàng truyền ngôi ? Ngươi hãy ngoan ngoãn giao ra ngôi vị nếu không đừng trách bốn vương không niệm tình tỷ muội."

Tư Nguyệt cười nhạt, thanh âm thanh thúy lạnh như băng : " Bốn vương muốn xem ngươi như thế nào không niệm tình tỷ muội với hoàng thượng ! Mười hai vạn quân của ngươi đều đã bị tiêu diệt, ngươi vẫn nên nghĩ cách hảo hảo mà bảo toàn tính mạng."

" Lạc Tẫn Thiên ! Hóa ra là ngươi !" Định Vương nghiêng răng, mười hai vạn quân này là do nàng ta tận tâm khổ luyện, dùng vô số ngân lương, quà cáp mới có thể lấy lòng được bốn vị tướng quân ở biên thành, không ngờ lại chết dưới tay á tiện nhân này.

Tư Nguyệt lạnh giọng : " Ngươi tự cho mình là thông minh nhưng lại quên mất những kẻ tính kế Lạc Tẫn Thiên ta đều không có kẻ nào có kết cục tốt." Nàng lấy cung tiễn giắt bên hông ngựa, tư thế oai hùng, nháy mắt liền bắn gãy cờ của Định Vương : " Hoàng thượng ở đây, kẻ nào dám tiến lên chính là khi quân phạm thượng, tru di cửu tộc."

Định Vương trợn mắt, khuôn mặt vặn vẹo, nửa ngày mới nói : " Ngươi là kẻ có tài tại sao phải cam tâm tình nguyện trợ giúp một kẻ ngu ngốc như Phượng Lâm. Nếu ngươi đồng ý đi theo bốn vương, ngày sau bốn vương sẽ không bạc đãi ngươi."

Phượng Lâm vốn đang trầm mặc thì giật mình, quay sang nhìn Tư Nguyệt.

Chỉ thấy tóc trắng phất nhẹ, một đôi mâu phượng yêu nghiệt híp lại, cho dù giữa chiến trường đầy khói bụi vẫn một thân tao nhã xuất trần, cười một tiếng lay động ba quân : " Trung thần không thờ hai chủ, cho dù hoàng thượng là minh quân hay hôn quân, ngu ngốc hay thông minh, trừ phi hoàng thượng phụ ta nếu không ta tuyệt không phụ hoàng thượng."

Trừ phi hoàng thượng phụ ta nếu không ta tuyệt không phụ hoàng thượng ! Câu nói này như khắc sâu trong tim ba quân tướng sĩ song chỉ duy một người không nhớ rõ, đó chính là Phụng Lâm. Dĩ nhiên chuyện này hồi sau mới nói.

Phụng Lâm mỉm cười, mắt hạnh sáng như trời đêm lấp lánh muôn vàn tinh tú, khẽ nói : " Cảm ơn người, A Thiên."

Định Vương run run bàn tay, hiện tại Tư Nguyệt nắm giữ mười bảy vạn quân, nàng ta chỉ có năm vạn quân, nếu đánh chính là lấy trứng chọi đá, không đánh cũng chỉ có đường chết. Nàng ta hô : " Vậy thì đừng trách bốn vương, giết !"

Tức thì Tư Nguyệt phát tay ra hiệu cho Sơ Tướng quân bảo hộ Phụng Lâm, bản thân cầm trường đao, khí thế như long hổ, âm thanh dùng nội lực khuếch tán vang xa mười dặm : " Giết !"

Phiêu phiêu viễn tự lưu sa chí.

Hùng tư vị thụ phục lịch ân,

Mãnh khí do tư chiến trường lợi.

Oán xúc đề cao như bậc thiết,

Giao hà kỷ xúc tăng băng liệt.

Ngũ hoa tán tác vân mẫn thân,

Vạn lý phượng khan hân lưu huyết.

[Hiên ngang như từ Lưu Sa tới.

Dáng mạnh đầu chịu nằm xô tàu,

Chiến trường bát khuất dành thắng lợi.

Vó cao, móng chắc như bọc sắt,

Băng tuyết Giao Hà từng đập nát.

Năm sắc mây hoa trải đầy mình,

Vạn dặm mới ra mờ hôi huyết.]

Chỉ thấy vô ngựa tung bay, trường đao vung ngang, máu tươi đầm lệt. Tư Nguyệt tựa như chiến thần sung hân gặp người giết người, gặp phật giết phật khiến năm vạn quân Định Vương sợ hãi không thôi. Hạ Trác, Mạc Thương hai bên tả hữu khí thế thôn ngưu, một bên lãnh khốc, giết người như rạ, một bên tao nhã, ý cười điềm nhiên vẫn khiến ba quân run sợ.

Đương lúc này mười mấy tên hắc y nhân xông vào giữa đại trận, Định Vương vốn đang tìm đường thoái lui gặp được bọn họ tựa như vô cùng mừng rỡ, nhảy mắt bị một tên hắc y nhân ôm lên lưng ngựa rời đi.

Tư Nguyệt nheo mắt, vạn ba thành công lực giương cung, thiết tiễn xé rách không khí, nhanh như gió xuyên chết hai hắc y nhân vẫn không có ý định dừng lại mà hướng tới Định Vương.

Hắc y nhân đang ôm lấy Định Vương kinh ngạc, đôi mắt như điều hòa lướt qua khói bụi mờ mịt nhìn Tư Nguyệt, thoáng hiện lên một tia kinh diễm song không đợi hân hoàn hồn, mũi tên đã cách ba vai Định Vương chưa đầy một tấc.

Hắc y nhân bộc phát nội lực nhưng vẫn không thể ngăn chặn cuối cùng đưa tay chặn lấy mũi tên. Mũi tên khí thế cuồng bạo phá rách bàn tay hắc y nhân, xuyên qua một nửa mới chịu dừng lại. Biết đã gặp được đại địch, hân nhanh chóng huy động đám hắc y nhân ra roi thúc ngựa chạy theo đường sơn đạo, nháy mắt đã chạy thật xa.

" Vương gia, có nên đuổi theo hay không ? Sơ Tướng quân lo lắng nói.

Tư Nguyệt khoát tay : " Không cần, có lẽ sẽ sớm gặp lại thôi." Người có thể ra tay cứu Định Vương lúc này chỉ có một...vóc dáng bọn hân, hân không sai.

Năm vạn quân bị diệt phân nửa, Định Vương lại trốn chạy, ba quân như rắn mất đầu lập tức buông bỏ binh khí. Tư Nguyệt một lần nữa hộ tống Phụng Lâm hồi cung, lấy lại hoàng thành.

Định Vương chạy trốn, Phụng Lâm nể mặt Lâm thừa tướng nên miễn tội chết cho vương phu của Định Vương là Lâm Mặc Ân, đặc xá cho hẩn đi canh giữ lăng miếu hoàng thất, làm bạn với đảng phạt. Còn lại trên dưới Định Vương phủ, tất cả chém đầu thị chúng.

Nam An vương tuy là đồng mưu tạo phản nhưng niệm tình bà ta là hoàng cô nên Phụng Lâm chỉ tịch biên Vương phủ biếm bà ta làm thứ dân, lưu đầy biên ải. Những người khác trong Vương phủ, nam sung nam kỹ, nữ sung quân binh.

Trong triều, Dương Linh Dung vạch tội những tham quan cầu kết với Định Vương và Nam An Vương, Lâm thừa tướng thượng tấu quan viên hỗ trợ Định Vương mưu phản, trong một ngày liên tục có kẻ bị kéo xuống, máu nhuộm đỏ ngo môn, mà quốc khố cũng được lấp đầy trở lại.

Bên này Từ Giai Âu Thần cuối cùng cũng điều tra ra kẻ cầu kết với Định Vương hạ Thụy mỹ nhân. Nguyên lai hẩn là đường đệ của Từ Giai Âu Thần gọi là Từ Giai Sở Ngọc, hẩn mưu đồ mượn tay Định Vương tiêu diệt Từ Nguyệt và Từ Giai Âu Thần hồng đoạt lấy Từ Giai sơn trang. Từ Giai Âu Thần hổ thẹn quyết định trở về Từ Giai sơn trang truy bắt Từ Giai Sở Ngọc đồng thời chuẩn bị đồ cưới.

Phụng Lâm một lần nữa sắc phong Từ Nguyệt trở thành Định Quốc đại tướng quân, tướng thường đất phong Kim Giao. Dương Linh Dung nhờ sự đề bạt của Từ Nguyệt mà trở thành Hộ Bộ Thượng Thư. Từ Nguyệt cùng Lâm thừa tướng lại thảo luận suốt đêm đưa cho Phụng Lâm danh sách những quan viên trung thực, gia thế sạch sẽ thế vào chỗ trống, nhất thời triều đình Thanh Loan quốc liền trở nên sáng sủa, thanh minh.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Nàng Tàn Nhẫn ?

Bởi vì Thụy mỹ nhân còn chưa giải tốt, Mạc Kiến Vũ vẫn tiếp tục điều trị cho Phụng Lâm nên Từ Nguyệt tiếp tục thay Phụng Lâm giải quyết một số tấu chương. Trong lúc này, Thiên Hải Lâu vẫn là bận rộn nhất. Một bên chuẩn bị hôn sự cho Tống Hàn Vũ và Giang Nguyệt, bên kia lo lắng hôn sự của Từ Nguyệt dĩ nhiên là lấy danh nghĩa Tiêu Dao Vương phủ chuẩn bị.

Lại nói Đạo Đế Vương Luân và phu thê Giang Âm, Cẩm Bách Linh mang theo Tống Hàn Vũ và Giang Nguyệt đánh tới Tống gia kiểm môn làm âm ỉ một trận, mặc dù gia gia Tống Hàn Vũ là Kiếm Vương Tống Vạn Thiên không đồng ý song không hiểu sao dưới dâm uy và dụ dỗ của Lạc Thanh Dương cuối cùng cũng quy về một mối, lấy Thiên Hải Lâu là nhà gái gả Giang Nguyệt đến Tống gia kiểm môn, định sẽ tổ chức hôn lễ vào ngày 25, sau hôn lễ của Từ Nguyệt năm ngày.

“Sao huynh lại ở đây ? Lão gia gia đâu rồi ?” Từ Nguyệt vừa phê xong tấu chương vốn định đi ra bờ hồ ngồi nghỉ một lúc lại thấy Hạ Lan Tích Vũ một mình ngồi bên bờ hồ, đăm đăm u nhiên, trong lòng thoáng động.

Nhanh liễu phát phơ, hoa rơi là tả xuống mặt hồ, Hạ Lan Tích Vũ không có quay đầu nhìn nàng mà điềm đạm cười : “Tiên Y tiền bối có việc nên hôm nay tạm hoãn châm cứu, nàng không phải đang phê tấu chương sao ?”

Sau khi hồi cung Từ Nguyệt có chút nghi hoặc nên đề Mạc Kiến Vũ bắt mạch cho Hạ Lan Tích Vũ, nào ngờ biết được Hạ Lan Tích Vũ không phải trời sinh bị tật mà là do mẫu thân hẩn trong lúc mang thai bị hạ độc, độc tính tích tụ tạo thành thai độc khiến hẩn bị hủy một đôi chân. Mạc Kiến Vũ tuy không nắm chắc mười phần nhưng vẫn có thể nắm được bảy phần, điều trị độc tính trong người hẩn như vậy hẩn liền có thể bước đi như người bình thường.

Từ Nguyệt gật gù đầu, đi tới bên cánh hẩn, tươi cười nhàn nhạt : “Đâu thể nào vì phê tấu chương mà không thể nghỉ ngơi. Hiện tại ta cảm thấy làm hoàng đế cũng không phải thực tốt, ngày ngày ngồi nhìn đồng tấu số kia cũng đủ phiền chán rồi.”

Hạ Lan Tích Vũ đăm cười, xa xăm nói : “Vi ngôi vị hoàng đế thí (giết) phụ thí huynh ở đâu cũng có, làm sao lại không tốt ?” Tuy là cười nhưng ánh mắt hẩn vẫn là một loại u buồn ngàn năm chỉ khi ở trước mặt nàng đôi mắt mờ quang mới lóe lên tia sáng tựa như tinh tú trải dài trong thiên hà, vạn năm tịch tịch vì nàng mà tỏa sáng.

Nàng khẽ cười, phất một cánh hoa trên vai hẩn xuống, ngón tay mảnh khảnh chạm nhẹ như tơ, lơ đãng nói : “Ân, tam cung lục viện, tả hữu triều bái, vạn dân kính ngưỡng, đúng là có chút tốt. Thế nào ? huynh muốn sao ?”

Hạ Lan Tích Vũ ngược lên nhìn nàng, đôi mắt nàng tựa hồ thâm thúy tựa hồ lại trong suốt, nhìn không thấy đáy, hẩn cười nhạt một tiếng : “Lẽ nào nàng muốn bắt ta giống Vệ Từ Minh sao ?” Đôi lúc hẩn cảm thấy bản thân thực may mắn vì không có ham muốn ngôi vị kia nếu không chỉ sợ nàng cũng vô thanh vô tức bắt hẩn lựa chọn giống như Vệ Từ Minh.

Nhắc đến Vệ Từ Minh, Từ Nguyệt chợt thất thần, nam nhân kia ngoài lạnh trong nóng, rõ ràng là một khối băng nhưng trước mặt nàng luôn ôn nhu. Nàng lạnh nhạt cười : “Đó là lựa chọn của hẩn.” Hẩn muốn thiên hạ, nàng có thể đoạt cho hẩn nhưng nàng tuyệt đối sẽ không cùng nữ nhân khác chia xẻ hẩn, đó là điểm mấu chốt của nàng.

Hạ Lan Tích Vũ thờ dài, u buồn nói : “Hà tất phải như vậy.”

Nàng đón lấy một cánh hoa trong không trung, nhẹ nhàng vờ một cái đóa hoa liền biến thành bột phấn phiêu tán : “Huynh có cảm thấy ta tàn nhẫn không

?” Tàn nhẫn bắt hân lựa chọn nhưng chính hân cũng không biết nàng đang bắt hân lựa chọn. Mâu thuẫn sao ? Nàng chỉ biết nam nhân của nàng phải chịu trách nhiệm cho tất cả mọi con đường hân tạo ra.

Hạ Lan Tích Vũ chợt nắm lấy tay nàng, tàn nhẫn ? Nàng tàn nhẫn với nam nhân khác, hân vui mừng còn không kịp làm sao trách nàng tàn nhẫn ? Hân lắc đầu : “ Nàng tàn nhẫn hay không đối với ta đều không liên hệ, lời này nàng nên đi hỏi hân.” Lại nói : “ Theo như ta biết Vệ Từ Minh đã muốn động thủ với Cửu công chúa, tiếp theo nàng muốn làm gì ?” Hân gọi là Cửu công chúa chứ không phải là Cửu hoàng muội có nghĩa là nàng làm gì với Thương Long quốc hân đều không quan tâm

Bàn tay chợt có cảm giác ấm áp, nàng khẽ cười : “ Dĩ nhiên không thể thành toàn, hân muốn giết ta càng muốn bảo vệ, ta chỉ muốn nhìn kết quả mà thôi, hân rốt cuộc là cười hay không cười.”

Hạ Lan Tích Vũ có chút hiểu câu “vui sướng khi người gặp nạn”, nhớ tới tin tức hân vừa nghe được hôm qua, nghi hoặc nói : “ Phải rồi, mười hai vạn quân kia rốt cuộc nàng làm sao thu phục được ?” Hân vốn tưởng nàng đã ra lệnh giết sạch mười hai vạn quân của Định Vương không ngờ từ trong miệng Hạ Trắc mới biết được nàng đã ra tay lưu bọn hân lại. Mặc dù hân tin tưởng nàng tài trí hơn người nhưng có thể biến mười hai vạn quân địch thành thù hã, thật sự là nói dễ hơn làm.

Tư Nguyệt biết trong mấy nam nhân thì Hạ Trắc tương đối hòa thuận với Hạ Lan Tích Vũ, nàng hí mắt, quý dị cười : “ Chẳng qua là để Cổ Phi đi nói chút lời đạo lý mà thôi, phạm là con người ai chẳng muốn một con đường sống.”

Hạ Lan Tích Vũ cảm khái nhìn trời, có thể thấu hiểu được “lời đạo lý” của nàng, không biết bọn họ đã phải trải qua những chuyện gì ! Dù sao mười hai vạn quân đều là con người có cha nương thê nhi, phạm không phải tu la ma vương ai lại muốn giết sạch ? Dĩ nhiên hân đã quên mất sự kiện mười vạn quân Mãn tộc bị nàng quét sạch trong một đêm.

Tư Nguyệt thoáng nhìn hân, cả nghĩ muốn từ từ thay đổi một thân u buồn trong ánh mắt kia bằng nụ cười, nàng chợt hỏi : “ Chân đã tốt hơn chưa ?”

Hạ Lan Tích Vũ chợt khựng lại, ý cười trong mắt như sáng hơn : “ Đã tốt hơn rất nhiều, thỉnh thoảng còn có cảm giác.” Hân từng nghĩ cả đời này sẽ không thể đứng lên đi lại như bao người khác song nàng đã mang đến hi vọng cho hân, cho hân biết hân vẫn có thể hiện ngang sánh đôi cùng nàng. Nhớ đến lão phượng hoàng ở Ngọc Vân tự từng bói cho hân một quẻ nói rằng trong mệnh kiếp của hân sẽ có phượng hoàng, hân vốn không tin, hiện tại hân tin tưởng nàng chính là phượng hoàng giúp hân một lần nữa sống lại.

Nàng nhìn xa xa bên ngoài, Thanh Loan quốc khí hậu rất tốt, hiện tại là đầu xuân trăm hoa đua nở, xung quanh đều là muôn hồng nghìn tía, nghĩ nghĩ nàng mỉm cười : “ Ta nghe nói ở ngoại ô kinh thành có một rừng mai, huynh có muốn đi thưởng ngoạn một chút không ?”

Hạ Lan Tích Vũ bởi vì đi lại không tiện nên rất ít khi ra ngoài, hiện tại biết nàng muốn bồi hân, trong lòng nửa ấm áp nửa xúc động, gật đầu : “ Được.”

Tư Nguyệt sai đại tổng quản trong vương phủ là Khúc Lưu Thương chuẩn bị hai cỗ xe ngựa. Khúc Lưu Thương nguyên lai là thân tín của Tà Dung, trời sinh ưa thích kinh thương, Tư Nguyệt thấy hân ở Bắc Băng Thần Cung nhận rồi liền lời hân đến làm tổng quản Vương phủ, cái này tương đương “giết gà dùng dao mổ trâu” nhưng Khúc Lưu Thương cũng không có nửa phần oán trách, theo như lời hân nói so với cả ngày ngồi ở Bắc Sơn lạnh lẽo kia thì đến Thanh Loan quốc ăn chơi khoái hoạt tốt hơn vạn phần !

Tư Nguyệt và Hạ Lan Tích Vũ vừa đi đến cổng Vương phủ đã thấy Mạc Khiết Thần tươi cười đứng ở cửa. Tóc trắng điểm lệ tùy ý xõa sau lưng nhưng không có nửa phần rối loạn mà sinh ra một loại tà mị liêu nhân, khuôn mặt yêu nghiệt mỉm cười phong tình vạn chủng cộng với một thân huyết y đỏ tươi thoạt nhìn có thể điên đảo cả nam lẫn nữ.

“Nguyệt Nhi, nàng và Hạ Lan huynh là muốn đi đâu a ?” Hân khiêu mi cười, ánh mắt tựa như con nai tơ trong sáng vạn phần.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Chúng Ta Động Phòng Như Thế Nào ?

Tư Nguyệt nheo mắt, nhìn bộ dạng phóng túng là "ôm cây đợi thỏ" của Mạc Khiết Thần, liếc Hạ Lan Tích Vũ một cái : " Khụ, hôm nay thời tiết tốt nên ta muốn đi dạo ngoại thành một chút." Đối với Mạc Khiết Thần, nàng tuy tiếp nhận hân nhưng so ra vẫn không thể thân thiết được. Biết hân mười sáu năm vì nàng mà dẫn vật, trong lòng nói không cảm động là nói dối bất quá cảm tình không phải một lúc là có được.

Mạc Khiết Thần tà mị cười : " Ta cũng muốn đi dạo ngoại thành không biết nàng có chê ta phiền hay không a ?" Hân biết nàng không thích hân, không sao, hân sẽ từ từ làm nàng thích chỉ cần nàng không bài xích, từ chối hân là được.

Tư Nguyệt nhìn Hạ Lan Tích Vũ, Hạ Lan Tích Vũ bất đắc dĩ mỉm cười : " Nếu vậy thì Mạc huynh đi cùng chúng ta cho vui." Hân nói chúng ta tức là hân và Tư Nguyệt là một còn Mạc Khiết Thần chỉ là khách. Hạ Trắc đã nói với hân về quan hệ giữa nàng và Mạc Khiết Thần, nghĩ đến một cái lại một cái nam nhân ở bên cạnh nàng, trong lòng có chút đau nhói.

Mạc Khiết Thần tỏ vẻ không để tâm lời nói của hân, tươi cười đi tới ôm lấy nàng, thấp giọng nói : " Ta đến đây lâu như vậy vẫn chưa có đi ra ngoài chơi,

hôm nay phải ngoan (chơi) thật tốt."

Hạ Lan Tích Vũ nhìn cánh tay đặt ở hông của nàng, bàn tay khê siết chặt, đáy mắt ầm ầm tia tự giễu cùng bi thương.

Khúc Lưu Thương chuẩn bị hai chiếc xe ngựa, Tư Nguyệt, Hạ Lan Tích Vũ và Mạc Khiết Thần ngồi chiếc xe lớn còn xe nhỏ dùng để chở xe lẫn của Hạ Lan Tích Vũ. Vốn đã có thêm Mạc Khiết Thần nên nàng muốn gọi thêm những người khác cùng đi song Mạc Thương bận huấn luyện mười hai vạn quân mấy ngày đều không có về, Hạ Trác thay thế Minh Nguyệt Hải và Từ Thiên quản lý sổ sách và kinh doanh cũng bận tới tận mặt mũi, Từ Giai Âu Thần và Hành Vân thì ngày đêm lên đường một người trở về Từ Giai sơn trang chuẩn bị sinh lễ, một người đi Thần Mã Cung thông báo cho Thần Mã tướng quân, vì thế cuối cùng chỉ còn lại Hạ Lan Tích Vũ và Mạc Khiết Thần rảnh rỗi.

Tất nhiên không phải hai người bọn hắn không chuẩn bị sinh lễ mà là Mạc Khiết Thần có Mạch Xuyên lo liệu, Hạ Lan Tích Vũ dưới thân phận Tam hoàng tử Thương Long quốc vẫn đang đợi đoàn thương sứ của Thương Long quốc đến để Phụng Lâm ban hôn vì thế càng không vội.

Xe ngựa này được Hạ Trác thiết kế rất tốt, thùng xe ngựa rộng, bốn phía đều trải nệm gấm, bên trong còn có một chiếc bàn gỗ tràm để trà và điểm tâm. Mạc Khiết Thần ngồi bên tay phải Tư Nguyệt, nửa ôm nửa dựa vào người nàng, móng vuốt không ngừng lần qua lần lại. Hạ Lan Tích Vũ thì nghiêm chỉnh ngồi bên tay trái, thỉnh thoảng liếc Mạc Khiết Thần một cái thăm nghĩ trở về phải hảo hảo thỉnh Hạ Trác chỉ giáo vài cách đuổi đi "tình địch".

Mạc Khiết Thần trên mặt luôn một dạng tươi cười yêu nghiệt nhưng dư quang lại không ngừng đảo quanh Hạ Lan Tích Vũ. Hắn chấp nhận cộng phụ nhất thế không có nghĩa hắn đồng ý chia sẻ nàng với nam nhân khác, đơn thuần bọn họ muốn cùng chưa chắc có mạng để chia sẻ ! Nháy mắt mâu quang hắn trở nên ngoan lệ, sát khí dày đặc.

Tư Nguyệt là người nhạy cảm với sát khí nhất, nàng liếc hắn một cái, có phần không rõ đang yên lành tại sao hắn lại nổi lên sát khí. Đối với Mạc Khiết Thần không hiểu sao trong lòng nàng luôn có ý "kính nhi viễn chi", có lẽ bởi vì nàng cảm nhận được sát tâm của hắn tuyệt đối không thua kém nàng.

Mạc Khiết Thần trong lúc nàng lơ đãng khê đưa tay lên ngực nàng, Tư Nguyệt chớp lại móng vuốt, nheo mắt nhìn hắn. Hắn ừy khuất bữu môi, nghĩ nghĩ gì đó lại tươi cười nịnh nọt : "Nguyệt Nhi, ngày 20 là đại hôn của chúng ta rồi."

Nàng không rõ ý định của hắn, chỉ nhàn nhạt gật đầu : " Ừn."

Hắn vòng vo mấy tiếng, thổi một hơi nhẹ lên tai nàng, thấp giọng hỏi : "Nàng nói xem nhiều nam nhân như vậy thì nàng muốn động phòng như thế nào ?" Tươi cười trên mặt hắn nở rộ như xuân phong thu thủy, trong lòng lại nghĩ cách làm sao khiến năm người kia không thể động phòng.

Tư Nguyệt đang uống trà nghe vậy chợt phun ra một ngụm, ho khan mấy tiếng : " Khụ, khụ... cái này..." Nàng tuy thành thực hơn so với độ tuổi nhưng chung quy vẫn là tiểu cô nương mù tịt chuyện nam nữ, nàng làm sao có thể trả lời hắn vấn đề sâu xa như vậy !

Mạc Khiết Thần híp mắt cười, liếc nhìn Hạ Lan Tích Vũ một cái rồi khiêu mi nói, mâu quang màu xám bạc tựa như hai viên thủy tinh đầy mị hoặc : "Ta nghĩ cùng lúc hắn là nàng không thể chịu được thế nên vẫn là từng người đi. Lại nói tính ra ta là lớn tuổi nhất hành xử ổn trọng, ngày đó ta trước tiên sẽ không khiến nàng khó chịu, nàng thấy thế nào ?"

Hạ Lan Tích Vũ lạnh nhạt nhìn Mạc Khiết Thần, mâu quang âm thầm gọn sóng, cười nhạt nói : "Mạc huynh, chính huynh nói bản thân là đại nam nhân, có câu nam nhân nhịn lâu năm sẽ thành ghen nếu là đệ huynh đầu tiên e là sẽ không tốt cho nàng." Đừng nhìn Hạ Lan Tích Vũ bề ngoài nhu nhược u tĩnh, hắn có thể từ một tam hoàng tử bị vứt bỏ trở thành gia chủ của Hạ Lan thế gia ở Vệ quốc, một trong tứ đại hộ pháp của Thiên Hải Lâu tất nhiên không phải người dễ dàng khoan nhượng, và lại đây còn là chuyện ảnh hưởng đến "lợi ích" trực tiếp của hắn.

Mạc Khiết Thần cười phong tình vạn chủng, phượng mâu lóe lên sát ý nháy mắt lại khôi phục bộ dạng bình thường : "Hạ Lan huynh không biết, đã là lâu năm hắn sẽ có định lực của lâu năm, không giống với mấy người trẻ tuổi không biết tiết chế, một khi đã thượng thì cảm thú còn không sánh bằng."

Hạ Lan Tích Vũ điềm đạm nói : "Có định lực hay không ta thực không dám nói mò bất quá thỉnh Mạc huynh chỉ giáo, người trẻ tuổi đã không biết tiết chế hay người lớn tuổi sẽ kiềm chế được sao ? Hay là...không phải kiềm chế được mà căn bản không "dậy" nổi."

" Khụ !" Tư Nguyệt nhìn Hạ Lan Tích Vũ, bình thường hắn luôn nho nhã, ít nói từ khi nào có thể phát biểu được những vấn đề mang tính suy luận cao như vậy ?

Mạc Khiết Thần ngón tay quán một lọn tóc trắng, vuốt vuốt cằm vừa suy nghĩ vừa nói : "Hạ Lan huynh nói rất đúng, ta thế nhưng chưa bao giờ gần nữ sắc nên phải thỉnh Nguyệt Nhi xem thử ta có "dậy" nổi không còn Hạ Lan huynh đường đường là Tam hoàng tử Thương Long quốc, hậu viện chắc chắn có không ít nữ nhân, ái chà, ta thấy Hạ Lan huynh lâu nay ăn no hi vọng sẽ thương tình kẻ luôn đối như ta." Dứt lời còn tỏ vẻ ủy khuất, dựa vào Tư Nguyệt càng sâu.

Hạ Lan Tích Vũ bị bôi đen, vẫn là có định lực tốt, nhàn nhạt đáp : "Mạc huynh nói sai rồi, ta nghe nói nữ nhân tộc Bách Vân đều là nhất mạo khuynh thành, Mạc huynh là tộc trưởng xem chừng hưởng thụ không ít."

Mạc Khiết Thần không có nửa điểm ái ngại, tà mị cười : "Nguyên lai Hạ Lan huynh luôn để ý nữ tử khắp nơi trên thiên hạ, nếu Hạ Lan huynh có hứng thú ta sẽ kêu Mạch Xuyên mang đến vài người phòng chừng Hạ Lan huynh sẽ rất ưa thích. Lại nói trong mắt ta chỉ có mình Nguyệt Nhi là nữ nhân nên cái gọi là nhất mạo khuynh thành phải thỉnh Hạ Lan huynh tự chọn lựa rồi."

Lời nói bị bẻ cong, Hạ Lan Tích Vũ ghen.

Tư Nguyệt dờ khóc dờ cười, khoát tay : "Được rồi, Tích Vũ, đây là bánh quế hoa hồng huynh thích ăn nhất, huynh ăn một ít đi." Nhớ đến lần trước

Hành Vân cũng bị Mạc Khiết Thần chọc cho đến ghen, nàng âm thầm cảm khái cho Hạ Lan Tích Vũ.

Mạc Khiết Thần đoạt lấy khối bánh trên tay của Tư Nguyệt, nhanh chóng đưa vào miệng, tà tà nói : " Ta cũng rất thích bánh quế hoa hồng, cảm ơn nàng."

Hạ Lan Tích Vũ vừa định nhận lấy khối bánh không ngờ bị Mạc Khiết Thần giữa chừng cướp đi, bàn tay cứng đờ giữa không trung, không nói thành lời.

Tư Nguyệt day day thái dương, đưa khối bánh khác cho Hạ Lan Tích Vũ. Mạc Khiết Thần muốn một lần nữa đoạt lấy nhưng bị nàng liếc một cái đành ủy khuất thu tay lại, đùa nghịch tóc của nàng trong lòng suy nghĩ cách loại bỏ những nam nhân khác. Nghĩ đến Mạc Thuong và Hạ Trắc, hắn lập tức lâm vào trầm tư. Hắn theo dõi nàng qua mặt giếng cổ tám năm, hắn biết trong lòng nàng hai người bọn họ rất khác biệt. Hoặc là nói hắn có thể dung được bọn họ còn những người khác thì tuyệt đối không !

Hạ Lan Tích Vũ cũng đồng loạt suy nghĩ, Mạc Khiết Thần thoạt nhìn luôn tươi cười nhưng loại người luôn tươi cười như vậy mới là cường địch đáng sợ nhất. Hắn không tin Mạc Khiết Thần chấp nhận cùng người khác cộng phu nhất thể nhưng hắn không nghĩ sẽ nói cho nàng biết, đây là cuộc chiến của nam nhân, hắn hoặc những người khác đều rõ ràng một quy luật, thắng làm vua thua làm giặc, chỉ có cường hãn mới có thể được ở bên cạnh nàng.

Tư Nguyệt nhìn hai nam nhân vừa rồi vẫn giương cung bạt kiếm hiện tại lại im lặng trầm mặc, trong lòng không rõ tư vi. Nàng biết mỗi người bọn họ đều là thiên kiều chi tử, muốn bọn họ vui vui vẻ vẻ cùng nhau ở bên cạnh nàng tuyệt đối là chuyện không thể xảy ra nhưng nàng tin tưởng, tin tưởng nam nhân của nàng tuyệt đối đều không phải kẻ vô dụng dễ dàng bị đánh bại !

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Vì Nàng Nghịch Thiên Đạo Là Sai ?

Kinh thành Thanh Loan quốc ồn ào náo nhiệt, đi khoảng một khắc về cổng thành phía Tây Nam là một cánh rừng trồng đầy hoa mai. Hồng mai xinh đẹp, từng đóa nở rộ kiêu diễm nhưng không tục tũn, từ xa nhìn tới tựa như một mảng lửa đỏ thắm diễm lệ khôn cùng. Thịnh thoảng gió thổi qua, cánh hoa mai lác đác rơi xuống, một hồi hồng vũ tuyệt luân.

Khúc Lưu Thuong đến trước sắp xếp một cái tiểu đình khuất sâu trong rừng mai, thời điểm Tư Nguyệt, Mạc Khiết Thần và Hạ Lan Tích Vũ tới nơi mọi thứ đã chuẩn bị tốt, dọc đường đi cũng không có gặp ngoại nhân quấy nhiễu.

Tư Nguyệt một tay nâng cốc trà ướp hương hoa mai, một tay lấy nắp sứ phớt nhẹ hương khói, khe khẽ híp mắt, điềm đạm nhấp một ngụm trà. Vị trà đậm đà, ngọt ngào kèm theo hương hoa thấm sâu vào lòng người, lại ở giữa phong cảnh rừng núi xinh đẹp càng khiến lòng người bình thản, yên ả.

Khúc Lưu Thuong đứng sau lưng Tư Nguyệt, cười nói : " Vương gia, đây là cổng trà ở Tuyết Lan sơn, mỗi năm bọn họ chỉ tặng đến Bắc Băng Thần Cung một giỏ trúc nhỏ, cho dù là hoàng đế cũng không có cơ hội thưởng thức đâu."

Mạc Khiết Thần tà mị cười : " Ta từng nghe nói Tuyết Lan trà là lá trà ướp hoa tuyết lan chỉ có ở Tuyết Lan sơn, mỗi năm vào canh ba ngày 21 tháng chạp trong vòng nửa canh giờ phải hái xuống hết, lại ngâm trong sương tuyết nửa tháng, công đoạn xao trà phức tạp là trần phẩm khó cầu. Không ngờ hôm nay lại có diễm phúc hưởng thụ." Một hồi gió thổi qua, cánh hoa mai nhẹ nhàng phiến vũ rơi xuống trên người hắn, chỉ thấy dung mạo càng trở nên yêu nghiệt, bất luận nam nữ đều khó có thể kiềm lòng mà không rung động.

Khúc Lưu Thuong tươi cười : " Mạc tộc trưởng quả là hiểu biết hơn người." Khúc Lưu Thuong cũng là mỹ nam hiếm có nhưng đứng giữa ba người lại dường như bị mờ nhạt không ít.

Mạc Khiết Thần híp mắt, vuốt vuốt sợi tóc mai : " Người cứ gọi ta là Mạc công tử như những người khác không cần phải gọi tộc trưởng, nghe rất xa lạ."

Khúc Lưu Thuong đỏ mặt, trong lòng cảm khái Cung chủ bọn họ thực uy vũ, đến cả Mạc đại tộc trưởng của Bách Vân tộc cũng phải cam hạ dưới váy, nụ cười nịnh nọt : " Mạc công tử."

Tư Nguyệt nhìn Khúc Lưu Thuong chỉ kém không có váy đuôi chó, khẽ cười một tiếng : " Được rồi, người cũng tới ngồi đi, đều là người trong nhà không cần câu nệ."

Khúc Lưu Thuong biết Tư Nguyệt là người sáng khoái, song liếc nhìn Mạc Khiết Thần và Hạ Lan Tích Vũ một cái thấy nụ cười trên mặt Mạc Khiết Thần càng lúc càng đậm, trong lòng lộp bộp, vội vàng khoát tay : " Ách, cảm tạ ý tốt của vương gia, thuộc hạ đến bên kia ngắm cảnh là được rồi." Nói xong lập tức dùng khinh công chạy đi.

Mạc Khiết Thần âm thầm mỉm cười, vẫn là trẻ nhỏ dễ dạy. Hắn đứng dậy, nhẹ nhàng bẻ một đóa hồng mai, mai đỏ thoạt nhìn tựa như một đốm hỏa diễm ẩn hiện trên làn da tuyết trắng, hắn cười một tiếng, khuyên quốc khuyên thành : " Hồng mai này không đẹp bằng tuyết mai ở Bách Vân tộc ta." Hắn hướng đôi mị nhãn liếc nhìn Tư Nguyệt, nụ cười càng kinh diễm câu nhân.

Tư Nguyệt có chút thất thần, quả nhiên là yêu nghiệt, cho dù là nhắc tay nhắc chân đều là phong tình vạn chủng, không gì bì kịp. Nhớ tới nàng đầu năm

đã chạy tới Bách Vân tộc cầu y sau đó mang theo tộc trưởng bọn họ rời khỏi, hơi áy náy hỏi : " Phải rồi, đầu xuân Bách Vân tộc có tổ chức lễ hội gì hay không ?"

Mạc Khiết Thần thả hoa mai rơi xuống đất, nhích đến ngồi bên cạnh nàng, mỉm cười : " Trung tuần tháng ba chúng ta có một lễ hội gọi là "cầu yêu", nếu nàng thích lúc đó chúng ta sẽ trở lại để thưởng ngoạn."

Tư Nguyệt đặt tách trà xuống bàn, hứng thú hỏi : " Lễ hội "cầu yêu"? Có phải là giống mấy lễ hội ghép đôi hay không ?"

Mạc Khiết Thần gật đầu, nhớ lại trong mắt giếng cổ hàng ngày nàng không phải nghị sự thương thuyết đều là huấn luyện giết người, mâu quang hiện lên tia ôn nhu, cười nhẹ : " Tương tự như thế, trong lễ hội "cầu yêu" bất luận là nam hay nữ đều có thể khiếu chiến đối tượng họ yêu thích, nếu họ thắng thì cho dù người kia thích hay không thích đều phải kết nghĩa phu thê với họ."

Hạ Lan Tích Vũ vốn đang chăm chú uống trà, chợt nói : " Ta từng nghe nói Bách Vân tộc nhân sở dĩ mạnh mẽ là vì họ phải bảo vệ cho tình yêu của chính mình. Hóa ra là bắt nguồn từ lễ hội này." Bách Vân tộc là bộ tộc cường hãn và bí ẩn nhất, ngoại trừ biết bọn họ tóc trắng mắt bạc, không ai có thể biết thêm được điều gì về họ. Chỉ nghe tương truyền, cách đây hơn một trăm năm hai nước Tần, Vệ liên hợp xuất ra hai mươi vạn tinh binh tiến đánh Bách Vân tộc. Nào ngờ Bách Vân tộc chỉ với hai ngàn nhân mã đã có thể quét sạch hai mươi vạn đại quân khiến ngũ quốc kinh hồn táng đảm, từ đó về sau không còn ai dám đánh chủ ý lên Bách Vân tộc.

Mâu quang Mạc Khiết Thần lóe lóe, hần thâm tình nhìn Tư Nguyệt, nụ cười không liêu nhân mị thế mà là nụ cười phát ra từ tận đáy lòng : " Hạ Lan huynh nói không sai, Bách Vân tộc chúng ta không phân biệt là nam hay nữ chỉ dựa vào thực lực mới đạt được tình yêu mà họ mong muốn. Mạc Khiết Thần ta cũng như vậy, trừ phi chết nếu không tuyệt đối không buông."

Hạ Lan Tích Vũ nghe ra ẩn ý của Mạc Khiết Thần, đậm đậm tươi cười, đôi mắt thoát nhìn u buồn ánh lên sự kiên định : " Mạc huynh nói chí phải, Tích Vũ ta cũng sẽ ghi sâu câu nói này vào trong lòng."

Trừ phi tử tuyệt đối không buông !

Tư Nguyệt nhìn cả hai tiểu lý tàng đao, day day huyết thái dương, nhìn đến phong cảnh tươi đẹp bên ngoài, nói : " Mang đàn đến đây."

Khúc Lưu Thương đứng phía xa nghe thấy lập tức chạy tới đi vào trong xe ngựa đem một thanh huyền cầm ra. Huyền cầm thoát nhìn đơn giản nhưng nhìn kỹ mỗi bộ phận đều là vật báu hiếm có. Dây đàn được làm bằng ti thiết ngàn năm, âm thanh du dương, triền miên ba ngày không dứt. Thân đàn được làm bằng gỗ thượng đàn hương hiếm có, chính là Lạc Thanh Dương vạn dặm chu du đến Tây Hạ mang về.

Nàng khẽ nhắc một dây đàn, làn mi đen khép hờ rung lên nhẹ nhẹ lắng nghe thanh âm động lại. Một thân bạch y kinh vân tế nguyệt, tóc trắng như mây, ngồi giữa rừng mai ba nghìn đoá tựa như tiên tử lạc xuống trần thế, như họa như yên khiến người ta chỉ dám nhìn, không dám chạm vào. Nhược liễu phù phong, phong hoa tuyệt đại.

Huyền cầm rung lên, đàn âm vang vọng. Tiếng đàn mơ hồ như sương khói, biến hóa kỳ ảo. Nốt cao như phi vũ rào rào, nốt thấp tựa ni non, đàm sự chuyện riêng. Lúc thì lạnh lạnh rẻo rẻo như châu như ngọc, như tiếng chim muôn líu lo ca hát, lúc thì đột ngột róc rách như nước chảy xuống ghềnh khiến người ngẩn ngơ. Vừa như sầu thương, giận dữ lại như mê say đắm đuối rung động lòng người.

Thoạt nghe bi bi thương thương, âm i khôn nguôi lại như tiếng bình bạc vỡ tuôn, rầm rầm như thiết kỵ xuất trận, giống ngựa xối mòn, mang theo khí phách hiên ngang, giẫm đạp bốn bề, tiếng thấp thanh tao xuất trần, tiếng cao như xé lụa, như tiếng mỹ nhân một nụ cười khuyhnh thế.

Chờ đợi ai hồi linh hồn sục sôi ?

Khiến cho non sông phải một lần biến sắc

Là ai sống vì ân oán tình thù

Phiền muộn trong lòng không sao rũ bỏ được

Chính vì thế sự mà viết nên truyền thuyết

Một mình ngang dọc, cứu lấy thế nhân, lòng ôm thiên hạ

Máu nhuộm quân thù, vì người tàn sát. Lẽ nào nghịch thiên đạo là sai ?

Khúc ca bi thán chưa dứt, đáng tiếc làm sao

Sợ năm tháng trôi nhanh, chỉ sống vì một người

Người là bão cát thét gào, người là vách núi sừng sững. Người sau con phong ba ngưỡng vọng ánh trăng đêm.

Người là giọt nước thấm sâu, người là hoa rơi u sầu. Người được thế nhân ca tụng, là huyết nhục trầm mặc khóc thương khi bóng xế tà.

Vì người mà đợi, vì người mà bi, mặc cho hậu thế phán xét.

Mạc Khiết Thần lẳng lẳng nhìn nàng, bạc mầu âm trầm, thâm thúy, không có tiêu cự. Vì người mà đợi, vì người mà bị, mặc cho hậu thế phán xét ! Hắn không nói cho nàng biết, tộc quy Bách Vân tộc truyền thừa đời đời kiếp kiếp ghi rằng phạm là Bách Vân tộc trưởng, thứ nhất không được can hệ chuyện giang hồ, thứ hai không được dính dáng triều đình ngũ quốc, thứ ba trừ phi là địch nhân nguy hại Bách Vân tộc nếu không tuyệt đối không được giết. Mười sáu năm trước hắn vì nàng phạm tộc quy thứ nhất, mười sáu năm sau hắn lại vì nàng phạm tộc quy thứ hai. Đến bây giờ, vô số bang phái giang hồ năm đó từng xuất quân đều bị diệt môn, hắn phạm tộc quy thứ ba.

Hắn khép hờ mắt, khóe môi nhếch lên một nụ cười phong kiều thủy mị, kinh diễm tuyệt luân. Vì nàng cho dù nghịch thiên đạo hắn cũng không hối hận !

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Hoàng Chỉ Công Tử

Tiếng đàn nửa như hạc vòn qua núi, một hồi phong vân cuối cùng lại êm dịu nhẹ nhàng, rồi rạc kết thúc. Nàng khẽ mở mắt tầm nhìn dừng tại con đường mòn gần đó thì thấy một nam tử đang đi tới. Hắn vận y phục màu xanh lam nhạt, tóc búi bằng đỉnh bạch ngọc quan, mày như viễn sơn, nguyệt mi tinh nhân (mắt đẹp như sao), khuôn mặt cũng là một dạng yêu nghiệt khó có thể phân biệt là nam hay nữ như Mạc Khiết Thần nhưng dung mạo này lại làm người ta cảm thấy nhu nhược, thương tiếc trong lòng. Xán như xuân hoa, kiều như thu nguyệt, thoát nhìn liễu nhược phù phong, khiến người ta không đành lòng muốn ôm ấp, che chở.

Lam y nam tử hơi sững sốt, đi đến trước tiểu đình, từng bước thanh tao phong dật, nhẹ nhàng hành lễ, yếu ớt cười : " Thảo dân Hoàng Chỉ tham kiến Vương gia, thảo dân đi theo tiếng đàn đường đột đến đây, hi vọng Vương gia không trách thảo dân đã quấy rầy nhã hứng." Âm thanh như tiếng đàn gãy, réo rắt, thanh thúy.

Tư Nguyệt cũng không có ngạc nhiên khi hắn nhận ra nàng, nàng khẽ cười, từ tính nói : " Không sao, nếu là người yêu đàn bốn vương làm sao có thể trách cứ người, đã đến thì ở lại thưởng ngoạn một chút, người không từ chối bốn vương chứ ?"

Mạc Khiết Thần và Hạ Lan Tích Vũ thoảng nhủ mảy, Tư Nguyệt bình thường đều rất ít khi nói chuyện với ngoại nhân, hiện tại làm sao có thể mời một nam tử khác cùng thưởng ngoạn ? Mạc Khiết Thần liếc Hoàng Chỉ một cái, ánh mắt rét lạnh, tràn ngập sát khí

Hoàng Chỉ nhìn nàng nở nụ cười phong hoa tuyết đại, thất thần một lúc, cũng không để ý đến sát khí của Mạc Khiết Thần mà đi vào trong đình : " Vậy thì thảo dân kính không bằng tuân lệnh."

Tư Nguyệt vuốt vuốt cằm, nhàn nhạt cười : " Ngồi đi. Hoàng Chỉ công tử là đi dạo rừng mai sao ?"

Hoàng Chỉ ngượng ngừng gật đầu, tựa như nàng đầu nhỏ khiến người ta muốn âu yếm, mâu quang lướt qua Mạc Khiết Thần và Hạ Lan Tích Vũ thoảng hiện lên một tia kinh diễm, vẫn là cười nói : " Hoàng Chỉ nghe nói rừng mai này đầu xuân nở hoa rất đẹp nên mới đi thưởng ngoạn một chút, không nghĩ tới lại gặp được vương gia."

Tư Nguyệt chống cằm nhìn hắn, khóe môi anh đào hơi nhếch lên : " Đúng là rừng mai này rất đẹp." Ánh mắt trong suốt, nhìn không thấy đáy lại làm người ta vô thức hăm sâu.

Mâu quang Mạc Khiết Thần càng lúc càng âm trầm, nhích lại bên cạnh nàng, tỏ vẻ tùy khuyển nói : " Vương gia, còn ta thì sao, ta có đẹp hay không ?" Mạc dù không rõ ý đồ của nàng nhưng chỉ cần nhìn thấy nàng cười cười nói nói với nam nhân khác trong lòng hắn liền vô cùng khó chịu.

Nàng nhướn mày, ho khan một tiếng : "Uh, đẹp." Nam nhân này không phải là ăn dấm chua chứ ? Dư quang trong mắt liếc qua Hoàng Chỉ, nàng không tin cái gọi là vô tình, nếu người đã đến thì nàng tiếp, là bạn hay địch vẫn chưa biết được !

Mạc Khiết Thần nhân tình sáng ngời, khiêu mi nhìn Hoàng Chỉ, chợt nói : " Hoàng Chỉ công tử đã theo tiếng đàn đến đây thiết nghĩ chắc chắn cảm nghệ không tồi, chỉ bằng đàn một khúc trợ vui." Hắn vừa nói vừa vuốt một sợi tóc của Tư Nguyệt, bạc môi cười tà.

Hoàng Chỉ đương uống trà, nghe vậy thì hơi khựng lại một chút, đặt tách trà xuống, cười nhẹ : " Được trợ vui cho vương gia là hồng phúc của Hoàng Chỉ, chỉ mong vương gia không chê Hoàng Chỉ đàn quá khó nghe, làm bản huyền cầm của vương gia."

Tư Nguyệt biết Mạc Khiết Thần đang muốn giúp nàng, con người có thể nói dối nhưng tiếng đàn thì không thể. Muốn biết hắn là trung hay gian, địch hay bạn, dựa vào tiếng đàn là phương pháp dễ dàng nhất. Nàng thanh thúy nói : " Không sao, chỉ là một khúc trợ vui, không cần phải câu nệ."

Hoàng Chỉ thông dong đứng dậy đi tới bên bàn đặt huyền cầm, nhắc tay nhắc chân đều là nhẹ như sương, đạm như yên nhưng cũng không có đánh mất phong thái thanh tao của nam nhân. Hắn lướt qua dây đàn, khẽ khẽ hít mất thứ âm : " Quả là một thanh đàn tốt."

Tư Nguyệt liếc ngón tay thon trắng như ngọc của hắn, phượng mi cũng khép lại như đang đợi chờ cảm âm vang lên.

Mưa qua Bạch Lộ Châu

Lưu luyến Đồng Tước Lâu

Tà dương nhuộm màu cỏ cây, thoáng ửng hồng

Lay động trên sông cánh bướm xa

Nhìn lại ánh nền tựa như hoa, chưa nói gì người đã ngại ngần

Tâm sự khê như đùa vui, nhẹ nắm lấy đôi bàn tay, mặc cho tóc mây vương đôi mắt

Cho nên hoa rơi khắp trời hạnh phúc mãi lưu truyền

Lưu truyền chuyện xưa buồn vui quyến luyến

Cho nên dung nhan khuynh quốc khuynh thành không thay đổi

Dung nhan nháy mắt đã thành vĩnh viễn

Giờ phút này hoa rơi khắp trời hạnh phúc mãi bên người

Bên người hai phía là vạn thủy thiên sơn

Giờ phút này khuynh thành khuynh quốc gần nhau vĩnh viễn

Vĩnh viễn đêm yên tĩnh như bài ca dịu dàng

Tiếng đàn không có tạp niệm, hòa vào một khúc réo rất ngậm nga, triền miên không dứt, ní non thấm sâu vào lòng người. Thanh âm thanh thúy dịu dàng một khúc "Khuynh quốc khuynh thành" như hòa vào phong cảnh thiên nhiên, mai hoa đào lạc, từng cánh nhẹ như lông vũ, mềm mại như tơ.

Âm dứt, Hoàng Chi vuốt ve một lần nữa dây đàn, tình cảm nồng đậm như đang nhìn người yêu. Hắn cắn cắn môi, nhàn nhạt cười như triển lộ phù dung : "Hoàng Chi xấu hổ rồi."

Từ Nguyệt lúc này mới hồi thần, cảm nghệ không sai, bất quá vẫn có chút dụng tâm. Nàng chợt nghĩ tới Phượng Trầm, âm đàn của hắn trong trẻo như nhân văn dã hạc, tựa hồ không thuộc về thế gian, ánh mắt dừng tại Hoàng Chi hơi ngưng đọng, nàng phiếm cười : "Đàn rất hay. Không biết Hoàng Chi công tử là thiên kim của phủ nào ?" Dựa vào tiếng đàn người này có vẻ không phải dụng tâm quyến rũ nàng mà là muốn hợp tác, còn về hợp tác cái gì xem ra phải tìm hiểu một phen.

Hoàng Chi tươi cười : "Hoàng Chi chỉ là bá tánh bình thường, trong lúc rảnh rỗi mở một cái Yến Tâm Trai, làm vương gia chê cười rồi."

Từ Nguyệt liếc Khúc Lưu Thương, hắn lập tức đi tới thấp giọng nói : "Là đệ nhất tử lâu ở kinh thành, lão bản gọi là Hoàng Chi công tử, danh tiếng không thua kém Trầm Vương gia cho lắm."

Nàng gật đầu, neho mắt nhìn Hoàng Chi, tựa tiểu phi tiểu : "Nguyên lai là Hoàng Chi công tử nổi danh kinh thành, bốn vương là người từ nơi khác đến nên không biết, Hoàng Chi công tử không trách bốn vương chứ ?"

Hoàng Chi nhẹ nhàng lắc đầu, giọng nói thanh thanh thúy thúy, nhu nhu nhược nhược : "Hoàng Chi tài mọn làm sao dám trách vương gia."

Từ Nguyệt gõ "lốc cốc" mấy tiếng lên bàn, như có như không hỏi : "Ta nghe nói hàng năm Yến Tâm Trai đều tổ chức Mẩu Đơn hội dành cho các tiểu thư công tử khắp kinh thành đến trao đổi thư họa. Không biết năm nay bốn vương có được mời hay không ?"

Hoàng Chi thụ sủng nhược kinh, diềm đạm cười : "Vương gia nếu đến chính là vinh hạnh cho bốn lâu rồi. Hoàng Chi còn đang lo lắng không biết làm sao để mời được vương gia đây."

Từ Nguyệt "a" một tiếng, thâm sâu nhìn hắn đang muốn mở miệng phía xa truyền tới tiếng ngựa, một gia đình mặc trang phục hạ nhân của Tiêu Dao Vương phủ chạy đến, hốt hải nói : "Vương gia, Từ Giai sơn trang có thư tín khẩn cấp."

Từ Nguyệt nhủ mảy dề cho Khúc Lưu Thương tới lấy thư, nàng liếc qua Hoàng Chi, vẫn là mở phong thư ra. Mạc Khiết Thần và Hạ Lan Tích Vũ khê cau mày, dư quang thoáng nhìn nội dung trong lá thư, nháy mắt thần sắc ngưng trọng, khuôn mặt trở nên cổ quái.

Nguyên lai trong thư Từ Giai Âu Thần nói muốn buông tha cho Từ Nguyệt, sắp tới sẽ cưới biểu muội Châu Uyển Nhi của hắn, cũng tức là nữ tử từng trúng độc của Quái Mộc được hắn mang đến nhờ Từ Nguyệt chữa trị !

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Tử Giai Âu Thần Gặp Hạng

Tử Nguyệt nheo mắt, mâu quang vẫn là một loại trong trẻo, lạnh lùng không rõ tâm tình. Nàng lạnh nhạt nói : " Hồi phủ !" Nàng vừa bước đi được vài bước thì chợt khựng lại, quay đầu nhìn Hoàng Chi, bình thần nói : " Trong phủ có chút chuyện không thể cùng thường ngoạn với Hoàng Chi công tử rồi. Ngày khác bốn vương nhất định sẽ đến Yên Tâm Trai tạ lỗi một phen. "

Hoàng Chi ngai ngừng cười : " Không sao, nếu vương gia có việc gấp thì cứ đi đi. " Đáy mắt hơi lóe sáng, dư quang quét qua lá thư kia.

Mạc Khiết Thần cẩn thận nhìn nàng, thấy nàng không có biểu hiện đau lòng hay bị thương thì hơi nghi hoặc, cũng không có nói nhiều mà đi theo phía sau nàng. Hạ Lan Tích Vũ mặc danh kỳ diệu, tầm mắt vẫn dừng tại lá thư trên tay của Tử Nguyệt, như đang suy nghĩ gì đó.

Thời điểm trở về vương phủ, Tử Không Hạ đã đứng đợi sẵn ngoài cửa. Tử Nguyệt đi một mạch vào trong đại sảnh, trầm thấp nói : " Thư tin là do ai đưa tới ? "

Tử Không Hạ thấy nàng âm tình bất định, không biết nội dung trong lá thư là gì lại có thể khiến nàng vội vã trở về, do dự mở miệng : " Là một nhân sĩ của Tử Giai sơn trang. Sau khi đưa thư đã lập tức rời đi. " Hắn nhìn nàng, hỏi : " Lễ nào lá thư kia có vấn đề ? "

Tử Nguyệt cười nhạt, phóng lá thư cho Tử Không Hạ bắt lấy. Ông vừa đọc xong, khoe mắt co rút, kinh hãi kêu : " Không thể nào !" Tử Giai Âu Thần đã theo Lâu chủ bọn hắn từ Vệ quốc đến đây lý nào ngày cưới sắp tới lại muốn từ hôn ? Khăng định là có kẻ giở trò quỷ ! Đáy mắt hắn lóe lên sát khí, nói : " Lâu chủ, chuyện này..."

Nàng lạnh lùng mở miệng : " Có tin tức gì của Đào Thiên và Trư Vân hay không ? "

Nhắc đến Đào Thiên và Trư Vân, Tử Không Hạ chợt giật mình. Nếu vừa rồi ông chỉ là nghi ngờ hiện tại đã thực sự xác định, Đào Thiên và Trư Vân là thân tín của Tử Giai Âu Thần, đại sự bậc này chắc chắn Tử Giai Âu Thần phải phái bọn hắn truyền tin, làm sao có thể giao trọng trách cho một người lạ mặt như vậy ? Tử Không Hạ suy tính một hồi : " Lâu chủ, bên Tử Giai sơn trang vẫn chưa có tin tức gì. "

Nàng gõ nhẹ lên bàn, phượng mâu âm trầm nhìn không thấy đáy, lạnh lùng cười : " Người đi tìm Cổ Phi bảo hắn dù trời hay lời cũng phải đem sự phụ của ta đưa đến Tử Giai sơn trang, nói Lâu chủ hạ lệnh nhất định phải mang được Tử Giai Âu Thần trở về, cho dù chết cũng phải thấy xác. " Không phải là vì mấy bầu rượu mà bán nàng sao ? Hiện tại nàng cho lão nhân đi cứu Tử Giai Âu Thần về !

Mất Tử Không Hạ chợt co rút, Lâu chủ quả nhiên là thù dai ! Hắn gật đầu, đang định rời đi thì nghe bên ngoài có người bẩm báo : " Bẩm vương gia, bên ngoài có một nam nhân tự xưng là Trương Lí Vũ muốn cầu kiến. "

Tử Nguyệt nhướn mày, Trương Lí Vũ này không phải là sự đệ của Tử Giai Âu Thần sao ? Nhớ ngày đó nàng chữa trị cho Châu Uyển Nhi hắn là người lo lắng cho nàng ta nhất. Nàng nhíu mày lạnh nhạt nói : " Cho vào. "

Trương Lí Vũ vận một thân hồng y phong sương vừa nhìn đã biết bốn ba nhiều ngày chưa có nghỉ ngơi. Khuôn mặt hắn tái nhợt, đôi mắt âm trầm, lúc ngược lên nhìn Tử Nguyệt thì mâu quang thoáng qua một tia phức tạp, hơi cúi người : " Thiên Hải Lâu chủ. "

Nàng thân nhiên uống trà, nửa ngày sau mới mở miệng, thanh âm khiến người ta không đoán được tâm tình của nàng : " Trương Lí công tử, đã lâu không gặp. "

Trương Lí Vũ cong cong khóe môi cũng không có cười nổi, dư quang nhìn qua Tử Nguyệt ẩn ẩn một tia kinh diễm. Hắn gặp nàng mấy lần nhưng là thời điểm Uyển Nhi bị bệnh nên hắn cũng không có nhìn kỹ dung mạo của nàng, hiện tại thấy rõ, trong lòng cười khổ một trận, quả nhiên chỉ có nàng mới có thể sánh được với sư huynh của hắn. Hắn nói : " Thiên Hải Lâu chủ, thỉnh Lâu chủ ra tay cứu sư huynh của ta. "

Tử Nguyệt nhíu mày, bàn tay nắm chặt tách trà tựa hồ muốn bóp vỡ song ngoài mặt vẫn là tựa tiểu phi tiểu, nhàn nhạt nói : " Âu Thần rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ? "

Trương Lí Vũ cúi đầu trầm mặc, thật lâu sau mới nói : " Sau khi sư huynh trở về Tử Giai sơn trang, sư mẫu biết chuyện sư huynh muốn gả cho người lập tức phản đối, muốn sư huynh thú Uyển Nhi nhưng sư huynh một mực không chịu nghe lời cuối cùng bị sư mẫu hạ được phong tỏa nội lực, nhốt ở Tử Giai sơn trang. Bất quá sư huynh quật cường, tới nay đã hơn năm ngày vẫn không chịu ăn uống, mạng sống hiện tại chẳng khác nào chỉ manh treo chuông. " Hắn nói một hồi, thanh âm ào ào có, hối hận có, đôi mắt ngày một âm u.

Nàng chợt cười ra tiếng, ngữ điệu sắc bén : " Người nói đã hơn năm ngày nhưng bây giờ mới tới tìm ta, không phải cảm thấy quá trễ hay sao ? " Phượng mâu dâng lên một tầng hàn khí, phi thường lạnh lẽo.

Trương Lí Vũ im lặng, cũng không dám nhìn thẳng vào nàng.

" Có phải người nghĩ muốn thành toàn cho Châu Uyển Nhi đúng không ? Sau đó thấy Âu Thần sắp chết nên mới dám ra hối hận đi tìm ta ? " Ánh mắt nàng sâu kín, không rét mà run, giọng nói trầm thấp mang theo một cỗ sát phạt làm người ta run rẩy.

Trương Lí Vũ nấp máy môi : " Ta..." Đúng vậy, hắn biết Uyển Nhi thích sư huynh, hắn muốn thành toàn cho nàng không ngờ lại làm hại đến sư huynh.

Tử Nguyệt hừ lạnh một tiếng, không để ý đến hắn mà là nói với Tử Không Hạ : " Lập tức đi tìm sự phụ ta và Cổ Phi, bảo bọn hắn nhanh chóng lên đường đến Tử Giai Sơn Trang. " Thật ra trước đó trong lòng nàng đã có chút nghi ngờ, sợ dĩ muốn để Lạc Thanh Dương đi là vì ông là trưởng bối,

chuyện cưới xin vẫn nên là ông ra mặt. Tất nhiên nàng cũng có chút tư bảo thù riêng.

Đội Tư Không Hạ rời đi, nàng cũng không có ý định nói nhiều với Trương Lí Vũ, chỉ để lại Khúc Lưu Thương tiếp đãi hẳn. Trước khi đi nàng lạnh lùng nói : " Phàm là con người nên dám yêu dám hận một lần. Người nghĩ muốn thành toàn cho nàng nhưng rõ ràng đã liên lụy tới Âu Thần, rốt cuộc cái người gọi là hi sinh chẳng qua chỉ là một sự ích kỷ mà thôi."

Trương Lí Vũ trầm tư nửa ngày cuối cùng hốt hải phóng ngựa đi theo đoàn người của Lạc Thanh Dương và Cổ Phi.

Rõ ràng ba ngày đêm, Cổ Phi nửa lời nửa trối Lạc Thanh Dương đến Tử Giai sơn trang, nhìn cổng huyền thiết đóng cửa im lìm trước mắt, ông liếc qua Lạc Thanh Dương đang yêu xiu cười ngựa bên cạnh, hừ hừ : " Đã muốn hơn hai mươi năm rồi, lão gia người là đang trốn tránh cái gì ?"

Lạc Thanh Dương tâm không cam, lòng không nguyện nói : " Ai nói ta trốn tránh ?"

Cổ Phi cười mỉa : " Không trốn tránh ? Nếu đã không trốn tránh thì gõ cửa đi, chúng ta còn phải nhanh chóng mang tiểu tử Âu Thần về nếu không sẽ lỡ mất hôn lễ."

Không đợi Lạc Thanh Dương gõ cửa, hai cánh cổng huyền thiết màu đỏ đã chậm chạp mở ra, một nam nhân trung niên vận trường bào gấm vóc đi ra, khuôn mặt thoáng ngạt nhiên sau đó cung kính nói : " Nguyên lai là Thiên Hải lão Lâu chủ, không biết hôm nay quang lâm tệ xá là có việc gì." Hiển nhiên là nam nhân trung niên nhận ra Lạc Thanh Dương, mâu quang còn lóe lên tia sắc bén khó thấy.

Bởi vì Tư Nguyệt là lấy thân phận Tiêu Dao Vương cưới Tử Giai Âu Thần nên người trong Tử Giai sơn trang ngoại trừ thân tín của Tử Giai Âu Thần rất ít ai biết được thân phận Thiên Hải Lâu chủ của nàng.

Lạc Thanh Dương hơi ngại ngùng, gãi gãi mũi, nửa ngày cũng không mở nổi miệng đợi đến khi Cổ Phi huyết huyết mấy cái mới lên tiếng : " Ta muốn tìm phu nhân các người trò chuyện một chút."

Đáy mắt nam nhân trung niên nghi hoặc, nói : " Thành Lâu chủ đợi một chút, ta phải đi vào bẩm báo với phu nhân."

Khoảng một khắc thời gian, nam nhân trung niên kia mới quay lại, sắc bén trong mắt có chút phai nhạt, nhưng vẫn là kiên kỳ vài phần : " Mời Lâu chủ đi theo ta."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Ôn Lại Chuyện Xưa

Tử Giai Sơn Trang không hổ danh là một trong Tứ Đại Sơn Trang, bên ngoài huyền thiết môn cao ngất quý khí, bên trong là rườn cột chạm trổ, mỗi thứ đều là tinh quý phi phàm. Trong đại sảnh, một vị phụ nhân khoảng hơn ba mươi tuổi mặc một thân gấm bào cao quý tinh nhã, khuôn mặt xinh đẹp, sắc sảo lại mang theo một phần anh khí bức người, vừa nhìn đã biết là một đẳng nữ trung hào kiệt.

Lạc Thanh Dương nhìn phụ kia nhân, đôi mắt ông nhập nhèm bi thương cùng xúc động cuối cùng đợi Cổ Phi lên tiếng nhắc nhở mới đi tới bên ghế ngồi xuống.

Vị phụ nhân này không phải ai khác, nàng chính là mẫu thân của Tử Giai Âu Thần gọi là Lạc Trầm Nhan. Nàng liếc Lạc Thanh Dương một cái, đáy mắt hờ hững ảm ảm có chút xúc động song vẫn thản nhiên mở miệng : " Lạc Lâu chủ đại giá quang lâm không biết là có việc gì chỉ bảo ?"

Lạc Thanh Dương run run, nửa ngày sau mới thở dài nói : " Nhan Nhi, người vẫn là trách ta sao ?"

Tách trà đang nâng lên giữa không trung chợt khựng lại, Lạc Trầm Nhan cười mỉa một tiếng : " Ta làm sao dám trách Lạc đại Lâu chủ người, có chuyện gì thì mau nói đi, đừng phí thời gian của ta."

Cổ Phi thấy Lạc Thanh Dương run rẩy, không kiềm được lên tiếng : " Tiểu thư, năm đó Lâu chủ là vì bất đắc dĩ mới phải làm vậy."

Giang hồ chỉ biết Lạc Thanh Dương là Lâu chủ Thiên Hải Lâu, Lạc Trầm Nhan là chủ mẫu của Tử Giai Sơn Trang mà không ai biết Lạc Trầm Nhan chính là nữ nhi của Lạc Thanh Dương. Nhắc tới chuyện cũ, khuôn mặt Lạc Trầm Nhan biến đổi, cười lạnh : " Bất đắc dĩ ? Vì nữ nhân đó đến thế tử của mình hẳn cũng giết thì có cái gì gọi là bất đắc dĩ ?"

Cổ Phi cắn răng, hít một hơi đang định nói ra thì Lạc Thanh Dương khoát tay, trầm giọng nói : " Cổ Phi, người cầm miệng."

Cổ Phi đã theo Lạc Thanh Dương gần bốn mươi năm, đối với tính tình Lạc Thanh Dương ông là người hiểu rõ nhất, nghĩ tới đã hơn hai mươi năm chuyện nên giải cũng đã đến phải giải, không buông tha nói một hơi : " Tiểu thư, không phải như người nghĩ, sở dĩ phu nhân chết là vì độc Tâm Tàn của mẫu thân cô gia - Ngọc Liêm Thu. Năm đó Ngọc Liêm Thu vì muốn giết chết Trang cô nương nên đã thả độc Tâm Tàn vào thức ăn của Trang cô nương không ngờ phu nhân lại ăn trúng... hương tiêu ngọc vẫn. Mà Lâu chủ vì được sự nhờ vả của cô nhân nên mới mượn chuyện này nói chính hấn giết chết phu nhân

và dựng chuyện Trang cô nương là nữ nhi của hần đế Ngọc Liêm Thu từ bỏ ý định."

Cổ Phi vừa dứt lời, Lạc Trầm Nhan mở to hai mắt, mâu quang đầy vẻ khó tin. Cách đây hai mươi hai năm, sau khi nàng gả cho Từ Giai Thương Khởi thì nàng nghe tin nương của nàng bị chính tay phụ thân giết chết, trong lòng tràn đầy phẫn hân. Sau khi tra ra mới biết phụ thân nàng vì muốn dẫn theo mẹ con Trang Tú Ngọc danh chính ngôn thuận trở về Thiên Hải Lâu nên mới dựng chuyện nương nàng đồ kị hãm hại Trang Tú Ngọc để giết chết bà. Nàng trừng mắt : " Ngươi nói dối, nếu như vậy tại sao hai mươi mấy năm qua đều không nói cho ta biết !"

Cổ Phi liếc thấy Lạc Thanh Dương bị thương chồng chất, lắc đầu nói : " Nếu lúc đó Lâu chủ nói ra thì tiểu thư nghĩ liệu tiểu thư và cô gia có thể an ổn tới bây giờ không ?"

Lạc Trầm Nhan không đáp, nàng trầm nghĩ ngàn nghĩ không nghĩ tới hung thủ thật sự giết chết nương nàng chính là mẫu thân của phu quân. Đúng vậy, nếu nàng biết được sự thật cho dù không giết chết Ngọc Liêm Thu trả thù cho nương nàng thì cũng không có khả năng tiếp tục chung sống với Từ Giai Thương Khởi !

" Năm đó Lâu chủ tung ra tin tức như vậy nên Ngọc Liêm Thu mới buông tha cho Trang Tú Ngọc, mà Lâu chủ cũng vì tiểu thư và cô gia nên mới không muốn cho tiểu thư biết càng không nghĩ tới sẽ báo thù cho phu nhân vì sợ sẽ ảnh hưởng tới tình cảm phu thê của tiểu thư ! Hai mươi hai năm, Lâu chủ dân vật thật khổ a !" Cổ Phi vừa nói vừa hỏi ngược, bao nhiêu đau khổ như vậy Lâu chủ đều một mình nhận hết mặc kệ tiểu thư hận hần bao nhiêu hần đều không muốn cho tiểu thư biết sự thật chỉ vì sợ ảnh hưởng đến hạnh phúc của tiểu thư !

Lạc Trầm Nhan bật dậy, đôi mắt vẫn từng tia đỏ rơm rớm lệ, nàng nhìn thẳng vào Lạc Thanh Dương, thanh âm run run như đang cố gắng kiềm nén : " Hần nói tất cả đều là sự thật sao ?"

Lạc Thanh Dương cười khô, hai mươi hai năm qua ông ngày ngày đều ôm bầu rượu chu du khắp thiên hạ chỉ vì không muốn đối mặt với sự thật, hiện tại có lẽ đã không thể giấu giếm được nữa : " Đúng vậy."

Lạc Trầm Nhan ngồi phịch xuống ghế, không rõ là cười hay khóc, Ngọc Liêm Thu, hóa ra hai mươi mấy năm qua người nàng cung phụng hầu hạ là kẻ đã giết chết mẫu thân của nàng ! Nàng phẫn hận Lạc Thanh Dương, vô số lần dùng thế lực Từ Giai sơn trang chèn ép Thiên Hải Lâu không nghĩ ngờ là đang làm trò cười trong mắt người khác !

Lạc Thanh Dương đau lòng nhìn Lạc Trầm Nhan, ảo não nói : " Nhan Nhi, cũng đã hai mươi mấy năm, Ngọc Liêm Thu cũng đã hồn quy về đất, ta thực không muốn ngươi đau lòng thêm nữa." Sở dĩ sau khi Ngọc Liêm Thu chết ông cũng không lộ chuyện này ra vì không muốn Lạc Trầm Nhan chuyển dời oán hận sang Từ Giai Thương Khởi.

Lạc Trầm Nhan hít một hơi thật sâu, cố gắng ổn định tâm trí đang hỗn loạn, nửa ngày sau mới ngược lên đối mặt với Lạc Thanh Dương. Rõ ràng đã từng là một nhân vật phong vân bây giờ lại trở nên già nua, cằn cỗi, thoáng nhìn bình rượu luôn gác bên hông đề một chữ "Quân", đúng vậy, Lam Uyên Quân, ông chưa bao giờ quên mẫu thân !

" Phụ thân..."

Nghe hai chữ này khuôn mặt già nua, đầy bi thương của Lạc Thanh Dương mới ngẩng lên, đôi mắt ảm ảm một tia kích động. Hai mươi hai năm rồi ông mới được nghe lại hai chữ này ! Khóe môi ảm ảm một giọt lệ lăn xuống, thanh âm khàn đặc : " Nhan Nhi !"

Lạc Trầm Nhan lao tới quỳ xuống trước mặt Lạc Thanh Dương, cũng không kiềm nén nổi nữa mà khóc thành tiếng. Oán hận, phẫn nộ, bi thương, hối hận tích tụ suốt hai mươi mấy năm đều theo dòng nước mắt mà rơi xuống.

Cổ Phi nhìn cha con hai người khóc thành một đoàn, trong lòng cũng vui mừng.

Mãi đến một lúc sau, Lạc Trầm Nhan mới từ từ đứng dậy, khuôn mặt thoáng hiện ra một tia cười đã thật lâu rồi không xuất hiện, nói : " Phụ thân, hai mươi mấy năm nay làm khổ ngươi rồi, sau này ngươi hãy ở đây để ta và Thần Nhi chăm sóc cho ngươi."

Lạc Thanh Dương nhìn nữ nhi cười vui vẻ, đáy lòng thỏa mãn song nhắc tới Từ Giai Âm Thần ông mới nhớ tới nhiệm vụ tới đây, có chút áy náy nói : " Không cần đâu, ta ở Thiên Hải Lâu cùng với mấy lão bằng hữu quen rồi. Ngươi yên tâm, ta sẽ thỉnh thoảng đến đây thăm ngươi."

Lạc Trầm Nhan không có phản đối, dù sao Lạc Thanh Dương cũng không phải là ông lão hàng xóm bình thường. Bà tự tay rót một cốc trà đem tới cho Lạc Thanh Dương, cười nói : " Vậy cũng được, bất quá sắp tới Thần Nhi sẽ đại hôn, phụ thân có thể ở lại đây tới lúc hôn lễ kết thúc hay không ?"

Nhắc tới hôn sự của Từ Giai Âm Thần, Lạc Thanh Dương lập tức ho khan, liếc Lạc Trầm Nhan một cái, khó khăn mở miệng : " Khụ, lần này ta đến đây cũng là vì chuyện này."

Lạc Trầm Nhan nghĩ hoặc nhìn ông.

Lạc Thanh Dương cười gượng : " Ta hôm nay là thay đệ tử của ta đến đây bàn chuyện hôn sự với Thần Nhi."

" Đệ tử của phụ thân ? Là cái người gọi là Lạc Tấn Thiên gì đó sao ?" Mấy tháng gần đây bà có nghe nói Lạc Thanh Dương nhận một đệ tử kêu là Lạc Tấn Thiên, từng đại náo Huyền Yêu Các, thậm chí còn đối kháng đánh bại Bạch Hổ trưởng lão của thế lực ngoài Võ Lâm - Kỷ Hắc Luân, thanh danh vang dội. Thế nhưng bà không biết "hần" ta cư nhiên là nữ tử !

Lạc Thanh Dương ngượng ngùng, vuốt vuốt chòm râu : " Kỳ thật nàng ta cũng chính là Tiêu Dao Vương của Thanh Loan quốc, người mà Thần Nhi muốn

gả cho."

Lạc Trầm Nhan trợn mắt, nhắc tới Tiêu Dao Vương hai mắt nàng liền lóe ra tia lạnh, lập tức phản đối : " Không thể nào !" Lại nói tiếp, " Lão nhân ngươi không phải là già rồi lắm cảm chứ cư nhiên nhận một cái nữ nhân độc ác, không biết liêm sỉ làm đệ tử."

" Khụ, khụ !" Mặc dù Lạc Trầm Nhan là nữ nhi nhưng nghe nàng mắng đệ tử yêu quý của mình, Lạc Thanh Dương cũng có chút xấu hổ, không nhịn được nói : " Nhan Nhi, ngươi có phải là hiểu lầm gì không ? Nguyệt Nhi quang minh lỗi lạc như vậy sao lại trở thành độc ác, không biết liêm sỉ a !"

Lạc Trầm Nhan khinh thường : " Không phải sao ? Rõ ràng là một nữ tử lại không biết tam tòng tứ đức cư nhiên muốn thú tam phu tứ thị, thậm chí ở Thanh Loan quốc còn là một nình thần hiệp bức bá tánh, giết người như rạ, cảm thú không bằng !"

Lạc Trầm Nhan càng nói sắc mặt Lạc Thanh Dương càng đen, không nhịn được ho khan : " Nhan Nhi, nàng là Thanh Loan quốc là nữ tôn quốc có tam phu tứ thị là chuyện bình thường, ta cũng không phủ nhận nhưng chuyện nàng háo sắc, ác độc,...ngươi có phải nghe nhầm ở đâu không ?"

" Lễ nào không đúng ? Uyển Nhi nói nàng nhiều lần ở trên đường cướp đoạt mỹ nam, vương phủ muôn hồng nghìn tía loại nào cũng có, chính là cái nữ nhân hoang dâm vô sỉ !" Lạc Trầm Nhan càng nói càng hăng, tựa hồ nếu Từ Nguyệt mà đang ở trước mặt, nàng liền một chưởng chụp chết.

Lạc Thanh Dương trợn mắt. Cô Phi kinh ngạc nói : " Tất nhiên không đúng ! Lâu chủ (Từ Nguyệt) ở Thanh Loan quốc được vạn dân kính ngưỡng, không chỉ đánh lui quân Thảo Oa quốc còn hai lần giúp nữ hoàng Thanh Loan quốc đoạt lại giang sơn, giết chết nghịch tặc mưu phản làm sao có thể trở thành người ác độc, làm chuyện thương thiên hại lý như vậy !"

Lạc Thanh Dương nghĩ nghĩ, sắc bén nói : " Nhan Nhi, ngươi nói Uyển Nhi có phải là nữ tử từng bị trúng độc của Quái Mộc không ? Hừ, nàng ta từng được Nguyệt Nhi cứu giúp một mạng không ngờ lại đi nói xấu nàng."

Lạc Trầm Nhan ngạc nhiên, nàng từng nghe nói Uyển Nhi từng trúng độc sau đó được Thần Nhi và Vũ Nhi mang đến Thiên Hải Lâu nhờ cứu giúp. Khi đó nàng hận Lạc Thanh Dương nên không có quan chuyện này, sau đó cũng không có hỏi tới không ngờ người cứu Uyển Nhi lại là tân Lâu chủ Lạc Tẩn Thiên ! Nàng khê đảo mắt, lẩn lộn trong giang hồ bao nhiêu năm nàng làm sao có thể không nhận ra điều kỳ lạ lúc này, Uyển Nhi theo Thần Nhi từ nhỏ luôn muốn gả cho hần, chuyện Thần Nhi muốn gả cho nữ tử Tiêu Dao Vương cũng là nàng ta nói cho nàng, tiếng xấu của Tiêu Dao Vương cũng là do Uyển Nhi nói !

" Cho dù là như vậy thì nữ tử kia cũng có cái gì tốt ? Thần Nhi đường đường là một nam nhân, là huyết mạch duy nhất của Từ Giai gia không thể nào lại gả cho một nữ tử được !" Lạc Trầm Nhan cứng rắn nói.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Tiếp nhận

Lạc Thanh Dương liếc Cô Phi, bắt đầu dĩ nói : " Nhan Nhi, Thần Nhi đã thay Thương Khôi tiếp quản Từ Giai sơn trang bao nhiêu năm nay chắc chắn tự có suy nghĩ của riêng mình, ngươi làm sao lại muốn cứng rắn ép buộc hần từ bỏ người hần thương yêu ? Và lại sau này Nguyệt Nhi sinh con, đó không phải là dòng máu của Thần Nhi à ?"

Lạc Trầm Nhan trở lại bên ghế, từ tốn nhấp một ngụm trà, kiên quyết lắc đầu : " Bởi vì bao nhiêu năm qua ta không có quản hần nên hiện tại hần mới điên cuồng như vậy, cư nhiên sau khi đi ra ngoài một chuyến lại muốn gả cho một nữ tử !" Ánh mắt hiện lên một tia mỉa mai : " Và lại nàng ta tam phu tứ thị như vậy ai biết đâu là giọt máu của Thần Nhi ! Nếu nàng ta thực sự yêu hần thì phụ thân gọi nàng ta tới đây, ta để nàng làm bình thê với Uyển Nhi." Mặc dù Uyển Nhi nói xấu nữ tử từ kia làm nàng có chút hồ đồ nhưng chung quy Uyển Nhi ở bên nàng bao nhiêu năm như vậy, nàng làm sao có thể ỷ khuất nàng ta ?

Khóc mắt Lạc Thanh Dương co giật, biết là tính tình nữ nhi của ông quật cường, muốn nàng thay đổi quyết định là không có khả năng. Dư quang trong mắt quét qua Cô Phi, thoáng thấy Cô Phi nhìn ra bên ngoài gật đầu thì đáy mắt hiện lên ý cười song ngoài mặt vẫn buồn bực : " Chuyện này làm sao có thể ? Nguyệt Nhi là Vương gia của Thanh Loan quốc, muốn nàng gả cho Thần Nhi đã không thể làm sao còn có chuyện lập bình thê !"

Lạc Trầm Nhan khinh thường : " Nàng ta không thể làm bình thê với nữ tử khác sao còn muốn Thần Nhi cộng phu nhất thê với những nam tử kia ? Phụ thân, không cần phải nói nữa, ý ta đã quyết, ngươi không cần phải nói tốt cho nàng ta."

Lạc Thanh Dương thờ dài, nhủ mảy nói : " Ta nghe tiểu tử Tương Lí Vũ nói Thần Nhi đã năm ngày không ăn uống, lễ nào ngươi thật sự nhẫn tâm như vậy ?"

Nhắc tới chuyện này, đáy mắt Lạc Trầm Nhan xẹt qua tia u ám nhưng vẫn khoát tay, giọng nói kiên định không nhân nhượng : " Không sao, ta muốn xem xem hần còn có thể nhịn được bao lâu ! Chuyện hôn sự mai mối đều phải do phụ mẫu làm chủ, làm gì có chuyện hần tự ý quyết định !" Từ sau khi phụ quân mất, Thần Nhi luôn nghe lời nàng, không nghĩ đến lần này hần lại kiên quyết chống đối thậm chí lấy tính mạng ra uy hiếp.

Lạc Thanh Dương thấy Lạc Trầm Nhan ngoan cố, mâu quang có chút âm đậm, đứng dậy nói : " Vậy được rồi, nếu ngươi đã quyết định ta cũng không

thể miễn cưỡng. Ta sẽ nhanh chóng hỏi Thiên Hải Lâu nói cho Nguyệt Nhi biết sự tình."

Lạc Trầm Nhan nhíu nhíu mày, không ngờ ông lại dễ dàng buông tha như vậy liền đứng dậy tiễn Lạc Thanh Dương đi ra ngoài : " Được, phụ thân nói cho nàng ta xong nhớ sớm quay lại dự hôn lễ của Thần Nhi."

Đáy mắt Lạc Thanh Dương lóe lên tinh quang, cười gât đầu : " Hôn lễ của Thần Nhi tất nhiên ta phải tham dự." Nói xong liền nhanh chóng mang theo Cổ Phi rời đi.

Đoàn người Thiên Hải Lâu rời đi chưa tới nửa canh giờ, Lạc Trầm Nhan vốn đang uống trà với Châu Uyển Nhi trong viện bỗng nhìn thấy một hộ vệ hốt hải chạy tới : " Báo, phu nhân, trang chủ mất tích !"

Lạc Trầm Nhan lập tức bật dậy, đôi mắt lộ vẻ khó tin : " Không thể nào ? Sao lại mất tích ?" Hắn đã bị nàng hạ được mê, đừng nói là chạy trốn cho dù bước đi cũng không có khí lực ! Suy nghĩ nửa ngày, nàng trừng mắt, phần nộ hô : " Lập tức phái người đuổi theo đoàn người Thiên Hải Lâu !"

Châu Uyển Nhi đứng bên cạnh Lạc Trầm Nhan, cắn cắn môi, trong đôi mắt lộ sự oán hận. Nàng ta nhẹ giọng nói : " Bá mẫu, người đừng lo lắng, đoàn người kia chắc chắn chạy không xa, biểu ca sẽ không có chuyện gì."

Lạc Trầm Nhan liếc nhìn Châu Uyển Nhi, đáy mắt phức tạp. Xem ra phụ thân đã chuẩn bị kỹ càng mọi sự, hiện tại muốn đuổi theo e rằng khó hơn lên trời. Nàng nhìn theo phương hướng Thanh Loan quốc, bất đắc dĩ phát tay : " Được rồi, truyền xuống không cần đuổi theo. Lâm Cận, người chuẩn bị xe ngựa cho ta, đích thân ta sẽ tới Thanh Loan quốc xem xem nữ tử kia đến tột cùng là có cái gì tốt !"

Lâm Cận tức nam nhân trung niên đã mở cổng cho Lạc Thanh Dương nhanh chóng gập đầu, xoay người rời đi.

...

"Nguyệt Nhi, nàng ăn bánh điểm tâm đi, này là ta tự tay làm a."

" Ân."

"Nguyệt Nhi, nàng uống trà không ? Đây là Tạp Hương trà nổi tiếng của Bách Vân tộc ta, so sánh với Tuyết Lan trà chắc chắn không thua kém."

" Ân."

"Nguyệt Nhi, để ta mài mực cho nàng."

"Ân."

"Nguyệt Nhi..."

Từ Nguyệt phiền chán liếc Mạc Khiết Thần một cái, hắn luôn vận hồng y điểm lệ, tóc trắng như tuyết mềm mại thả sau lưng, một đôi mắt hoa đào phong tình vạn chủng, da trắng như ngọc, nõn nà như gấm lụa, rõ ràng là một nam nhân nhưng bạc môi kia so sánh với anh đào còn muốn mọng nước hơn, khuôn cằm tinh xảo, hoàn mỹ, dung mạo yêu nghiệt mang theo một loại thiên thành quý khí khiến người ta không nhìn được mà muốn say mê, rung động. Nàng nhìn hắn nở nụ cười tà tử, bất đắc dĩ nói : " Cái gì ?"

Mấy ngày nay Hạ Trắc không ở, Mạc Thương không ở, Hạ Lan Tích Vũ bận chữa trị, Hành Vân và Từ Giai Âu Thần còn chưa có tin tức thế nên Mạc Khiết Thần cả ngày đều bám riết nàng, chỉ hận buổi tối không thể leo lên giường nàng bồi ngủ khiến Từ Nguyệt thực sự dở khóc dở cười.

Đôi con ngươi sáng lóa trong suốt như băng ngọc tỏ vẻ vô tội, hắn ủy khuất nói : " Nàng có mệt không, nghỉ ngơi một chút đi."

Nàng day day trán, biết là hắn xảo quyệt, yêu nghiệt nhưng nàng dù lạnh nhạt đến đâu vẫn khó có khả năng chống cự lại đôi mắt hoa đào kia, nàng buông tấu chương xuống, thân nghiêng nói : " Được rồi, uống trà thôi." Nói xong, nàng đứng dậy đi ra bàn đá bên ngoài sân viện.

Mạc Khiết Thần tươi cười như xuân phong, động thủ ôm lấy hông nàng đi theo ra bên ngoài.

Nàng vừa ngồi xuống ghế đá, ánh mắt quét qua một lượt quanh sân, mâu quang thoáng hiện một tia kinh ngạc. Nàng nhìn đàn hoa quế xen lẫn mấy dây trúc xanh thanh nhã bên góc sân viện, không nhìn được hỏi : " Là huynh làm sao ?"

Gần đây Mạc Khiết Thần đều ở tại sân viện của nàng, hai hôm trước còn tự tay thiết kế lại một lần, hắn nhìn thấy đáy mắt nàng hiện lên tia sáng, môi anh đào đỏ mọng cũng cong lên nhẹ, sùng nịnh cười : " Ân, nàng thích không ?"

Nàng đánh giá mấy thanh trúc, quả nhiên vừa nhìn đã thấy một trận tươi mát, sáng khoái trong lòng. Mâu quang phảng phất ý cười : " Thích."

Mạc Khiết Thần ôn nhu nhìn nàng, tà tà cười : " Nàng thích là tốt rồi." Mười sáu năm hắn không thể ở bên cạnh nàng, hắn muốn từ từ bù lại chỉ cần nàng có thể nở nụ cười, hắn thực đã thỏa mãn.

Thấy trong mắt Mạc Khiết Thần tràn ngập ôn nhu cùng sùng nịnh, đáy lòng nàng khẽ rung động. Hắn từng nói tám năm qua vào mỗi đêm trăng tròn hắn đều nhìn nàng qua mặt giếng cổ ở Bách Vân tộc, tám năm, chín mươi tám đêm, mặc dù trong lời nói hắn thực thán nhiên nhưng nàng vẫn cảm nhận được đó là sâu bị, thê lương đến cỡ nào. Nàng không phải sắt đá, nàng đã tiếp nhận hắn tất nhiên sẽ đặt hắn vào trong lòng, xa cách tuy rằng vẫn có nhưng khi

đôi mắt với đôi mắt dù là ôn nhu, sủng nịch, giả vờ ủy khuất hay bất cứ thứ gì của hắn không hiểu sao tim nàng cũng muốn mềm nhũn, có lẽ tám năm qua cho dù không nhìn thấy hắn nhưng tim nàng vẫn có thể cảm nhận được tình cảm kia.

"Huynh nói xem, phụ thân và mẫu thân của ta là người như thế nào?" Nàng nhìn hắn thật sâu, giọng nói mang theo chút dịu dàng, lo lắng.

Mạc Khiết Thần thấy nàng nhắc tới phụ mẫu, trong lòng áy náy, chưa xót một trận, cố gắng quan sát thấy nàng không có biểu hiện thương tâm rồi cuộc mới thả lỏng một chút, mỉm cười: "Mộ Phàm thúc thúc là một nam tử tuấn mỹ phi phàm, văn võ song toàn, năm đó cho dù là minh chủ võ lâm nhìn thấy hắn cũng phải kính nể ba phần."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Mạc Thương vs Mạc Khiết Thần

Khỏe môi Tư Nguyệt gọi lên hứng thú, phương mâu trong tròng như băng ánh lên tia sáng, cười nói: "Vậy còn mẫu thân ta thì sao?" Phụ thân, mẫu thân, hai từ này đối với nàng thực rất mới mẻ. Mặc dù nàng gọi Nam Cung Viễn bằng "cha" mười sáu năm nhưng tính ra trong mười sáu năm ấy, nàng đa phần đều gọi hắn là Chủ tịch.

Ánh mắt Mạc Khiết Thần nhu hòa, như đang hồi tưởng lại gì đó, ôn nhu cười: "Biểu cô năm đó từng được xưng là đệ nhất mỹ nhân Ngũ quốc, bà là một người rất thiện lương, hiền lành. Khi ta còn nhỏ không ít lần nghịch ngợm bị phụ thân phạt đều do biểu cô cứu ta sau đó nói dối phụ thân đưa ta về nhà và làm điểm tâm cho ta."

Nàng nhìn Mạc Khiết Thần, cười ra tiếng, không nghĩ tới nam nhân yêu nghiệt này cũng như bao hài tử khác, nghịch ngợm rồi bị phụ thân phạt. Nhớ tới hình ảnh mẫu thân trong bức họa, đáy lòng nàng chua xót, thanh âm man mác: "Điểm tâm bà ấy làm có ngon không?" Nam Cung Viễn có rất nhiều phụ nữ, bọn họ đối với nàng đều rất nịnh nọt, mua cho nàng rất nhiều thứ nhưng chưa bao giờ nàng có thể nếm thử hương vị của "mẹ" cả.

Mạc Khiết Thần nhìn nàng thật sâu, đôi mắt hoa đào ẩn chứa vô hạn thâm tình nồng ý xẹt qua một tia áy náy, đau lòng, hắn vừa nói vừa dứt cho nàng một miếng bánh quế hoa, ngón tay như ngọc, mảnh khảnh dưới ánh nắng hờ hững tựa như trong suốt khiến người ta không kiềm lòng mà muốn cắn nuốt nó vào bụng. Hắn cúi đầu mỉm cười: "Nàng ăn đi, đây là ta cố tình làm cho nàng. Tuy không thể giống hoàn toàn hương vị của biểu cô nhưng ta tin nàng sẽ thích."

Nàng cười như gió thoảng, môi anh đào không son mà đỏ đương đỉnh nhếch lên thì một cơn gió nhẹ phát quá, ống tay áo bằng sa lụa hồng phấn của Mạc Khiết Thần trượt xuống để lộ cổ tay trắng nõn như dương chi bạch ngọc, tinh mỹ hoàn bích. Bỗng dưng nàng chợt mở to hai mắt, mâu quang trở nên thâm thúy, sâu không thấy đáy, tay chụp lấy cổ tay của Mạc Khiết Thần, miếng bánh quế hoa nửa chừng rơi xuống.

Tám năm, chín mươi tám đêm trăng tròn cũng tức là chín mươi tám vết cắt. Cổ tay hắn vốn dĩ hoàn hảo, làn da trắng sáng như minh nguyệt, không phần son phàm tục nào có thể so bì thể nhưng nhìn kỹ lại ẩn ẩn vô số vết sẹo chồng chất lên nhau giống như vết ngọc rạn nứt làm người ta đau lòng. Phương mâu như khối, vô hạn mờ mịt, nửa ngày mới mở miệng: "Cảm ơn huynh." Thanh âm rất nhỏ, mang theo một tia ghen ghét.

Chính nàng cũng không biết nàng cảm ơn vì điều gì nhưng nàng chỉ muốn nói cảm ơn hắn. Có lẽ là vì hắn đã đợi nàng, vì hắn đã theo dõi nàng, hoặc là vì hắn biết...nàng còn tồn tại, Tư Mộ Tuyết còn tồn tại.

Mạc Khiết Thần hơi ngạc nhiên, bạc môi thoáng cười như xuân phong thu thủy, mị hoặc liêu nhân, nhanh như chớp kéo nàng vào trong lòng, ôm chặt nàng như muốn khảm nàng vào thân thể, hòa nàng vào linh hồn của hắn. Người nên cảm ơn là hắn, cảm ơn nàng vì đã trở lại nơi này, sau mười sáu năm đã trở lại bên hắn nếu không sợ rằng hắn sẽ phát điên!

Ban đầu, khi bão tuyết qua đi hắn tận mắt nhìn thấy cả một vùng Vu Lân Sơn vốn dĩ trắng xóa tràn ngập huyết tinh, hắn đã vô cùng tự trách và áy náy. Khi đó tìm kiếm nàng chẳng qua chỉ là muốn hoàn thành tâm nguyện của biểu cô Tiêu Họa Vân, giải thoát bản thân khỏi tâm ma mà thôi. Mãi cho đến khi nhìn thấy nàng qua mặt giếng cổ, tận mắt theo dõi nàng từ một tiểu hài tử lạnh nhạt, quật cường trở thành một đại cô nương sát phạt, lạnh lùng, tay nhiễm huyết tinh cũng không run sợ. Hắn đau lòng, hắn động tâm, nàng tựa hồ đã trở thành mục đích để hắn tiếp tục sống, tiếp tục chờ đợi.

"Cảm ơn nàng." Giọng nói hắn khàn khàn, mang theo một cổ mị hoặc như phương vĩ cầm gảy vào tai, thấm sâu vào lòng người. Hắn thả lỏng hai bàn tay, ngẩng lên nhìn nàng thật lâu, mãi cho tới khi Tư Nguyệt muốn vùng ra thì hắn hạ bạc môi hồng nhuận, mang đầy hương hoa đào xuống cánh môi mọng nước, ửng đỏ của nàng.

Nụ hôn trần trọc, triền miên. Hắn tham lam hút từng hơi thở thơm ngát của nàng, lưỡi nhẹ nhàng tiến vào, miên man cuốn lấy đầu lưỡi mềm mại của nàng, không kiềm hãm được siết chặt lấy nàng đôi mắt hoa đào mờ mịt, đôi con ngươi màu trắng bạc liêu diễm câu nhân.

Hơi thở nàng dồn dập, làn da trắng nõn như sứ ẩn hiện tia hồng, mịn màng như tơ. Ôn hương nhuyễn ngọc mang theo một cổ phong tình vạn chủng, mị hoặc liêu nhân không gì sánh kịp.

Thật lâu sau, cả hai đều không thở nổi Mạc Khiết Thần mới chậm rãi buông nàng ra, hắn vùi sâu vào cổ nàng, hai bên tóc bạc đan xen vào nhau nhưng không khiến người ta thấy rối loạn mà là sự hòa hợp đến lạ thường, tựa như phu thê kết tóc, chấp từ chi thủ, dữ từ giai lão (nắm tay cả đời, bên nhau

đến già). Ánh nắng chiếu qua, rực rỡ như kim ngân chói lóa, vạn phần diễm lệ.

" Cả đời này ta sẽ bảo hộ nàng, sẽ không để ai làm tổn thương đến nàng." Hần thì thảo, thanh âm khàn đặc, thâm tình chân thành khắc sâu vào trong lòng.

Nàng chậm chạp vuốt tóc hần, khoe môi nhàn nhạt tươi cười, nhẹ nhàng như xuân phong thu thủy, chỉ thấy một đôi phượng mâu ánh lên ý cười trong suốt, khuynh quốc khuynh thành. Chợt ngoài cổng bán nguyệt phát lên một vạt hắc y, nàng khẽ ngẩng lên, nhìn thấy đôi mâu quang đen như màn đêm, sâu thẳm thăm ần ần vô hạn đau thương, nụ cười trên môi thoáng ngưng trọng : " Mạc Thương, huynh về rồi sao ?"

Mạc Thương bình thân đi vào, trong lòng phong ba bão táp nhưng bề ngoài vẫn là lạnh lùng, hồ hững. Hần miết môi, không nói, chỉ gật đầu một cái.

Nàng rời khỏi Mạc Khiết Thần trở lại bên ghế, nhìn hần một hồi, vừa nói vừa rót cho hần một cốc trà : " Huân luyện vẫn tốt chứ ?"

Mạc Thương thân nhiên nói : " Vẫn tốt." Hần tiếp lấy cốc trà, chậm chạp đưa lên môi.

Nàng gật đầu, từ trước đến nay nàng và hần luôn như vậy, hần ít nói, nàng cũng không nói, hần tin tưởng nàng, nàng cũng chỉ cần nhìn thấy hần bình an trở về, thế là đủ.

Mạc Khiết Thần không che dấu nhìn Mạc Thương, đáy lòng co rút, đôi mắt hoa đào đầy vẻ phức tạp. Mặc dù đến đây đã nhiều ngày nhưng hôm nay là lần đầu tiên Mạc Khiết Thần nhìn thấy Mạc Thương, một thân hắc y phong sương nhưng vẫn không dấu nổi ngạo khí kinh thiên, lãnh khốc uy nghiêm như hàn băng vạn năm, lãnh sương u cốc, không gì bì kịp. Khuôn mặt tinh trác như điêu khắc, mày kiếm sắc bén như họa, mỗi đường nét trên khuôn mặt cứng rắn tinh mỹ, nan miêu nan họa (khó tả khó vẽ), cả người phát ra huyết khí cương thương, lãnh khí đáng sợ như ma quỷ.

Mạc Khiết Thần tà tử cười, tuyết mâu thâm thúy : " Mạc huynh, hạnh ngộ."

Mạc Thương liếc qua Mạc Khiết Thần, giọng nói trầm thấp : " Hạnh ngộ."

Mạc Khiết Thần ý cười đọng đầy, trong lòng ngũ vị tạp trần. Hơn ai hết hần biết trong lòng Tư Nguyệt địa vị của Hạ Trác và Mạc Thương bất đồng với những người khác, nhất là Mạc Thương. Nếu nói phải trừ khử hết tất cả những nam nhân ở bên cạnh nàng thì Mạc Thương là người phải trừ bỏ đầu tiên thế nhưng cũng là người hần không muốn trừ bỏ nhất. Hần chưa bao giờ quên nam nhân này thay nàng vào sinh ra tử, thay nàng chết không biết bao nhiêu lần, có lẽ chỉ sáu từ để hình dung nam nhân lãnh khốc này, sinh vì nàng, tử vì nàng.

Mạc Thương không để ý đến ánh nhìn của Mạc Khiết Thần mà chỉ chăm chú nhìn Tư Nguyệt như muốn khắc sâu hình ảnh của nàng vào trong tâm khảm. Rõ ràng là sắc môi trắng bệch nhưng bởi vì hần luôn mím môi nên không ai có thể nhận ra.

Tư Nguyệt đương nhấp trà, dư quang trong mắt liếc qua cánh tay của Mạc Thương, phượng mâu lập tức ngưng trọng, nhanh như chớp bật dậy lướt tới phía sau Mạc Thương, hai tay mạnh mẽ xé lấy ba lớp y phục của hần.

Mạc Thương không kịp ngăn cản, cốc trà rơi xuống đất, thanh thúy kêu lên một tiếng.

" Là kẻ nào ?" Sát khí lan tràn, hàn khí kinh thiên khiến người không rét mà run, mâu quang sâu như giếng cổ vạn năm nhìn không thấy đáy chỉ thấy sát ý làm lòng người run sợ.

Mảng lưng trần trụi, làn da màu đồng rậm nắng căng chít vết đao kiếm, máu tươi như sông Hoàng Hà ào ạt tuôn ra thấm đẫm một mảng lưng máu thịt nhầy nhụa. Trước ngực, ngay vị trí trái tim một đường trao công cắm sâu vào, thoát nhìn còn ần ần nhìn thấy khung xương. Mạc Thương sắc mặt trắng bệch, tay nắm chặt thành quyền, nửa ngày sau mới phức tạp nói : " Chỉ là mấy vết thương ngoài da, không đáng lo."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Yêu

Mâu quang nàng lóe lên tia rét lạnh, ba ngàn sợi tóc như chùy thủy, trắng như tuyết lay động thoáng nhìn như nhiễm một màn hàn sương lạnh buốt, giọng nói ần ần một cổ tức giận : " Ngươi...như thể này gọi là bị thương ngoài da sao ? Ngươi không muốn sống nữa sao ?" Dứt lời, nàng phức tạp nhìn hần, nam nhân này rõ ràng là lãnh khốc, lạnh lùng nhưng luôn làm nàng thấy áy náy với hần.

Mạc Thương hơi mím môi, bởi vì vừa rồi động tác của nàng mạnh bạo nên máu tươi chảy ra nhiều hơn, cắn răng nói : " Là ta vô dụng." Cho dù đến nơi này đã hơn nửa năm hần vẫn không quên hần là sát thủ, là thanh kiếm trong tay nàng, để người khác có cơ hội đã thương làm nàng lo lắng là lỗi của hần.

Tư Nguyệt tròn mắt, ngực phập phồng nửa ngày cuối cùng hóa thành bất đắc dĩ, mặc dù ánh mắt vẫn lạnh lùng tràn đầy sát khí nhưng giọng nói đã nhu hòa hơn : " Được rồi, chuyện này ngươi đã nói với Tư Không Hạ hay chưa ? Là sát thủ phượng nào ?" Với võ công của Mạc Thương, kẻ bình thường không thể làm hần bị thương đến nông nỗi này.

Mạc Thương lắc đầu, đôi mắt như đêm đen thoáng hiện thần sắc phức tạp : " Ta trở về đã đi thẳng đến đây, đâm sát thủ có vẻ chỉ muốn bắt sống ta." Hắn biết bản thân thương thế nặng, hắn sợ hắn không thể nhìn thấy nàng được nữa vì vậy khi thoát khỏi vòng vây về đến đây hắn đã bất chấp tất cả chạy tới gặp nàng. Không ngờ lại gặp một màn như vậy...

Hắn thoáng cúi đầu, nàng tam phu tứ thi, hắn không thể ngăn cản, hắn tự cho rằng bản thân chỉ cần được ở bên nàng là đủ nhưng hắn đã làm, nhìn thấy nàng ân ái với nam nhân khác đáy lòng hắn liền mạnh mẽ co rút, đau đớn này còn khó chịu hơn cả đau đớn do đao kiếm gây ra.

Nàng nhìn hắn thật sâu, nghĩ đến hắn vừa rồi nhìn nàng cùng với Mạc Khiết Thần, trong lòng có chút chua xót. Mười năm, hắn chưa bao giờ thay đổi. Cho dù hắn làm nhiệm vụ xa xôi đến đâu, khó khăn nguy hiểm đến đâu, thậm chí là bị trúng đạn cứu tử nhất sinh hắn đều cố gắng trở về gặp nàng. Ban đầu nàng chỉ cho là trùng hợp, sau này mới biết được hắn bề ngoài lãnh khốc trong nội tâm kỳ thực rất cố chấp. Nàng biết hắn sợ bản thân có chuyện nên mới chấp nhất muốn nhìn thấy nàng lần cuối, nghĩ tới đây Tư Nguyệt chợt thở dài. Giọng nói tuy ôn hòa nhưng đáy mắt vẫn ẩn chứa sát khí lạnh như băng : " Chuyện đó tạm thời không nói đến, ta đưa huynh đến cho lão gia gia chữa trị."

Nói xong, nàng đỡ hắn dậy, nhìn lướt qua một mảng lưng máu thịt nhầy nhụa, trong lòng tự trách càng sâu. Đi được vài bước, nàng như nhớ cái gì đó, quay đầu nhìn Mạc Khiết Thần vẫn đang chăm chú nhìn nàng, phảng phất ưu thương, cay đắng, nàng nhàn nhạt mở miệng : " Khiết Thần, người tới giúp ta đỡ hắn một chút." Dù sao nàng cũng không thể nặng bên này, nhẹ bên kia.

Mâu quang Mạc Khiết Thần xẹt qua một tia vui mừng, nàng không có quên hắn ! Hắn cũng không câu nệ đi tới đỡ lấy Mạc Thương, đáy mắt có chút ảm. Hắn nửa hi vọng Mạc Thương có chuyện, nửa lại không muốn nàng đau lòng. Lần đầu tiên Mạc Khiết Thần hắn chùn bước.

Thời điểm đi tới Vân Vũ viện của lão gia gia Mạc Kiến Vũ, Hạ Lan Tích Vũ vừa được Mạc Kiến Vũ thi châm xong, tuy đôi mắt vẫn có chút u buồn, đậm như thủy nhưng thần sắc đã sáng lạn hơn, xem ra kết quả trị liệu rất tốt.

Mạc Kiến Vũ thấy Mạc Thương được diu tới, khuôn mặt biến sắc đánh giá vết thương, phức tạp nói : " Người gặp ta chính là mạng lớn, nếu không cho dù là hoa đà tái thể cũng không cứu được người." Nói xong, ông liền để cho Mạc Khiết Thần đặt Mạc Thương nằm sấp lên giường, trước xử lý vết thương sau lưng.

Hạ Lan Tích Vũ kinh ngạc, dù sao Mạc Thương và Hạ Trác đối với hắn tuy không phải thâm giao nhưng ít ra quen biết sâu hơn những người khác, lo lắng hỏi : " Nguyệt Nhi, hắn là bị làm sao ?" Tuy chưa từng thấy Mạc Thương xuất thủ nhưng hắn tin chắc võ công Mạc Thương không phải người bình thường có thể đối phó.

Tư Nguyệt để cho hạ nhân gọi Tư Không Hạ tới, phương mâu vẫn nhìn chăm chăm vết thương của Mạc Thương, đáy mắt lóe lên tia sắc bén lạnh lẽo : " Có lẽ là có người muốn bắt hắn uy hiếp ta."

Mạc Thương ở nơi này không thân không thích, không thù không oán, chỉ có người muốn uy hiếp, đã động nàng thì mới đánh chủ ý lên hắn !

Thần sắc Hạ Lan Tích Vũ và Mạc Khiết Thần biến đổi, có thể điều tra được hành tung của Mạc Thương và đánh trọng thương hắn thực không phải chuyện dễ dàng. Người ra tay tuyệt đối không phải người bình thường.

Tư Không Hạ rất nhanh liền tới, Tư Nguyệt để cho hắn mang theo người trở lại nơi Mạc Thương bị mai phục tìm kiếm manh mối. Lúc Tư Không Hạ nhìn qua vết thương trên ngực của Mạc Thương, khuôn mặt biến sắc, đầm chiêu hồi lâu mới nói : " Lão chủ, nếu ta đoán không lầm Mạc công tử hẳn là bị đánh thương bởi Âm Trảo Công."

Hạ Lan Tích Vũ cũng nhíu mày, một lần nữa quan sát kỹ vết thương trên ngực của Mạc Thương, âm thầm gật đầu : " Lời Bạch hộ pháp không sai, quả nhiên là Âm Trảo Công."

Tư Nguyệt đối với các loại võ công trên giang hồ có nghiên cứu ít nhiều nhưng dù sao cũng chỉ có hơn nửa năm, đối với Tư Không Hạ dĩ nhiên không thể sánh bằng : " Vậy người có biết trên giang hồ kẻ nào sử dụng Âm Trảo Công hay không ?"

Tư Không Hạ trầm mặc nửa ngày, lắc đầu : " Cách đây mười năm có một kẻ xưng là Sáp Sí Hồ nổi danh sử dụng Âm Trảo Công nhưng hắn đã tuyệt tích trong giang hồ từ lâu, nay Âm Trảo Công xuất hiện khó có thể xác định được là kẻ nào ra tay."

Nàng vuốt vuốt cằm, cười lạnh một tiếng, mâu quang xám bạc như bao phủ tầng tầng lớp lớp hàn băng : " Quả nhiên là có chuẩn bị mà đến, ta không tin không tra được kẻ chủ mưu !" Dứt lời nàng phát tay để Tư Không Hạ rời đi, trước khi đi còn dặn : " Để cho Tà Dung tra xem gần đây có bang phái nào có dị động hay không, đừng để bọn họ tưởng hồ không phát uy thì nghĩ là mèo bệnh !"

Tư Không Hạ nghiêm túc gật đầu : " Dạ."

Đội Mạc Kiến Vũ xử lý xong thương tích của Mạc Thương, Tư Nguyệt tận tay dứt hắn uống thuốc sau đó diu hắn nằm xuống nghỉ ngơi. Mạc Kiến Vũ thông thả Mạc Khiết Thần và Hạ Lan Tích Vũ đi ra ngoài để lại nàng và Mạc Thương, bước tới cửa Mạc Kiến Vũ thở dài : " Hắn lao lực quá độ lại bị thương nặng, nếu người đưa đến trễ một chút nữa tính mạng hắn coi như xong."

Mâu quang Tư Nguyệt ảm đạm, thần sắc phức tạp nhìn Mạc Thương. Hắn vì nàng lao lực quá độ, nàng lại không thể phát hiện hắn bị trọng thương, thậm chí trong lúc đó còn cùng nam nhân khác ân ái. Nàng vốn cho rằng bản thân luôn thấu hiểu mọi chuyện, đối đãi công bằng, lúc này mới biết xưa nay hắn luôn là người trả giá, còn nàng là kẻ vô công thụ lộc (không có công mà hưởng thụ).

Nàng nắm chặt tay hắn, đôi vai có chút run rẩy. Mười năm trước nàng cứu mạng hắn, ân tình đó hắn vốn đã trả hết. Nàng làm sao có thể tiếp tục để hắn vì nàng vào sinh ra tử, vì nàng vô công trả giá ! Thanh âm nàng trầm thấp, nghe như tiếng gió thoảng : " Mạc Thương, ta xin lỗi, người không cần phải vì

ân tình mười năm trước mà bất chấp vì ta nhiều như vậy." Nói ra lời này không phải nàng từ chối tình cảm của hắn mà là nàng muốn hắn và nàng cùng đứng trên một vị trí chứ không phải hắn cho, nàng nhận.

Mạc Thương chợt mở mắt, lẳng lặng nhìn nàng, lẽ nào nàng nghĩ hắn chỉ vì ân tình đó mới bảo hộ nàng sao ? Lẽ nào bây giờ nàng cảm thấy hắn báo ân xong rồi muốn xua đuổi hắn ? Bàn tay chợt nắm chặt thành quyền, bởi vì bị thương nên khe động thân thể liền đau đớn như bị xé rách, nửa ngày sau mới cắn chặt răng nhả ra từng chữ : " Ân cứu mạng, lấy thân báo đáp."

Nghe hắn nói xong, Tư Nguyệt thoáng nhướn mày, nhìn chằm chằm hắn, chợt hỏi : " Huynh có thích ta không ?" Trong đầu nàng chợt lóe ra suy nghĩ, hắn liệu có phải vì muốn báo ân nên mới ở bên cạnh nàng ?

Mạc Thương ngây người, thích, không, không phải thích, hắn yêu nàng, từng tế bào, từng máu thịt trên người hắn đều kêu gào là hắn yêu nàng. Giọng hắn khàn khàn, đôi mắt như đêm đen tựa hồ phủ một lớp sương mù : " Yêu." Ta yêu nàng. Cho dù nàng không yêu hắn thì hắn vẫn yêu nàng. Câu nói sau hắn chỉ dám lẩm bẩm trong lòng.

Căng thẳng trong lòng chợt tan biến, đúng vậy, hắn yêu nàng, nàng sờ lên mái tóc của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, đôi mắt nhu hòa như thu ba, nhàn nhạt tươi cười, khuôn mặt vốn dĩ như tiên tử không nhiễm bụi trần ánh lên một nụ cười càng chọc người đui mù, phong tư khinh vân tế nguyệt, không gì bì kịp : " Ta cũng vậy. Người là nam nhân của ta, trừ phi ta vong nếu không người tuyệt đối không thể chết." Nàng nói mang theo một cổ bá đạo lại đáng yêu như thiếu nữ mới lớn.

Mạc Thương sùng sốt, ta cũng vậy, ta cũng vậy...Nàng yêu hắn ? Nàng thực sự yêu hắn ? Hắn không kiềm được cả người run lên, máu tươi tứa ra thấm đầm bạch lăng băng bó trước ngực và sau lưng. Hắn ngây ngẩn thật lâu mới không xác định hỏi : " Thật sao ?"

Nàng khẽ cười, tiếng cười như trên châu ngọc bội thanh thanh thúy thúy : " Thật." Nhìn đôi mắt luôn ngàn năm băng lãnh không đổi hiện tại phủ một tia ngày ngổ, vui sướng lòng nàng chợt rung lên nhẹ nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Chờ Đợi

Cả hai nói chuyện được một lúc, Mạc Thương rất nhanh liền ngủ thiếp đi. Nàng nhẹ nhàng kéo chăn cho hắn sau đó mới đi ra ngoài. Vốn tưởng Mạc Khiết Thần và Hạ Lan Tích Vũ đã rời đi không ngờ hai người lại đang ngồi bên bàn đá ngoài viện, dường như lâm vào trầm tư.

Tư Nguyệt chậm rãi đi tới : " Bọn chúng không bắt được Mạc Thương e rằng sẽ đánh chủ ý lên người các huynh, sau này nếu các huynh muốn đi đâu nên mang theo nhiều người hơn." Nghĩ tới Hạ Trác vẫn đang ở bên ngoài nàng lập tức lạnh nhạt nói : " Lập tức phái người bảo vệ Hạ Trác."

Gió thoáng lay động, ngay tức khắc liền im bặt.

Hạ Lan Tích Vũ và Mạc Khiết Thần đồng loạt gật đầu, kẻ có thể đã thương được Mạc Thương võ công chắc chắn không phải tầm thường, bọn hắn cũng không muốn gây trở ngại cho nàng.

Sau khi châm cứu xong Hạ Lan Tích Vũ phải nghỉ ngơi vì thế ở lại nói vài câu với nàng liền trở về Hạ Lan viện. Còn Mạc Khiết Thần "nhàn cư vô sự" dĩ nhiên muốn tiếp tục bám theo Tư Nguyệt.

Bất quá chưa được một khắc, trong cung đã truyền đến thánh chỉ tuyên Tư Nguyệt vào cung. Từ vương phủ đến hoàng cung chỉ khoảng một tuần trà, vì vậy Tư Nguyệt rất nhanh đã đến trước cửa hoàng cung.

Đại nội tổng quản An Phúc cùng đám thị tỳ vừa thấy Tư Nguyệt xuống xe ngựa đã vội vàng chạy tới hành lễ : " Nô tỳ tham kiến Tiêu Dao Vương !"

Tư Nguyệt lúc này đã thay một thân gấm bào màu trắng, thêm mấy áng tường vân, vạt áo còn thêm một khóm trúc, bước đi nhẹ như mây. Mái tóc trắng bạc tùy ý buộc nhẹ phía sau, màu quang thanh lãnh, đậm mực. Phong thái thanh trần thoát tục, hơi thở u nhiên, như hoa trong gương, trăng trong nước, khiến người ta chỉ dám đứng từ xa mà ngắm nhìn. Nàng lạnh nhạt phát tay : " Miễn lễ."

Mấy thị tỳ rõ ràng đã xem quen dung mạo của nàng song vẫn không kiềm được mà ngẩn ra, đợi nghe giọng nói của nàng mới chợt tỉnh.

An Phúc khom lưng : " Mời vương gia."

Tư Nguyệt cũng không phải lần đầu tiên vào cung, nàng bình thân đi thẳng một mạch đến Kiền Long Điện. Đi được nửa chừng thì nhìn thấy Vân Quý phi – Long Phi Vũ, nhìn hướng đi hắn là vừa rời khỏi Kiền Long Điện.

" Vân Quý phi kim an." Tư Nguyệt nhàn nhạt cười.

Long Phi Vũ khuôn mặt cho chút đen, nhìn thấy Tư Nguyệt thì hai mắt lập tức phát sáng, hơi thi lễ : Tiêu Dao Vương !"

"Quý phi vừa đến tìm hoàng thượng sao?" Nàng nheo mắt, biết sắc mặt Long Phi Vũ không tốt trừ phi là Phụng Lâm nếu không khó có thể tìm ra người thứ hai trong hoàng cung này làm hấn sinh khí.

Long Phi Vũ lập tức trung ra bộ mặt ủy khuất, vịn vẹo cái khăn trong tay: "Ân, tháng sau là tuyển tú rồi nhưng hoàng thượng vẫn cự tuyệt không xem tranh vẽ các khuê tú được đưa đến, thật là tức chết ta mà!" Hấn biết Phụng Lâm ngoại trừ nghe lời Phụng Trầm thì đối với Tư Nguyệt là ngoan ngoãn nhất.

Tư Nguyệt "a" một tiếng, rốt cuộc cũng hiểu ra tại sao Phụng Lâm lại gấp gáp triệu nàng vào cung như vậy. Nàng mỉm cười: "Quý phi không cần lo lắng, ta nhất định sẽ khuyên hoàng thượng." Lần trước vì bá quan bắt ép nên Phụng Lâm đã chuẩn tấu việc tuyển tú, bây giờ chỉ đợi nước chảy thành sông, nàng ta có muốn nháo cũng không thể.

Long Phi Vũ nghe vậy thì vui mừng: "Như vậy thì tất cả trông cậy vào vương gia, ta xin cáo lui trước." Nói xong hấn hơi nhún người thì lễ rồi quay người rời đi.

Tư Nguyệt thoáng nhìn theo hấn, Long Phi Vũ tuy một lòng với Phụng Lâm nhưng mẫu thân hấn Long Thành Cơ lại là người giao hoạt, tâm địa sâu không lường được, nếu không nàng quả thật muốn tác hợp cho hai người bọn họ. Dời bước, nàng tiếp tục đi tới Kiềm Long Điện.

Phụng Lâm đang ngồi ngốc bên án thư, nghe thấy tiếng bước chân lập tức chạy ra, chỉ hận không thể ôm lấy đùi của Tư Nguyệt: "A Thiên, cuối cùng ngươi cũng đến rồi, đám lão thái bà kia đúng là muốn giết ta, ngươi phải cứu ta a!"

Tư Nguyệt dở khóc dở cười, cũng không có để ý tới nàng ta mà chậm rãi đi vào, ngồi xuống ghế, bình thần rót một ly trà, động tác vô cùng lưu loát.

Phụng Lâm thấy không đạt được hiệu ứng như mong muốn liền mặt dày lẻo đẻo đi theo Tư Nguyệt, kéo kéo tay áo của nàng: "A Thiên, lẽ nào ngươi thấy chết không cứu sao?"

Tư Nguyệt nhấp một ngụm trà rồi nhướn mày, tựa tiểu phi tiểu: "Ngươi nếu thật sự chết ta dĩ nhiên sẽ cứu, bất quá ta chưa nghe nói vị hoàng đế nào nạp phi tử sẽ chết cả."

Phụng Lâm bĩu môi, nước mắt lưng tròng: "Bọn họ không chết nhưng ta sẽ chết! Ta vốn định tùy tiện chọn vài người nhét vào hậu cung để qua mặt đám lão thái bà kia không nghĩ tới Lâm lão bà lại còn muốn buộc ta thị tẩm bọn hấn, còn nói sẽ đích thân canh chừng! Thật sự là muốn giết chết ta mà!"

Tư Nguyệt bật cười ra tiếng, không hổ là Lâm Thừa Tướng "mạnh vì gạo, bạo vì tiền", xem ra bà ấy là sói ruột rắn ròi. Nàng gật gù, vỗ vỗ bàn tay của Phụng Lâm: "Cách này không tệ, như vậy ngươi chắc chắn sẽ sớm sinh hoàng nữ nối dõi."

Phụng Lâm cau mày, buồn bực ngồi xuống ghế: "Đến ngươi cũng nói như vậy với ta sao, ngươi rõ ràng biết ta chỉ thích một mình Quân ca ca." Nhắc tới Mặc Băng Quân, mâu quang nàng ta xẹt qua một tia buồn bã.

Tư Nguyệt nhìn Phụng Lâm, trong lòng thở dài, nàng dĩ nhiên biết trong lòng Phụng Lâm chỉ có một mình Mặc Băng Quân thế nhưng Mặc Băng Quân vô tình, nàng không muốn Phụng Lâm vì hấn mà đau buồn mãi như vậy. Nàng nói: "A Đậu, ta biết ngươi thích hấn nhưng chung quy ngươi là hoàng đế, lẽ nào hấn cả đời không chấp nhận ngươi thì ngươi cả đời cũng không sung hạnh người khác? Như vậy Thanh Loan quốc phải làm sao đây?" Nếu Mặc Băng Quân yêu thích Phụng Lâm nàng có thể giúp Phụng Lâm làm sạch hậu cung chỉ dùng một mình Mặc Băng Quân, thế nhưng thân là một thân tử, dù là công hay tư nàng cũng không thể để Phụng Lâm cô đơn mãi như vậy.

Phụng Lâm hơi cúi đầu, thanh âm có chút ảm đạm: "Không đâu, Quân ca ca nhất định sẽ chấp nhận ta." Nàng vừa nói vừa nhìn Tư Nguyệt, "A Thiên, chỉ cần ngươi giúp ta trì hoãn đến khi Quân ca ca thấy được tấm lòng của ta, hấn nhất định sẽ thay đổi, chấp nhận ta."

Tư Nguyệt thoáng thờ dài, Phụng Lâm quả nhiên rất cố chấp, hơn ai hết nàng cũng hi vọng Phụng Lâm có thể hạnh phúc, nàng bắt đầu nói: "Được rồi, nhưng chỉ lần này thôi. Nếu năm sau vẫn không được thì ngươi nhất định phải y theo lời của Lâm Thừa Tướng, không được làm trái."

Khuôn mặt vốn đang ủ rũ của Phụng Lâm lập tức bừng sáng, cơ hồ như muốn nhảy cẫng lên, đi tới lắc lắc tay của Tư Nguyệt: "Ta biết là ngươi tốt với ta nhất. A Thiên, ta cảm ơn ngươi."

Tư Nguyệt buồn cười, vỗ vỗ mu bàn tay của nàng ta: "Ngươi không cần nịnh ta, hôm nay ta đáp ứng giúp ngươi chắc chắn Lâm Thừa Tướng sẽ trách cứ ta. Ngươi nhất định phải hảo hảo bồi thường." Dù sao Phụng Lâm cũng là bằng hữu đầu tiên của nàng, nhìn thấy khuôn mặt buồn bã của nàng ta, nàng thực không thể bỏ mặc.

"Ha ha, ta tất nhiên sẽ hảo hảo bồi thường ngươi." Dứt lời, như nhớ tới cái gì đó, nàng ta liền thấp giọng: "A Thiên, ta nghe nói hôm nay sẽ có hội hoa đăng, còn có cuộc thi đệ nhất hoa khôi kinh thành, ngươi không thể để ta một mình buồn tẻ ở trong cung a." Đôi mắt hạnh như chứa muôn vạn tinh tú, cực kỳ hữu thần.

Tư Nguyệt nheo mắt, Phụng Lâm giỏi nhất chính là "được voi đòi tiên", nàng thân nhiên nói: "Không được, dạo này kinh thành trị an không được tốt, nếu ngươi muốn thi đi qua một thời gian nữa ta sẽ đưa ngươi đi ra ngoài chơi." Mặc Thương bị thương ở khá gần kinh thành, ra ngoài lúc này chỉ sợ sẽ gây nguy hiểm cho Phụng Lâm.

Phụng Lâm chu môi, đáng thương nói: "Mấy ngày nay ta nằm trên giường điều dưỡng đã chán muốn chết, qua vài ngày nữa chắc chắn là xương cốt mục rữa luôn rồi. Ta từ nhỏ rất ít khi được ra khỏi hoàng cung, phụ phi bị bệnh, mẫu hoàng cũng không thương ta, ta còn chưa từng thấy hội hoa đăng dân gian đâu!" Lại tiếp: "Và lại võ công của ngươi cao như vậy, làm sao lại sợ mấy tên tặc tử kia! Ngươi rõ ràng là muốn lừa ta, không muốn dẫn ta đi

!"

Tư Nguyệt nhìn nàng ta một lúc, nửa ngày sau đành phải thở dài : " Được, được, tối nay ta liền dẫn ngươi đi, ngươi không cần phải làm bộ đáng như ta là kẻ tội ác tày trời như vậy."

" Ha ha, ta không như vậy ngươi làm sao chịu dẫn ta đi." Nàng ta chạy tới ôm lấy cánh tay của Tư Nguyệt, hai mắt cười thành một vầng trăng khuyết.

Nàng bắt đầu dĩ chọc chọc vào má hồng đào của Phụng Lâm : " Ngươi a, càng lúc càng không có phong phạm của bậc đế vương." Nàng vốn muốn cả tối ở bên cạnh bởi Mạc Thuong, bất quá nghĩ tới hán đã nhiều ngày không nghỉ ngơi, ngủ một giấc chỉ sợ sẽ tới sáng mai vì vậy nàng mới đáp ứng Phụng Lâm.

Tư Nguyệt lại giúp Phụng Lâm xem qua vài quyển tấu chương sau đó mới trở về vương phủ, trước khi đi, Phụng Lâm còn liên tục dặn dò nàng phải nhớ kỹ đứng giờ đến hoàng cung đón nàng ta đi. Dặn dò một lượt năm, sáu lần, Phụng Lâm mới chịu thả để Tư Nguyệt rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Vô Ngã Đại Sư

Vừa bước tới cổng hoàng cung, Tư Nguyệt liền thấy một thị tỳ vận y phục rất trang nhã nhìn về phía nàng, nàng ta thấy nàng thì lập tức cung kính nói : " Tham kiến vương gia !"

Tư Nguyệt liếc nàng ta một cái, bình thần khoát tay : " Miễn lễ." Nói xong cũng không tiếp tục bước đi mà như đang chờ thị tỳ kia lên tiếng.

Thị tỳ vẫn là khom lưng nhưng giọng nói lại lạnh nhạt, không kiêu ngạo không siểm nịnh : " Bẩm vương gia, quốc tể muốn mời vương gia đến Vô Ngã Điện một chuyện."

Tư Nguyệt thoáng kinh ngạc, quốc tể của Thanh Loan quốc nàng từng nghe Lâm thừa tướng nhắc đến nhưng chưa từng gặp qua. Y gọi là Vô Ngã đại sư, vốn dĩ là một đại sư của Thanh Tâm tự mà theo như ghi chép, từ khi Thanh Loan lập quốc đến nay, mỗi đời đều sẽ có một vị đại sư của Thanh Tâm tự đến giúp hoàng đế Thanh Loan trấn quốc, phong danh Quốc tể. Nàng nghĩ nghĩ rồi gật đầu : " Mời dẫn đường."

Thị tỳ dẫn Tư Nguyệt đi khoảng hai khắc thời gian, đi qua rất nhiều cung điện lầu các cuối cùng dừng tại một góc yên tĩnh ở sâu trong hoàng cung. Rõ ràng nhìn bên ngoài rất đơn sơ nhưng lại không khiến người ta thấy nghèo nàn, rách nát mà lại ẩn ẩn một cỗ cảm giác an bình, thanh tịnh lạ thường.

Thị tỳ dừng ngay trước cổng của Vô Ngã Điện, nói : " Mời vương gia tự đi vào."

Vô Ngã Điện tuy chỉ là điện dành cho quốc tể nhưng địa vị lại vô cùng cao, nếu không được sự đồng ý của Vô Ngã đại sư thì đừng nói là nàng, cho dù là Phụng Lâm cũng không thể bước vào. Mà Vô Ngã đại sư thanh danh rất lớn, hàng ngày đều có không ít vương tôn quý tộc đến cầu kiến, bất quá y vẫn đóng cửa không tiếp khách.

Tư Nguyệt cũng không có ngoài ý muốn, bình thần đi vào. Tuy là điện dành cho quốc tể nhưng từ bài trí của hoa uyển đến phòng ốc bên trong đều rất đơn giản, thoát nhìn giống như một cái am tự nhỏ.

Đi men theo bờ hồ, Tư Nguyệt rất nhanh liền nhìn thấy một nam nhân vận bạch y ngồi nghiêng người trên chõng trục, tay hán cầm một chiếc cần câu bằng trúc, thoát nhìn vô cùng tự tại. Dưới ánh nắng nhàn nhạt, nàng thậm chí có thể nhìn thấy từng sợi lông tơ trên khuôn mặt hán. Nam nhân trước mặt, tóc mây đen như mực tùy ý xõa xuống như thác nước đổ, phóng khoáng, phiêu dật, mày kiếm hờ hững như nét bút kiêu trạ tựa hồ cứng rắn lại như nhu hòa. Một đôi mắt phượng khép hờ, không giống Vệ Tử Minh lạnh lùng, hoàn mỹ, càng không giống Phụng Trầm mềm mại, tinh xảo mà giống như phủ thêm một bức màn che, mờ mờ ảo ảo, lớp lông mi nhè nhẹ run run làm người ta không kiềm được muốn vuốt ve nhưng lại sợ làm kinh động bức tranh trước mặt. Từng đường nét trên khuôn mặt hán đều vô cùng tinh tế, căn bản không bút mực nào tả xiết, một loại vô ngôn vô tả căn bản không thuộc về phạm trù. Mặc dù cách rất xa nhưng nàng vẫn cảm nhận được hơi thở u nhiên, phiêu phiêu như mây như gió, tư thái thanh tao như có như không trên người hán.

Mặc dù nàng có sùng sốt, có kinh ngạc nhưng tuyệt đối không có luống cuống và si mê. Rất nhanh ánh mắt của nàng liền dời đi dừng tại bóng dáng một lão nhân vận áo cà sa ngồi bên cạnh bạch y nam tử. Ông như đang nhập định, vững chãi, kiên tâm, không gì lay chuyển song chiếc cần câu trên tay ông thì thoảng lại run lên khiến thoát nhìn vị tăng nhân này có chút quỷ dị.

Mà bạch y nam tử kia thời điểm Tư Nguyệt dừng chân, hán đã cảm nhận được khí tức của nàng. Hán chợt mở mắt, đằng sau làn mi dày rợp là một đôi mâu quang trong trẻo, thâm thúy như nhìn thấu tất cả. Hán nhìn nàng, hai đôi mắt chạm nhau, tuy đáy mắt có ánh lên một chút kinh ngạc nhưng rất nhanh liền trở nên trầm tĩnh như thường. Hán vỗ vỗ vai của lão tăng nhân : " Người đã tới rồi kia, ngươi tỉnh." Thanh âm trầm thấp như tiếng phụng vĩ cầm ngân nga bên tai, tùy ý nhưng không phóng túng, ôn hòa nhưng lại đậm đặc, xa cách. Nói xong hán liếc Tư Nguyệt một cái, sau đó chậm chạp rời đi, tà áo trắng phiêu dật càng khiến bóng dáng hán trở nên thanh nhã lạ thường.

Mà vị tăng nhân nghe gọi cũng nhanh chóng mở mắt, ông ta sâu kín nhìn Tư Nguyệt một cái sau đó dời tầm mắt về phía chân trời.

Tư Nguyệt biết, vị tăng nhân này chính là Vô Ngã đại sư. Nàng chỉ thoáng nhìn bạch y nam tử một cái sau đó đi tới, thân nhiên ngồi bên cạnh ông. Thật lâu sau mới mở miệng : " Thân là người tu hành, vì sao đại sư lại câu cá sát sinh ?" Ngữ điệu của nàng rất bình thản, giống như đang hỏi sáng nay người ăn gì chứ không có chút ý chất vấn nào cả.

Vô Ngã đại sư vẫn là nhìn về phía xa, âm thanh chậm chạp, đều đều xoáy sâu vào lòng người : " Tu hành vốn dĩ ở tâm, bản tăng chẳng qua thả câu lấy nhàn làm vui, nếu có sinh linh nào dính câu ắt tất cả đều là số mệnh."

Tư Nguyệt khẽ cười, nàng nhìn thật sâu xuống đáy nước trong veo, thậm chí có thể thấy rõ từng con cá nhỏ đang bơi qua bơi lại, Vô Ngã đại sư không gắp lưỡi câu !

Im lặng một hồi lâu, Vô Ngã đại sư chợt thở dài : " Mỗi người đều có số mệnh, mà đã là mệnh thì không thể tránh khỏi." Thanh âm của ông như bi thương lại như lạnh nhạt, tựa như tất thấy mọi sự trên đời đều không liên can tới ông.

Nàng ngẩn ra, mệnh ? Nàng không tin vào số mệnh, nàng chỉ tin vào chính bản thân mình ! Tư Nguyệt nhàn nhạt mở miệng : " Thịnh đại sư chỉ giáo."

" Vương gia có mệnh long trung chi vương (vua của loài rồng), trong mệnh lại có thập nhị chân long bảo hộ, tuy mệnh đường rắc rối nhưng chung quy vẫn là trăm sông đổ về một bể, quý không gì tả." Không chờ Tư Nguyệt kinh hãi, ông liền nói tiếp : " Tuy vậy vương gia lệ khí quá nặng, sát khí quá sâu, cho dù có được long châu hộ thân nhưng vẫn khó có thể khai cái (mở và biến đổi) vận mệnh của bản thân và thập nhị chân long. Vì vậy vương gia ắt phải nhanh chóng tìm được ba món bảo vật kia nếu không ngũ quốc ắt loạn."

Tuy Vô Ngã đại sư đã nói rất chậm, rất bình thản nhưng trong lòng nàng vẫn sừng sốt không thôi. Không nói đến ông ta nói ra vận mệnh của nàng, hay là thập nhị chân long gì đó, chỉ bằng ông có thể biết được trong người nàng có long châu tức là Hồn Băng Châu thì nàng đã đủ kính sợ !

Tư Nguyệt im lặng một hồi, sau đó mới cố gắng bình tĩnh nói ra nghi vấn của bản thân : " Vô Ngã đại sư, chắc ngài cũng biết ta thân là vương gia của Thanh Loan quốc, tức là thân tử. Ngài làm sao lại nói ta có mệnh long trung chi vương ?"

Vô Ngã đại sư nhìn nàng thật sâu, ánh mắt hiện từ lại bình thản như tịch thủy vạn năm, trong trẻo mà vô biên vô tận : " Số mệnh là thiên định, cho dù muốn hay không người vẫn phải đối mặt. Hoàng thượng tuy là long, nhưng người mới đích thực là vương. Suy cho cùng con đường tương lai sâu không lường được."

Đáy lòng Tư Nguyệt chấn động, nàng hơi nắm chặt tay, từng ngón tay siết lại nghe rõ tiếng xương cốt kêu lên. Ý của ông ta nàng làm sao không rõ ? Lễ nào sẽ có ngày nàng đoạt ngôi ? Mâu quang nàng xẹt qua một tia lãnh liệt, tuyệt đối không thể ! Phụng Lâm là bằng hữu của nàng, là người duy nhất ngoài những nam nhân kia quan tâm nàng, nàng không bao giờ để chuyện đó xảy ra !

Vô Ngã đại sư thu lại cần câu, chậm chạp đứng dậy : " Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, vương gia không nên suy nghĩ nhiều nếu không sẽ sinh tâm ma, nhiều loạn tâm canh."

Tư Nguyệt giật mình, sâu kín nhìn Vô Ngã đại sư. Đúng vậy, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, mệnh của nàng tuyệt đối không thể ai khác định đoạt, cho dù là thiên gia cũng vậy ! Thoáng nhìn bóng dáng Vô Ngã đại sư rời đi, nàng bật dậy : " Vô Ngã đại sư, vậy người có biết làm sao có thể trấn áp được long châu hay không ?" Vừa rồi ông chỉ nói long châu hộ thân, tiêu trừ lệ khí và sát khí nhưng không hề nói làm sao diệt trừ hàn khí của nó !

Vô Ngã đại sư chợt dừng lại, giọng nói như có như không : " Long châu Hồ tộc, Phi kiếm Bách Vân, Ngọc câu Thường Doãn, Tỳ ân Phụng Tỳ, tìm đủ nó vương gia có thể khai cái vận mệnh, nắm vững thiên hạ ngũ quốc trong tay."

Tư Nguyệt rung động, nàng không cần cái gọi là khai cái vận mệnh nhưng lời ông ta nói giống hệt như lão gia gia, lễ nào tìm đủ ba vật kia nàng có thể hoàn toàn diệt trừ được hàn khí của Hồn Băng Châu ? Tư Nguyệt không cần nghĩ ngợi, nàng nhất định phải có được chúng, đau đớn mười sáu năm nàng đã phải chịu đủ rồi !

Trong lúc Tư Nguyệt suy nghĩ, Vô Ngã đại sư đã bước đi càng xa, chỉ còn một đạo thanh âm đều đều truyền lại : " Vương gia, thiên cơ không thể tiết lộ nhiều, thời điểm vương gia có được Tỳ Ân, bản tăng sẽ lại xuất thế hỗ trợ vương gia ngồi lên đế vị."

Nàng nhìn theo bóng của ông ta, phụng mâu hiện lên một tia kinh nghi, Tỳ Ân ? Nàng nhớ Lâm thừa tướng từng nói các đời quốc tăng chỉ theo phò Phụng tộc, có câu Phụng hữu Mặc tả, còn tăng còn quốc. Thế nhưng Tỳ Ân là gì lại có thể khiến Vô Ngã đại sư xuất thế hỗ trợ nàng ?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Hội Hoa Đăng (1)

Có lẽ, thuyền tới đầu cầu ắt sẽ thẳng, Tư Nguyệt khẽ lắc đầu, vừa xoay người đã chạm phải tầm mắt của bạch y nam tử. Hắn đứng trong thùy đình phía bên kia bờ hồ, chỉ thấy vật áo trắng không nhiễm bụi trần, khoe môi hân đường như cong lên, rõ ràng là cười nhưng ánh mắt lại trong trẻo như thủy tinh, mờ mịt một mảnh.

Nàng thoáng kinh ngạc, cũng khẽ cười đáp lại sau đó cất bước rời đi.

Bạch y nam tử nhìn theo nàng mãi cho đến khi nàng khuất thật xa mới thu hồi tầm mắt. Mâu quang hiện lên một tia trầm tư.

"Tướng gia, bao giờ người mới chịu xuất đầu lộ diện?" Bạch y nam tử xoay người mới thấy Vô Ngã đại sư ngồi sau lưng tự bao giờ, khuôn mặt ông hiền từ, thần nhiên uống trà.

Bạch y nam tử cũng không có vội vàng trả lời, hần chậm rãi ngồi xuống đối diện với Vô Ngã đại sư, rót lấy một cốc trà, thổi nhẹ một hơi, sâu kín nói: "Không vội, xem chừng Thanh Loan quốc sắp tới sẽ có rất nhiều kịch vui." Hần như nghĩ tới cái gì đó, bạc môi khẽ nhếch lên, cười như không cười: "Một tà áo lụa, loạn ba quân."

Vô Ngã đại sư nhìn hần, hơi vuốt chòm râu trắng bạc, thoáng nhìn về phía xa nhàn nhạt nói: "Một tấm kim phong, khơi dậy nam nhân chí khí."

Bạch y nam tử vuốt cằm, thanh âm trầm thấp, lạnh băng: "Tiêu Dao Vương sao? Rất có ý tứ."

Nếu hỏi nhân vật phong ba nhất ngũ quốc hiện nay là ai, chỉ cần là người hiểu rõ chính trị đều có thể trả lời, đó là Tiêu Dao Vương Thanh Loan quốc. Vốn sau khi Phụng Lâm lên ngôi, bốn nước lớn lẫn các tiểu quốc lân cận đều đánh chủ ý lên Thanh Loan quốc, không ai không nhìn chằm chằm xem Thanh Loan quốc là một miếng thịt béo bở. Thế nhưng Tiêu Dao Vương xuất hiện, hai lần dẹp nội phản, đánh bại Thảo Oa quốc, thanh tẩy triều đường hai lần, thiết huyết như vậy, lãnh liệt như vậy, cho dù là nam nhân cũng chưa chắc có thể sánh bằng!

Thời điểm Tư Nguyệt trở về vương phủ, Tư Không Hạ cũng đã quay về. Đám sát thủ làm việc vô cùng kín kẽ, một chút manh mối đều không thể tìm ra vì vậy chỉ có thể trông cậy vào Tà Dung tra xem các bang phái trong giang hồ hiện tại có động tĩnh gì không.

Trời sắp tối, Tư Nguyệt theo lời hẹn đi đến hoàng cung đón Phụng Lâm. Mà Mạc Khiết Thần như trước một lần nữa "ôm cây đợi thỏ", nàng đánh bất đắc dĩ mang hần theo.

Tuy còn cách một đoạn khá xa nhưng Tư Nguyệt vẫn nhìn thấy bóng dáng hơi gầy của Phụng Lâm, đôi mắt hạnh sáng rực như hai vì tinh tú. Bất quá khi đến gần, Tư Nguyệt mới giật mình, bên cạnh Phụng Lâm thế nhưng là Phụng Trầm và Mạc Băng Quân!

Phụng Trầm vận y phục màu nguyệt nhạ, áo thêu mấy áng tường vân bằng chỉ bạc, tóc búi một nửa, nửa phía sau xổ xuống. Phụng Trầm trong vắt mang theo một tia dịu dàng, trầm tĩnh. Sống mũi cao ngất, khuôn cằm như họa, bạc môi đỏ ầu, thoát nhìn là một loại khí chất xa xăm vờ vờ nhưng đến gần mới cảm nhận được sự đầm ấm, nhẹ nhàng như noãn ngọc u lan của hần. Phong thái thanh tao tuấn đạt, quý khí thiên thành làm người ta không thể coi thường.

Mà Mạc Băng Quân đứng bên cạnh hần, một thân trường bào màu thanh thiên, tóc búi cao bằng trâm dương chi bạch ngọc tao nhã, rõ ràng khoe môi diễm đam nộ cười song đôi mắt lại trong trẻo mang theo mấy phần lạnh lẽo, tựa như một chiếc mặt nạ, không thể nhìn ra biểu tình. Vạt áo phất lên nhẹ nhàng, mỗi cái nhấc tay nhấc chân đều là thanh tao không gì bì kịp.

Nếu nói Phụng Trầm là bạch cúc mang lại cho người ta cảm giác thanh trần tẩy dục, dịu dàng như mây thì Mạc Băng Quân là một đoá quân tử lan, diễm tĩnh nhưng kiêu kỳ, đôi khi lại lạnh lùng như băng.

Phụng Lâm vận một thân hoàng y, tà áo bằng lụa ôm chặt thân hình xinh đẹp. Một đôi mắt hạnh thủy linh, khéo léo chiếc mũi nhỏ nhắn cùng phiếm môi hồng nhuận, là vẻ đẹp sinh động khiến người ta vui mắt vui lòng.

Xe ngựa dừng, Tư Nguyệt và Mạc Khiết Thần bước xuống. Tư Nguyệt vốn muốn mặc nam trang song Mạc Khiết Thần nhất quyết không đồng ý, hần chọn cho nàng một bộ bạch y bằng gấm, hai bên vạt áo thêu hải đường hoa màu hồng phấn, đai eo đeo dải gấm lụa khảm ngọc. Tóc trắng như tuyết, mờ ảo như sương, nàng tùy tiện buộc lỏng phía sau. Mạo tự thiên tiên, mỹ bất thắng thu, nan ngôn nan họa. (dung mạo như tiên tử đẹp không sao tả xiết, khó tả khó vẽ) Phong tư như yên như liễu, khinh vân xuất tỵ (mây nhẹ rời rời), thanh thoát không nhiễm bụi trần.

Mạc Khiết Thần như cũ vận hồng y, giống như nàng ba ngàn sợi tóc trắng tùy ý buông xõa, khoe môi tà tử nở nụ cười liêu nhân câu họa, cả hai tựa như một đôi bích nhân, trời đất tạo nên.

Phụng Lâm nhìn Tư Nguyệt cũng phải thất thần một lúc, thấy Tư Nguyệt như có như không quét qua Phụng Trầm và Mạc Băng Quân thì vội vàng chạy tới, chột dạ nói: "A Thiên, lễ hội hoa đăng đi càng đông người càng vui a!"

Tư Nguyệt hơi nhướn mày, nàng nhìn Phụng Trầm một lúc sau đó dừng tại trên người Mạc Băng Quân. Mặc dù cả hai người đứng cách một đoạn nhưng nàng vẫn có thể ngửi thấy hương hoa lan tự nhiên trên người hần, an tĩnh, tịch mịch.

Mạc Băng Quân chạm phải ánh mắt của nàng, mâu quang luôn lạnh lùng ảm ảm một tia ý cười ôn nhu song khoe môi vẫn là nụ cười bình thản như đã được cân đo đong đếm.

Nàng dời tầm mắt, quay sang nói với Phụng Lâm: "Đến rồi thì cùng đi thôi, lên xe."

Xe ngựa Tư Nguyệt mang đến rất rộng nên cũng không cần xe ngựa do hoàng cung chuẩn bị, cả năm người ngồi cùng một xe, ngoại trừ Phụng Lâm liên tục lú lú bên tai Tư Nguyệt thì không khí có chút ngưng trọng.

Mạc Khiết Thần dựa vào vào Tư Nguyệt, đôi mắt hoa đào thì thoáng lại liếc qua Phụng Trầm, đáy mắt ánh lên sát khí dày đặc. Hần từng nghe một vài

người trong vương phủ nói Phụng Lâm muốn ban hôn cho Phụng Trầm với Tư Nguyệt nhưng bởi vì Tư Nguyệt đã có Mạc Thương là chính phu nên Phụng Lâm mới chần chừ đến tận bây giờ. Khóe môi hắn nhếch lên nụ cười mỉa, nếu hắn nhớ không lầm còn có một vị vương gia ở Vệ quốc muốn gả cho nàng ! Bàn tay vốn đang ôm lấy hông của nàng chợt siết lại, mâu quang sâu thẳm nhìn nàng.

Cảm nhận được ánh nhìn rét lạnh của Mạc Khiết Thần, Tư Nguyệt nhú mày, thấp giọng nói : " Huỳnh làm sao ?

Mạc Khiết Thần thu lại sát khí nhưng vẫn khó chịu trong lòng, đưa mắt đến bên tai của nàng, giọng nói như gầy nhẹ vào lòng : " Ta ghen tỵ."

Nàng nhướn mày, buồn cười nói : " Ghen tỵ cái gì ?" Như thế nào đang yên đang lành lại ghen tỵ, Hắn không phải rảnh rỗi suy nghĩ linh tinh đấy chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Hội Hoa Đăng (2)

Mạc Khiết Thần bĩu môi, đôi mắt hoa đào đảo qua Phụng Trầm, như có như không nói : “ Tại sao lại có nhiều nam nhân ái mộ nàng như vậy chứ !” Hắn vừa nói vừa dựa sâu vào người nàng.

Tư Nguyệt nhướn mày, buồn cười nói : “ Thế nào ? Huỳnh cũng muốn có nhiều nam nhân ái mộ sao ?” Nàng nói lại hơi gật đầu tựa như suy ngẫm gì đó.

Mạc Khiết Thần mím môi, hừ một tiếng : “ Ta mới không cần !” Hắn liếc Phụng Trầm, nhàn nhạt nói : “ Dù sao đến một kẻ ta diệt một kẻ, bọn hắn sẽ không có cơ hội ở cạnh nàng.” Ngón tay hắn xẹt qua môi nàng lại khiêu khích nhìn Phụng Trầm.

Phụng Trầm lạnh nhạt tiếp nhận đạo khiêu khích của Mạc Khiết Thần. Cả hai chẳng khác long tranh hổ đấu khiến bầu không khí càng thêm ngột ngạt.

“ Khụ...” Tiếng ho đánh vỡ cục diện âm trầm giữa hai bên.

“ Quân ca ca, huỳnh không sao chứ ?” Phụng Lâm đưa tay vỗ nhẹ lưng Mạc Băng Quân, khuôn mặt tràn ngập vẻ lo lắng.

Mạc Băng Quân thở nhẹ một hơi, sắc mặt trắng bệch khiến người ta không kiềm được mà đau lòng thay, thanh âm trầm tĩnh thường ngày mang theo một chút khàn khàn : “ Không sao.”

Tư Nguyệt nhú mày, dư quang liếc qua cổ tay của hắn, quả nhiên vết chu sa kia đã kéo dài thành một đoạn nhỏ. Phụng mầu nhàn nhạt liếc qua hai hàng lông mày vì đau đớn mà xuyên thành hình chữ bát của Mạc Băng Quân, nàng chợt thờ dài, dù sao nàng cũng đã cứu hắn ba lần, tiền phạt thì tiền đến tây thiên vậy.

“ Để ta xem.” Nàng vừa nói vừa bắt lấy cổ tay Mạc Băng Quân.

Phụng Lâm nghe vậy thì vội vui mừng dịch sang một bên để Tư Nguyệt tiện chẩn trị : “ A Thiên, huỳnh ấy có sao không ?” Đôi mắt hạnh mở to nhìn Tư Nguyệt, thỉnh thoảng lại lo lắng quay sau Mạc Băng Quân.

Khoảng khắc đầu ngón tay Tư Nguyệt chạm vào, thân thể Mạc Băng Quân khẽ run lên, ngay sau đó lại trở về bình thường, đôi mắt vẫn thản nhiên nhưng sâu trong mâu quang lại ẩn chứa tia dao động mạnh mẽ.

Tư Nguyệt bắt mạch một hồi lâu, quả nhiên là cổ độc đáng sợ nhất của Thanh Loan quốc, đủ thâm hiểm, đủ dày vò. Nàng trầm ngâm hồi lâu song bắt đầu vận nội công truyền hàn khí vào người Mạc Băng Quân.

“ Thế nào ? Còn đau không ?” Tầm nửa khắc sau, vết chu sa bắt đầu thu lại thành một chấm nhỏ, mờ dần, nàng ngẩng đầu lên đối diện với Mạc Băng Quân, thanh âm mang theo sự quan tâm.

Đôi đồng tử màu xám tro hiện tại đã trở nên rất nhạt. Thời điểm Mạc Băng Quân nhìn vào như bị xoáy sâu, cuốn vào bên trong. Hắn ngẩn ngơ một lúc sau đó mới giật mình, nhanh chóng rút tay lại, điềm đạm nói : “ Bỏn cung không sao, tạ vương gia giúp đỡ.”

Phụng Lâm cũng không để ý đến thái độ giữa hai người, vui vẻ nói : “ May quá Quân ca ca không sao thật tốt, A Thiên, ta lại nợ người rồi.”

Tư Nguyệt liếc Mạc Băng Quân một cái, thu bàn tay cứng đờ giữa không trung lại, hơi nở nụ cười : “ Là việc ta nên làm thôi.”

Bắt quả trong xe ngựa không phải chỉ có 3 người, không nói đến Mạc Khiết Thần quan sát nàng tám năm, hắn biết nàng không phải là người thích đi quần chuyện của người khác, vả lại vừa rồi nàng còn chủ động chạm tay Mạc Băng Quân. Đôi mắt hoa đào híp lại, hai ngón tay gầy vào nhau như đang tính toán gì đó.

Nơi đông đúc nhất của kinh thành là khu phố Tây, đây cũng là nơi náo nhiệt nhất của hội hoa đăng. Hai bên đường các tiểu thương, tửu quán bày đủ loại hoa đăng, thấp sáng rực cả khu phố. Tư Nguyệt cho xe ngựa dừng tại một tửu quán nhỏ, nàng để mấy cung nhân đi theo được tự do còn nàng cùng bốn

người Phụng Lâm, Mặc Băng Quân, Phụng Trầm và Mặc Khiết Thần thì đi thẳng vào bên trong.

“ A Thiên, người xem chiếc đèn thụy lan hoa kia thật đẹp !” Phụng Lâm hào hứng hô, tay chỉ về phía gian đối đèn hoa đăng ngay trước mặt.

Tư Nguyệt nhìn theo hướng Phụng Lâm chỉ, trên quầy cao nhất bày một chiếc thụy lan hoa đăng màu tím vô cùng tinh xảo, từng cánh hoa mỏng mảnh, tỏa ra bốn phía, ngọn nến nhỏ bên trong được thấp sáng phi thường mỹ lệ. Nàng cười nói : “ Người muốn nó sao ?”

Phụng Lâm gật đầu, ánh mắt lại len lén nhìn Mặc Băng Quân đang ngấm nhìn xung quanh.

Tư Nguyệt “a” một tiếng rồi mỉm cười, trong lòng không hiểu sao dâng lên một chút buồn bã. Nàng lơ đãng lướt qua Mặc Băng Quân song lại lắc lắc đầu, hẳn là người trong lòng của Phụng Lâm, là Phụng Quân Thanh Loan Quốc !

Phụng Lâm chạy tới trước gian hàng, rút lấy câu đối của chiếc thụy lan hoa đăng kia : “Xuân ánh dao đài nhất khúc tử tiêu phi thái phụng.” “ Phụng Lâm tròn xoe đôi mắt, cái gì là dao đài, cái gì là thái phụng chứ ?! Nàng cắn cắn môi, bất quá ngẩng lên thấy Tư Nguyệt vẫn đang nhìn nàng thì lập tức mừng rỡ chạy tới : “ A Thiên, người phải giúp ta a.” Nàng thì thào vào tai Tư Nguyệt.

Tư Nguyệt cười nhẹ, nhìn về đối trên tay Phụng Lâm suy nghĩ một hồi rồi nói nhỏ : “ Huệ phong thanh bảo sắt sổ hàng cầm tự triện thanh cù.”

(*) Xuân sắc chiếu dao đài, một khúc tiêu hay vời phụng đẹp.

Gió thơm trong tiếng sắt, vài hàng chữ gấm gừi rồng xanh.

Phụng Lâm nghe xong lập tức hí hửng chạy tới đọc về đối cho lão bản. Lão bản gian hàng là một nam nhân trung niên hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt phúc hậu, nghe Phụng Lâm đọc về đối thì hơi giật mình, nói : “ Câu này tiêu thư đối rất hay, không biết tiêu thư có thể để lại danh tính hay không ?” Không chờ Phụng Lâm thắc mắc, lão bản đã tiếp : “ Về đối này là do đích thân chủ nhân của lão ra âu chỉ muốn tìm tri kỷ, hi vọng tiêu thư có thể để lại danh tính tiện cho chủ nhân lão tìm đến bàn luận thi thư.”

Phụng Lâm hơi ngần ra, nàng quay đầu nhìn Tư Nguyệt, dù sao nàng cũng chỉ muốn lấy được chiếc hoa đăng kia còn về đối là do A Thiên nghĩ ra a, nàng vui vẻ nói : “ Lạc Thiên.”

Lão bản gật gù, miệng lẩm bẩm như đang nhớ kỹ cái tên này sau đó lấy từ trên quầy xuống chiếc thụy lan hoa đăng đưa cho Phụng Lâm : “ Của tiêu thư.”

Phụng Lâm tiếp lấy chiếc hoa đăng, môi nở nụ cười tươi như hoa nhanh chóng chạy đến trước mặt Mặc Băng Quân : “ Quân ca ca, tặng huynh.”

Mặc Băng Quân đang ngấm nhìn xung quanh nghe vậy thì dời tầm mắt dừng tại chiếc thụy lan hoa đăng một hồi lâu sau đó mới nhìn thẳng vào trong mắt Phụng Lâm, giọng nói vẫn là ôn hòa như vậy nhưng mang theo sự xa cách thiên sơn vạn thủy : “ Người là lấy thân phận hoàng đế ban thưởng cho ta ?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Hội Hoa Đăng (3)

Phụng Lâm hơi khựng lại, khuôn mặt đầy ngạc nhiên, nửa ngày sau mới nở nụ cười nói : “ Ta... Quân ca ca, A Đậu chỉ muốn lấy thân phận A Đậu tặng nó cho người...”

Mặc Băng Quân thoáng trầm mặc, hần nhàn nhạt nhìn Phụng Lâm sau đó đưa tay lên, nụ cười của Phụng Lâm càng sâu, ần ần mừng rỡ song không kịp định thần đã...

Cách!

Chiếc hoa đăng bị hất xuống, lộn một vòng trên mặt đất, ngọn nến nhỏ bên trong rơi ra đốt cháy từng cánh hoa bằng giấy lụa xinh đẹp. Mọi người xung quanh thấy vậy thì thoáng quay sang nhìn một chút song lại như cũ ồn ào náo nhiệt.

“ Ta không cần.” Trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn treo một nụ cười nhưng đôi mắt cùng thanh âm lại phi thường lạnh lùng và xa cách, hần tiếp : “ A Đậu, đã không còn tồn tại rồi.” Nói xong hần liền xoay người rồi đi chỉ để lại một mảng hương hoa lan nhàn nhạt.

Phụng Lâm sững sờ, hai tay đưa lên vẫn như cũ chưa kịp rút về, đôi mắt hạnh vốn linh lung, rạng rỡ lúc này chứa đầy mịt mờ. Không chỉ Phụng Lâm, kể cả Tư Nguyệt và Phụng Trầm cũng không nghĩ đến hần sẽ làm như vậy. Mặc Băng Quân, Tư Nguyệt thoáng nhìn theo bóng lưng hần, rõ ràng là ôn nhuận như ngọc nam tử lại quyết liệt như vậy...

Chớp mắt, nàng quay sang Phụng Lâm, vốn định an ủi nàng ta song tay vừa đưa lên, Phụng Trầm đã đối mắt với nàng, hần nhàn nhạt lắc đầu. Nàng như nghĩ tới gì đó, cũng thu bàn tay lại. Chung quy vẫn nên để Phụng Lâm tự thông suốt.

Một đường đi sau, Phụng Lâm không nói chuyện, Mạc Băng Quân im lặng, không khí lập tức trở nên trì trệ. Tư Nguyệt nhìn không quen Phụng Lâm u sầu, nàng trầm tư một lúc rồi mang nàng ta đến khu phố biểu diễn tạp kỹ. Vốn dĩ nơi này người đông hỗn tạp Tư Nguyệt sợ sẽ không an toàn nhưng so sánh thì chỉ cần Phụng Lâm vui là được.

Quả nhiên Phụng Lâm mặc dù buồn bã nhưng rốt cuộc cũng chỉ là tiểu cô nương, xưa nay nàng ít khi ra ngoài tham thú vì vậy dạo qua vài nơi liền như cũ nở nụ cười. Tư Nguyệt thấy vậy liền an lòng, thở phào nhẹ nhõm.

“A Thiên, ta muốn xem người phun lửa.” Phụng Lâm vừa nói vừa kéo tay Tư Nguyệt.

Tư Nguyệt bắt đầu đi nở nụ cười, không phản đối mà để tùy nàng lôi kéo. Mạc Khiết Thần thấy vậy thì khẽ nhíu mày. Trong lòng hần mà nói Tư Nguyệt cũng là một tiểu cô nương cần được nuông chiều tại sao ở đây lại phải nuông chiều, nhân nhượng Phụng Lâm? Vì vậy hần liền không thích Phụng Lâm. Song hần liếc sang Mạc Băng Quân, bạc mâu lóe lên một tia thâm thúy.

Mạc Băng Quân vẫn đậm phong khinh chi đậm mặc đáp lại ánh mắt của Mạc Khiết Thần.

Phụng Trầm đi chính giữa hai người bọn họ, cái gì cũng không nói.

Phụng Lâm kéo Tư Nguyệt đến một góc phố, xung quanh là đông đúc người xem biểu diễn phun lửa. Phụng Lâm cũng không ngại khó, lén lút chen vào : “A Thiên, hần thế nhưng thật sự phun lửa a !”

Tư Nguyệt khẽ cười cũng không quấy rầy nhả hứng của nàng ta, chỉ nhàn nhạt gật đầu : “Àn.”

Đương lúc này,

Phụt !

Tia lửa chói mắt, người xem xung quanh vừa cảm thán, vừa tung hô ồn ào, ầm ĩ, đáy mắt Tư Nguyệt chợt lóe sáng, ánh sáng của vũ khí lạnh. Dừng khi thế sét đánh, Tư nguyệt đưa tay kéo lấy Phụng Lâm vẫn đang chìm đắm trong màn biểu diễn, khẽ hô : “Cẩn thận !”

Ánh sáng của lưỡi đao lóe lên, vùn vụt lao về phía Phụng Lâm. Bất quá Phụng Lâm đã bị Tư Nguyệt kéo ra sau lưng, lưỡi đao bóng loáng xẹt ngang, Tư Nguyệt xoay người đưa tay bắt lấy lưỡi đao, chỉ nghe keng một tiếng, lưỡi đao lập tức bị bẻ gãy mà xung quanh, kẻ tập kích cũng lao ra càng nhiều tạo thành một mớ hỗn loạn.

“Chịu chết đi !” Sát thủ vứt lấy thanh đao bị gãy, tung ra một chuỗi kinh mạnh mẽ đánh tới.

Tư Nguyệt nheo mắt, khí vừa mới vận đã thấy một tà hồng y ngao ngễ chắn trước mặt. Hần, tóc trắng ba nghìn sợi, hồng y như máu, điểm lệ khôn cùng chỉ nhẹ nhẹ phất tay một cái đám sát thủ liền như đồ sù lập tức vỡ vụn, máu tung lên như mực vẩy ngang trời khiến người xem vừa phấn khích vừa hoảng sợ.

Hần từng nói : “Sau này ta sẽ bảo hộ nàng,” mặc dù nàng cường đại, nàng vốn không cần hần bảo hộ nhưng lúc này trong lòng vẫn ần ần một tia ấm áp. Đợi nàng kịp định thần đám sát thủ đã bị giải quyết hết, không một kẻ nào lành lặn toàn thây.

“Nàng không sao chứ ?” Mạc Khiết Thần tuy là quan tâm nàng nhưng đôi mắt hoa đào lại lấp lánh tia sáng tựa hồ như muốn nói, ta vừa bảo vệ nàng đấy, mau khen ta đi.

Tư Nguyệt bắt đầu đi, không nói tới chắc chắn đám sát thủ đó sẽ không làm gì được nàng, cho dù có thì giết bọn hần với thực lực của Mạc Khiết Thần chẳng khác nào giết gà dùng dao mổ trâu, không đáng nhắc tới. Tuy vậy, nàng vẫn nhẹ nhàng cười nói : “Ta không sao, cảm ơn huynh.”

Rõ ràng chỉ là kéo nhẹ khoe môi nhưng cũng đủ chọc người đuôi mù. Mạc Khiết Thần ngẩn ra, nửa ngày sau mới hồi thần, nói : “Bảo vệ nàng là trách nhiệm của ta.” Dứt lời đôi mắt hoa đào khẽ đảo qua Phụng Trầm, ánh mắt chưa đầy sự khiêu khích.

Mà Phụng Trầm tuy có võ công nhưng phản ứng không đủ nhanh, dưới cái nhìn khiêu khích của Mạc Khiết Thần, đáy lòng càng trầm xuống, trong lòng dâng lên một cỗ không rõ tư vị.

Mạc Khiết Thần đạt được mục đích, khoe môi liền cong lên. Đối với hần mà nói, Mạc Thương cũng được, Hạ Trác xem như cho qua, Hạ Lan Tích Vũ là bệnh nhân hần không thêm để ý, còn lại, Phụng Trầm nam nhân này, ngoại trừ một chút dung mạo và khí chất thì có gì? Không, cho dù là dung mạo Phụng Trầm cũng không so được với hần, Mạc Khiết Thần tự luyện nghĩ. Vì vậy, vương gia thì sao? Hần nhất định khiến Phụng Trầm nhụt chí mà lui.

Bên này Khúc Lưu Thương cũng nhanh chóng đuổi tới, tuy đám sát thủ đều bị Mạc Khiết Thần đánh cho không còn nguyên vẹn nhưng Tư Nguyệt vẫn không thể buông tha, nàng lệnh cho Khúc Lưu Thương sai người nhất xác bọn chúng mang về cho Đại Lí tự thẩm tra.

Mà nàng vốn muốn đi dạo thêm một hồi nhưng dưới tình huống như vậy, nàng chỉ có thể đưa Phụng Lâm hồi cung.

Trở về vương phủ, Tư Nguyệt đầu tiên là đi đến phòng của Mạc Thương. Mạc Kiến Vũ đã nói qua, thương thể hần hiện tại không đáng ngại, kiên trì uống thuốc cùng tịnh dưỡng vài hôm sẽ khỏi. Tuy vậy, Tư Nguyệt cũng không thể dễ dàng tha thứ cho chính mình, sau này nàng nhất định phải hảo hảo đối tốt với hần.

Nhìn nam tử luôn luôn một bộ hắc y lãnh khốc giờ đây lại lẳng lẳng nằm trên giường, khuôn mặt tái nhợt, không chút huyết sắc, đáy lòng nàng khẽ nhói lên. Nàng đưa tay vuốt nhẹ tóc mai hắn, im lặng ngắm nhìn thật lâu, sau đó mới trở ra ngoài.

“Bẩm vương gia, có người đưa thiệp mời đến nói là từ Yên Tâm Trai.”

Tư Nguyệt khẽ nhú mày, đưa tay cầm lấy thiệp mời. Cũng không rõ trong thiệp viết gì mà khuôn mặt vốn lãnh diễm lại nhàn nhạt cong lên một nụ cười, nói : “Đề hắn truyền lời với chủ nhân hắn, ngay mai bốn vương sẽ tới.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nữ Thập Nhị Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.